John Brunner

ZANZIBAR

PREMIILE HUGO, BRITISH SCIENCE FICTION ȘI APOLLO

nautilus

John Brunner
ZANZIBAR

PREMIILE HUGO, BRITISH SCIENCE FICTION ŞI APOLLO

Brunner foloseşte o mulţime de texte SF şi fragmente din lucrări de nonficţiune speculativă, pe care le combină — strict original — într-un nonroman strălucit... A inventat o manieră realmente inedită de a scrie cărţi science-fiction. (Norman Spinrad)

O proiecţie miraculoasă, în care Brunner desfăşoară harta unui viitor ce pare a fi copilul vitreg al prezentului nostru. (Kirkus)

JOHN BRUNNER

1934 - 1995

A încetat din viață, în luna august, un scriitor desăvârșit și un om admirabil. Prin această carte, probabil prima traducere care apare în lume după trecerea lui în neființă, editorul român îi aduce un modest omagiu.

John Brunner
ZANZIBAR

PREMIILE HUGO, BRITISH SCIENCE FICTION ȘI APOLLO

TRADUCERE DE SORIN MOISE

NEMIRA
1995

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU

Difuzare:
Editura NEMIRA & Co, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Telefax: 668.54.10
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-9177-42-x

context (0)

MANIERA INNIS

„Nu există nimic forțat sau arbitrar în modul de exprimare al lui Innis. Dacă ar fi să le traducem în proză perspectivistă, nu numai că am avea nevoie de un spațiu uriaș, dar, totodată, am pierde viziunea asupra modurilor de interacțiune a formelor de organizare. Innis a sacrificat punctul lui de vedere și prestigiul său concepției sale despre necesitatea stringentă de cercetare a lucrurilor dinăuntrul lor. Un punct de vedere poate fi un lux periculos când se substituie pătrunderii în esența lucrurilor și înțelegerii. Pe măsură ce a pătruns mai bine lucrurile, Innis a încetat să utilizeze simple puncte de vedere fixe în prezentarea subiectului său. Când leagă inventarea presei cu aburi de «consolidarea limbilor naționale» și creșterea naționalismului și a spiritului revoluționar, el nu redă punctul de vedere al cuiva, și cu atât mai puțin al lui propriu, ci compune o configurație mozaicală sau o galaxie, pentru a pătrunde mecanismul în intimitatea lui... Innis nu face nici un efort pentru a «descifra» interrelațiile elementelor galaxiei sale. El nu oferă pachețele gata preparate pentru consum, ci obiecte pentru a face totul singur... "

– Marshall McLuhan: *Galaxia Gutenberg* –

context (1)

ÎMI SCANEZ NUMELE

Stocul de replici SONORE: Prezintă SCANNERUL, singularul studiu trizilnic al marii marii scene, de Engrelay Satelserv INprofunzimea INdependența INmediata INterdependența dintre tine și propria-ți lume!

Stocul de replici VIZUALE: tăieturi, ecran spintecat, pachetul cărților de bridge, Mr. & Mrs. Everywhere cu profunzimi de milioane (azi PMAM, Proiectări Miniere din Atlanticul de Mijloc), spațiu aerian (azi Zboruri Libere), tranzitare (azi Simplon Acceleratube), excavare (azi ca imagine zilnică familială cu autostrigare).

Replica autostrigării: Se produce se produce! SCANNER SCANNER SCANNER SCANNER SCANNER SCANNER SCANNER...

Stocul de replici VIZUALE: tăieturi, ecranul întreg, planeta Pământ răsucindu-se hop-hop-hop, respectând meridianele pentru GMT, EST, ZTCP, Zona Temporală de Conflict a Pacificului.

Replica SONORĂ live: Și e *papa-mama* (post meridian) pentru oamenii care se țin tare de Amărâtul ăla Vechi de Meridian Greenwich al Între-Timpului – cât de lipsit de valoare poate ajunge timpul, poți să-mi spui, *hm?* Zee de la zero, bee de la bază, continuând numărătoarea inversă până la unu după care ess ee iks – scuzzaați – ess OCHI iks! Noi știm ce se întâmplă *întâmplă* ÎNTÂMPLĂ, dar bucata aia din marea marea scenă depinde cu totul de voi, Mr. & Mrs. Everywhere – sau Mr. și Miss, sau Miss și Miss, sau Mister și Mister, alegeți, ei! Continuând numărătoarea până la unu după unu *papa-mama* pentru bunul standard bombonistic din Est, unu după 10 *anti-materie* (ante meridian) pentru Coasta Pacificului, și pentru toți aceia dintre voi care își duc pe mai departe buna lor luptă în singurătatea mijlocului de ocean unu după șapte Anti Materie – PIPS!

Replica ceasului: 5 x 1 sec. numărătoarea inversă cade pe *sol* alto, ora exactă pe *do* alto.

Replica prizei: Prezentul e cel mai bun timp pentru lucrurile care se vor întâmpla, nici un procedeu mai bun pentru a ține timpul cu exactitate decât semnalul dat de ceasul cu critonium de la General Technics, care e așa de precis, încât vă oferă șansa de a vă măsura cu stelele.

Replica textului VIZUAL: tăieturi, ecran spintecat, extrase din știrile zilei.

Replica SONORĂ live: Și cea mai bună metodă să vă mențineți în rând – pardon – cu cea a SCANNERULUI!

Replica autostrigării retezate. (Dacă tot n-au reușit nici până acum să o producă, au fost decuplați.)

Replica prizei: SCANNERUL este singurul, UNICUL studiu al știrilor în profunzime care a fost produs de celebrul computer Shalmaneser al firmei General Technics, care le vede pe toate, le aude pe toate, știe tot și depozitează numai ceea ce DUMNEAVOASTRĂ, Mr. & Mrs. Everywhere, vreți să păstrați pentru voi înșivă.

Replica textului: lumea evenimențială.

lumea evenimențială (1)

CITIȚI INSTRUCȚIUNILE

Pentru astăZI a treia zi de MAI douăzeci – ZECE ManhatTEN anunță o vreme blândă, tipică de primăvară sub domul Fuller. Idem și pentru General Technics Plaza.

Dar Shalmaneser este un computer Micryogenic ® scăldat în heliu lichid și în firida lui e tare frig.

(IDEM Folosește-l! Procesul mental implicat este analog tehnicii utilizate pentru menținerea lărgimii de bandă a telefonului vostru. Dacă ați vizionat scena se cheamă că ați vizionat scena și atunci ar însemna o cantitate prea mare de informație nouă care v-ar face să vă irosiți timpul cu cititul și recititul ei. Folosiți „idem". Folosiți-l!
– *Lexiconul Hipcrime* de Chad C. Mulligan) –

Semănând mai puțin cu o mașină, aducând mai mult cu o ființă umană, dar concentrând în făptura ei câte ceva din natura ambelor, Georgette Tallon Buckfast este în mare măsură sprijinită de proteze în cel de al nouăzeci și unulea an al ei.

Când încordarea devine PREA MARE este pentru că Hitrip din California a educat-o să aibă mai puțin pețiol per uncie, mai multă frunza-reginii curată. Întrebați „Bărbatul Căsătorit cu Mary Jane"!

Eric Ellerman este genetician specialist în plante, care are trei fiice și este înspăimântat de faptul că nevastă-sa și-a lăsat un burtoi permanent.

„ ... și Puerto Rico a devenit ultimul stat care a ratificat hotărârea controversată din legislația eugenică a SUA. Prin aceasta se lasă numai două refugii celor care doresc să aibă în grijă copii handicapați: Nevada și Louisiana. Înfrângerea lobby-ului care milita pentru creșterea copiilor-problemă strămută stigmatul care păta de atâta vreme chipul bălai al Celui Mai Tânăr dintre State – un stigmat congenital, s-ar putea spune, de vreme ce acordul lui de a se alătura celorlalte state a coincis aproape cu ziua în care s-a dat prima legislație eugenică privitoare la hemofilie și imbecilitate congenitală... "

Poppy Shelton a crezut ani de zile în miracole, dar acum chiar în propriul ei trup se plămădește unul și lumea reală a devenit dependentă de visul ei.

DIFICILUL ÎL REZOLVĂM IMEDIAT, IMPOSIBILUL O SĂ DUREZE CEVA MAI MULT
– Prima versiune a motoului de la General Technics –

Norman Niblock House este al doilea vicepreședinte de la General Technics și se ocupă de problemele de personal și angajări.

„Numai o secundă, vă rog, intervine întreruperea produsă de participant. Rețineți că numai întreruperile participantului de pe SCANNER vor fi prelucrate de Shalmaneser de la General Technics, ceea ce reprezintă reacția cea mai promptă pe unitatea de timp... "

Numele adevărat al lui Guinevere Steel e Dwiggins, dar o învinovățiți pentru așa ceva?

Salopeta vă transmite suficientă energie – dintr-o singură privire?

Dacă purtați MasQ-Line Corp, răspunsul este da. Plictisiți de jumătățile de măsură, am pus marca firmei la locul ei pentru a numi produsele nu kidder ci codder.

Sheena și Frank Potter au bagajele gata pentru plecarea în Puerto Rico pentru că o lumină roșie și una verde sunt pentru el doar niște lumini.

„*Două* intervenții ale participantului! Numărul unu: scuzee, amice, dar nu – nu greșim când spunem că hotărârea luată de Puerto Rico îl lasă pe disident cu doar două refugii. Isola se împacă foarte bine cu suveranitatea statală, dar întreaga zonă a Pacificului ocupată de insulele statului în cauză se află sub legea matrimonială și un pașaport este eliberat doar în scop matrimonial. Îți mulțumesc de întrebare, deși cam așa merg lucrurile, tu ești vecinul meu și eu sunt al tău, de aceea lucrăm cu SCANNERUL ca un proces cu du-te-vino..."

Arthur Golightly nu se simte deranjat de faptul că nu mai ține minte pe unde-și pune lucrurile. În căutarea lor dă mereu peste alte lucruri de care uitase cu totul.

DIFICILUL L-AM REZOLVAT IERI, DE IMPOSIBIL NE OCUPĂM ÎN CLIPA DE FAȚĂ
– Versiunea curentă a motoului lui General Technics –

Donald Hogan e spion.

„Socoteala celuilalt: dicromatismul este ceea ce se cheamă în general a fi orb la culori și, de când lumea, e considerată o boală congenitală. Îți mulțumesc, participant, *îți* mulțumesc."

Stal (prescurtarea de la Stallion) Lucas e un rătăcitor, măsurat și cântărit și e pe drumuri toată ziua.

(IMPOSIBIL înseamnă: 1. Nu-mi place și, când așa ceva se întâmplă, nu sunt de acord; 2. Nu pot fi deranjat; 3. Dumnezeu nu poate fi deranjat. Poate că al treilea sens să fie real, dar celelalte sunt 101% de tot rahatu.
– *Lexiconul Hipcrime* de Chad C. Mulligan.) –

Philip Peterson are douăzeci de ani.

Vă simțiți subminat de un aparat cu autostrigare, unul din acelea care necesită o permanentă reprogramare manuală dacă nu trebuie să vă atragă atenția asupra unor chestiuni care au fost deprogramate săptămâna trecută?

Noul aparat cu autostrigare – o adevărată revoluție în materie – se reprogramează singur!

Sasha Peterson e mama lui Philip.

„Revenind la subiectul deja amintit, o mulțime turbulentă a năvălit într-o biserică din Malmö, Suedia, în timp ce se desfășura liturghia de dimineață. După evaluarea dezastrului cifra morților a ajuns la patruzeci, aici fiind incluși preotul și mulți copii. Din palatul lui din Madrid, Papa Eglantine l-a acuzat pe rivalul său, Papa Thomas, de a fi instigat atât această explozie, cât și alte manifestări asemănătoare din ultima vreme, acuzație care a fost respinsă viguros de autoritățile de la Vatican."

Victor și Mary Whatmough s-au născut în aceeași țară și sunt căsătoriți de douăzeci de ani – ea pentru a doua oară, el pentru a treia.

*

Ce vrei să faci când o vei vedea în costumu-i Forlon & Morler Maxess.
Este ceea ce vrea ea să faci când o vei vedea în costumu-i Forlon & Morler Maxess.
Dacă nu ar fi fost așa, nu l-ar fi îmbrăcat.
Accesul total nu e nici o exagerare atunci când scrii MAXESS.
Moda este „Courtesan".
Oricare ar fi ea.

Elihu Masters este ambasadorul Statelor Unite în fosta colonie britanică Beninia.

„Vorbind despre acustică, Dixierep Senator Lowell Kyte, acest om realmente încărcat cu antimaterie, a acuzat dictisurile de a se face vinovate pentru zecile de sinucideri comise per anum – scuze – per annum în statul lui Texas, arătând că eforturile lui Fed de a calma situația au fost sortite eșecului. Neoficial, oficialitățile de la Nark Force au fost surprinse în timp ce-și exprimau interesul pentru modul în care produsul Triptine al firmei GT îi atrage pe fanii dictisurilor."

Gerry Lindt este un tânăr care va recruta.

Când spunem „general" la GT înțelegem prin aceasta GENERAL. Oferim o carieră de o viață oricui este interesat de astronomie, biologie, chimie, dinamică, eugenie, feromagnetism, geologie, hidraulică, administrație industrială, propulsie cu reacție, cinetică, drept, metalurgie, nucleonică, optică, drepturi de autor, quarkologie, robotică, sinteză, telecomunicații, ultrasunete, tehnologia vidului, muncă, raze X, ylem, zoologie...
Nu, nu am omis specialitatea dumneavoastră. Pur și simplu nu am mai avut loc pe listă.

Profesor doctor Sugaiguntung este șeful Departamentului de Tectogenetică de la Dedication University din Guided Socialist Democracy Yatakang.

„Incidența anarhiștilor se menține ridicată: unul a comis ieri, în Outer Brooklyn, douăzeci și unu de victime înainte ca niște polițai să-l fi lichefiat, iar un altul e încă liber în Evanston, Illinois, cu un total de unsprezece morți și trei răniți. Peste ocean, în Londra, o anarhistă a terminat alți patru, printre care și propriu-i copil de trei luni, înainte ca un trecător precaut s-o fi ciomăgit bine de tot. Date venite din Rangoon, Lima și Auckland ridică numărul victimelor acestei zile la șaizeci și nouă."

*

Grace Rowley are șaptezeci și șapte de ani și mintea a cam început s-o lase.

Să fii azi aici și mâine cine mai știe pe unde nu-i un lucru tocmai bun pentru vremurile noastre moderne.
Azi aici și azi cine mai știe pe unde asta-i treaba noastră.

Mult-Prea-Cinstitul Zadkiel F. Obomi e președintele Beniniei.

„Și acum știrile din Vest. În Washington a parvenit un protest vehement de la guvernul yatakangez, care pretinde că vase ce își vedeau de treaba lor în Isola au violat apele teritoriale ale Yatakangului. Oficialitățile vor aborda un ton politicos, dar e un fapt recunoscut că suta de insule a Yatakangului oferă refugiu piraților chinezi care se strecoară din așa-numitele porturi neutre și atacă patrulele americane în largul oceanului... "

Olive Almerio are cea mai prosperă fermă de copii din Puerto Rico.

Îi știți pe codderii care țin una, două sau trei shigi în șir. Știți shigiile care o iau razna prin văzduh cu un alt codder. Sunt de invidiat?
Nu e cazul.
Ca oricare altă activitate umană și aceasta poate fi învățată. O predăm în cursuri potrivite preferințelor dumneavoastră.
Mrs. Grundy Memorial Foundation (probabil că se răsucește în mormânt).

Chad C. Mulligan a fost sociolog. A renunțat.

„Incendiile de săptămâna trecută, care au mistuit sute de mile pătrate din State Forest de pe Coasta de Vest cu pădure destinată maselor plastice, hârtiei și chimiei organice, au fost atribuite în mod oficial unui sabotaj de către inspectorul forestier Wayne C. Charles. Până astăzi a rămas un mister cine se face vinovat: așa-zișii partizani trădători dintre ai noștri, sau comuniștii infiltrați."

Jogajong e un revoluționar.

Cuvântul AMSIFICARE
Nu-l căutați în dicționar,
E prea nou pentru dicționar.
Dar cel mai bine ar fi să aflați ce presupune.

AMSIFICARE.
Noi l-am confecționat pentru voi.

Atât Pierre cât și Jeannine Clodard sunt copiii unor *pieds-noirs,* deci nici o surpriză că sunt frate și soră.

„Au fost lansate avertismente despre tornado în următoarele state... "

Jeff Young este „omul care merge" pretutindeni la vest de Rockies pentru mărfurile specializate pe care le manevrează: detonator la distanță, explozivi, termit, acizi puternici și bacterii pentru sabotaje.

„Revenind la bârfe: se zvonește că micul teritoriu african independent al Beniniei ar fi un haos economic. Președintele Kouté al Dahomaliei a avertizat populația URNG într-o cuvântare ținută la Bamako că, dacă va încerca să exploateze situația, toate măsurile necesare de contracarare... "

Henry Butcher este un propagandist entuziast pentru panaceul în care crede.

(ZVON Credeți-vă urechilor. S-ar putea ca lumea voastră să nu fie mai bună decât cea în care trăiesc blocurile, dar imaginea va fi mult mai vie.
– *Lexiconul Hipcrime* de Chad C. Mulligan) –

Este clar că omul cunoscut sub numele de Begi nu trăiește. Pe de altă parte, în cel puțin un sens, încă n-a murit.

„Se mai zvonește că Benton Dent ar sta iar într-un bivuac, în sensul că a fost văzut mânărind vechile resurse de combustibil Edgar Jewel pe scena specială a Anti-Materiei. Între timp, timpul Pacificului, se pare că Fenella Koch, soția lui de trei ani, s-ar putea s-o dea din căsătorie în picanterie cu crema visurilor Zoë Laigh. Și după cum spune și lozinca – de ce nu egali, de ce să nu ne pese!"

Mr. & Mrs. Everywhere sunt identități perfecte, echivalentul pentru noul veac al Jones-ilor, afară doar de faptul că nu trebuie să țineți pasul cu ei. Vă cumpărați un televizor cu personalitate care să dea dovadă de atașament și care să vă asigure de faptul că Mr. & Mrs. Everywhere arată, vorbesc și se mișcă aidoma vouă.

(HIPCRIME Ați și comis o asemenea crimă când ați deschis cartea. Țineți-o așa. E singura voastră șansă.
– *Lexiconul Hipcrime* de Chad C. Mulligan) –

Bennie Noakes stă în fața unui aparat acordat pe un SCANNER care orbitează pe Triptine și repetă încontinuu: „Doamne ce imaginație am!"

„Și pentru a încheia Departamentul Micilor Consolări. Niște năpăstuiți au ajuns la concluzia că dacă se permite fiecărui codder și shigi și mărolfăie să ocupe un spațiu de un picior pe două, ne-ați putea primi pe toți pe cele 640 de mile pătrate ale insulei Zanzibar. AstăZI a treia zi din MAI douăzeci-ZECE vine dIN OU!"

urmărind detaliile (1)

DOMNUL PREȘEDINTE

Mult-Prea-Cinstitul Zadkiel F. Obomi simțea greutatea nopții presându-i capul năpădit de părul ca o sârmă cenușie precum tăcerile apăsătoare ale unui rezervor senzorial de preaplin. Stătea în marele fotoliu oficial, ale cărui brațe sculptate reluau, fără să copieze, stilul secolului al XVI-lea realizat de maeștri aflați probabil printre strămoșii săi... Dar în lungul timp care se scursese de atunci, nimeni n-a mai avut vreme să se intereseze de așa ceva.

Mâinile îi atârnau moi pe marginea biroului din fața lui, lipsite de consistență, vegetale. Mâna stângă arăta tavanului palma-i roză ale cărei linii făcuseră pe o femeie de sorginte juma franceză, juma shango, să-i prezică, pe vremea când el era un băiețel foarte mic, că va ajunge un mare erou. Cealaltă era parcă orientată special pentru a-și etala dosul ca de mahon și încheieturile noduroase, într-o poziție parcă anume pregătită ca să bată un ritm nervos cu degetele.

Nu se clintea.

Fruntea cu un aer profund intelectual și arcul nasului erau, probabil, berbere. Dar sub nas, de fiecare parte, se umflau nările, și buzele groase se asortau cu obrajii plinuți și bărbia rotundă viu pigmentată. Era în întregime Shinka. Adesea spunea în glumă, când în viața lui exista și timp de glume, că fața lui era o hartă a propriei lui țări: invadatorii din creștet până la ochi, băștinașii de acolo în jos.

Dar ochii înșiși, linia de demarcare, erau pur și simplu umani.

Stângul era aproape ascuns de pleoapa adormită; rămăsese nefolositor încă din 1986, de când cu tentativa de asasinat, din care se alesese și cu o cicatrice lungă ce-i brăzda obrazul și tâmpla. Cel drept era strălucitor, pătrunzător, îndrăzneț – în momentul de față neconcentrat, pentru că nu îl privea pe celălalt ocupant al camerei.

Noaptea plictisitoare îl sufoca, pe el: Zadkiel F. Obomi, șaptezeci și patru de ani, primul și până în prezent unicul președinte al fostei colonii britanice a Beniniei.

Fără să vadă, simțea. În spatele lui, uriașul gol al pustiului saharian – mai mult de o mie de mile, monstruos și dominant – se ițea în mintea lui ca un nor cumulus. Înaintea lui, dincolo de pereți, dincolo de orașul agitat, dincolo de port, briza înserării din Bight, mirosul sărat al oceanului și mirodenii de la vasele acostate în port. De cealaltă parte, alcătuind brățara care-i fixa încheieturile mâinilor pe birou în ciuda dorinței lui, pe jumătate iscată, de a le mișca, pentru a întoarce o nouă pagină din teancul de documente care-i fuseseră supuse atenției, daraua pământurilor prospere răsfățate de surâsul norocului.

Populația planetei Pământ se număra cu miliardele.

Beninia, mulțumită granițelor-bine-reduse de guvernarea colonială, nu avea decât nouă sute de mii.

Avuția planetei Pământ nu putea fi imaginată.

Din același motiv, Beninia avea cu foarte puțin sub limita necesară ca poporul ei să nu moară de foame.

Mărimea planetei Pământ era... suficient de mare până în prezent.

Beninia fusese jefuită și răvășită iar granițele ei se îngustau tot mai mult.

Auzea în memorie argumentele moi și lingușitoare.

Cu accent franțuzesc: *Geografia e de partea noastră; situarea teritoriului ne arată că, în mod logic, Beninia ar trebui să se alieze cu dahomalienii; văile râurilor, trecătorile din munți...*

Cu accent englezesc: *Istoria e de partea noastră; avem aceeași limbă; în Beninia, Shinka se adresează Holainilor, Inko Kpalanilor, în aceeași limbă în care Yoruba se adresează Ashantilor; uniți-vă cu Uniunea Republicană a Nigeriei și Ghanei, și fiți un alt URNG...*

Dintr-o dată furia puse stăpânire pe el. Izbi vraful de hârtii cu mâna și sări în picioare. Celălalt om aflat în cameră sări și el în picioare, în timp ce fața îi trăda panica. Dar nu apucă să spună nici un cuvânt înainte ca Domnul Președinte să fi dispărut pe ușă.

*

Într-unul din cele patru turnuri înalte din centrul țării, de unde se putea zări vegetația luxuriantă a munților Monado și se simțea pustiul sumbru al Saharei, pulsând de la mari depărtări, exista o cameră a cărei cheie o avea doar Domnul Președinte. O santinelă aflată la intersecția a două coridoare îl salută cu o mișcare rapidă a lăncii de paradă; răspunse cu un gest al capului și își văzu de drum.

Ca de obicei, închise și încuie ușa înainte să aprindă lumina. Preț de câteva secunde rămase într-o beznă deplină, apoi căută cu mâna întrerupătorul. În clipa următoare, ochiul sănătos clipi din cauza strălucirii bruște.

În stânga lui se odihnea pe o măsuță, aflată în imediata apropiere a unei pernițe plate pentru rugăciuni, o copie a Coranului, legat în piele verde ornamentată cu litere de aur, scrise de mână, listând cele nouăzeci și nouă de cinstite nume ale Atotputernicului.

În dreapta, un *prie-dieu* în stilul tradițional beninian, din fildeș sculptat, sprijinit de peretele pe care atârna un crucifix. Victima țintuită în cuie era la fel de neagră ca lemnul însuși.

Pe peretele din fața ușii, măști negre, sulițe încrucișate, două tobe și un vas de mangal pe care numai inițiații din Leopard Claw Brand l-ar fi putut descoperi sub deghizajul blănii de leopard.

Domnul Președinte inspiră adânc. Se apropie de măsuță, luă Coranul și, metodic, îi sfâșie fiecare pagină, transformând-o în confeti. La sfârșit smulse și coperta din piele.

Se răsuci pe călcâie și luă crucifixul din cuiul care îl fixa de perete. Apoi îl pocni de zid. Crucificatul se prăbuși pe podea și Domnul Președinte strivi păpușa sub călcâi.

Trase apoi fiecare mască de pe perete. Smulse paiele colorate care le țineau loc de păr, le scoase ochii de diamante și le trase dinții de fildeș. Găuri ambele tobe cu o lance.

Când termină treaba stinse lumina, părăsi încăperea pe care o încuie, după care aruncă singura cheie în primul canal care-i ieși în cale.

context (2)

EDITORIAL

Stocul de replici VIZUALE: tăieturi, scena integrală, în aer liber, orchestra, primele imagini avantajoase din elicopter și Ambuteiajul de la Bariera de Intrare în New Jersey din 1977 (în această situație trebuie ca aproape un milion de mașini să fi fost distruse) intercalat

accidente împușcături Fifth Ave. Oxford St. Red Sq; mai târziu favorizarea cretinilor, imbecililor.

Replica SONORĂ live: „Azi felicităm Puerto Rico pentru lovitura dată lobby-ului care susține creșterea copiilor abandonați. Celor care și-au serbat douăzeci și unu de ani le vine greu să creadă că doar cu treizeci de ani în urmă șoselele și orașele erau strangulate cu mase de fierătănii care s-au amestecat reciproc așa de tare în cale, încât, în cele din urmă, am început să înțelegem. De ce să vă faceți probleme din pricina dispozitivului complicat, jucării de două tone din oțel, când tot ajungeți unde ați pornit – asta nici nu vă va ajuta să ajungeți acolo la timpul cuvenit? Și mai rău – care vă scurtează viața în mod vizibil prin cancer sau bronșită datorită gazelor pe care le emite!

Ca și ființele vii, automobilele sucombă când spațiul în care se află devine saturat de propriile lor excremente. Noi înșine *suntem* ființe vii. Și nu vrem să ni se întâmple așa ceva. De aceea și avem o legislație eugenică. Merită toate felicitările Cel Mai Tânăr Stat pentru că s-a alăturat celor mai mulți dintre noi care am văzut pericolul abătându-se asupră-ne și s-a hotărât să se împace cu inconvenientele inerente deciziei noastre de a controla elementele umane care populează marea scenă pe care o ocupăm."

– Acesta a fost Editorialul *New York Times*. –

continuitate (1)

SECURITATEA CU TĂIȘ VINOVAT

Tot ceea ce-l privea pe Norman Niblock House era măsurat: la fel de bine măsurat ca o riglă de 12 inci, la fel de bine măsurat ca timpul însuși. În aceeași măsură în care și-a permis să-și facă pielea strălucitoare și să-și îndrepte cârlionții din păr și barbă, așa încât să poată câștiga de pe urma reacției vinovate a colegilor lui, în timp ce încerca să se apropie de shigiile care au făcut cel mai mult pentru codul lui. Tot așa și pentru dramul de excentricitate manifest în comportamentul lui, suficient pentru a putea fi suportat ca vicepreședinte junior al unei mari corporații și cu mult peste limita de la care se putea afirma că nu era un om cu care să te joci. *Idem* volumul și natura lucrărilor pe care aranjase să-i fie trimise la birou, astfel selectate încât vizita zeckșilor să-l găsească angajat în mari și importante tranzacții.

A fost recrutat de companie datorită prevederilor Actului de Egalizarea Șanselor care obliga corporații ca General Technics să angajeze atâția albi încât să se respecte proporția față de aframii[1] aflați în țară, plus sau minus cinci la sută. Spre deosebire de alți angajați, el a fost primit cu un suspin de ușurare de vicepreședintele de atunci ce răspundea de personal, care aproape că își pierduse speranța de a mai găsi destui aframi care să accepte condițiile Societății. (Un doctorat? Dar ce-i un doctorat? O bucată de hârtie higienică pentru un fund cu pretenții.)

Norman N. House, D. Sc. a fost un adevărat noroc. Știind aceasta, a luat parte la întrecere pentru a câștiga detașat.

Receptiv pentru a treia oară în viața lui (prima dată: când și-a ales părinții; a doua oară: când și-a faultat rivalul în lupta pentru postul pe care îl deține acum), vicepreședintele a remarcat că noul subordonat avea un talent remarcabil în a-și impune personalitatea asupra unor oameni pe care nu-i mai văzuse până atunci și pe care putea fi sigur că nici nu-i va mai întâlni vreodată. Mai târziu s-a spus despre el că are stilul lui House. Asta însemna că dacă el putea să se împace cu ideea de a-i uita pe alții, i se părea insuportabil gândul ca el să fie uitat de ceilalți.

Invidios pe acest talent, vicepreședintele începu să-l cultive pe Norman House în speranța că o parte din calitățile lui vor trece asupra lui. Era însă o speranță nemotivată. Omul ori se naște cu un asemenea dar, ori și-l însușește printr-o activitate susținută și conștientă timp de douăzeci de ani. Norman avea douăzeci și șase de ani și se antrena de douăzeci de ani.

Dar vicepreședintelui îi fuseseră zvârlite câteva firimituri pline de sclipici, de care te puteai ajuta la nevoie.

– Ce cred eu despre el? Păi, lucrările lui sunt bune, (vorbe pline de gelozie care se doreau, însă, o recunoaștere) dar, după părerea mea, bărbatul care trebuie să poarte MasQ-Lines nu este sigur pe posibilitățile lui. Se știe că au căptușit partea din față.

Vicepreședintele, care avea șase perechi, nu le-a mai purtat niciodată.

– Ce cred despre ea? Păi, testul pe care l-a susținut o onorează, dar eu cred că orice fată care are deasupra pantalonilor bufanți un Forlon & Morler Maxess e genul care nu va reuși niciodată să ducă la bun sfârșit ce a început.

Vicepreședintele, care o invitase la masă și care se așteptase să fie plătit în moneda de circulație a timpului său, și-a cerut scuze invocând o boală închipuită și a plecat acasă capsat pentru a-și petrece noaptea în compania soției.

---

[1] Afro-americani (n. tr.).

– Ce cred despre raportul anual? Păi, grafia aparține ultimului an, dar zgomotul produs de această operație sugerează că ar fi putut fi cu 15-18% mai mare. Așa că mă întreb dacă va rezista până la cap.

Vicepreședintele, care suferea de parkinson, s-a hotărât să se pensioneze la cincizeci de ani cu Gradul Unu și pensia corespunzătoare, în loc să aștepte să capete Gradul Trei cu o pensie de două ori mai mare, dar care se oferea la vârsta de șaizeci de ani. Și-a vândut capitalul de cum a intrat în posesia lui, apoi și-a ros unghiile când a fost martor lună de lună la sporirea acestuia. În cele din urmă s-a împușcat.

Creșterea valorii capitalului s-ar fi putut datora înlocuirii lui cu Norman, ceea ce l-a omorât.

Norman se îndreptă brusc spre lift. Refuzase să-l folosească pe cel care îl ducea direct din stradă la birou:

– E ridicol ca acela care lucrează cu oamenii să nu se afle printre ei, nu-i așa?

Cel puțin unul dintre vicepreședinți a refuzat și el mai târziu să-și folosească liftul personal.

Dar oricum, el urca.

Acolo era una dintre shigiile companiei, care aștepta. Îi zâmbi, nu pentru că se cunoșteau – îi plăcea să dea de înțeles că acela care spera ca firma să-i facă rost de shigi nu era în nici un caz un bărbat de talia lui Norman House – dar pentru că timpul și efortul investite în nimicuri, ca nefolosirea unui lift personal, conduseseră la părerea generală că dintre cei douăzeci de vicepreședinți ai companiei, cel mai abordabil și sociabil era Mr. House. Băieții de la uzina electronică din West Virginia împărtășeau această opinie fără să-l fi văzut măcar o singură dată.

Zâmbetul pe care îl întoarse, cu un gest automat, avea o notă forțată. Era surescitat. Invitația de a servi prânzul la etajul prezidențial, în prezența superiorilor, putea fi interpretată în două feluri: fie că era vorba de o promovare în funcție, deși radioșanțul pe care îl cultiva cu asiduitate nu făcuse nici o aluzie cu privire la așa ceva; sau, ceea ce părea mult mai plauzibil, plănuiau o nouă reformă a personalului. De când fusese instalat în noua lui slujbă, suportase două astfel de acțiuni care se dovediseră adevărate blestemății și uneori nici nu se putea apropia de oamenii cărora vreme de luni de zile le netezise calea spre posturi influente.

Drăcia dracului! Pot să colaborez cu gomoșii ăștia. Am mai făcut-o și înainte.

Se ivi lumina coborâtoare a liftului urmată de un sunet melodios. Norman își concentră atenția asupra prezentului. Un ceas aflat deasupra ușii, potrivit ca toate celelalte din turnul GT după celebrul

orologiu cu critonium, arăta 12-44 *papa-mama*. Dacă ar lăsa-o pe shigi să ia mașina, ar întârzia cu exact un minut la prânzul cu Cele Mai Importante Personaje.

Și așa ar fi corect.

Când liftul se opri, o lăsă pe fată să treacă înaintea lui.

– Eu o să urc, îi spuse.

Chiar dacă va fi promovat în funcție sau nu, păru el să spună.

După cele câteva minute de întârziere, bine calculate, ajunse la etajul prezidențial. Iarba sintetică ofta tăcută sub tălpile lui în timp ce se îndrepta spre grupul adunat lângă piscină. Patru dintre cele mai trupeșe shigi, care îi acompaniaseră la bazin, se distrau complet goale în apă. Se gândi la întrebarea glumeață, în vogă pe atunci – „De ce nu deschide compania GT calea pentru codderi?" – și se căzni să se amuze pe când era întâmpinat de însăși Bătrâna GT.

O simplă privire aruncată Georgettei Tallon Buckfast nu te-ar fi ajutat să descoperi în ea atât o persoană extraordinară, cât și un artefact remarcabil. Trebuia să ți se spună că are nouăzeci de ani. În cel mai rău caz părea de șaizeci: plinuță, arătoasă, cu o coamă de păr castaniu, gata oricând să infirme vechea acuzație că ar fi fost mai curând bărbat decât femeie. O privire atentă a pieptului ei ar fi putut să trădeze prezența unui aparat cardiac, dar în zilele noastre multe persoane ajunse la șaptezeci de ani, sau chiar și mai tinere, poartă astfel de mașinării. Numai studiul cu adevărat intens l-a ajutat pe Norman să descopere plămânul transplantat, venele din plastic, grefa rinichilor, oasele fixate cu tije, corzile vocale înlocuite din cauza cancerului.

Potrivit unor estimări de încredere, era ceva mai bogată decât familia regală engleză. Cu o astfel de avere se putea cumpăra sănătatea, fie și în rate.

Alături de ea era Hamilcar Waterford, trezorierul companiei, cu mult mai tânăr decât Bătrâna GT, dar părând cu mult mai în vârstă decât ea; Rex Foster-Stern, vicepreședinte pe probele de proiectare și planificare, un bărbat de talia lui Norman, cu obrajii încadrați de favoriți à la Dundreary și ceea ce Copiii X numeau mârâind „bronz nepartizan"; și un afram cu trăsături extrem de familiare, deși nu era dintre cei pe care Norman să-i fi văzut în Turnul GT până atunci – cam de cincizeci de ani, solid, chel, o barbă în genul Kenyatta, cu o înfățișare obosită.

Norman găsi o altă motivație pentru care fusese invitat la acest prânz. Ultima dată întâlnise cu o astfel de ocazie un necunoscut de vârstă mijlocie, care era amiral în rezervă și pe care GT se gândea să-l ia la bord de dragul contactelor pe care le putea stabili. În cele din urmă, acesta se dusese la un fabricant de vehicule pe pernă de

aer, așa că nu ieșise nimic din toată povestea aceea. Dar dacă asta era o altă chestie de aceeași natură, Norman avea de gând să fie cât se poate de insolent, fără a-și periclita cariera. Nici un Uncle Tom[1] tare-n daravela-i noduroasă nu avea să fie numit într-un scaun deasupra lui Norman House.

Apoi Bătrâna GT spuse:

– Elihu, ți-l prezint pe Norman House, care e vicepreședintele nostru pe probleme de personal și angajări, cel după care axa lumii își schimbă înclinarea.

Elihu. Elihu Rodan Masters, de carieră diplomat, Ambasadorul Statelor Unite în Beninia. Dar la urma urmei ce-ar fi vrut GT de la o bucată de pământ ca o limbă de șarpe înfiptă asemenea unui ic în trupul Africii, care nu avea nici minți sclipitoare, nici resurse naturale?

Însă nu mai era timp de speculații. Își întinse mâna, curmând cu un gest scurt explicațiile lui GT.

– Nu e absolut necesar să prezentați pe cineva domnului Masters, doamnă, spuse el cu vioiciune. O persoană cu distincția domniei sale e un exemplu pentru noi toți, și am senzația că îl cunosc foarte bine, deși până acum nu am avut niciodată șansa de a fi dat mâna cu el.

Pe fața Bătrânei GT – pentru o femeie care reușise cu propriile-i puteri să pună bazele unei corporații uriașe și, totodată să acumuleze o avere uriașă, era surprinzător de vulnerabilă când trebuia să-și controleze expresia feței – Norman desluși enervarea cauzată de întrerupere, luptându-se cu plăcerea produsă de un compliment atât de elegant.

– Ceva de băut? spuse ea în final, semn că al doilea câștigase.

– Nu, mulțumesc, doamnă, răspunse Norman. Doar știți că e împotriva cuvântului Profetului.

Beninia, da? Are vreo legătură cu deschiderea unei piețe africane pentru PMAM? Mai bine de jumătate de miliard de dolari vârâți în povestea asta și nici un loc unde să vinzi produsele celei mai bogate descoperiri de minerale de când cu Siberia – așa nu se mai poate. Dar din câte am auzit, Beninia nu-și poate permite nici măcar să-și hrănească populația...

Vădit stânjenită de faptul că uitase sau că nu știuse că unul dintre vicepreședinți era musulman, Bătrâna GT se refugie în propria-i morocănoșenie. Mulțumit de turnura pe care o luase discuția, cât se poate de conștient de ochii lui Master fixați pe el, Norman savură copios cele zece minute de conversație care au reprezentat preludiul mesei. De fapt, devenise atât de sigur pe sine, încât era convins că zbârnâitul telefonului, care izbucni la un minut sau două după ora unu, anunța servirea mesei, așa că își continuă istorioara – o glumiță antiafram potrivită companiei mixte în care se afla, căreia îi adăugă sarea și piperul date de peiorativul „nas-mare" – până când GT strigă a doua oară la el.

– House! *House!* Avem probleme cu un grup de vizitatori conduși la Shalmaneser! Sunt în sectorul tău, nu-i așa?

Menținându-și, din reflex, o mină calmă, Norman se ridică de la locul lui.

Dacă asta-i doar o poveste ca să mă dea pe mine peste cap, o să le arăt eu prânz, o să...

– Vă rog să mă scuzați, domnule Masters, spuse el pe un ton ușor plictisit. În cel mult un minut-două m-am întors, sunt sigur.

Și se îndreptă spre lift, spumegând de nervi.

[1] Uncle Tom, simbol al americanului alb (n. tr.).

urmărind detaliile (2)

GAGIUL

„Că veni vorba de rampele de lansare, ele echivalează cu niște budinci care au încurcat ițele lui Shalmaneser-zoofilul. La ce bun să pierzi atâta timp bătând drumul până la New York, vreme mai bună fără vreun dom conceput pentru a vă îngheța aici ouăle shigi mai bune purtând mai puțină olărie și mai bună pentru a îmbrăca trupa opt azi aici deja nu e încă unu *papa-mama* și abia dacă ar fi vorba despre acul din carul cu fân."

În interiorul voltei care-l găzduiește pe Shalmaneser: rece. Așteptând începerea vizitei, ceea ce e un eufemism pentru momentul când ghidul GT este gata să înceapă, fapt care i-a convins pe câțiva din mulțimea de o sută nouă haidamaci (dintre care unii sunt turiști, iar alții sunt posibili recruți autentici atrași de pomenile și reclamele TV ale corporației GT; dintre care unii s-au văzut pe ei înșiși atât de des în persoanele lui Mr. & Mrs. Everywhere, încât nici nu-ți mai pot explica de ce s-au deranjat să facă vizita în realitate; dintre care alții sunt chiar spionii lui GT matosiți să ia cuvântul la momentul oportun și să dea impresia lipsei oricărei regii) că n-au nici un chef să fie interesați de ce li se va arăta. Frig! În mai! Sub domul Fuller din Manhattan! Și echipați cu tenișii Nydofoam, MasQ-Lines, cămășuțe și rochițe Forlon & Morler; încinși cu lămpi monocrome licărinde Japind Holocams cu Biltin Norsik LazeeLaser și magnetofoane SeeyanEar, cu buzunare grele de Japind Jettiguns, SeKure Stunnems,

mănuși Karatand[1], care să fie ușor îmbrăcate, *cu aceeași ușurință cu care bunicile voastre își trăgeau mănușile.*

Încordați, urmărindu-și vecinii întâmplători în acest tur cu ghid.

Bine hrăniți.

Cu ochi prea șireți, strecurându-și uscățele între fălcile clămpănitoare.

Al dracului de arătoși.

Gândind că oricare dintre acești componenți ai gloatei ar putea fi un anarhist.

Noul Sărman al lumii evenimențiale.

Lui Stal Lucas nu i-a plăcut felul în care ghidul și-a privit grupul atunci când, în fine, a catadicsit să-și facă apariția. Cineva care ar fi privit mulțimea aceea de oameni nu l-ar fi remarcat pe Stal Lucas: vârsta douăzeci de ani, înălțimea șase picioare, purtând Sir-Fer S-Pad-Drills, pantaloni largi Mogul și o geacă adevărată Blood Onix cu copci din aur.

Mai curând ar fi văzut o masă eterogenă, lipsită de identitate, care se învârtea în cerc, vagabonzi și deghizați, dintre care puteau fi identificate unele grupuri. Ca și Stal și gagii din California, aflați în New York într-o drumeție cu firma Jettey Cursion, două-nopți-și-o-zi după niscaiva furtișaguri, fără să le iasă însă pasiența. Lumea se micșorase atât de mult încât ți-o puteai trage peste pantofi, și totuși efectul distanțării dintre coaste...

Între cei o sută și, se aflau patru shigi superb evidențiate: una atât de drogată încât părea nu numai că nu știe în ce clădire se află, dar nici la ce etaj al ei era; două cu codderi de ale căror brațe atârnau; una care parcă tocmai picase din URNG, cu păr african și piele de afin, lângă care nu se făcea ca Stal să fie văzut în timpul numărătorii inverse.

Celelalte erau atât de șui încât nici nu-ți venea să crezi, culmea fiind atinsă de una într-un sac mare drept haină, lipsit de formă, la care se adăuga o geantă mare și grea, părul tuns perie, față nervoasă, strălucitoare cu excepția zonelor unde fusese cutată sau pătată – probabil că o Fată Divină. Nici cea mai cumplită erezie din lume n-ar fi putut să convingă o fată normală să arate atât de oribil.

– Încotro, shigi? spuse Stal aproape în șoaptă. Mai mult ca sigur că sunt doamne de companie. Dintre toate megalopolisurile, New York-ul mânca cel mai mult și plătea cel mai bine. La fel și Ellayway, deși acolo cel care făcea angajările era guvernul, mânând recruții spre Zona de Conflict a Pacificului. Dar cine e mai bogat decât guvernul?

[1] Karatand – compus din karate și hand – mână pentru karate (n. tr.)

Deci omoară timpul. Așa că împăcați-vă cu această noțiune atotcuprinzătoare de a fi târât într-o grotă rece. Deci așteaptă până mâine *anti-materie* când avionul îl va lua pe Stal și pe ciracii lui înapoi.

– Ascultă, unde o țin pe Teresa? murmură Zink Hodes, amicul cel mai bun al lui Stal. Făcu aluzie la legendara prietenă a lui Shalmaneser, sursă inepuizabilă de glume porcoase. Stal nu catadicsi să răspundă. Noaptea trecută Zink a început să bântuie după cumpărături și purta un echipament Nytype. Stal era nemulțumit.

În față mergea un cuplu, trăgând după ei nici mai mult nici mai puțin decât trei copile. Jenați de atenția care le era acordată de vecinii invidioși ai grupului, explicau cu voce tare cum că cele trei nu erau întru totul ale lor, dar că ei luaseră și fetița unui văr la plimbare în ziua aceea, împreună cu cele două ale lor. În cele din urmă ghidul se adresă vizitatorilor.

– Bună ziua și bun venit în turnul corporației General Technics. Cred că nu mai e cazul să vă spun cine e GT...

– Atunci de ce nu-ți coși gura? șopti Zink.

– ...deoarece acesta este cadrul formativ pentru toți din această emisferă și chiar și de mai departe, de la Baza lunară Zero până la Prospecțiunile Miniere din Atlanticul de Mijloc, de pe fundul adânc al oceanului. Dar între toate activitățile noastre variate există un element care vă va fascina întotdeauna, Mr. & Mrs. Everywhere, și exact acest lucru vă va fi arătat.

– Ar trebui să fascineze. Cum ar fi să ți-o sudezi? spuse Zink.

Stal își plesni degetele spre ceilalți doi amici aflați la un pas și indică printr-un gest că Zink ar fi trebuit încadrat de ei.

– Te lăsăm aici, spuse Stal. Păgânule. Sau te urcăm în avionul din care te aruncăm de la treizeci de mii de picioare fără să-ți căptușim fundul cu vreo parașută.

– Dar eu...

– Fascinat, spuse Stal, și Zink se supuse cu ochii măriți de groază.

– Vă rog să remarcați dalele din granit pe sub care treceți, gravate cu litere prin exploziv, proces formativ de mare precizie al corporației GT. Se spune că nimeni n-a reușit să prelucreze piatra naturală prin explozie, așa că noi ne-am pus ambiția și am mers înainte și am reușit, în felul acesta susținând motoul firmei.

Un tip mai retras din apropierea lui Stal își mișcă buzele, scăpând o șoaptă ce putu fi auzită în timp ce se chinuia să descifreze scrisul oblic.

– Sunt listate exemple de primă mărime ale miopiei umane, așa veți vedea că unui om îi este peste putință să respire la peste treizeci de mile pe oră și că un bondar nu poate să zboare, iar spațiile inter-

planetare reprezintă carantina lui Dumnezeu. Încearcă să le vorbești celor de la Baza lunară Zero despre toate astea.

Urmară câteva râsete slugarnice. Aflată în fața lui Stal, Divina Fiică își făcu cruce la auzirea Numelui.

– De ce e așa de frig aici? răcni cineva aflat în imediata apropiere a ghidului.

– Dacă ai fi purtat noua țesătură a lui GT, noul Polyclime, ca mine, nu ți-ar mai fi fost frig, îi răspunse ghidul prompt.

Și totuși a dracului mulțimea. Câți din grămada asta fac parte din staff-ul lui GT, angajați de guvern și ținuți pe slujbe mărunte din lipsă de altceva mai bun?

– Dar asta mă trimite la un alt exemplu despre cât de greșit poți fi. Acum șaptezeci sau optzeci de ani se vorbea despre construirea unui computer aidoma creierului uman, care să-și ia drept locuință un zgârie-nori pe care să-l răcorească ajutat de cascada Niagara. Ei bine, așa ceva nu-i de văzut pe peretele de acolo pentru că au greșit, dar numai pe jumătate, cu privire la răcire – de fapt cascada Niagara nu-i bună pentru așa ceva, nu e suficient de rece. Noi folosim heliu lichid. Dar s-au înșelat cu totul în privința zgârie-norului. Împrăștiați-vă prin balconul ăsta și vă voi arăta de ce.

Pasivi, cei o sută nouă au umplut galeria în formă de potcoavă care domina grota rece de forma unei felii de ou. Dedesubt, la etajul principal, bărbați și femei identici ca înfățișare veneau și plecau, privind uneori în sus, cu un aer din care curiozitatea dispăruse cu desăvârșire. Plin de resentimente, un grup de doisprezece sau cam așa ceva din cei o sută nouă au hotărât să nu mai fie interesați de nimic.

Stal rămase nehotărât. Ochii lui se îndreptară spre echipamentul expus acolo. Erau – cel puțin optzeci, sau nouăzeci de picioare din el – cabluri, țevi, tablouri de comandă, încifratoare și decodoare, rafturi încărcate cu bucăți din metal strălucitor.

– E și așa destul de mare, chiar dacă nu ocupă un zgârie-nori în întregime, strigă cineva. Fără îndoială că-i vorba de vreo altă drăcie.

Stal se abținu să zică ceva atunci când îl auzi pe Zink târșâindu-și zgomotos picioarele.

– Greșit, făcu ghidul și răsuci reflectorul de lângă el, proiectându-i lumina în sus. Raza de lumină sări peste aparatură și se opri pe un trunchi din metal de un alb mat, care nu impresiona prin nimic.

– Acela, spuse el plin de solemnitate, e Shalmaneser.

– Lucrul acela, exclamă spionul plin de admirație.

– Lucrul acela. Optsprezece inci înălțime, diametrul la bază de unsprezece inci, și este cel mai mare computer din lume mulțumită sistemului unic de patentare și înregistrare cunoscut sub numele de

Micryogenics. De fapt, e primul computer care intră în seria megacreierelor!

– E o minciună sfruntată, spuse cineva din primul rând.

Deturnat de pe orbita sa, ghidul avu un moment de ezitare.

– Și atunci cum rămâne cu K'ung-fu-tse? continuă cineva-ul.

– Cum? Mă tem că nu... Zâmbetul ghidului era lipsit de orice noimă. Întreruperea nu fusese provocată de vreun spion, ci reprezenta concluzia lui Stal, care se ridică pe vârfuri pentru a vedea ce se întâmplă.

– Confucius! Ai spus Confucius! La universitatea din Beijing au avut un megacreier pus în funcțiune din...

– Închideți-i gura! Trădătorule! Mincinos ordinar! Zvârliți-l peste bord.

Răcnetele au fost instantanee, reflexe, automate. Zink se împinse și el în față și urlă cot la cot cu ceilalți. Ochii lui Stal se îngustară în timp ce scoase din buzunar un pachet de Bay Golds și își vârî o țigară în colțul gurii. Mai rămăseseră patru în pachet pe care le împănase cu rahatul ăla de drog Nytipe, din familia marijuanei, singurul pe care îl puteai găsi în locurile astea. Lovi cu putere butonul ventilatorului automat.

În fond, ce importanță avea ce făcuseră chinezii, doar dacă nu ți-o lua mintea cu sorcova? Nici un motiv să faci atâta gălăgie.

Poliția corporației îl înșfăcă pe tovărășel, scoțându-l din grup înainte ca vreunul din ei să fi avut șansa de-a-i fi ars vreo scatoalcă, iar ghidul, ușurat, își reveni la parametrii normali de comportament.

– Vedeți unde am focalizat acum lumina? Acesta e input-ul SCANNERULUI. Toate știrile sunt preluate de la cele mai importante emițătoare prin intermediul centrelor de decodare. Prin intermediul lui Shalmaneser, Engrelay Satelserv ne poate comunica dacă suntem în lumea evenimențială.

– Da, dar cu siguranță că nu-l folosești pe Shalmaneser doar pentru așa ceva, spuse tare un alt spion, provocându-i lui Stal o nouă agitație.

– Sigur că nu. Principala sarcină a lui Shalmaneser e să realizeze imposibilul, ceea ce a devenit o adevărată rutină aici, la GT. Ghidul făcu o pauză pentru a produce efectul scontat. S-a demonstrat teoretic că atunci când ai un sistem logic atât de complex cum e Shalmaneser, se va ajunge în cele din urmă la auto-conștiință, dacă se alimentează suficientă informație. Și, cu întemeiată mândrie, putem afirma că deja ne-au sosit primele semne...

Zarvă. Câțiva oameni se îmbulziră pentru a vedea ce se întâmplă. Printre ei e și Zink. Stal își menținu poziția cu un oftat. Urma o altă distracție planificată. De ce or fi crezând aceste capete pătrate că oamenii nu pot relata nici cel mai palid eveniment al lumii reale?

Dar...

– Blasfemiatori! Vânduții diavolului! Conștiința e darul Domnului și voi nu puteți pune suflet într-o mașină!

...un spion al lui GT nu va fi niciodată chemat să răcnească *așa ceva.*

În calea sa se ivi o piedică: un codder ceva mai tânăr, mai scund cu câțiva inci și mai ușurel cu câteva grame decât Stal. Îl împinse într-o parte, plasându-l pe Zink între el și cei care îl criticau în timp ce se apleca peste balustrada balconului. Trecându-și o mână peste alta, cobora pe stâlpul de susținere al balconului o shigi în costumu-i maro lipsit de un model anume. Făcu un salt, descoperindu-se personalului alarmat care se și grăbi să o prindă.

– E Teresa! strigă cineva, încercând să-și etaleze deșteptăciunea, și drept răspuns se auziră câteva chicote neconvingătoare. Dar cei mai mulți aflați în sală fuseseră cuprinși de teamă. Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată în timpul vizitei lui Mr. & Mrs. Everywhere. Cei ce voiau să vadă mai bine începură să se înghesuie peste cei care voiau să scape de acolo, și imediat spiritele au început să se încingă și, o dată cu ele, vocile.

Interesat, Stal analiză și respinse posibilitățile. Nici o Fiică Divină n-ar fi adus cu ea ceva cu care să acționeze de la distanță în deplină siguranță – halebarde, arme de foc, sau grenade. Așa că tâmpiții care se înghesuiau spre ieșire sau care se aruncau pe podea își consumau în van energia. Pe de altă parte, în sacul care îi atârna de umăr era loc suficient pentru o...

O secure telescopică a cărei lamă avea mărimea mânerului care se putea strânge. Hâm!

Gemând: „Drăcia dracului! Nimicește-o și căiește-te înainte de a fi blestemat pe veci! Să nu care cumva să-ți îngădui a încălca a Domnului... "

Fata își trânti geanta în figura mecanicului și se aruncă asupra lui Shalmaneser. Un codder cu prezență de spirit zvârli în ea cu un manual de serviciu greu, care o izbi în picior cu atâta putere încât era aproape s-o trântească la pământ. În aceeași clipă garda se regrupă, înarmându-se cu biciuri fără mâner făcute din cabluri multicolore și bare smulse din rafturi care se transformaseră în bâte de șase picioare.

Dar, ca niște lași, preferară să se învârtească în jurul ei fără să se apropie. Stal își strânse buzele plin de dispreț.

– Haide, shigi, zbieră Zink, iar Stal se abținu de la orice comentariu. Ar fi putut spune același lucru, dar nu se cuvenea.

Bolta răsună de izbitura metalului pe metal când fata i-o întoarse celui mai viteaz dintre atacanții ei, care mânuia bâta de fier. Bărbatul scheună și scăpă arma improvizată din mână, de parcă ar fi fost înțepat, în timp ce ea se avântă sălbatică mai departe cu securea.

Mâna – Stal o văzu limpede pe când zbura prin aer – descrise un arc de cerc ca o minge de badminton, și lama securii se acoperi cu sânge.

– Hei, hei, aproape că șopti el, aplecându-se cu încă doi inci peste balustrada balconului.

Din spatele ei, un alt om din gardă își lansă biciul din cablu metalic, lăsându-i o dâră roșie pe gât și pe obraz. Fata tresări, dar fără să ia în seamă durerea, izbi cu securea într-una din mesele de decodare. Masa dispăru într-o ploaie de fragmente din plastic și componente strălucitoare electronice.

– Hei, hei, făcu Stal, de astă dată cu ceva mai mult entuziasm. Cine urmează?

– Să ieșim cu toții în seara asta și să mai zgândărim nițel rahatu', propuse Zink excitat. De atâta amar de vreme n-am mai văzut o shigi cu un asemenea fund!

Fata evită un nou atac și înșfăcă ceva de pe un cărucior cu mâna stângă. Îl aruncă spre Shalmaneser și impactul fu marcat de o ploaie de scântei.

Stal cântări propunerea lui Zink gânditor, înclinat să accepte. Sângele de pe secure pătase hainele maron ale fetei iar rănitul zăcea pe podea, urlând de durere.

Trase din Bay Gold, simțind cum decizia începe să prindă contur în timp ce fumul diluat de cele patru părți de aer îi năvălea în plămâni. Continuă să-l țină în el – putea să rețină fumul în el timp de nouăzeci de secunde fără nici o problemă – când membrana culiselor începu să se miște.

context (3)

TREBUIE SĂ-I DAI UN BRÂNCI

„Nu-i nici o coincidență"

(COINCIDENȚĂ Nu erai atent la cealaltă jumătate a întâmplării.

– *Lexiconul Hipcrime* de Chad C. Mulligan) –

„că avem anarhiști. Fundalul: «anarhist» e un anglicanism despre «cuprins de amoc». Să nu-i credeți pe cei care v-ar spune că e vorba de pronunția deformată a cuvântului «tâlhar[1]». Unui tâlhar îi puteți supraviețui, dar dacă vreți să se întâmple același lucru când e

[1] Joc de cuvinte în orig. engl.: *mucker/amok/mugger* (n. tr.).

vorba de un anarhist, cel mai bun lucru e să nu fiți de față când își face apariția.

Înainte de secolul douăzeci cele mai mari aglomerații umane erau, aproape cu siguranță, orașele asiatice. (Cu excepția Romei, asupra căreia voi reveni curând.) Și când prea mulți oameni îți ies în cale, te înarmezi cu o panga sau un kris și te pregătești să tai câteva gâturi. N-are importanță dacă ai fost antrenat să le folosești sau nu – oamenii care s-a întâmplat să-ți taie calea erau într-o stare normală și au murit. Starea ta era dementială. Cadrul: demenții și-au făcut apariția în cadrul unor comunități care bună parte a anului nu-și strămutau fundurile din văile fiordurilor norvegiene, flancate de lanțuri muntoase inaccesibile, cu un capac oribil de nori deasupra, loc de unde n-ai putut evada pe mare nici din pricina furtunilor de iarnă.

Printre nagunii din Africa de Sud circulă o vorbă cum că nu e suficient să omori un luptător zulu, dar mai trebuie să-i dai și un brânci ca să-l faci să cadă la pământ. Cadrul: Shaka Zulu[1] și-a făcut o adevărată politică din a-și lua sulițașii de la părinți încă din fragedă pruncie și a-i crește încazarmați, fără nici o altă proprietate afară de suliță, un scut și o teacă în care să-și vâre penisul, fără posibilitatea vreunei intimități. Și așa, în mod independent, au ajuns și ei să descopere ce descoperiseră spartanii.

La fel a fost când Roma devenise primul oraș din lume cu un milion de locuitori și s-au impus religiile fundamentate pe mister care practicau concomitent autoprivațiunea și automutilarea. Ai picat exact în urma procesiunii care o cinstea pe Cybele, ai înșfăcat un cuțit de la un preot, ți-ai tăiat coaiele cu el și ai rupt-o la goană pe străzi fluturându-le în văzul tuturor până când ai ajuns în dreptul unei case cu ușa deschisă unde le-ai și aruncat. Ei ți-au dat haine femeiești și tu te-ai luat de preoție. Gândește-te la presiunea care te-a făcut să crezi că asta ar fi cea mai bună cale pentru tine!"

– *Ești un Idiot Ignorant* de Chad C. Mulligan –

continuitate (2)

MÂNA MOARTĂ A TRECUTULUI

Norman ieși din lift gata să dea drumul uneia dintre rarele sale izbucniri temperamentale, întotdeauna bine calculate, care l-ar fi făcut pe oricare dintre subordonații lui să se ghemuiască vinovat. Abia

[1] Shaka Zulu (1787-1828) fondator al Imperiului Zulus (n. tr.).

dacă apucă să vadă interiorul boltei lui Shalmaneser când călcă pe ceva aflat pe podea.

Aruncă o privire.

Era mâna unui om, tăiată de la încheietură.

– Păi, bunicul din partea mamei a avut o singură mână, spuse Ewald House.

La vârsta de șase ani, Norman privi spre străbunicul lui cu ochii măriți, fără să fi priceput tot ce îi zicea bătrânul, dar conștient că i se spuneau lucruri la fel de importante ca a nu face în pat sau să nu se împrietenească prea mult cu băiatul lui Curtis Smith, care avea aceeași vârstă ca și el, dar era alb.

– Nu-i o treabă așa de curată și îngrijită cum se poate vedea în zilele noastre, spuse Ewald House. Nu e vorba de o amputare. Nu e o operație făcută într-un spital. Vezi, s-a născut sclav, și...

– Se vede că era stângaci. Ce a făcut el, el... el a ridicat pumnul furiei asupra șăfului lui. Lumbago-ul l-a făcut însă covrig. Așa că șăful a chemat cinci-șase țărani care l-au legat de un butuc aflat pe câmpul de patruzeci de acri și au luat, pur și simplu, un ferăstrău și...

– Și l-au tăiat. Cam așa ceva.

Își pipăi propriu-i braț uscățiv ca o țeavă, la trei inci sub cot.

– N-avea ce să-i facă. Se născuse sclav.

Vremea era foarte liniștită, foarte calmă. Norman *privi* în interiorul boltei. Îl văzu pe proprietarul mâinii zvârcolindu-se și gemând pe podea, strângându-și încheietura, încercând să descopere punctele de presiune pe venele supurânde, învăluit în ceața unei agonii insuportabile. Văzu rămășițele mesei scrâșnind sub picioarele personalului panicat, cu mintea în dezordine. Văzu lumina din ochii fetei, care respira spasmodic, și care stătea în fața atacanților ei cu lama însângerată.

Și mai văzu, pe balcon, peste o sută de idioți.

Nu luă în seamă ce se întâmpla în mijlocul încăperii și se îndreptă spre panoul încastrat în zidul bolții. Două răsuciri rapide ale încuietorilor și acesta căzu dezvăluind o rețea de cabluri bine izolate, încolăcite aidoma cozilor unor șobolani uriași.

Trase de o supapă; izbi cuplajul cu muchia palmei, mișcarea a fost prea iute ca răceala să-i fi pătruns pielea; și își puse unul dintre furtunuri sub braț așa încât să se poată sprijini de el și să-l poată trage. Era suficient de lung pentru a corespunde scopurilor lui.

Se uită fix la fată pe măsură ce se apropia de ea.

Divina Fiică. O chema, probabil, Dorcas, sau Tabitha, sau Martha. Se gândea la lovitură. O reacție tipic creștină.

Ți-ai ucis Profetul. Al nostru s-a săvârșit bătrân și plin de onoare. Tu ți l-ai ucide pe al tău și a doua oară, și încă plin de încântare. Dacă al nostru ar reînvia, i-aș putea vorbi ca unui prieten.

Se opri la șase picioare de ea, cu furtunul scrâșnind pe podea ca solzii unui șarpe cumplit. Nesigură de intențiile acestui bărbat cu pielea neagră, cu privirea rece ca a unui mort, fata ezită, pregătindu-și securea pentru atac, apoi se gândi mai bine: trebuie să fie o diversiune, o capcană.

Îi privi pe cei din jur cu ochi sălbatici, așteptându-se să fie atacată din spate. Dar oamenii din personal recunoscuseră ce adusese Norman, așa că se dădură speriați într-o parte.

„N-avea ce-i face... "

Cu mișcări convulsive deschise supapa de la capătul furtunului și numără până la trei.

Urmă un sâsâit, urmat de un jet de zăpadă, și ceva alb se așternu pe secure, și pe mâna care o ținea, și pe brațul de deasupra mâinii. Urmă o clipă cât o eternitate când nimic nu se mai petrecu.

Apoi greutatea securii smulse mâna fetei din braț.

– Heliu lichid, spuse Norman pentru cei de față și lăsă furtunul să cadă pe podea. Vârâți-vă degetele în el și vor trosni ca niște bețigașe. Dar sfatul meu e să nu încercați. Și nici să nu credeți tot ce auziți despre Teresa.

Nu mai aruncă nici o privire fetei care zăcea răsturnată pe podea, leșinată sau poate chiar moartă din cauza șocului. Se uită doar la forma înghețată a mâinii care rămăsese încleștată pe coada securii. Ar fi trebuit să existe o reacție, dacă nu cel puțin mândria pentru rapiditatea de care dăduse dovadă. Dar nu era nimic. Mintea lui, inima lui erau la fel de înghețate ca și obiectul de pe podea.

Se întoarse la lift, conștient de uriașa dezamăgire.

Zink se apropie și mai mult de Stal.

– Hei-hei! spuse el. A meritat să vin, nu-i așa? Hai să ridicăm o baniță de excrement de balenă de pe fundul oceanului. Chestia asta mă plasează la fix pe orbită!

– Nu, făcu Stal cu ochii fixați pe ușa pe care dispăruse negroteiul. Nu în acest oraș. Nu-mi place ce forță de represiune au aici.

lumea evenimențială (2)

CELULA MOALE

„A trecut mai bine de un deceniu de când volumele Bibliotecii Publice din New York se află chiar în New York. Locul exact unde se găsesc a fost deja lămurit, dar acest lucru nu a redus – ci dimpotrivă, a mărit – numărul de cititori."

Cel mai rapid sistem de copiere realizat vreodată de Eastman Kodak's Wholographic. Se dă drumul la mașină, se taie rândurile cu o foarfecă obișnuită, apoi se distribuie bucățile și fiecare din cele 24 de secțiuni vor conține până la 98% din informația de bază!

Donald Hogan s-a aflat printre cei 1235 de oameni care pe rând sau toți o dată puteau consulta aceeași carte sau revistă în orice clipă ar fi vrut s-o facă.

Era cât se poate de puțin probabil să mai existe și o altă persoană care să vrea să consulte aceleași două articole consecutive alese de el. Domeniul lui de cercetare fusese ales de Shalmaneser și, ca o măsură de prevedere în plus, copia pe care o avea la el fusese realizată în limba yatakangă – un idiom foarte puțin cunoscut, care semăna cu japoneza prin aceea că realizase un adevărat vălmășag compus din ideograme chinezești combinate cu două alfabete silabice complete, dar nu artificial, cum era katakana japoneză, ci o nenorocită de corcitură provenită din scrierea arabică, adusă în insulele din sud-estul Asiei cam pe vremea Renașterii de cei trecuți la mahomedanism.

REZUMAT Autorul descrie câteva cazuri de genealogie discutabilă care s-au ivit în cazul Comisiei de aplicare a Legii Eugenice din statul New Jersey. O metodă cât se poate de bună în depistarea genei care provoacă scleroza dicromatismului este

FRAGMENTE DIN STUDIUL DESPRE STRUCTURA CELULEI
RECENZII ALE REVISTELOR DE BIOCHIMIE
DEZBATERI INIȚIATE DE INSTITUTUL DE STUDII CEREBROCHIMICE

Dacă sunteți în căutarea unei bacterii artificiale în stare să transforme șlamul mort într-o sursă profitabilă de sulf, cereți o mostră de la Minnesota

Mining din specia UQ-141. Pentru primul milion de organisme: 1000$, inclusiv taxele poștale.

REZUMAT Testarea computerizată a unei formule pentru oul *Nannus troglodytes*. Evaluarea datelor indică

Cea mai folositoare lucrare de referință într-un singur volum pentru studenții care manifestă înclinații și har este cea a lui Friberg și Mahler, intitulată DEFORMAREA PERCEPȚIILOR SUBIECTIVE. Se referă la opium și derivate; cânepa indiană și derivate; pituri, caapi etc. sinteze ale acidului lisergic din care se obține Yaginolul ® și Skulbustiumul ®. Conține și un adaos referitor la Triptină ®. O microbobină: 75$, numai pentru personalul medical.

REVISTA DE ECOLOGIE SOMATICĂ
RAPORTUL DESPRE SPORT ȘI MUTAȚII
RECENZIA DESPRE EREDITATEA REPTILELOR

REZUMAT Este prezentat un caz în vederea interpretării relațiilor economice mixte în cadrul unui sat de munte bolivian ca o manifestare a sindromului Mergendahler cu factori energizanți împrospătați de elemente religioase, nutritive și

Material genetic izolat se poate obține de la GT pentru Rana palustris *ca și pentru Rattus norvegicus albus. Contaminarea intersexuală mai mică de 0,01%.*

REZUMAT Uneori când, învârtindu-se de colo colo, Bennie Noakes se conectează la o enciclopedie informatică prin telefonul său și se minunează de ce află, spunând, „Isuse ce imaginație!"

SISTEME DE COMUNICARE
DIGESTIE TECTOGENETICĂ
CONSPECTE DIN REZUMATELE LUCRĂRILOR DE BIOCHIMIE

REZUMAT Susceptibilitatea la efectul cancerigen al nivelului comercial a tetraclorurii de carbon se dovedește a fi corelabilă cu bine cunoscuta abilitate moștenită, legată de sex, de a detecta prin gust, în soluții mai mici de 1 ppm, prezența

Nimic nu poate fi mai chinuitor în lumea modernă decât faptul de a fi îndreptățit să ai un copil, dar să nu ai această capacitate. Noi suntem specializați în reimplantarea ovarelor fertilizate extern.

BULETINUL SOCIETĂȚII PENTRU ORGASMUL ABSOLUT
GRAUNCH: prosoversepix
JURNALUL COMPORTAMENTULUI SOCIAL AL FURNICILOR, ALBINELOR ȘI TERMITELOR

REZUMAT Când urâtul, frustratul abandonat HANK OGMAN și-a violat mama, lăsând-o însărcinată cu ceea ce era mai mult ca sigur un fetus focomelic din pricina pasiunii ei pentru Yaginol, perspectivele s-au dovedit de-a dreptul sumbre pentru idiotul tată WALT ADLESHINE. Totuși, mulțumită intervenției de ultim moment a minunatului și pasionatului chirurg IDA CAPELMONT tragedia a putut fi evitată. „Oare cum te-aș putea răsplăti?" a vrut Walt să știe și a rostit un preț care

*

Căscând, Donald Hogan, eliberă scaunul. Niciodată nu-i lua mai mult de trei ceasuri pentru a-și rezolva problemele înscrise pe agendă. Își vârî în buzunar carnețelul în care ținea planul de cercetare și porni spre lift.

context (4)

TABLA DE MATERII

Dezvoltate	*În curs de dezvoltare*	*Subdezvoltate*
SUA, Comunitatea Europeană, URSS, Australia	China, Yatakang, Egipt, Uniunea Republicană a Nigeriei, Ghana	Ceylon, Beninia, Afghanistan, Mozambic
Guvernate de apatia publică	Guvernate de „partide revoluționare"	Guverne cu „spatele frânt"
Moneda devenită subiect a numeroase reevaluări datorate inflației	Întreținută artificial prin acțiuni oficiale	Subiect al fluctuației arbitrare
Angajare în muncă pe bază de contract individual	Control de stat	O chestiune de noroc

Agențiile de știri și divertisment sprijină guvernul datorită patronajului și a inerției politice	Direct controlate de agențiile guvernamentale, punct de vedere monolitic.	Conduse pe baze amatoricești, suferind de pe urma lipsei de gust și a credibilității
Hrana variată, dar produsă industrial, necesitând adaosuri costisitoare	Mai puțin variată dar distribuită pe baza unui sistem eficient de rații care asigură calitatea	Sub nivelul de subzistență, raționalizarea fiind prost administrată
Îngrijirea sănătății: în parte gratuită (maternitate, îngrijirea copiilor, bătrânețe), pentru celelalte situații plătită, dar de un nivel înalt	Îngrijirea medicală gratuită, dar de slabă calitate	În întregime plătită dar de un standard inferior; unele state angajează vraci
Serviciul militar prin înrolare; pe baze selective; evaziune sporită; loialitatea recruților sporită prin tehnici psihologice	Recrutare generală; evaziune neglijabilă, loialitate sporită prin climat social	Armata și marina, salvarea victimelor sărăciei, subiectul izbucnirilor revoluționare; în mare parte independente de guvern
Apartamentele sunt cele mai răspândite în zonele citadine, case în zone cu densitate redusă, dormitul pe stradă permis, deși descurajat	Numai apartamente, case doar pentru cei din guvern, dormitul în stradă pedepsit	Case, colibe, cocioabe, nu există o legislație relevantă, supraaglomerare
Avioane expres, metrou, transport urban rapid, elicoptere, taxiuri, autobuze etc.	Avioane, autobuze, taxiuri, taxiuri-bicicletă, biciclete etc.	Autobuz, camion, bicicletă, vehicule cu tracțiune animală
Telefoane eficiente, cu ecran	Eficiente în oraș, dar nu și în afară, unele doar cu circuit sonor	Nu prezintă o bază

Legislația eugenică împotriva idioției, fenilketonuriei, hemofiliei, diabetului, dicromatismului, constrângere severă	Idioțenia, fenilketonurie, hemofilie, etc.; constrângerea limitată din cauza lipsei de fonduri	Nu există nici o restricție
Vestimentația ține de modă; sunt accesibile și pentru cei cu venituri mici	Vestimentația dictată și făcută de stat; cele disponibile sunt privite ca obiect de lux	De la robă până la zdrențe; o haină are de obicei mai mulți purtători
Homosexualitatea tolerată; ambivalența garantată	Intoleranță extremă, considerată infracțiune și descurajată social	Atitudinea e dictată de tradiții și obiceiuri
Fumatul condamnat din cauza efectelor cancerigene	Tutunul e tratat ca fiind cancerigen	Fumat
Marijuana legalizată, chiar socializată	Tolerată	Prin tradiție, socializată
Alcoolul devenit fenomen social indiferent de legalitate	Legal în multe țări, dar descurajat	Fabricat în casă
Drogurile ilegale, tolerate	Ilegale, drastic interzise	Prea scumpe
Resursele pe cale de epuizare	Exploatate din plin	Vândute în străinătate sau incomplet exploatate
Populație umană	Populație umană	Populație umană

FIINȚA UMANĂ Tu ești una. Dacă nu ești, știi cel puțin că ești marțian sau unul dintre delfinii special antrenați ai lui Shalmaneser.

(Dacă vrei să-ți spun și mai mult decât atât, n-ai noroc. Nimeni nu poate spune mai mult.

– *Lexiconul Hipcrime* de Chad C. Mulligan) –

urmărind detaliile (3)

NU, TU NU!

– Deci, ce facem? întrebă Sheena Potter pentru a enșpe mia oară. Și mai lasă paharul – a fost singura metodă prin care am reușit să-ți prezint chestiunea așa cum e!

– Vrei să mă scoți din minți, îi răspunse soțul ei, Frank.

– Mincinos ordinar ce ești.

– Atunci ai procedat fără pic de judecată, și asta înseamnă că nu poți fi lăsată liberă pe stradă, ca să nu mai vorbim de perpetuarea speciei.

Frank îi vorbea de la cel mai înalt nivel al apatiei, aproape olimpian, mulțumită celor cinci pahare pe care le băuse deja în această dimineață.

– Chiar crezi că mi-ar trebui să mă prăsesc? Asta-i altă placă pe care ai început s-o fredonezi, nu-i așa? Să te văd pe tine îmborțoșat cu nenorocitul de plod – acum se poate, te umplu cu hormoni de damă pe care ți-i implantează în cavitatea abdominală.

– Te-ai uitat la *Compendiul Spectatorului.* Nu, n-ai făcut bine. Ar fi trebuit să vezi ce era pe SCANNER. E și mai senzațional.

– Rahat! Mi-a spus Felicia când am fost ultima oară la cursul seral...

– Ce să spun! Că mare serviciu îți mai fac și colegii. Ești la fel de înțepenită ca Teresa! Când au de gând să te treacă la Kama Sutra?

– Dacă ai fi fost doar puțintel mai bărbat, m-ai fi învățat chiar tu.

– Lipsa răspunsului este în pacient, nu în agent, de aceea eu...

– De-acum ai început să citezi ca din carte, și aici nu mai e vorba de un program nou, ci de vreo broșurică ieftină, scoasă de cine știe ce șmecheraș...

– Ar fi trebuit să te gândești ceva mai bine înainte de a te fi căsătorit cu un cap pătrat care a terminat și el un nenorocit de liceu...

– Ar fi trebuit să am mai multă minte și să nu mă fi măritat cu un bărbat care nu poate deosebi culorile...

Urmă o pauză. Se uitară prin apartament. Pe peretele dintre ferestre era o pată de o nuanță deschisă, având aceeași culoare ca atunci când se mutaseră aici. Tabloul care acoperise pata zăcea acum în coșul roșu din plastic de lângă ușă. Lângă coșul roșu din plastic se aflau alte cinci (multe umplute cu câlți); după ele urmau o duzină negre (multe fără câlți); și mai erau încă două albe care aveau o

înălțime numai bună de stat pe ele, drept pentru care și fuseseră puse acolo de Frank și Sheena.

În bar nu era nimic. Cu excepția unui strat subțirel de praf și a unor urme uscate de vin.

Frigiderul era gol, cu excepția unui strat subțirel de gheață care căptușea congelatorul. Acesta s-ar fi dezghețat instantaneu dacă aparatul ar fi fost dat la „decongelare".

În șifonierul din dormitor nu existau haine. Spațiul liber se măcina de unul singur, pe jumătate sufocat de o grămadă de haine din hârtie și de cele douăzeci de livre de alimente perisabile scoase din frigider.

Autosigiliile clincăniră în priză; nici un copil nu s-a aflat vreodată acolo, dar ar fi fost împotriva regulamentului ca prizele să nu fi fost autosigilate, când dispozitivul conectat la ele era înlocuit.

La picioarele lui Frank, pe podea, se afla un dosar cu documente. Cuprindea un bilet clasa a doua de două persoane pentru Puerto Rico; două buletine de identitate, dintre care unul era pe numele HEREDICHRO, iar celălalt SUSTOHEREDICHRO; cecuri de călătorie în valoare de douăzeci de mii de dolari; și un raport de la Comisia de Elaborare a Legii pentru Eugenie a Statului New York, care începea așa: „Dragă domnule Potter, regret să vă informez că începerea graviditătii soției dumneavoastră, cu sau fără dumneavoastră drept tată, este pedepsită de Paragraful 12, Secțiunea V a Codului pentru Paternitate a Statului New York... "

– De unde era să știu că tocmai ei mi-o vor face? Lobby-ul pentru creșterea copiilor valorează vreo trei trilioane de dolari, și grămada asta de bani vorbește!

Era un bărbat destul de bine, oarecum suplu, oarecum brunet, cu aerul și ținuta care te duceau cu gândul la o vârstă mai avansată decât cea care rezulta din fișa lui cronologică: treizeci de ani.

– Mă rog, tot timpul am fost de acord să adopt un copil! Am putea face rost de o listă de adopțiuni și în mai puțin de cinci ani să avem un copil nedorit. Sunt absolut sigur!

Ea era o blondă naturală cu adevărat excepțională, ceva mai plinuță decât soțul ei, cu dimensiunile ajustate după ultimul răcnet, în vârstă de douăzeci și trei de ani.

– Bun, nu mai putem sta aici! Am vândut ce mai aveam și am cheltuit o parte din bani!

– N-am putea pleca în altă parte?

– Sigur că nu putem pleca în altă parte! Doar ai auzit de cei împușcați săptămâna trecută pe când încercau să se furișeze în Louisiana – și cât ne-ar ajunge douăzeci de mii de dolari în Nevada?

– Am putea pleca acolo să rămân însărcinată și după aceea să mă întorc acasă...

– Pentru ce? Nu pricepi că am *vândut apartamentul*? Și dacă mai stăm aici și după șase *papa-mama*, ne pot *vârî în pușcărie*. Se lovi peste coapsă cu palma deschisă. Nu, trebuie să salvăm situația. Va trebui să plecăm în Puerto Rico și acolo să economisim atât cât să putem ajunge în Nevada, sau poate să mituim pe cineva să obținem un pașaport pentru Chile, sau Peru, sau...

Se auzi un zgomot de la ușa din față. O privi fără să se miște. În cele din urmă spuse:

– Sheena, te iubesc.

Ea dădu din cap și, în cele din urmă, reuși să zâmbească.

– Te iubesc la nebunie, spuse ea. Și nu vreau să cresc eu copilul altuia. Chiar dacă n-ar avea picioare, tot l-aș iubi, pentru că ar fi al tău.

– Și eu l-aș iubi pentru că ar fi al tău.

Urmă un alt zgomot. El se ridică în picioare. Când trecu pe lângă ea, ducându-se să deschidă ușa, o sărută ușor pe frunte.

continuitate (3)

DUPĂ UN DECENIU

Ieșind din bibliotecă, Donald Hogan privi întâi spre nord, apoi spre sud de-a lungul lui Fifth Avenue, întrebându-se în care din cele șase restaurante din apropiere să intre pentru prânz. După câte se părea, deocamdată, nu putea să ia o hotărâre. De aproape zece ani deținea funcția în care se afla acum. Mai devreme sau mai târziu tot va ajunge să fie un depășit.

Poate că n-ar trebui să-ți împlinești cele mai mari ambiții la vârsta de douăzeci și patru de ani...

Probabil că mai avea vreo cincizeci de ani înaintea lui; cel puțin următorul deceniu nu constituia o problemă. Și atunci când a acceptat oferta, au obținut de la el să nu ridice problema pensionării, și nici chiar a demisiei.

O, dar în cele din urmă tot vor trebui să-l pensioneze. Dar nu avea habar dacă putea demisiona.

Mai târziu, cele câteva cunoștințe, – își făcuse o politică din a nu lega amiciții – remarcaseră că părea mai bătrân decât vârsta pe care o avea de fapt și că se obișnuise să alunece în reverii. Și au început să se întrebe ce dracu i s-o fi întâmplat. Dar dacă cineva ar fi spus: „Donald se frământă în legătură cu posibilitatea de a-și da

demisia", până și cea mai intimă dintre acele cunoștințe pe care le avea, omul cu care împărțise un apartament și nenumărate shigi, ar fi fost năucit.

Slujbă? Ce slujbă? Donald nu muncește. E doar un diletant care lucrează pe cont propriu!

Cu aproximație, cinci oameni și un computer din Washington știau altceva.

– Ia loc, Donald, spuse decanul făcând un gest cu mâna-i elegantă. Donald se execută, atenția fiindu-i atrasă de necunoscuta care se afla acolo: o femeie aflată în pragul maturității, cu o siluetă delicată, îmbrăcată cu mult bun-gust, afișând un zâmbet delicat.

Avea o ușoară stare de nervozitate. În ultimul număr al jurnalului studențesc publicase unele lucruri pe care, mai târziu, a regretat că le-a făcut publice, deși, în adâncul sufletului, stăruia convingerea că a crezut în cele afirmate, și încă mai credea în ele.

– Ți-o prezint pe dr. Jean Foden, spuse decanul. Din Washington.

Teama de a se vedea cu subsidiile postuniversitare tăiate pe motiv că era un individ subversiv, incapabil de recunoștință, începu să i se înfiripe amenințător în minte. O gratulă pe vizitatoare cu un salut rezervat, destul de nesincer.

– Bun, atunci eu vă las ca să vedeți despre ce e vorba, spuse decanul ridicându-se.

Ceea ce-l zăpăci și mai tare pe Donald. Se așteptase ca ticălosul ăla bătrân să asiste la discuție și să-și râdă în barbă – un alt elev intransigent pregătit pentru secure. De aceea nu reușea să priceapă motivele pentru care fusese chemat atunci când dr. Foden adusese jurnalul studențesc în discuție.

– Am fost șocată de articolul dumitale publicat aici, spuse ea fără nici o altă introducere. Ai impresia că ceva nu merge în sistemul nostru de învățământ, nu-i așa, Don? Te deranjează dacă îți spun Don?

– Doar dacă nu te deranjează să-ți spun Jean, replică Donald mai mult în șoaptă.

Îl privi gânditoare. Patru cincimi din actuala populație a Americii de Nord trecea drept arătoasă. Ceea ce se datora unei alimentații corecte și unei asistențe medicale accesibile.

Și acum, când legislația eugenică începuse să-și arate colții, proporția trebuia să crească. Cu toate acestea, Donald Hogan ieșea în relief. Femeile lui obișnuiau să spună despre el că e un „caracter". Un student englez îi spusese că e „al naibii de mintos", și acceptase termenul ca pe un compliment.

Părul și barba îi erau castanii; era cu puțin mai scund față de înălțimea medie, iar stilul vestimentației era tipic pentru începutul-de-veac. Deci, ca înfățișare, corespundea. Dar, undeva, în interior...

– Aș vrea să-ți aud opinia, spuse dr. Foden.

– Toate opiniile mele se află pe pagina pe care ai citit-o.

– Reformulează-le pentru mine. Văzându-ți cuvântele tipărite, poți face noi afirmații despre același lucru.

Donald ezită.

– Nu mi-am schimbat opiniile, dacă asta insinuezi, spuse el tărăgănând cuvintele. Duhoarea și trosnetul lemnului din bărcile cuprinse de flăcări îi rămăseseră vii în minte.

– Nu asta îți cer. Tot ceea ce vreau e maxima concizie în loc de această plângere fără cap și fără coadă.

– Perfect. Felul în care am fost instruit m-a transformat pe mine și, din câte știu, pe toți ceilalți, într-o mașinărie de dat examene. N-am știut cum să devin original în afara domeniului meu de pregătire și singurul motiv pe care l-aș putea invoca e că, aparent, cei mai mulți dintre predecesorii mei au avut niște ochelari de cal încă mai mari ca ai mei. Știu cu cel puțin o mie de procente mai multe despre evoluție decât Darwin, asta o pot garanta. Dar când va fi loc, până-n clipa în care voi muri, să fac și ceva ce-*mi* aparține, nu numai să glosez cele făcute de alții? Sigur, când îmi voi da doctoratul, tot șpilul va consta în a prezenta o teză învechită într-o formă originală, adică, vreau să spun că toate cuvintele vor fi așezate în altă ordine decât cea inițială.

– Ai o opinie cât se poate de favorabilă despre aptitudinile tale, spuse dr. Foden.

– Vrei să spui că sunt un infatuat? Poate că ai dreptate. Dar ce vreau să spun e că nu doresc să-mi fac un merit din a fi de o ignoranță crasă. Așa că, vezi...

– Ce carieră vrei să îmbrățișezi?

Deturnat de pe orbita pe care se înscrisese, Donald ezită.

– Păi, cred că ceva care necesită un minim de timp. Așa că restul timpului l-aș putea folosi să-mi umplu golurile din cultură.

– Aha. Te-ar interesa un salariu de cincizeci de mii pentru a nu face în esență nimic *afară de* completarea cunoștințelor?

Donald Hogan era posesorul unei abilități de care foarte puțini oameni dispuneau: darul de a face aprecieri corecte. Cine știe ce mecanism ascuns în creierul lui părea să se miște neîncetat, rotindu-se pe lângă elementele din lumea înconjurătoare în urmărirea șabloanelor din ele și, când un astfel de șablon era identificat, undeva, în capul lui se aprindea un beculeț.

Elementele: Washington, absența decanului, oferta unui salariu comparabil cu ceea ce i-ar fi putut oferi doar un post în industrie, și

asta numai pentru a studia, nu și pentru a munci... Erau oameni, oameni situați extrem de sus, la care specialiștii se refereau în termeni plini de dispreț catalogându-i drept diletanți, dar care, plini de demnitate, se autointitulau „sinteziști" și care își petreceau întreaga lor perioadă activă nefăcând altceva decât cercetări interdisciplinare asupra celor mai avansate domenii de cercetare.

I se părea o speranță mult prea îndrăzneață, cu mult deasupra așteptărilor lui, mai cu seamă că, doar cu câteva clipe în urmă, fusese convins că nu va mai avea nici o perspectivă. Trebui să-și împreuneze mâinile pentru a le opri tremurul.

– Te referi la sinteze, nu-i așa?

– Da, sunt de la Departamentul pentru Diletanți, sau în termeni mai oficiali, Oficiul pentru Coordonarea Cercetării. Dar mă îndoiesc că vei intui exact ce vreau să-ți propun. Am văzut diagrama activității tale școlare și am impresia că ai putea deveni sintezist dacă ți-o dorești din toată inima, cu sau fără doctorat.

Dr. Foden se lăsă pe speteaza fotoliului.

– Deci faptul că mai stai aici – chinuit, dar împăcându-te cu situația, mă face să cred că *nu* ți-o dorești din toată inima. Am impresia că e nevoie de un ciubuc gras ca să te conving să optezi pentru așa ceva. Totuși, cred că ești destul de onest ca să te lași mituit. Și acum spune-mi, dacă ți s-ar oferi posibilitatea, ce ai face pentru completarea educației de care vorbeai?

Donald ezită cu răspunsul, înroșindu-se din cauza incapacității de a-și spune limpede gândurile.

– Păi... ă... cred că... Istorie, în special istoria contemporană. Nimeni nu m-a învățat nimic cu privire la evenimentele contemporane de la Al Doilea Război încoace, fără să fi condimentat totul cu mult rahat părtinitor. Toate domeniile care sunt tangențiale cu al meu, cum ar fi cristalografia și ecologia. Fără a omite ecologia umană. Și să mă documentez în ceea ce aș vrea să aprofundez – mărturiile scrise privitoare la specia noastră, ajunsă la opt mii de ani de istorie. Ar trebui să învăț, cel puțin, o limbă ne-indo-europeană. Apoi...

– Ajunge. Te-ai referit deja la o arie de cunoștințe mai mare decât poate fi acoperită de o ființă umană în timpul vieții.

– Nu-i *adevărat*. Între timp Donald devenise mai stăpân pe sine. Sigur că nu se poate dacă ai fost educat în spiritul în care am fost eu, pe baza memorării faptelor. Dar ceea ce ar trebui să fim învățați e cum să extragem *algoritmii!* Nu mai e nevoie să te omori cu memoratul unei literaturi întregi – înveți să citești și să memorezi un raft de cărți. Nu te mai îndopi cu logaritmi și tabele cu sinusuri; îți cumperi o riglă de calcul, sau înveți să mânuiești un computer public! Făcu un gest neputincios. Nu trebuie să știi tot. Pur și simplu e suficient să știi unde să găsești atunci când ai nevoie.

Dr. Foden schiță un gest de aprobare.

– Se pare că ai adoptat atitudinea cea mai potrivită, spuse ea drept încuviințare. Totuși, din această clipă va trebui să intru în pielea lui Mefistofel și să-ți explic care sunt condițiile care însoțesc oferta noastră. În primul rând va trebui să citești și să scrii fluent în Yatakangă.

Fața lui Donald deveni palidă. Un prieten al lui începuse să învețe limba asta, apoi a trecut la chineză – ca o variantă mai ușoară. Totuși...

Ridică din umeri.

– Aș face-o pentru o asemenea ofertă, spuse el.

– Cât despre celelalte condiții, ți le voi putea spune după ce vom fi mers împreună la Washington.

Unde un tip căruia i se spunea Colonelul – Donald n-a aflat dacă tipul poseda și vreun nume al lui personal – i-a zis:

– Ridică-ți mâna dreaptă și repetă după mine: „Eu Donald Orville... declar solemn și confirm... "

Donald oftă. Pe atunci totul îi părea împlinirea celor mai irealizabile idealuri. Cinci dimineți pe săptămână să nu facă nimic altceva decât să citească, fără obligația de a da vreun rezultat – doar câteodată să anunțe prin poștă orice asociere de idei sau conexiune remarcată de el, despre care ar fi avut motive să creadă că i-ar fi putut fi de ajutor – de exemplu, să anunțe un astronom că un institut de marketing folosește o nouă metodă de analiză statistică a datelor, sau să sugereze că un entomolog ar trebui înștiințat cu privire la o nouă problemă legată de poluarea aerului. I se părea că se află în paradis, cu atât mai mult cu cât pe patroni nu-i interesa cum își petrecea restul timpului, ba chiar mai mult, îi sugeraseră ca existența lui să fie cât mai variată, pentru a fi tot timpul în formă.

Și în mai puțin de zece ani – trebuia să privească adevărul în față – se plictisise. Aproape că și-ar fi dorit să se apese pe al doilea buton prevăzut în angajamentul lui, acela care-i provocase atâtea mustrări de cuget.

Locotenent Donald Hogan, în felul acesta ești activat și ți se ordonă să raportezi imediat, repet IMEDIAT, lui...

– O, nu!

– Ți s-a întâmplat ceva, cap sec? răsună o voce aspră ca un rașpel doar la câțiva centimetri de urechea lui.

– Ce? A, nu. Mă simt perfect.

– Atunci nu te mai comporta de parcă ți-ai fi pierdut busola. Cască ochii încotro mergi!

Furiosul de care se lovise își văzu de drum. Cu gesturi mecanice, Donald continuă să-și pună un picior înaintea celuilalt, până când ameți de tot. După câteva minute decise că sfatul fusese numai

bun. Probabil că în parte necazurile lui se datorau și faptului că devenise sclavul rutinei, astfel încât pierduse apetența și interesul pentru lumea din jur, exact ceea ce atrăsese atenția dr. Foden asupra lui cu zece ani în urmă – și ceea ce acum îl făcea incapabil să-și dea demisia. Dar și mai probabil era că suferințele îi erau stârnite de spaima pe care o resimțise la țipătul trompetelor și bubuitul tobelor care nu mai făceau un secret din existența lui Shalmaneser, de unde și convingerea lui că automatizarea va face desuetă până și sinteza.

Și dacă tot avea să-și dea demisia, dorea ca acest lucru să fie rezultatul propriei lui voințe, nu să fie concediat pentru incompetență.

Învălui cu privirea întregul bulevard, cuprins de un ușor tremur. Strada era flancată de zidurile blocurilor înalte cât pereții canioanelor, dirijând traficul uman pe sub bolta de o strălucire difuză a lui Fuller Dome. Desigur, asta nu asigura protecția întregului Mare New York, ci numai a Manhattan-ului, căruia i-a redat vechea forță de seducție, îngăduindu-i să-și recâștige chiar mai mulți locatari decât fuseseră alungați spre sfârșitul secolului douăzeci în suburbii. Nici nu se putea pune problema acoperirii întregului oraș cu o cupolă, din cauza costului exorbitant, deși studiile inginerilor dovediseră fezabilitatea proiectului.

Și totuși, New York-ul, cu cei treisprezece milioane de locuitori, își pierdea tot mai mult poziția pe care o deținuse cândva, de cel mai mare oraș al lumii. Nu putea fi comparat cu monstruoasele caracatițe care se întindeau de la San Francisco până la Ellay[1], sau de la Tokio la Osaka, fără să mai vorbim despre adevărații giganți între megalopolisurile moderne, Delhi și Calcutta, fiecare cu câte cincizeci de milioane de locuitori care crăpau de foame; care nu erau orașe în adevăratul și vechiul sens al cuvântului, grupuri de locuințe, ocupate de familii, ci furnicare care se prăbușeau pradă mizeriei sub loviturile nemiloase ale dezordinii, jafurilor *manu militari* și a vandalismului care nu avea nici o altă intenție decât aceea de a distruge.

Și totuși, deși se restrânsese până la un oraș de mărime mijlocie, având în vedere standardele contemporane, New York-ul rămăsese un oraș mare, pe care Donald simțea că-l poate suporta, care mai avea încă forță de atracție. Cel mai mare patron dintre toți, Statul, domina Coasta de Vest; aici se aflau următorii ca mărime și importanță, supercorporațiile, țări în țară. În față se profila amenințător colosalul Turn zigurat al lui General Technics, care cuprindea trei cvartale întregi, și care lui îi inspira un aer sumbru. Dacă și-ar fi dat demisia – dacă ar fi putut să demisioneze după ce au pompat în el

[1] Ellay sau L.A. – Los Angeles (n. tr.)

trei sferturi de milion de dolari din banii publici – viitorul i s-ar fi derulat numai într-un astfel de mausoleu.

Și uite ce s-a ales de Norman House!

De-a lungul trotuarelor lărgite până la dimensiuni hiperbolice, mulțimea se îmbulzea aidoma unor insecte, înghesuindu-se spre căile de acces care duceau la pasajele subterane sau metrou. Pe banda centrală, rezervată doar oficialităților, treceau în viteză automobile, sau, uneori, erau trase pe dreapta pentru a face loc ambulanțelor sau pompierilor. Pe ambele benzi laterale, uriașele autobuze fără motor – care își trăgeau energia din volantele rotite la maxim când întorceau la capătul liniei – pline până la refuz cu cei două sute de pasageri, glisau în zonele special amenajate la bordură, în intervalul dintre două blocuri, făcând loc taximetrelor electrice. În oraș nu se mai permisese circulația nici unui vehicul cu ardere internă de când fusese înălțat domul. Sistemele de ventilație abia dacă puteau face față bioxidului de carbon și toxinelor umane, iar în zilele călduroase transpirația depășea capacitățile de aerisire, ceea ce determina un fel de burniță sub cupola domului.

Cum de o suportăm?

Preferase să locuiască în New York pentru că aici se născuse și pentru că aici i se oferise lista preferențială cu locuințe din care să-și aleagă o reședință cât mai convenabilă. În plus, aici găsea și bibliotecile de care avea nevoie în profesia lui. Dar acum era cu adevărat pentru prima oară când privea orașul, prima oară când se uita la el cu ambii ochi, acordându-i întreaga atenție, o atenție încordată cât pentru șapte ani, și peste tot pe unde își arunca privirea avea impresia că pe sărmanul oraș căzuse paiul care-i va rupe spinarea de cămilă.

Încă de la întoarcerea de la facultate îi remarcase pe cei fără adăpost, care dormeau în stradă, dar nu observase că numărul lor ajunsese de ordinul sutelor, și că își plimbau micul lor avut pe cărucioare improvizate, fiind tot timpul hăituiți de poliție. Nu observase felul în care oamenii, când erau îmbrânciți, se răsuceau uneori, repezindu-și mâinile spre buzunarele umflate înainte ca să-și dea seama că pe urmele lor nu se afla un anarhist.

Și apropo de anarhiști: nu vedea nici o legătură între aceștia și cel despre care presa relata că făcuse șapte victime, într-o sâmbătă seara agitată...

Teama își înfipse ghearele în el, aceeași teamă pe care a simțit-o când s-a aventurat să ia Skulbustium, în sensul că nu exista un Donald Hogan, ci doar un oarecare printre milioanele de manechine, toți versiuni ale unui Eu fără început și fără sfârșit. Apoi a răcnit, și cel care i-a dat medicamentul l-a sfătuit să renunțe, spunându-i că el își este propria-i *persona* în lipsa căreia ar dispărea.

Cu alte cuvinte: în interior nu se afla nimic.

Chiar în fața lui două fete s-au oprit pentru a se uita la o vitrină. Erau amândouă îmbrăcate după ultimul răcnet, una purta o radio-rochiță, al cărei model era de fapt un circuit, așa încât, mutându-și catarama la dreapta sau la stânga, putea să audă postul preferat în casca fixată în urechea ascunsă sub părul purpuriu .

Cealaltă era înveșmântată într-o țesătură dură, cu un aspect la fel de metalic ca o carcasă de aparat științific. Ambele aveau unghiile cromate ca bornele unei mașini.

Atenția le fusese atrasă de niște animale modelate genetic. Procese care se experimentau acum frecvent pe viruși și bacterii fuseseră aplicate și plasmei embrionare, dar la acest nivel mai complex efectele secundare erau imprevizibile. Pentru fiecare dintre animalele expuse alte cinci sute nu părăsiseră laboratorul. Cu toate acestea puiul de antilopă de pădure din vitrină, solemn și de dimensiuni hiperbolizate, arăta cât se poate de nefericit, în ciuda superbei lui blăni purpurii, iar puiul de Chihuahua, de un roșu strălucitor, se bâțâia încontinuu dedesubt de parcă ar fi fost în pragul unei crize de epilepsie.

Dar singurul lucru de care fetele păreau să fie interesate era doar culoarea antilopei, care se potrivea de minune cu părul celei îmbrăcate în rochița-radio.

La început folosește mașinile, apoi poartă mașini, și apoi...

Cuprins de tremur, Donald se răzgândi cu privire la restaurant și intră orbește într-un bar să bea ceva în loc de masa de prânz. După-amiază îi făcu o vizită unei poetese pe care o cunoștea. Era cât se poate de înțelegătoare, nu-i puse nici o întrebare și îl lăsă să se trezească din beție în patul ei. Lumea părea să arate ceva mai bine când își reveni.

Dar și-ar fi dorit cu disperare ca acolo să fi fost altcineva, nu neapărat fata aceasta, de fapt nici o fată, doar o *persoană* căreia să-i explice de ce gemuse în somn.

lumea evenimențială (3)

DOMESTICA

Afram cinstit cu poziție socială bună caută cameră cu vedere de-a lungul Isei 5 camere luxoase Căsuța Poștală NZL4

„*Da*, chiar am trei camere, dar nu, nu poți chiar dacă ai fost evacuat. Ce să fac cu tot cârdul de rable pe care le târâi după tine? Și ce mă interesează pe mine că ești echilibrat? Nu mă încurc cu aceia care nu zboară pe orbita mea rectilinie!"

În Delhi, Calcutta, Tokio, New York, Londra, Berlin, Los Angeles; în Paris, Roma, Milano, Cairo, Chicago... nu te mai pot închide pentru că dormi pe unde apuci, așa că nu mai are rost s-o ții toată ziua pe drumuri.

De fapt nu prea mai sunt locuri prin pușcării.

Fată afram caută gazdă. Versatilă. Căsuța Poștală NRT5

APARTAMENTELE LUXY IDEALE PENTRU FAMILII NUMAI $ 100 000 MINIMUM 3 CAMERE TOATE DIVIZIBILE!

Serviciul rapid de navetă vă oferă posibilitatea să munciți în Los Angeles, să locuiți în atmosfera din Arizona cu aer proaspăt care vă dilată pieptul, timpul necesar navetei fiind de nouăzeci de minute!

Aceasta este Laura. O blondă naturală, desigur – dragă, dă-i jos și demonstrează că...

– Sper

– Și eu.

Laura râse.

Jettex e la fel de practic ca luxy – întrebați-i pe cei din Moutain States care pot avea servicii în centru datorită serviciului ultrarapid!

„O simplă formalitate, dacă nu vă supărați. Tânără doamnă, întinde-ți mâna, te rog... Mulțumesc. Va dura cinci minute... Numai puțin... Scuze, dar nu vă putem oferi decât un pașaport de tranzit pentru acest stat. Felicitări, deși – sper că e un copil."

CÂND PRESIUNEA VA AJUNGE LA LIMITA MAXIMĂ VEȚI FI RECUNOSCĂTORI PENTRU CHEIA GT PENTRU UN TRAI MAI LEJER. TRANCHILIZANTELE, PROFILACTICELE REPREZINTĂ DOAR ÎNCEPUTUL ISTORIEI. ADJUVANTELE NOASTRE PENTRU FUNCȚIILE NORMALE ALE FEMEII SUNT ACCEPTATE DE CODURILE ÎN VIGOARE DIN TOATE STATELE.

– Pe barba Profetului, Donald, dacă aș fi știut că ai ceva în legătură cu carnea neagră, aș fi avut și eu un pic de...

– Atunci de ce nu încerci niciodată cu o brunetă, să zicem ceva în genul unei italience? Numai cine s-a hrănit cu feliuțe crocante albe în glazură poate să-și dorească făină integrală din când în când!

Dar în orice gospodărie se pot ivi astfel de probleme.

Agenția Olive Almeiro vă oferă șansa vieții voastre. Avem cea mai largă gamă de adoptabili cu o ereditate excelentă. Nici o agenție din acest domeniu nu se poate compara cu noi. Ofertele nu sunt valabile în următoarele state: New York, Illinois, California...

SĂ FIE LEGIFERAT: transportul genelor cuprinse în Appendix. Un dedesubt va fi *ipso facto* motiv pentru avort asupra prezentării mamei la orice Comitet de Elaborarea Eugeniei în următoarea...

– Cu cine vrei s-o înlocuiești pe Lucille?

– Habar n-am. Încă nu m-am gândit.

POPULAȚIA AJUNGE LA LIMITA MAXIMĂ. Rapoartele sosite azi din surse oficiale arată că imigranții acestui stat cu statut de rezidenți obținut după 30 martie trecut vor trebui fie să se lase sterilizați, fie să-și găsească un alt loc.

L-am sărbătorit pe al douăzeci și unulea. Dar voi? Asociații liberale sunt în căutarea cuplurilor, triplurilor cu vederi largi pentru a-și lărgi sfera de activitate. Avem deja PAISPREZECE copii în grup!

– Pe barba Profetului, Donald... !

– Regret. Am spus că regret! Dar nu pot să nu mă plictisesc cu cârdul tău de shigi. Laura a fost Scandahooviană, Bridget a fost Scandahooviană, Hortense a fost, Rita a fost, și Moppet a fost, și Corine a fost. Ca să-ți spun sincer, cred că ai început să te plafonezi.

Cupluri de încredere caută posibilități de îngrijire a copiilor, o zi sau mai multe pe săptămână. (Se pot obține certificate. Pielița dintre degete doar ca defect) Căsuța Poștală NPP2

SĂ FIE LEGIFERAT: transportul genelor cuprinse în Appendix B de mai jos va fi *ipso facto* temei de sterilizare a oricărui băiat ajuns la pubertate după...

– Ah, du-te dracului.

– Iată o atitudine creștină cu adevărat remarcabilă, Donald. Pe cât de fără sens, pe atât de barbară.

– N-o mai face pe lupul moralist. Uneori mă întreb cum te-ai descurca într-o societate cu adevărat nonrasială.

– Așa ceva nu există. Îți dau o altă generație și tu vei include pe listă genele pielii negre.

Lee Branksome! Vino acasă! Faptul că ai fost sterilizat nu ne va face să te iubim mai puțin. Ești băiatul nostru, unicul nostru fiu și fuga ta a fost o prostie! Și ține minte că n-ai decât paisprezece ani! Părinții tăi care te adoră și sunt atât de nefericiți.

„Treizeci și patru? Și ai un genotip curat? Doamne, ar trebui să-ți dau cu sticla asta-n cap! Tot ce avem e doar bănuiala, nu e vorba de o dovadă, ci numai de o bănuială, că mama lui Harold ar fi anemică, și eu mi-aș da mâna dreaptă pentru copii și tu, ticălos infatuat, poți sta aici și..."

urmărind detaliile (4)

MASCA

Conștientă că era o adevărată reclamă vie a propriului ei proces, conștientă că nici cele mai strălucitoare lumini ale tehnicienilor video nu-i vor trăda nici cel mai mic defect al vestimentației, conștientă cu o deosebită plăcere că femeia trimisă să-i ia interviul era în mod vădit sub nivelul ei, Guinevere Steel gânguri în microfon.

– Succesul Beautique-urilor mele este rezultatul a doi factori: capacitatea clienților mei de a intui cine ține capul de afiș în probleme de modă, care e atât de trecătoare, și la fel de important, datorită capacității lor de a judeca ce anume oferă și ce nu oferă banilor adevărata lor valoare.

Își revizui ținuta.

De o vârstă greu de precizat, purta o bluză de un galben sclipitor, pentru că tenul ei avea ceva din nuanțele de bronz ale lui Goya; îi punea bustul în evidență, subliniind unduirile curbelor perfecte, cu vârfuri proeminente asigurate de Nipicapurile telecomandate – activate în acel moment pentru că pozau excelent pe ecran. Erau întotdeauna la dispoziția celui care le purta; dacă ar fi căpătat vreun interes special pentru bărbatul – sau femeia – căruia i se adresa, le putea dilata fără altă complicație decât presarea mâinilor de corp, și dimpotrivă, le putea dezumfla, și mai erau și alte lucruri distrugătoare pentru moral pe care o femeie le putea face unui cap sec în afară de-al lăsa să vadă cu ochii lui cum țesuturile ei erotogene își pierd orice brumă de interes pentru el.

Purta o fustă doar puțin mai lungă decât o centură lată, pentru că avea picioare extrem de grațioase. Acestea intrau în pantofi ascuțiți, ornați cu pietre prețioase, pentru că avea glezne înalte și elastice, dar nu umbla cu ele goale pentru că acele glezne fuseseră reconstruite și cicatricea de pe piciorul stâng era încă vizibilă.

Părul îi era făcut în patru bucle paralele, de un argintiu mat; unghiile de la mâini și picioare erau mai strălucitoare decât oglinzile și reflectau lumina lampadarelor în lentilele aparatelor de fotografiat.

Aproape șaptezeci la sută din piele îi era expusă, dar nici o bucățică din ea nu era goală, cu excepția, poate, a rădăcinii firelor de păr. În afară de masca perlată pe care o avea pe față, purta o pelerină care-i învelea trupul în întregime, trupul acoperit cu o mixtură folosită doar de ea, provenită din propriile-i Beautique-uri pentru coloranți corporali, cu totul, aproape treizeci de alte produse care îi lăsau un strat detectabil pe epidermă. Și ca un ultim efect decorativ, venele îi erau delicat trasate cu albastru.

– Cum, dar eu cred că e cât se poate de modern, spuse ea în microfon. Noi nu mai trăim în lumea strămoșilor noștri, unde mizeria, și boala, și ceea ce am putea numi voia întâmplării, să ne dicteze modul de viață. Nu, noi am devenit stăpânii întregului spațiu în care trăim, și ceea ce preferăm în domeniul modei și cosmeticii reprezintă o încununare a acestei victorii.

– Dar tendința generală spre o înfățișare cât mai... cât mai apropiată de cea naturală, îndrăzni reportera.

– Ceea ce contează este efectul produs asupra celui care te privește, continuă Guinevere foarte mulțumită de sine. Și pe tine te afectează, indiscutabil – pentru a avea totală încredere în sine, modul în care îți câștigi clienții în funcție de impresia pe care o vei produce. Asta este singurul lucru care contează cu adevărat.

– Vă mulțumesc, doamnă Steel, murmură reportera.

În mod cu totul neobișnuit pentru ea, Guinevere se întoarse în biroul ei. Cu ușa bine închisă, se trânti în fotoliu și dădu frâu liber amărăciunii să i se reverse pe la colțurile gurii, cu ochii privind în gol.

Își aprinse o Bay Gold și rămase cu ochii pe licăririle ei.

O încredere totală în sine? Într-o lume în care amantul, sau prietena, oricare dintre ei, s-ar putea să-ți devină dușman? Cu cât e mai elaborată și mai delicată munca în cosmetică, cu atât efectul e mai mare, și cu atât mai mare dezamăgirea când, după sărutări și mângâieri, se ajunge la război. Acum existau șaptesprezece Beautique-uri, unul pentru fiecare an de când se afla în branșă, fiecare dat pe mâna unui manager după o cântărire cât mai exactă a calităților acestora, manager care mai întâi a trebuit să lucreze trei luni sub directa îndrumare a lui Guinevere însăși, manager care fusese școlit conform celor mai înalte standarde și care se obligase să plătească

un comision gras doar pentru privilegiul de a-i fi folosit numele. Fuseseră luate toate măsurile raționale de prevenire și protecție, dar cine să fi știut mai bine decât un cosmetician că oamenii făceau parte dintre ființele cele mai puțin raționale?

Trebuie să mă deconectez. Trebuie să-mi vină idei noi.

Rămase gânditoare.

În cele din urmă mâzgăli o listă, apoi întinse mâna spre butonul telefonului, după ce în prealabil își aruncă o privire pentru a se convinge că imaginea care se va ivi pe ecran va corespunde.

Un joc de gajuri. E un bun procedeu de a-i face pe oamenii din jur să pară mai mici. Și în capul listei falnicul Norman House cu nasul tuciuriu – ceea ce însemna că jalnicul lui amic era prin apropiere. Plus toți ceilalți care rataseră eșecul și care s-au înclinat mai târziu.

Gajuri, pentru ce? Secol douăzeci, ce părere ai?

În Roma antică, sau în alt loc care s-ar fi putut dovedi mai interesant, ar fi fost mai bine, dar atunci te-ai fi putut pomeni în niște zone unde rahați de genul lui Donald Hogan știau mai multe decât organizatorii despre ce era corect sau nu în legătură cu perioada respectivă. Angajează un arbitru profesionist, un student tocilar care poate că tocmai se specializează în așa ceva? Nu. A încercat odată ceva de felul ăsta și n-a mers. Băiatul ăla stupid fusese șocat de unele dintre gajuri și în final s-a dat bătut – corecție, evitând pedeapsa: *speriat* – nu, nici asta. Afară? Folosește un dicționar al secolului douăzeci.

Și dacă, să zicem, Mel Ladbroke ar putea fi convins să vină și să aducă ceva din substanța nouă și cu adevărat extraordinară pe care o experimentează acum la spital...

Cu o plăcere sălbatică apăsă pe butonul telefonului.

Spune tu un singur cuvânt, fă tu și un singur gest care să nu fie în context și o să te fac să-ți uzi nădragii, ticălos nenorocit și negru.

continuitate (4)

ROOMI NAȚIE

Când Donald ajunse acasă la șase *papa-mama*, îl găsi pe Norman stând în fotoliul lui preferat, cu picioarele pe o perniță, răsfoind corespondența. Își salută colegul de cameră cu un gest distrat. La ora aceasta Donald își revenise în bună parte din depresiunea pe care o suferise la prânz, așa că își putu da seama de starea de spirit a lui Norman, atât cât lăsa evidența să se vadă. Fiind mahomedan, Norman refuza să se atingă de alcool, dar marijuana fusese deja transformată în fenomen social în țările mahomedane din Africa, așa că își permitea să mai detensioneze din stresul acumulat peste zi cu o țigară din ierburi. În ciuda prețului excesiv – toate țările care legalizaseră iarba practicau măsuri protecționiste față de culturile din străinătate prin taxe înspăimântătoare – fuma numai țigări de o calitate care corespundea statutului de vicepreședinte junior la GT: marca recunoscută ca lider în domeniu: Bay Gold. Una se afla chiar în scrumieră, dar își depăna firul subțire de fum nebăgată în seamă.

Pe podea, la picioarele lui, de parcă ar fi fost zvârlit acolo într-un moment de enervare, se afla un tablou holografic, o curgere nesfârșită și ritmică de linii întunecate și luminoase. Lângă rama acestuia se afla, într-o casetă, semnul distinctiv al lui Genealogical Research Bureau.

De mult timp Donald se învățase să considere drept ceva neîntemeiat neîncrederea colegului de cameră față de fleacurile produse de aparatura lui Genealogical Research, într-o epocă bântuită de problema urmașilor, pentru cei care erau frământați de genotipul lor. Era pentru prima oară când sesizase că Norman nu-și adusese blocnotesul monocrom pentru a vedea cu ce încercaseră să-i ademenească.

Concluzia: ceva îl tulburase foarte tare pe Norman, scoțându-l de pe orbita lui normală.

Drept care nu făcu nici cel mai mic efort spre a începe o conversație, ci își văzu mai departe de rutina care însoțea întoarcerea lui acasă: verificarea robotului telefonic pentru a vedea înregistrările făcute cât timp lipsise (nu era nici una), scoaterea din cutie a corespondenței, care era întotdeauna un adevărat teanc, mai cu seamă de natură comercială, și turnarea unui păhărel de whisky din bar înainte de a se fi trântit în fotoliu.

Dar nu începu să-și citească scrisorile. În schimb se uită încordat de jur împrejur, de parcă ar fi așteptat ca tot acel decor familiar să capete notele atât de stranii pe care le resimțise la ora prânzului.

Livingul, în care se pătrundea direct de la intrare, era singura încăpere a apartamentului pe care o foloseau în comun. Dar chiar acest lucru îl agasa pe Donald Hogan. Fusese decorat și în parte mobilat chiar înainte ca Norman să-l fi acceptat drept coleg; la mutarea lui aici și-a adus mica sa contribuție cu anumite piese, cum era și acest fotoliu, și câteva bibelouri pe care Norman le aprobase, și un bar – nefiind băutor, Norman nu avusese până atunci nimic de genul acesta, cu excepția unei console pentru vinuri, impusă de convențiile sociale, printre care și primirea unor vizite din partea unor prieteni care nu erau musulmani. Toate aceste lucruri nu se potriveau, la o primă cercetare, tipului lui Donald Hogan. Mai mult, toate se aflau

numai de o parte a încăperii, de parcă între cei doi ocupanți ai apartamentului s-ar fi aflat o graniță invizibilă.

Pe de altă parte ar fi fost foarte greu de recunoscut colțul din apartament care să fi trădat personalitatea lui Norman. Această descoperire a reprezentat o surpriză minoră pentru Donald. Dar dintr-o dată constată că exista o caracteristică implicită în alegerea lui Norman, atât în ce privea mobila cât și culorile. Licărul roșiatic al pereților, desenul William Morris în facsimil de pe covor, Picasso-ul, Pollock-ul și Moor-ul chiar și obositul fotoliu Hille, toate păreau să fi fost luate în calcul în așa fel încât dacă vreun mare mahăr din corporație ar fi intrat și ar fi aruncat o privire prin casă, să dea din cap, rumegând asupra impresiei lăsate de cele văzute, și să tragă concluzia că Norman House e un tip de toată pomina, numai bun pentru a fi promovat.

Donald își înăbuși fiorul, întrebându-se dacă toată acea încercare de a crea un aer de soliditate și încredere ar putea fi înscenată doar pentru el sau și pentru unii vizitatori mult mai influenți.

Un singur lucru făcea notă discordantă în toată camera – lucrurile care-i aparțineau, și care fuseseră lăsate la vedere, erau mult prea neutre ca să mai conteze, probabil că tocmai de aceea Norman fusese de acord ca publicul să ia cunoștință de existența lor. Era vorba de multiorga care se afla în spatele fotoliului lui Norman, în colțul camerei, și care aparținea actualei shigi a lui Donald, Victoria. Era prea modernă, prea frapantă ca să se potrivească decorului. Dar, în mod inevitabil, această situație nu se putea prelungi.

Poate că patul lui Norman era o reflectare mai cinstită a caracterului său? Concluzia lui Donald se dovedi negativă. Al lui nu era, pentru că în teorie cel puțin, dacă nu în practică, în clipa aceea îl împărțea cu o shigi. În plus, fiecare dintre ei avea câte o cămăruță pentru intimitatea absolută. Donald nu trecuse niciodată pragul celei care-i aparținea lui Norman, deși o întrezărise întrucâtva prin ușa deschisă. Văzuse însă mult prea puțin pentru a-și fi dat seama dacă purta amprenta ocupantului. Cea care-i aparținea lui – probabil că nu. Era mai curând o bibliotecă, și jumătate din cărți fuseseră alese în așa fel încât să nu corespundă gusturilor lui.

Așadar, dacă faptul de a fi împărțit apartamentul avea urmări atât de neplăcute, se gândi cum ar motiva preferința lui și a lui Norman pentru această variantă și răspândirea pe scară largă a acestui obicei printre străinii dintr-o țară mai puțin sănătoasă – și în consecință mai puțin populată – sau printre bătrânii care își aminteau că prima dorință a unui burlac plin de succese era un loc numai al lui?

Păi... era un avantaj vădit, plus încă altele câteva mai mici. Cel mai ușor se putea vedea că această conviețuire le permitea amândurora un nivel de viață care, având în vedere spațiul generos și confortul, depășea binișor ceea ce și-ar fi putut permite fiecare de unul singur. Chiar cu leafa lui de la GT, lui Norman i-ar fi fost foarte greu s-o ducă la fel de bine în altă variantă, mai cu seamă dacă avea în vedere salturile prețurilor după construirea lui Fuller Dome.

Câteva din celelalte motive erau aproape la fel de limpezi, cum era comerțul cu shigi, care devenise aproape un fapt banal. Altele erau mai subtile, cum ar fi avantajul de a-i putea face pe străini să creadă nu numai că ei locuiau împreună, dar că trăiau *împreună*. Devenise din ce în ce mai obositoare întrebarea care se repeta la nesfârșit: „Dar dacă ai obținut aprobarea să fii tată, de ce nu devii tată?"

■

Nu era nimic în corespondența acelei zile care să-i fi stârnit interesul; Donald le puse pe toate în ordine. Sorbindu-și băutura, observă că Norman îl privea și se sili să zâmbească.

– Unde e Victoria? întrebă el din lipsă de orice alt subiect.

– Face un duș. Miroase, ceea ce i-am și spus.

Tonul lui Norman părea absent, dar în spatele acelor cuvinte Donald descoperi tot snobismul introvertit al aframului modern.

Ticălos negru și murdar...

Întrucât Norman nu părea tentat să continue discuția, atenția i se îndreptă iar spre tabloul de pe podea. Își aminti de ultimul produs asemănător pe care îl văzuse, cel pe care Norman îl lăsase în aceeași cameră; pretindea realizarea unei analize genetice temeinice, pornind de la o simplă unghie oferită de fiecare dintre părinții subiectului. Era o minciună sfruntată pe care se gândise s-o reclame la Better Business Bureau. Chiar și în acest an de grație nu aveai decât șanse minime să descoperi cine îți era tatăl pe baza unor probe atât de firave, ca să nu mai vorbim de târârea înapoi spre latura caucaziană, care era moștenirea predominantă a unui afram.

Dar renunță la intenția de a se adresa biroului de teama de a nu fi demascat.

Doamne, dacă aș fi știut ce viața singuratică mă așteaptă, cred că aș...

– Bună, Donald, zise Victoria apărând din baia lui Norman, învăluită în abur și Arpège *Secolul Douăzeci și unu*. Trecu pe lângă el și, cu mișcări provocatoare, își aruncă un picior în poala lui Norman.

– Și acum, miroase-mă! Okay?

– Okay, făcu Norman fără să-și fi ridicat capul. Acum du-te și îmbracă-te.

– Ești un nenorocit. Ce mult aș fi vrut să nu-mi fi plăcut de tine.

Dar se supuse.

După ce auzi ușa de la baie închizându-se, Norman tuși ca să-și dreagă glasul.

– Apropo, Donald. Tocmai vroiam să te întreb. Intenționezi să faci ceva în legătură cu... ?

– Numai când voi găsi persoana potrivită, murmură Donald.

– Păi exact asta spun și eu de săptămâni întregi. Norman avu o ezitare. Ca să fiu sincer, m-am gândit că ar fi mai bine să-l iau pe Horace în locul tău. Știu că el caută un tatami de rezervă.

Alarmat pe neașteptate, dar încercând să-și mascheze starea de spirit, Donald îi aruncă o privire directă colegului său de apartament. Suprapuse pe întreaga imagine din jur chipul Victoriei în toată strălucirea lui, de parcă ea ar fi fost acolo: o Scandahooviană înaltă și foarte blondă, singurul gen de femeie pe care Norman îl adusese vreodată în casă.

Chiar vorbește serios?

Ultima lui amantă, Gennice, fusese cea care-i plăcuse cel mai mult: nu una dintre shigiile care lucra în circuitul executivului, aidoma celor mai multe care le intraseră în apartament, ci o femeie cu o personalitate cât se poate de independentă, aproape de patruzeci de ani, născută în Trinidad. Motivul pentru care nu renunțase la ea era că, pe de o parte nu avea chef de așa ceva, iar pe de alta era convins că nu va reuși să-i găsească așa de repede un înlocuitor de aceeași talie.

Se simți atât de confuz, încât era pe punctul de a i se face greață – ultimul lucru la care s-ar fi așteptat în propria lui locuință. Își imaginase că îl cântărise cât se poate de exact pe Norman, clasificându-l drept tipul de afram timid, strivit între dorința de a fi avut un coleg de apartament alb și iritarea prost mascată, provocată de preferința albului său coleg pentru fetele aframe. Dar Horace, la care făcuse referire cu un minut înainte, era și mai negru decât Norman.

Se simți ușurat când sună telefonul. În timp ce răspundea, anunțându-l peste umăr pe Norman că era Guinevere Steel care îl invita la o partidă de gajuri, își definitivă în minte, și numai pentru sine, concluzia la care ajunsese mai înainte. Norman trecuse astăzi printr-o experiență traumatizantă. Dacă ar fi fost sincer și i-ar fi spus părerea direct, ar fi riscat să-l pună pe Norman în situația de a-și dezvălui aspectele cele mai amenințătoare ale personalității lui: aframul ura pe oricine care ar fi descoperit ce se ascundea dincolo de masca de calm pe care o purta în permanență.

Și nici nu cred că m-aș mai putea adapta cu un alt străin așa cum am făcut-o cu Norman. Chiar dacă nu pot afirma că suntem prieteni.

– Apropo, care-i tema acestei partide de gajuri?

– Hm? făcu Donald și-și întoarse capul în timp ce-și mai turna un strop de whisky. O, da, secolul douăzeci.

– A discuta și a te comporta conform lui, cam asta ar fi? Donald dădu din cap. Exact genul de prostii la care te-ai fi putut aștepta din partea ei. Nu-i așa?

– Sigur că-i o prostie, îl aprobă Donald fără să se gândească la ce spunea. E atât de obsedată de acum-și-aici, încât crede, probabil, că secolul douăzeci a fost o epocă sănătoasă, când gândul și comportamentul au cunoscut o formă adecvată. A uitat, pesemne, că numai în urmă cu un deceniu a fost ea însăși acolo. Așa că-i vom vedea pe oameni fâțâindu-se de colo-colo, spunând „douăzeci și trei, șterge-o!" și „tati, mai dă-mi o piele", purtând fuste New Look, în timp ce totul va avea izul celei mai nefericite cârpeli.

– Nu la asta mă gândeam, spuse Norman. Și tu ai o imagine cu mult mai rea decât cea pe care o aveam eu în minte.

– Și ce aveai tu în minte? îl întrebă Donald. Ceva din străfundurile lui îi șoptise că era nevoie de continuarea dialogului – care nu trebuia să aibă nici o legătură cu acel ceva care îi provocase șocul. Era bună orice fel de discuție, cu condiția ca el să-și deschidă sufletul și să nu simtă vreo reticență. Faptul de a nu fi reușit să stabilească o adevărată comunicare cu cineva începuse să-l calce pe nervi.

Colțurile gurii lui Norman coborâră, dându-i o notă de amară dezamăgire.

– Păi pot să pun pariu că sunt primul afram de pe lista ei de oaspeți și, pentru că am acceptat invitația, voi rămâne singurul, și va mai fi programat cineva să facă la fel ca – să zicem – Bull Clark. Se va aduna acolo o gașcă întreagă din anturajul ei care va susține că sunt oaia neagră tocmai pentru că nu vreau s-o fac pe negrul supus albilor.

– Chiar crezi ce spui? Și atunci de ce ai acceptat?

– Ah, n-aș rata așa ceva pentru nimic în lume, spuse Norman cu o nuanță de satisfacție răutăcioasă. În secolul trecut s-au mai petrecut o grămadă de alte lucruri în afară de cele care îi fac lui Guinevere plăcere să și le amintească, iar – și pentru mine va fi o adevărată bucurie să i le flutur nițel pe sub nasul ei aristocratic.

Urmă un moment de tăcere. Amândoi îl simțiră ca nepermis de lung. Norman își fumase cam jumătate din Bay Gold, dar aceasta nu-și făcuse încă efectul. Întrucât depășise limita unui subiect pe care cei mai mulți preferau să-l evite, nu mai reuși să continue, ceea ce lui Donald îi fu ușor să constate. Referințele clasificate, privitoare la secolul douăzeci, au declanșat în mintea lui un șir de asociații care

s-au tot diversificat, încât n-a mai fost în stare să spună ce era relevant pentru punctul de la care se plecase și ce nu.

Poate că nu ar fi trebuit să fac nici o referire la scoaterea lui Donald și înlocuirea lui cu Horace. Ca să te simți bine în compania unui WASP[1], mai cu seamă când e vorba de un tip păcătos de intelectual ca Donald: chestiunile noastre intime sunt și așa destul de speciale pentru a le alimenta cu altele noi.

Mă întrebam ce i se întâmplase azi lui Norman. Ceva l-a șocat, nu-i nici o îndoială în privința asta. Oare ce ai putea simți dacă te-ai putea strecura în sufletul lui? Copiii lui X nu-i pot accepta pe cod-deri așa cum face el, și nici obsesiile lui legate de blondele cu ochi albaștri. Probabil că anturajul soarbe toate poveștile astea pe nerăsuflate; marea răsturnare produsă în anii optzeci și nouăzeci încă își aruncă umbrele. „Soția ideală din zilele noastre este membra extrem de urâtă a unui alt grup rasial, fără tată cunoscut și cu două licențe universitare!"

Dar cea care îți ține companie nu poate suplini și rolul de rubedenie.

Mi-ar plăcea să-l întrebăm de ce o antipatizează chiar atât de tare pe Guinevere. Oricum aș lua-o, are întotdeauna oameni de toată isprava la chefurile ei, așa că nu dau nici un rahat de balenă pe toate prostiile astea. Notă de subsol: ar trebui să aflu când s-a strecurat această expresie în vorbirea comună; a fost un reziduu rămas de la topirea slăninii, dacă mi-amintesc eu bine. Probabil că devenise deja o vină publică atunci când s-a constatat că era prea târziu ca balenele să mai fie salvate. Ultima a fost văzută – când? Cred că în optzeci și nouă.

Ceea ce invidiez eu la Donald e elementul de detașare din fardul pe care și-l aplică. Cu toate astea nu voi îndrăzni niciodată să i-o spun. Poate și din cauză că văd care este al meu: o mască. Dar Guinevere e așa o... și el abia dacă observă. Ceea ce îl deranjează la petrecerea anunțată de ea este, exact așa cum a spus el, modalitatea anacronică de tratare a secolului douăzeci ca tot nediferențiat. Ceea nu era deloc așa. Cine ar putea-o ști mai bine decât noi?

Sunt dincolo de timp. Pe barba Profetului, am ieșit cu totul din timp. Deci, sunt vicepreședinte la cea mai bogată corporație din lume – să însemne asta că, din punctul meu de vedere, am reușit în viață? Abia am reușit să-mi croiesc drum prin putregaiul molatec al sentimentului de vină ancestrală de care suferă acești WASP și să ajung la bârlogu-mi atât de tihnit și confortabil. Așa că, iată-mă.

Apropo, cât mai e până la rugăciunea de seară?

---

[1] American de rasă albă (n. tr.).

Dar acele Guinevere din lumea noastră nu sunt nimic altceva decât spuma din vârful valului. Dă naștere unor forme spectaculoase, dar efemere, hula este aceea care modifică linia țărmului. De aici, de unde stau, pot să simt forța curentului.

Imaginați-vă un vicepreședinte de mare corporație, care ar fi împărțit, acum patruzeci de ani, apartamentul cu un așa-zis diletant înstărit. Nu fusese niciodată promovat într-o funcție din prima linie. Erau doar în căutare de tipi cu soții prezentabile, fără să le pese de faptul că respectivul cuplu își făcea zile fripte în viața intimă, expediindu-și copiii la școli cu internat, sau în tabere de vară, sau oriunde în altă parte, numai să nu le stea în cale. Acum nu mai dădeau doi bani pe faptul că dormim împreună. Nu mai dau naștere la urmași, ceea ce e un lucru bun. Toți se laudă cu plozii lor, și se plâng că nu li se dă dreptul să mai aibă copii, dar legile eugenice n-ar fi putut trece dacă oamenii nu s-ar fi simțit, în secret, ușurați. Propriii noștri copii ne împing pe buza acelei prăpăstii unde trebuie să ne învingem semenii. Ne simțim în zilele acestea cu mult mai vinovați față de persecutarea copiilor altora, în comparație cu ce le facem acelora ale căror porniri nu implică procrearea speciilor.

Gândiți-vă, în reproducerea propriei noastre specii este implicat atât un factor psihologic cât și unul fizic. Și tendința a fost de a-l fi împins pe cel fizic tot mai departe de viața noastră. Și mulți dintre noi au renunțat cu totul la el. Datorăm inteligenței noastre – ce a mai rămas din ea – faptul de a fi împins perioada copilăriei, dominanța *Lustprinzip*-ului, dincolo de limitele rezonabile. Mă întreb dacă acesta nu este un alt procedeu menit să împingă limitele și mai departe. Asta ar explica dezvoltarea circuitului shigi, faptul că marile orașe ale lumii sunt pline cu femei care n-au avut niciodată o casă a lor, de fapt nici n-au nevoie de așa ceva, de vreme ce dorm o noapte, o săptămână, o jumătate de an cu un bărbat care își împarte casa cu ele. Trebuie să văd dacă Mergendahler n-a publicat ceva în sensul ăsta – din câte știu, ăsta-i domeniul lui. Mă rog Domnului ca Mulligan să nu se fi retras; avem nevoie de el să-i spunem unde suntem, avem nevoie de perspicacitatea lui ca de aer.

Nu, nu pe Donald ar fi trebuit să-l dau afară, ci pe Victoria. De o mie de ori mi-a atras atenția asupra acestei înclinații a mea pentru shigi, și niciodată nu l-am luat în serios, dar are dreptate. Pe barba Profetului, toată vorbăria asta despre emancipare! Dintre toate zecile de shigi care se perindaseră prin casă, una singură a fost de o frumusețe izbitoare, de o sensibilitate delicată, minunată în pat, o persoană complexă și echilibrată. Și aceea a fost Genice, pe care Donald a adus-o, nu eu, și pe care eu n-am putut-o aprecia la adevărata ei

valoare pentru că nu avea pielea albă. Cred că m-am țicnit de tot. Cred că mi-am ieșit cu totul din țâțâni.

Emancipare! Allah, fii drept cu mine, sunt un prizonier mai nefericit al circumstanțelor istorice decât fosta Gardă Roșie de la Beijing!

Mă întreb dacă am fost suficient unul în preajma celuilalt pentru a-i fi oferit posibilitatea să gândească despre mine ca Donald-omul și nu Donald-WASP. Mă întreb dacă această impresie pe care o am corespunde realității? De dragul unei siguranțe absolute, ar trebui să-l fac să renunțe la amenințarea pe care a proferat-o la adresa mea, și să trecem mai departe. Colonelul ar considera drept distructiv contactul permanent și pe o perioadă atât de îndelungată cu o singură persoană. Ciudat cum singurul cuvânt folosit de el în legătură cu mine m-a putut urmări atâta vreme... Și totuși, fără îndoială continui să fiu sub observația lor. Tot ei îmi vor spune dacă se consideră că-mi pun în primejdie adăpostul.

Dar dacă m-aș duce la Norman și i-aș spune pur și simplu: „Nu sunt o putoare care huzurește în cârca unei averi moștenite, și o fac pe sintezistul pentru că n-am nici un talent creativ. Sunt spion... "

Aș fi de-a dreptul idiot.

Mă întreb dacă voi trece iar prin coșmaruri, ca într-un avion în care cine știe unde voi zbura mâine. Sigur că sunt zilele de început, când visez la un telefon în miez de noapte, dar care nu mă poate smulge din blocul de gheață în care m-am zidit. Au trecut zece ani, și m-am adaptat. Chiar dacă mai trec prin faze depresive, îmi plac lucrurile așa cum sunt. N-aș mai vrea să trebuiască să mă mai ajustez în funcție de altcineva așa cum mi s-a întâmplat cu Norman. Am sperat că voi reuși și fără prieteni, dar ar fi fost o adevărată cruzime să persist într-o asemenea minciună. Nici nu cred că aș putea. Dar, cel puțin în cazul lui Norman, m-aș putea scuza pentru faptul de a nu-i fi spus adevărul pe motiv că și așa e prea târziu; am trecut deja prin prea multe. Dacă aș fi nevoit să mă apropii de altcineva la fel de mult, nu cred că mi-aș mai putea menține pretențiile.

Doamne, sper să se fi înșelat cu privire la aprecierea propriilor lor nevoi atunci când au trimis-o pe Jean Foden să mă treacă pe listă!

Simt că-mi scapă totul. Cineva mi-a zgândărit mintea cu un băț. Toți ar crede că am îngurgitat Skulbustium în locul băuturii mele zilnice. Trebuie să trec cât se poate de rapid la altceva, altfel se va alege praful de mine.

Niciodată nu m-am adresat, cum spui tu că m-aș fi *adresat*, codderului din fotoliul vecin. Mă întreb dacă aș putea. Pentru că dacă aș putea, asta ar însemna că evenimentul s-a produs cu adevărat astăzi, și că nu a fost doar un șoc de o clipă.

Dar nu pot aborda tema cu calm. Trebuie să mă apropii de ea pe căi ocolite.

Cel mai eficient mod de a afla ce gândește despre mine ar fi să mă duc la el și să-l întreb... ?

– Donald...

– Norman...

Amândoi râseră puțin forțat.

– Ce voiai să spui?

– Nu, nu, spune tu primul.

– Bine, fie. Donald, ce ai putea să-mi spui pentru a-mi împrospăta amintirile despre Beninia?

context (5)

MARELE DOMENIU

„Cu destul chin am reușit să înghițim evoluția darwiniană până în punctul în care atributele fizice au constituit momentul de începere a unor controverse care s-au extins pe durata unei jumătăți de veac. (Am spus «noi», dar dacă ești un fanatic al Bibliei, mă aștept ca în această clipă să apuci cartea de un colț și cu cea mai aleasă ceremonie s-o depui acolo unde îți ții cele mai dragi dintre idei, alături de toate celelalte lucruri a căror existență pretinzi că o cunoști, cum este esențialmente rahatul.)

Ceea ce n-am reușit încă să digerăm este adevărul că legile evoluției se aplică și la funcțiile mintale: un câine e un câine, un delfin e un delfin, are o conștiință și o noimă a propriei identități, care diferă de a noastră, fără a-i fi în mod necesar inferioară. Este un măr inferior unei portocale?

Dar eu încerc să-ți explic ce ți se întâmplă ție, nu lui Crepe Suzette, pudelul tău nevrotic. Poți găsi, probabil, un psiholog veterinar bun, apelând la Informații. Nu-l vei crede dacă îți va spune câte ai în comun cu jăvruța ta și, în mod sigur, nici pe mine. Dar dacă tot te bat atâta la cap, te-ai putea deranja, cel puțin, să-mi demonstrezi cât de tare greșesc.

Esențialmente: aveți două lucruri în comun. Ești un animal sociabil, care trăiește în turmă; la fel e și un câine. Ești un animal teritorial. La fel e și un câine. (Faptul că ne marcăm domeniile cu pereți și nu cu urină nu este relevant.)

Descrierea Omului drept Nobilul Sălbatic, stând departe de lupi, de unul singur la intrarea în peșteră, cu bâta în mână, în timp

ce perechea lui și copilul lor stau ghemuiți undeva îndărăt, e un adevărat rahat. Când am fost pe punctul de a ne refugia în peșteri, obiceiul era în mod sigur acela de a ne strânge în turmă în felul în care procedează babuinii, și când babuinii intră, toți ceilalți – băgați bine de seamă că e vorba de *toți ceilalți!* – ies. Cam așa cum se întâmplă când leul intră în scenă, și leul nu e ceea ce s-ar numi o ființă lipsită de apărare.

Leii sunt mai degrabă solitari, preferând să acționeze în doi într-un areal care le oferă vânatul adecvat subzistenței lor. (Încearcă să-ți faci rost de un motan și vei fi martorul acestui proces în miniatură.) Animalele care trăiesc în turmă au limita lor evolutivă – atunci când cele două tendințe se combină, devin mortale. Leii descoperă acest lucru când sunt pui, dar mai târziu ignoră acest fapt, de aceea babuinii îi pot prinde.

Nu-ți vei recunoaște strămoșii drept oameni, dar asta au fost, și tot asta ești și tu. Strămoșii au fost niște ticăloși plini de aroganță – altfel cum ar fi putut să devină specia stăpână pe bulgărele ăsta de noroi? Ai moștenit de la ei toate acele elemente care te fac o ființă umană, mai puțin limba, care e o chestie mai târzie. Te-ai încadrat teritorial alături de toți ceilalți. Dacă cineva îți încalcă frontierele, poți deveni și ucigaș – deși, dacă îți displace ideea, te poți sinucide, ceea ce reprezintă una dintre acele puține trăsături ale unicității noastre.

Teritorialitatea funcționează în felul acesta. Luați o specie de animale care se înmulțește rapid, cum ar fi șoarecii – sau chiar iepurii, deși ei sunt rozătoare și nu carnivore ca noi –, și lăsați-le să se înmulțească într-un spațiu închis, asigurându-vă că au destulă apă și hrană. Curând veți observa că se comportă în tradiționala modă șobolănească, atunci când izbucnesc conflictele. Cei ce se răfuiesc se vor pregăti, în primul rând, de înfruntare, vor simula atacuri, vor împunge, se vor arunca asupra inamicului, se vor retrage, iar victoria va fi cea mai pompoasă fanfaronadă. De asemenea mamele vor acorda cea mai atentă îngrijire – în moda șobolănească – celor mici.

Când țarcul nu va mai fi suficient dincolo de o anumită limită, luptele nu vor mai fi deloc simbolice. Vor apărea cadavrele. Și mamele își vor mânca puii.

Lucrul e și mai spectaculos în cazul ființelor solitare. Puneți o femelă gata de împerechere într-o cușcă prea strâmtă, în care se află un mascul sănătos, și veți vedea că acesta o va izgoni, mai curând decât să răspundă instinctului de perpetuare a speciei. Ar putea chiar să o omoare.

În acest caz se produce un fapt cât se poate de rău: limitarea teritoriului, reducerea spațiului în care poți să te miști și să-i vizitezi pe cei care îți aparțin, sau cărora le aparții, generează atacuri din partea celor din propria ta specie, care astfel sfidează până și norma-

la solidaritate de grup manifestată de animalele din turmă. Mai târziu te vei enerva pe oricine?

Totuși, faptul de a aparține unei specii nu înseamnă nimic dacă nu ți-ai prefigurat două sensuri ale teritorialității: unul este intimitatea, celălalt proprietatea.

Dintre cele două, primul este mai animalic și mai de încredere. Nevoia ta fundamentală e de a avea o casă cu un spațiu bine definit și protejat împotriva propriilor tăi semeni, dar nu e nevoie să procedezi asemenea câinilor, cotoilor, sau unei mulțimi de alte specii – spațiul trebuie marcat cu ceva cât se poate de material, apoi va trebui să patrulezi permanent în jurul proprietății pentru a o feri de intruși. Te poți retrage într-un spațiu restrâns, protejat, unde nimeni nu poate pătrunde fără permisiunea ta. În felul acesta vei putea opera cât se poate de logic. Una dintre primele consecințe va fi creșterea rapidă a standardelor intimității: cineva care are un venit relativ mic trebuie să accepte că întreaga-i copilărie se va consuma într-un spațiu cât se poate de aglomerat – în termenii habitatului contemporan, o singură cameră de locuit (asta în cazul în care locuința are mai mult de o cameră) care va fi camera familiei și totodată centru de activitate. Cineva care provine dintr-un mediu mai înstărit va fi absolut sigur încă de la vremea când va deprinde cititul că există o cameră unde se poate retrage de unul singur și a cărei ușă o poate închide pentru toată lumea.

De aceea: (a) oamenii care provin din medii mai înstărite devin tovarăși de drum mult mai buni în anumite condiții, cum ar fi un zbor pe Lună – pentru ei nu există senzația că mediul reprezintă o permanentă încălcare a dreptului lor la o casă, indiferent cât de mult acest spațiu ar fi fost micșorat față de suprafața inițială de teren (b) drumul care duce afară din ghetou sau periferie e o crimă – cei egali cu tine te vor răzbuna împotriva membrilor aceleiași specii căreia îi aparții și tu, dar care îți tot încalcă proprietatea; (c) bandele și-au făcut inițial apariția în cadrul a două contexte diferite: primul, la periferii, sau în ghetouri, acolo unde intimitatea care întregește atmosfera căminului nu poate exista, ceea ce determină o revenire la starea de sălbăticie; și al doilea, în armată, acolo unde bandei i se atribuie demnitate prin conferirea titlului de «regiment» sau este «înnobilată» cu cine mai știe ce alt cuvânt murdar, dar plin de ifose, dar unde revenirea la starea de sălbăticie se face deliberat prin anularea completă a intimității (încartiruirea în barăci) și deposedarea de proprietatea privată (nu mai porți hainele tale ci uniforma SUA!!!). Lupta în rândurile armatei ține de o anumită stare psihică încurajată prin metode psihologice empirice descoperite individual de fiecare ticălos de cuceritor care și-a smuls poporul lui înapoiat din starea confortabilă și civilizată a lipsei conștiinței de sine (Shaka

Zulu, Attila, Bismark) și l-a mânat să-și măcelărească vecinii. Nu pot fi de acord cu aceia care cultivă psihozele în ceilalți oameni. Probabil că tu o faci. În primul rând, vindecă-te tu de această psihoză.

Ne înmulțim atât de repede, încât nu suntem în stare să asigurăm condiții civilizate de locuit populației; ceea ce s-ar putea să nu fie fatal – de fapt nu a fost, atâta timp cât n-am descoperit, ca specie, că nevoia de bogăție devine covârșitoare. Dar subminăm alternativa de delimitare a teritoriului și, în cele din urmă, lipsiți de ambele, vom ajunge la aceeași stare psihică pe care o are un soldat adevărat.

Problema delimitării proprietății o constituie faptul că locuința reprezintă forma exterioară a identificării de sine. Puneți un om într-o cameră de izolare totală. Va ieși de acolo urlând, sau tremurând, sau... Avem permanent nevoie de confirmarea propriului nostru mediu, că noi suntem aceia care credem că suntem. În starea pe care am descris-o cu câteva paragrafe mai sus, posibilitatea noastră de a ne retrage, evitând stresul la care suntem supuși de tovarășii noștri, permite o reevaluare periodică a identității noastre. Ne putem găsi sprijinul într-un grup de obiecte – un surogat inteligent pentru un petic de loc – dar numai dacă are (a) o conotație personală puternică și (b) continuitate. Mediul contemporan ni le refuză pe amândouă. Obiectele ale căror proprietari suntem nu sunt făcute de noi (doar dacă suntem suficient de norocoși de a fi fost dotați cu un talent creativ de marcă), ci de o fabrică automatizată, dar cel mai grav e faptul că suntem presați să le schimbăm permanent, să le înlocuim, să introducem nestatornicia exact în acea zonă a vieții noastre în care am avea cel mai mult nevoie de stabilitate. Dacă sunteți suficient de bogați, puteți să cumpărați antichități care vă vor plăcea doar pentru că vă asigură calea către trecut, nu pentru că ați fi niște connoisseuri.

Societatea sclavagistă clasică a supraviețuit o lungă perioadă în ciuda discontinuității paradoxale a identității pan-umane care este implicită în orice model social. Sistemul sclavagist american se sfărâmase aproape complet încă înaintea războiului civil. De ce? Răspunsul se află în Codul lui Hammurabi – primul cod legal cu adevărat bine gândit din câte ne-au rămas. În el sunt stabilite amenzi și alte pedepse pentru ofense personale. Deși pedepsele aplicate pentru prejudicierea unui om liber sunt mai aspre decât cele care se referă la cazuri similare în care sunt implicați sclavii, *sclavul* este permanent prezent în amintitul cod. Pe vremea romanilor, un sclav avea un minim inalienabil de proprietate (NB!) și de drepturi civile, la care nici chiar proprietarul lui nu putea atenta. Era de imaginat ca un dator să se vândă pe sine însuși drept sclav pentru a-și achita datoriile, în speranța rațională – poate puțin cam exagerată, dar în nici un caz nebunească – de a-și reface averea. Primul bancher de

succes despre care avem știință este un sclav grec pe nume Pasion, care a devenit milionar, și-a cumpărat libertatea și a devenit partener al foștilor lui stăpâni.

În cazul negrului american, această posibilitate nu era cuprinsă în sistem. Sclavul avea aceleași drepturi pe care le avea vita – adică nici unul. Era de conceput ca un stăpân să-și fi eliberat unul dintre sclavi pentru vreun serviciu deosebit, sau ca la bătrânețe să-l lase în libertate, așa cum și-ar fi lăsat calul favorit să pășuneze fără vreo altă îndatorire, până la sfârșitul zilelor lui. Dar un stăpân rău putea să-l mutileze, să-l însemne cu fierul roșu, sau să-l biciuiască până la moarte cu pisica cu nouă cozi, fără să i se fi cerut socoteală.

Adevărat, tu nu ești sclav. Ești cu mult mai rău decât el. Ești o fiară de pradă închisă într-o cușcă ale cărei bare nu sunt fixate, dar pe care le poți mușca, sau îți poți izbi capul de ele până când te prăbușești în cea mai desăvârșită stare de nesimțire și nu te mai frământi. Nu, barele acelea sunt adversarii propriei tale specii, cel puțin la fel de șireți ca tine, foindu-se permanent în jurul tău, nedându-ți posibilitatea să le fixezi, gata oricând să-ți stea în cale fără nici un avertisment, răvășindu-ți mediul într-un asemenea hal, încât, în final, îți vine să pui mâna pe o pușcă, sau pe o secure, și să faci totul praf. (De aceea procedează, în esență, oamenii în felul acesta.)

Și față de trecut numărul lor a crescut – și tu ai fost crescut tocmai pentru a trăi în intimitate, așa că în fiecare clipă te poți elibera de stres, numai că această intimitate devine din ce în ce mai scumpă, astfel încât a ajuns un fapt aproape firesc ca până și cei mai bogați oameni de afaceri să-și împartă locuința cu alții, pentru a-și îngădui un lux pe care doar salariul lor nu li-l poate asigura – cum ar fi încăperi suficient de spațioase în care să-și țină lucrurile personale și în care să trăiască și ei; iar reclamele agresive de azi ți-au inoculat dorința de a te descotorosi de lucrurile tale dragi pentru a le înlocui cu altele care îți sunt străine – *și* ți se tot repetă zi și noapte de către autorități că oameni pe care tu nu-i cunoști, dar care au aderat la niște precepte misterioase, cvasireligioase, cunoscute drept dogma marxist-leninist-maoistă, și care comunică printr-o limbă necunoscută ale cărei litere nici nu le-ai putea considera pământene, încearcă să se năpustească pe teritoriul tău național – *și*...

În ultimul deceniu al secolului douăzeci, vânzarea drogurilor a cunoscut un salt spectaculos, cu o sută treisprezece la sută. Dacă nu erai cetățeanul unei țări mult prea sărace, erau șanse ca doi din cinci cunoscuți de-ai tăi să fie consumatori de droguri – poate că era vorba de droguri acceptate la nivel social – cum ar fi alcoolul, dar la fel de bine putea fi vorba și despre dependenți de un drog care, datorită efectelor lui secundare, afecta potența, ceea ce îl obliga pe consumator să recurgă la orgii pentru a-și reveni în formă, sau la un produs

ca Skulbustium, care reprezintă momeala tentantă a unei experiențe unice și absolut personale, imposibil de a fi deconspirată, dar care provoacă demența senilă cu mult mai sigur decât ar provoca fumatul cancerul pulmonar.

În concluzie: de la naștere până la moarte, viața noastră seamănă cu evoluția unui dansator pe sârmă, bețiv incurabil, a cărui prestație a fost atât de proastă încât s-a ales, drept răsplată, cu o mulțime de ouă stricate și sticle sparte aruncate în el.

Și dacă te prăbușești, iată ce-ți vor face: te vor scoate din spațiul tău cu care te-ai obișnuit – nu-ți place foarte mult, dar cel puțin te-ai acomodat cu el – și te vor arunca undeva unde n-ai mai fost niciodată. Vei fi, în primul rând, deposedat de teritoriul personal; te vor arunca într-o celulă care nu-ți poate oferi absolut nimic pentru a te ajuta în autoidentificarea ta ca persoană. Te vor jefui, apoi, de acele elemente care conferă teritorialității consistența ei; îți vor zvârli niște zdrențe groaznice, iar în ce privește intimitatea, te vor jefui cu totul de ea și, respectând un program care va fi cu bună știință cât mai dezordonat, astfel încât să nu mai poți fi stăpân nici pe ceasul intim care te anunță când ți s-a făcut foame, vor deschide ușa cu bruschețe și se vor holba la tine, urmărindu-ți fiecare gest.

Și vei sfârși prin a-ți inventa o limbă proprie, pentru că nu mai ai la îndemână nici o altă posibilitate de a te izola; și vei mânji pereții cu propriile tale excremente, pentru că nimic nu îți mai aparține, cu excepția produselor propriului tău trup; iar ei te vor declara un caz incurabil și-ți vor stabili «tratamentul» de care ai nevoie.

Să nu-ți spui că așa ceva nu ți se poate întâmpla tocmai ție. Șansele de a te salva ți s-au diminuat zilnic în ultima sută de ani. Cunoști cel puțin șase oameni care au fost internați în spitale psihiatrice, și dintre aceștia cel puțin despre unul ți s-a povestit cu lux de amănunte, chiar dacă nu-ți este decât văr. Și totuși, dacă nu e vorba de tine, e pentru că ai trăit într-o țară atât de săracă, încât nu și-a putut permite să construiască spitale psihiatrice în care să-și interneze populația într-o proporție general acceptată.

Îți mulțumesc, Doamne, că mai există și astfel de țări! Ai putea face și mai rău decât să emigrezi într-o astfel de țară, dacă ceea ce ți-am spus până acum te îngrijorează."

– *Tu: fiară*, de Chad C. Mulligan –

urmărind detaliile (5)

CULISIERUL

Puțin jenați din cauza ostilității oficiale față de asemenea superstiții, studenții aflați în drum spre frumoasa, înalta și moderna universitate Dedication, aveau posibilitatea de a se strecura într-un altar decorat cu serpentine de hârtie și frunze de aur, puse acolo pentru a ilumina un con în forma unui vulcan, plin cu tămâie, care avea puterea de a aduce împăcarea, ceea ce îi ajuta să se aplece cu și mai multă destoinicie asupra studiilor lor.

Avuseseră loc multe schimbări în Yatakang, dar omul căruia i se datorau cele mai multe dintre ele evita publicitatea. Ba mai mult, rămăsese nealterat un element plin de semnificații: în Yatakang, mai mult decât în oricare alt loc de pe fața pământului, oamenii resimțeau despotismul divin. Bogăția sutelor de insule cu care se lăuda țara era de-a dreptul incredibilă. Dintre toate națiile Asiei, avea un surplus de hrană care putea fi exportat, mai ales zahăr și făină de pește. Zăcămintele de care dispune sunt suficient de bogate în aluminiu și petrol – folosit pentru masele plastice, nu și drept combustibil. (O bacterie creată de Sugaiguntung craca de una singură, la o milă sub pământ, gudroanele vâscoase inițiale în fracțiuni lichide.) A fost cea mai mare țară din lume care nu a avut nici cel puțin o singură fabrică de cauciuc sintetic. (Plantațiile îi fuseseră jefuite barbar pentru crearea stocurilor secolului douăzeci, dar ele i-au fost refăcute de Sugaiguntung, prin inventarea unei specii care să producă de două ori mai mult latex în fiecare anotimp.)

Dar toate acestea ar fi putut fi făcute praf, fără vreun avertisment prealabil mai serios decât cele câteva tremurături ale unui ac pe o bucată de hârtie, de furia Străbunului Loa, care dormita pe lângă strâmtoarea Shonago. Acesta nu se potolise din 1941, și cu toate acestea economia înflorea chiar și în apropierea vulcanilor turbulenți.

– Și acum, ceea ce vreau eu să faci tu, îi spuse Sugaiguntung urangutanului, ar fi chestia asta: te duci în camera cu ușa vopsită în albastru – albastru? da – și cauți prin toate sertarele dulapului până dai de poza ta. Adu-mi-o. Și grăbește-te.

Urangutanul începu să se scarpine. Nu era un specimen prea simpatic. Ca urmare a unui efect secundar nedeterminat, se îmbolnăvise de alopecie, așa că burta și jumătate din spate cheliseră. Dar, după ce mai medită asupra ordinului, o luă țopăind spre ușă.

Cel mai important dintre cei patru vizitatori ai doctorului Sugaiguntung, și singurul care luase loc pe un scaun, era un bărbat masiv, cu haină și pantaloni albi. Capul tuns perie era acoperit de tichia tradițională. În speranța unei aprecieri favorabile, Sugaiguntung i se adresă direct.

– Sunt sigur că veți aprecia această demonstrație a capacității de a înțelege comenzile orale, precum și abilitatea de a deosebi culorile, în mod normal neperceptibile pentru specia lui, ba mai mult, de a-și identifica propria-i imagine dintr-un număr mare de fotografii, ceea ce, având în vedere timpul scurt și complexitatea problemei, noi...

Vizitatorul avea un baston scurt. Atunci când voia să schimbe subiectul, își lovea cizma cu el. Făcu și de astă dată la fel, cu un zgomot de cracă ruptă. Sugaiguntung rămase tăcut, împins parcă de reflexul pavlovian.

Vizitatorul se ridică pentru a patra sau a cincea oară și făcu înconjurul laboratorului, cu privirea atrasă de cele două obiecte înrămate care decorau peretele. Cândva mai fusese și un al treilea, și o pată de culoare care rămăsese încă vie îi trăda vechiul loc, dar era de notorietate că până și expunerea unei nominalizări pentru premiul Nobel în chimie era considerată un gest nepatriotic. Ceea ce mai rămăsese era o hartă a lumii și un portret al Mareșalului Solukarta, Conducătorul Călăuzitei Democrații Socialiste a Yatakangului.

Vizitatorul îl întrerupse cu bruschețe.

– Te-ai mai uitat pe harta asta în ultima vreme?

Sugaiguntung făcu un semn din cap.

Bastonul se îndreptă în direcția hărții, transformându-se în indicator, și răpăi pe sticla care o acoperea.

– A rămas ca un spin în trupul Yatakangului rana provocată de imperialismul american, această dovadă vie a lăcomiei lor nerușinate! După cum văd, adăugă el ca un fel de aprobare mai mult pentru sine, harta ta nu păstrează numele de Isola.

Era o hartă preisolaniană, dar Sugaiguntung nu considera să aibă vreo vină în povestea asta, așa că rămase tăcut.

– Și – indicatorul se mută spre partea de nord-vest a hărții – cât de regretabil e, nu crezi, că în timp ce vecinii și prietenii noștri, chinezii, sunt la fel de asiatici ca și noi, au fost vreme atât de îndelungată victimele ideologiei europene.

Sugaiguntung își manifestă energic aprobarea. Aceasta nu era linia oficială, pentru că masa imensă de chinezi era mult prea aproape și mult prea puternică pentru ca ei să-și fi permis să-i jignească, dar era o atitudine permisă în interiorul partidului.

Bastonul vizitatorului descrise o buclă de forma unei banane care încercui insulele împrăștiate ale Yatakangului.

– A început să fie acceptată ideea, murmură el, că a sosit vremea ca și această parte a Asiei să-și aducă o contribuție adevărată la viitorul omenirii. Două sute treizeci de milioane de oameni locuiesc în această țară, al căror nivel de trai, de educație și cultură politică nu sunt inferioare celor din alte țări. Ce s-a întâmplat cu maimuța aia a ta?

Cu senzația că se îneacă, Sugaiguntung își trimise unul dintre asistenți în căutarea urangutanului. Ar fi vrut să mai adauge că toate animalele pe care se făcuseră experiențe până atunci se sinuciseseră, și deci un exemplar în viață ajuns la acest nivel era o adevărată realizare. Dar vizitatorul își izbi iar cizma. Urmă o tăcere care nu prevestea nimic bun, până când tânărul reveni cu maimuța, pe care o tot certa.

– Și-a găsit fotografia, explică el. Din nefericire, în același sertar se afla și fotografia femelei lui preferate și a zăbovit să o admire. După starea fizică a urangutanului – care era clar afectată de calviția burții – era evident că acesta își dezvoltase capacitatea de a recunoaște imaginile bidimensionale, o aptitudine bine cultivată, inexistentă la multe grupuri umane ca boșimanii sau beduinii, care trebuie să fie educați în acest sens de străini. Dar Sugaiguntung găsi de cuviință că nu era cazul să încerce să-și impresioneze vizitatorul cu asemenea lucruri.

Celălalt fornăi. Spuse:

– De ce lucrezi cu un material care nu promite nimic?

– Nu vă înțeleg, îndrăzni Sugaiguntung.

– O maimuță rămâne maimuță oricât i-ai umbla la cromozomi. Și atunci de ce nu te-ar preocupa să pornești de la un nivel la care s-a făcut deja totul pentru tine?

Sugaiguntung continua să-l privească uimit.

Vizitatorul își reluă locul pe scaun. Spuse:

– Ascultă-mă, profesor-doctor! Chiar așa, închis în acest laborator, știi tot ce se întâmplă în afara lui. Nu-i așa?

– Mă achit de datoriile mele de cetățean. În fiecare zi îmi dedic un anume timp pentru a mă pune la curent cu ce se întâmplă în lume, și iau parte cu regularitate la ședințele informative din cartierul în care locuiesc.

– Bun, îl aprobă vizitatorul cu sarcasm. Ba, mai mult, te-ai dedicat țelului nostru național – încorporarea insulelor Sulu, aflate sub dominație americană, în teritoriul țării noastre, căreia îi aparțin de drept și din punct de vedere istoric, și câștigarea de către Yatakang a statutului de deschizător de drumuri ale civilizației asiatice.

– Firește, spuse Sugaiguntung împreunându-și mâinile.

– Și niciodată nu te-ai eschivat în fața acestor deziderate?

– Cred că întreaga mea activitate e o dovadă a fidelității mele.

Iritarea lui Sugaiguntung începu să crească, altfel nu s-ar fi apropiat atât de vertiginos de granița infatuării.

– În cazul acesta vei fi de acord cu sugestia pe care am de gând să ți-o fac, mai cu seamă că însuși Conducătorul – schiță un gest de salut în direcția tabloului de pe perete – s-a oprit personal asupra ei, considerând-o calea cea mai sigură pentru ieșirea din dificultățile *temporare* cu care suntem confruntați.

Mai târziu, uitându-și argumentele, Sugaiguntung se trezi dorindu-și – ceea ce nu i se întâmpla pentru prima oară în ultimele luni – ca tradiția prin care se putea alătura strămoșilor să nu fi fost scoasă în afara legii, considerată nepotrivită cu statutul unei țări din secolul douăzeci și unu.

context (6)

SE IESE PE UNDE...

Beninia (ben-IN'-ya): țară din vestul Africii, la Nord de Golful Benin. 6330 mile pătrate. Populația (1999) 870 000. Port Mey (127 000) Pescuit, agricultură, ateliere meșteșugărești.

Colonie și protectorat al coroanei britanice între 1883-1971.

Republică independentă din 1971.

85% Shinka, 10% Holaini, 3% Inoko, 2% Kpala, 30% Xian. 30% musulmani, 40% atei.

„ ...și rămâne și astăzi una dintre cele mai cumplite moșteniri ale exploatării coloniale, o țară care își datorează surplusul de populație influxului de refugiați proveniți din conflictele tribale din teritoriile învecinate, și care nu are aproape deloc resurse naturale cu care să-și întrețină populația. Destinatara nesfârșitelor ajutoare ONU, țara a ajuns un fel de cerșetor printre celelalte națiuni, în ciuda respingerii pline de mândrie din partea președintelui Obomi a asistenței tehnice chineze. Deținând informații despre soarta tragică a unor foste colonii franceze, poate că președintele a procedat corect, având în vedere strategia pe termen lung. Dar această strategie încă nu prezintă interes pentru țara lui, iar pe termen scurt foamea și ciuma, care îi amenință țara... "

(NEGRU Membru al unei subgrupe din rasa umană, care dă binețe, sau ai căror strămoși ne-au salutat, de pe o felie uriașă de pământ numită – nu de cei care au populat-o – Africa. Negrii sunt superiori caucazienilor prin aceea că nu ei au inventat arma nucleară, automobilul, creștinismul, gazele toxice, lagărele de concentrare sau megapolisurile.

– *Lexiconul Hipcrime* de Chad C. Mulligan) –

„Bătrânul Zad ocupă slujba asta de patruzeci de ani și mă tot întreb dacă nu cumva motivul pentru care nu renunță la ea e pentru că așa-i e vrerea, sau pentru că, pur și simplu, nu mai există în toată această țară troglodită nimeni altcineva care să-i ia locul!"

continuitate (5)

BRAVO BRAVO

Victoria ieși din dormitorul lui Norman purtând o ghirlandă de flori albe în jurul gâtului și pantaloni Maxess – două burlane de un auriu strălucitor care se opreau la genunchi, ornamentați la spate cu volănașe adunate într-o rozetă fâlfâitoare în dreptul fundului și ciucure greu din aur foarte groasă care atârna de un cordon prins strâns de șolduri. Era clar că nu îmbrăcatul îi luase atâta vreme ci ajustarea întregii ei înfățișări. Părul ei aproape alb era adunat în forma unei antene, ceea ce era foarte la modă, venele îi erau conturate cu albastru – asta se numea într-un argou inteligent „circu-loțiunea imprimată" – unghiile, sfârcurile și lentilele de contact îi erau și ele colorate.

După ce aruncă bărbaților o privire suficient de lungă pentru a observa că aceștia erau prinși într-o discuție, traversă camera spre colțul în care se afla orga. Folosind căștile pentru a nu-i deranja în timp ce își relua exercițiile, începu, pentru cine mai știe a câta oară, să repete un exercițiu simplu cu trei bătăi din mâna stângă și cinci din cea dreaptă.

Ca de obicei, atunci când era întrebat despre ceva din afara specialității lui, Donald devenea în mod acut conștient de adevărata dimensiune a ignoranței lui. Totuși, după ce făcu efortul de a-și reaminti tot ce știa despre Beninia – mirându-se în sinea lui de ce Norman nu apelase pur și simplu la telefon pentru a cere o informație de natură enciclopedică – afabilitatea... aframul păru sincer surprins.

– Îți mulțumesc. Mi-ai amintit câteva chestiuni de care uitasem.

– De unde interesul ăsta atât de neașteptat pentru o țară atât de lipsită de importanță? încercă Donald să afle.

Norman ezită. Aruncă o privire spre Victoria și, spunându-și că sunetul neauzit al orgii, care răsuna doar în urechile ei, o va împiedica să spioneze, zâmbi strâmb.

– Doar nu ai pe cineva care să cunoască secretele companiei, nu-i așa?

– Sigur că nu, spuse Donald cu o ușoară indispoziție, după care se pregăti să se ridice pentru a mai lua un pahar.

Pe punctul de a izbucni – *ai încredere într-un idiot ca să mă răstălmăcești pe mine!* – Norman reuși să-și păstreze controlul.

– Îmi pare rău, dar despre altceva e vorba – își înghiți un nod – adică, să nu te superi dacă voi spune ceva ce în mod categoric nu ar fi trebuit să spun.

– Promit să mă opresc aici, îl asigură Donald, care își reluă locul în fotoliu. La ce ar fi putut duce toată povestea asta? Norman nu mai fusese niciodată atât de nervos și își tot răsucea mâinile de parcă ar fi vrut să stoarcă toată sudoarea care îi inunda palmele.

– Spune-mi, de ce crezi că Bătrâna GT și vicepreședintele plin, al corporației, responsabil pentru proiecte și planificare, l-au invitat pe Elihu Masters la prânz, mi-au supus atenției un fel de program de cabaret, după care n-au discutat nimic – repet: *nimic* altceva decât generalități?

Rosti cuvintele cu o furie care demonstra ce ar fi putut să însemne o importantă eliberare de sub tensiune.

Donald era uimit de faptul că Norman îl făcuse confidentul lui după o perioadă atât de îndelungată de politețe mutuală, asezonată uneori cu un sarcasm evident. Având grijă să-și camufleze cât mai bine reacțiile, începu să cugete asupra numelui.

– Elihu Masters?... A, cândva a fost ambasadorul nostru în Haiti, nu-i așa? Apoi a fost trimis în Beninia, după care au urmat o mulțime de zvonuri despre retrogradarea lui – ceva aluzii la un fel de scandal.

Norman oftă.

– Noi, aframii, suntem la fel de sensibili ca pielea biciuită, nu-i așa? Era acuzat și de furt și de niște mașinații sinistre. M-am îndoit în privința zvonurilor despre un scandal. I-am urmărit cariera cu foarte mare atenție, și toți cei care l-au cunoscut mi-au vorbit cu cea mai mare admirație despre integritatea lui, dar în ceea ce privește restul... Ideea de a-l vedea trimis în cine mai știe ce colț de lume, pentru a cugeta la sine și faptele lui, nu mi s-a părut cea mai potrivită.

– Crezi că în spatele transferului se ascundea ceva mult mai grav? sugeră Donald. S-ar putea să aibă așa ceva vreo legătură cu GT? Privind lucrurile superficial, nu-mi dau seama cum ar putea fi posibil una ca asta, dar sigur că numai tu poți să judeci lucrurile în adevărata lor lumină.

După o clipă de ezitare, Norman spuse:

– Primul meu gând a fost că totul s-ar fi putut să fie în legătură cu PMAM.

– Proiectul din Atlanticul de Mijloc? Donald reflectă asupra acestui aspect și se cutremură. Pe posturile radioșanțului circulă zvonul că GT s-ar simți tare nefericită pentru faptul de a fi descoperit o comoară pe care nu poate să o exploateze – chiar așa să fie?

– Chiar așa, confirmă Norman. Problema e că ar costa cam la fel de mult să scoți minereu la suprafață din PMAM cât ar trebui să-l produci din surse cu mult mai convenționale. Au tot încercat și, cel puțin până acum, n-au reușit să ajungă la o scădere a prețurilor de cost. Prețurile curente reprezintă un prag de necoborât pentru tot ce provine de la PMAM, dar concurența ar fi încântată să-și reducă din profituri, pentru a vedea mutra prostită a lui GT, care ar trebui să vândă sub preț. GT ar trebui să intre în competiție fiind în pierdere. Ceea ce ar fi o adevărată nebunie pentru exploatarea unui filon bogat, nu-i așa?

– Deci ce legătură să aibă Beninia cu PMAM?

– Din câte văd eu, nici una. Nu e o piață. E prea săracă să poată cumpăra chiar și la preț redus. Ceea ce o scoate pe GT din scenă, dar în schimb aduce Statele Unite.

Donald își frecă bărbia.

– Cum? A, păi e un secret arhicunoscut că atât dahomalienii, cât și cei din URNG aleargă după Port Mey. Se pare că are unul dintre cele mai bune porturi la Golful Benin. Din câte știu, în clipa de față e doar un port pescăresc, dar dacă ar fi bine dragat... Hâm! Cred că SUA are un anume interes în a menține independența Beniniei.

– Dar de ce ar fi SUA interesate de acel Port Mey ca bază navală?

– Avem republica noastră de buzunar – Liberia – în imediata apropiere. În orice caz, e prea vulnerabilă; o armată bine antrenată ar putea să ocupe orașul într-o jumătate de zi și restul țării în patruzeci și opt de ore.

– Conform principiului universal valabil de a ține țara în afara pericolului expansionist al vecinilor?

– Mă îndoiesc că SUA s-ar amesteca în toată povestea asta, chiar așa de departe, chiar dacă președintele Obomi s-ar târî în genunchi. Uită-te ce s-a întâmplat în Isola! Totul a avut loc cu douăzeci de ani

în urmă, și cu toate astea și acum se mai aud murmurele protestului, asta deși unirea s-a făcut pe baza plebiscitului.

Fața lui Norman se alungi brusc, de parcă ar fi fost cuprins de o inspirație neașteptată. Donald așteptă să vadă dacă celălalt va spune despre ce e vorba, apoi încercă să descopere singur.

– Te surprinde faptul că Masters a abordat-o pe GT, deși ar fi fost cazul ca lucrurile să se petreacă invers?

– Pe barba Profetului, Donald, ți-ai descoperit vreo facultate psihică latentă? *Exact* la lucrul ăsta mă gândeam! Nu te-ai aștepta ca unuia ca Masters să-i treacă prin minte să-și părăsească postul diplomatic pentru o activitate în cine știe ce birou luxos, dar care îi oferă mai mult prestigiu decât satisfacția muncii. E mult prea tânăr să se retragă, și mult prea plin de succes pentru a se lăsa ademenit într-un alt serviciu. În timpul prânzului nu s-a spus nimic care să sugereze că GT încerca să-l recruteze – deși, așa cum ți-am mai zis, nu s-a vorbit aproape nimic în legătură cu ceva precis.

Tăcerea se așternu iar. Donald își concentrase întreaga atenție asupra celor spuse de Norman, și era decis să aștepte să audă și alte lucruri decât să abată sensul discuției printr-o remarcă personală. În același timp, Norman își fixă privirea asupra propriei sale palme, pe care o răsucea în sus și în jos de parcă ar fi văzut-o atunci pentru prima oară.

Și chiar în clipa în care părea decis să deschidă gura, Victoria i-o luă înainte, scoțându-și căștile de pe urechi și întorcându-se cu fața spre el.

– Norman, mai facem ceva în seara asta?

Norman își privi ceasul. Sări în picioare.

– Scuză-mă! Am întârziat la rugăciunea de seară. Mă întorc într-o clipă, Donald.

– Chiar n-ai de gând să-mi răspunzi? izbucni Victoria.

– Cum? A, nu. N-am chef, întreabă-l pe Donald.

Ceea ce și făcu, ținându-și foarte ridicat arcul uneia dintre sprâncene. El ezită o clipă înainte de a răspunde; neavând o shigi a lui proprie pe care s-o fi putut oferi lui Norman în clipa aceea, savurase prea puțin compania Victoriei în ultimele două săptămâni. Dar imaginea pe care i-o oferea ea, aceea a unei perfecțiuni artificiale, îl irita mai cu seamă pentru că îi amintea de Guinevere Steel și de celebrul ei Beautique.

– Nu, mulțumesc, murmură el și se duse să-și ia băutura pe care și-o turnase cu câteva minute mai înainte.

– În cazul ăsta sper să nu te deranjeze dacă o să ies de una singură, spuse Victoria alintându-se și deschise ușa.

– Poți să rămâi în oraș cât ai chef, îi aruncă Norman peste umăr, în timp ce se îndrepta spre baia unde covorașul de rugăciuni fusese orientat spre Mecca.

Închise ușa trântind-o.

Rămas singur, regretând deja faptul că respinsese oferta lui Norman, Donald începu să se plimbe prin livingul spațios. Numai o parte a atenției sale era atrasă de ce se afla în jurul lui; în rest mintea îi era preocupată de comportarea nefirească și aproape buimăcitoare a lui Norman.

Curând, pașii care rătăceau prin cameră fără vreo țintă anume îl aduseră în fața orgii. N-o examinase niciodată mai îndeaproape de când Victoria se mutase acolo. Dintre modelele cele mai noi, avea un scaun rabatabil, și nu depășea cu totul mărimea unei valize, fiind atât de ușoară încât putea fi ridicată cu două degete. Îi admiră suprafața cromată în a cărei grosime milimetrică lumina se refracta în componenții spectrali, făcând ca materialul să pară muiat în luminile curcubeului. Cu mișcări leneșe își puse casca și apăsă claviatura.

Un zgomot infernal era cât pe ce să-i spargă timpanele.

Își retrase mâna de parcă instrumentul ar fi fost incandescent și căută butonul de volum. Dar numai cu o clipă înainte de a-l fi manevrat îi veni o idee.

Victoria nu ar fi putut să cânte la un asemenea volum. Ar fi asurzit. Și atunci de ce să fi dat instrumentul la maximum?

Din cauza lipsei de armonie din apartament – ba din același motiv care îi cauza insatisfacțiile datorate incapacității lui de a atrage Departamentul Amatorilor – se așeză în fața instrumentului și începu să-i cerceteze comenzile.

În mai puțin de cinci minute descoperi comutatorul acționat printr-o apăsare ceva mai intensă prin care se intervenea asupra levierului pentru vibrato de la nivelul genunchiului drept.

Întrebându-se ce ar trebui să facă, se așeză liniștit și-l așteptă pe Norman să iasă din baie. Ca de obicei, cele câteva minute cât executa închinăciunile rituale fuseseră suficiente pentru a-i restabili calmul și buna dispoziție.

– Nu știi să cânți la drăcia aia, nu-i așa? îl întrebă el cu aerul că era pregătit să descopere faptul că Donald își ascunsese talentele muzicale din clipa în care sosise în apartament.

Donald luase o hotărâre. Era evidentă dorința manifestată mai înainte de Norman, pe care n-o mai observase niciodată până atunci la el, de a se confesa colegului de apartament. Doar un mic brânci ar fi fost suficient să-i înfrângă rezistența, determinându-l să se deschidă complet.

– Ia vino să asculți la chestia asta, spuse el.

Surprins, Norman acceptă să ia căștile pe care i le întinse Donald.

– Chiar vrei să le pun?

– Nu, e suficient să le ții lângă urechi. Și acum ascultă.

Donald apăsă o clapă și se auzi un sunet muzical pur.

– Mi se pare că e...

– Așteaptă o clipă. Donald apăsă puternic cu genunchiul în levierul de vibrato. Tonul pur începu să vibreze cu o forță fantastică, până când se transformă într-un semiton care cobora și urca față de valoarea inițială. Din ce în ce mai tare până când...

Tonul muzical încetă. Se auzi o voce destul de încet, dar foarte clar „...exact la lucrul ăsta mă gândeam. Nu te-ai aștepta ca unui om ca Masters să-i treacă prin minte să... "

Donald eliberă comanda secretă și tonul care vibra reveni, continuând până în clipa în care își luă degetul de pe clapă.

Pentru un lung răstimp Norman rămase neclintit ca o statuie. Apoi, începând cu mâinile, tot trupul începu să-i tremure atât de puternic, încât abia se mai putu ține pe picioare. Donald salvă căștile din strânsoarea lui inconștientă cu o clipă înainte de a le fi trântit de pământ, apoi îl conduse cu grijă prietenească până la fotoliu.

– Îmi pare rău, murmură el. Dar am considerat că e cazul să afli imediat. Vrei să-ți dau un calmant?

Cu privirea fixată în gol, Norman reuși să schițeze un semn de acceptare.

Donald se duse după o pastilă, apoi să clătească o ceașcă. Rămase alături de el până când încetarea tremurului îi spuse că pastila își făcuse efectul. Apoi spuse:

– Nu le vor folosi ca probă împotriva ta în fața lui GT. Poți fi sigur! Se știe că oricine ocupă un post ca al tău e ținta spionilor, și peste o drăcie atât de subtilă ca asta poți să dai doar dacă îți sare în ajutor întâmplarea, ca în cazul meu.

– Nu GT mă îngrijorează, spuse Norman înghețat. GT e suficient de mare și de ticăloasă pentru a o interesa doar propria-i persoană bine blindată. Și acum te rog să mă lași singur. Te superi?

Donald se retrase îngrijorat, dar continuă să-l urmărească pe Norman cu atenția încordată. Apoi îndrăzni:

– Două lovituri grele în aceeași zi...

– Nu te interesează pe tine!

Norman sări în picioare. Făcuse deja trei pași mari spre ușă înainte ca Donald să fi apucat să spună ceva.

– Norman, pentru numele lui Dumnezeu, să nu care cumva să te duci după Victoria! N-are nici un rost.

– Mai taci o dată, îi strigă Norman peste umăr. Sigur că n-o să mă duc după bestia aia de shigi. Și dacă mai are curajul să se arate

pe aici, pot s-o torn pentru spionaj industrial, nu-i așa? Și crede-mă că mi-ar pica tare bine la suflet.

– Și atunci unde te duci?

Norman se răsuci pe prag și-l privi pe Donald în ochi.

– Da' tu ce treabă ai? Tu nu ești altceva decât un zombi lipsit de orice picătură de sânge, slab ca un țâr și mai rece decât oxigenul lichid! Nu ți-ai câștigat dreptul să afli ce fac eu – nici cu detașarea ta diletantă și nici cu politețea ta contrafăcută!

Respira năvalnic, în ciuda tranchilizantului pe care tocmai îl luase.

– Și cu toate astea uite că-ți spun: voi încerca să dau de urma lui Masters ca să îndrept o parte din ce-am stricat azi!

După care plecă.

În cele din urmă Donald descoperi că durerea pe care o resimțise în palmă se datora unghiilor pe care și le înfipsese în carne. Își îndreptă degetele cu o încetineală studiată.

Nenorocitul ăla de escroc – cu ce drept... ?

Furia îi păli ca un foc ce se stinge, și resimți doar sentimentul amar al autodisprețului. Își înghiți băutura dintr-o sorbitură. Aproape că nici nu-i simți gustul.

Nu putea fi doar descoperirea trădării lui GT care-l scosese pe Norman din minți cu o asemenea violență. Probabil că știa că moda asta de a aduce trei sau patru shigi pe an în casă – și toate cam după același tipic – îl făcea vulnerabil în fața spionajului industrial. Era riscant pentru o shigi să accepte o asemenea misiune, dar când obiectivul era un vicepreședinte de la General Technics, prețul nu putea fi decât tentant.

Mă întreb ce corporație o fi angajat-o.

Dar nu asta avea importanță. De fapt totul părea lipsit de importanță cu excepția unui element central, care însă nu se potrivea cu nimic: Norman fusese pe punctul de a-și fi făcut, pentru prima oară, un confident din colegul lui de apartament; dar în loc ca acest eveniment să fi avut loc, se înfuriase la culme și plecase furtunos în căutarea amicilor lui aframi.

Donald rămase de unul singur în camera goală, gândindu-se la cei treisprezece milioane de oameni care se foiau în jurul lui, populația Marelui New York. Ideea îl făcu să se simtă cumplit și nepermis de singur.

lumea evenimențială (4)

VORBIND CA UN BĂRBAT

Confidențial: Cazurile au fost raportate sub titlul „micuțul frate roșu", folosit de trupele din forțele marinei desfășurate în zona Isola. Ofițerii au fost instruiți să le amintească soldaților că termenii aprobați oficial sunt „chi-chi", „sfert-de-ochi", „burtă-galbenă" și „lăcustă". Folosirea termenilor civili, mult mai slabi, va fi aspru pedepsită.

„Ceea ce n-au reușit să păstreze prin forța armelor încearcă să recâștige prin forța banilor lor străini! Trebuie să stârpim acești paraziți, acești vampiri atât de imorali, care ne-au corupt femeile, batjocoresc tradițiile noastre sacre și își bat joc de moștenirea noastră națională!"

FERIȚI-VĂ

Către toate vasele ultraurgent către toate vasele ultraurgent după furtuna de joi noaptea mine pierdute, aflate în derivă, sunt purtate spre Bordeaux Roads până la zi se așteaptă semnalul de pornire de la Common Europe Navy.

„Ceea ce vreau să știu este cât timp va mai înghiți nenorocitul ăsta de guvern al nostru o asemenea minciună?"

PERSONAL!

„Dușmanii noștri se ascund cât pot ei de bine, și stau la pândă în speranța că vigilența noastră va adormi. Dar noi nu le vom oferi ocazia pe care ei o tot așteaptă, de a ne prăbuși, și de a ne lăsa devorați de ei. Vom rămâne fermi, iar națiunea noastră se va purifica prin focul sacru al sacrificiului de sine."

CONTRAVENIENȚII VOR FI JUDECAȚI

Către toate secțiile de Partid: Revizionismul și devierea de la preceptele noastre au fost consemnate cu multă îngrijorare de următoarele departamente...

„Da, dar ceea ce vreau eu să spun e că, chiar dacă are un genotip pur, un individ care are o imagine clară a responsabilităților lui sociale pur și simplu nu poate avea cinci copii în aceste vremuri și la vârsta lui! Nu mă interesează că primește prin poștă Populimit Bulletin – ceea ce ar putea reprezenta chiar și o acoperire, nu credeți? Nu, eu cred că e unul dintre acei escroci catolici. Și vreau să dispară!"

ATENȚIE, CÂINE RĂU

„Ceea ce de drept, legal și istoric ne aparține zace gemând cu grumazul sub cizma tiranului!"

ACESTE PREMIZE SUNT APĂRATE PRIN SISTEMUL SAFEGARD INC.

„Nu e suficient ca noi să ne bucurăm de libertate. Nu vom fi cu adevărat liberi până în clipa când toate ființele planetei nu vor putea afirma același lucru cu toată sinceritatea și onestitatea."

*

NICI UN DREPT

„Nu e suficient că noi ne vom bucura de libertate. Printre noi sunt și dintre aceia care preamăresc virtuțile unui gen de viață alienată despre care știm că e rea, abjectă și pe deplin greșită!"

NEGRII SUNT ACEIA CARE NU LASĂ SOARELE SĂ STRĂLUCEASCĂ DEASUPRA VOASTRĂ

„Roșii împuțiți...
Țara mea e a voastră
BĂȘTINAȘII LA DREAPTA STRĂINII LA STÂNGA
„Hiene capitaliste... "
Întotdeauna va exista o Anglie
PUSTIURI NEPUSTIURI
„Negroteii la Calais... "
Vive la France!
FLAMANDUL VALON
„Negrotei afurisiți..."
Deutschland über Alles
YORUBA IBO
„Blestemații de vizavi... "
Nikosi Sikelele Afrika

AL VOSTRU AL MEU
„Suntem cu toții nebuni, și tu și eu, numai că tu ești puțin mai ciudat... "
AL MEU!
AL MEU!!
AL MEU!!!

PATRIOTISM Un mare scriitor britanic a spus cândva că dacă ar fi pus în situația de a alege între a-și trăda țara și a-și trăda un prieten, speră să aibă bunul simț de a-și trăda țara.
(Amin tovarăși și tovarășe! Amin!
– *Lexiconul Hipcrime* de Chad C. Mulligan –)

urmărind detaliile (6)

DE PARTEA CUI SUNT?

Când ajungea în New York, Elihu Masters prefera să nu stea la un hotel, nici măcar la vreunul dintre numeroșii lui prieteni, deși știa că refuzurile lui repetate îi îndurerau efectiv pe unii din ei. În schimb lua o cameră la Căminul Națiunilor Unite, și chiar dacă – așa cum i se întâmplase cu această ocazie – pensiunea era atât de aglomerată încât tot ceea ce-i puteau oferi consta dintr-o debara strâmtă și ticsită, în care patul se rabata din perete, iar ca să ajungi la baie trebuia să treci pe sub el, faptul îl lăsa rece. Se temea să nu se îndrăgostească de propria lui țară, așa cum i se întâmplase prietenului său, Zadkiel Obomi, până la acel punct în care atașamentul lui față de specia umană, cultivat într-un mod cam riscant și ales deliberat, s-ar fi năruit sub presiunea stării în care se aflau americanii. Astăzi se apropiase periculos de mult de acel punct. Spectacolul oferit de tânărul vicepreședinte de la General Technics îi provocase o stare de tristețe iremediabilă...

Încă nu făcuse cunoscut motivul care îl determinase să abordeze General Technics, dar era convins că vor supune datele analizei lui Shalmaneser, iar aprecierea acestuia va fi cât mai apropiată de realitate. Prea mult din ceea ce reprezenta viața lui devenise de notorietate publică: așa fusese, de exemplu, cererea lui de transfer în Beninia, când firesc ar fi fost ca el să devină noul ambasador la Delhi, după care ar fi putut să tragă lozul cel mare, la Paris, sau poate chiar la Moscova. Se făcuseră auzite zvonuri despre plecarea lui în Beninia, mai cu seamă de la Copiii lui X...

Așezat pe singurul scaun din cameră, privea, fără să vadă, peretele-ecran TV pe care se derulau minunate imagini holografice care păreau solide, dar care își schimbau forma și perspectiva dacă îți mutai poziția dintr-o parte în cealaltă a ecranului. Văzuse de curând un program de SCANARE și detaliile privitoare la vandalismele comise în Pacific de răzmerițele îndreptate împotriva celor Drepți întru Catolicism și de anarhiști dezlănțuiți i-au provocat o stare depresivă.

Ținea într-o mână o carte care-i fusese recomandată de un prieten și care apăruse la câteva luni după plecarea lui din Beninia. Mai auzise de numele autorului; fusese considerat, de cei care cunoșteau o mulțime de *vulgarisateurs* sociali, în tradiția lui Packard și Riesman.

Dar acesta își anunțase cartea drept cântecul lui de lebădă, și ca să-și țină promisiunea, după publicarea ei autorul dispăruse fără urmă. Se zvonea că și-ar fi făcut singur de petrecanie. Într-adevăr, cartea respira atâta disperare, încât nimic nu-i amintea lui Elihu mai mult decât definițiile ei sarcastice de romanul lui Wells *Mintea la capătul puterilor ei*, acel epitaf sumbru al aspirațiilor umane. Așadar începu să creadă că zvonurile erau adevărate.

Se clinti din loc și își aruncă din nou ochii asupra cărții. Pe copertă era un butoi de pulbere și un tren care trecea în goană. Mai mult ca sigur desenul fusese ales de editor, și nu de Chad Mulligan – acesta cunoștea prea bine secolul douăzeci și unu, și dacă ar fi fost informat despre ce se întâmplă, n-ar fi fost de acord cu ceva atât de arhaic.

De fapt, Mulligan...

Elihu făcu un gest moale din cap.

Trebuia să recunoască faptul că era impresionat, așa cum ar fi cineva impresionat de un medic care ar declara că-și înșeală pacienții cu speranțe deșarte. Mulligan ar fi înțeles motivele care ar fi putut să împingă o adevărată vedetă a diplomației americane spre periferiile dărăpănate ale lui Port Mey, în loc de modernitatea curată a Moscovei. Ar fi putut chiar să înțeleagă, deși el însuși caucazian, alegerea cu care un asemenea om se vedea confruntat: fie să renunțe la el în favoarea nevoilor stringente ale poporului său, ai cărui oameni continuau să fie și în acest nou și brav secol cei înșelați, cei ai căror urmași îngroșau rândurile lumii a treia (deși, din rațiuni politice, buletinele de știri nu făceau nici o mențiune cu privire la culoarea pielii lor) și tot ei continuau să fie majoritatea pălmașilor (deși cei mai mulți nu-și puteau permite Skulbustium sau Triptine și se otrăveau cu Yaginolul fiert în bucătărie, sau striveau cu lama cuțitelor lor murdare semințele de mac strecurate prin răriturile sacilor, pentru a stoarce câteva picături de suc), cei care își spuneau „Nu va trebui să intru în ghetou acolo unde mă duc pentru că m-am născut

aici!" – fie să-și dedice întreaga dragoste doar prietenilor și loialitatea omenirii întregi.

Pe acest om, negru sau nu, Elihu Masters nu putea să-l identifice decât cu lacomii șefi din Bamako sau Accra, care pendulau între avansurile lingușitoare din Beninia și certurile pigmentate cu urlete furioase, menite să distragă atenția propriilor lor popoare de la ciondănelile lor intertribale, ceea ce lui nu-i reușea cu administrația de la General Technics. Dar dahomalienii și cei din URNG n-aveau decât să-și continue războiul lor cu umbrele și să se întreacă și pe mai departe în laude despre care din țările lor e cea mai industrializată, cea mai puternică, și care din ele e prima să sară în apărarea integrității ei naționale. Pentru el, faptul că Zadkiel Obomi putea jongla cu patru grupuri lingvistice, dintre care două erau oricum intruse, descendenți ai celor ce reușiseră să se salveze din masacrele tribale ale secolului douăzeci din teritoriile adiacente, pe care le putea ține sub control, ceea ce în caz contrar ar fi dus la război civil, era cea mai mare realizare din întreaga Africă.

Și probabil... din întreaga lume

Putea să audă în minte melodia născându-se din tam-tamul pisăloagelor bătute în piulițele de făină, fiindcă nu mai rămăsese nici o resursă pentru un lux cum ar fi fost pielea de tobă.

„Problema e că nu se poate trăi în mizerie!" exclamă el și își lovi cartea de palma deschisă. „Problema e că nu i-a învățat nimeni felul în care noi, oamenii mai sofisticați, știm să ne urâm reciproc!"

Știuse că era o prostie încă din clipa în care o spusese. Oamenii se autoînșelau atunci când credeau că trebuie să fie învățați cum să se urască. Ura față de adversar, față de cei care îți încalcă proprietatea, față de masculul cel mai puternic, sau femela cea mai fertilă, este ceva implicit structurii psihologice a omenirii. Și totuși, faptul în sine rămânea: îi fusese dat să sesizeze în Beninia un fel de fericire în fața sărăciei pe care n-o mai putuse observa nicăieri în altă parte a lumii.

Să fie din cauza lui Zad? Nu, e o tâmpenie. Nici însuși Isus, sau Mahomed, și nici chiar Buddha nu și-ar fi putut însuși un asemenea merit. Și totuși sunt sigur că este vorba despre un fenomen obiectiv. Poate că atunci când GT se va muta aici, vor pune toate pe seama lui Shalmaneser și-i vor da și explicațiile de rigoare.

Dar asta i se părea cea mai mare prostie, un fel de a încerca să se scuze. Singurul lucru care putea fi introdus într-un computer erau cunoștințele publice: Beninia era o țară mică, asaltată de foamete, condusă de un președinte și o mână de subordonați, toți oameni plini de aptitudini, care au reușit să depășească acel punct dincolo de care au renunțat vecinii cu mult mai mari, federalizându-se pe grupuri lingvistice. Pe fundal se conturau, totuși, probleme de natură istorică destul de curioase, cum ar fi: de ce îi ignoraseră arabii pe shinkasi atunci când organizau partide de vânzare cumpărătorilor europeni; de ce, în ciuda tradiției pașnice a acestui trib, nu fusese niciodată subjugat de vecini; de ce atunci când s-au aflat sub ocupația britanică, n-au organizat niciodată un partid revoluționar? de ce... ?

„Și, fir-ar să fie, ce rost are să-mi bat capul cu toate astea?" spuse Elihu, adresându-se mai curând pereților. „Iubesc locul, și când ei reduc toată dragostea la câțiva factori pe care îi poți analiza cu un computer, nu mai rămâne nimic din ceea ce îi asigură valorile umane!"

context (7)

CORIDA

Scena: o catedrală în timpul serviciului de dimineață.

Distribuția: episcop și enoriași.

Detaliu: o dâră de-a lungul ramei amvonului. A fost aplicată cu o perie și constă dintr-un vezicant (formula e a iperitei, dar ceva mai eficientă) și un halucinogen (în catalogul GT apare AKZ-21205 transformat prin fierbere cu acid sulfuric diluat în produsul supranumit „Adevăr sau Consecințe")

Precizare: când episcopul își strânge mâna, așa cum face întotdeauna, pe marginea amvonului...

Adevăr: „Mi-am luat textul din Cartea Revelației de Sfântul Ion cel Divin, din capitolul șaptesprezece și din primul vers al acelui capitol. *Hr-hm!* Te voi iniția în gândirea marii târfe care stăpânește deasupra multor ape."

„Acum nu am nici o îndoială că unii dintre voi – (*o! Ce, în numele... ?*) – vor fi oarecum șocați *(oare de ce m-o fi durând mâna în halul ăsta)* de alegerea textului făcută de mine – cu scopul, vă asigur *(poate că-mi va trece dacă n-o bag în seamă)* de a dramatiza în tradiția cea mai violentă a adevărului, față de care unii, creștini declarați ca și noi, au preferat să-și închidă ochii. *(Mă arde ca dracu!)*"

„Observația pe care vreau s-o fac, și de care sper să vă conving că trebuie făcută, e una simplă: Deoarece Cartea din care mi-am ales textul este cea mai importantă dintre toate pentru experiența noastră de zi cu zi, ea nu ocolește nici aspectele cele mai picante ale vieții noastre. Cartea nu își manifestă aprobarea, e și firesc, dar nici nu cenzurează adevărul despre noi, pe care trebuie să-l înfruntăm deschis dacă vrem să trăim acea viață creștinească spre care ne mână

îndatoririle noastre. *(Ah, e ceva mai bine, totul s-a transformat într-un fel de căldură plăcută, de parcă aș avea o mănușă).*

„Și, cum Omul are o scânteie divină în natura lui, fondatorii Bisericii noastre nu s-au dat înapoi de la a folosi analogii umane – ba chiar neprelucrat umane – în învățăturile lor.

Analogia cu prostituata care își vinde trupul pentru bani este cea pe care un mare număr de oameni de acum câteva generații ar fi considerat-o dezgustătoare. Faptul că societatea noastră a creat astfel de oameni a fost în sine o rușine – o adevărată dizgrație, s-ar putea spune, folosind cu strictețe aspectul tehnic al cuvântului «grație». Din fericire am ajuns să recunoaștem câteva aspecte concomitente ale responsabilității cu care am fost încărcați atunci când ni s-a dat un trup material, și printre acestea e și recunoașterea faptului că alegerea simbolului căsătoriei dintre Domnul nostru și mireasa Sa Biserica n-a fost un simplu accident, că, mai pe scurt, căsătoria dintre bărbat și nevasta lui este o expresie a dragostei, o expresie a dragostei, cu alte cuvinte – ah – o expresie a *dragostei. (Sper să nu observe dacă mă voi sprijini de stâlpul din spate!)*

Sigur că astăzi e din ce în ce mai greu să găsești o prostituată. Pe când eram tânăr, am avut printre noi și câțiva care – ah – recurgeau la astfel de persoane, și atunci am considerat că erau de compătimit, pentru că era evident că nu ajunseseră la nici o înțelegere cu facultatea încorporată, așa cum e ea în noi înșine, de a ne manifesta afecțiunea, și care e implicată în actul care are drept scop nu numai perpetuarea speciei, ci și acela de a oferi plăcere altei – sau altor – persoane.

(?)

Când am spus «altor», am avut, desigur, în minte faptul regretabil că noi, ființele umane, suntem departe de a fi perfecte și, într-un fel, această facultate dumnezeiască de a ne satisface partenerul de viață este, ca și alte activități umane, dintre acelea care are nevoie de testări și antrenament înainte de a ajunge la o tehnică desăvârșită, și tocmai de aceea și găsim oameni care regretă sincer alegerea partenerului de viață de care e legat prin căsnicie, considerându-l total nepotrivit și de care ne despărțim plini de regret, pentru că...

Bun, oricum. *(Nu mi-am dat seama niciodată până acum cât de grele și înăbușitoare pot deveni robele astea tâmpite.)*

După cum știți, mulți oameni nu pot înțelege așa ceva. Vreau să spun că, începând cu marea schismă de la sfârșitul secolului douăzeci, am tot fost tratați cu spectacolele dezgustătoare oferite de bigoți care au adoptat politica struțului, care în Madrid i-au bombardat pe cei care sunt presupuși a fi colegii lor catolici cu o serie de edicte și enciclice și câte și mai câte, pentru că e cu totul altceva să faci dragoste, decât să manufacturezi o serie de bebeluși care pot fi stropiți

cu apă sfințită și apoi expediați în cer pentru a ține companie puritanilor care au descoperit rostul pilulelor contraceptive. Dar iată-l pe Papa Eglantine, care îi dă înainte cu felul în care nu trebuie să te amesteci în ordonanțele divine și cum trebuie să oferi celorlalți copii ai tăi șansa de a deveni personalități umane armonios dezvoltate, o nu, nu mai trebuie niciodată să-ți găsești o plăcere în a-ți petrece timpul și altfel decât procreând, ca și cum n-ar fi destui printre noi care se calcă pe picioare, care ni se vâră tot timpul printre picioare, luându-ne pâinea de la gură doar pentru că sunt atât de lacomi și egoiști și Cristos e destul să te facă să-ți dorești să te convertești la mahomedanism, zău așa, pentru că lor li s-a promis un rând întreg de virgine fermecătoare atunci când mor și ce altceva e o pastilă anticoncepțională decât o imitație de moment a ceea ce nu-i de glumă când nevastă-ta e cu burta la gură și noapte de noapte zace de una singură suferind de insomnie din pricina durerilor și știi literalmente că va fi vorba de o *durere* după un timp, și toți imbecilii ăia puri, ca Augustin, de pildă, care în copilărie se distrase din plin cu femeile de stradă, după care s-a răsucit cu totul și a interzis întregii lumi să creadă că a avut un sifilis care i-a pătruns în măduva spinării, și de aici a ajuns la GPI, și dacă n-ar fi fost impotent, toată lumea ar fi crezut, probabil, că același lucru i s-a întâmplat și Papei Eglantine și bandei lui de Drepți Catolici. De ce nu taci o dată și nu încetezi să-ți tot îndopi urechile cu prostii, când, de fapt ar trebui să îndopi până la refuz organul altcuiva."

Consecință: enoriașii s-au simțit extrem de tulburați.

continuitate (6)

LICITAȚIE

– Domnule House. Tonul era absolut neutru. – Ne-am întâlnit azi ceva mai devreme. Luați loc, vă rog. Mă tem că va trebui să stați pe pat, sau poate doriți să coborâți la șezlongurile publice de la parter?

– Nu, aici e cât se poate de bine, spuse Norman distrat lăsându-se pe marginea patului strâmt. Ochii lui rătăciră la întâmplare prin camera mică.

– Doriți să vă ofer ceva răcoritor? Din câte știu nu beți alcool, dar poate o cafea, sau...

– Nu, mulțumesc. Totuși aș fuma, dacă nu vă deranjează.

– A, Bay Golds! Asta era țigara pe care o preferam și eu – a, nu, mulțumesc. M-am lăsat de fumat. O foloseam doar ca un refugiu

împotriva prea marii limpezimi a minții, drept care o dată, sau de două ori, am fost la un pas de catastrofă.

Hărțuială. Pe neașteptate Norman își găsi cuvintele care să-i exprime gândurile. Cu țigara de marijuana încă neaprinsă, zise:

– Domnule Masters, lăsați-mă să vă spun de ce sunt aici, apoi voi pleca și n-am să vă mai deranjez. În principal e vorba de faptul că știu că nu v-am făcut o impresie prea grozavă la prânz.

Elihu se lăsă cu spatele pe speteaza scaunului, își puse piciorul drept peste cel stâng, își împreună vârfurile degetelor și așteptă.

– Nu mă refer la acel gen de impresie pe care GT și toți ceilalți ștabi m-au silit să v-o creez. Asta n-are nici o legătură cu mine ca om. E de fapt vorba de imaginea întregii corporații, un patron luminat și vicepreședinți de culoare, și noutățile ei prăfuite. Marile companii o fac de vreo cincizeci sau șaizeci de ani și singura realizare a fost diminuarea vinei pe care o au. Eu îmi cer scuze pentru impresia pe care am putut eu s-o las.

Îl privi pe Elihu pentru prima oară drept în ochi.

– Spuneți-mi, dar cât se poate de onest, ce credeți despre mine?

– Ce cred despre dumneata? răsună vocea lui Elihu ca un ecou, după care urmă un hohot trist. Încă nu am avut ocazia să-mi fi format o părere despre dumneata. În schimb, pot să-ți spun ce am crezut despre felul în care te-ai comportat, dacă asta îți face vreo plăcere.

– Exact ce v-am rugat.

– I-ai demonstrat distinsului oaspete că poți fi un escroc și mai mare decât șefii executivi ai lui GT.

Urmă o pauză. În cele din urmă Elihu își lăsă mâinile în poală.

– Bun, ți-am răspuns la întrebare, și din tăcerea ta îmi dau seama că nu ți-a făcut bine deloc. Și acum, răspunde-mi mie la o întrebare. Ce ți s-a întâmplat când ai fost chemat la alarma declanșată în bolta lui Shalmaneser?

Norman înghiți un nod uriaș și mărul lui Adam îi jucă violent.

– Nimic important, murmură el.

– Nu te cred. Când ai revenit, trecuseși pe pilotul automat. În tot ceea ce ai făcut sau ai spus la masă n-a existat nici cel mai mic licăr din propria-ți personalitate, doar un set de reflexe condiționate care acționau suficient de bine pentru a păcăli pe oricine, cu excepția, poate, a unui psiholog, sau diplomat. Am învățat, doar intrând în cameră, să descopăr diferența dintre un negociator cinstit și un delegat care a fost instruit să repete cu insistența unui papagal punctul de vedere oficial al guvernului. Îi poți minți pe WASP-ii pentru care lucrezi, numai că eu am îmbătrânit tot studiind metodele umane de înșelăciune, așa că *știu*.

Se aplecă și prinse mâna stângă a lui Norman. Îi cercetă atent zona cuprinsă între tendoane cu vârfurile degetelor. În prima clipă, Norman fu prea uimit să poată reacționa; apoi își smulse mâna de parcă ar fi fost înțepat de ceva.

– Cum ai ghicit? îl întrebă el.

– Nu e vorba de ghicit. Un bărbat – cred că aș putea să-i spun și vraci – m-a învățat arta cititului în mușchi pe străzile dosnice din Port-au-Prince, pe când eram ambasador în Haiti. Un moment am crezut că ai suferit un accident grav la mâna aceea, dar n-am simțit nimic. De fapt a cui a fost mâna?

– A celui de al treilea stră-străbunic.

– Se întâmpla pe vremea sclaviei?

– Da.

– Tăiată?

– Cu ferăstrăul. Pentru că și-a lovit stăpânul pe care l-a trântit într-un pârâiaș.

Elihu dădu din cap.

– Probabil că erai foarte tânăr când ai aflat povestea asta, îi spuse el.

– Cred că aveam șase ani.

– E o poveste urâtă pentru un copil atât de mic.

– Cum puteți spune așa ceva? Era unul dintre acele lucruri importante care trebuia să fie spuse unui copil de vârsta mea! Șase ani nu a fost o vârstă prea fragedă să descopăr că băiatul de care îmi plăcea cel mai mult din blocul meu, cel despre care credeam că-mi era cel mai bun prieten, a fost gata într-o singură clipă să se alăture celorlalți copii de care nu-mi plăcea și să-mi strige că sunt un negru ticălos.

– Ai remarcat că azi așa ceva nu se mai aude – mă refer la această insultă? Probabil că nu, dar eu am sesizat schimbările în folosirea ei pentru că am petrecut ani întregi în afara țării. Transformarea de care îți vorbesc a cunoscut un proces destul de îndelungat de când m-am întors. Astăzi, în loc să mai folosești cuvântul „ticălos" poți folosi „escroc[1]" – fără ca prin asta să se înțeleagă „suferind de hemoptizie".

Norman își scutură capul surprins.

– Cum?

– Dacă nu ți-e clar, voi încerca să te lămuresc imediat. Cum te-a afectat povestea cu strămoșul tău?

– Uneori mă durea brațul. Norman își întinse mâna. I-au spus reumatism. Dar nu e așa. E de natură psihosomatică. Visam că eram

[1] Bleeder – lit.: „cel care sângerează", dar în argou poate avea sensul de „escroc" (n. tr.).

țintuit la pământ și mi se tăia mâna cu un ferăstrău. Mă trezeam urlând și din camera cealaltă o auzeam pe mama cum țipa la mine să tac și să o las să doarmă.

– I-ai spus că aveai coșmaruri?

Norman privi spre podea. Scutură din cap.

– Mi-era teamă că-l va certa pe străbunicul și-i va interzice să mai stea de vorbă cu mine.

– Și tu de ce voiai să mai vină? Mă rog, n-are nici o importanță, nu trebuie să-mi spui. Ce legătură este între ce s-a petrecut azi și șocul pe care l-ai avut la șase ani?

– Una dintre Fiicele Divine a încercat să-l distrugă pe Shalmaneser cu o secure. I-a tăiat mâna unuia dintre tehnicienii noștri.

– Înțeleg. Și pot să i-o pună la loc?

– Da. Dar chirurgul a spus că s-ar putea să-și piardă unele din funcțiile motrice.

– Și ai intrat în toată povestea asta din cauza frigului?

– Pe barba Profetului – frig. N-am știut că nu e vorba doar de una din demonstrațiile lor, cu scandări de lozinci și fluturări de steaguri!

– De ce n-ai dat ordin poliției să se ocupe de toată povestea asta înainte de venirea ta?

– Ar fi fost și mai rău. Ar fi spus că nu au curajul să tragă de teamă să nu-l atingă pe Shalmaneser și apoi, când au ajuns ei la parter, eu rezolvasem deja problema. Reușisem s-o imobilizez.

– Deci ai imobilizat-o. Cum?

Norman își închise ochii, apoi și-i masă cu palmele. Abia dacă i se mai auzea vocea dintre mâini. Spuse:

– Am avut, o dată, ocazia să văd heliu lichid țâșnind dintr-un furtun. Asta mi-a dat ideea. Am apucat un furtun și i-am stropit mâna. I-a înghețat-o într-o clipă. I-a *cristalizat-o.* Greutatea securii i-a smuls mâna din încheietură.

– În cazul acesta, presupun că nu-i vor mai putea pune mâna la loc.

– Pe barba Profetului, nu. Cred că s-a distrus instantaneu – ca un măr înghețat!

– Și vei avea de înfruntat niște consecințe grave din cauza acestui incident? Vei fi dat în judecată pentru mutilarea ei?

– Sigur că nu. Cuvintele aveau o acută notă de dispreț. GT are grijă de ale ei, în care scop l-a și făcut pe Shalmaneser... În țara asta ne-a interesat întotdeauna mai mult dreptul de proprietate decât drepturile omului. Asta ar fi trebuit s-o știți.

– Bun, dacă nu e vorba de consecințe, atunci rămâne actul în sine. Ce efect a avut asupra ta?

Norman își lăsă mâna să-i cadă. Spuse plin de amărăciune:

– Ți-ai greșit vocația, nu-i așa? Ar fi trebuit să te faci psihiatru.

– Nevrozele mele n-au nimic comun cu cele pe care le acuză în mod obișnuit cei care suferă de așa ceva. Te-am întrebat ceva și, dacă nu m-am înșelat prea tare, exact pentru asta ai venit aici să discutăm, așa că de ce n-am trece peste povestea asta?

Țigara uitată porni spre buzele lui Norman. O aprinse și trase primul fum. După o jumătate de minut spuse:

– Ce părere am despre mine însumi? Simt că am fost înșelat. Mă simt rușinat. În cele din urmă am echilibrat situația. Am obținut un trofeu – am smuls mâna unui troglodit. Și cum de am reușit să obțin acest succes? Respectând legile pe care Omul le-a stabilit. Legi care nu sunt bune! Pentru că în fond, la ce-i mai folosește mâna asta stră-străbunicului meu? Doar e *mort*!

Trase din nou din țigară, dar de data asta reținu fumul un minut încheiat.

– Da, cel puțin așa cred și eu, că a murit, spuse Elihu după câteva momente, în semn de aprobare. Și crezi că mai trebuie jelit azi?

Norman scutură grăbit din cap.

– Corect.

Elihu reveni la poziția lui inițială, cu brațele sprijinite de brațele scaunului și cu vârful degetelor unite. Continuă:

– Acum câteva minute ți-am vorbit despre ceva care aparent ți se poate părea lipsit de importanță – faptul că nu-i prea mai auzi pe oameni „gratulându-se" reciproc cu epitetul de „ticălos"[1]. De fapt e un lucru important. Faptul de a te naște în afara unei căsătorii legale nu mai are azi semnificația pe care o avea pe vremea când strămoșii noștri trăiau în sclavie și când între ei nu existau căsătorii – pur și simplu se prășeau. Ceea ce auzi drept o insultă este un cuvânt care înseamnă probabil „hemoptizic". Se potrivește perfect preocupărilor societății noastre. Devine un fapt detestabil, antisocial să fii purtătorul unei gene vătămătoare ca aceea și totuși să faci copii. M-ai înțeles acum?

– Lucrurile se schimbă, spuse Norman.

– Exact. Nu mai ai șase ani. Un șef nu mai poate face azi unui subordonat ceea ce de mult un stăpân alb i-a făcut unui strămoș de al tău aflat cu trei generații în urmă. Dar să fi devenit această lume un paradis din cauza unor asemenea truisme?

– Paradis?

[1] Bastard (engl.) – termen argotic pentru „ticălos", „nemernic"; sensul literal coincide cu cel al cuvântului românesc identic (n. tr.).

– Sigur că nu. Nu sunt suficiente probleme cu care ne confruntăm azi, ca să ne mai batem capul și cu acelea ale trecutului?

– Da, dar... Norman făcu un gest neajutorat. Nici nu știi în ce fundătură am fost atras! De ani de zile, de decenii întregi lucrez la propria-mi versiune! Ce să mă fac?

– E treaba ta să decizi.

– Ce ușor e să spui „decide"! Tu însuți ai spus că ai fost plecat din țara asta ani întregi. Habar n-ai cum este Omul, chiar în zilele noastre – habar n-ai cum se sprijină de tine, cum te îmboldește și cum te mână înainte. Tu n-ai trecut prin ce am trecut *eu*.

– Cred că ai perfectă dreptate.

– De exemplu... și Norman își fixă privirea pe peretele din spatele lui Elihu fără să-l vadă. Ai auzit de o femeie numită Guinevere Steel?

– Bănuiesc că ea e de vină pentru comportamentul de păpușă mecanică al femeilor de aici, de parcă ar fi fost confecționate într-o fabrică și nu născute de o mamă.

– Corect. Își face planuri pentru o petrecere. Va fi un adevărat microcosmos al acestei lumi, toți adunați într-un singur apartament, fierbând de zor în suc propriu, în sensul cel mai propriu al cuvântului. Te-aș lua cu mine și atunci, cine știe, poate că...

Se opri în mijlocul propoziției, îngrozit de ce spunea și cui spunea.

– Domnule Masters, îmi pare teribil de rău! N-am dreptul să vorbesc așa cu dumneavoastră. Se ridică în picioare, teribil de jenat. Ar trebui să-ți mulțumesc pentru înțelegerea și toleranța de care ai dat dovadă și, când colo, eu te insult și...

– Stai jos, spuse Elihu.

– Cum?

– Ți-am spus să te așezi. Eu, cel puțin, n-am terminat, chiar dacă tu nu mai ai nimic de spus. Ai senzația că-mi datorezi ceva?

– Sigur. Dacă nu aș fi reușit să discut în seara asta cu cineva, cred că aș fi înnebunit.

– Cât de bine poți să exprimi ceea ce simt, spuse Elihu cu o ironie ponderată. Și atunci înțeleg eu bine că prea puțin te interesează dacă secretele companiei GT rămân neviolate?

– Știu al naibii de bine că sunt violate.

– Poftim? făcu Elihu clipind.

– O chestiune personală... De ce ar încerca să le ascundă? Acea shigi pe care am ținut-o la mine în ultimul timp s-a dovedit în seara asta a fi o spioană industrială; vecinul meu de cameră a descoperit un sistem de ascultare ascuns într-o orgă pe care o adusese cu ea,

râse Norman cu amărăciune. Dacă vrei să afli ceva, poți să întrebi pur și simplu – aș putea spune că ea este aceea care a fugit întotdeauna cu secretele.

– Dacă tot ai început să te confesezi, aș prefera s-o faci în mod deschis.

– Da, nu ar fi trebuit să spun așa ceva. Dă-i drumul.

– De ce cred oamenii de la GT că vreau să intru în relații cu ei?

– Nu știu. Nimeni nu mi-a spus nimic.

– Tu ți-ai făcut vreo idee?

– Nu chiar. Tocmai am discutat problema asta la începutul serii cu persoana care stă la mine. Dar n-am ajuns la nici o concluzie definitivă.

– Bun, și dacă, să zicem, aș intenționa să-l vând ca sclav Omului pe cel mai bun prieten al meu, și asta pentru că eu cred că ar fi spre binele lui – ce ai zice?

Gura lui Norman se rotunji. Plesni din degete.

– Președintele Obomi? întrebă el.

– Ești un om foarte inteligent, domnule House. Deci, care ți-e verdictul?

– Dar care e acel ceva pe care și l-ar putea dori GT?

– Nu e vorba de GT, sau de altcineva. E vorba despre SUA.

– Doar nu vor să riște o altă criză de tipul Isola?

– Începi să mă uimești, și nu glumesc deloc.

Norman făcu o figură jenată.

– Ca să fiu sincer, a fost ideea colegului meu de apartament, pe care eu am respins-o. Și dacă n-aș fi auzit-o de la tine, n-aș fi crezut-o niciodată.

– De ce nu? Venitul anual al lui GT e de cincizeci de ori mai mare decât produsul național al Beniniei; ar putea să cumpere și să vândă multe din țările subdezvoltate.

– Bun, și chiar dacă luăm de bună posibilitatea lor de a o face, de care nu mă îndoiesc, întrebarea rămâne: ce are Beninia pe care GT și l-ar putea dori?

– Un plan pe douăzeci de ani pentru refacere, care va crea în Africa de vest un avanpost industrial puternic, deservit de cel mai bun port din Golful Benin, capabil să-i concureze pe propriul lor pământ și în propriile lor condiții pe dahomalieni și pe cei din URNG. SUA au realizat o analiză computerizată care indică faptul că intervenția unei a treia puteri e singurul mod prin care poate fi evitat un război în Beninia, atunci când bunul meu prieten Zad va muri – și ziua aceea, din păcate, nu e prea departe. El singur își grăbește drumul spre groapă.

– Și țara îi va aparține lui GT?

– Va fi amanetată lui GT, ca să zicem așa.

– Atunci n-o face.

– Dar dacă alternativa va fi un război?

– Din interior, de pe poziția de vicepreședinte junior al corporației, aș spune că războiul în sine nu este cea mai gravă atingere pe care GT o poate aduce demnității cuiva. Ascultă! Norman se apleacă înainte cu un gest plin de sinceritate. Știi în ce am fost atras prin înșelăciune? Să subscriu la proiectul de Cercetare Genealogică, acea afacere nebunească după care trebuie să-ți descrii descendența pe baza genotipului tău. N-am trecut pe nimeni care ar fi putut să-mi trădeze descendența africană. Habar n-am de unde au poposit strămoșii mei pe o rază de două mii de mile!

– Și să presupunem că un văr de-al tău – și al meu – dă ordin armatei să-și înceapă marșul spre Beninia! Ce se mai alege din țară? Cel ce va pierde va pârjoli totul în urma lui în timpul retragerii, și nu vor rămâne decât ruine și cadavre!

Hotărârea lui Norman începu să cedeze. Ridică din umeri, apoi încuviință din cap.

– Cred că ai dreptate. La urma urmei nu suntem decât niște ființe umane.

– Să-ți spun eu care e planul. GT va avansa un împrumut pentru finanțarea operației, iar Guvernul va cumpăra cincizeci și unu la sută din acțiuni prin agenții la vedere – mai cu seamă băncile africane. GT va garanta cinci la sută pe o perioadă de douăzeci de ani, cât e prevăzut planul, și va pune la dispoziție estimări pentru un profit de opt la sută. Și totul are o bază cât se poate de solidă, pentru că se face pe cheltuiala Guvernului; când îi vor da datele lui Shalmaneser, sunt siguri că totul va fi confirmat. Apoi vor recruta corpul profesoral, mai cu seamă din foștii administratori coloniali, care sunt obișnuiți cu condițiile din Africa de Vest. Primii trei ani vor fi dedicați alimentației, serviciilor sanitare și construcțiilor. Următorul deceniu va fi consacrat educației, mai întâi instrucției umaniste, apoi educației tehnologice, care va avea drept scop ca optzeci la sută din populația Beniniei să se califice. Îți citesc scepticismul, dar eu cred că acest proiect va avea sorți de izbândă. Poate că în nici una dintre celelalte țări așa ceva nu ar fi posibil, dar în Beninia, da. Ultimii șapte ani vor fi consacrați ridicării de fabrici, instalării mașinilor, extinderii rețelelor electrice, construcției de drumuri – și toate celelalte, așa încât Beninia să devină cea mai avansată țară de pe continent, așa cum Africa de Sud nu s-ar fi așteptat niciodată.

– Ai milă, Allah, spuse Norman abia auzit. Dar de unde vei lua toată energia necesară pentru susținerea proiectului?

– Va fi obținută de la mare, soare și mai ales din zonele termale aflate la adâncime în mare. Diferența de temperatură dintre suprafața și fundul mării ar putea să susțină o țară mult mai mare ca Beninia.

Norman avu un moment de ezitare.

– În acest caz, se aventură el, materialele necesare vor veni de la PMAM?

Surpriza plăcută care marcase atitudinea lui Elihu se accentuă.

– După cum am mai spus, domnule House, mă uimești. La prima noastră întâlnire de azi, care a avut loc ceva mai devreme, impresia de – cum să-i zic? – superficialitate pe care o lăsai era așa de perfectă, încât masca în întregime această remarcabilă perspicacitate. Da, acesta va fi morcovul pe care-l vom folosi drept momeală pentru a-l convinge pe măgarul lui GT să accepte propunerea: multpromisa piață internă care le va permite să pună pe picioare exploatările de minereuri ale PMAM.

– Din câte îmi spui, interveni Norman, îmi dau seama că le-a venit și lor ideea asta.

– Ești prima persoană din anturajul lui GT care cunoaște aceste detalii.

– Cum așa?

Întrebarea lui Norman fu aproape un țipăt.

– Nu știu. Elihu păru dintr-o dată cuprins de neliniște. Cred că din cauză că am ținut acest secret prea mult și, din întâmplare, tu te aflai aici când n-am mai putut să-l păstrez. Să o chem pe doamna Buckfast și să-i spun că doresc să te trimit la Port Mey pentru a începe negocierile?

– Eu – numai o clipă! Ce te face să crezi că va fi de acord, când nu i-ai prezentat încă nici cele mai vagi detalii ale proiectului?

– M-am văzut cu ea, spuse Elihu. Nu mai e nevoie decât să mă întâlnesc cu cineva care să-mi spună dacă ea e persoana căreia i-ar plăcea să aibă nouă sute de mii de sclavi.

lumea evenimențială (5)

BACILUL CETĂȚEAN

Si monumentum requiris, circumspice

Să-ți faci bilanțul, bacile cetățean,
Acum, când sunteți atâtea milioane,
Sângerând prin venele-ți deschise
În baia-ți, sau poate în Pacific,
Un gest prin care-n amintire să rămâneți.

Pietre de mormânt, bacile cetățean?
„Întru Domnul hodinește-aici al Mariei
iubit soț, tatăl lui Jim și Jane"?
Dar cimitiru-a fost închis
Și peste el un bloc au înălțat.

Idei, bacile cetățean?
Literatură au băgat în tine și te-au educat
Și pentru inițiativă tot ei te-au instruit.
Dar societatea noastră tehnologică
Vrea să te comporți ca o statistică.

Produse, bacile cetățean?
Nu e cu totul imposibil
Să fii îndemânatic și de talente plin.
Dar în mașina de frezat este o bandă
Cu diametrul precis molecular.

Un fiu, bacile cetățean?
Să te-adresezi la Comitetul Eugenic,
Dar pregătit să fii de un refuz
Și nu te plânge de te bârfesc vecinii.

Nu, nu, bacile cetățean.
Iată-ți monumentul și ce 'nalt el e!
Mașinile pe care le-ai uzat, și hainele ce le-ai tocit,
Și tot rahatul cu care ai înfundat canalul.

Si monumentum requiris, circumspice...

urmărind detaliile (7)

PREA MULȚI URMAȘI

Până foarte de curând, Eric Ellerman obișnuia să-și spună că perioada cea mai proastă a zilei este cea dintre sculare și momentul când ajunge la serviciu, timp în care se pregătea sufletește să dea cu ochii de colegii de muncă. După câte se pare însă, nu se mai putea vorbi de „cea mai proastă".

Era pur și simplu un iad.

Din nișa rezervată micului dejun, unde acum își înghițea cafeaua sintetică – taxa pentru cel de al treilea copil îi răpise posibilitatea unei cafele naturale – putea să vadă soarele dimineții sclipind pe mile întregi de acoperișuri verzi, înălțându-se din partea cea mai depărtată a văii, cățărându-se pe deal, pentru a-și revărsa strălucirea în următoarea vale. Deasupra lor prindea contur un panou uriaș de culoare portocalie: PENTRU MINE DOAR HITRIP OF CALIFORNIA, SPUNE: „OMUL CARE ESTE CĂSĂTORIT CU MARY JANE"!

Cât timp o să mai pot trăi doar pentru slujba mea?

Prin peretele subțire care îl despărțea de camera copiilor, se auzi furtuna stârnită de gemenii scăpați de sub observație în timpul în care Ariadna o îmbrăca pe Penelope pentru școală. Și ea începuse să plângă din nou. Cât va mai dura până se vor auzi bubuiturile din apartamentul vecin? Își privi iritat ceasul și constată că era timpul să-și termine cafeaua.

– Arry! Nu poți să-i potolești? strigă el

– Fac tot ce pot, veni răspunsul plin de furie. Mai bine mi-ai da o mână de ajutor cu Penny!

În aceeași clipă, din apartamentul vecin începură să răsune bubuiturile, ca și cum aceste cuvinte ar fi fost un semnal.

Ariadna își făcu apariția cu părul vâlvoi și halatul desfăcut, dezvăluindu-i burta care îi atârna. O împingea pe Penelopa de la spate, pentru că fetița își freca ochii înecați în lacrimi cu ambele mâini, refuzând să se uite pe unde calcă.

– E toată a ta, i-o trânti Ariadna. Și sper să-ți facă cea mai mare plăcere!

Cu o mișcare bruscă, Penny o zbughi înainte, smulgându-i-se din brațe. O mână mică izbi ceașca pe care o ținea Eric. Conținutul sări pe pervazul geamului, de unde începu să picure pe jos.

– Ticăloasă mică ce ești! explodă Eric și o izbi cu palma.

– Uită-te ce a făcut! Eric sări, încercând să evite lichidul întunecat care acum se prelingea peste marginea mesei rabatabile. Și mai tacă-ți gura! îi mai strigă el fetei.

– Nu ai nici un drept s-o împroști cu tot felul de porcării! îl avertiză Ariadna.

– Bine. Îmi pare rău – acum te simți mai bine? Eric își înșfăcă pachetul cu mâncare. Dar acum du-te și fă-i pe gemenii ăia să tacă. Asta înainte să apară cineva la ușă în semn de protest, și să te vadă în halul ăsta! Pentru numele lui Dumnezeu, să nu care cumva să te vadă cineva fără costumul cel nou. Poate în felul acesta s-ar mai domoli zvonurile care tot circulă pe seama ta.

– Nu pot face mai mult decât atât! Continui să-mi iau pilule de la farmacia de cartier pentru ca nimeni să nu bănuiască ce mi s-a întâmplat. Nu ies fără Buletinul Populimitării, indiferent unde m-aș duce...

– Da, știu, știu! N-are nici un rost să-mi spui mie toate poveștile astea. Mai bine ai încerca la idioții ăștia de vecini. Dar acum, *te rog*, du-te și amuțește-i pe gemeni!

Ariadna ieși furioasă să-și încerce norocul, și Eric o trase de mână pe cea mai mare dintre fete.

– Vino, scrâșni el, trăgând-o spre ușa de la intrare.

Sunt atât de buni încât ar fi în stare să mi-o spună deschis că ar trebui să divorțez. Și poate că au dreptate. Știu al naibii de bine că aș merita o primă pentru activitatea pe care o depun pentru dezvoltarea lui Prea Mulți Urmași – numai Dumnezeu știe câtă nevoie aș avea de ea (n-ar trebui să spun așa ceva, n-ar trebui, ei ar fi convinși că asta înseamnă că într-adevăr sunt exact ceea ce cred ei că sunt) – și poate că ar trebui să am exact cât își imaginează ei despre Arry...

Deschise ușa, o împinse pe Penelopa pe coridor, și abia atunci descoperi ce se afla sub numărul apartamentului. Fixată cu bandă adezivă, în forma unei cruci rudimentare, spânzura de ușă o figurină mexicană din plastic, pe care o puteai găsi la fiecare dugheană, reprezentând-o pe Fecioara Maria cu o pastilă anticoncepțională vârâtă în gura întredeschisă.

Dedesubt, o mână grăbită scrisese cu cretă: „Ceea ce e destul pentru ea e destul și pentru tine!"

– O păpușică! exclamă Penelopa, care uitase de hotărârea ei de a plânge până la epuizare. Pot s-o iau?

– Nu, urlă Eric.

O smulse de pe ușă și o strivi cu picioarele până când se transformă într-o grămăjoară de bucățele colorate, apoi frecă literele de cretă cu mâna, până când nu se mai înțelese nimic. Penelopa începu să plângă din nou.

Din capătul coridorului îl sfredeli hohotul ascuțit al unui băiețel de zece-doisprezece ani. Eric se răsuci, dar mai apucă să vadă doar un picior care dispare.

Băiatul ăsta al lui Gadsden. Bestie mică.

Dar n-avea rost să acuze pe cineva. Știind că nu va avea niciodată mai mult decât acest băiat, suficient de șmecher pentru tot felul de intrigării pentru a fi fost ales și a treia oară șef de bloc, Dennis Gadsden nu s-ar mai fi simțit nici măcar obligat să respingă acuzațiile aduse fiului său.

Cu ce sunt eu de vină că a doua oară s-a întâmplat să fie gemeni? Am putut eu să-mi planific ca toate blestematele astea trei să fie fete? Determinarea sexului e prea scumpă! Și totuși n-am comis nici o ilegalitate – avem genotipuri sănătoase, nici diabet, nici hemofilie, nimic!

Nimic împotriva legii, e clar. Dar asta e cu totul altceva. Nu ar fi existat – n-ar fi putut să existe – o legislație eugenică dacă opinia publică n-ar fi ajuns la concluzia că e o adevărată nedreptate față de

ceilalți să ai trei sau mai mulți copii. Pentru o țară cu patru sute de milioane de locuitori, educați în spiritul spațiilor deschise, acolo unde un om putea face ceea ce-i plăcea, lucrul acesta era destul de logic.

Nu mai putem trăi aici.

Dar atunci unde? Din cauza taxelor impuse acelora care depășeau numărul permis de copii, ajunseseră în pragul falimentului. Oriunde în California, costul deplasării la un serviciu aflat prea departe i-ar fi fost prohibit – și ar fi trebuit să bată drum lung ca să scape de faima tristă care îi urmărea, chiar dacă ar fi renunțat la una din gemene lăsând-o pentru adopție. Și chiar dacă vor evita taxa, trecând în Nevada, cu siguranță că acolo prețul unei case e de două, sau chiar de trei ori mai mare decât în California, tocmai pentru că acel stat rebel a refuzat impozitarea pe numărul de copii. Cât despre legea eugenică, a adoptat din ea doar câteva articole.

Și totuși – chiar vreau să mai păstrez serviciul ăsta?

Printr-o minune, liftul era gol, cu excepția lui și a Penelopei. În timpul scurtei coborâri se gândise să demisioneze, dar a ajuns la vechea concluzie: dacă nu va pleca undeva cât mai departe, dacă nu va divorța de Arry – o fertilitate care depășea normalul nu era admisă decât în Nevada, nu și în California, sau oricare alt stat al uniunii – și dacă nu va rupe orice legătură cu familia lui, nu va avea nici o șansă de a-și găsi o altă slujbă mai bună ca aceasta.

Oricum, singurele lucruri la care se pricepea erau selecția genetică și manipularea diferitelor soiuri de marijuana; la așa ceva se pricepea cel mai bine. Cât despre Hitrip of California, ar fi putut să-i trântească o suspendare de zece ani conform Legii de Protecția Secretelor Industriale, ceea ce i-ar fi interzis să lucreze pentru oricine care activa în acest domeniu.

Prins în cursă.

Ușa liftului se deschise și el o trase pe Penelopa, care protesta ca de obicei, de-a lungul coridorului spre școala din cartier. Își liniști conștiința încărcată de faptul că o lăsa în voia toanelor celorlalți, spunându-și, ca de obicei, că trebuie să învețe să supraviețuiască, după care se grăbi spre stația-terminală a transportorului ultrarapid.

Bine măcar că cei patru tipi, care îl tot urmăriseră în ultima vreme, nu-și făcuseră apariția nici ieri, nici alaltăieri. Probabil că se plictisiseră; sau poate că nu el era cel care-i interesa.

Își prezentă biletul controlorului automat, după care se duse la peron pentru a aștepta vagonul monoșină care torcea încet.

Când, iată-i pe toți patru, sprijiniți de un stâlp.

În dimineața aceea peronul era și mai aglomerat ca de obicei. Asta însemna că trenurile nu-și respectaseră programul – probabil că linia fusese iar sabotată. Sistemul de transport ultrarapid era prima

țintă a „partizanilor" pro-Beijing. Oricât s-ar fi patrulat, era imposibil să se împiedice aruncarea unei sticle ce părea să aibă un conținut cât se poate de inofensiv, ceva în genul unei răcoritoare, care în realitate era condimentată cu niște bacterii capabile să transforme oțelul sau betonul într-un burete lipsit de consistență.

În mod normal, acest lucru ar fi trebuit să-l enerveze pe Eric, ca pe toți ceilalți călători, numai că azi mulțimea înfuriată îl putea ajuta să scape de urmărirea celor patru.

O luă tiptil spre partea din spate a peronului, încercând să lase cât mai mulți pasageri între el și cei patru tineri îmbrăcați țipător. La început fu tentat să creadă că a reușit. Apoi, pe măsură ce vagonul intra în stație, simți forfota din spatele lui și, când privi înapoi, descoperi că urmăritorii lui își croiau drum până la el și acum îl flancaseră câte doi.

Cu un zâmbet lipsit de sinceritate, cel care le era șef îl făcu să intre primul, și el se supuse, tremurând.

Vagonul era aglomerat. Nici vorbă de locuri. Numai norocoșii care se urcaseră de la prima stație se puteau bucura de scaune până la capătul călătoriei. Dar dacă cineva ți-ar fi șoptit ceva la ureche îl puteai auzi, ceea ce făcură și cei patru.

– Tu ești Eric Ellerman, spuse unul dintre ei, în timp ce bărbia i se umezi de saliva care-i însoțise cuvintele.

– Lucrezi la Hitrip.

– Locuiești în apartamentul 2704, din blocul de acolo.

– Ești căsătorit cu o femeie pe care o cheamă Ariadna.

– Și ai al dracului de mulți plozi.

Plozi? Mintea terorizat-uluită al lui Eric începu să caute o deslușire termenului, și dintr-o dată se lumină. De la slavul „plodŭ". Adică „sământă", „copii".

– Eu sunt Stal Lucas.

O droaie de oameni îl știu pe Stal. Oameni care au învățat să facă ceea ce le cere el, și care acum sunt – *în siguranță.*

– Și el e omul meu, Zink. E un nenorocit de codder. El e cel rău.

– Așa că, ascultă-ne cu multă atenție, Eric, dragule. Tu o să ne aduci nouă ceva.

– Dacă nu vrei, vom face în așa fel încât toată lumea să știe ce e cu tine.

– Cum ar fi de exemplu faptul că mai ai și alți plozi acolo de unde ai venit, în Pacific Palisades, făcuți cu o altă shigi.

– Și nu ești tatăl a trei copii, ci tatăl a cinci sau șase.

– Te vor iubi grozav pe chestia asta, drăguțule. Te vor iubi cu toată căldura!

– Și să-i vezi ce încântați vor fi când vor afla că te duci pe șest la Adevărații Catolici. Ce zici?

– Și că ai o dispensă specială din partea Papei Eglantine din Madrid să cumperi Buletinul Populimitării...

– Sau să vezi cum or să rămână aflând că nici genotipul nu ți-e așa curat cum susții, și că un Adevărat Catolic, strecurat la Oficiul Eugenic, ți-a falsificat fișele.

– Și că atunci când vor ajunge mari, toți puișorii tăi vor fi schizofrenici...

– Sau că puișorii *lor* vor fi...

– Ce vreți? reuși Eric cu greu să articuleze vorbele. Lăsați-mă-n pace! Lăsați-mă-n pace!

– Sigur, sigur, spuse Stal plin de simpatie. Faci ce-ți spunem noi și te lăsăm în pace. E o promisiune. Dar, of, lucrezi la Hitrip, și Hitrip are ceva ce ne trebuie nouă.

– Are Prea Mult, spuse Zink din cealaltă parte.

– Un mic pachețel cu semințe, spuse Stal. Să pară ca un pachețel lipsit de importanță. Asta-i tot.

– Dar... dar e absolut ridicol!

– A, nici vorbă de așa ceva.

– Dar nu crește de-a dreptul din sământă! În plus are nevoie tot timpul de chimicale speciale, și... și nu-l puteți crește într-un ghiveci, pentru numele lui Dumnezeu!

– E prietenul tău, nu-i așa... Dumnezeu... ? Că doar Îl alimentezi tot timpul cu membri pentru corul ceresc. Te înmulțești așa cum ne-o cere El. Adevărat... Catolic?

– Tai-o, Zink. Și atunci din ce crește, din... lăstari?

– D-da.

– Atunci, fie și lăstari. Prea Mult e prea mult la trei dolari jumate un pachet cu zece mahoarce. Da' e o afacere bună, pot să garantez. Așa că ăsta-i programul, dragule: un pachețel ieftin de lăstari buni și fertili și ar fi bine să ne faci rost și de o listă cu tot ce le trebuie să crească bine. Și noi vom fi generoși și-ți vom păstra secretul cu privire la copilașii din Pacific Palisades.

Trenul începuse să încetinească pentru o nouă stație. Eric spuse ca un nebun:

– Dar e imposibil! Securitatea, gardienii sunt cu ochi-n patru!

– Dacă n-o să-i lase pe geneticienii care au născocit toată povestea să arunce o privire mai de aproape, atunci pe cine? spuse Stal pe

când cei patru își făcură loc spre ușă printre pasagerii care, recunoscându-le hainele, începură să țipe dându-se într-o parte.

– Stați, n-aș putea să...!

Dar ușile se deschiseră și indivizii dispărură pe peronul aglomerat.

context (8)

IZOLARE

„În esență, specia umană găsește idealismul drept o ipostază incomodă. O primă dovadă ne este oferită de modul în care nici unul din cele două grupuri din zona Pacificului, încleștate într-un conflict ireductibil, nu a fost în stare să-și atingă țelul declarat – și chiar dacă s-ar face o expunere lucidă, clară și, bineînțeles, atrăgătoare a idealurilor lor, un observator imparțial tot n-ar putea înțelege de ce aderarea la ele nu poate fi la fel de firească precum ziua care urmează nopții.

«Dați bogăția celor care au creat-o!» Iată un ideal care ar putea genera o adevărată cruciadă printre cei care îl pot interpreta ca pe o expropriere a latifundiarilor lacomi, ceea ce ar însemna împărțirea pământului în așa fel încât fiecare familie să dispună de posibilitatea unei hrane decente, și să scape de obligațiile față de cămătarii care percep dobânzi uriașe. Sub acest aspect, chinezii s-au avântat până când și-au depășit puterile. Au fost incapabili să mai deosebească răul contra căruia militau de acele influențe tradiționale care, literal vorbind, constituiau modul de viață al celor pe care căutau să-i atragă de partea lor. Pe scurt, au comis aceeași greșeală ca și adversarii lor, care decenii întregi au ignorat faptul atât de simplu și evident că pentru un flămând «libertate» înseamnă un castron plin cu orez – sau, dacă se bucura de o imaginație ieșită din comun, un bou sănătos care să-i tragă plugul. Ceea ce n-are *nici* o legătură cu a-ți vota reprezentantul.

Așa cum soldații țarului au dezertat *en masse* în timpul primului război mondial, nu din cauza influenței bolșevicilor asupra oștenilor, ci pentru că se săturaseră să tot lupte și doreau să meargă pe la gospodăriile lor pentru a vedea ce se alesese de ele, tot așa tinerii nerăbdători recrutați sub flamura roșie au descoperit că, în timp ce ei mureau departe de țară, tocmai acele lucruri pe care le doreau puse sub pază erau subminate de forțe ostile. Așa că au dezertat. China, ca și Rusia înaintea ei, a descoperit că e înconjurată de un

cârd gălăgios al moștenitorilor mantiei defunctului mareșal Tito, dintre care nu puțini se aflau chiar în China.

Totuși, la acea vreme, datorită prostiei, a prejudecăților rasiale, a războaielor drepte purtate cu armele cele mai nepotrivite și a stilului dezastruos în care le erau conduse afacerile, cei aflați în opoziție (sau, dacă preferați, ceea ce nu e cazul meu, pentru că nu vreau să fiu inclus într-o asemenea adunătură de incompetenți, «ai noștri») au ajuns la un asemenea faliment, încât singurul câștig teritorial care a marcat un război ce are toate șansele să-l depășească pe cel de O Sută de Ani atât din punctul de vedere al duratei, dar și al lipsei de concludență, abia dacă a reușit să reechilibreze cât de cât balanța, fără însă să o facă în nici un fel să se încline în favoarea lor.

N-am putea nici cel puțin susține că a fost rezultatul anticipării și planificării – doar că atunci când ne-a fost bine să înșfăcăm, am înșfăcat. Să nu-i credeți pe cei care încearcă să susțină că existența Isolei e o dovadă a superiorității sistemului vestic. Chinezii nu s-au putut impune. Nu au fost în stare să exploateze nici o nemulțumire. Cum să inciți ura împotriva unor latifundiari care nu mai există, sau a unor corupți, care-și umpleau buzunarele cu banii proveniți din mită, la fel de inexistenți ca latifundiarii, când cea mai mare ambiție a oamenilor era fie să ia locul primilor, fie să ajungă la fel ca ultimii?

Viața în Filipine ajunsese insuportabilă cu mult înaintea războiului din anii '80. Starea de lucruri în care se ajunsese (pe care unii o numiseră în mod eronat anarhie, pe care însă nici un dicționar de bun-simț n-ar fi catalogat-o ca atare, ci ca liberă inițiativă capitalistă care o luase razna) împinsese țara pe marginea prăpastiei. Crimele anuale neelucidate ajunseseră la aproximativ treizeci de mii la o populație de mai puțin de cincizeci de milioane. Pentru locuitorii din arhipelagul Sulu, acolo unde erau comise cele mai multe din crime, jignirea care îi determinase să se răscoale împotriva președintelui Sayha, pe care în final l-au și omorât, a fost faptul că acesta intervenise împotriva dreptului tradițional de a ucide și fura. Așa ceva era de neiertat.

O, desigur că au existat și dintre aceia care au dat faimosul procent de optzeci și opt la sută la plebiscitul privind secesiunea. Ei sperau că, fiind guvernați de Marele Frate din Washington, vor duce o viață mai liniștită, care îi va scuti de grija de a-și mai instala obloane antiglonț, sau să întindă capcane prin grădină. Se pare, însă, că mult mai mulți au sperat că momeala pusă în cârlig (toate drepturile cetățenești ale americanilor și un ajutor de un miliard de dolari) va asigura un tort cu mult mai mare, din care fiecare își va lua felia lui.

Dar care dintre toate aceste partide și-a văzut visul împlinit? Dragă cititorule, probabil că îți arde de glumă. Mult trâmbițatul miliard de dolari nu s-a apropiat niciodată de buzunarul localnicilor. A

fost cheltuit pentru construcția de drumuri, aerodromuri, construcții portuare și fortificații. Și pentru a scăpa de invazia traficanților, care de atunci au năpădit fără nici un obstacol în viața economică, ascunzându-și scopurile în modul cel mai sofisticat cu putință, noii proprietari au dat legea marțială, care n-a fost ridicată din 1991.

Numită «Isola» pe motiv că Montana era un teritoriu muntos, iar noua achiziție era o insulă, Noul Stat a căzut din lac în puț. Totuși americanii aveau o nevoie disperată de baze mai apropiate de continentul asiatic, așa că s-au declarat satisfăcuți.

Pe de altă parte, atunci când chinezii au încercat să facă curte Yatakangului au fost dezamăgiți. Yatakangii sunt descendenții primei populații care a dominat zona de sud-est a Asiei și cred neabătut în dictonul militar care spune că primul lucru care trebuie făcut după stabilirea unei alianțe este să te pregătești pentru ziua în care aliatul va încerca să te ducă cu preșul. Simplul fapt că sunt asiatici nu înseamnă că sunt gata să-și invite amicii galbeni în paturile lor. Cum nici faptul că nu au practicat obiceiul chinezesc de a-și lovi fruntea de pământ în semn de respect față de superiori nu înseamnă (așa cum am auzit să fi susținut unele capete pătrate din Washington) că sunt gata să devină o a doua Isola. Și în fond de ce ar face-o? Lucrurile stau cât se poate de bine în Yatakang; se numără printre marile națiuni ale omenirii, conform standardelor asiatice este fabulos de bogată, și își poate permite luxul de a-i opune pe americani chinezilor până-n ziua de apoi. Până-n ziua de apoi? Poate că sună nițel cam exagerat. Există un singur punct luminos în tabloul atât de sumbru cunoscut sub numele de Zona de Conflict a Pacificului. Conform calculelor mele, în anul 2500, sau cam pe aici, îi vom fi omorât pe toți membrii speciei noastre suficient de tâmpiți să fi luat parte la o distracție atât de lipsită de sens cum este acest război între «idealuri» și, cu puțin noroc, nu-și vor fi lăsat nici genele în urmă – pentru că și urmașii vor fi fost uciși, conform tipicului, la o vârstă la care sunt considerați de societate prea tineri să-și asume responsabilitatea copilăriei... Și abia atunci ne vom putea bucura de pace și liniște ca de o binemeritată schimbare."

– *Mai bine? Decât?* de Chad C. Mulligan –

continuitate (7)

ARME ȘI TRÂNDĂVIE

Donald se simțea ca ciupit de vărsat și se plimba de colo-colo prin apartamentul gol. Aproape că ar fi fost în stare să se bucure de revenirea Victoriei și să se comporte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic de când Norman programase legea pentru arestarea ei.

Comandă prânzul la bucătăria blocului, dar de la lansarea comenzii și până la venirea ei, foamea îi dispăru, gonită de lipsa totală de chef. Își puse discul pe care îl cumpărase de curând și se așeză să urmărească jocul de culori de pe ecran, în ton cu muzica. Dar, numai după câteva clipe se ridică din nou, reluându-și plimbarea agitată. Nici unul din programele de televiziune pe care le trecu în revistă nu-i oferi ceva care să-l intereseze. Cu o zi sau două înainte, cineva îl convinsese să-și ia un aparat de holosculptură. Îl deschise și începu să copieze „Sărutul" lui Rodin. Își opri însă mâna la mijlocul drumului și lăsă capacul să cadă la locul lui cu un zgomot.

Furios pe sine însuși, începu să se uite pe fereastră. Strălucirea Manhattan-ului era maximă în acest moment al înserării – o adevărată peșteră a lui Aladdin, plină de lumini multicolore, la fel de superbe ca stelele din inima galaxiei.

Afară: toate milioanele alea de oameni... Îți vine să te uiți la cer și să te întrebi care din toți acei sori încălzesc ființe ca noi. Doamne, oare când mi-am ridicat ultima oară privirea spre bolta înstelată?

Și dintr-o dată se îngrozi. În zilele acestea cei mai mulți dintre oameni nu-și părăseau casele noaptea decât în cazuri excepționale și atunci preferau să cheme un taxi la poartă, sau să nu se expună mai mult străzii decât presupunea traversatul până la celălalt trotuar. Nu era deloc periculos să hoinărești noaptea prin oraș – sutele de mii care mai făceau așa ceva erau o dovadă suficientă. Într-o țară cu o populație de patru sute de milioane se înregistrau două sau trei incidente pe zi, și totuși, erau destui care se comportau ca și cum nu ar fi putut să dea colțul fără să fie atacați. Exista vagabondaj, precum și acte antisociale, scandaluri și chiar răzmerițe.

Dar mai era loc și pentru oamenii normali care își vedeau de treburile lor?

Obiceiul pusese stăpânire pe Donald pe neobservate, precum ceața care se îngroașă. Încetase să mai iasă după șase sau șapte seara doar din plăcerea de a ieși din casă. De cele mai multe ori, la sfârșitul săptămânii avea loc o petrecere; între timp, prietenii lui Norman îi vizitau, sau erau ei invitați la cină, sau la un concert. Iar taxiul care venea să-i ia era condus de un bărbat sau o femeie protejați de sticlă antiglonț, portierele mașinii putând fi deschise doar de la comanda de pe bord, iar lângă duza pentru aer condiționat era un bilețel care anunța că instalarea cilindrilor cu gaz paralizant fusese aprobată de Primărie. Din cauza mișcării line și a liniștii absolute din interior semăna cu un tanc și îți alimenta sentimentul că pleci pe un câmp de luptă.

Ce mai știu eu, de fapt, despre oameni?

Se simți iar încolțit de spaima din timpul prânzului și îl încercă o nevoie disperată de a vorbi cu cineva căruia să-i dovedească faptul

că în lume mai existau și oameni adevărați, nu numai marionete acționate de sfori. Se apropie de telefon. Dar faptul de a fi discutat cu o imagine pe un ecran nu-i putea fi de ajutor. Voia să vadă și să audă oameni străini, și să fie sigur că aceștia nu depind cu nimic de el.

Se îndreptă cu respirația grea spre ușa apartamentului. Se opri în prag și se întoarse în dormitor, unde deschise un sertar aflat la fundul unui dulap încastrat în zid. Sub un teanc de cămăși din hârtie găsi ceea ce căuta: un Jettigun, pistol care putea fi încărcat cu gaz, produs de GT sub licență Japanese Industries din Tokio, și un Karatand.

Se întrebă dacă să-l ia, examinându-l plin de curiozitate înainte de a se fi hotărât, pentru că nu se uitase niciodată la el din ziua în care și-l cumpărase. Avea forma unei mănuși fără degete, făcută dintr-un material plastic sensibil, cu o grosime de un sfert de inci. Strâns, tras pe, sau de pe mână, continua să fie flexibil și la fel de moale ca pielea de mănușă. Lovit de o suprafață dură, totul suferea o transformare miraculoasă, și în timp ce în interior rămânea moale ca o pernă care preîntâmpină vânătăile, partea din afară devenea rigidă ca metalul.

Și-l trase pe mână, după care izbi cu pumnul în perete. Urmă o bufnitură puternică, dublată de durerea din braț și umăr, dar Karatandul se comportă așa cum era prevăzut. Trecură câteva secunde până reuși să-și întindă degetele, învingând rezistența materialului.

În cutia în care îl cumpărase se afla o listă cu toate posibilitățile de folosire: la modul dur, așa cum procedase el prin plasarea unui pumn, sau mult mai delicat, folosind muchia palmei. Citi indicațiile de folosire cu o atenție concentrată, până când descoperi că se comporta exact cum nu și-ar fi dorit – de parcă ar fi plecat în misiune în teritoriul inamic. Își scoase Karatandul de pe mână și îl puse în buzunar, alături de Jettigun.

Mă simt exact ca și cum chiar în clipa asta ar suna telefonul și pe ecran ar apărea chipul Colonelului care mi-ar cere să-i raportez.

Dar așa ceva nu se poate. Pentru că dacă o simplă ieșire la ora asta îmi poate da asemenea bătăi de cap, faptul de a fi activat m-ar rupe în mii de bucățele.

Încuie ușa cu cea mai mare atenție și se îndreptă spre lift.

lumea evenimențială (6)

PEISAJUL STRĂZII

Nu pot cerul să-l văd, dar cred în iadul ce arde
Stau în New York și-l știu ca la carte.
Când cu Domnul Fuller cerul l-au oprit
Domnu-a renunțat și spre casă s-a pornit.

SENS UNIC SPRE NORD

„Trebuia să scap de pasager – am scos arma cu arc și l-am adormit pe ticălos. Un fraier, desigur. L-am recunoscut dintr-o ochire, dar dacă îi voi refuza pe toți ăștia care vor să facă o cursă, n-o să mai am nici un client până după șapte *papa-mama*... Așa că, oricum: rămân fără comenzi până depun plângerea."

PASAJ SUBTERAN

Camere cu trei dolari ora.

„Ai auzit-o p-aia nouă despre Teresa?"

SENS UNIC SPRE SUD

Cerșetor autorizat, City of Greater New York, Muldoon Bernard A. Nr PH2 428 226

ACCESUL PERMIS NUMAI PIETONILOR

„Așa că i-am spus uite bă cap pătrat am zis eu mi-am sărbătorit douăzeci și unu, chiar dacă tu n-ai încă atâția. Am spus nu ți-am tratat fața ca pe o curvă pentru că toată viața mea n-am dat peste o curvă trăsnită pentru că ele sunt la fel de ieșite din uz ca și ideea ta de a face o căsătorie cât ai bate din palme. Și când am ajuns aici am zis că dacă nu e mai bine ca mine decât cu trăsnita aia de maică-sa vitregă. Habar n-am avut. Și-a scos benzina din jiglere, pot să depun mărturie!"

SENS UNIC SPRE SUD

Meniu: 8,50 dolari, 12,50 dolari, 17,50 dolari

„Mr. & Mrs. Everywhere au ajuns în Times Square ieri – va fi aglomerație."

OBLIGATORIU LA DREAPTA
Spectacol de cabaret – SPECTACOL îți spun!
SENS UNIC SPRE EST

„Ascultă, eu, ăăă... știu drumul spre casă mult mai bine ca mulți alții. Te supără dacă îți fac un mic serviciu? În clipa asta am luat o idee mai mult Yaginol decât de obicei, și... "

STOP

Discursuri publice în fiecare zi, manifestații joi și vineri. Auparishtaka, Sanghataka, Gauyuthika etc. Pregătirea asigurată numai de experți. Înscrierile se pot face oricând. Mrs. Grundy Memorial Foundation (câinii îi pot lua oasele).

„L-au programat pe Shalmaneser cu formula pentru acest alcool, vezi, și... "

LIBER

Afaceri colosale de necrezut imposibile! Un depozit de milioane de miracole! Crucișătoarele au primit bine dovada banilor gheață sau a creditelor.

NU ÎNCETINIȚI

„Atențiune, atențiune! Avem informații că un fals taxi care face curse în zona East Side îi narcotizează pe pasageri, abandonându-i pe stradă. Opriți și verificați toate taxiurile din zona lui Sixth Street Avenue B."

INTERZIS SCUIPATUL

Spații de închiriat pentru birouri, sau transformabile în locuințe pe cheltuiala clientului.

CÂINII CARE MURDĂRESC TROTUARUL VOR FI DISTRUȘI

Psihometrist, clarvăzător, poate arăta drumul celor aflați în dilemă.

FERIȚI-VĂ DE HOȚII DE BUZUNARE

„E ca și cum universul a fost un hău, mă urmărești? Și eu am devenit învelișul lui subțire, mă urmărești? Alteori am impresia că această cameră să răsucește pe dos și eu sunt cele șase puncte de pe zar. Sau... dar de ce m-aș deranja să-i explic unui cap pătrat ca tine?

TRANSPORT RAPID

Ordonanța municipală nr 1214/2001. Persoanele care nu au domiciliu stabil trebuie să se înregistreze la cea mai apropiată circă de poliție pentru obținerea permisului înainte de a dormi pe unde apucă.

„Te poate duce mai repede și mai departe decât o pot face cei doi Everywhere!"

INSTALAȚII SANITARE

*

Articulațiile lui Joe – mărci NY, 3 dolari pentru 10, mărci din import 5 dolari, 6 dolari.

RĂSUCIȚI MAHOARCA! ATENȚIE LA FOC!

„Hei, codderi! Dispăreți – pe strada următoare e o patrulă!"

NU ARUNCAȚI REZIDUURI NOCIVE ÎN CUTII FĂRĂ CAPAC

Ce-i de făcut cu orașul nostru cel frumos
Murdar și periculos, de putoare plin și căcăcios
Dacă prieten cu New York-ul ești
Găsi-vei un ciocan cu care să-l izbești.

urmărind detaliile (8)

VÂNT DUȘMĂNOS

Dacă aș fi bănuit unde se va ajunge, își spuse Gerry Lindt furios, *mai bine m-aș fi lipsit.*

Atmosfera din apartament semăna cu aceea dintr-un birou de pompe funebre, numai șoapte și mers pe vârfuri, ca și cum formularul oficial care-ți îngheța vorbele, aruncat lângă patul lui, era simptomul unei boli incurabile.

Era doar un ordin de încorporare. Zilnic erau, probabil, produse mii de asemenea hârtii, ceea ce însemna că era ceva obișnuit. Dar nu și inevitabil – se putea eschiva în multe feluri, unele legale, altele lipsite de scrupule. Dar nici una din formele onorabile nu-i era accesibilă lui Gerry: în vârstă de nouăsprezece ani, destul de chipeș, cu părul cârlionțat și blond, și de o sănătate perfectă. Deși cunoștea totul despre metodele alternative – era imposibil să ai nouăsprezece ani, să fii și bărbat și să *nu* le știi – reușiseră să-l sperie mai rău decât ideea de a fi dat peste frățiorii roșii.

Prietenii lui pe care îi cunoștea de când începuse să vorbească le adoptaseră cu mare grijă: se înmuiau în parfum și se giugiuleau la vedere în locuri publice pentru a-și dovedi homosexualitatea (deși acesta era un procedeu riscant și ar fi putut să aibă drept rezultat înrolarea chiar și în aceste condiții, recrutarea urmată de o terapie dură de îndată ce s-ar fi aflat sub incidența legii militare); au participat și la tâlhării, unde se purtaseră prostește cu bună știință, doar pentru a fi condamnați cu mult râvnita specificație: „Antisocial"; și-au „uitat" manifestele pro-China acolo unde administrația școlilor sau liceelor va da cu siguranță peste ele; s-au automutilat sau chiar – și asta îl speria cel mai mult pe Gerry – se dedaseră la narcotice tari, preferând riscul de a ajunge într-un ospiciu decât să fie încorporați.

Deci, de mâine, va fi soldatul Lindt.

Privi prin cameră. Pentru că fusese a lui aproape toată viața, se obișnuise cu spațiul ei restrâns; de fapt fusese una din camerele apartamentului împărțită în două atunci când se născuse sora lui. Acum el avea peste doi metri și avea presimțirea că, atunci când va reveni în permisie, va fi dezolat de îngustimea încăperii.

În acel moment camera era mai aglomerată ca de obicei, pentru că își alesese lucrurile din dulap, respectând indicațiile de pe foaia de recrutare: *recruții trebuie să-și aducă...*

Dar, deși terminase cu sortatul și împachetatul, abia dacă începuse să se însereze. Atenția îi fu atrasă de zgomotele din casă. Putu să distingă cu ușurință pașii tatălui său, ai mamei și surorii lui, cum se mișcau prin bucătărie, strângând după cină, reașezând mobilele în poziția lor inițială.

Nu suport ideea de a-mi petrece întreaga seară cu ei. Înseamnă că sunt un fiu denaturat? Dar soră-mea, care se tot holbează la mine de parcă ar vrea să-mi ia măsura pentru coșciug, și asta pentru că a ajuns să creadă că idiotul de Jamie e un Dumnezeu zilele astea pentru că zice că numai oamenii cu tendințe sinucigașe refuză să trișeze ordinul de încorporare, și mama, care abia-și mai stăpânește lacrimile cu atâta curaj că-mi vine și mie să cred că o să încep să mă smiorcăi – și taică-meu... Ei bine, dacă-l mai aud că-mi spune doar o singură dată „Fiule, sunt mândru de tine!", cred că-i rup gâtul.

Trase aer în piept și se pregăti să treacă prin furcile caudine.

– Unde te duci? Doar n-ai de gând să pleci de acasă chiar în ultima ta seară?

Ultima seară! Condamnatul are dreptul la o cină de consolare.

– Vreau să dau o tură prin cartier, să-mi iau la revedere de la prieteni. N-o să întârzii.

Ceea ce am și făcut. Cu mult mai puțină bătaie de cap decât m-aș fi așteptat.

Se simți atât de ușurat, încât abia când ieși din clădire își dădu seama că nu știa încă încotro merge. Se opri și privi în jur, savurând prospețimea adierii care răcorea noaptea, promițând să împrăștie norii care împânziseră cerul.

Erau prea multe lucruri care nu se potriveau cu imaginea construită de subconștientul lui. Părăsea casa pentru prima oară în viața lui ca să trăiască pe propriile-i picioare și, din frânturile de romane și piese de teatru TV care-i reveneau vag în memorie, își dădea seama că ar fi trebuit să se simtă brusc atras de casa copilăriei, și ar fi trebuit să simtă cum amănunte de mult uitate îi năvăleau în memorie. Dar numai cu o clipă înainte era convins că la prima revenire acasă va fi dezamăgit de îngustimea camerei, pentru ca acum, când era pe stradă, să-și dea seama că nimic nu se schimbase în modul lui de a gândi: că cineva ar trebui să facă puțină curățenie și să adune tot gunoiul din drum: hârtii, pungi de plastic, frunze, cutii, pachete și pachețele; că trebuia făcut mai mult decât simpla reparare a vitrinei sparte a magazinului cu materiale sportive din intersecție, pe care „partizanii" îl prădaseră pentru a-și suplimenta arsenalul de arme. Din punctul ăsta de vedere casa pe care o părăsea lăsa mult de dorit.

La fel de cețoasă i se înfipse în creier și ideea de a fi însoțit de o fată în aceea ultimă seară dinaintea înrolării. Nu simțise nevoia

vreunei încurcături sentimentale până când, la cincisprezece ani, a dat peste o shigi. Dar părinții lui aparțineau unei generații mai vechi – ca de altfel mai toți părinții – și deși nu aveau nimic de obiectat ca el să fi lipsit nopțile, nu avusese curajul să-și aducă o fată cu care să se culce acasă. Și totuși, iată-l pe propriile lui picioare. Toate fetele care-i plăcuseră îl părăsiseră când aflaseră că se va supune ordinului de încorporare. Gestul lor îl șocase atât de tare, încât nu reușise încă să le înlocuiască.

Sigur că erau atâtea locuri unde putea fi sigur că va găsi o shigi, dar nu lucrul acesta i se părea cel mai potrivit. Dacă ce auzise era adevărat, în armată avea să facă asta cu prisosință, fără să-și bată capul să aleagă.

Nu: simțea nevoia să viziteze pe cineva pe care îl cunoștea de multă vreme. Se gândi la toți prietenii lui și la trista concluzie că nici unul din ei nu-i va spune altceva decât prostiile pe care le auzise de la ai lui.

Poate cu excepția lui...

Își strânse pumnii. Exista un singur om de la care era sigur că nu va auzi platitudinile revoltătoare de până atunci și pe care nu-l văzuse de când se hotărâse să răspundă ordinului de chemare sub arme, tocmai pentru că nu era sigur că va reuși să reziste contraargumentelor convingătoare ale acestuia. Dar cum era deja prea târziu să mai poată reveni asupra deciziei, l-ar fi interesat cel puțin să vadă reacția lui Arthur Golightly.

Arthur nu locuia într-un bloc cu apartamente, ci într-o casă de la începutul secolului douăzeci, care fusese cu mult timp în urmă renovată de așa manieră încât să poată asigura adăpost atâtor oameni câte camere avea. Fusese botezată „locuințe pentru nefamiliști", fiind în realitate o dărăpănătură nenorocită.

Cu un gest nervos, Gerry apăsă soneria străveche și se anunță în interfon.

– Gerry! Haide, îl invită o voce care avea ceva de automat și ușa se deschise.

Îl întâlni pe Arthur la primul etaj: un omuleț de culoare cu înfățișare dezordonată, bătând spre patruzeci, în șort și mocasini. Barba, care nu avea un contur precis, se topea în încâlcitura de păr care-i inunda pieptul. Lui Gerry i-ar fi plăcut ca părul să fi coborât în continuare spre plexul solar. Începuse să-și lase o burtică tresăltătoare, care încă putea fi mascată fără urme de o îmbrăcăminte corespunzătoare. Expunerea ei ostentativă făcea totuși parte din programul lui de nonconformism, și dacă ai fi avut vreo obiecție în acest sens, însemna să-i negi întreaga existență.

Avea o farfurie cu ceva alb și prăfos în care stătea înfiptă o lingură, pe care trebui s-o mute de la dreapta la stânga ca să poată da mâna cu Gerry.

– Nu durează decât o secundă, se scuză el. Dar se pare că Bennie n-a mâncat absolut nimic azi, și cred că s-ar cădea să-i dau niște zahăr pentru energie, dacă nu altceva.

Deschise una din ușile care dădeau spre palier și Gerry reuși să zărească un tânăr de vreo douăzeci de ani, așezat pe un scaun, îmbrăcat încă și mai sumar ca Arthur. Ridică din umeri și trecu de cealaltă parte a palierului, hotărât să aștepte în fața ușii lui Arthur și să nu audă cuvintele cu care acesta încerca să devină convingător.

Porcărie. Exact o porcărie. Ce fel de viață e asta?

Apoi încuietoarea Watch-&-Ward Inc. de la ușa de jos se deschise și văzu o fată care urca scările: avea o față frumoasă și corpul îi era înfășurat într-o pelerină care-i ajungea până la călcâie. Ducea o sacoșă cu articole de băcănie. Când îl văzu, îi zâmbi cu un gest mecanic și puse mâna pe clanța ușii lui Bennie.

Se opri în timp ce el mai rumega aerul de locatară pe care-l respira fata.

– E cineva la Bennie? întrebă ea.

– A... a intrat Arthur. I-a adus zahăr, răspunse Gerry după ce-și înghiți cu greu un nod.

– E-n regulă, spuse fata și își desfăcu pelerina. Respirația lui Gerry se opri cu totul. Sub pelerină se ivi un costum Forlon & Morler asemănător cu acela pe care sora lui încercase să-l poarte pe lângă casă, numai ca să-și îngrozească părinții. Se compunea din două cizme lungi, din plasă roșie, legate cu o centură roșie și moale de șolduri, și atât.

Ușa camerei lui Bennie se deschise și Arthur își făcu apariția.

– A, Neek! spuse el părând ușurat.

– Mulțumesc, zise shigi. Dar nu era nevoie. Îl fac eu să mănânce, îi place cum gătesc eu.

– Atunci e al tău în întregime, îi spuse Arthur care se înclină cu un gest comic. Nu-l cunoști pe Gerry, nu-i așa? Gerry Lindt – Monique Delorne!

Fata îi aruncă un salut grăbit și dispăru în camera lui Bennie. Arthur își scutură mâinile de zahărul pudră și trecu pe lângă Gerry pentru a-i face loc în camera lui.

– Totul e sub control, spuse el satisfăcut. Hai înăuntru, vino!

Gerry încercă să surprindă ce se petrecea dincolo, dar ușa camerei lui Bennie se închise rapid.

Nu avusese loc nici o schimbare esențială de la ultima lui vizită în spațiul strâmt căruia Arthur îi spunea casă. Harababura continua să fie de nedescris, iar mirosul evoca descompunerea, de parcă pie-

sele de anticariat ar fi alcătuit un morman de gunoi. Dar și asta făcea parte din personalitatea lui Arthur; cu greu ți l-ai fi putut imagina într-un alt loc.

Pentru o clipă resimți regretul amarnic al hotărârii de a fi venit aici. Nu te puteai aștepta din partea unuia ca Arthur să-l aprecieze pe cel care s-ar fi apucat să pledeze în favoarea modului său de viață. Și totuși era ceva atât de respingător în acei indivizi care își *manifestau* aprobarea...

– Am auzit că nu mai scapi de încorporare, spuse Arthur. E adevărat?

Gerry încuviință din cap și înghiți cu greu.

– Trebuie să mă prezint mâine dimineață la Ellay.

– Atunci, pa! zise Arthur tăios. Bun, cu chestia asta am terminat. Ce-aș mai putea să-ți ofer?

– Adică?

– Ți-am zis *pa*, nu pentru asta-i venit? Și cum cu chestia asta am terminat, mă întreb cam ce altceva aș mai putea să-ți ofer. Păi, cred că am niște vodcă și niște pahare și mai am și ceva din chestia aia căreia îi zice Triptine pe care GT a scos-o pe piață, una dintre puținele chestii pentru care merită să trăiască. Cel puțin așa mi-a spus Bennie. N-am încercat-o, întrucât cei care au aceeași grupă de sânge cu mine sunt ultrasensibili și aș zace în transă timp de trei sau patru zile. Așa că va trebui să mă rezerv pentru un week-end liber. Ei?

– A, da, o băutură poate.

– Eliberează-ți un scaun și-ți dau ceva de băut.

Gerry găsi un alt loc pentru o cutie cu benzi neetichetate și două farfurii murdare, și se așeză. Privi prin cameră cu o curiozitate avidă, pentru a memora tot ce era acolo. Camera era un adevărat balamuc, pentru că aflau acolo îngrămădite vrute și nevrute, iar Arthur era mereu mult prea grăbit ca să facă ordine, așa că găsea mereu alt loc pentru obiectele care alcătuiau harababura.

Dar lucrurile care-i tot ieșeau în cale aveau un farmec infinit. Cele mai multe erau de origine asiatică: figurine, ornamente, broderii, manuscrise într-o caligrafie superbă, tipărituri și tablouri clasice. Dar mai era și o roată de căruță, o tobă indiană, un flaut de argint, nenumărate cărți, și...

– Gerry!

Acceptă cu un gest paharul care-i era fluturat pe sub nas.

De pe scaunul pe care ședea, Arthur îi aruncă o privire contemplativă.

– Hmmm! M-am înșelat, nu-i așa? N-am epuizat povestea cu plecarea ta, schimbând doar niște „la revedere". Dacă mă uit mai bine, văd că ți-a cam ajuns cuțitul la os.

Gerry încuviință cu o mișcare a capului.

– Uneori mă uimești, spuse Arthur ridicând din umeri. Nu faci parte din categoria celor aventuroși și totuși te lași smuls din culcușul tău călduț de unii ale căror hotărâri sunt arbitrare pentru că sunt iraționale.

– Cred că n-ai înțeles exact.

– Nu? Toți generalii sunt niște psihopați. Nici un soldat nu-i în toate mințile lui. E o chestiune care ține de psihologie, nu mai pot reface teritorialitatea care le-a fost distrusă. Cred că de asta cel puțin și-au dat seama. Până și Bennie a sesizat-o, iar tu ești mult mai deștept decât el.

– Ai vrea ca și eu să fiu *ca* Bennie? se strâmbă Gerry. Bun – el a reușit să fenteze armata, dar la ce-i vor servi cei doi ani pe care a reușit să-i salveze? Va muri înainte de treizeci de ani din cauza porcăriei pe care și-o toarnă pe gât.

– Cu propria-i mână, spuse Arthur. Numai tu ai dreptul să-ți iei viața. Nimeni altcineva.

– Și eu care credeam că ești pentru eutanasie.

– Faptul de a-ți semna eliberarea de suferințele vieții e o lovitură pe care o poți da cu propriile tale puteri. Restul e o mecanică destul de simplă, care ar fi cam același lucru cu a aștepta ca baia să se umple cu sânge din venele pe care tocmai ți le-ai tăiat.

– Comparația nu mi se pare prea fericită, spuse Gerry încăpățânat. Simțea nevoia să se justifice față de cineva pentru hotărârea lui, și voia să-l convingă pe Arthur că punctul lui de vedere era expresia unei mari victorii. În sine lucrurile sunt cam așa: sunt oameni cărora le datorez ceva, și sunt alți oameni care doresc să-ți ia totul, inclusiv viața. Nimicul! Chiar acum zece minute am văzut un exemplu, când am trecut pe lângă ruina prăvăliei lui Ackleman – o știi, magazinul cu articole de sport de vizavi de mine.

Arthur zâmbi.

– Probabil că te aștepți să mă vezi clocotind de o mânie îndreptățită? Cred că armele și muniția furate de la Ackleman stau mult mai bine în mâna unor oameni care își au idealurile lor, decât dacă s-ar fi aflat în posesia burjuilor umflați de prin cartierul tău, care n-au nimic de apărat, și care n-ar fi făcut altceva decât să tragă cu ele la întâmplare.

– La întâmplare! Doamne, doar tu însuți mi-ai povestit despre acești oameni care și-au făcut un obicei din a sabota la întâmplare.

– Te rog să nu încurci lucrurile, așa li se întâmplă celor mai mulți. Un codder care și-a făcut un obicei din a sabota nu poate fi pus pe picior de egalitate cu cineva care dă o spargere la un magazin cu puști pentru a face rost de arme. El dă lovituri la întâmplare pentru că nu știe ce-l roade. Partizanii, cel puțin, au teoria lor despre rău și un plan despre cum să-l îndrepte.

– Şi cam cât crezi că ai rezista sub un guvern pe care ar vrea să ni-l impună? îl întrebă Gerry.

– A, m-ar descoperi şi m-ar împuşca în chiar prima zi când ar prelua puterea. Unul ca mine este nepermis de subversiv faţă de orice regim autoritar, pentru că pe mine nu mă interesează să-mi impun altora propriile mele idei cu forţa.

– Dar numai acum o clipă spuneai că nimeni nu are dreptul de a lua viaţa altuia. Şi dacă nu au acest drept, atunci ce poate fi rău în încercarea de a-i opri?

– Două lucruri ar fi rele, oftă Arthur, părând că-şi pierde dintr-o dată interesul pentru discuţie. Apropo, aş vrea să ştiu ce se va alege de tine.

– Ce?

Arthur se aplecă ridicând cartea de lângă scaun. Scutură praful de pe ea.

– Bătrânul meu prieten, spuse el cu multă afecţiune în glas. Nu te-am mai folosit în ultima vreme la fel de mult cât s-ar fi cuvenit, nu-i aşa? Obişnuiai să te uiţi prin Cartea Schimbărilor[1], nu-i aşa? îl întrebă el pe Gerry.

– Mi-ai arătat-o atunci când ne-am întâlnit prima oară, îi răspunse Gerry, după care goli paharul şi-l puse la o parte. Pe atunci credeam că e un rahat cât se poate de mare.

– Iar eu ţi-am răspuns că e valabilă din acelaşi motiv pentru care pe lume e supremă arta. I-am citat pe balinezi care n-au un cuvânt care s-o desemneze, dar care vor să facă totul cât mai aproape de perfecţiune. Viaţa este un continuum. Probabil că aşa ţi-am spus, pentru că asta o spun tuturor. Te-am învăţat cum se foloseşte coada şoricelului?

– Nu.

– Atunci scoate trei monede, potrivite dacă se poate. Te-aş împrumuta eu, dar habar n-am pe unde-mi sunt taelii[2] în toată nebunia de aici. Dacă m-ar fi chemat Maria, mi-aş fi mânat mieii aici şi ei ar fi scos taelii.

– Arthur, ai intrat pe orbită?

– Cobor, cobor. Acest Prea Mult, creat de Hitrip, este printr-un adevărat miracol exact aşa cum îl prezintă reclama. Ca un pachet pe care să-l iei dimineaţa?

– Nu cred că mi se va permite aşa ceva, scria pe ordinul de încorporare.

[1] Cartea a Cincea a Înţelepciunii, atribuită lui Confucius – oracol taoist denumit şi *I Ching* sau *Cartea schimbărilor* (n. tr.).

[2] Tael – monedă de argint chinezească (n. tr.).

– Exact ce spuneam. Unul dintre procedeele standard pentru a transforma un om în soldat este de a-l frustra de bucuriile care-l fac să *creadă* că viaţa merită să fie trăită chiar şi de către omul aflat la capătul ţevii armei lui. Ai monedele alea?

În timp ce alegea trei monede din buzunar, Gerry îşi spuse: *Am avut dreptate să-l evit pe Arthur până a fost prea târziu să mă mai răzgândesc. E atât de sigur pe ideile lui cinice, în timp ce eu nu sunt sigur de nimic – nici măcar de faptul că oracolul ăla este o grămadă de rahat.*

Moneda îşi răsuci în aer hexagrama desenată şi Arthur privi fix rezultatul.

– Pi, spuse el fără să mai consulte cartea. Cu o linie mobilă în planul al doilea. Ceea ce trebuie să facem e să o unim cu celelalte, aşa încât toate să se poată completa reciproc şi să se poată ajuta între ele, să se susţină – vrei să citeşti versiunea completă despre tine însuţi?

Gerry râse, scuturându-şi capul.

– Doar ştii ce cred despre ghicitul viitorului!

– Da, ştiu, şi e un mare păcat că nu vrei s-o iei în serios. Pentru că nu-mi place cum arată linia mobilă a hexagramei. O transformă într-un K'an, dublat – „repetarea pericolului". Cu alte cuvinte, amice, dacă nu vei fi foarte atent, te va paşte un mare pericol.

– Te-ai gândit la riscuri. N-am nevoie de o carte despre magie ca să ştiu că tot ce se întâmplă în armată înseamnă primejdie.

Arthur păru să nu bage în seamă cuvintele lui Gerry.

– Ştii ce cred? Cred că efectele liniei mobile vor fi vizibile mâine, când vei ieşi din rândurile celor mulţi pentru a te expune pericolelor.

– Dar „intru în rând" cu ceilalţi. Poţi găsi în toată cartea aia un mod mai limpede pentru a spune „intri în armată"?

– Da. Dar nu şi un alt mod mai limpede de a spune: „rămâi cu familia şi prietenii tăi".

Gerry se ridică încordat.

– Îmi pare rău, Arthur, spuse el. Am sperat să-ţi fi dat seama că hotărârea pe care am luat-o e definitivă, şi că nu mai avea nici un rost să încerci s-o schimbi.

– A, mi-am dat seama de asta. Încercam să-ţi arăt ce faci. Lucrul ăsta te poate convinge să te aşezi la loc şi să continuăm discuţia?

– Mă tem că nu. Trecusem doar să-mi iau la revedere. Mai am de făcut nişte vizite înainte de a mă duce acasă.

– Cum vrei. Dar fă-mi o favoare. Arthur începu să răscolească prin vraful de cărţi. Ia-o pe asta cu tine şi citeşte-o când ai timp şi dacă ţi se dă voie. Nu te mai omorî să mi-o dai înapoi. O cam ştiu pe dinafară.

– Mulţumesc. Gerry luă cartea şi o puse distrat în buzunar, fără să se fi uitat măcar la titlul ei.

– Știi ceva? continuă Arthur. De fapt cred că ai nevoie de experiența din armată, la urma urmelor. Tot ce-ți doresc e ca șansele minime de a te întoarce în viață să fie totuși mari pentru tine.

– După cum stau lucrurile acum, pierderile omenești sunt foarte reduse.

– Sunt unii oameni, îl întrerupse Arthur, care, mai mult ca alții, sunt în stare de orice, chiar și să reușească în neșansă. Tu ești din soiul celor care refuză să fie dezamăgiți. Tu faci parte dintre cei care caută ceva – glorie, sau nu știu ce – care-i face pe oameni să-și riște viața pe câmpul de luptă. Și dacă nu o vei întâlni, te vei angaja în cine știe ce misiune nebunească, răsturnând șansele la o sută contra unu împotriva ta și...

Își răsuci mâna de parcă ar fi turnat un pumn de nisip peste cealaltă palmă.

Gerry rămase încremenit, apoi cu un gest brusc deschise ușa și ieși.

În timp ce trecea pe lângă camera lui Bennie Noakes, auzi niște sunete slabe, o scârțâitură, un oftat, un hohot de râs.

Se ruinează cu toate rahaturile alea pe care le înghite. O să moară. Și-a găsit o shigi, o shigi atât de frumoasă, și eu...

În clipa aceea își dădu seama că nu putea să facă abstracție de profețiile lui Arthur în ce privea soarta lui.

Nu putea fi Boot Camp. Trebuia să fie Boot Camp. Era plasată pe pontoane și despărțită de țărm de o milă de apă. Ceea ce nu împiedica dezertările, numai că reușeau doar cei mai buni înotători.

În fața meselor lungi, trebuia ca recruții să se dezbrace în pielea goală și să arate conținutul buzunarelor. Un căpitan, însoțit de un sergent, trecea încet prin dreptul fiecărei mese, privind cu atenție la lucrurile expuse pe ea, în timp ce alt sergent urmărea dacă recruții care dârdâiau stăteau liniștiți sau *altfel*. Căpitanul se opri în dreptul lui Gerry și răsuci cartea dată de Arthur, în așa fel încât să-i poată vedea titlul.

– *Lexiconul Hipcrime*, spuse căpitanul. Arestează-l sergent, are literatură subversivă.

– Dar... ! explodă Gerry.

– Executarea, sergent, sau va mai fi un arestat pe lângă el.

Gerry își stăpâni furia.

– Îmi permiteți, domnule? spuse el apelând la o adresare formală.

– Desigur.

– Eu n-am deschis această carte, domnule. Mi-a dat-o cineva aseară și am uitat-o în buzunar și...

– A fost citită și răscitită până când i s-au desprins paginile, răspunse căpitanul. Sergent, mai adaugă și faptul că minte un ofițer.

Pedeapsa i-a fost redusă la numai patruzeci și opt de ore.

Așa după cum a binevoit căpitanul să remarce, fusese doar o primă greșeală.

continuitate (8)

SPINAREA CĂMILEI

Donald a fost aproape șocat de aspectul normal al orașului pe timpul nopții. Era mai puțin aglomerat ca în timpul zilei din pricina fobiei a cărei victimă el însuși devenise, era însă plin de o viață care îi producea plăcere și îl făcea să se simtă iar tânăr, în primul lui an de facultate, când erau cu un milion mai puțini indivizi de care să te lovești pe stradă.

Chiar nu m-am așteptat să regăsesc aceleași magazine ca în vremurile de demult?

Îi veni să râdă în hohote de presimțirile lui. Și totuși ceva i se părea ciudat. Întreaga lui minte fu cu încetul cuprinsă de febra descoperirii a ceea ce nu i se părea tocmai normal. Era exact genul de problemă la care se pricepea cel mai bine – să meargă de la indiciu pînă la rezolvare, fără să acorde chestiunii întreaga lui atenție.

Era o noapte zgomotoasă. De pretutindeni se auzea muzică, mai cu seamă de top. O adevărată interferență sonoră în care două, dacă nu chiar trei ritmuri se încleștau la întâmplare pe acorduri minore – doar pe o sută de iarzi îi recunoscu pe Beethoven, Berg, Oyaka. Lucrul era, totuși, valabil și în timpul zilei, mai cu seamă de când fabricanții de carcase de radio începuseră să instaleze în aparate difuzoare în loc de căști.

Ceea ce-l izbise ca nefiresc fusese tonul discuțiilor. Pretutindeni îi auzeau pe oameni stând la taifas, un lux pe care ziua nu și-l permiteau.

Indiciu: acești oameni se cunosc între ei, se salută.

Cunoscuții, pe care el nu-i știa, se adunau în grupuri mici de patru sau cinci de-a lungul întregului trotuar. Fusese pe jumătate convins că era vorba de oameni fără adăpost, apoi însă își spusese că având în vedere chiar și standardele moderne, erau mult prea mulți, așa că începu să vâneze elementele distinctive pentru acea categorie de indivizi: femei și bărbați cu ochi înecați de tristețe – copii de asemenea – atârnați de gențile în care își vârâseră tot ce

aveau, așteptând noaptea și permisiunea oficială de a se trânti pe unde apucau.

O femeie-preot se adresa trecătorilor printr-o portavoce de pe treptele din fața unei biserici.

– Te simți obosit, te simți apăsat? Hai la Isus, hai și te odihnește la sânul lui!

– Nu, mulțumesc, *madam*, eu m-am înscris pe orbita unei relații firești, urlă un fante, și amicii lui îl bătură pe spate, râzând în hohote. Fantele era un afram, ca și preoteasa, de altfel. Numărul de aframi care puteau fi văzuți acum era de cinci sau șase ori mai mare decât în timpul zilei.

Se uită la mine plini de curiozitate. Să fie culoarea un indiciu?

Era însă pe o pistă falsă. Treptat reuși să stabilească adevărul. Îmbrăcămintea lui avea ceva conservator în ea, ușor în afara modei. Marea majoritatea a celor pe lângă care trecea erau fie niște zdrențuroși, ca aceia lipsiți de adăpost, care cel mai adesea se îmbrăcau cu lucruri destinate unei singure purtări, pe care ei le foloseau de cel puțin zece ori; fie unii dintre aceia care vedeau în căderea nopții un semnal pentru a-și lăsa fantezia vestimentară cât mai slobodă. Nu numai fanții în bluzele lor fantastice, umflate pentru a da impresia unor mușchi formidabili, dar și cei mai în vârstă erau țipători ca niște fazani în stacojiu și turcoaz, negru și argintiu. Erau îmbrăcați cu de toate, de la robe de tipul URNG, până la un strat de vopsea căruia îi adăugaseră câteva pene strategice.

Răspuns: parcă aș fi într-o țară străină.

Clătină gânditor din cap. Era ceva caracteristic în modul cum foloseau acești oameni strada ca pe o prelungire a propriei case. Era probabil o consecință a construirii Domului, edificiu care amplificase stilul estival pe toată durata anului.

Locul în care ajunsese nu mai semăna cu cel dinainte. Începuseră să-l acosteze mici negustori.

– Concert de zgomote albe, șmechere! Doar o băncuță.

– Citate din Coran în engleză, servite pe cale orală, care vor stârni cu siguranță interesul unei persoane inteligente ca dumneata!

– Ascultă adevărul pe care guvernul încearcă să ți-l ascundă! E înregistrat direct de la Beijing și sunt date toate amănuntele.

După o milă de mers, descoperi, după râsul și gesturile celor pe lângă care trecea, că avea un poster fosforescent atârnat de spate. Și-l smulse cu un gest iritat și se retrase să-l citească.

Acest codder nu știe încotro. Cu Triptină ar fi ajuns aici înainte de a fi înțeles ce se întâmplă.

Reclamă GT? Greu de crezut. Era de notorietate faptul că guvernul descuraja zelul excesiv al Brigăzii de Narcotice, pentru că narcomanii descoperiseră nenumărate căi de subversiune, cu toate

că – în mod oficial – în cele mai multe state continuă să existe legi. Îl făcu ghem și-l aruncă la un coș de gunoi.

Un afram zvelt, oarecum cu o înfățișare de intelectual, răsări în prejma lui, privindu-l cu insistență din profil. După ce făcură împreună vreo douăzeci de pași, își limpezi gâtul cu intenția de a spune ceva.

– Nu erai tu la... ?

– Nu, răspunse Donald. Dă-i drumul la ce ai de spus și te anunț eu dacă mă interesează. Îți va economisi o grămadă de timp.

Aframul clipi surprins. Mai făcu niște pași și ridică din umeri.

– Și zici că nu te deranjează, tăticu?

– Nu.

– Vrei să-ți citesc genotipul? Arată-mi palma. Cu o băncuță intri în posesia unui comentariu cât se poate de științific – am și certificat.

– Mulțumesc, îmi pot permite o genaliză.

– Dar n-ai urmași, nu? Poate că ai necazuri cu Comitetul pentru Eugenie – nu, să nu-mi spui nimic. Oricât de rea ar fi situația, se poate găsi o soluție. Am eu niște pile, și dacă îți poți permite o genaliză, înseamnă că-ți poți permite să apelezi și la serviciile lor.

– Sunt curat, făcu Donald cu un oftat.

Afranul se opri, Donald făcu același lucru cu un gest involuntar, apoi se întoarse, astfel încât cei doi se aflau acum față în față.

– Ești un ticălos, spuse aframul. Uite, singurul lucru de care sufăr este o anemie, ceea ce în centura malarică este chiar un avantaj. Cu toate astea nu vor să *mă* lase, deși am fost căsătorit de trei ori.

– Și atunci de ce nu încerci în țările malarice? i-o trânti Donald, strecurându-și mâna în buzunarul în care se afla arma.

– Constatarea tipică a unui idiot! mârâi aframul. Atunci de ce nu te întorci tu în Europa?

Iritarea lui Donald dispăru brusc. Spuse:

– Ascultă, amice, ar trebui să te întâlnești cu omul cu care locuiesc. Ai avea ce să înveți de la el. Și el e tot afram.

– Nu-i treaba ta, îi răspunse aframul. Cu cât sunteți voi mai puțini, ăștia cu relații normale, cu atât mai bine. Dar faptul că ai un tip de culoare coleg de apartament mă face să plâng. Peste o generație cei cu pielea neagră vor fi trecuți pe lista genelor interzise.

Scuipă la un centimetru de picioarele lui Donald și se răsuci pe călcâie.

Donald își văzu de drum, deprimat de acest incident. Nu-și dădu seama cât a mai mers. Din când în când anumite lucruri îi atrăgeau atenția – urletul amenințător al sirenei unei patrule, copii care se băteau din cauza unei înjurături, muzica atotprezentă – dar el rămânea adâncit în gânduri.

Referirea aframului la țările malarice îi readuse în minte ceea ce îi spusese Norman despre Beninia. Ca de obicei, computerul din subconștient îi aranja informația în noi tipare.

Guvernul ar trebui să afle de ce Elihu Masters s-a adresat corporației GT. Supoziție: Guvernul nu știe de ce. Dacă dehomalienii sau cei din URNG vor convinge Beninia să se alăture federației, partidul care nu se va împăca deloc cu această idee va trebui să lupte. Singurii factori care pot preveni războiul sunt: a) președintele Obomi, care nu e nemuritor, și b) intervenția unei forțe străine. În care caz... !

Îi veni dintr-o dată. Trei ore de lectură, cinci zile libere pe săptămână, timp de zece ani, îi încărcaseră memoria cu toate datele necesare pentru a iniția un plan așa cum trebuie să fie.

Dar chiar în clipa în care îi veni, toată știința lui i se refugie în fundul creierului. Se opri și se întrebă unde se afla.

Ținând seama de însemnele stradale, ajunsese în zona cea mai periferică din East Side, aflată la capătul ciclului morții și renașterii, care făcea ca uneori orașul să semene cu un organism. La sfârșitul secolului trecut, zona cunoscuse momentul ei de glorie: deceniu după deceniu așa-zișii conectori i-au însoțit pe intelectuali și pe pseudointelectuali, spre est, din Village în zona distrusă de lângă râu, și până prin 1990, sau cam așa ceva, locul acesta avusese un preț foarte ridicat. Numai că roata și-a urmat cursul ei și cei bogați și plictisiți s-au mutat. Acum, frumusețea clădirilor elegante era fărâmițată pe sub fațada strălucitoare a reclamelor. *Potengel vă asigură vigoarea. MasQ-Line străbate lumea dintr-un singur pas, întrebați-l pe cel căsătorit cu Mary Jane...* Vizavi, fără nici o legătură cu reclamele, se ridicau în diagonală scările de incendiu, sub care se adunaseră grămezi de gunoi ca ciupercile din pădure.

Donald se răsuci încet. Aici erau mult mai puțini oameni pe stradă. Simțeai și în aer starea de prăbușire. Doar la câteva minute de aici te întâmpina febra unei vieți pe care o sesizase și fără să-și încordeze atenția, așa că nu era de mirare că localnicii preferau să-și petreacă timpul în altă parte. Magazinele erau închise, cu excepția celor ale căror proprietari își puteau permite să țină un vânzător, dar chiar și acelea erau complet lipsite de clienți. Nu era liniște – nu există nici un loc liniștit în tot orașul – dar fiecare sunet îi părea că vine de foarte departe: nu de la această clădire, ci de la cea învecinată, nu din această stradă, ci din următoarea.

Acum se afla în fața unei mândrii arhitectonice realizată cu vreo douăzeci de ani în urmă – un teren de joacă avangardist, realizat în spațiul dintre două clădiri înalte, un adevărat araucaria tridimensional, calculat în așa fel încât dacă un copil neatent ar fi căzut, să se întâmple de la o înălțime foarte mică. În prima clipă, mintea lui refuză să creadă că există vreo legătură între liniile și formele pe care

le vedea, pentru că totul părea lipsit de legături ferme. Apoi, când perspectiva a departajat ceea ce era în primul plan de ce se afla în planul depărtat, și-a dat seama că imaginea pe care o vedea era o scară a lui Riemann din oțel și sticlă, a cărei siluetă era profilată de ultimele felinare rămase întregi.

Ceva se mișcă printre înspăimântătoarele ramuri artificiale. Nedându-și seama dacă era vorba de vreun om, Donald își băgă mâna în buzunar, pipăind arma cu vârful degetelor.

Creatura monstruoasă se ivi, incredibil de flexibilă, pe buza unei prăpăstii miniaturale, și prinse viață sub forma unei umbre aruncate de un copil care trecea prin dreptul felinarului salvat.

Donald scăpă un oftat adânc de ușurare. Prima dată crezu că a dat peste vreun drogat, dar când își dădu seama că nu era cazul, se întrebă dacă nu cumva aerul fusese infestat cu un halucinogen care-i afecta simțurile.

Strângându-și cu un gest mecanic arma, se întoarse hotărât să pornească spre casă.

Pe neașteptate, pentru că se afla într-o zonă unde nu se putea angaja un taxi, zări unul care rula încet cam la vreo sută de metri în fața lui. Făcu un gest șoferului.

Torcând încet, mașina ajunse în dreptul lui. Se pregăti să intre în timp ce șoferul activa sistemul hidraulic de deschidere a ușilor.

Nu chiar așa de repede.

Cuvintele îi sunară limpede, de parcă ar fi fost rostite de cineva aflat în compartimentul pasagerilor. Își retrase mâna de pe clanța portierei, încercând să descopere acel ceva care îl alarmase.

Probabil că mi s-a părut. Sunt și așa destul de stresat.

Dar nu. La mufele de aer condiționat fusese atașat un sistem care transmitea automat un semnal radio la secția de poliție dacă șoferul ar fi adormit un pasager. Acesta fusese însă aranjat; sigilul de plastic, care ar fi trebuit să aibă pe el viza anuală, se decolorase căpătând o tentă roșiatică transformată într-un adevărat semnal de alarmă. Oprise un fals taxi, unul dintre acelea al căror șofer își narcotizează victimele pe care apoi le pradă și le abandonează în bezna nopții.

Ușa se închise cu zgomot. Dar nu complet. În ciuda acționării hidraulice, ușa nu reușise să înfrângă sensibilitatea la lovituri a Karatandului pe care Donald îl plasase în calea portierei. Urmă o lovitură ca de ciocan și un scrâșnet care îi cutremurară cotul, dar își păstră prezența de spirit ca să nu-și tragă mâna. Prin lege aceste mașini care foloseau drept taxiuri erau de așa manieră făcute încât nu porneau dacă ușa nu era complet închisă. Dar Donald nu avea suficientă putere pentru a ieși de acolo cu forța.

Impas.

Din spatele geamului incasabil care îl separa de restul vehiculului, șoferul lovi în mod repetat butonul care acționa închiderea automată a ușii. Portiera se deschidea și se închidea cu pocnet sec dar Karatandul rezista. Dintr-o dată, Donald îl privi pe șofer cu un calm desăvârșit; dar omul era foarte preocupat să-și ascundă figura, în așa fel încât să nu-i poată fi văzută nici prin oglinda retrovizoare. Fusese răsucită complet într-o parte, acoperind fotografia taximetristului, funcția ei fiind preluată de o minicameră TV.

Și acum ce trebuie să fac?

– În regulă, Shalmaneser!

Vocea, care izbucnise din difuzorul montat în plafon, îl făcu să tresară.

– Eu îți deschid ușa, tu o iei la picior pe trotuar, și cu asta basta. Ce părere ai?

– Nu, replică Donald, surprins de propria lui dârzenie.

– Nu poți ieși decât dacă te las eu.

– Nu poți să pornești decât dacă te las eu.

– Speri să apară vreo patrulă, nu-i așa? Soldații nu trec pe aici dacă pot evita locul!

– Până la urmă, cineva tot va observa că un taxi care are aprins semnalul de ocupat stă în mijlocul drumului fără să plece.

– Dar cine ți-a spus că semnalul e aprins?

– Nu-l poți stinge dacă nu se închide ușa!

– Așa crezi? Am desființat sistemul de alarmare a poliției, nu-i așa?

– Asta se vede. Sigiliul tău a devenit roșu.

– Ești primul care a observat chestia asta în ultimele două săptămâni. Ultimului care s-a prins de chestie, i-am tăiat degetele.

Donald își umezi buzele cu vârful limbii și aruncă o privire spre trotuarul alăturat. Deși cartierul era foarte slab populat, nu era cu desăvârșire pustiu. Tocmai se apropia o bătrână aframă. Se aplecă spre crăpătura lăsată de ușa imperfect închisă și strigă:

– Doamnă! Chemați poliția. Acesta e un taxi fals!

Bătrâna se holbă la el, își făcu cruce și trecu mai departe.

Șoferul începu să râdă acru.

– Nu prea știi cum stau lucrurile pe aici, nu-i așa, Shalmaneser? Va trebui să renunți la programul pe care ți l-ai făcut.

Curajul lui Donald dispăru. Era gata să se recunoască învins și să accepte ideea de a o lua la sănătoasa, când agitația stârnită la colțul străzii îi atrase atenția.

– Spuneai că patrulele nu se prea abat pe aici, exclamă el.

– Exact.

– Atunci ce părere ai de cea care vine din spate?

Șoferul își privi televizorul îngrozit.

Oare crede că îl păcălesc? Nu-i nici o păcăleală – e sută la sută o mașină a poliției!

Blindată, asigurată cu aruncătoare de flăcări, patrula se apropie ca o felină de taxi. Șoferul dădu drumul sirenei.

– Ia-ți mâna de pe ușă, spuse șoferul. Pot să te fac om. Am relațiile mele – Skulbustium, Yaginol, shigi, spune ce vrei și se face.

– Nu, spuse Donald, de data asta pe un ton triumfător.

Acum se puteau distinge siluetele celor din mașina de patrulare. În plus, pe trotuar își făcuseră apariția vreo șase oameni. Dintre aceștia doi erau adolescenți aframi, care strigară ceva polițiștilor și izbucniră în râs.

Ușa mașinii de poliție se deschise și Donald se simți ușurat. Era o chestiune de secunde.

Exact când polițistul se afla în mijlocul străzii, fu izbit din senin de o grămadă de gunoi. Trânti o înjurătură, își scoase pistolul și trase în direcția terenului de joacă. Se auzi un țipăt. Trecătorii se trântiră la pământ. Șoferul părăsi taxiul în mare grabă și polițistul trase din nou asupra lui, dar rată. O ladă întreagă de gunoi se rostogoli acum de la înălțime mai mare, la început conținutul, apoi lada care se făcu praf. Un alt polițist ieși din mașină și trase în direcția din care fusese lansat atacul.

Dându-și seama cu întârziere că mâna nu-i mai era presată de ușa, Donald țâșni afară, strigând polițistului să nu-și mai irosească gloanțele și să pornească în căutarea șoferului. Cel care îl privea din mașină îl percepu doar ca pe o siluetă umană. Șuieratul glonțului care trecu pe lângă mașină îl făcu să se ghemuiască lângă rigolă.

De după un stâlp se întinse o mână care îl prinse de gleznă. Gestul putea fi și cel al unui prieten, dar Donald nu își putu da seama. Scoase Jettigun-ul din buzunar și trase în fața celui care îl apucase de picior.

Un geamăt. Vocea unei fete. Glasul unei fete.

– Să-mi faci mie una ca asta!

Ferestrele se deschiseră de ambele părți ale străzii. Copiii țipau ivindu-se din umbrele terenului de joacă, încântați de aventură, și aruncau cu ce le venea la mână – bucăți desprinse din zid, cutii și pachete, ghivece. O față frumoasă, întunecată, schimonosită de furie. Focurile dezordonate ale armelor polițiștilor, o voce care trânti un blestem spaniol: „Dar-ar sifilisul în el de țap în călduri!"

O izbi pe fata care încercase să-l înșface de obraz și își aminti de Karatand prea târziu. Mănușa rigidă de metal o lovi în gură și o expedie plină de sânge și gemete în mijlocul străzii, în lumina orbitoare a farurilor de la mașina poliției. Firicelul roșu care i se prelingea pe bărbie strălucea ca focul.

– Ucideți-i pe ticăloși!

De unde or fi apărut cu toții?

Dintr-o dată strada se umplu de lume ca un furnicar răscolit. Ușile și pasajele subterane vărsau necontenit oameni.

Rângile din metal aveau sclipiri stinse, din gâturi țâșneau urlete furioase, geamurile se spărgeau, revărsându-se peste capul celor de dedesubt. Sirena poliției se adăuga zarvei generale și cei doi polițiști, care se aventuraseră să iasă din mașină, se urcaseră zoriți la locul lor pentru a evita un al doilea atac cu gunoi. Între mașina poliției și taxi se răsucea pe călcâie fata lovită, gemea cu sângele picurându-i din buza despicată pe rochia de un verde strălucitor. Donald se retrase în nișa din zidul clădirii învecinate, neobservat de mulțimea convinsă că suferințele fetei fuseseră provocate de polițiști.

Mașina poliției încercă să bată în retragere. Prin geamurile încă deschise, Donald îi auzea cum strigau în microfon, cerând ajutoare de la secție. O armă cu laser trase la baza unui stâlp de lumină și metalul se topi ca untul într-o tigaie pusă pe foc. Stâlpul căzu pe spatele mașinii polițiștilor, blocându-le retragerea. Țipând fericită, o mulțime întreagă se repezi să transforme acel început de baricadă în ceva mult mai substanțial. Cineva aruncă o cutie cu gaz și arma cu laser o aprinse. Țopăind ca niște derviși, băieți și fete începură să-și bată joc de polițiști. Cineva ținti cu o piatră farul din stânga mașinii, care se sparse în mii de bucățele. Șoferul își aminti prea târziu să deruleze plasele de sârmă. Urmă un alt urlet de bucurie și o piatră căzu pe acoperișul mașinii, făcând-o să răsune ca o tobă de fier. Vopseaua explodă într-o puzderie de firimituri. Unele pătrunseră în ochii unui spectator, care își cuprinse fața cu ambele mâini, țipând că l-au orbit.

Și doar atât a mai trebuit.

– O, Doamne, exclamă Donald, cuvintele lui fiind mai mult ca o rugă pe care o rostise pe vremea când mergea la școală. Totul amenință să se transforme într-o insurecție. Va fi, este, o insurecție...!

context (9)

TUNCRET

Oamenii care simt nevoia să-și distorsioneze simțurile cu heroină, Yaginol sau Skulbustium nu reușesc să ajungă la adevărul esențial conform căruia lumea reală are la bază doar o singură caracteristică: ea, și numai ea ne poate lua prin surprindere.

Luați două bare din metal cenușiu și uniți-le. Rezultatul: un oraș transformat în ruine.

S-ar fi putut prevedea sau imagina așa ceva până când nu s-au știut suficient de multe lucruri despre lumea reală, încât să poată fi calculate proprietățile unei substanțe numită Uraniu-235?

Oamenii se tot minunează de faptul că chiromanția are o solidă bază științifică. Orice om cu un grăunte de inteligență ar fi putut spune, de îndată ce s-a descoperit codul genetic, că nu există nici un motiv aprioric pentru care liniile palmei să nu fie corelate cu temperamentul unei persoane prin intermediul asocierii genelor care au același cromozom. Într-adevăr, existau toate motivele pentru a crede că așa ceva e adevărat, căci nu suntem cu totul tâmpiți – lucru pe care l-am demonstrat deja – și dacă n-ar fi existat în chiromanție un element revelator pentru experiența în cauză, am fi abandonat-o pornind în goană după vreo altă fata morgana. Că doar nu sunt puține.

Dar au fost necesari patruzeci de ani de studiu intens și riguros al acestei probleme pentru a se demonstra că suspiciunile care se iviseră erau întemeiate. Chestia asta o găsesc remarcabilă – sau mai curând descurajatoare.

Perfect: ce ne-ar mai putea mira azi?

Faptul că după ce am aflat atât de multe despre noi înșine – desenul din palmă este doar un exemplu de cum ne-am analizat până la moleculele din care suntem constituiți, așa încât putem afirma că întrezărim ziua când nu numai că vom putea decide sexul copiilor noștri (dacă ne vom permite să achităm nota de plată), dar să și hotărâm dacă vom avea în familie un geniu într-ale matematicii, sau un muzician, sau un cretin (cred că unora le-ar plăcea să crească un cretin pe post de animal de casă...). Ajungând aici, știm mai puțin despre felul cum am reacționa într-un grup de oameni decât despre felul în care se comportă lucrurile neînsuflețite, cum ar fi, de exemplu, o bară de U-235.

Sau poate că nici nu e chiar atât de uimitor. Fără a fi *cu totul* idioți, manifestăm o remarcabilă tendință în acest sens.

– *Tu: Cel mai bun* de Chad C. Mulligan. –

(ISTORIE: Papa Hegel spune că tot ce aflăm de la istorie e că de la istorie nu aflăm nimic. Cunosc oameni incapabili să învețe ceva din ce s-a petrecut chiar în cursul acestei dimineți. Hegel trebuie să fi văzut până departe.

– *Lexiconul Hipcrime* de Chad C. Mulligan –)

urmărind detaliile (9)

SĂMÂNȚA LUI POPPY[1]

Să fi fost acesta într-adevăr un colț de lume trist, sau să fi fost doar în aparență trist numai pentru că ea revenise de pe orbită? Într-un loc ca acesta trebuia să vii pe niște picioare foarte sigure în cazul în care s-ar fi făcut analizele și verificările. Dar după opinia celor care știau că produsul finit va fi obținut după o abstinență de treizeci și șase de ore, era o adevărată cădere liberă.

Însă chestia asta te putea plictisi foarte ușor.

Toate amănuntele: pereți din plastic de un galben pal; ferestrele în parte întunecate din cauză că razele soarelui erau reflectate de suprafața exterioară, posterurile înrămate, creând un mozaic de reguli pe care trebuia să le accepți, bănci aparent destinate să-i facă pe aceia care le foloseau să se simtă cât mai inconfortabil, încât persoanele fără locuință să fie scutite de obligația unor vizite lipsite de orice scop, doar din dorința de a sta puțin la căldură; și peste tot stăruia un aer stătut: iz de praf, hârtie învechită și încălțări uzate.

Singurul element care sugera ceva natural în încăpere era podeaua, acoperită cu plăci pe care fusese gravat desenul unei frunze moarte, pusă sub un plastic transparent. Dar chiar și acesta era un eșec, pentru că, dacă te uitai direct la plăci vedeai repetarea modelului, și dacă priveai dintr-o parte, modelul dispărea sub un maldăr de zgârieturi și crăpături produse de numărul imens de picioare care traversaseră camera și totul avea culoarea maronie a unei baligi.

– Ajunge.

– Mai bine nici că se putea.

Celelalte femei care așteptau își ridicară privirea, faptul de a vorbi fiind singura distracție și unicul stimul. Toate erau femei între douăzeci și cincizeci de ani, și toate cu sarcini mult mai avansate decât Poppy, unele al căror pântece se revărsa din plin; al altora, ceva mai modest, abia dacă ajunsese să se împlinească aidoma unei mingii. Probabil că acestea din urmă auziseră despre rezultatul cariotipurilor lor. Poppy se cutremură la gândul că i se va extrage lichid cu un ac direct din abdomen și se întrebă câte din cele de acolo vor fi golite oficial de sămânța din ele.

[1] Poppyseed – Ambiguitate intenționată: Poppy este numele unui personaj, dar în engleză are și sensul comun „mac" (poppyseed – sâmânță de mac) (n. tr.).

Ca și cum ar fi dorit să străpungă aura protectoare a feminității ei, fiind singurul bărbat de față, Roger se apropie de ea și-i cuprinse umerii cu brațul. Ea îl mângâie pe mână și-i zâmbi.

Era izbitor de drăguță, chiar așa cum era îmbrăcată, în pantaloni bufanți, trei sferturi, care ar fi trebuit spălați, și o bluză care ar fi fost bună pentru o femeie mult mai voinică. Ovalul feței ușor osoasă era perfect conturat, figura fiindu-i luminată de ochii mari, căprui, și încadrată de cosițe negre, și cu un ten suficient de bronzat ca să-i dea o notă de sălbăticie. Cât despre sarcină, aceasta nu avusese nici un alt efect asupra ei decât că îi punea și mai mult în evidență bustul.

Ea chicoti gândindu-se la ceva foarte personal, și Roger o strânse și mai tare cu brațul.

– Miss Shelton, spuse o voce fără trup. Și – ah, da – Mr. Gawen!

– Noi suntem, spuse Roger și se ridică în picioare.

Prin ușa care se deschise la apropierea lor putură vedea un bărbat de vârstă mijlocie cu înfățișare obosită stând la o masă sub tabloul Regelui și Reginei și a celor doi – puteți fi siguri, garantăm cifra – *doi* copii. În fața lui erau ordonate teancuri de formulare și un număr de recipiente sterilizate și sigilate, cu un spațiu special pe capac pentru nume și numere.

– Luați loc, îi invită el fără să-i privească. Sunteți doamna Poppy Shelton?

Poppy încuviință cu o mișcare a capului.

– Și, ăă, de când?

– Ce?

– De când ești însărcinată?

– Doctorul mi-a spus că de șase săptămâni. M-am dus la el când nu mi-a mai venit ciclul și mi-a spus să mă prezint aici dacă nu e vorba de ceva accidental.

– Mda. Individul aflat de cealaltă parte a mesei scrise ceva într-un formular. Și dumneata ești tatăl, nu-i așa, domnule Gawen?

– Dacă Poppy o spune, atunci așa e.

Individul îi aruncă lui Roger o privire tăioasă, ca și cum cineva și-ar fi bătut joc de el.

– Aha. Oricum e bine să-l avem consemnat și pe presupusul tată. În zilele noastre nimeni nu poate fi sigur pe nimic. Și vrei să-ți duci sarcina până la capăt, doamnă Shelton?

– Ce?

– Vrei să ai copilul?

– Sigur că da!

– Nu există nici un „sigur că da" în această privință. Cele mai multe dintre cele care vin aici au în cap toate tertipurile prin care să obțină un avort – liste întregi cu bolile pe care le-au avut în copilărie,

felul în care bunica lor s-a senilizat imediat după cea de a o suta aniversare, sau cine știe ce legătură aparentă cu vreun copil de la cealaltă scară a blocului care are pojar. Ești căsătorită?

– E obligatoriu? i-o trânti Poppy.

– Din păcate, nu. Și nu-mi place nici tonul dumitale. Lucrurile – așa cum pui problema – fac parte „obligatoriu" din cea mai simplă formă de ecologie umană. Cu aproape o sută de milioane de oameni pe insula asta a noastră, nici n-ar mai avea rost să ne irosim resursele materiale și umane pentru întreprinderi lipsite de orice noimă, cum ar fi instruirea phocomelilor, sau să curățăm după idioți. Toate țările civilizate și avansate din lume au ajuns la această concluzie și dacă vrei să te strecori printre prevederile legii care îngrădește numărul de copii ai unei familii, va trebui să te duci într-o țară care nu-și poate permite să-ți asigure o asistență medicală cumsecade. Aici, cel puțin, ești sigură că acest copil al tău va fi ferit de probleme de natură ereditară, pe de o parte, iar pe de alta i se va acorda protecția necesară față de riscurile pre- și postnatale. Ce vei face cu copilul după ce se va fi născut, te privește.

Poppy izbucni iar în râs și Roger o strânse de mână ca să o facă să tacă.

– Dacă mai aveți ceva să ne spuneți?... zise el.

Bărbatul ridică umeri.

– Bun, ți-a spus doctorul ce trebuie să-mi aduci?

Roger își goli conținutul buzunarelor umflate ale hainei.

– Probe de urină de la mine și de la ea. Probe seminale în pungulița de plastic. Unghii, fire de păr, salivă și mucus nazal, sunt toate aici.

– Bun. Dar vocea individului nu părea deloc mulțumită. Întindeți mâna, doamnă Shelton.

– Doare?

– Da.

Îi înfipse un ac în vârful degetului, stoarse un strop de sânge și îl lăsă să picure pe o hârtie de filtru pe care o puse într-un plic etichetat.

– Și dumneata, domnule Gawen.

Repetă operația, apoi se așeză pe scaun, lăsându-se greu pe spetează.

– Cam asta ar fi totul pentru astăzi. Dacă nu apar probleme de natură ereditară, ți se va permite să duci sarcina mai departe până în a treisprezecea săptămână, când va trebui să te prezinți la spital pentru realizarea cariotipului. Vei fi anunțată cu trei zile înainte. La revedere.

Poppy avu o ezitare.

– Și dacă nu va fi admis? întrebă ea după o clipă.

– Depinde. Dacă e din cauza ta, chiuretajul și sterilizarea. Dacă e din cauza lui, vreo manifestare față de care tu ești imună, chiuretajul și interdicția de a mai conviețui împreună.

– Și dacă nu vin pentru chiuretaj?

– Atunci ești trecută pe lista persoanelor căutate, arestată și închisă. În orice caz, nici un spital nu va accepta să te interneze în maternitatea lui, nu te va asista nici o moașă și, în cazul în care copilul se va naște cu o diformitate, va fi preluat de o instituție specializată. Probabil că sună cam aspru, nu-i așa? Dar cred că face parte din îndatoririle pe care le avem față de generația viitoare, obligații pe care trebuie să le acceptăm.

Poppy chicoti din nou și Roger, roșu la față de jenă, o conduse afară.

Ajunși în stradă, ea îl cuprinse cu brațul și începu să țopăie.

– Roger, o să reușim, o să reușim!

– Și eu sper, răspunse el cu un entuziasm domolit.

– Ah, ești așa de pesimist. Probabil că ți s-au înecat corăbiile. Ți s-a întâmplat ceva?

– Am niște gumă Skulbustium. Dar nu cumva e chiar una din chestiile pe care trebuie să le eviți?

– Nu, doctorul a spus că numai Yaginolul poate face rău copilului.

– Ești sigură?

– Absolut. Doar l-am întrebat în mod special și ți-am spus care i-a fost răspunsul.

– Atunci e în regulă.

Scoase un pachețel din buzunar și, în așteptarea mașinii, își împărțiră bomboanele-gumă care emanau o ușoară aromă de anason. Se uitară în jurul lor încercând să-și dea seama unde se aflau. În capătul opus al cenușiei London Street fuseseră instalate bariere cu semne mari care atenționau că strada era închisă pentru reparații; ca în multe alte locuri ale metropolei, exista planul de a construi pe carosabil, lăsând loc numai pentru circulația pietonală.

Încetul cu încetul stâlpii albi și roșii ai barierei începură să semene cu tulpinile unor plante exotice, mai cu seamă roșul, care strălucea ca o flacără. Amintirea tristului salon de așteptare, a antipaticului funcționar care-i chestionase, începu să se estompeze aidoma unui vis dintr-un trecut îndepărtat. Poppy, cu o mână pe pântece pentru a binecuvânta miracolul care se împlinea acolo ca urmare a unei legături dorite, avea ochii măriți de uimire înfiorată.

– El o să vadă această lume, nu-i așa? șopti ea.

– Nu aceasta, nu rahatul ăsta, ci locul acela superb care nu încetează nici o clipă să te uluiască.

– Roger, ce drog ți se pare a fi cel mai bun? Trebuie să fiu sigură că nu va cunoaște niciodată urâțenia lumii.

– Va trebui să-l întrebăm pe doctor, răspunse Roger. Pe față i se citea o certitudine calmă. Doctorul i-a mai ajutat pe foarte mulți, așa că trebuie să știe despre ce e vorba.

O luă de mână și porniră, singurii doi oameni adevărați din tot universul, pășind pe o stradă pavată cu nestemate spre un tărâm al iubirii.

context (10)

COPILUL ȘI APA DIN SCĂLDĂTOARE

„Vă garantez că e o adevărată prostie să pierzi ani întregi cu pregătirea unui personal medical cu o înaltă specializare și a psihologilor și a așa mai departe, ca apoi să-i pui la o muncă de la care n-ai ce rezultate să aștepți, de vreme ce materialul pe care lucrează e lipsit de la bun început de orice speranță, așa cum sunt imbecilii. Sunt chiar gata să admit oarecum și ideea că acești indivizi ar avea un blestemat complex al puterii și că le place să domine zarzavaturile umane neputincioase, deși va trebui să mi se ofere argumente solide în acest sens înainte de a înghiți toată povestea asta. Dar nici nu voi contesta faptul că suntem prea mulți – știrile despre foametea din Asia, ciuma care seceră în America Latină, precum și amploarea nomadismului sezonier din Africa, fiindcă jumătate de an pământul nu poate oferi strictul necesar celor care trăiesc acolo. Pentru așa ceva nici nu mai e nevoie de dovezi.

Dar oare am adoptat măsurile cele mai potrivite pentru a face față situației? Luați, de exemplu, hemofilia; nu a putut fi oprită fără să facă victime printre capetele încoronate ale Europei, și mulți dintre ei au arătat chiar foarte bine în comparație cu adevărații hemofili și chiar și-au păstrat tronul până când gena i-a trădat. Doar n-o să-mi spuneți ca Henric al VIII-lea al Angliei sau Ivan cel Groaznic sunt descendenți din regina Victoria. Sau uitați-vă la modul în care o parte dintre state i-au condamnat pe cei cu degetele palmate; veți găsi o mulțime de medici care susțin că acest fapt nu este decât o adaptare la mediu care a început încă de pe vremea când omul era o ființă semiacvatică și trăia prin mlaștini și vaduri puțin adânci, hrănindu-se cu ierburi și crustacee.

Dar schizofrenia? Încă se mai fac cercetări pentru a determina dacă simptomele chimice se datoresc reacției provocate de stres, sau dacă sunt înnăscute și există oameni care pur și simplu au o predispoziție pentru așa ceva, dar boala poate fi ținută foarte bine în frâu într-un anumit mediu. De fapt, nici nu cred că ar fi vorba de ereditate, putem discuta, mai curând, despre un mimetism comportamental la nivelul familiei, fiind vorba de un răspuns amplu în cadrul acestor grupuri, așa cum ar fi, de pildă, infanticidul mai accentuat printre copiii și nepoții care provin din acele familii rele, lipsite complet de afecțiune, indiferent de genotipul lor. Aveți părinți cu înclinații spre un comportament schizofrenic? Îi învățați modelul comportamental și asta-i tot.

Dar diabetul? După cum se știe, e mortal și trebuie să recurgi la tratament chimic. Bun – dar numele meu este Drinkwater (Băutorul de apă), ceea ce reprezintă o certitudine pentru faptul că unii dintre strămoșii mei, cum ar fi francezul numit Boileau, și neamțul cu numele de Trinkwasser, au fost diabetici polidipsomatici, diabetici ereditari.

Și dacă pe vremea când oamenii își luau porecle ar fi existat o legislație eugenică, atunci li s-ar fi interzis să aibă copii și eu n-aș mai fi fost azi aici.

Nu înțelegeți? *N-aș mai fi fost aici!*"

continuitate (9)

RUPT DE SINE ÎNSUȘI

Aidoma unui monstruos piston de presă explozivă, universul se prăvăli asupra lui Donald Hogan, așa cum o mână ar fi presat un boț de chit, lăsând imprimată în el forma degetelor. Își simți ființa pulverizată în beznă, cu puterile de a înțelege ce se întâmplă și de a lua o hotărâre mult diminuate, redus la condiția unei biete păstăi a cărei soartă atârna de voia întâmplării.

O parte din analiștii sociologi trăseseră concluzia că orășeanul ajunsese în faza unui echilibru total instabil; o singură picătură putea provoca dezastrul. Porcul din Gadara, pe culmea dealului care se înălța deasupra mării, porc care râma grohăind, oamenii își dădeau seama de lucrul ăsta, susțineau teoreticienii, și deci atunci când puteau să opteze pentru altceva nu se mai înghesuiau să ajungă în orașe, și așa supraaglomerate. Dar în țări ca India nu mai exista nici o altă alternativă; foametea nu era așa de intensă în centrele urbane, unde oamenii se aflau în apropierea punctelor de distribuire a hranei și unde starea de letargie produsă de foame reducea izbucnirile violente doar la fapte izolate. Cu totul alta era situația populației bine hrănite din America și Europa, care putea fi împinsă în prăpas-

tie fără nici un alt avertisment cu excepția acelei stări de iritare împotriva căreia era suficient un pachețel cu tranchilizante.

Ultimul gând coerent pe care Donald a mai fost în stare să-l formuleze a fost că una era să ai cunoștință de acest pericol, și cu totul alta să fii pus în fața lui.

Apoi lumea se învârti haotic și se simți pierdut.

ÎN CENTRU: mașina de patrulă a poliției. Un vehicul de culoare albă, trapezoidal, lung de treisprezece picioare și lat de șapte, cu roțile ascunse sub blindajul care proteja și motorul și rezervorul. Cabina era pentru patru persoane, prevăzută cu geamuri incasabile și un parbriz pe care se putea desfășura o rețea de sârmă protectoare, în timp ce partea din spate era destinată transportului arestaților sau răniților, fiind dotată cu o portieră grea din metal, cu tărgi pe rotile și cu un sistem de aer condiționat și gaz soporific. Pe botul mașinii se aflau două lumini de un alb strălucitor care acopereau o deschidere de 150 grade, dintre care una dispăruse pentru că șoferul ezitase să desfășoare plasa protectoare; la fiecare colț al plafonului mașinii se afla câte o lumină cu intensitate reglabilă; tot pe plafon se afla un mic tun mobil, pneumatic, care putea să lanseze grenade din sticlă până la o distanță de șaizeci de iarzi; sub blindaj și folosite numai în caz de extremă necesitate se aflau aruncătoare de flăcări care puteau să inunde strada cu foc pentru a-i împiedica pe atacanți să se apropie, timp în care cei aflați în mașină așteptau ajutoarele, respirând cu niște măști alimentate de la sistemul de aer condiționat. Mașina nu putea rezista minelor, sau la trei împușcături succesive în același punct al blindajului, sau prăbușirii unei clădiri peste ea, în rest nimic altceva din ce s-ar fi putut întâmpla în timpul unei răzmerițe nu o putea afecta. Cu toate acestea, motorul nu era în stare să o facă să împingă din drum taxiul ale cărui frâne erau acționate automat prin deschiderea ușilor și nici stâlpul de lumină căzut peste ea, și care fusese de acum vârât cu multă sudoare și potop de înjurături la locul lui, și nici o cutie poștală bine fixată la locul ei.

PRIM-PLAN: făcuți parcă din aer, înghesuindu-se pe trotuar, zeci – sute – de oameni, cei mai mulți aframi, unii portoricani, alții WASP. O fată cu un acordeon electronic dat la maximum, producând un zgomot fantastic, care făcea ferestrele să tremure și timpanele să bubuie, urla un cântec printr-un megafon, în timp ce ascultătorii începuseră să bată ritmul la: *Ce ne facem cu frumosul nostru oraș, murdar și periculos, parfumat și căcăcios?*

În mașina poliției se arunca orice – pietre, gunoaie, sticle, cutii. Cât va mai dura până când tunul și aruncătoarele de flăcări vor intra în acțiune?

CADRU: fațadele uniforme ale clădirilor cu douăsprezece etaje, fiecare ocupând un bloc, sau o jumătate de bloc, aveau o liniaritate

care abia dacă era întreruptă de străzile gen canion, pentru că parcarea automobilelor în interiorul orașului însemna că benzile cu sens unic pentru mașinile oficiale și taxiuri erau suficiente. Autobuzele mergeau doar până la primul colț la stânga și încă alte două colțuri la dreapta. Trotuarele erau flancate de bariere din beton înalte de patru inci, suficient de mici pentru a fi sărite, suficient de înalte pentru a împiedica mașinile să dea peste pietoni. Aproape că nu era fațadă pe care să nu se afle reclame, așa încât cei aflați la etajele superioare dădeau cu ochii de noianul de mizerie prin mijlocul unui O sau printre picioarele unei fete amabile. O singură excepție în unitatea de monolit a fațadelor străzii o constituia terenul de joacă, aidoma amestecului lui Einstein în lumea ordonată a lui Euclid.

DETALIU: fațada clădirii unde se ghemuise, aflată vizavi de terenul de joacă, era ceva mai ornamentată decât a celorlalte blocuri, având o verandă lată deasupra nivelului străzii pentru accesul în interior și stâlpi de susținere integrați în fațadă, lați, așezați în perechi cu un spațiu de aproape două picioare între ei, de formă conică, având la bază o grosime de două picioare și terminându-se cu un vârf ascuțit în dreptul celui de al patrulea nivel. Se refugiase în spatele unui asemenea stâlp, care îl ferea de lumină, punându-l la adăpost de insurgenții care mișunau și de proiectilele improvizate care trosneau în jurul lui. Un zgomot de metal care se rostogolea deasupra lui îl făcu să privească în sus. Cineva încerca să schimbe poziția verticală a scării de incendiu, așezând-o într-un unghi drept, care să-i permită să arunce de acolo cu orice asupra mașinii poliției, prinsă în capcană.

Vâz-Poc. Vâz-poc. Fâs-vâz-poc.

Tunul de gaze.

Grenade care se izbeau de zidurile clădirilor, lansând fiecare câte un litru de gaz, ce se târa spre rigola îngustă a străzii. Primele victime, care inhalaseră din plin gazul, începură să tușească, să urle și să se lase în genunchi, rostogolindu-se pe caldarâm, iar aceia care avuseseră norocul să se afle în afara razei de acțiune a gazelor toxice se aruncară la pământ, încercând să iasă din zonă târându-se.

Vâz-poc. Fâs-vâz-poc.

Fata căreia îi rupsese mutra o porni cu pași clătinați din mijlocul drumului, venind spre el. Animat de un vag impuls de a-i sări în ajutor, Donald își părăsi adăpostul lui dintre stâlpi și o strigă. Fata se îndreptă spre el numai pentru că îi auzise vocea prietenoasă, fără însă să fi văzut despre cine era vorba, și în aceeași clipă o bâtă îl izbi peste umărul stâng. Apucă să observe că mâna care-l pocnise aparținea unui afram. Se clătină și căzu în genunchi. Tunul de gaze începuse să expedieze proiectile în direcția lui și primele revărsări de

otravă făcură respirația insuportabilă. Cei care reușiseră până atunci să evite gazele se atârnau de ramurile metalice ale terenului de joacă, aidoma primului om care încerca să se salveze de haita de lupi. Fata își văzu fratele care-l izbise pe Donald și, împreună, alergară spre colțul străzii, abandonându-l. Se luă după ei, pentru că toată lumea alerga ori într-o direcție ori în cealaltă.

La colț: cei de pe urmă sosiți se alăturară unui grup înarmat cu bâte și cutii goale din care făcuseră tobe și care începuseră să chiuie de bucurie la vederea mașinii de poliție avariate.

– Gaze!

Strigătul deveni șovăitor. Vizavi era un magazin conectat la sistemul de alarmă automată; patronul, sau directorul, își făcuse apariția izbind grăbit grilajul metalic care acoperea vitrina și ușa, prinzând astfel în capcană trei clienți ce păreau mai curând ușurați decât speriați. O mână nevăzută aruncă o piatră în ultima vitrină, dincolo de care se aflau sticle de băutură. Cutii și sticle se prăvăliră într-un morman care se înghesuia în grilaj, blocându-l. O parte din mulțime hotărî că magazinul era o țintă mai interesantă decât mașina poliției.

Un duduit de motor acoperi întreaga explozie sonoră. Unul dintre elicopterele micuțe, de o singură persoană, care patrula deasupra clădirilor înalte până la Domul Fuller, cu căptușeala roșie a acoperișului său care forma cerul Manhattan-ului, urmărea întreaga scenă pentru a ține la curent Cartierul General al poliției cu privire la extinderea răzmeriței. Dintr-un luminator aflat înspre dreapta veni o bubuitură – o armă veche de vânătoare. Elicopterul se clătină și începu să coboare spre mijlocul străzii, în timp ce elicea mugea forțată de pilot pentru a câștiga înălțime. Înnebunită de plăcerea de a-l avea expediat pe caraliu chiar în mâinile ei, mulțimea năvăli să-l întâmpine cu bâtele.

Donald o luă la fugă. La colțul următoarei străzi descoperi că măsurile de înăbușire a rebeliunii erau în plină desfășurare. Mașinile pompierilor împingeau oamenii cu jeturi de apă, de pe stradă în zidurile caselor. Se întoarse, încercând s-o apuce în direcția opusă, dar imediat dădu peste mașini de gunoi și dube de poliție la care fuseseră atașate lame asemănătoare celor pentru dezăpezire, dar care acum erau folosite în același scop ca furtunurile, dar cu mult mai puține menajamente.

Fiind ținută cu forța în permanentă mișcare, mulțimea nu putea să se organizeze în vederea unei rezistențe bine gândite.

Își făcu apariția un alt minielicopter, care coborî amenințător, lansând grenade cu gaze toxice.

Donald era unul dintre cei vreo cincizeci de oameni bruscați și împinși de poliție, fiindcă nu locuiau în acel cartier și nu aveau unde

să se refugieze. Își croi drum spre zidul clădirii pentru că îi văzuse pe câțiva dispărând prin pasajele dintre blocuri. Dar la prima ușă, unde ar fi avut șansa să intre, fu întâmpinat de doi aframi înarmați cu bâte, care îi spuseră:

– Tu nu locuiești aici, WASP, dispari înainte s-o iei pe coajă.

Cele două mașini ale pompierilor și camionul gunoierilor, de care încerca să scape, se întâlniră în mijlocul unei intersecții. Masa de oameni care se revărsase pe toate cele trei străzi era împinsă în cea de a patra și aruncată iar în mijlocul confruntărilor. Se înghesuiau unul în altul, călcându-se pe picioare și urlând.

Mașina patrulei de poliție rămase înțepenită la locul ei.

Șoferul claxonă în semn de salut la apariția colegilor lui din camionul de gunoi. Gazul se dispersase în întregime, lăsându-și victimele tușind și vomitând, dar nu exista nici un semn că răzmerița s-ar fi stins. Pe barele din beton ale terenului de joacă bărbați și femei continuau să cânte melodia pe care o urla fata cu acordeonul electronic: *Găsește-ți un ciocan și SFĂRÂMĂ!* Aproape toate geamurile fuseseră sparte și sticla scârțâia sub picioare. Ființele umane fuseseră îngrămădite împreună cu gunoiul într-o movilă uriașă, nu numai din direcția din care venea Donald, ci și din celălalt sens. Planul inițial fusese îndeplinit integral: închiderea zonei, menținerea rebelilor în permanentă mișcare, adunarea într-un singur loc și împachetarea. Tineri curajoși săreau pe brațele mașinii de gunoi în timp ce aceasta trecea prin dreptul terenului de joacă și de acolo mai departe, la adăpostul zidurilor de beton. Donald întârziase prea mult ca să-i mai imite; exact când se gândea că ar trebui s-o facă fu obligat să meargă mai departe.

Fără nici o judecată începu și el să împingă și să urle, la fel ca toți ceilalți, fără să-l mai intereseze dacă cel în care se înghesuia era bărbat sau femeie, afram sau WASP. Tunul de gaze arunca grenade deasupra capului său și muzica bubuitoare începu să se stingă. Miasmele gazului ajunseră în nările lui Donald, înăbușind și ultimele rămășițe de rațiune. Agitându-și ambele mâini, fără să-i pese cine îl pocnea, pentru a întoarce loviturile, începu să se lupte cu oamenii veniți din direcția opusă, războindu-se cu grupul cu care căzuse în aceeași plasă. Pe acoperișuri se așezaseră în urlet de turbină elicopterele poliției, cu plase uriașe pentru a curăța locul de scandalagii, pe care îi vor căra în felul acesta la secțiile de poliție. Elicopterele semănau cu niște făpturi oribile ce păreau să se fi ivit din împerecherea unui păianjen cu un vultur.

Iar el împingea, izbea și răcnea fără să simtă loviturile care se abăteau asupră-i. În dreapta ochilor lui se ivi o față neagră care i se părea cunoscută și singurul lucru la care se putu gândi era că îl reîntâlnise pe băiatul asupra căruia trăsese, acela a cărui soră îl ata-

case răzbunătoare, așa că o izbi peste gură, făcând-o să sângereze. Îngrozit, începu să-l lovească pe omul care i se opunea.

– Donald! Oprește-te, Donald, *oprește-te!*

Din grenadele explodate se scurgea tot mai mult gaz. Își pierdu energia necesară pentru a mai lovi cu pumnii și o geană de lumină i se strecură în creier înainte de a leșina.

Spuse:

– Norman. O, Doamne. Norman. Sunt așa de...

Scuza, cel căruia îi era adresată, cel care o formulase, totul se prăbuși într-un ocean de întuneric.

lumea evenimențială (7)

SITUAȚIA ARTEI

Am văzut mâzgălit pe colțul zidului mâzgăzgăzgălit pe un zizizid colțul pisicii miorlăind pe zizid ceea ce am văzut mâzbălit pe zizât am uitat așa că nu e chiar atât de important SĂ CUNOȘTI AVÂND ÎN MÂINI UN DISPOZITIV POLIFORMANT SENZAȚIILE LUI MICHELANGELO ȘI ÎNCĂ ȘI MAI MULTE DIN CELE ALE LUI RODIN ȘI ROUAULT *să vă analizăm metabolismul și să vă realizăm un amestec care să fie numai și numai al dumneavoastră garantat să vă poarte cu mult mai sus și mai mult timp* realizând un hibrid prin încrucișarea caleidoscopului cu computerul cu care am creat Colliderscopul care vă transformă locul dumneavoastră cenușiu într-un minunat mister EL CARE ARE PĂMÂNTUL SĂ-L ASCULTE TOTUL SE AFLĂ ÎN SUNETELE ÎNTÂMPLĂTOARE ALE UNUI GENERATOR DE SUNET ALB arhitectura viitorului va ține de spațiu volum introvertire și contracție CONCERTUL DE VIOARĂ AL LUI BEETHOVEN SOLIST ERICH MUNK-GREEN *când zugrăviți din nou nu uitați să ne consultați pentru opere de artă originale create pe computer pentru completarea nuanței coloristice* arome rare orientale de la hrana cea mai banală dacă o dregeți cu puțin „Ass-salt" înainte de a găti ULTIMA COLIZIUNE PLANETARĂ DE PROPORȚII A LUI EM THIRTY-ONES ESTE PE BOBINA EG 92745 *dacă nu ați citit-o înseamnă că nu v-ați aniversat cea de a douăzeci și una zi de naștere „oferă un cu totul alt înțeles cuvântului roman"!* NETSUKE NU A FOST NICIODATĂ AȘA ÎNAINTE DE TEXTURI FORMELE ABSORB NECONTENIT PRIN STRUCTURA INSTABILĂ (G' STATA) unuia dintre cei mai creativi artiști ai generației noastre i se datorează hainele de la „Gondola" MACBETH DE LA BAZA LUNARĂ ZERO DE WILLIAM SHAKESPEARE ȘI HANK SOLDLEY *scăpări necontrolate azi seară pirotehnice și o mare ocazie pentru autoexprimare vă aduce propriile uri* vreți să spuneți că nu ați cumpărat încă una din cutiuțele ceas ale lui Ed Ferlingham? *să faci din casa ta cadrul cel mai adecvat personalității tale* NOI MARIONETELE UN NOU BALET DE SHAUN *cea mai fascinantă preocupare a secolului este studierea potențialului stocativ al englezei „Karezza verbală deoarece pare a fi mereu acolo fără însă să fie așa"* CEA MAI MARE DINTRE ARTE E CEA MAI NEGLIJATĂ CÂND TE-AI EXTAZIAT ULTIMA DATĂ ÎN PAT? *la cea de a 22-a Galerie a Secolului să-ți porți hainele cele mai vechi sau cumpără-ți exemplarele noastre unice sau vino în pielea goală la „dușul cu rahat" de Alan Zelgin* în cele din urmă parfumul a ajuns la statutul de artă în flacoanele delicate ale secolului Douăzeci și unu prin intermediul lui Arpege ASTĂ-SEARĂ PE CANALUL CINCIZECI ÎN PERFECȚIUNEA SOLIDARITĂȚII HOLOGRAFICE *enigma policromă de The Triple la Shoplace Shoplace Shoplace* PREȚUIEȘTE-ȚI TENDINȚELE DEZINTEGRATOARE CHEAMĂ-NE PENTRU A ȚI LE CULTIVA n-ai mai văzut niciodată antichități pentru că noi le-am inventat iar acum s-au adunat grămezi despre cum un capac de roată Balinese sau o imitație nouă a unui aparat hi-fi? *studiază zockul la studiourile noastre cu acea înnăscută dexteritate a căderii libere* TEATRUL ÎN GAURĂ PREZINTĂ OPERA LUI WAGNER LOW END GRIN autostrigătul pentru intelectuali scutit de taxe la aparatul dumneavoastră EXPERIENȚA „PUTE" DE QUATROMANE TOATE INSTRUCȚIUNILE DISPONIBILE *să nu vă plictisiți niciodată de popparade Tonvaria le prelucrează conform gusturilor dumneavoastră de la Bach la Beiderbecke la Bronstein și la oricine* CÂND ZICEM SENZAȚIONAL ÎNȚELEGEM PRIN ACEASTA CĂ VA ÎNĂLȚA TOATE FACULTĂȚILE PERCEPTIVE PRIN BLÂNDE NE-NOCIVE plictisiți de toate să ne trimiteți exemplu 1000$ pentru invadarea apartamentului de trei camere cu vopsea și căldări de rahat 1500$ pentru hold-up manu militari și hoția a tot ce mobil cu dialog și maxima distrugere a dispozitivelor citate la 3000$ *în cele din urmă gastronomia își cucerește statutul de adevărată artă datorită lui Noël Noël* CUTIILE NOASTRE SUNT CONCEPUTE INDIVIDUAL DE UNII DINTRE CEI MAI MARI ARTIȘTI și tu îți poți exploata potențialul artistic cu unul din cursurile noastre personalizate FII SINGURA PERSOANĂ DIN BLOCUL TĂU CARE SĂ CITEASCĂ ACESTE POVESTIRI PE PERGAMENT FĂCUT MANUAL CU O CALIGRAFIE FRUMOASĂ *în cele din urmă neglijatul simț al tactilului se poate bucura de fructele creativității marilor artiști „single"®* AI PICTAT „ISUS OPRIT LA EMMAUS"? aruncă odată camera aia veche la gunoi și aliniază-te

curentului holografic O EDIȚIE LIMITATĂ DE UN MILION DE EXEMPLARE îți putem re-programa viața pentru a face din ea un întreg cât se poate de artistic CÂND SE SPUNE BOTTICELLI TE GÂNDEȘTI LA UN PUTINEI DE BRÂNZĂ AȘA CĂ AZI RECUNOSCUT DE GASTRONOMI CARE SE ÎNCLINĂ ÎN FAȚA SUCCESELOR NOASTRE *Școala de televiziune liberă prezintă* o călătorie pe orbește oriunde există tema liberei pătrunderi mâine *Muzeul ultimei săptămâni de expoziție se schimbă zilnic* ARTA CURSULUI DESPRE FILMUL ALBASTRU CU FILMUL REAL NU REPRODUCERI PE BANDĂ în cele din urmă potențialul televiziunii a ajuns să fie pe deplin exploatat de marii artiști *care ți-au fost visele din ultima vreme și nu e psihiatrul tău cel care te întreabă ci oamenii care au văzut în inductorul de somn următorul pas logic* în cele din urmă îmbrăcămintea ajunge la statutul adevăratei arte datorită UN ARTIST CU ADEVĂRAT CREATOR ÎN DOMENIUL CHIRURGIEI COSMETICE ESTE DR nu irosi ocazia de a face din familia ta o operă de ARTA SUCCESULUI CHEAMĂ ȘI CERCETEAZĂ *vei aprecia și nu vei urî ceea ce-ți oferă lumea când* TE ANGAJEZI VOLUNTAR PENTRU O IEȘIRE LIBERĂ CU O INTERFERENȚĂ SENZORIALĂ DE 24 DE ORE relicvele unor cochilii decorative ROMANUL VIAȚA SE ÎNTÂLNEȘTE ȘI SE ÎNTREPĂTRUNDE CU AUTORUL despărțirea este un alt aspect al întregului care e nici artă nici viață ci experiență *educă-ți animalul de casă conform personalității genotipului tău – animalele astfel formate conform tuturor descrierilor* ÎN CELE DIN URMĂ STATUTUL ADEVĂRATEI ARTE CREATIVE SE DATOREAZĂ aranjamentului experienței tale personale într-un model simetric ȘI ȚELUL TĂU POATE FI O OPERĂ DE ARTĂ PERCEPUTĂ DE TINE ÎN TOATE FORMELE TRADIȚIONALE DE EXECUȚIE CE POT FI OBȚINUTE PRINTR-O EXPLOZIE RIGUROS ISTORICĂ ȘI PRECISĂ PROVOCÂND PERCEPȚIA DE LA CELE MAI SOFISTICATE ARME AUTO – SAU ALTFEL DIRECȚIONATE ÎN TERMENI REZONABILI DE LA TERMINATION INC. COMPANIA CARE FACE DIN ȚELURILE TALE O ARTĂ (ilegal în următoarele state...)

(ARTA Un prieten al meu din Tulsa, Okla., când aveam vreo unsprezece ani. Aș vrea să mai aflu despre el. Sunt atât de multe pseudonime care-i iau numele în van.

– *Lexiconul Hipcrime* de Chad C. Mulligan –)

urmărind detaliile (10)

DRAGOSTE SUFOCANTĂ

Întinsă pe sofa, goală, cu părul vopsit într-o tentă de bronz la modă despre care toată lumea susținea că o prinde foarte bine, cu un ecran care îi ascundea cea mai mare parte a trupului de ochiul iscoditor al camerei video montată pe telefon, dar scăldată în lumina alb-albăstrie a lămpilor solare, Sasha Peterson nu-și arăta cei patruzeci și patru de ani. Suficient de plinuță pentru a face pielea să stea bine pe tot corpul, pe umeri, pe sânii ornamentați cu sfârcuri de carneol, pe pântecele al cărui păr era vopsit pentru a se asorta cu podoaba capului (nimic nu era lăsat la voia întâmplării, niciodată nu se scăpa din vedere nici cel mai mărunt amănunt, niciodată nu se uita vreun artificiu) cântărea cu puțin peste limita admisă, dar nu într-atât încât să se observe.

– Nu este tocmai *potrivit*, spuse ea. Philip a fost, desigur, dezamăgit când m-a auzit spunând așa ceva, dar eu personal nu cred în secretele dintre mamă și fiu, între care se stabilesc, fără discuție, relațiile cele mai intime, nu-i așa? Dacă mă apasă ceva în mod deosebit, îi dau drumul fără nici o problemă și mă aștept ca și Philip să facă același lucru. Scuză-mă o clipă, Alice, scumpo!

Îmbrăcat cu haine a căror linie dovedea o rezistență conservatoare, moda aceea fiind foarte populară printre tinerii de acum zece ani, Philip privi din fotoliul în care stătea, în cealaltă parte a camerei. Era un tânăr solid, de douăzeci de ani, năpădit de coșuri pe care nici cele mai moderne tratamente dermatologice nu reușiseră să le dovedească.

– Încă un rând, te rog.

Mâna înfășurată în albeața desăvârșită a mănușii întinse paharul gol, ai cărui pereți de cristal sorbeau lumina lămpii solare, deșertând-o apoi într-o ploaie de diamante.

– Te deranjează dacă mai îmi pun și eu unul?

– Nu cred, scumpo. Ai băut deja unul și nu ești, ah, un *caz dificil*, ca bătrâna ta mamă, nu-i așa? Și în timp ce lua paharul: Așadar, mă aștept să n-o mai vedem deloc pe Lucy. Ce păcat, pentru că într-un fel e o fată tare drăguță, și apoi nu se poate spune despre ea că n-ar fi inteligentă. Dar e – ca să evit dulcegăriile – puțin cam banală, nu crezi? Și e cu trei ani mai mare ca Philip, ceea ce mi se pare că ar crea o disproporție enormă între vârstele lor, nu crezi? Adică, vreau să

spun că eu consider lucrurile din punctul de vedere al procentajului. A, scumpo, îți mulțumesc nespus!

Își ridică mâna și își jucă degetele prin părul fiului ei, în timp ce acesta se apleca pentru a pune paharul lângă ea.

– Și dacă tot ești în picioare, dulceață mică, aprinde-mi și mie o Bay Gold. Dar ai grijă să nu tragi în piept, da?

Philip traversă camera, deschise tabachera cu țigări de marijuana, aprinse una din vârful căreia jertfi o optime dintr-un inci, evitând, plin de supunere, aerul infestat.

– Seara aceasta mi-o voi petrece, oricum, singură – el se duce să-l vadă pe băiatul ăla drăguț, Aaron, cu care a fost coleg, când... Doamne, s-a făcut ora să pleci, nu-i așa budincuța mea cu stafide?

– Dacă nu te superi.

– Nu, iubire. Desigur că nu mă supăr! Dar o să te întorci cât poți de repede, nu-i așa? Atunci sărut-o pe bătrâna ta mamă de pa-pa și transmite-i salutările mele lui Aaron.

Țoc-țoc

– Ah, doar ești fiul mamei, nu-i așa, Philip? Atunci ne vedem mai târziu. O, apropo, Alice, mi-am amintit motivul: cred că mi-am adus aminte când ai spus că știi pe cineva din secție care făcea ordine când a venit o notiță pentru frații Wilkins. Și, în cele din urmă tot am intrat în necazul ăla inevitabil. Și deși e clar că nu are absolut nici o noimă, tocmai mă întrebam dacă...

– Da, Sasha, răspunse Philip întrebării pe care ea o uitase de multă vreme.

continuitate (10)

EVOLUȚIE FIREASCĂ

O râpă adâncă a nimicniciei omenești, brațe pântece picioare ca niște galerii pulsând în ritmul dezgustător al greței. Puțin câte puțin adunate în strânsoarea dureroasă a pânzei de păianjen și asamblate în forma...

Personaj. Donald Hogan frânt din mijloc ca și cum ar fi vomat, plin de vânătăi și dureri. Ar fi vrut să se refugieze într-un nicăieri al inconștienței, dar gazul paralizant al poliției crea o graniță fermă între cele două stări ale creierului; efectele secundare se limitau strict la starea de greață și slăbiciune.

Se răsuci într-o parte și descoperi că obiectul pe care stătea se termina acolo. Teama de a nu se prăbuși îl făcu să-și revină în simțiri. Privi și se agăță în același timp, mâna prinzându-i-se de o bară

metalică, în vreme ce ochii percepeau o imagine misterioasă de contururi și linii.

Aproape că era pe punctul de a cădea de pe acel ceva care semăna mai mult a raft decât a pat, dar dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, ar fi aterizat de la o înălțime de doar câțiva centimetri; era la nivelul cel mai de jos. Văzu printre barele de fier un șir de cuști puse în poziție orizontală, fiecare având înăuntru o ființă omenească și, ca prin ceață, își dădu seama că și de cealaltă parte a barelor trebuia să se înalțe un șir asemănător de cuști, el însuși aflându-se într-una din ele. Un bărbat și o femeie în uniforme de polițiști activară rola pentru a retrage grilajul care separa un șir de prizonieri de un altul, și zidul metalic scârțâi în timp ce se retrăgea. Mergeau ținând în mână un magnetofon pentru a înregistra replicile pe care le schimbau cu deținuții, bărbați sau femei, până când ajunseră în punctul din care îi putea vedea. După care începură să studieze un prizonier inconștient. Observă că aceea care se afla la același nivel cu el era o fată ce zăcea într-o baltă provenită din propria-i vomă.

– Dă-i drumul, spuse polițistul. E suficient ca unul singur din toți ăștia să tragă un singur damf, că dau toți în bâlbâială.

– Bun. Ăsta-i ăla despre care ID spune că...

Cu eforturi prostești, Donald încercă să se ridice în capul oaselor și descoperi că între el și cel de deasupra nu era o distanță mai mare de nouă inci. Se izbi cu fruntea de patul aflat peste el și zgomotul atrase atenția celorlalți.

– Ai văzut? spuse femeia și se întoarse cu un oftat ca să vorbească prin despărțitura din rețeaua metalică. Stai liniștit. O să-ți vină și ție rândul.

Donald se forță și reuși să-și pună ambele picioare și o mână pe podea. Apoi, spre surprinderea lui, își așeză întreaga greutate incredibilă a trupului în poziție șezând, cu cealaltă mână fixată pe al patrulea pat pentru a se putea susține. Reuși să spună:

– Ce se întâmplă? Unde mă aflu?

Descoperi în ambele direcții, atât cât îi permitea lumina săracă a lămpilor cu glob, trupuri omenești zăcând ca într-o morgă.

– Of, leagă-l, spuse femeia și se întoarse.

– Ascultă! Voi i-ați cules pe toți scandalagii ăștia, dar șoferul taxiului fals a...

– Of, *căcat*! Polițistul izbi cu piciorul în podea, un gest cazon cu totul nepotrivit, pentru că era înalt de peste șase picioare, oacheș, cu nasul turtit, dar în zilele noastre... În regulă, vorbărețule, despre ce e vorba?

– De felul în care a izbucnit toată povestea! L-ați găsit pe șoferul taxiului?

– Care taxi?

– M-am urcat într-un taxi capcană, dar am reușit să-l împiedic să închidă ușa pentru că aveam Karatandul pe mână, și...
– Știi ceva despre vreun taxi fals? o întrebă bărbatul pe polițistă, care ridică din umeri.
– Am timp să aflu de ce i-au adus aici?
– Taci și așteaptă, gură bogată, îi spuse polițistul lui Donald. Sau te voi gaza din nou. Și acum tu.
Se întoarse spre femeie, ridicând microfonul pentru a-i înregistra vorbele.
Uimit, Donald îl văzu și recunoscu pe bărbatul ale cărui buzunare erau scotocite de polițist.
– Un vicepreședinte de la General Technics, și o să ai ocazia să afli mai multe despre *chestia asta.*
– Ce?
– E Norman House de la GT!
Zăcea întins ca o bucată de ceară, cu ochii obosiți închiși, cu mâinile încrucișate peste piept de cei care îl aduseseră acolo.
– Corect, făcu polițistul inspectând actele de identitate pe care le găsise. De unde știai?
– E colegul meu de apartament.
Cei doi polițiști schimbară o privire.
– Dovedește-ne, spuse polițistul cu mâna întinsă.
Donald își căută prin buzunare, descoperind că, așa cum era de așteptat, Karatandul și arma dispăruseră, și în cele din urmă dădu peste actele de identitate. Le strecură cu gesturi stângace prin grilajul metalic.
– Adresa corespunde, zise polițistul fără prea multă voioșie. Cel mai bine ar fi să-i scoatem de aici. Nu-mi pot permite s-o asmut pe GT.
Femeia îi aruncă lui Donald o privire plină de silă și închise microfonul aparatului.
– Rahatul ăsta ticălos, făcu ea. De parcă nu am avea și așa un program suficient de încărcat.
– Acum așteaptă, îi spuse bărbatul. Nu putem să venim la tine înainte de a ne fi terminat interviurile.
– Și cu ăsta ce facem? întrebă femeia arătând cu degetul spre Norman.
– Ar trebui niște brancardieri. Poate se mai trezesc unii dintre ei și începe scandalul.
Rețeaua metalică scrâșni surd în timp ce își reluară plimbarea, completând cu un scârțâit îngrozitor zgomotul pașilor care se îndreptau spre capătul culoarului plin cu celule. Abia acum își dădu seama Donald în ce se afla, deși modelul original fusese acoperit cu un alt decor până când se ajunsese la limită, astfel încât nu mai

rămăsese nici un pic de spațiu – doar dacă cei arestați ar fi fost puși în sertare ca niște sicrie și i-ai fi tras ca pe niște fișe dintr-o cartotecă.
În cele din urmă se întoarseră la el. Îi însoți clătinându-se pe picioare până la un coridor în pantă, unde îl luă în primire o altă femeie, care îl conduse într-un birou în care nu se afla nimeni.
– Așteaptă aici, îi spuse ea. Într-o clipă va veni cineva să te vadă.
Clipa se lungi. Donald se așeză pe un scaun tare și își cuprinse capul cu brațele, întrebându-se dacă nu va începe să vomeze.
În spatele pleoapelor coborâte întrevăzu trupuri omenești acoperite cu o rețea de sârmă.
– Te numești Hogan?
Donald tresări. În birou intrase un bărbat pe ai cărui epoleți era gradul de căpitan. Ofițerul ocoli colțul mesei pentru a se așeza de cealaltă parte a ei. Ținea un dosar plin cu hârtii.
– D-da.
– Se pare că știi ceva despre felul în care a izbucnit tot scandalul din seara trecută.
Trase unul dintre sertarele mesei și scoase microfonul unui magnetofon pe care îl declanșă: să auzim.
– Am intrat într-un taxi capcană și...
Urmă o înșiruire monotonă a detaliilor.
Căpitanul dădu din cap.
– Mda. Am fost înștiințați că e un bandit dintr-ăștia care operează în zonă – Dumnezeu știe de ce. Ai fi tentat să crezi că operează mai curând în cartierele mărginașe, unde taxiurile sunt folosite mult mai mult, și unde oamenii au asupra lor mai mulți bani lichizi și cărți de credit decât în cartierul în care locuiești dumneata.
– Nu e cartierul meu.
– Atunci ce dracu făceai acolo?
– Păi, cum să zic, mă plimbam.
– Ce făceai? Căpitanul îl privi fără să-și poată ascunde uimirea și neîncrederea. Faci frecvent chestia asta?
– N-nu. Am descoperit așa, dintr-o dată, că am pierdut obișnuința de a mai ieși din casă, doar dacă nu mi se întâmpla să mă duc undeva anume, de exemplu într-o vizită. Așa că...
– Doamne! Să nu-ți reiei obiceiul ăsta, da? Avem destule necazuri și fără tine.
– Uitați care-i treaba! Donald începuse să-și revină; indignarea îl făcea să-și recapete puterile. Nu e vina mea că un fals...
– Nu? Atunci uită-te puțin la tine!
Derutat, Donald își privi hainele murdărite de gunoiul în care fusese târât și dintr-o dată greața îl cuprinse cu toată puterea. Spuse cu o voce slabă:

– Arăt într-un hal... Dar...

– Halul în care arăţi n-are nici o legătură cu toată povestea asta. Cam câţi oameni îmbrăcaţi în felul ăsta ai văzut pe acolo? S-a văzut dintr-o dată că nu eşti de prin partea locului. Nici n-ar fi fost nevoie de un taxi fals care să facă din tine fitilul unei adevărate explozii. Era suficient şi un gigolo afram cu amicii lui, sau vreun tâlhar care să creadă că eşti un mare bogătan. Ai făcut o tâmpenie uriaşă, în urma căreia în clădirea asta se află mai mult de două sute de oameni, deşi ea nu a fost prevăzută nici pentru jumătate din acest număr.

– Nu văd ce drept aveţi să-mi vorbiţi în felul ăsta! Donald se înroşi. L-aţi prins pe şoferul taxiului printre cei două sute de nevinovaţi pe care i-aţi cules de pe stradă?

– Faci întotdeauna exces de figuri de stil, nu-i aşa? spuse căpitanul calm. Două sute de *nevinovaţi?* Mă îndoiesc. S-ar putea ca şoferul să fie printre ei dacă are fuga slabă, ceea ce ar însemna unul tăiat de pe listă, trebuie să recunoaşteţi şi dumneavoastră. Apoi mai avem, cel puţin aşa mă aştept – şi îşi ridică degetele de la mână pentru a enumera pe ele – vandalii şi hoţii care au spart vitrina magazinului şi care au dispărut cu cea mai mare parte din băutură şi ţigările de marijuana, plus cei care au pus la pământ un stâlp de felinar, plus cei care mi-au făcut praf o maşină, şi cine ştie câţi dintre cei care au umplut strada cu gunoi, punând sănătatea cetăţenilor în pericol, şi alte câteva zeci pregătiţi cu arme, cum a fost puşca de care s-au folosit pentru a-mi doborî un elicopter, şi... bâtele cu care l-au omorât pe pilot. Spuneai că... ?

– L-au omorât? spuse Donald abia auzit.

– Nu prea poţi face mare lucru pentru a readuce la viaţă un om al cărui cap a fost atât de spart, încât creierii i s-au împrăştiat pe caldarâm. Nu-i aşa?

– O Doamne, exclamă Donald.

– Nu cred în Dumnezeu, spuse căpitanul. Nu pot crede în nimeni care ar fi în stare să creeze o specie atât de ticăloasă şi scârboasă ca cea căreia îi aparţii. Şi cară-te odată de aici, până nu te acuz de incitare la revoltă.

Opri magnetofonul şi trânti microfonul în sertarul pe care îl închise cu un brânci puternic.

– Şi cred că dacă aş avea timp, încheie el, n-aş sta o clipă pe gânduri să o fac!

Donald făcu un efort să se ridice în picioare. Tremura. Spuse:

– Vreţi să spuneţi că i se poate interzice unui om să se plimbe prin propriul lui oraş doar pentru că i s-ar putea întâmpla ceva, aşa cum mi s-a întâmplat mie?

– Calculează şansele, îi răspunse căpitanul. Din câte informaţii am strâns până acum, putem fi siguri sută la sută că exact asta

trebuie să se întâmple. Şterge-o până nu mă răzgândesc – şi *te rog*, ia-l cu tine pe maroniul care ţi-e coleg. Încă nu e în stare să meargă acasă de unul singur, dar prin plecarea lui s-ar crea un surplus de spaţiu pentru care ţi-aş fi recunoscător.

context (11)

IEŞI ŞI SPUNE-O

„După mine, cea mai înspăimântătoare carte care s-a publicat vreodată este «Statistica disputelor mortale» de F. Richardson. Poate că n-aţi auzit niciodată de ea, deşi referirile pe care le face la mizeria în care vă aflaţi sunt cel puţin la fel de evidente ca acelea din «Originea speciilor» a lui Darwin, despre care aţi auzit în anul patru. Şi asta doar pentru că i-a îngrozit pe «experţii» care sunt înarmaţi cu idei adverse preconcepute, care le îngăduie să desconsidere complet opera lui Richardson înainte chiar de a o fi studiat.

Subiectul este, desigur, cel în care vă credeţi expert – exact ca în cazul lui Darwin, care a început să agite lucrurile. Oamenii ştiau că sunt fiinţe inteligente, înzestrate cu conştiinţă şi, cel puţin în aparenţă, dacă au admis asemănarea dintre ei şi animale a fost pentru că au atribuit acest fapt lipsei de imaginaţie a Creatorului – sau poate chiar că i-au lăudat cumpătarea puritană în dorinţa Sa de a nu irosi un proiect excelent după ce îl testase cum se cuvine pe maimuţe.

Aşa încât îţi închipui că e în interesul familiei, prietenilor şi compatrioţilor când te împopoţonezi cu uniforma, îţi iei arma la care ai fost instruit şi te duci spre o moarte nenorocită în cine ştie ce mlaştini ale planetei, pe unde nu ai călcat niciodată, chiar dacă ai o sută de ani şi ai vizitat toate locurile cu excepţia celor de pe Marte.

Ceea ce a demonstrat Richardson în esenţă (ceea ce de altfel a fost susţinut şi de mâna de oameni care i-au continuat opera de-a lungul unei jumătăţi de veac) este că războiul are o distribuţie supusă unui hazard aparent: asta ar însemna că nu e nici absolut la voia întâmplării, dar nici nu urmează un traiect care poate fi perfect sistematizat; e mai curând vorba de o cale de mijloc. Modelul se află acolo, dar nu putem atribui o relaţie cauzală de unu la unu care să se potrivească tuturor cazurilor particulare.

Cu alte cuvinte, incidenţa războiului este independentă de elementul volitiv. N-are absolut nici o importanţă dacă a fost luată o decizie raţională, războiul, întocmai ca o anumită stare meteorologică, pur şi simplu survine.

Cu mult înaintea lui Richardson, înainte de primul război mondial, Norman Angell arătase că ideea de a face un război în scopul obținerii de profituri era cu totul ieșită din uz. Învingătorii aveau de plătit un preț cu mult mai greu decât învinșii. A avut dreptate, lucru demonstrat de primul război mondial. Cel de al doilea a distrus cu tot ce se putea distruge, inclusiv cu arma nucleară. Dacă ar fi fost vorba de o inițiativă particulară ar fi fost considerată o adevărată nebunie să vezi cum cineva se angajează în inițiative care duc în mod constant la pierderea a ceea ce el susținea că vrea să câștige; nu e o nebunie mai mică atunci când așa ceva se întâmplă pe plan internațional, dar dacă ai descoperit acest lucru mai de curând, îți vei fi dat seama că așa ceva se întâmplă mai mult ca oricând. Chinezii se plâng tot timpul de slăbirea puterii statului și nu încetează nici un moment să-și lanseze atacurile de hărțuire împotriva statelor vecine, ceea ce le aduce un surplus de marxism, fără de care populațiile respective n-ar putea fi înregimentate.

Americanii și aliații lor, atâția câți au mai rămas – se tot laudă cu nivelul fără precedent al libertății individuale și își supun suveranitatea unui computer din Washington, cunoscut drept selectorul de recrutare, care condamnă zilnic câteva sute dintre ei să moară fără nici un scop precis, la fel ca gladiatorii Romei. Putem lua lucrurile așa: să presupunem că în cartier e un idiot lipsit de orice brumă de minte (și până când GT va aduce dovezile că Shalmaneser poate fi cu adevărat inteligent, voi considera computerele, indiferent de specia căreia îi aparțin, drept *savanți idioți)* și o dată pe săptămână starea lui mintală ajunge, datorită ciclului ei de desfășurare, în punctul în care el simte nevoia să sfâșie pe cineva cu ghearele și colții – iar înțelegerea dintre vecini e ca fiecare familie, atunci când îi vine rândul, să-și desemneze un membru care să bată drumul până la locul unde locuiește idiotul cu pricina și să se întindă pe jos pentru a fi măcelărit...

Iată: ți-am spus că ești expert în această chestiune. Este exact ceea ce face recrutarea, cu excepția faptului că nu-ți ia exact acel membru de care familia s-ar putea dispensa – bunica în vârstă de o sută șapte ani, care e senilă de mult timp, de exemplu, sau acel copilaș care a reușit să se strecoare prin filtrul legislației eugenice și suferă de fenylketonurie. Îl ia pe cel mai frumos, sănătos, viguros, pe nimeni altcineva.

Vă aduce aminte de ceva? Așa ar trebui. Imaginația populară are uneori viziuni ciudate și una dintre ele s-a tot repetat de-a lungul nenumăratelor milenii. De la Andromeda înlănțuită pe o stâncă, până la domnițele oferite balaurului ucis de Sfântul Gheorghe, tema uciderii a ceea ce e mai valoros, mai de preț, mai de neînlocuit, se tot repetă în legende. Ni se spune, cu o înțelepciune pe care nu o

avem ca entități individuale, dar care apare doar la nivelul colectivității, că atunci când mergem la război ne autodistrugem.

Dar ești expert în astfel de chestiuni, nu-i așa? Știi foarte bine că numai mulțumită confederațiilor, sau victimelor de la Long March, sau eroicilor piloți din bătălia pentru Anglia, sau autosacrificaților *kamikaze*, te afli aici azi și te bucuri de minunata ta viață de zi cu zi, atât de plină de plăceri, recompense, iubire, veselie și minunate emoții.

De fapt aș paria că e mai degrabă plină de anxietate, probleme, dificultăți de natură economică, certuri, insatisfacții, dar dacă ești atât de tare legat de această viață n-am cum să te conving. Iubirea și buna dispoziție creează o extraordinară dependență; de regulă o singură intrare în contact cu ele poate crea o stare de dependență definitivă. Dar sunt convins că faci totul pentru a te feri ca de dracul de așa ceva."

– *Ești un idiot ignorant* de Chad C. Mulligan –

urmărind detaliile (11)

TRENUL BLINDAT

– Închide acum, spuse navigatorul.

Tot el era și pilotul, deoarece exista un pilot uman. Stabilitatea cursului și controlul lui era treaba computerelor, dar dacă mecanismele lor delicate ar fi fost defectate de – să spunem – explozia în apropiere a unei torpile lansată din adâncuri, un om ar fi putut să continue funcționarea navei, după ce sursa de distrugere și-ar fi epuizat resursele.

Ofițerul de contrainformații se cutremură ușor, întrebându-se dacă în situații de urgență omul cu care împărțea compartimentul-forță al submarinului va fi chiar așa de încredere pe cât pretindea el. Oricum, până în prezent nu avusese loc nici un contact cu inamicul.

Deasupra, sub un cer senin și o adiere abia simțită, suprafața strâmtorii Shomago trebuie să fi fost ca o oglindă, unduită doar de maree și curenți. Nici submarinul, care înainta foarte încet de-a lungul porțiunii celei mai adânci a canalului, nu tulbura cu nimic liniștea apelor.

– Mai sunt doar câțiva iarzi, spuse navigatorul. Și acum voi cupla ascultătoarele. Mai bine te-ai duce să avertizezi încărcătura.

Ofițerul de la contrainformații privi de-a lungul tunelului central al vasului. Suficient de mare pentru a permite unui om să se

strecoare prin el, arunca asupra capului lui Jogajong un inel de lumină.

Trenul blindat... Lenin...

Era însă dificil să poți gândi în asemenea termeni. Asiaticul care parcă uitase să mai îmbătrânească avea, de fapt, patruzeci de ani, dar puteai să-i dai cu zece ani mai puțin; cu părul lui negru, îngrijit pieptănat, și pielea gălbuie, nu avea nimic din charisma unui om ca Lenin.

Poate că revoluționarii care îți țin partea nu par niciodată așa de impresionanți? Și atunci cum rămâne cu Părinții Fondatori?

Agasat fără vreun motiv anume, ofițerul de contrainformații spuse:

– Nu-mi pasă că-i spuneți „încărcătură". E totuși un om. Și încă unul important.

– Pe de o parte, spuse navigatorul pe un ton ușor plictisit, prefer să nu gândesc despre oamenii pe care îi livrez aici ca *fiind* oameni. E mult mai bine să-i consideri ca fiind o marfă oarecare. Iar pe de altă parte nu-i decât un galben, aidoma tuturor celorlalți de pe aici. E treaba ta să-i privești cum îți place, dar pentru mine seamănă toți cu niște maimuțe.

În timp ce vorbea, manipulă comenzile, eliberând sonarele care ieșiră încet la suprtafață. Apoi le activă și carcasa se umplu de zvonul nopții de deasupra: murmurul valurilor, țipătul papagalilor deranjați de pe crăcile lor și enormul bolborosit a ceva ce se afla foarte aproape.

– Broască țestoasă, spuse navigatorul, amuzat de tresărirea bruscă a celuilalt. E prietenoasă. Cel puțin așa sper. De fapt tu ar trebui să știi dacă ăștia cu ochii oblici au început să le treacă pe lista lor de simpatizanți.

Ofițerul se înroși, dar încercă să-și ascundă reacția întorcându-se pentru a o porni prin tunel. Navigatorul chicoti destul de tare.

Căcăciosu', sper să nu se mai întoarcă din următoarea misiune.

Zgomotele provenite de la sonare îl și alertaseră pe Jogajong. Atunci când ofițerul de contrainformații ajunsese la capătul tunelului, el era deja pregătit, mai puțin casca. Era îmbrăcat într-un costum de scafandru autonom dintr-un plastic sensibil la presiune, făcut să reziste până ce va ieși la suprafață, după care îi va permite să înoate până la țărm. Gol, costumul putea fi infectat cu o cultură de bacterii aflate într-o fiolă, ceea ce l-ar fi redus la o masă amorfă care, aruncată pe plajă, ar fi trecut neobservată.

Probabil că l-au pregătit foarte bine... Nu, fără discuție: a mai făcut chestia asta de câteva ori, și în condiții reale. Repetă același lucru pe care l-a făcut când l-au scos din țara asta. Pe el și Dumnezeu mai știe pe câți alții la fel ca el.

– Oricând îți convine, strigă navigatorul. Să nu profiți prea mult de noroc. E clar?

Ofițerul de contrainformații își înghiți nodul dureros din gât. Examină cu atenție costumul în vreme ce Jogajong se răsucea tăcut pentru a se supune controlului. În cele din urmă apucă și ultima piesă a costumului, casca, pe care o așeză la locul ei întrebându-se ce se petrecea în spatele acelui chip atât de calm.

Dacă au vrut ca eu să fac ceea ce... să apar în mijlocul oceanului, riscând să fiu descoperit de patrule până voi ajunge la mal... Oare voi putea?... Nu știu. Dar pare atât de calm.

Își întinse mâna pentru a i-o strânge pe a lui Jogajong, dar își dădu seama prea târziu că stratul de aer sub presiune transformase mănușa într-o chestie scârboasă, amorfă. Văzu buzele lui Jogajong schițând un zâmbet în fața dezamăgirii lui, și se simți dintr-o dată furios pe sine însuși.

Oare nu-și dă seama, căcăciosu'... ?

Nu, probabil că nu. Computerele îi dădeau acestui om patruzeci la sută șanse de a ajunge cel de al doilea conducător al Yatakangului, dacă evaluările inteligenței lui, făcute de oamenii cu care avusese contacte, erau demne de crezare. Ofițerul de contrainformații putea să opereze cu o asemenea forță doar ca un element abstract; nu putea să perceapă cu propriile lui simțuri ce ar fi însemnat să dai ordine la două sute de milioane de oameni.

– Vino aici! strigă navigatorul. Desprinde-te o dată, pentru numele lui Dumnezeu!

Jogajong se trase înapoi și așteptă ca apa să inunde complet compartimentul lui. Ofițerul o zbughi pe tunel, trânti ușa în urma lui și ascultă apa care fierbea în spate.

Trebuie să invidiați un om ca el. De fapt sunteți geloși pe încrederea în sine pe care o are. Patruzeci la sută șanse de reușită... Eu nu m-aș fi angajat la această plimbare spre o prăbușire în gol, cum îi spune navigatorul, dacă mi s-ar fi spus ce voi avea de întâmpinat la întoarcere. Mă întreb dacă aș mai fi întrebat și când trebuie să mă întorc? Cred că nu. Prefer să mă gândesc la reușită ca la ceva foarte îndepărtat.

Când Jogajong se lansă din compartiment, tot submarinul se cutremură ușor.

– Aha! exclamă navigatorul.

– Nu încă. Am prins în raza de bătaie a sonarelor o șalupă de patrulare a gălbejiților.

– Vrei să spui că îl vor surprinde în timp ce înoată spre mal?

– Pe el? Nu... Costumul pe care îl are nu va produce nici cel mai mic plescăit. În schimb noi va trebui să așteptăm până când ei se vor retrage din zonă.

Ofițerul de contrainformații făcu un gest afirmativ din cap, apoi începu să-și frece palmele transpirate de coapse și continuă mișcarea încă mult timp după ce materialul pantalonilor absorbise umezeala.

Oare cum trebuie să se fi simțit Lenin în trenul lui blindat, după ce devenise conducătorul de necontestat al întregii Rusii? Oare mai ținea minte că și acel tren avea un conducător?

Când simți că nu mai face față încordării, spuse o glumă:

– Oare cum trebuie să-ți fie când știi că schimbi cursul istoriei?

– Nu știu la ce te referi, îi răspunse navigatorul. După mintea mea, atunci când istoria își va fi schimbat cursul, eu nu voi mai fi.

continuitate (11)

ZGOMOTUL BOLOVANULUI CARE SE PRĂVĂLEȘTE

Donald nu se gândise să vadă ce oră era. Pe stradă, sub Domul Fuller ciclul care făcea ca ziua să urmeze nopții părea suspendat. I se părea că în curând vor miji zorile. Poliția avusese destulă bătaie de cap cu investigarea scandalagiilor pe măsură ce erau aduși la secție. Orașul părea mort, secătuit de vlagă, drumurile ca niște vene golite de sânge, mașinile de spălat străzile înaintând încet, ca niște leucocite rătăcite care luptau deznădăjduit pentru a împiedica invazia unei boli.

Norman se trânti lângă el pe perna din spatele taxiului, deschizându-și ochii în răstimpuri. Gazul toxic se dovedise însă mult mai puternic, așa încât cea mai mare parte a timpului trebui să se lupte cu greața și moleșeala, nemaiacordând nici o atenție locurilor pe unde treceau. Când ajunseră la blocul în care se afla apartamentul lor, Donald trebui mai mult să-l care pe Norman la lift și de acolo până în living.

Când păși pe covor, călcă pe ceva tare și, după ce îl depuse pe Norman în fotoliul lui favorit, vechiul Hille, se întoarse să vadă despre ce era vorba. Descoperi o cheie Watch-&-Ward. O compară cu a lui și descoperi că erau identice. Apoi observă și modificările care avuseseră loc. Orga dispăruse. Ușa de la dormitorul lui Norman, care fusese închisă la plecarea lui, era acum întredeschisă și o privire aruncată prin ea îi dovedi că lucrurile Victoriei dispăruseră.

Dusă.

Coincidență? Sau fusese prevenită? Iată o problemă pentru a cărei rezolvare nu mai avea nici un fel de resurse. Se servi cu una din Bay Gold-urile lui Norman, pe care o luă din cutia specială care le ferea de umezeală.

Deși nu fuma niciodată droguri, acum simțea în mod acut nevoia unui întăritor, și să fi apelat la alcool după ce înghițise atâta gaz toxic prin bunăvoința poliției ar fi însemnat să-și stârnească greața.

– Vrei și tu? îl întrebă el pe Norman când observă că aframul începuse să se foiască. Norman respinse oferta cu o mișcare a capului.

– Ce dracu s-a-ntâmplat? Ce făceai tu tocmai pe acolo?

Donald așteptă ca aframul să-și termine stocul de aer înainte de a-i răspunde, prin pânza subțire de fum. Apoi îi spuse:

– Îți... îți datorez o mare scuză. Cred că am înnebunit. Cred că toți eram la fel. Poate că și din cauza gazului.

Aruncându-și privirea peste locul acela atât de familiar, îi reveniră imagini ale străzii. Vânzoleala trupurilor. Fața de nerecunoscut a lui Norman care îi apăruse înaintea ochilor. Se cutremură.

– Tu ce căutai acolo? adăugă el.

– O călătorie sentimentală, spuse Norman. L-am întâlnit pe Elihu Masters la Hotelul ONU și, când am plecat de la el, mi-a venit așa, dintr-o dată, că doar mă aflam în partea cea mai estică a insulei, unde nu mai fusesem de luni de zile, să mă plimb pe unde au locuit ai mei.

– Mai trăiesc? întrebă Donald.

– Nu știu.

– Ce?

– Nu știu. Norman își trecu o mână moale peste frunte și-și închise ochii pe jumătate. S-au despărțit când eu eram copil. De la optsprezece ani trăiesc pe picioarele mele. Cred că mama e prin Bahamas, dar nu știu exact. Am crezut că nu-mi pasă. Of, ce situație!

Făcu o pauză și-și umezi buzele.

– Și dintr-o dată mă trezesc în mijlocul acelei nebunii, ce coșmar! Tocmai mă plimbam încercând să-mi reamintesc toate locurile, când mă trezesc în mijlocul ălora, care m-au tras pur și simplu după ei, camionul de gunoi care a apărut de după colț și ne-a înghesuit pe toți ca pe niște șobolani prinși în cursă. De fapt frică nu mi-a fost până te-am văzut, și când am încercat să mă apropii de tine. Când m-am apropiat, ai început să izbești cu ambii pumni și nu te-ai oprit nici după ce te-am strigat pe nume.

Vorbește despre mine? Parcă ar fi vorba despre altcineva.

Donald trăgea necontenit din țigară, reducând efectul protector al filtrului, ceea ce făcea ca fumul să ajungă în gât fierbinte și aspru, ca o pedeapsă. După ce trase din plin ultimul fum spuse:

– Eram înfricoșat. Eram înnebunit de frică. Înțelegi? Totul a izbucnit din cauza mea.

– Ești nebun.

– Nu... nu. Așa cum ai auzit. Totul a început din pricina mea. Și tocmai asta mă îngrozește.

Donald își împreună mâinile cu atâta forță încât unghiile îi pătrunseră adânc în carne. Un fior rece i se strecură de-a lungul șirei spinării făcând să i se cutremure întreaga ființă. Abia acum simți efectul acelei teribile răceli, încât mâinile și picioarele îi amorțiră.

– Ce fel de om sunt? Nu știu ce fel de om sunt. N-aș fi crezut să fiu dintre aceia care nu sunt în stare să-și recunoască un prieten, ba mai mult, să încerce să-l lovească cu ambii pumni. N-aș fi crezut că nu prezint suficientă siguranță pentru a fi lăsat de unul singur pe stradă.

Norman părea să fi uitat de situația critică în care se afla și îl privea cu ochi măriți, afișând o expresie uluită.

– Ai văzut când au doborât elicopterul poliției?

– Nu.

– Au făcut-o. L-a doborât cineva cu o armă de vânătoare. Și după ce s-a prăbușit, l-au bătut măr pe pilot cu bâtele până l-au omorât. Îți spun sincer Norman – vocea îi cedă – nu-mi pot aminti totul îndeajuns de limpede pentru a fi sigur că nu am fost acolo cu ei!

Simt că mă prăbușesc. O parte din mintea lui rămânea totuși suficient de detașată pentru a-și da seama cum se adunau norii unei furtuni. *Nu trebuie să arunc mahorca pe covor.* Intenționă să o stingă în scrumieră și gestul bine strunit se transformă brusc în ceva ce trebuia făcut chiar atunci, în chiar acea fracțiune de secundă, așa încât mâna începu să i se miște normal și gestul i se încheie îndesând orbește mucul în scrumieră, după care se îndreptă spasmodic, acoperindu-și fața cu cealaltă mână în timp ce se prăbușea năruindu-se printre suspine.

Norman se ridică, făcu o jumătate de pas înainte, se răzgândi, se răzgândi iar și se apropie. Îi spuse:

– Donald, în parte e din pricina țigării, dar și gazele poliției, și oboseala...

Scuza subțire se destrămă ca un abur. Rămase privind în jos la Donald.

A început? Da? Ce o fi, ce ar fi putut să facă? E doar un codder lipsit de culoare, inofensiv, incapabil să se revolte, chiar și atunci când i-am spus că singurul lucru de care e în stare e să aducă acasă doar fete aframe. Blând. Dedesubt: temperament?

Recunoașterea avu efectul unui șoc îngrozitor: *Nu știu. De ani de zile împărțim aceeași casă, negociem shigiile, trăncănim nimicuri doar din politețe, și pur și simplu nu știu.*

Se pare că și Elihu Masters gândește la fel. Îmi voi asuma răspunderea față de o țară mică și neajutorată și mă voi impune asupra ei așa cum

Guinevere se impune asupra clienților ei, făcându-i să abordeze stilul cel mai modern. Unul dintre noi e cu totul nebun. Eu?

Îl bătu pe Donald pe umăr cu un gest încurcat.

– Hei! spune el. Să te ajut să te urci în pat. Mai avem timp să ne odihnim câteva ore până mergem la serviciu. Și nu trebuie să te deranjez.

Fără nici un gest de împotrivire, Donald se lăsă dus până la dormitor. Se trânti pe cuvertură.

– Să-ți pun inductorul? întrebă Norman, întinzându-și mâna spre cordonul micului dispozitiv rusesc ascuns în pernă, care garanta o odihnă bună până și celui mai lovit de insomnie, prin inducerea unei frecvențe liniștitoare în măduva spinării.

– Nu, mulțumesc, murmură Donald. Apoi îl strigă chiar în clipa în care Norman se pregătea să plece.

– Apropo! Când am spus că face Guinevere cheful?

– A... păi cred că în seara asta.

– Așa credeam și eu. Dar sunt atât de amețit... Au ciugulit-o pe Victoria cât se poate de iute, nu-i așa?

– Cum?

– Am spus că au recuperat-o cât se poate de rapid. Sesizând unda de uimire din glasul lui Norman, Donald se ridică într-un cot. N-ai băgat-o la răcoare? Când am văzut că i-au dispărut lucrurile, am...

După care căzu la loc. Norman se întoarse din ușă pentru a privi de-a lungul livingului. Fără să mai facă vreo altă mișcare, putu să vadă, prin ușa deschisă a dormitorului său, ușa întredeschisă a dulapului în care shigia își ținuse lucrurile. Era aproape gol.

– Nu, n-am vârât-o-n pușcărie, spuse el fără nici o urmă de emoție. Ea a hotărât să dispară câtă vreme informațiile culese mai erau încă fierbinți. Să-i fie de cap. Dar, ca să fiu sincer, nu-mi pasă. Așa după cum ai văzut, nici n-am observat că i-au dispărut lucrurile până când mi-ai atras tu atenția. Avu un moment de ezitare. Cred că ar trebui să-ți spun chiar acum, ca să-ți dau o temă de reflecție în caz că nu ne vedem mâine dimineață. Eu... ah... eu nu mai pot sta în New York mult timp.

Brusc își aminti de premoniția pe care o avusese ceva mai devreme în seara aceea, dar care se refugiase aproape instantaneu în străfundul conștiinței la ivirea falsului taxi. Și totuși oboseala îi înăbuși până și mândria de a fi întrezărit adevărul. Trebui să-și lase capul să cadă la loc în moliciunea pernei.

– Și eu am bănuit chestia asta, spuse el.

– Cum? De ce?

– Eram convins că mai devreme sau mai târziu tot te vor trimite în Beninia. Și s-a întâmplat mai curând.

– Dar cum de ai știut? Norman își încleștă mâna cu un gest furios pe clanța ușii.

– Am descoperit, spuse Donald cu o voce înăbușită. Doar sunt bun la așa ceva. De asta m-au și ales.

– Pentru ce te-au ales? Doar nu ai... Norman își înghiți vorbele, apoi ascultă liniștea și în cele din urmă spuse: Înțeleg. Ca și Victoria, hî?

Întrebarea mustea de furie.

– Nu, nu ca Victoria. Doamne, n-aș fi vrut s-o spun, dar nu m-am putut abține. Donald reuși să-și reia poziția sprijinită. Nu, te rog, nu ca Victoria. Și toată treaba n-are nici o legătură cu tine.

– Atunci cum?

– Te rog, n-am voie să discut despre așa ceva. Dar – Doamne, au fost zece ani de groază și... Înghiți convulsiv. Guvernul, spuse el cu o voce obosită. Departamentul personalului civil. Dacă află că am vorbit despre așa ceva, voi fi activat cu un grad militar și voi fi judecat de curtea-marțială în secret. M-au avertizat. E un fel de a mă pune la mila ta, nu-i așa? încheie el cu un zâmbet.

– Și atunci de ce îmi spui mie? îl întrebă Norman după o pauză.

– Nu știu. Poate și pentru că, dacă vrei, meriți o șansă să-ți iei revanșa pentru ce ți-am făcut azi. Poți, deci, să-i dai drumul. Așa cum mă simt acum, nu mi-ar păsa nici dacă mi-ar cădea o avalanșă în cap.

Se prăbuși iar pe pat și-și închise ochii.

În mintea lui Norman explodă zgomotul unui bolovan care se rostogolea din vârful unui munte. Un junghi ascuțit ca o lovitură de topor, care-i traversă brațul de la cot până în vârful degetelor; tresărind, își prinse mâna pentru a se asigura că mai era întreagă.

– Sunt chit cu atât de mulți oameni, încât mi-ar putea ajunge pentru toată viața, spuse el. Și toate revanșele nu mi-au făcut nici un bine. Nici un dram de bine. Du-te la culcare, Donald. Te vei simți mai bine. Sunt sigur.

Închise ușa încetișor cu mâna stângă, ignorând durerea, care era atât de violentă de parcă ar fi fost reală.

context (12)

REPLICA SOCIALĂ LA RESPIRAȚIA CHEYNE-STOKES[1]

„Dacă vreți să știți pe scurt de ce se leagă ghilotina, căutați atunci cel mai evident dintre simptome; extremismul. Există un indiciu aproape infailibil – un fel de horcăit de moarte – când o instituție a oamenilor este obligată de membrii ei să pună accentul pe acei și *numai* pe acei factori identificatori pe care și-i dispută cu instituțiile concurente, deoarece subiecții umani aparțin deopotrivă tuturor acestor instituții. Din punct de vedere biologic, o comparație cât se poate de reușită ar fi cu creșterea colților felinelor într-o asemenea măsură, încât fiara să nu-și mai poată apropia botul de prada ei, sau cu creșterea greutății unei armuri, care ar fi impenetrabilă, într-un asemenea grad, încât ea n-ar mai putea fi suportată de cel care o poartă.

Bazați pe asemenea fapte, putem afirma că creștinismul nu va rezista până în secolul douăzeci și unu. Pentru a lua doar două exemple: desprinderea de Roma a așa-zișilor Drepți Catolici, și apariția Fiicelor Sfinte ca un grup de presiune influent. Primii la care m-am referit manifestă o remarcabilă deviere de la atitudinea tradițională a Bisericii Catolice ca instituție care pune mai presus de toate interesul pentru viața de familie, conform modelului vestic; Adevărații Catolici au devenit atât de obsedați de sex, încât se pare că nu mai au timp pentru alte aspecte ale relațiilor interumane, deși au făcut declarații publice berechet în această privință.

Nimic din toate acestea nu are nici cea mai vagă legătură cu realitatea contemporană, pe care un ochi indulgent (nu al meu) ar putea-o descoperi emanând de la Vatican. Cel de al doilea grup, care a declarat în mod deschis că s-a inspirat din modelul oferit de ordinele călugărițelor din Evul Mediu, dar care a adoptat cele mai multe din principiile lor – antimecanizarea, refuzul plăcerilor trupești etc. – de la grupurile respectabile și bine integrate, cum ar fi Amișii, pe care apoi le-au înăcrit cu un amestec bine calculat de ură oțetită, își face capital din exploatarea uneia dintre cele mai autoinhibitive ten-

[1] Cheyne-stokes respiration: formă de respirație marcată de o accelerare a respirației urmată de diminuarea ritmului acesteia până la încetarea ei completă între 5 și 50 de secunde. Se poate observa în special în cazul comelor sau al afecțiunilor cardiace și cerebrale (n. tr.).

dințe moderne: repulsia pe care o resimțim când e vorba de a ne suprasolicita resursele prin mărirea familiilor. Ele exploatează aprecierea noastră mandatată asupra oamenilor, mai cu seamă a femeilor care refuză orice fel de urmaș, despovărându-ne în felul acesta de sentimentul responsabilității personale pe care o avem față de toată masa asta nenorocită.

Dar nu vor avea viață lungă.

N-aș putea spune că prevăd vremuri mai bune nici pentru musulmani; deși în cea de a doua jumătate a secolului trecut islamul a devenit o mare minoritate religioasă în partea cea mai vestică a vestului, capul de lance al înaintării lui este descendentul unei schisme ca și aceea a Drepților Catolici. Desigur că îi am în vedere pe Copiii lui X care au clădit nici mai mult nici mai puțin decât o analogie a creștinismului, folosindu-se în acest scop de ucisul lor patron în chip de Osiris-Attis-Isus. O vor apuca pe același drum al religiilor-mistere, din vremurile străvechi, din același motiv; sunt exclusiviști, și nu poți fi primit printre ei decât dacă satisfaci anumite condiții de naștere, în primul rând să ai o culoare a pielii recognoscibilă. (Apropo, resimt ca mult mai slabe discriminările rasiale în organizațiile la care nu vreau să ader. Semn că până la urmă vor dispărea.)

Din păcate, acest semn al leprei extremismului nu se rezumă doar la religie. Luați sexul, de exemplu. Tot mai mulți oameni își petrec din ce în ce mai mult timp preocupați de această chestiune, recurgând la căi care de care mai ocolite pentru a-și menține entuziasmul la cele mai înalte cote, cum ar fi afrodisiacele care se comercializează la un preț accesibil și petreceri care sunt considerate un adevărat eșec dacă nu degenerează într-o orgie. O sută de shigi pe an, cifră la care un tânăr poate accede fără a face alt efort decât să se dezbrace, nu satisfac nici una dintre necesitățile biologice ale nevoii sexuale; ceea ce nu asigură un mediu stabil pentru urmașii viitoarei generații și nici tipul de relații dintre cupluri (sau grupuri – căsătoria funcționează pe tot felul de baze, nu neapărat monogame), ceea ce ajută la evitarea crizei de posesiune a celorlalți membri ai aceleiași specii. Dimpotrivă, duce la un fel de nebunie, pentru că, în loc să asigure partenerilor plăcerea unei continue liniștiri reciproce a masculinității/feminității lor, ei sunt împinși întru obținerea acelei potoliri o dată la fiecare câteva zile.

În concluzie, dacă aplicăm etalonul extremismului, ajungem la convingerea că specia umană însăși nu prea are multe șanse să dureze mult."

– *Ești un idiot ignorant* de Chad C. Mulligan –

continuitate (12)

SE CREDE CĂ E AUTOMAT, DAR DE FAPT TREBUIE SĂ APEȘI PE ACEST BUTON

Țârâitul ascuțit străpunse urechile lui Donald ca un harpon, târându-l, în ciuda zvârcolirilor lui, din apele adânci ale somnului. Blestemând, își aruncă ochii spre pendula de pe perete și descoperi că nu era decât nouă *anti-materie*. Un timp încercă să se convingă că ceea ce îl deranjase nu fusese altceva decât plecarea lui Norman la serviciu cu un sfert de oră mai târziu decât în mod obișnuit. Dar țârâitul se repetă.

Aproape că se prăbuși de pe marginea patului, după care își vârî mâinile pe mânecile halatului. Erau destui care nu mai posedau astfel de articole de îmbrăcăminte; dacă se întâmpla să aibă vizitatori înainte de a se fi îmbrăcat, se prezentau la ușă exact așa cum erau; iar dacă vizitatorul avea un șoc, asta era numai treaba lui. Cel puțin jumătate din shigiile care trecuseră temporar pe acolo nu posedau nimic altceva decât hainele de oraș, și acelea atât de puține, încât intrau toate într-un singur bagaj. Dar el era de modă veche.

Se îndreptă spre ușă destul de agale și, când privi pe vizor pentru a vedea cine se afla de cealaltă parte a ușii, remarcă pe lângă număr – erau patru – faptul că vizitatorii nu erau din oraș. Faptul era dovedit de hainele care le atârnau pe braț.

Deschise ușa înăbușindu-și un căscat.

Aparent, toți erau tineri, deși la o examinare mai atentă ai fi putut observa că cel care stătea mai aproape de ușă putea fi mai în vârstă decât Donald. Toți erau îmbrăcați convențional: pulovere și pantaloni largi în nuanțe de gri, verde, bleumarin și bej. Efectul acestui echipament era că toți purtau o singură uniformă. Toți păreau să aibă părul natural, nevopsit și necoafat. Mult mai târziu îi dădu lui Donald prin minte că, dacă un grup de răufăcători ar fi vrut să intre în casa cuiva, ar fi putut apela exact la acest mod de deghizaj, renunțând la gecile lor cu musculatură butaforică și la pantalonii strâmți.

Cel care conducea grupul spuse:

– 'Neața, domnule Hogan. Nu prea aveți nici o shigi p-aici deocamdată, nu-i așa?

– Păi, ăăă, ce vă privește chestia asta? Cine sunteți?

– O clipă, vă rog. Bărbatul făcu un gest celorlalţi şi se apropie, urmat de ei; Donald, care încă nu se trezise de-a binelea, se dădu un pas înapoi, simţindu-se foarte vulnerabil, neavând asupra lui nimic altceva decât halatul subţire şi strâns pe corp.

– Nu te-ai aşteptat să ne întoarcem aşa de curând, spuse prietenos purtătorul de cuvânt, închizând uşa. În regulă, executaţi un control rapid!

Ceilalţi trei îşi aruncară hainele pe mobilele din apropiere. Fiecare avusese ascuns ceva în mâna acoperită. Doi aveau nişte aparate mici pe care le îndreptau spre pereţi, tavan şi podea, urmărindu-le cu atenţie. Cel de al treilea avea o armă şi trecu rapid dintr-o cameră într-alta, privind suspicios în jur.

Inima lui Donald începu să bată cu putere, părând că-i apasă pe intestine, ameninţând să scoată voma din el ca pasta de dinţi dintr-un tub. Spuse cu o voce stinsă:

– Să ne întoarcem aşa de curând... ? Dar nu v-am mai văzut niciodată până acum!

– Nu mă interesează decât marfa noastră, spuse unul dintre vizitatori, lăsându-şi în jos micuţul aparat.

Cel de al doilea dădu din cap în semn de aprobare. Cel de al treilea se întoarse din turul de inspecţie, vârându-şi arma într-un toc ascuns sub braţul stâng.

– Mulţumesc, spuse purtătorul de cuvânt cu blândeţe. Ah, şagrin, domnule Hogan. Cred că asta e suficient să lămurească scopul vizitei noastre... ?

Nu descoperi nimic ameninţător în tonul, s-ar putea spune civilizat, pe care fusese pusă întrebarea, dar inima lui Donald deveni brusc atât de grea încât i se păru că a încetat să mai bată, şi îşi imagină cumplita greutate trântindu-l la pământ.

Şagrin. O, Doamne. Nu!

Auzise acest cuvânt pentru prima oară în urmă cu zece ani, când, în biroul din Washington, un colonel l-a avertizat cum va fi activat în caz de necesitate. Şi referirea la „întoarcere" şi „propriul nostru material"... !

I-am spus lui Norman. Noaptea trecută mi-a fost rău sub influenţa drogurilor şi nu m-am putut controla. I-am spus adevărul. Sunt un trădător. Nu doar un simplu spion, nu doar un simplu idiot care e în stare să stârnească un scandal fără voia lui. Mai sunt şi trădător pe deasupra.

Îşi umezi buzele, incapabil să reacţioneze în vreun fel sau măcar să-şi manifeste spaima. Purtătorul de cuvânt îi dădea înainte şi cu siguranţă că nu avea figura unuia trimis să aresteze un oficial.

– Sunt maior Delahanty. Deşi nu ne-am mai văzut niciodată până acum, am impresia că te cunosc mai bine decât toţi prietenii tăi. Te-am preluat de la colonelul Braddock, care s-a pensionat anul trecut. Iar ei sunt ajutoarele mele, sergent French, sergent Awden, sergent Schritt.

Ceilalţi dădură din cap în semn de salut, dar Donald era prea uluit să se mai poată gândi şi la altceva decât că, în sfârşit, aflase că numele colonelului care îi preluase jurământul era Braddock.

– Aţi venit să mă activaţi, nu-i aşa? spuse el.

Delahanty îl privi aproape cu simpatie.

– N-am nimerit momentul cel mai bun, nu-i aşa? Din cauza acelei shigi care s-a dovedit o intrusă, şi apoi scandalul enorm de azi noapte... Schritty, de ce nu faci o cafea pentru domnul locotenent şi, de ce nu, şi pentru noi?

Cuvintele celuilalt se proptiră bine în mintea lui Donald: „pentru domnul locotenent". Probabil că îşi alesese bine şi cu o anumită intenţie cuvintele. Care continuau să-i zbârnâie în creier ca o gheară de oţel care bate într-o tablă.

– Eu... eu trebuie să mă duc la baie, şopti el. Luaţi loc şi simţiţi-vă ca acasă.

După ce îşi goli vezica, deschise uşiţa dulapului de prim ajutor şi se holbă; în primul rând la propria-i imagine, cu ochii urduroşi, şi obrazul nebărbierit, apoi la sticluţele, pacheţelele şi fiolele aşezate pe rafturi. Îşi întinse mâna după pastilele Wakeup, dar degetele i se loviră de borcănelul învecinat. Citi eticheta din obişnuinţă: OTRAVĂ. A NU SE LUA.

Şi dintr-o dată se simţi la fel de îngrozit acum, când era treaz, ca şi atunci când trăia în vis acele coşmaruri cumplite. Se apucă de chiuvetă pentru a nu se prăbuşi. Dinţii îi clănţăneau în timp ce ochii îşi reduseră câmpul vizual la o singură porţiune de un alb strălucitor – eticheta pe care ardeau cuvintele de foc.

Faust s-a simţit la fel. Stelele îşi continuă drumul, timpul fuge, orologiul bate orele, diavolul vine şi Faust trebuie damnat... Cât timp să-şi fi cumpărat cu valuta forte a sufletului său – zece ani?

Ce au de gând să mă oblige să fac? Eu, cel puţin, mai am o speranţă care i-a fost refuzată lui Faust... Poate că nu-i mare lucru, dar imaginându-şi că-mi fac treaba mare, nu pe cea mică, să mai îmi dea cinci minute. Cu totul ar fi suficient.

Apucă borcănelul şi îi smulse capacul. Pe fundul recipientului opac se afla o brumă de pudră alburie care părea să-şi râdă de el.

I se făcu dintr-o dată frig. Dar de data asta, cel puţin, tremuratul provocat de groază fu înlocuit de fiorii care îl chinuiau acum. Trânti borcănelul şi apoi capacul la locul lor şi înghiţi pastilele Wakeup pe care voise să le ia de la bun început.

După alte două minute se întoarse şi ieşi din baie cu paşi atenţi şi liniştiţi.

O altă lovitură a fost să constate că, în loc să fi sunat pentru cafea la bucătăria blocului, așa cum ar fi fost normal pentru orice străin, sergentul Schritt se folosea de mașina lui Donald, pe care o ținea în dormitor împreună cu o cutie din marca preferată de cafea.

Doamne, oare câte lucruri or fi știind oamenii ăștia despre mine? Mai devreme, când i-am vorbit lui Norman atât de necugetat...

Și totuși, reuși să-și stăpânească foarte bine vocea când spuse:

– Nu mi-am dat seama că m-ați urmărit atât de îndeaproape.

– Mă tem că e vorba de rutină, zise Delahanty, ridicând din umeri. În general preferăm ca ofițerii noștri operativi să stea singuri, ceea ce însă, în condițiile actuale, când problema locuințelor a devenit atât de acută, ar fi cam bătător la ochi. Domnul House e cât se poate de cinstit și curat, cum îi stă bine unui colindător de moschei, care mai deține și o poziție socială respectabilă, dar faptul că amândoi ați frecventat circuitul shigi ne-a cam dat bătăi de cap, ca să fiu sincer. Mai cu seamă aseară, când am descoperit drăcovenia aia ingenioasă din orgă. Încă n-am mai dat peste așa ceva și trebuie să recunosc că e excelent prevăzută contra oricăror erori de manevrare, dracu s-o ia.

Donald se așeză ținându-și ceașca de cafea cu cea mai mare atenție, pentru a nu lăsa nici un singur strop să-i cadă din ea. Apoi spuse:

– Și cum ați descoperit-o?

– Am primit ordinul de intervenție ieri după-amiază, dar pur și simplu nu ne-am grăbit să intrăm în acțiune. În primul rând a trebuit să facem o verificare preliminară, că nu s-a schimbat nimic de la ultima cercetare, și totuși, era evident că o schimbare intervenise. Am pătruns exact în clipa în care shigi trăgea cu urechea.

– Ați instalat microfoane.

– În casa asta există mai multe microfoane decât are un apartament de la periferie țigări de marijuana, spuse Dalahanty cu un surâs șters. Sigur că nu toate ne aparțin, nu-i așa, Schritty?

Sergentul Schritt se aplecă peste fotoliul preferat al lui Norman și făcu un gest pe care Donald nu-l înțelese. Când își retrase mâna, ținea între degete un mic vârf metalic ascuțit care licărea în lumina camerei.

– Cred că asta se cheamă o plăntuță Frigidaire, spuse Delahanty. Sau, mai curând, corpul ei. Antena e a noastră. Exact cum se spune: insectele mici au insecte și mai mici. N-a ieșit nimic de aici care să nu fi fost înregistrat; n-am vrut să-l implicăm pe domnul House în acțiuni de spionaj. Cineva i-ar fi putut atrage atenția asupra ta și atunci ar fi putut pune lucrurile cap la cap. Eram doar la un pas de a fi ratat aseară, deși am avut un noroc extraordinar că am prins-o pe fată exact când a trebuit.

– Voi ați luat-o?

– Da. Ca prin urechile acului. A trebuit să-i pun pe toți în urmărirea ei și s-o țin sub observație permanentă, dar am reușit s-o dibuim înainte de a-și fi vândut marfa.

– Vreți să spuneți că cineva m-a urmărit pas cu pas pentru a vedea și auzi tot ceea ce am făcut și am spus în acești zece ani? întrebă Donald pe un ton tăios.

– Nu. A trebuit să ne mulțumim cu observații întâmplătoare, comparând totul cu ceea ce ne ofereau agenții pasivi. Totul e înregistrat, iar jumătate din material e SCANAT pentru găsirea unor cuvinte-cheie. Pentru tine s-a stabilit un vocabular de o mie de cuvinte. Noi nu facem altceva decât să urmărim apariția lor în discuțiile pe care le ai. Dar, ca să fiu sincer, n-am acordat atenție la mai mult de douăzeci-douăzeci și cinci de ore din activitatea ta din ultimii ani. Pari teribil de tulburat, adăugă el. E cât se poate de firesc, în această lume supraaglomerată a noastră, intimitatea e singura apărare care ne-a mai rămas. Poți însă să fii sigur că amestecul nostru s-a limitat absolut la strictul necesar.

– M-ați urmărit necontenit din momentul în care s-a dat ordinul de activare?

Sprânceana lui Delahanty se ridică.

– Nu, doar ți-am spus. A trebuit să-ți iau toate „cozile" pentru a putea să văd ce se întâmplă cu shigi.

Ia-o încet. Dacă am puțin noroc nu-și vor bate capul să cerceteze benzile cu ce s-a întâmplat în primele ore ale dimineții. Aș putea scăpa. Dar cel mai teribil din tot ce poate fi mai groaznic e că aș putea fi trimis în fața curții marțiale pentru că mi-am trădat identitatea. S-ar putea să mă caute pentru ceva cu totul lipsit de importanță; poate că au nevoie de mine pentru analiza materialului informativ...

– Sper că nu sunt prea curios, se aventură Donald. Dar, ei bine, în ultimii zece ani lucrurile mi s-au părut tot mai puțin verosimile. Până de curând mi-a venit foarte greu să cred că activarea ar mai fi încă posibilă.

– Iată o mărturisire sinceră, spuse în semn de aprobare Delahanty. Tot le spun celor de la Washington că ar trebui să riște deconspirări ale identității tocmai pentru a-și menține activii în stare de alertă, chiar dacă nu e vorba decât de niște concentrări pe timpul concediilor. Mai vrei cafea?

– Încă n-am terminat prima ceașcă.

– Te deranjează dacă eu mai iau puțină? Perfect! Hai să trecem la fondul chestiunii, da? Delahanty se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele. Debarcader, Ellay, șase *papa-mama* mâine. Avem pregătite documentele tale pentru călătorie, mandatul de liberă trecere și toate

celelalte, sergentul French ți le va da imediat. Și acum, cam ce întâlniri ai mai avea?

– *Mâine?*

– Știu, suspendarea lor îți va face viața grea, dar cam așa se rotește planeta. Întâlniri?

Donald își duse o mână la frunte.

– Cred că nimic. A! O petrecere, diseară. La Guinevere Steel.

– Du-te neapărat, dar nu lăsa pe nimeni să-ți strecoare nimic. Ai auzit ce s-a întâmplat mai zilele trecute, când cineva a mânjit balustrada amvonului cu ceea ce se numește „Adevăr sau Consecințe" și un episcop cât se poate de respectabil a spus niște lucruri cât se poate de neclericale la adresa enoriașilor lui?

– Nu cred.

– Probabil că știrea n-a putut ajunge pe canalele tradiționale. Îmi închipui că a fost bine păstrată de grupurile de presiune. Dar lucrurile stau exact cum ți-am spus, și după cât se pare a fost un circ întreg. Să fii foarte atent să nu ți se întâmple și ție. Restul instrucțiunilor sunt în pachetul pe care ți-l va da French. Dimineața vei primi un telefon care te va anunța că ai niște necazuri financiare cu o companie în care ai băgate foarte multe acțiuni, ceea ce va constitui motivul plecării tale; motivul rămânerii tale îl va constitui o shigi cu adevărat încântătoare, dar la care, trebuie să o spun cu regret, nu ai fost încă programat, dar care va constitui un alibi cât se poate de consistent pentru oricine care are relații normale.

Sergentul Awden îi adresă un zâmbet plin de înțelesuri.

– Vrei să spui că voi pleca pentru o perioadă mai mare de timp? îl întrebă Donald.

– Nu știu. Delahanty își înghiți ultimul strop de cafea și se ridică. Oricum, ăsta-i programul, și nu l-am conceput eu. Probabil că totul e pe baza datelor furnizate de computerul de la Washington.

– N-ai putea cel puțin să-mi spui... fraza aproape uitată îi ajunse pe buze, așa cum bula de aer a buruienii de pe fundul bălții se ridică la suprafață. Va fi o muncă de teren?

– Da, exclamă Delahanty părând surprins. Credeam că termenul face implicit parte din specialitatea ta lingvistică. Cred că e vorba de limba yatakangi, nu-i așa?

– Mă vor *trimite* în Yatakang? Donald sări în picioare fără să-și fi dat seama, cu mâinile încleștate pentru a le împiedica tremuratul. Dar e absurd! Vreau să spun că mi-am petrecut cea mai mare parte a ultimilor zece ani cu studii teoretice și...

– Domnule *locotenent*, spuse Delahanty apăsând cuvântul pe un ton amenințător, nu trebuie să te îngrijoreze capacitatea dumitale de a-ți îndeplini misiunea. Vei fi ajutat în acest sens.

– Cum?

– Vei fi ajutat. Îmi închipui că ai dat peste o reclamă referitoare la un proces numit amsificare.

– Da... da.

– Iar rezultatul, îmi închipui, a fost un fals.

– Cred că da. Dar ce legătură are cu...

– *Noi* amsificăm oamenii. Și merge. Dacă nu avem pe nimeni pregătit pentru așa ceva, atunci îl pregătim noi până va fi complet înarmat în vederea misiunii. Nu-ți face griji, vei reuși. Asumarea acestei misiuni e în limitele capacităților umane. Gândește-te la asta și calmează-te. Dar poate că ar fi mai bine să iei și un tranchilizant.

Delahanty făcu semn oamenilor lui. French îi înmână lui Donald un pachețel cu sigiliul oficialităților, pe care acesta îl luă cu mâini amorțite, în timp ce ei plecau, murmurând un „bună dimineața". Îl părăseau în timp ce el se simțea mic și înspăimântat, regretând că nu reușise să moară.

După un timp se simți destul de remontat pentru a se gândi să aranjeze cu cineva la petrecere să-i strecoare drogul de care fusese prevenit de Delahanty.

urmărind detaliile (12)

DACĂ NU-I POȚI ÎNVINGE, ÎNFRUMUSEȚEAZĂ-I

BEAUTIQUE spuneau literele atârnate în aer, sub care apărea cu atâta discreție numele lui Guinevere Steel. Sub litere, ca o mărturie a atenției generoase de care oricine putea fi sigur că se va revărsa asupră-i, o blondă, o brunetă și o roșcată așteptându-te cu o expresie de nerăbdare, fiecare dovedindu-se un produs perfect al artei Beautique, șlefuită până la ultimul amănunt, sclipitoare, strălucitoare, prelucrată nu ca un diamant, ci aidoma părților componente ale lui Shalmaneser, unde nici cea mai neînsemnată bucățică nu putea avea un defect. Costumația nu le acoperea decât acele părți ale trupului unde materia primă folosită de cosmeticieni lăsase de dorit.

De asemenea, cât se poate de expus vederii era și un tânăr pedant, îmbrăcat după moda artiștilor din *Quartier Latin* în jurul anului 1890, o bască moale lăsată pe urechea stângă, o bluză de lucru cu un papion uriaș la gât, pantaloni conici în carouri vârâți în cizme cu carâmbi înalți. În adaos față de imaginea originală, și pentru a-l diferenția de aceasta, pe tivul bluzei fuseseră aplicate la întâmplare trei sau patru dungi de culoare cu scopul de a sugera petele de vopsea, dungi care, de altfel, erau doar simbolice. Era la fel de sterilizat și artificial ca și fetele de lângă el.

Din stradă nu se putea vedea în clădire decât peretele interior în fața căruia stăteau modelele, o suprafață ale cărei nuanțe se schimbau permanent din cauza culorilor care se prelingeau cu intermitență, astfel gândite încât să pună cât mai mult în valoare costumul fetelor.

Intră, întrebându-se amuzat cât timp va trece până când nerăbdătoarele și îmbietoarele expresii de bun-venit se vor veșteji.

Guinevere intui că ceva nu e în ordine, înainte să o fi anunțat cineva. În mod obișnuit atmosfera era dominată de zumzetul tihnit care răzbătea din magazin, un fel de susur a cărui intensitate varia, dar fără să dispară vreodată, și care acompania muzica relaxantă ce se revărsa din zecile de difuzoare abil camuflate. În toată acea atmosferă se strecurase o notă falsă și ea își ridică privirea de pe lista de ultime pregătiri pentru petrecerea din seara aceea, ținându-și capul într-o parte.

Convinsă pe jumătate că se înșelase, activă scannerul din interior și aruncă o privire prin salon. Ascunși după draperii de imperviflex, care ajungeau din tavan până în podea, clienții ședeau, sau zăceau întinși, gustând din plin atmosfera luxoasă, în vreme ce imperfecțiunile lor erau asanate, sau plombate, sau fardate. Doamna Djabalah din cabina 38 îi cerea maseuzei ei să-i ofere și alte servicii decât cele convenționale, lucru observat de Guinevere cu resemnare. Mâzgăli cu propria-i mână un aviz prin care cerea o încărcare a notei de plată cu sută la sută. Atâta vreme cât fata nu se plângea – iar în statura de ebonită a doamnei Djabalah era ceva extraordinar.

Aruncă o privire insistentă pe coridorul central care separa cabinele și surprinse fermentul agitației de la intrare. Alarmată brusc – dacă așa ceva se putea vedea din stradă, atunci trebuia oprit *acum* – comută imaginea la vitrină.

În aceeași clipă, o voce nervoasă răsună în interfon:

– Gwinie, aici este cel mai îngrozitor om din lume, care urlă la noi. Cred că e beat. Și pute ca un butoi cu rahat. Ți-ai putea face vânt până aici, poate te înțelegi cu el?

– Am pornit, îi răspunse Guinevere grăbită.

Mai avu însă timp să arunce o privire în oglindă pentru o ultimă inspecție a ținutei ei.

Îl găsi pe nepoftit angajat într-o dispută cu Danny, principalul ei cavaler, cel care o făcea pe artistul parizian, urlând războinic. Din fericire ceea ce ea interpretase drept „urlet" era o exagerare, așa încât chiar și clienții aflați în cabinele cele mai apropiate n-au sesizat nimic. Mai mult, blonda din echipa de sex appeal, care atrăgea clienții, avusese prezența de spirit să schimbe poziția paravanului multicolor, astfel încât oribilul vizitator nu mai putea fi văzut din afară.

Era o matahală de vreo șase picioare și probabil un tip puternic, în ciuda aspectului său jalnic. Părul îi atârna în șuvițe care se împrăștiaseră pe tot gulerul, dispărând în barbă și mustață, care nu fuseseră nici ele aranjate vreodată, dar care funcționaseră perfect ca filtru de supă și babețică pentru toate firimiturile și resturile de mâncare. Colțul din dreapta al mustății era parcă pârlit de chiștocul unei mahoarce învârtită cu mâna. Puloverul îi fusese cândva roșu, dar acum era cârpit și pătat parcă de alte culori, și dacă pantalonii i se potriviseră cândva, asta trebuie să se fi întâmplat cu ani în urmă; acum betelia fusese înfrântă în lupta cu burta în continuă creștere. Labele picioarelor, care ocupau o suprafață enormă din dragul ei parchet montat manual, erau vârâte în niște chestii care ar fi putut semăna cândva cu niște mocasini, dar care acum deveniseră o adevărată încarnare a mizeriei care acoperea în întregime materialul ce ar fi putut separa jegul de piele.

Când o văzu pe Guinevere, își întrerupse tirada.

– Ah! exclamă el, tu trebuie că ești Steely Gwin din Port-of-Sin (Portul-Păcatului) – am auzit atâtea despre tine! Am scris chiar și o poezie despre tine. Un moment... Ah, da: „Fetele fabricate de Steel sunt grozave la Privit dar sunt oribile la Pipăit. Carnea care-a fost drăguță într-o fructă plastic – o preface cu sucurile-ncuiate-n pieliță" Una din shigiile astea te-a strigat „Danny-boy", nu-i așa? spuse el aruncând o privire cavalerului care tremura. Păi chestia asta înseamnă că te prea simți ca acasă. Și limerickurile[1] sunt irlandeze, nu-i așa?

Omul se scutură de râs, trepidând pe călcâie.

– Mai vrei unu'? „Dacă iubita ta o shigi e și-n brațe o cuprinzi / Și afli că-i rece ca Tereza / Nu e un monstru / E doar din cauza Beautique-ului."

Guinevere îi replică plină de demnitate și cu toată stăpânirea de sine:

– Ce cauți aici?

– Ce dracu crezi că vreau? Vreuna din păpușicile pe care le-ai expus la vedere? Arătă cu vârful degetelor înnegrite spre fetele ghemuite. Mulțumesc, dar dacă aș avea nevoie de o masturbație gonflabilă, mi-aș cumpăra una. Of, de ce dracu *crezi* că vrea cineva neapărat să intre într-un loc ca ăsta?

– Ești beat, sau te-ai înscris într-un tur al cârciumilor, i-o trânti Guinevere. Nu prea cred că știi unde te afli. Aruncă o privire nervoasă pendulei din perete. Se apropia terminarea programului, și dacă la ieșire clienții se vor lovi de acest specimen revoltător... Danny-boy, va trebui să chemi poliția. Nu văd nici o altă soluție.

[1] Limerick – poezie absurdă din cinci versuri (n. tr.).

– Pentru ce? vru să știe străinul pe un ton agresiv. Parcă ce fac? Singurul lucru pe care îl doresc e să fiu înfrumusețat.

– Să fii ce? izbucni Guinevere. Simți că rămâne fără aer după ultimul cuvânt. Ești nebun! Oricum, nu admitem clienți bărbați, ca să nu mai vorbim... ca să nu mai vorbim de *obiecte* ca tine!

– Nu? Nepoftitul făcu un pas amenințător spre ea. Sistemul legislativ al Statului New York spune că orice întreprindere cu caracter comercial asigură servicii publicului fără nici o discriminare rasială, lingvistică, religioasă, sau *sexuală*, contravenienților ridicându-li-se licența de funcționare!

Guinevere sesiză cu întârziere că omul nu vorbea și nici nu se comporta așa cum te-ai fi așteptat de la unul de teapa lui.

– Oricum, știu precis că nu faci discriminări. Cu excepția lui Danny-boy – și doar n-o să-mi spui mie că nu-ți cere o mână de ajutor pentru fațada aia sclivisită a lui – bunul meu amic Doll Clark vine aici de ani de zile și tot își mai are coaiele. Ce ai fi vrut să fac? Să vin în fustă, dând din șolduri?

Guinevere spuse, cu o ușoară senzație că tot ce se întâmplă era ireal, ca și cum cineva i-ar fi strecurat o înghițitură de Yaginol:

– Cel puțin vreau să văd că ai cu ce să plătești. Și dacă poți s-acoperi onorariul, poți să te plimbi pe aici cu toată putoarea care se deșiră din tine, încât s-ar putea crede că ești un butoi cu rahat!

– Ah, dacă tot ce te roade sunt banii... ! Necunoscutul se strâmbă expresiv. Poftim!

Își băgă mâna sub pulover și scoase de acolo un teanc de documente. Răsfoind prin ele ca jucătorul care face cărțile, alese o hârtie și i-o întinse.

– Ajunge?

– Ține-l în așa fel încât să-l pot citi, îi spuse Guinevere. Nu vreau să-ți ating hârtiile, și nici pe tine.

Se uită. Era un credit bancar în valoare de o mie de dolari la vedere. Dar nu asta a cutremurat-o până-n temelie. Ci numele, tipărit foarte îngrijit în josul documentului, sub fotografia unui om cu mult mai tânăr, cu mustața și barba potrivite conform codului de eleganță al lui Ludovic-Napoleon.

– Dar e mort, spuse ea abia auzit. Danny-boy! Fără discuție că Chad C. Mulligan a murit!

– Cinee? Preț de o clipă Danny-boy păru lipsit de viață. Ați spus *Chad* Mulligan?

– Mort? se zborși stăinul cel răpănos. Doamne, nu. Și dacă mă faci să mai pierd multă vreme pe aici, îți voi demonstra contrariul. Haide! Haide!

Limbile ceasului se apropiau de ultimele cinci minute ale ședinței de tratament. În fiecare clipă se putea ivi un client. Guinevere

înghiți un nod dureros. Pe care din asistentele ei ar fi putut-o convinge să facă treaba pentru o sută de dolari?

– Danny-boy, șopti ea, ia-l în grijă pe domnul Mulligan și fă tot ce-și dorește.

– Dar, Gwinnie!...

– Fă așa cum îți spun.

Izbi cu piciorul în parchet.

La urma urmei, e cât se poate de faimos...

Făcând un efort pentru a-și învinge sila, spuse:

– Mă scuzi, domnule Mulligan, dar, cum să spun, e vorba de o deghizare sub care îmi era imposibil să vă descopăr!

– După cum imposibilă e și văgăuna insalubră în care stau, mormăi Chad Mulligan. E același lucru pe care îl caut de doi ani și mai bine. Dar ce mi se pare cel mai imposibil e să-mi dau seama cum voi arăta după ce mecanicii tăi îmi vor face o revizie generală. Dar renunț. Plec. Inerția absolută a acestei specii de măgari m-a învins. Nu pot atrage atenția oamenilor asupra mea indiferent dacă m-aș certa, aș urla, sau m-aș mânji cu căcat. Așa că mi-am propus să mă înfrumusețez și să mă alătur vouă, porci gadarieni, pentru a mă destrăbăla în chipul cel mai magnific până la moarte. Perfect, unde vrei să mă ascunzi înainte ca ceilalți clienți să vadă în ce hal sunt?

Apoi adăugă peste umăr, în timp ce Danny-boy se îndepărta:

– Să trimiți pe cineva după o sticlă de băutură, da? Am nevoie de un întăritor.

lumea evenimențială (8)

FIȚI BUNI CU PRIETENII VOȘTRI NĂPĂSTUIȚI

SCENA: deoarece o ordonanță a primăriei îi interzicea să ocupe un spațiu așa de mare, Guinevere a făcut o donație soțului ei, de care divorța în primul rând pentru că îl chema Dwiggins, și în felul acesta l-a obligat să-și cumpere apartamentul liber aflat sub propriul ei apartament de lux pe care să i-l închirieze ei pe o perioadă de timp nedeterminată, pe o sumă de nimic, ceea ce nu era o ilegalitate, constituind în același timp principala metodă la îndemâna acelora din metropolele supraaglomerate care fiind ostentativ de bogați puteau accede la ceea ce constituie simbolul cel mai rafinat în materie de locuințe, adică două camere, dispuse una peste cealaltă, patruzeci și opt de picioare pe treizeci și două, două (identice) treizeci pe optsprezece, două (identice) douăzeci și unu pe optsprezece, patru băi *en suite* și alte două, dar nu la fel, patru toalete de serviciu, două

bucătării cu sufragerie, o grădină instalată pe acoperișul casei pe care Guinevere o comandase unui arhitect ingenios care o transformase într-o boltă al cărei nivel principal corespundea apartamentului de jos, iar cel de sus conținea sistemul de irigare automată, spray-urile–îngrășământ, alături de lămpile solare de care era nevoie pentru păstrarea sănătății plantelor și florilor.

CUPRINS (PERMANENT): cel mai mare set de mobilă multifuncțională realizată vreodată pentru un client particular, incluzând mese mari care puteau fi transformate în pupitre sau ecrane și mese mici, transformabile la rândul lor în rafturi de cărți sau mese rulante și scaune verticale convertibile în balansoare și balansoare convertibile în șezlonguri și șezlonguri transformabile în sofale și sofale convertibile în paturi și paturi care puteau fi adaptate pentru unul, doi sau mai mulți ocupanți și așa mai departe. Teoretic, apartamentul putea fi adaptat pentru orice ocazie, de la o întâlnire politică ai cărei participanți de vază stau cu atenția încordată la subiectul în discuție, până la o petrecere ca aceea de acum, când toți participanții acordă cea mai serioasă atenție subiectului despre care se speră că va fi pus pe tapet în cele din urmă.

Cuprins (Imobile trecătoare neperisabile): ultimul răcnet în materie de decorații și poze și ornamente și modele de telefoane și televizoare și aparate pentru reproducerea holografică și proiector cosmoramic și chiar și cărți – deși asupra acestora din urmă plana îndoiala că ar mai fi fost la modă.

CUPRINS (IMOBILE TRECĂTOARE PERISABILE): șapte duzini de sortimente de mâncare pentru care compania furnizoare garantase că au conținutul și aspectul celor din secolul douăzeci, dar nu garantase și pentru aromă – anumite componente de bază ca puii crescuți natural, șunca afumată pe-ndelete fiind imposibil de reprodus în actualele condiții de fabricație – plus sticle și lăzi și butoaie și cutii și borcane și pachete cu băuturi și tămâie și vin și marijuana și bere și chiar tutun pentru a da oaspeților decadenta senzație tare a unei vieți luate pe cont propriu, ceea ce se și potrivea momentului.

CONțINUT (MOBILE TRECĂTOARE DAR ÎNTR-UN FEL LA FEL DE PERISABILE): o sută cincizeci de oameni, inclusiv oaspeții și gazdele, precum și mult personal din partea firmei furnizoare, care avea o reputație bună printre noii săraci ai lumii evenimențiale pentru faptul că ascundea notele de plată de chelneri și debarasori, umflând în același timp notele de plată pentru cumpărarea de bunuri, oferindu-le astfel ocazia de a se eschiva de la taxa pe lumina lunii care ar trebui să anuleze profitul pe care fântâna bine alimentată a bunăstării îl poate stoarce din munci ocazionale ca acestea.

SCUZĂ ȘI MOTIV: să-și oblige oaspeții la amenzi pe care, dacă ar vrea, le-ar putea face atât de piperate încât victimele nu și-ar mai dori să o vadă vreodată.

COSTUL: aproximativ trei mii de dolari.

VALOAREA ÎNCASATĂ: ar trebui așteptat până la terminarea petrecerii pentru a putea fi evaluată.

Cu clic și clac lifturile alergau, cu hleap și cranț începu de-a binelea îndoparea.

AUDIO: cele mai suportabile reimprimări din ultima parte a secolului trecut, nu cele mai recente (materialul din secolul nouăsprezece era un inadmisibil *vieux-jeu*). Nu, trebuia să fie din anii șaptezeci, înzestrată cu un farmec straniu și, mai presus de toate, trebuia să fie acel de gen de muzică aptă să conducă direct la ceea ce era acceptat acum în mod curent în lumea reală drept *chants sans parole* în ritmurile lente de cinci pe patru și șapte pe opt. Calitatea înregistrării era infectă și ritmurile divizibile prin doi păreau banale și plicticoase după subtilități de genul cinci pe unsprezece. Dar după cum se pretinde, fiecare disc a avut o vânzare de un milion.

Dacă apare cineva îmbrăcat în Arpège Secolul Douăzeci și unu sau ceva asemănător, ce să o – sau să îl pun să facă?

COSMORAMA: în special culorile la modă ale anilor nouăzeci, pentru că erau suportabile – verde-măr, galben-acru de lămâie, și inevitabilele nuanțe de albastru pal – dar schimbarea cromatică era mai nouă decât secolul și un moar plasat pe proiector ar fi fost admis doar în ultimă instanță. Astfel încât era vorba de culori primare, cam triste și monotone.

Ia gândește-te, produsul lui Mel Ladbroke e nou, așa că dacă vreun șmecher pretinde că i-ar fi fost furat pentru a-l face cunoscut? Ei drăcie: e cheful meu și voi spune numai ce e permis.

DEGUSTAREA: se pare că va fi cel mai mare succes al petrecerii, nici fluierași, nici sucul lunii și nici un alt gen de băutură-din-chiar-clipa-asta, ci straniul cocktail cartat încă din 1928 și depus în console – chestii numite „De modă veche" și „Dezmierdarea pieptului" care ar fi trebuit să câștige interesul chiar și numai pentru numele lor idioate. La fel și mâncarea exotică. Demodate, dar imposibil de scos din meniu, provizii serioase de antalc și alte remedii pentru cele mai cunoscute droguri, Yaginol, Skulbustium și Triptine. Nu erau admise la petrecere, toate prea noi, prea de la întorsătura veacului, dar cu siguranță că invitații vor gravita în jurul uneia din ele, sau a două, sau poate chiar în jurul tuturor.

Sniff... ? Ăla-i Dior Catafalque. Pot să jur că el e! De unde dracu l-o fi scos? Nu mai e pe piață de vreo douăzeci de ani. Va trebui s-o întreb ce e cu el; asta în cazul în care-mi va fixa o întâlnire.

TOALETE: cel mai incredibil, cel mai fenomenal talmeș-balmeș adunat sub același acoperiș de reprezentanții aceleiași generații, depășit poate doar de adunarea generală a ONU.

Fata asta poartă Nipicaps. Știu eu, că doar cine poate știi mai bine. E cam devreme s-o începem cu gajurile, dar ar fi un început cât se poate de drăgălaș. Ceva ponderat, de fapt ele sunt principalul meu produs, și totuși ceva suficient de tare ca lumea să priceapă că vorbesc serios. Un moment: fată? Dar asta nu-i o shigi. Gajul ăsta se autodefinește. Nu-i așa? Yum!

1969: gazda într-un echipament de PVC care era cu atât mai modern cu cât se apropia de stilul lucios și țeapăn al curentelor contemporane, care, din păcate, necesita să fie fixat pe dedesubt cu un sutien prost conceput și incomod și o centură adecvată – ceea ce descoperise prea târziu fiindcă făcuse rost de costum și-l probase mult prea aproape de începutul petrecerii ca să se mai poată răzgândi. Dar, cel puțin, suprafața lui lucioasă prefigura anul 2010; nu-i plăceau blănurile sau catifeaua și nici țesăturile țipătoare în care preferau femeile să se vâre.

– Dragă, nu te-am mai văzut de ani lumină! Văd că ești înțolită la marele fix. Erau ale bunică-ti?

19??: Norman House într-un costum de seară negru ca smoala, cu o cămașă bine scrobită și chiar pantofi făcuți din acel material revoltător numit „piele de lac" – sută la sută originali dacă era să se țină cont de crăpăturile fine. Guinevere îi dărui un zâmbet otrăvit pentru a-și înfrâna atacul, dorindu-și în același timp ca el să nu fi arătat cu adevărat magnific în costumul lui sobru.

– Vrei să spui că ăsta e tutun adevărat? Țigări din acel tutun despre care se spune că ar fi provocat atât de mult cancer? Dar dragă, trebuie să le încerc și eu – părinții mei nu le-au fumat niciodată și nici eu nu prea cred să fi văzut din ele până acum!

1924: Sasha Peterson într-o rochie de casă ușor drapată, din șifon, ajungându-i până aproape de călcâie, dar al cărei șliț pornea chiar de sub talie, abordând un aer de modă veche numit „eleganță". Guinevere se gândi la ce spuneau maeștrii modei despre revenirea shigiilor la o îmbrăcăminte cât mai firească și regretă că organizase petrecerea asta cu un asemenea ștaif.

– Păi dacă n-am ceva tare, atunci ce aș putea lua? O, dă-mi un bourbon cu gheață, e voie? Adică, vreau să spun că dacă existau băuturi reci la curtea lui Nero, le-au avut și în secolul trecut?

1975: o foarte tânără shigi cu un minisarong[1]. Pentru așa ceva nu există legislație – orice fată care a descoperit că trupul ei reprezintă o atracție pentru bărbați și-l va expune până la limita admisibilă.

– Și chiar nu vom discuta despre scena reală? Adică, vreau să spun că nu știu ce se discuta la petreceri în secolul trecut, nu eram suficient de mare ca să le frecventez.

1999 și doar căzând sub limită din cauza unui accident cronologic. Donald Hogan într-un costum ciudat, cu aparență străveche în nuanțe de maro și verde, cu un fermoar spiralat, care îl înconjura de două ori de la glezna dreaptă până la umărul stâng, cu fața îmbujorată, lăsând impresia că e îngrijorat de ceva, dar care era de fapt o poză ce trebuia să slujească intereselor oficiale, pentru că dacă Norman nu uitase să-i rezerve tot ce se putea de la agenția de închirieri, atunci trebuia să revină la unicul costum universal acceptat: propria-i piele.

– Dar dragă, nici nu sper prea multe. Tot ceea ce mi-a oferit mie tutunul a fost starea de vomă. Nu prea înțeleg la ce le folosește oamenilor. Nu, dragă, nu-l poți trage ca fumul normal dintr-o țigară. Trebuie să-l pufăi direct, după care trebuie să te obișnuiești să-l inhalezi fără să-l diluezi.

1982 sau cam așa ceva: un travesti bun, literal vorbind, e unul din acele echipamente teribile cu cinci sau șase rânduri de rețele în culori contrastante care atârnă de șold și umeri și pantofi uriași care să-și facă apariția de dedesubt.

– Unul dintre motivele pentru care vin la chefurile lui Gwinnie e că nu se simte cu nimic obligată să-i întrețină pe toți scrobiții ăștia cu nasurile pe sus de care te lovești peste tot. Dar în seara asta sunt totuși mult prea mulți.

Exact. Află cine sunt și de ce.

– Sigur că toată povestea e o nebunie curată. Ăsta a fost cel mai grozav *montagnes-russes* al veacului pe care l-a văzut vreodată omenirea în întreaga-i existență, dacă și asta se poate numi existență. Hei, ai observat formula asta calofilă, atât de la modă, pe care am folosit-o?

ORICÂND: Elihu Masters în mantaua regală a Beniniei, cu o haină largă în alb și roșu deasupra pantalonilor bufanți și sandale decupate, capul pleșuv fiindu-i înrămat cu un fel de coroană din pene vopsite în maro, stându-i țepene în jurul bonetei de catifea.

– Da, dar ce fel de petrecere din veacul douăzeci mai e și asta? Una din acele serate scorțoase despre care ai citit în revistele de pe

[3] Bucată de stofă purtată în jurul coapselor de bărbați și femei în Malaezia (n. tr.).

la 1901, sau poate că e vorba de ceva mult mai apropiat în timp de noi, cum ar fi una din întâlnirile Ligii pentru Libertatea Sexuală? Într-un singur cuvânt, nu prea știu ce am de făcut și în ochii lui Gwinnie pot citi acea lumină amenințătoare. Poate că ar fi mai bine să mă țin codiță după ea și să fac parte din grupul de sprijin când o fi să-i căşune pe cineva.

1960: Chad Mulligan asudând de zor într-un costum în carouri, singurul pe care agenția de închirieri i-l putuse oferi pe măsură. Ridică din umeri și se lăsă convins de Guinevere să o însoțească.

– Da, bineînțeles că sunt supărat. Nu vreau să pierd nici una din petrecerile lui Gwinnie pentru că mă simt excelent și nu s-a supărat niciodată pe mine, dar de data asta am încălcat condițiile atât de flagrant – adică, acesta nu-i un costum de la sfârșitul secolului, numai așa ceva am reușit să mai descopăr în garderoba tatălui – chiar scrie și pe etichetă „Colecția de vară 2000". Dar altceva mai vechi n-am găsit.

1899: un costum incredibil, strâns inutil în jurul taliei mari și o fustă ajungând până în pământ și deasupra tuturor o bonetă caraghioasă și scuza dinainte pregătită că nu exista nici un motiv ca o rochie să fie purtată în acele timpuri vreme de doi ani sau chiar mai mult.

– Când Gwinnie devine cu adevărat scârboasă, îmi iau zborul. Mai știu eu un chef care până atunci va fi în plină desfășurare.

ORICÂND: Gennice, care-i fusese cândva shigi lui Donald, într-un mic moment de genială inspirație, purta un chimonou japonez, imposibil de spus cărei perioade îi aparținea, și papucii tradiționali, care se asortau perfect costumului.

– Trebuie că a fost tare nostim să fi trăit în vremurile acelea. Știu eu pe cineva care drept hobby recondiționează și conduce mașini, dar tot ce a putut face în privința – cum se cheamă? Gaze de eșapament? – este că put mai rău ca un butoi cu rahat. Mă face să lăcrimez numai dacă mă apropii de o mașină de asta care tocmai se pregătește să pornească!

1978: Horace, unul dintre prietenii lui Norman, într-un hanorac bine ventilat cu o glugă contrastantă peste pantalonul de călărie, constituind o dovadă excelentă pentru modul în care moda bărbătească a luat-o razna, trecând în schizofrenia cea mai pură în acea epocă isterică.

SCENA: o mulțime de oameni, tălăzuind în toate direcțiile, privindu-se pe furiș, sau uneori deschis, cunoștințele mai vechi adunându-se în grupuri despărțite de șiruri de oameni care nu se mai văzuseră până atunci și care nu reușiseră să-și ajusteze încă propria conștiință până la acel punct din care să se poată integra colectivului.

Pe scurt, așa cum era probabil cazul în Egiptul faraonic, acolo unde a apărut pentru prima oară obiceiul de a da petreceri, un chef care nu s-a omogenizat.

– Te-ai dat cu parfum tare ciudat, dragă.

Urmă un râs nervos.

– Fără discuție că ești expert în materie, nu-i așa? E o chestie care se cheamă Dior Catafalque, pe care mi-a dat-o mama când m-a auzit că merg la o petrecere.

– Catafalc? Serios? Nu e chestia aia pe care pun cadavrele când sunt expuse public?

– Da, cred că ai dreptate. Dar e vorba de ceva desuet, pe cale de dispariție. Ridică din umeri. De fapt e de-a dreptul oribil, dar face parte din epocă, nu-i așa?

– Doamne, ar fi trebuit să știu. Dar te cred pe cuvânt!

SCENA: aceeași.

– Don! Don!

– O, hello, Gennice! Îmi pare bine să te văd.

– Don, ți-l prezint pe Walter, prietenul meu, Don Hogan, cu care am trăit înainte. Don, am impresia că nu-ți place nimic din ce e aici.

Chiar așa de bine se vede? Dar cum s-a spus, vezi-ți de viața ta de zi cu zi până pleci, așa că... Ce mult aș fi vrut să am curajul să mă retrag. Mi-e frică.

– Am nevoie de un sprijin. Dar nu cred că Guinevere va fi de acord cu așa ceva.

– E băutură cu caru'. Și cineva a spus că acel codder, cred că-l cheamă Ladbroke, e din Bellevue. Poate are el ceva.

SCENA: aceeași.

– Tu ești *Chad Mulligan*? Dar pe barba Profetului, credeam că ai murit!

– Se putea și așa. Am de gând s-o fac. Ia gândește-te. Deși la fel de bine m-aș putea apuca și de băut. Mai adu-mi un rând.

– Elihu, iată un om pe care trebuie să-l cunoști! Am văzut una din cărțile lui la tine în cameră când te-am vizitat aseară!

SCENA: aceeași.

– Ascultă, cineva mi-a spus că ești din Bellevue și...

– Da. Așa e. Mă cheamă Schritt, *Domnul* Helmut Schritt. Urmă o privire iute aruncată împrejur și un zâmbet lipsit de sinceritate. O precauție de rutină. Există și posibilitatea ca un cine știe cine să-ți încurce afacerile așa cum de altfel ți-am mai spus și la ultima noastră întâlnire. Comportă-te normal și evită orice încurcătură care te-ar obliga să pleci mai devreme decât ceilalți, bine?

– Să mă comport normal?!

– Exact așa am spus. Cam tot așa, să zicem, cum ai vorbi mai în șoaptă când e vorba de o chestiune importantă. Urmă un alt zâmbet la fel de nesincer.

SCENA: aceeași.

– Ce țoale grozave ai, dragă!

– Gwinnie, nici nu-ți dai seama cât sunt de fericit că-ți plac!

– Dar nu sunt cam demodate Nipicapurile alea?...

O încordare bruscă. O tăcere ofensatoare față de gemetele revărsate de înregistrările care se auzeau din fundal. Mișcarea câtorva dintre oamenii cei mai apropiați ai lui Guinevere pentru a încercui victima și a savura astfel gajul inaugural al serii.

– Eu... ah... Eu...

– Bun, dragă, ar trebui să știu și eu, de vreme ce le-am făcut special pentru Beautique și le-am vândut, exact cum auzi, cu *miile*! Și au făcut furori cu numai doi ani în urmă.

– Gaj! strigă cineva hotărât și se auziră râsete.

– D-da, așa cred. Și e genul care se impune de la sine, nu-i așa? Ia-o de *aici*, dragule – umăr – până *aici* – talie.

Cât se poate de jenat, dar manifestându-și acordul: rezultatul, ciudatul hermafrodit. Scalpul până la gât, o coafură complicată, o față fardată impecabil cu sprâncenele arcuite și genele lungite, buzele de un roșu limpede și cercei susurători; poalele hainei până-n podea, fusta și ciorapii și cizme împodobite cu bijuterii după moda anului 1988; între ele acel piept bărbătesc și dezgolit, incompatibil cu restul, dominat de mușchii masivi și părul în cercuri concentrice care se aduna în jurul sfârcurilor.

– Aș zice că a ieșit cât se poate de bine, spuse Guinevere plină de satisfacție, și toți cei din jur chicotiră și o atinseră cu un gest amical pe spate și chiar cei care nu-i putuseră auzi decizia se destinseră, reluându-și sporovăiala cu glas tare.

SCENA: aceeași, dar cu un adaos de râs nervos.

– Dragule, sigur că sunt expertă în probleme de modă feminină, dar am impresia că descopăr un foarte mic amănunt în dezacord cu îmbrăcămintea pe care o ai... ?

– Păi, înghiți el un nod dureros. De fapt...

– Dragule, te rog să nu ocolești adevărul. Doar știi cât de mult urăsc falsitatea.

– Pedeapsă! Pedeapsă!

– Dragă Gwinnie, e cel mai vechi pe care l-am găsit, zău așa.

– Fără îndoială, dragule, dar ai fost la o mulțime din petrecerile mele și te-ai distrat grozav văzându-i pe alții plătind amenzi pentru ceea ce au făcut. Uite că acum ți-a venit și ție rândul. Ia să vedem. Cam ce ți s-ar potrivi cel mai bine? Pentru că e încă destul de devreme și pentru că țin la tine cât se poate de mult, ne vom gândi la ceva ușor, da?

SCENA: râs mai puțin, încordare mai multă.

– O cățea sadică, nu-i așa?

– Ar trebui s-o vezi cum face când dă peste un afram, domnule Mulligan.

– Dacă îmi mai spui doar o singură dată „domnule Mulligan", o să întind conținutul paharului ăstuia pe costumul tău de epocă. Dușcă. Renunță, sau voi sparge paharul în căpățâna asta a ta care trebuie-să-fie-creață. Oricum, n-are dreptate.

– Cum?

– N-are dreptate. Dar asta n-are nici o importanță, cel puțin așa cred. Dacă oaspeților ei le face plăcere modul în care știe să-și organizeze chefurile, nu-mi rămâne decât să mă retrag într-un colțișor liniștit și să mulțumesc tuturor zeităților în vigoare că mi-au dat șansa de a întâlni o societate atât de inteligentă. Elihu, aș vrea să aflu mai multe lucruri despre locul ăsta care se cheamă Beninia. Sunt câteva anomalii mari de tot în ceea ce mi-ai povestit.

– Chad, scuză-mă, *te rog*. Cum adică nu are dreptate?

– Norman, doar ai și tu ochi, nu-i așa? Și ai mai fost binecuvântat și cu o memorie excelentă. Păi atunci, la dracu! Ce purtai în vara lui 2000? Pariez că ceva în genul ăsta.

– În vara lui... ? Pe barba Profetului, sigur că da! Sunt un idiot.

– Ții de o specie idioată. Am scris chiar o carte pentru a atrage atenția asupra acestei chestiuni. A fost o idioțenie din partea mea să cred că va folosi la ceva.

Se întoarse din nou cu fața spre Elihu și dădu din mâna în care ținea paharul gol, fără să mai privească spre dreapta, sperând că un

chelner va trece pe acolo pentru a-i lua paharul, pentru a-l schimba cu unul plin.

Norman își croi drum cu brațele prin mulțimea care devenise mai numeroasă în jurul lui Guinevere și a victimei ei. Putu să-i audă sugestiile:

– Scoate-o și pune-o cu fața-n spate! Scoate tot ce e mai nou decât secolul. Fă-le să pară mai vechi, să zicem, aplicând niște găuri în ele la locul cel mai potrivit!

– O clipă Gwinnie, făcu el plictisit și triumfător totodată.

– Ce vrei să faci, Norman? Să arbitrezi?

– Ca să fiu sincer, da. Mie îmi face impresia că hainele astea aparțin anului 2000. Ce părere ai, amice?

– Păi scrie chiar pe etichetă din ce an sunt, dar...

– Atunci e vorba de secolul douăzeci.

– Cum? Norman, Norman, mănânci căcat. Cară-te. Cred că trebuie să...

– Secolul douăzeci și unu n-a început nici măcar cu o clipă înainte de exact miezul nopții lui întâi ianuarie 2001.

Urmă o pauză jenantă. Cineva:

– La dracu, cred că are dreptate.

– Rahat. Îmi amintesc perfect de revelionul anului 2000. Noi...

– Acum îmi amintesc de faptul că și comentatorii au spus că nu a fost corect.

– La dracu, atunci să-l obligăm să se supună, indiferent care-i situația.

– Ba nu, trebuie să ne ținem de regulament așa cum a fost el stabilit de la început.

Se așternu tăcerea.

– Gwinnie, tare mă tem că are dreptate. Doar știi că așa e.

Mișcări afirmative din cap.

– Ca să vezi, cât de nostim! Norocul lui că ai apărut tu, nu-i așa, Norman? Dar nu-i nimic, prieteni, cu siguranță că va apărea altcineva. Deocamdată să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Și, în timp ce se strecura pe lângă Norman, mai mult frecându-se de el, pentru a ajunge la un chelner care trecea prin apropiere:

– Lasă că te aranjez eu, deșteptule! Abia aștept!

SCENA: pe neașteptate și spre regretul enorm al lui Guinevere petrecerea își întinse aripile, liberă în cel mai pur stil al unei adevărate petreceri.

– Chad Mulligan? N-aș fi crezut nici într-un milion de ani!

– Pot să jur.

– Nu e aframul ăla gras?

– Nu, ăla cu barbă.

– Aframul ăla zvelt?

– Ei, pe dracu! *Nu!* WASP-ul care vorbește cu amândoi.

– Doamne, dar toată lumea știe că a murit!

– Mel, cred că ceva mai târziu am putea să ne facem de cap cu drogul pe care te-am rugat să-l aduci. E aici un ticălos care o face pe deșteptul și vreau să-l dau nițel jos de pe soclu.

– Bună, Don. Elihu, ți-l prezint pe colegul meu de apartament, Donald Hogan – Chad Mulligan, Don.

– Bună. Deci, după cum spuneam, ceea ce nu a reușit să întrevadă McLuhan, deși s-a apropiat al naibii de chestiune, e...

– Sunt încântat să vă cunosc, domnule Masters, dar, ca să fiu sincer, ăsta e ultimul loc unde mă așteptam să vă întâlnesc.

– Aseară, când Norman a trecut pe la mine, a pomenit și de petrecerea asta și mi-a spus că ar trebui să vin dacă vreau să cunosc problemele cu care se confruntă aframii în țara asta, așa că am reflectat asupra propunerii și am ajuns la concluzia că s-ar putea să aibă dreptate.

– N-o să cunoașteți adevărata dimensiune a spiritului inventiv al Guineverei dacă vă retrageți într-un colț de unde să observați ce se întâmplă, domnule.

– Ar trebui să fiți un om ca Norman, care e cam la același nivel cu ea, nu o autoritate în materie, ca dumneavoastră.

– De ce?

– Dacă ați fi apărut aici cu hainele dumneavoastră de fiecare zi, v-ar fi supus unui fel de pedeapsă – să stați în cap zece secunde, sau să cântați un cântec, sau să vă scoateți pantofii. Adică ar fi făcut ceva care să vă strice cheful pe tot restul timpului.

– Păi cam la așa ceva te aștepți când te duci la o petrecere cu gajuri.

– Au intervenit unele schimbări de când ați plecat în străinătate, domnule. *De ce o fi nevoie de atâta „domnule"? Probabil că e o reacție a subconștientului la faptul că de azi dimineață am devenit oficial Domnul locotenent Hogan!* Asta era valabil acum câțiva ani. Nu și acum.

– Înțeleg. Dar dă-mi niște exemple.

– ... Păi, am văzut-o obligându-și oaspeții să se mânjească cu ketchup pe tot corpul, și să-și radă capul, și să se târască pe coate și genunchi timp de o oră până când a obosit să-i tot mâne de la spate – și, dacă mă obligi să-ți mai dau și alte amănunte, să urineze pe ei. Dar povești de astea se petrec mai târziu și victimele sunt aceia pe care ea nu-i dorește să mai rămână atunci când începe orgia.

– Nici nu mai era nevoie să menționezi așa ceva.

– Sigur că da.

– Și de aceea suportă oamenii un asemenea tratament?

Chad Mulligan interveni; de câtva timp, fără ca cineva să fi observat, renunțase la conversația pe care o avea cu Norman, îndreptându-și atenția spre Donald și Elihu.

– Pe toți dracii, nu. Pot să pun pariu că nu ăsta e motivul pentru care Norman continuă să vină aici, doar dacă nu aveți vreun motiv masochistic cât se poate de bine ținut sub cheie. Cum e, Norman?

– Sunt și oameni care descind din masochism, fără discuție, zise Norman ridicând din umeri. Au o plăcere deosebită când sunt umiliți în public. În general pot fi recunoscuți; încalcă absolut toate regulile seratei, dar fac eforturi evidente de a se sustrage atenției Guineverei până în clipa când s-a făcut suficient de târziu și au fumat, sau au consumat exact ceea ce aveau nevoie pentru a le da suficient curaj să-și scoată masca. Și apoi ajung să se târască în genunchi și să implore să fie certați și în timp ce toată lumea își bate joc de ei pentru că le-a stricat cheful – știți și voi cum e tot rahatul ăsta – variază în timp ce li se oferă acest tratament. Ceea ce le va asigura în final o cădere cât se poate de liberă, drept pentru care au și acceptat această invitație. De cele mai multe, inofensivă.

– Tocmai discutam despre tine, nu despre ei, spuse Chad nerăbdător.

– Despre mine? Continui să vin aici pentru că, ei bine, voi fi cât se poate de sincer. Pentru mine e o provocare continuă. E o cățea josnică, dar n-a reușit până acum să-mi aplice nici cel puțin o singură pedeapsă, și au fost situații când treizeci sau chiar patruzeci din animăluțele ei favorite zbierau de zor să plătesc și eu un gaj. De asta îi și accept invitațiile în continuare. Și ca să fiu sincer găsesc că e un motiv cât se poate de prostesc. Dar asta e ultima oară când mai vin, iar dacă tu n-ai fi fost aici, și dacă nu l-aș fi păcălit și pe Elihu să vină, aș fi întins-o deja.

Donald se uită la Chad Mulligan. Încă îi venea greu să creadă că era vorba despre cel adevărat, dar asemănarea cu fotografiile de pe coperțile cărților lui nu-l putea înșela – ochii pătrunzători aruncându-și privirile iscoditoare de sub sprâncenele stufoase, părul pieptănat peste cap, mustața aranjată cu cea mai mare grijă și barba care sublinia linia cinică a gurii. Ochii lui nu mai aveau fixitatea cu care priveau din pozele publicitare, dar probabil că asta se datora mai curând vârstei decât locului în care se afla acum.

Cel puțin așa spera.

– Dragule, dansezi zockul minunat. Ai un simț veritabil al căderii libere.

– Vai, Gwinnie, ești atât de drăguță.

– Un singur lucru, dragule. Zockul este în modul cel mai strict un dans al momentului, nu-i așa?

– Pedeapsă! Pedeapsă!

– Mă tem că au dreptate, dragule, cu toate că mă doare nespus s-o recunosc. Nu cunoști nici unul dintre dansurile *vechi*? Ce-ai zice de un șaitan? S-ar potrivi perfect ritmului.

– Sigur că da, Gwinnie. Îmi pare așa de rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Vrei să dansez șaitanul drept pedeapsă?

– Exact. Dar cine mi-a dat farfurioara asta cu miere? *Îți mulțumesc*, iubito. S-o ții între coate în timp ce-ți faci demonstrația.

– Dar – Gwinnie! O să se întindă peste tot!

– Exact asta și vreau, scumpule. Hai, și dă-ți toată osteneala, Vreau să văd cum atingi podeaua cu ceafa.

– Am impresia că nu mă simt chiar atât de bine. Vedeți, acum urmez acest tratament recomandat de clinica orbitală pentru cei care sunt imuni la Triptină – probabil că ați auzit de ea. Are o singură meteahnă, din cauza căreia am devenit sensibil la frig, așa că m-am blindat cu agenți care să contracareze fenomenul și, ba cu una, ba cu alta, hormonii și enzimele mele sunt gata să treacă Niagara într-un butoi. Ia ascultă, suntem în secolul douăzeci, sau nouăsprezece?

– Sigur, doar e de notorietate că dacă forțelor antidrog li s-ar da fondurile și sprijinul necesar pentru a apăra legislația așa cum se cuvine, guvernul ar ieși chiar mâine la pepeni. Dar nemulțumirile care ar putea naște o revoltă sunt bine canalizate, ceea ce convine de minune Washingtonului.

– Așa că i-au adus pe voluntarii ăștia doi, codderul și această shigi, pe care-i doare-n pix dac-o fac în văzul tuturor, așa că au lăsat în seama lui Shalmaneser această demonstrație a reproducerii umane.

– Orice s-ar zice, nu pot tolera ca aderenții să ajungă până acolo încât să nu respecte drepturile celor care nu sunt membri. Asta e bigotism indiferent în câtă ceață ai vrea să ambalezi totul. Și acești Drepți Catolici care insistă atât pe nașterile necontrolate calcă în picioare drepturile umane ale copiilor celorlalți. Ar trebui să fie interziși.

– Chiar peste drum de locul unde locuiește cumnatul meu. Și e un codder atât de manierat, spuse el. Numai ce-a luat satârul de măcelar și a și tăiat capul copiilor pe care-i căuta, apoi s-a urcat pe acoperiș cu un coș cu sticle goale pe care le-a aruncat în oamenii de pe stradă. A omorât unul, l-a lăsat orb pe altul și a trebuit ridicat de acolo cu elicopterul poliției. Putea fi *oricine*, și fără un portret robot universal de unde putem ști cine va deveni criminal?

– Păi, după cum vezi, suntem de-a dreptul norocoși. Am reușit să intrăm într-un club, cam cincisprezece cupluri, toți își serbau cea de a douăzeci și una aniversare, oameni foarte drăguți, și cum se stătea în cerc, am început să ne uităm după membrii cu genotipul curat. Sunt aproape doisprezece cu totul și se pare că una dintre shigi e însărcinată cu doi gemeni. Minunat. Dacă facem un calcul reiese că am putea avea progenituri cam una pe săptămână. Nu e vorba să ne aparțină, dar se pare că nu prea avem ce-i face. Există schizofrenia atât la mamă cât și la tată, de aceea riscul e foarte mare.

– Nici vorbă. Philip e mult prea tânăr să vină la o asemenea petrecere. Are destul timp să devină sofisticat, cinic și destrăbălat ca noi, ăștia mai vârstnicii, asta-i ce-i spun tot timpul. Sigur că nu-i place, mereu îmi spune ce le permit alți părinți progeniturilor lor la vârsta asta, dar eu nu vreau să văd cum floarea inocenței se veștejește așa de devreme. La urma urmei, tânăr nu ești decât o singură dată.

– Frank și Sheena. A! Au plecat în Puerto Rico. N-au avut încotro. Au vândut totul, și-au cumpărat bilete, și-au găsit de lucru acolo... Dar erau *furioși*! Spuneau că vor pleca din State cu prima ocazie, așa că vor putea avea proprii lor copii. Dar numai Domnul știe unde ar putea pleca. Nu mi-i pot imagina încercând să supraviețuiască în cine știe ce mizerie de țară de la capătul lumii, ca să nu mai spun că nu li s-ar permite să se mai întoarcă dacă și-ar întemeia o familie după ce li s-a interzis acest lucru aici.

– Ai auzit ce s-a întâmplat? Credeau că sunt deștepți. Au găsit pe cineva la Biroul Eugenic care manifesta deschidere față de – cum să-i zic – posibilitatea de a fi convins să le falsifice genanalizele. S-au dus la o clinică privată și kariotipul le-a arătat că vor avea un idiot mongoloid. Douăzeci și cinci de mii de verzișori i-a costat să obțină acel certificat genetic, după care ea a trebuit să avorteze!

– Pe al nostru l-am obținut prin intermediul lui Olive Almeiro Agency. A fost o operație deosebită. Sigur că nu poate trece drept al nostru, soția mea e încă mai blondă decât mine, iar copilul e cât se poate de brunet – ochii, părul, pielea, totul –, dar am fi putut aștepta încă cinci, șase ani pentru un copil care să corespundă genotipului nostru, și să nu avem bani să ni-l luăm.

– Deci, când au terminat ăștia doi, Shalmaneser a spus: unde e copilul? Și ei au spus: trebuia să mai aștepți nouă luni.

– Uite ce e, pe mine nu mă deranjează cerșitul, ba cred că e o idee excelentă autorizarea lor pentru că așa, cel puțin, poți să hotărăști de unul singur dacă vrei să ajuți pe cineva anume în loc să contribui cu o taxă care se varsă într-o alocație pentru toți vagabonzii și pierde-vară. Dar felul în care sindicatul a pus stăpânire pe

cartiere întregi ale orașului, cerând bani și alungându-i pe cei care nu sunt membri. E mai mult decât pot eu să înghit.

– O! Alea sunt cumva țigările Prea Mult? Poți să-mi dai și mie una? Am auzit lucruri grozave despre ele. Mulțumesc. Sper ca Gwinnie să nu le recunoască, altfel vom fi amendați din cauza lor și nu-mi place să o privesc în ochi. Cred că pune la cale ceva tare urât.

– Recrutul și-a prins ouăle. Și pârâie cât se poate de tare. A făcut tot ce i-a stat în putere. A venit la centrul de recrutare cu maică-sa în lanț, purtând una din rochiile ei în care făcea ca toți dracii și tot l-au luat. Acum e într-unul din acele lazareturi militare oribile din St. Faith, unde i se administrează o terapie contra aversiunii față de sentimentele contradictorii nutrite față de cine mai știe cine sau ce, de care se împiedică simultan. E absolut inuman și dacă va da rezultate, când se va întoarce acasă nu va mai vrea să știe de nici unul dintre vechii lui prieteni, va fi doar un fel de robot, un adevărat cetățean, demn de tot respectul. Nu-ți vine să plângi?

– O chestie nemaipomenită la cheful ăsta – niciodată n-aș fi crezut să văd atât de multe shigi la Guinevere care să arate ca niște shigi în loc de mașini bine sterilizate. Crezi că vrea să ia pulsul pentru a vedea dacă e cazul să-și mute Beautique-urile în circuitul natural?

– Totul s-a petrecut într-o clipă. În prima secundă, o mână de oameni care mergeau pe stradă fără o direcție anume, și în următoarea, șmecherii ăștia colorați, zdrăngănind cu bețe în niște cutii mari, ca niște toboșari care conduceau o armată și tot felul de rahaturi care zburau prin aer și geamurile făcute țăndări și toate urletele și isteria și duhoarea aia groasă a spaimei. Știai că poți simți mirosul groazei când oamenii încep să se revolte?

– Doar știi că Louisiana nu va rezista mai mult. Pentru sesiunea următoare s-a propus o lege prin care se interzice oricui să procreeze dacă nu poate dovedi prin acte că trăiește acolo de cel puțin trei generații. Dar cel mai rău e că se pare că vor fi cinci contra doi ca legea să treacă. Guvernatorul are deja doi copii. Înțelegi?

– Am fost săptămâna trecută în Detroit, cel mai straniu loc pe unde am trecut vreodată. Parcă e un oraș bântuit de fantome. Toate fabricile alea abandonate. Și mișună pe acolo puzderie de indivizi stabiliți ilegal. Ba am fost și la o petrecere cu ei. Ar fi trebuit să auzi o trupă de zock cântând sub un acoperiș din tablă lung de cinci sute de picioare! Nu era nevoie să te mai droghezi, trebuia să le lași pur și simplu purtat de sunet.

– E mai mult decât un hobby, e o necesitate fundamentală pentru omul modern. Satisface o nevoie psihologică elementară. Dacă nu știi că, dacă trebuie, poți să omori chiar cu mâinile goale pe cel

care îți stă în cale, presiunea exercitată de toți acești oameni te va doborî.

– Mi-am luat titlul de maestru în aruncarea cuțitelor și un alt titlu în lupte. Am obținut deja și un certificat pentru mânuirea arcului și acum intenționez să-mi scot un altul pentru arme cu proiectil – puști, pistoale și arbalete.

– Sigur că poți să vii, dar să nu te aștepți la prea multe. Trăiesc într-un grup, înțelegi, și suntem cu totul opt, așa că nu prea simt nevoia de schimbare. Mai am și doi copii despre care psihiatrul spune că au o stabilitate pozitivă de tip polinezian. Așa că ultimul lucru la care m-aș gândi ar fi să mă amestec într-o afacere care plătește asemenea dividende. E vorba de familia lărgită, desigur.

– Nevada e din nou rebelă, ai auzit? Pentru sesiunea următoare se va propune recunoașterea poligamiei și legi care să instituie căsătoria și divorțul în adevăratul sens al cuvântului. Până la grupuri de zece. Parcă așa se spune în proiect.

– Să nu mă minți, *dragule*. Am văzut pe ecran cum ți-a sărit impulsul în clipa când codderul te-a invitat la dans. Ți-am mai spus și înainte, ți-o mai spun și acum, prea puțin îmi pasă de cum îți faci de cap în intimitate, dar nu voi admite ca așa ceva să se întâmple în public. Deci, sunt o individă demodată, deci, mai sunt încă soția ta, și dacă mai vrei să mai fiu, trebuie să ai grijă cum te comporți în societate. E clar?

– Deci Shalmaneser a avut dreptate, dacă tot durează nouă luni, de ce te-ai mai grăbit așa de tare la sfârșit? Ha-ha-ha!

– Speram că voi putea să schimb câteva cuvinte cu Chad Mulligan, dar nu-l pot smulge de lângă cei doi aframi cu care tot discută de când a venit. Aș fi vrut să-l întreb de ce naiba dacă toate visele noastre sunt legate de spații larg deschise, și loc cât mai neîngrădit pentru a ne mișca și respira, atunci de ce ne place să ne îngrămădim la petrecerile astea până când aproape că nu mai putem traversa camera decât dacă ne înghiontim cu încă alți douăzeci?

– Uite ce e, iubițel, te descurci grozav, dar eu sunt dintre aceia care întrețin relații cât se poate de normale, unde mai pui că sunt și căsătorit, așa că de ce nu încerci să-ți găsești pe altcineva cu care să te hârjonești?

– Mi-am luat și unul din acele super-dispozitive, pentru că gunoiul din fața blocului meu nu a mai fost ridicat de cinci săptămâni – ai priceput, *cinci*! Și chiar în ziua când am încercat să-l folosesc, mă trezesc cu pacostea asta care mă anunță că violez legea aerului curat. Ce să zic, mare rahat – aer curat! În cartierul nostru nu a mai fost aer curat de săptămâni întregi din cauza rahatului ăstuia de gunoi care putrezește pe străzi și care acum a început să inunde și pasajele de trecere!

– Da, dar ce rost are să discutăm despre politică în zilele noastre? Nu există un asemenea lucru ca politica. Singurul lucru despre care se poate vorbi este opțiunea ta pentru modul în care vei depune armele forțat de împrejurări. Uitați-vă la Europa Comună, uitați-vă la Rusia, uitați-vă la China, uitați-vă la Africa. Modelul este cam același peste tot, cu excepția acelor locuri unde a luat-o nițel mai înainte.

– Atenție, Schritt, *perfect*! Atenție, *Helmut*! Dacă nu ieșiți de pe orbita mea, și nu mă lăsați să mă simt puțin liber, mă voi duce acolo unde mă pot auzi toți și voi face uz de influența mea, ați înțeles? Prea puțin mă interesează că Chad Mulligan vi se pare subversiv, chiar acum discută cu ambasadorul nostru în Beninia și vreau să știu ce-și zic. Mi s-a spus să-mi văd de treabă cu activitățile mele curente și dacă mi-ați fi citit notele personale ar fi trebuit să știți că mă interesează în egală măsură tot ce e relevant și irelevant. Și acum săpați-vă o gaură și ascundeți-vă în ea!

– Se pare că lucrurile merg iar rău în India. Din cauza proteinei care s-a pierdut atunci când galbenii au otrăvit Oceanul Indian. Și apropo, am auzit că programul de curățire a rămas în urmă, curentul a trecut peste baraj, cărând peștele contaminat până în Angola.

– Am acest nou dispozitiv de la GT care se autoprogramează prin semnalul emis de satelit. De trei săptămâni n-am mai pierdut nici un spectacol datorită reprogramării. Ar trebui să-ți iei și tu unul.

– Eu nu folosesc decât Kodak Wholopon R. Rata de început e de 2 400, ceea ce înseamnă că nu poți rata nimic, și procentul de refacere e de nouăzeci și cinci la sută la un divizor de douăzeci, ceea ce înseamnă că nu ai nevoie decât de un singur imprimat și o foarfecă.

– Nu, tocmai ăsta-i lucrul extraordinar. Libera potrivire este un exercițiu *teribil*, un fel de metodă dinamică pentru că toți mușchii sunt implicați într-un efort antagonic. Sigur că trebuie să-ți urmărești nivelul calciului cu ochi de spion, dar cu tratamentele care există acum totul poate intra în normal.

– Metroul accelerat face naveta cât se poate de posibilă. Nu pot ajunge la serviciu mai repede din Buffalo, decât ajungeam când locuiam în Elizabeth.

– Cred că va trebui să învăț să pilotez un elicopter.

– Știi blocul ăla superb din Delaware, pe care l-am observat din avion și despre care am spus că ar fi un loc minunat unde să stăm? Tocmai m-am întâlnit cu cineva care mi-a spus căror scopuri i-a fost destinat și că dacă nu simți nevoia să te duci să împuști un polițist, putem spune adio visului nostru. E o pușcărie, asta e, o nouă pușcărie cu mexecuritate!

– Va trebui să facem așa cum s-a procedat în Londra și Frankfurt. Va trebui să învățăm să folosim mai bine spațiul deja circumscris de orașe. În Londra au început deja să renunțe la ideea de a mai face străzi, cu excepția arterelor principale. Au început să construiască exact pe mijlocul străzilor, lăsând drept căi de acces numai metroul.

– E un fel de burduf care seamănă al dracului de bine cu un acordeon, așa sunt toate cele treizeci de etaje. Grinzile au cedat, tavanele s-au prăbușit unul peste altul și i-au *strivit* pe toți care locuiau acolo – mi se pare că se vorbea de nouă sute – care au fost transformați într-un fel de sandvici cu sardine. Se pare că atunci când au programat computerul care a proiectat clădirea, au uitat de structura de rezistență.

– Excepțională manifestarea de aseară. A fost practic de nedescris, pentru că a fost prea abstractă. Încă n-am reușit să mă gândesc cum trebuie la ea.

– Ceea ce face e un fel de inversare a răspunsurilor – eu, de exemplu, nu pot să găsesc ceva mai amuzant decât Messa în Si minor. Și hai să recunoaștem că, la o ultimă analiză, am ajunge la concluzia că ăsta e răspunsul *potrivit* în epoca noastră.

– Da, știu pe cineva care a recurs la ele. Fie că vreți să mă credeți sau nu, a vrut să fie împuns de coarnele unui taur în fața unei asistențe cât se poate de vesele. Așa că au pus totul la cale, au adus animalul din Mexic, au stors toți verzișorii din el și costul nu a fost tocmai neglijabil, după care sigur că a avut un atac de cord din cauza emoțiilor înainte să se fi dat drumul taurului, așa că hai cu el la spital pentru a fi readus la viață, așa că până să-și revină a terminat și cu finanțele. La sfârșit a semnat deci o simplă chitanță și ei i-au retras sprijinul. Un dezastru în stil mare, totuși un dezastru!

– El și soră-sa au devenit membri ai fundației Mrs. Grundy Memorial, numai că un șmecheraș a scos la iveală o ordonanță uitată de toți, astfel încât cazul va fi discutat săptămâna viitoare. În joc e un principiu major.

– Schiul în Patagonia, cred. Am fi vrut să stăm în Caraibe, dar Mr. & Mrs. Everywhere merg cu un asemenea grup, încât mă tem că va fi foarte aglomerat.

– E minunată. N-am făcut altceva decât să-i dau o buclă din părul mamei, după care mi-a povestit cele mai extraordinare lucruri – vreau să spun că nu mi-aș fi imaginat ca mama să fi avut atâtea aventuri, una după alta, și cele mai multe cu negrotei! Știam că avusesem dreptate să nu am încredere în ea cu ce lăsase tata!

– Sigur că Vedanții vor spune cu totul altceva.

– Probabil că e vorba de una din călătoriile astea antarctice. Nu pot să sufăr zăpada, dar arată-mi un singur loc pe unde să nu fi fost

Mr. & Mrs. Everywhere. Nu pot să-i sufăr pe oamenii ăștia fără personalitate!

– Viitorul este cât se poate de predictibil. Orice facultate ne-am dezvolta este cel mai bun exercițiu pentru meditație.

– Din ce-mi spuneți aș putea să cred că v-ați îndrăgostit de Beninia la prima vedere. Asta pentru că îl știați și admirați pe Zadkiel Obomi, sau a fost un alt motiv?

– E drumul ăsta la Khajuraho, care pare a fi o distracție copioasă, cu toate chefurile alea care s-au anunțat printre sculpturile erotice din vechile temple, numai că se pare că turiștii trebuie să fie păziți de gardieni înarmați din cauza hoților și, ca să fiu sincer, nu văd cum aș putea gusta tot ce va fi acolo cu un cordon de oameni înarmați în jurul meu.

– Această superbă înregistrare a Simfoniei a Noua, care te plasează exact în mijlocul corului, în timp ce Oda Bucuriei izbucnește ca un cutremur!

– Am făcut câteva reproduceri după Jackson Pollock cu poliformerul și mi-au amorțit brațele că le simțeam ca niște proptele de gard.

– Baza lunară Zero seamănă mai curând cu un submarin. Îi admir în modul cel mai deschis pe oamenii care stau acolo o tură întreagă. Unii rămân acolo și șase luni, îți dai seama?

– Psihiatrul ne-a recomandat s-o trimitem pe Shirley la școala asta nouă din Great Bend și eu zic că e o idee minunată. Dar Olaf are ideile astea atât de învechite despre erotismul juvenil și susține că se pune prea mult accent pe senzualitate, așa că voi cere divorțul, după care o voi scoate de acolo împreună cu Wendy.

– Te și miri cum de au reușit strămoșii noștri să dea naștere unei asemenea hoarde de ființe omenești când de fiecare dată tot simți nevoia să mai scoți de pe tine un rând de haine.

– Cred c-o să-i dau în judecată, chiar dacă nu mi-au dat nici o garanție. Vreau să spun că opt mii nu sunt de lepădat ca un pachet de mahoarce, nu-i așa? Și cățelușul n-a făcut nimic altceva de când l-am adus acasă decât să-și lase balele și pișatul pe podea din jumate în jumate de oră. Plozii erau tare nefericiți, pentru că și-au dorit atâta un cățel verde, așa că au plâns tot timpul. Acum sunt sigur că a fost un adevărat șoc pentru ei. Edna spune că ar fi cazul să mă duc la altă companie care a reușit să înlăture efectele secundare, dar n-am nici un chef să mai dau peste un alt animăluț cu genele date peste cap. Ar putea încerca și cu o pisică data viitoare.

– Dacă n-ai probleme cu genotipul, de ce nu vrei să rămâi gravidă cu cineva care are și el genotipul curat? Cu mine, de exemplu. Ca să vezi ce chestie! Am buletinul de analize cu mine.

– Charlie, ai întăritorul la tine? Tocmai ce am avut-o pe această shigi în grădina de pe acoperiș și i-am promis-o și Louisei și nu vreau să rămân țuț când va avea loc marea scenă.

– Acest cactus modificat, cu florile lui portocalii enorme care țin săptămâni întregi după ce au fost tăiate, dar trebuie păstrate sub un clopot de sticlă pentru că răspândesc o duhoare ce aduce a carne stricată.

– Nu m-am apucat niciodată de poliformare. Am preferat vechiul meu hobby de a asculta muzică. Oricât de prostește ar părea, nu am talentul să merg până la capăt cu o partitură și așa îmi place să simt că nasc sunete cu propriile mele degete.

– Nenorocitul i-a strecurat o pastilă de Yaginol în timp ce era gravidă, așa că a trebuit să avorteze. Acum îl dă în judecată.

– Mă gândesc să plec și să intru într-una din comunitățile din Arizona.

– Ține morțiș să intre în serviciul spațial, dar am impresia că se va răzgândi când o să dea de shigi.

– Mi-am vândut acțiunile de la Hitrip ca un idiot și, când două luni mai târziu au anunțat apariția lui Prea Mult, mi-am dat seama că pierdusem cam cincizeci de mii de verzișori în afacerea asta.

– Deci l-au programat pe Shalmaneser cu formula Triptinei, după care glumeții ăștia i-au pus întrebarea: „Cât de înalt e un chinez?“

– Cred că în loc să ajungă la patru săptămâni de concediu, mai bine ar introduce două schimburi care să se rotească lunar. Sigur că ar costa, dar nivelul la care ar spori sentimentul demnității personale în fiecare dintre angajați ar avea rezultate excepționale.

– Mulți par să opteze pentru grădina de pe acoperiș. Vor să meargă acolo și să se uite. Vor să prindă puteri pentru mai târziu?

– Cred că țigările astea sunt groaznice. Mă doare gâtul groaznic din pricina lor. Simt că mi s-au scufundat toate corăbiile. Sunt și unii care fumează câte douăzeci pe zi?

– Ei îi spun, desigur, raționalizare, dar de fapt îmi subminează responsabilitatea pe care o am la firmă, numai că eu mă voi lupta cu ghearele și dinții pentru a păstra ce am. Și dacă voi juca murdar, vina e în întregime a lor, nu a mea.

– Face posibilă, pentru prima oară în istorie, poezia tridimensională. Chiar acum face experiențe cu mișcarea adăugată, și sunt lucruri realizate de el care-ți fac părul măciucă.

– Trebuie să ții cuțitul așa, vezi?

– Au refuzat să-și învețe copiii să scrie și să citească, motivând că i-ar handicapa pentru era post-Gutenberg.

– N-au sesizat prea mulți, dar în legea eugenică din Maryland există o portiță.

– Un poliformer foarte nou pentru sculptura în apă.

– Sigur că nu-l iubesc pe Henry așa cum te iubesc pe tine, dar psihiatrul mi-a recomandat s-o mai fac din când în când.

– Chiar acum îmi pregătesc o rugăciune sau două, dar mă voi întoarce, nu mă încurc cu nimeni.

– Cu ăsta înseamnă că am încercat șaptesprezece amestecuri diferite, dar cel mai bine ar fi să mai iau un antalc.

– Cred că a fost o porcărie că nu i s-a spus lui Miriam că era carne de porc.

– Au încercat să le cultive pe cele portocalii în Kenia, se pare însă că numai cele pal-albastre vor crește în țara aia sălbatică.

– Cred că voi lichida tot ce mai am în PMAM. La urma urmei au trecut atâția ani și mă întreb dacă de data asta zvonurile despre marea grevă sunt doar simplă propagandă.

– Ai avut ocazia să vorbești cu Chad Mulligan? Nici eu. Mă întrebam dacă sunt echipat ca pentru secolul douăzeci și să merg să-i cer un autograf.

– Se poartă acum o campanie întreagă pentru recrearea balenelor, pe care să le obținem din mamifere acvatice mai mici, dar prețul e astronomic!

– Au aruncat în aer trei poduri, până să-i prindă poliția, și unul din ei era în aceeași clasă cu fiul meu Hugh.

– Îmi pare rău că mă smiorcăi așa, dar e atât de nedrept ca primul să fi fost ucis într-un accident așa de stupid, pentru ca acum să fie căsătorită cu cineva care nu are voie să aibă urmași. Și nu avea decât șase ani, nici nu știa încă să citească!

– Fii atent la Guinevere, cred că pune la cale ceva în stil mare. Eu urc puțin până la etaj. Când e în starea asta face unele chestii care nu mă amuză deloc.

– Am făcut una bună cu Don și, ca să fiu sinceră, am sperat că mă va ruga s-o permanentizăm. Dar nu l-am suferit pe colegul lui de apartament. Sigur că nu pot fi chinezii cei care le asigură materialul pentru sabotaje. Explozibil și termit poate, dar nu bacteriile pe care le-au folosit să dărâme blocul din Santa Monica.

– Și a spus Shalmaneser cât de înalt era chinezul? Nu știu, dar dacă e mai înalt ca mine, ne putem lăsa păgubași pentru că ne-au bătut.

– Au fost acuzați de reînvierea practicilor banditești ale unei secte criminale din India – știi tu, cultul Kali – și mulțimea a exercitat presiuni asupra curții să-i elibereze.

– Mi-am petrecut vacanța asistând la cursul despre schizofrenia indusă, ținut la Leary Clinic. Cred că-mi va lărgi orizontul.

– A vrut să-și dea foc de viu în semn de protest față de proiect, dar directorii companiei au hotărât că gestul lui intra în politic, ceea ce nu era conform statutului corporației, așa încât a încercat s-o ducă la capăt de unul singur, dar l-au stins înainte de a fi ajuns la arsuri de gradul trei. Acum o să intre-n pușcărie pentru zece ani, așa cred. Evaziune.

– O poliție *total* coruptă e preferabilă uneia cinstită din cap până-n picioare. A noastră e destul de acceptabilă. Și bagă de seamă că îți trebuie ceva timp să descoperi cine e împotriva ta, dar într-o societate mică, așa cum e a noastră, posibilitățile sunt destul de restrânse.

– Deci, când l-am auzit spunând că are un genotip curat, dar tot se duce să se sterilizeze, m-au apucat dracii. Sunt de condamnat?

– Pe secolul douăzeci sunt eu gelos, nu-i așa? Las-o-n pace pe nevastă-mea, sau o pun pe Gwinnie să te amendeze pentru că abordezi manierele secolului douăzeci și unu!

– Va trebui să aflu mai multe despre Beninia, Elihu. Pur și simplu nu pot să cred că ceea ce-mi spui este adevărat.

– Am făcut rost de două pahare de vin Château Lafite '98, chiar înainte să se termine, și crede-mă că a fost o experiență unică.

– Ai încercat s-o faci intravenos? Poți să faci rost de un dispozitiv de injectare rapidă pentru patruzeci, sau cincizeci de parai, iar diferența e galactică.

– Apropo de curățirea vechii fabrici Renault, să știi că va fi un adevărat război civil, sunt șaizeci de mii de indivizi care s-au stabilit acolo ilegal și se pare că unii au și arme, plus că locul e plin de arme vechi de foc, pentru că atunci când au închis fabricau puști de vânătoare și tir.

– Povestește-mi despre execuția publică pentru care s-a dus în Algeria și care mi-a stârnit curiozitatea într-un asemenea hal încât nu mă mai pot abține. De ce nu-l întrebi cum a fost?

– Deci i-a spus să-și ungă burta cu magiun de mere și apoi să-și lase amica s-o lingă. A devenit de-a dreptul scârboasă, dragă. Data viitoare n-o va mai linge, o va mușca. Vrei să plecăm acasă?

– Atenție, are un cuțit.

– Dar întreaga problemă a esteticii televiziunii holografice a fost tratată în cartea lui Eldred.

– Am preluat programul de selectare pentru Museum of Last Week, ai auzit? Ce-ar fi să-mi dai și ceva din materialul tău?

„Piedică
„Muncă"
„Religie"
„Psihologie"
„Eugenie"
„Societate"
„Război și pace"
„Sex"
„Mâncare și băutură"
„Politică"
„Hobbyuri"
„Artă"
„Distracții"
„Gospodărie"
„Călătorii"

„Apropo, Norman, ți-am spus, nu-i așa, că m-au dat afară de unde stăteam și acum caut o rogojină liberă?" „Cum îți faci rost de băutură?" „Mel Ladbroke, nu-i așa? Nu cumva... ? *Oh, fir-ar al dracului să fie!* Las-o baltă." „Ești singur, iubițel?" „Ar fi o diferență dacă și-ar putea permite să cumpere porumb cu mutații genetice, dar nu pot." „Gwinnie te ține în rezervă, știi!" „Oamenii sunt proști, inclusiv eu."

„Guinevere a făcut praf pe cineva până acum?"

DIAGRAMA GUINEVERE: o culme urmată de o linie joasă și plată marcată chiar de la început de corecția făcută de Norman raționamentului ei privitor la îmbrăcămintea omului din anul 2000. De atunci o stare de mânie înăbușită, marcată doar de pedepse minore pentru a-i mulțumi pe durii din anturajul ei. Salvarea a ceea ce a mai rămas – totul controlat cu cea mai mare atenție și dublu verificat mintal pentru evitarea unei a doua gafe similare – pentru o serie neobișnuit de mare de pedepse în ultima parte a serii. Incluși cu semne de întrebare, indivizi ca ambasadorul, care-și prăpădise complet caseta lui și pe a lui Chad Mulligan, cu care vorbise necontenit toată seara, în ciuda celor câteva încercări de a-i face să circule... Poți fi sigur că un negrotei va da totul peste cap, fie el ambasador sau nu.

DIAGRAMA DONALD HOGAN: o linie neregulată oscilând între o groază bolnavă, mascată de politețe și câteodată de discuții de-a dreptul interesante cu Elihu, Chad, Gennice și alte cunoștințe, și o furie nestăvilită pentru că era urmărit de sergentul Schritt.

Patru încercări separate pentru a-l încolți pe omul din Bellevue și pentru a-l face să comită gestul, aproape sinucigaș, de a obține de la el vreun drog sau orice altceva ce i-ar permite să-l demaște sub pretextul că cineva necunoscut i-a strecurat o doză. Pe scurt, povestea ar fi trebuit să clădească viitorul necunoscut și măreț al spionului reactivat.

DIAGRAMA GENNICE: o curbă înaltă cu o mulțime de vârfuri produse de amuzament și bună dispoziție, pentru că e topită după noul ei om, dar și cu ocazionale depresiuni nostalgice cauzate de

întrebarea dacă nu cumva plecarea ei l-a făcut pe drăguțul Don Hogan să se simtă atât de deprimat.

DIAGRAMA CHAD ȘI ELIHU: la început un platou foarte coborât, după care venea un suiș simultan și o paralelă foarte lungă care nu trecea prin locurile obișnuite ale diagramei, ci le ocolea, având un unghi propriu, trecând de la unul la celălalt și continuând să urce.

DIAGRAMA NORMAN: chiar de la început un vârf provocat de punctele marcate lui Guinevere, urmat de o coborâre ușoară care pe alocuri cunoștea și ascensiuni provocate de hotărârea de a o vedea afișând o mină la fel de prostească dacă ar fi încercat să-l implice într-o pedeapsă bine ticluită sau să-l împingă spre starea de dezgust față de sine pentru că apreciază o realizare atât de faină.

DIAGRAMA PETRECERII: o reprezentare plană care se înalță peste grădina acoperișului, unde cei interesați mai cu seamă în sex s-au adunat devreme și s-au îmbucat din greu în apropierea lui Donald, Norman, Guinevere însăși și a încă unuia sau doi, altfel având un nivel destul de ridicat, deși multor oameni plăcerea le-a fost știrbită din cauza aurei Guineverei care acum se sfătuia în șoaptă cu câțiva inși bine aleși din anturajul ei, care puteau fi siguri de nefericirea, de dizarmonia, la care deja am făcut referire, pe care i-o puteau produce o operă de artă de la începutul noului secol, provocând-o pentru o altă pedeapsă bine țintită?

– Dacă Guinevere se oprește la mine, îi voi face un cadou. De la firma care își trimite oamenii să-ți invadeze apartamentul și să-ți distrugă mobila!

Acum pot să le am pe cele două shigi, pe cea grasă și pe cea slabă, să le schimb hainele, ceea ce ar fi tocmai potrivit pentru cinci minute și câteva hohote de râs, și în vremea asta să-i strecor lui Norman o doză de...

– Asta ce-a mai fost?

– Cred că era fata cu costumul ăla oribil cu șapcă, chiar acum am văzut-o pe Gwinnie studiind o istorie a costumelor în cealaltă cameră.

– Dacă nu vă supărați, ați vrea să repetați?

Ca o briză răcoroasă foșnind prin cameră: ca o undă de interes și curiozitate.

– Nu, codderul ăla straniu, Lazarus, nu s-a confruntat niciodată cu adevăratele greutăți și nici nu-l știu să fi pierdut vreodată. Îi place să fie umilit, îi produce o satisfacție cât se poate de ciudată, cel puțin în aparență.

– Ești sigur? Cine ți-a spus?

– Am făcut un pariu cu mine însumi că o va alege pe Renée – o știi, acea shigi grasă cu boala ei de glandă pe care nu i-o pot vindeca, aia care arată ca o gelatină tremurătoare. Nu se lasă niciodată.

Și ce-i voi face lui Norman va intra în istorie. De data asta șmecherul de negrotei nu mai scapă așa ușor! Codderul ăla cu centura neagră în cazul în care încearcă s-o șteargă. Pe unde-o fi? Doar nu s-o fi încurcat cu vreo altă shigi!

– Și totuși nu poate fi decât propagandă! Vreau să spun că până acum nici chiar câinii și pisicile și copiii de babuini din care au făcut niște animăluțe de ținut în poală nu sunt...

– Se întâmplă ceva acolo?

– Să vedem despre ce e vorba.

– Dragă, cât de bine îmi prinde să vă fi surprins discutând unul cu celălalt! Vezi, mă tem teribil că...

– Dacă SCANNERUL a adus vestea, înseamnă că a fost procesată de Shalmaneser, așa că s-ar putea să fie reală. Doar dacă n-au răspândit-o ca pe un zvon în rețea.

Guinevere începu treptat să-și dea seama că, pentru prima oară de când începuse să dea petreceri cu pedepse, apariția trupei ei de amici bine aleși în preajma victimei desemnate pentru aplicarea celor mai mari pedepse, printre care dialogul și apogeul în actele de maximă umilire în scopul descotorosirii de cei de care se săturase, nu provocase tăcere, sau hohote de râs și nici lungirea gâturilor sau cocoțarea pe mobile pentru a avea o cuprindere cât mai amplă a încăperii. În schimb, în partea cea mai îndepărtată a camerei, un mare număr de invitați stăteau de vorbă, afișând o mină serioasă, aparent sceptică, fără însă să-și bată joc. Așteptă o clipă. Câțiva oameni reușiră să se sustragă focarului neidentificat al atenției și imediat li se alăturară alții. Cineva ieși din cameră și reveni curând cu vreo șase amici pentru a li se spune și lor vestea, indiferent care ar fi fost ea.

– Helo, spuse Norman încet. Ce se întâmplă? Guinevere nu se mai bucură de atenția pe care conta.

– Crezi că a izbucnit războiul? murmură Chad în timp ce înșfăca un pahar de pe o tavă care tocmai trecea pe lângă el.

Panica îl traversă pe Donald ca un fulger. Modul atât de hazardat în care fusese activat în dimineața aceleiași zile, imposibil de explicat în termenii vehiculați de canalele de informații, îl făcu să creadă pentru un moment că s-ar fi putut foarte bine să fie și război.

– Chad, ce ai spus despre cei care strigau ca Petrică „Vine lupul!“ în „Lexiconul Hipcrime“?

– Cum dracu vrei să mai țin minte? Nu vezi că sunt beat?

– Nu era ceva despre...?

– Ei, drăcia dracului! Spuneam că e vorba de un reflex pavlovian care s-a dezvoltat la cei lacomi de putere pentru a-i împiedica pe cei ce urmau să fie măcelăriți în viitorul război să dea cu ei de pământ. E bine?

– De ce o urăști așa de mult pe doamna Steel? îl întrebă Elihu pe Norman în șoaptă.

– De fapt n-o urăsc pe ea personal, deși cred că dacă ar fi fost o persoană care să merite un sentiment atât de puternic, aș fi reușit s-o fac. În fond urăsc ceea ce reprezintă ea: dorința ființelor umane de a fi reduse la un ambalaj strălucitor, cum ar fi un televizor ultramodern – un conținut vechi într-un ambalaj nou-nouț.

– Sper să nu pot crede așa ceva, spuse Elihu nefericit.

– De ce?

– Oamenii care urăsc în termeni foarte concreți sunt periculoși. Oamenii care reușesc să urască în termenii cei mai abstracți sunt singurii care merită să se numere printre prietenii tăi.

– Plagiator, îi aruncă Chad.

– Tu ai spus asta?

– Doamne, da. Am pus-o într-o carte.

– Cineva mi-a citit-o cândva. Pe fața lui Elihu se citi uimirea. De fapt e vorba de Zad Obomi.

– În țara mea se poate profita de așa ceva, dar nu e o onoare, mormăi Chad.

– Ce va face acum? întrebă Norman, privind țintă spre Guinevere. Toți se întoarseră să privească; se aflau într-un loc foarte bun pentru a vedea ce se întâmpla, într-un soi de alee care traversa grupul adunat să asiste la umilirea celor două shigi, una grasă, cealaltă slabă, și celălalt grup care comenta îngrijorat ceea ce mai era încă vestea misterioasă.

– Shelley, iubitule! se adresă Guinevere unui om aflat în mijlocul celui de al doilea grup. Dacă știrea pe care ai adus-o e atât de importantă, nu crezi că ar fi cazul să ne-o împărtășești nouă, tuturor, decât s-o lași să sufere procesul de folclorizare? Ce s-a întâmplat? Au legat chinezii California cu un odgon de mijlocul mării, sau s-a anunțat cea de A Doua Venire?

– A doua! șopti cineva imposibil de identificat în urechea lui Don. Pe barba Profetului, ar trebui să încerci și tu întăritorul pe care mi l-a dat Ralph!

Guinevere îl căută cu o privire feroce dar nu reuși să-l descopere.

– E vorba de ceva care a apărut pe SCANNER ceva mai devreme, Gwinnie, spuse pe un ton apologetic cel pe care ea îl numise Shelley. Se pare că guvernul din Yatakang a anunțat un program pe două generații pe baza unei noi breșe în genetică. Prima fază va fi

optimizarea populației prin asigurarea că se vor naște numai copiii cu cea mai bună ereditate și, după ce acest lucru se va fi realizat, vor trece la îmbunătățirea analizei genetice – și deci, ca să tragem concluzia, doresc să realizeze supraomul.

Urmă o pauză produsă de consternare. Femeia al cărei fiu de șase ani fusese ucis într-un accident, după care se recăsătorise cu un bărbat care nu avea voie să devină tatăl propriului său copil, rupse tăcerea cu un geamăt. În aceeași clipă toată lumea începu să vorbească, pedepsele fiind uitate, cu excepția Guineverei, care rămăsese pe un pătrat curat al pardoselii, cu fața mai albă decât creta și cu unghiile ei lungi și ascuțite înfipte adânc în propriile-i palme. Privind-o, Norman îi observă tendoanele încordate ca niște cabluri groase și noduroase, alimentând mașinăria cu energie.

– Tu! făcu Chad. Tu de colo, cum te cheamă? Don Hogan! Ăsta e domeniul tău, nu-i așa? E de tot rahatul sau nu?

La început Donald nu reuși să răspundă. Probabil că din cauza asta l-au activat. Cu zece ani în urmă, cineva – sau poate mai mulți, de vreme ce a fost nevoie de analiza unui computer în care au avut încredere pentru a face previziuni legate de un subiect atât de important – a prevăzut posibilitatea dezvoltării ulterioare a acestor domenii. Și și-au luat măsuri de protecție în fața unui risc atât de îndepărtat; au ales și au crescut un om care...

– Ai asurzit, codder?

– Cum? O, îmi pare rău, Chad, îmi zburase mintea. Ce ai spus?

În timp ce asculta întrebarea lui Chad, pe care acum o înțelegea în întregime, Donald îl căută cu priviri nervoase pe sergentul Schritt – și iată-l, la o oarecare distanță în mulțime. Dar atitudinea de cocoș sigur pe sine de mai înainte dispăruse. Acum arăta de parcă în clipa următoare avea să izbucnească în plâns.

Buzele i se mișcară. Nu văzuse că Donald era în fața lui, deși își ridicase capul, privirea lui măturând locul unde se aflau ceilalți. Acum Donald citea de pe buzele care se mișcau nervoase cuvintele rostite prea încet pentru a mai putea fi auzite în forfota care creștea în intensitate. Era, cu o oarecare aproximație: „Drăcia dracului, drăcia dracului, și nu-mi dau voie și unde e ea acum cine o are cine o lasă gravidă?"

Continuă. Jenat, Donald își mută ochii. Își dădu seama că tocmai intrase în iadul vieții altui om.

Dar, în starea în care se afla, Schritt nu și-ar fi făcut probleme cu informații ce puteau fi livrate unui sabotor potențial ca Chad Mulligan. În tot cazul, ce știa Donald în materie se datora cursurilor universitare și bibliotecii publice din New York.

– Nu trebuie să fie o porcărie, spuse el obosit. SCANNERUL înregistrează atât bârfele cât și datele riguros verificate de computer, iar tipul nu a spus că ar fi fost vorba de sectorul zvonuri.

– Pe cine au acolo care poate lucra cu un asemenea program? Chad stătea aplecat în față cu coatele sprijinite pe genunchi, cu ochii foarte treji și încordați și beția uitată în mod miraculos. Elihu și Norman ascultau cât se poate de atent la ce spuneau Donald și el.

– Prima parte, simpla optimizare a embrionului, a fost posibilă încă din anii '60, remarcă Donald. Reimplantarea ovarelor fecundate extern a intrat în seria serviciilor pentru populație în țara asta, deși nu a fost niciodată suficient de populară pentru a-i scădea prețul. Un decret guvernamental poate că ar...

Se opri brusc, plesnind din degete.

– Sigur! explodă el. Chad, m-ai impresionat până la ultima fibră, știi? Doar tu ai întrebat: „Pe cine au acolo?"

Chad dădu din cap.

– Iată deci întrebarea potrivită. Pentru cel de al doilea stadiu – trecerea dincolo de simpla purificare a genelor personale și îmbunătățirea întregului stoc – este nevoie de un geniu cu o mare capacitate pentru a depăși nivelele actuale. Și ei au un asemenea om, cineva de care nu s-a mai auzit de vreo zece ani, afară doar de faptul că e profesor la Dedication University.

– Sugaiguntung, spuse Chad.

– Exact.

Elihu îi privi uimit, mai întâi pe Chad, apoi pe Don, punând o întrebare cu sprâncenele ridicate.

– Sugaiguntung e omul care a adus Yatakangul pe piața bacteriilor artificiale și asta pe vremea când mai avea douăzeci de ani, spuse Donald. Strălucitor, original, considerat unul dintre cele mai mari genii în materie de tectogenetică. Apoi tot el...

– Ceva despre cauciuc, îl întrerupse Chad. Am început să-mi amintesc..

– Exact. A creat o nouă specie de arbori de cauciuc care a înlocuit-o pe cea naturală în toate plantațiile din Yatakang, și rezultatul a fost că este ultima țară de pe glob unde cauciucul artificial nu poate concura cu latexul produs de arborii naturali. N-am știut că a lucrat și pe animale, dar...

– Are pe ce să experimenteze? De ce ar fi nevoie, de maimuțe antropoide?

– E cazul ideal, dar cred că s-ar putea obține rezultate notabile și pe porci.

– Porci? răsună vocea lui Norman ca un ecou, trădându-i uimirea.

– Exact. Embrionul de porc e adesea folosit ca material didactic, asemănarea e uimitoare până doar cu puțin înainte de naștere.

– Dar noi nu discutăm despre embrioni, interveni Chad. E vorba de materie aflată la temelia procesului, mai exact, în interiorul plasmei germinale. Urangutani?

– O, Doamne, exclamă Donald.

– Ce e?

– Până acum n-am văzut legătura. Guvernul din Yatakang a păstrat și crescut în mod discret urangutani în ultimii cinci sau șase ani. Pur și simplu din senin a dat pedeapsa cu moartea în cazul uciderii lor și a oferit o recompensă echivalentă cu cincizeci de mii de dolari pentru capturarea și aducerea lor vii.

– Hai să plecăm, spuse Chad hotărât, trântindu-și paharul pe masă și sărind în picioare.

– De acord, făcu și Norman. Dar...

– Asta nu înseamnă că am încheiat și discuția, îl avertiză Chad. Stați împreună, nu-i așa? Mergem la voi. Vii și tu, Elihu? Și după ce vom fu epuizat chestiunea, mai sunt și alte întrebări pe care vreau să vi le pun despre Beninia. Okay? Perfect, haideți să ne cărăbănim de la sindrofia asta oribilă ca să găsim un strop de odihnă și liniște!

Nu au fost singurii care au avut aceeași idee. Aruncând pe furiș câte o privire pentru a prinde ocazia favorabilă să se poată strecura afară neobservați, Donald îl zări pe sergentul Schritt sprijinindu-se de perete cu o mână, în timp ce în cealaltă avea un pahar plin cu vodcă sau gin, din care trăgea sorbitură după sorbitură pentru a-și ostoi focul supărării.

Și de mâine, câți alții ca sergentul Schritt?

context (13)

VECHIUL ZIAR

„UN BĂIAT A ÎMPUȘCAT MORTAL CINCI OAMENI ÎN ȘCOALA DE ARTE.

Mesa, Arizona, 12 noiembrie.

Cinci oameni, printre care o mamă și fiica ei de trei ani, au fost împușcați mortal azi de un băiat care i-a obligat să se întindă pe podeaua școlii de artă.

Alte două victime, una fiind copilul de trei luni al mamei ucise, sunt la spital.

Este cel de al treilea masacru din Statele Unite din ultimele patru luni. În august, un franctiror a împușcat cincisprezece oameni

în Austin, Texas, iar în iulie opt eleve de la liceul sanitar au fost strangulate sau tăiate cu cuțitul în Chicago."

„CEL MAI MARE PERICOL DIN SPAȚIU

de la corespondentul nostru Științific.

Cosmonautul Edwin «Buzz» Aldrin a deschis ieri trapa navei spațiale Gemini-12 și a pornit prin spațiu. Două ore și douăzeci și opt de minute mai târziu s-a retras, stabilind un nou record de expunere directă la pericolele din spațiu."

„NOI EINSTEINI DIN «BUTAȘI»

de JOHN DAVY, Corespondentul nostru Științific.

În curând va fi posibil să obținem oameni cam în același fel în care obținem trandafirii – recurgând la echivalentele butașilor.

Potrivit câștigătorului premiului Nobel, profesorul în genetică Joshua Lederberg, care și-a expus opiniile în *Buletinul atomiștilor*, e cazul să ne gândim foarte bine asupra implicațiilor acestui fenomen, întrucât ne va oferi curând posibilitatea de a crea zeci și sute de indivizi identici din punct de vedere genetic, aidoma unor gemeni multiplicați...

Tehnicile vor fi probate chiar dacă nu există înțelegerea valorilor umane, ca să nu mai vorbim de marile goluri din genetica umană. Din cauza aceasta este absolut esențial să se prevadă toate implicațiile posibile, mai cu seamă că politica se va baza pe «accidentele primelor mostre cărora li s-a făcut reclamă». S-ar putea ca opinia publică să fie influențată de naționalitate sau de aprecierea publică a persoanei clonate, sau de «frumusețea progeniturii paraumane».

Prevederea și modificarea naturii umane, afirmă profesorul, are neapărată nevoie de planificare și de «Anticipare informată» pe care le aplicăm altor aspecte ale vieții."

Trei știri de pe prima pagină din *Observer*,
Londra, 13 noiembrie 1966.

continuitate (13)

ÎNMULȚIT CU UN MILION

Plecând de la Guinevere spre casă, Donald simți cum veștile despre Yatakang îi apăsau creierul ca o saltea monstruoasă plină cu știri. Abia dacă mai adresă vreun cuvânt celorlalți aflați în taxi. Era mort de oboseală și abia dacă apucase să doarmă două ore înainte ca Delahanty să-i fi tulburat odihna. Oboseala și tranchilizantele pe

care le luase îl făcuseră să nu mai simtă nimic tot restul zilei. Nu fusese în stare nici cel puțin să-și folosească ura față de Schritt spre a-l obliga să treacă la acțiune decisivă.

Totuși, faptul că se lăsase manipulat în ultima lui zi ca agent în rezervă nu părea să-l tulbure fără motiv, ceea ce acum îi bătea tot mai insistent la porțile conștiinței.

Ieri, la plecarea din Librăria Publică, după ce îi fuseseră reduse sarcinile pe care le avea, impresia care pusese stăpânire pe el era că toți oamenii sunt niște marionete și el una din ele. Hotărât să-și dovedească faptul că nu trăia cu adevărat într-o lume dușmănoasă, făcuse pasul de la iluzie la realitatea dură a unei răzmerițe. A fost una mai mică, nu ca aceea care avusese loc în Detroit, unde au murit cu sutele, dar suficient de mare pentru pilotul elicopterului care a fost ucis cu bâtele.

Și dintr-o dată se trezi că aceasta nu mai era lumea familiară în care trăise timp de zece ani, ci o altă fațetă a realității: una înspăimântătoare, aidoma unei jungle pe o planetă complet străină. Căpitanul de la poliție îi spusese, bazându-se pe informațiile pe care le avea, că, dacă va ieși la o plimbare cât se poate de pașnică în acea seară, va declanșa o nouă răscoală. Așa că nu numai lumea, dar el însuși era cu totul altfel decât își imaginase.

Prins între rămășițele vechilor convingeri și betonul consolidat al celor noi, își dădu seama că șansele de reușită în cazul unei revolte față de decizia computerului de la Washington de a-l activa ar fi fost la fel de mari ca șansele de a-l readuce la viață pe pilotul elicopterului.

Indiferent la ce se petrecea în jurul lui, îl auzi pe Norman adresându-se lui Elihu, fără însă să perceapă și sensul cuvintelor.

– I-ai prezentat planul lui GT, așa cum intenționai?

– Da.

– Și...?

– Shalmaneser mi-a oferit deja patru motive pentru care să-i abordez. Acesta a fost cel pe care el, vreau să spun calculatorul, l-a apreciat cel mai mult. Elihu se cutremură. Au planuri pentru situații de urgență, fonduri speciale pentru procese și chiar un program publicitar. Și le-a făcut o deosebită plăcere să-mi explice cum au reușit să-mi anticipeze gândurile.

– Probabil că securitatea le-a funcționat mai bine ca de obicei, spuse Norman. Mie nu mi-au suflat nici un cuvânt din toate astea.

– Când te-ai referit la Shalmaneser, l-ai numit „el", spuse Chad. De ce?

– Așa fac toți cei de la GT, murmură Elihu.

– Sună de parcă ar face deja parte din familie. Norman, e vreo fărâmă de adevăr în toată povestea asta cu transformarea lui Shalmaneser într-o făptură inteligentă?

Norman făcu un gest cu mâna care voia să arate că nu știa prea multe.

– Fiecare gest de-al lui, care după mine intră în categoria simplelor reflexe, naște discuții interminabile. Dar mă tem că astfel de lucruri nu fac parte din sfera mea de cunoștințe.

– După părerea mea, mormăi Chad, chiar dacă a devenit inteligent, nimeni n-ar recunoaște-o. Pentru că noi înșine nu suntem inteligenți.

– Și când vor da știrea publicității? îl întrebă Norman pe Elihu.

– Deocamdată nu se pune această chestiune. Eu am insistat. Mâine voi continua discuțiile în prezența cuiva din partea guvernului. Probabil că va fi sintezistul Raphael Corning. Și bineînțeles că vei fi și tu, pentru că eu cred că tu vei lua primul contact cu Zadkiel din partea firmei.

Încheie pe un ton amar:

– Având în vedere ce le doresc, nu pot să nu mă întreb dacă beninienii mă vor putea ierta vreodată.

Ar fi o adevărată ușurare să pot scăpa de aici, observă uimit Donald. Doamne, cred că aș fi fost fericit dacă m-ar fi băgat la pușcărie azi dimineață. Mi-aș lua o slujbă pe lună, sau la PMAM, orice, chiar și în Yatakang, numai de dragul de a fi într-un loc unde cel puțin nu mă pot aștepta la surprize, decât să mai stau acasă, unde credeam că toate merg ca pe roate și când colo mi-au explodat chiar în față.

După ce intrară în apartament, Chad s-a apucat să inspecteze locul fără să fi cerut permisiunea, uitându-se în fiecare cameră și dând mereu din cap, de parcă ar fi fost surprins de tot ce vedea. Le aruncă peste umăr:

– E de parcă m-aș reîntoarce într-un vis. Parcă m-aș fi trezit, și aș fi adormit în seara următoare ca să descopăr că visul se desfășurase fără voi, iar voi vă faceți apariția în el într-un moment ulterior.

– Și atunci crezi că viața pe care ai dus-o în ultimii ani e mai adevărată decât acest vis? îl întrebă Elihu. Nu-l invitase nimeni să ia loc. Pentru că se afla cel mai aproape de scaunul favorit al lui Norman, îl luă, revărsându-se pe el, nu înainte de a-și fi potrivit cu cea mai mare grijă roba beniniană. Își scoase pălăria din catifea împodobită cu pene, masându-și cu degetele dunga pe care i-o lăsase pe frunte.

– Mai adevărată? Fir-ar a dracului de întrebare! Dar așa-zisa existență civilizată e în totalitate o încercare de a nega realitatea. Când a mai privit ultima dată Don stelele, când a mai fost ultima

dată Norman muiat de ploaie? Stelele, în măsura în care-i interesează pe acești oameni, sunt incluse în modelul Manhattan! Arătă cu degetul spre fereastra dincolo de care luminile colorate ale orașului străluceau țipător. Pentru a mă cita pe mine însumi – ceea ce m-a și convins să renunț să mai încerc să-i conving pe oameni pentru că altfel mi-aș fi epuizat noile mijloace de a-mi exprima ideile – unde rămăsesem? A, da. Lumea reală te poate lua prin surprindere, nu-i așa? Doar am văzut ce s-a întâmplat la cheful lui Gwinnie. Lumea reală a țâșnit dintr-o dată din mijlocul casei și a cutremurat până-n temelii ființa acelor oameni!

Norman spuse serios:

– Și care va fi consecința faptului de a exista? Te-ai gândit?

– Doamne, de ce trebuie să mă tratați ca pe un surogat al lui Shalmaneser? Ăsta-i marele necaz cu toată corporația voastră de zevzeci. Vă vindeți capacitatea de a gândi liber pentru un săculeț de comprimate și un salariu gras. Vă supără dacă-mi torn un păhărel?

Ochii lui Norman se opriră pe raftul cu băuturi, dar Chad se și afla în dreptul lui privind cu atenție etichetele.

– Am văzut cel puțin o parte din efect acolo la petrecere, spuse Donald. Simți nevoia să tremure, dar mușchii spatelui refuzară să răspundă acestei necesități. Era acolo un om, n-are nici o importanță cine. I-am citit buzele. Spunea ceva despre o fată pe care o pierduse pentru că nu i se dăduse dreptul de a fi tată.

– Dintr-un început poți să-l înmulțești cu un milion, spuse Chad luând o sticlă din raft. Poate că sunt chiar mai mulți. Deși petrecerea de față n-a fost o mostră cinstită. Genul de oameni care iau parte la astfel de țopăieli sunt prea egoiști pentru a se gândi să devină părinți.

Înghiți conținutul paharului dintr-o singură sorbitură și dădu din cap drept răspuns la impactul pe care băutura o avusese asupra lui, după care își mai pregăti un rând.

– O secundă, interveni Elihu. De cele mai multe ori, oamenii vorbesc ca și cum părinții ar fi cei egoiști. Este exact ceea ce mă alarmează. Înțeleg, vreau să spun, că faptul de a avea trei, patru, sau mai mulți copii poate fi considerat drept egoism. Dar doi, ceea ce de fapt menține balanța în echilibru...

– Este o gelozie de natură pur economică, spuse Chad ridicând din umeri. Orice societate care aprobă de formă ideea egalității șanselor va deștepta invidia celorlalți care au o situație mai bună ca a ta, chiar dacă lucrul a cărui lipsă e resimțită nu poate fi tăiat și împărțit fără a-l distruge. Când eram copil, la baza acestui resentiment stătea, într-o oarecare măsură, inteligența. Îmi amintesc că în Tulsa existau și dintre aceia care au început să colporteze tot felul de porcării despre părinții mei, doar pentru că eu și soră-mea învățam

mai bine ca alți copii. Acum articolul ajuns în stare de penurie sunt chiar copiii. Așa că se produc două fenomene: cei cărora comisiile eugenice le-au interzis să mai aibă copii se simt nedreptățiți de decizie și spun că strugurii sunt acri abordând masca unei ipocrite siguranțe de sine – și o mulțime de alți oameni care nu pot face față responsabilității de a crește un copil și se agață de acest handicap al lor, folosindu-l drept pretext pentru a-i imita pe ceilalți.

– Eu am un băiat mare, spuse Elihu după un moment. Cred că într-un an sau doi voi deveni bunic. Dar n-am simțit niciodată efectul despre care vorbești.

– Nici eu, cel puțin la nivelul ăsta, dar asta se datorează în primul rând faptului că nu-mi place să-mi fac prieteni dintre cei care reacționează așa cum v-am spus. Fii atent, nu sunt deloc un tată grozav – cu excepția implicării biologice, căsătoria mea a eșuat. Și mai trebuie să ții cont de faptul că la mine cărțile pe care le-am scris țin locul copiilor.

– Adică? îl somă Norman pe un ton în care se strecurase o undă de ostilitate.

– Extensiunea temporală a influenței personale asupra mediului înconjurător. Copiii sunt conducta care duce în viitorul postum. Așa cum sunt cărțile, operele de artă, celebritatea și o sumedenie de altele asemănătoare. Dar e peste poate să ai un milion de părinți nemulțumiți care să-și folosească într-un fel sau altul calitatea de autori pentru a-și sublima problemele. Atunci cine le-ar mai fi publicul?

– În ce mă privește, nu simt nici un chef să am copii, spuse Norman ca o provocare. Și asta în ciuda religiei mele! O mulțime de aframi au ajuns să simtă la fel pentru că urmașii noștri vor crește într-o lume străină și intolerantă!

– O, unul ca tine își poate ține loc de propriu-i copil, mormăi Chad. Ești prea preocupat de propria ta imagine ca să mai ai timp să te ocupi de ecuația unui copil.

Cu o expresie de indignare, Norman se ridică pe jumătate de pe scaunul pe care ședea. Fără să fi dat glas protestului său, reuși să schimbe intenția mișcării inițiale folosind-o pentru a-și lua o țigară din cutia de pe măsuța cea mai apropiată.

Își spuse mai mult sieși decât celorlalți:

– Pe barba Profetului dacă mai știu cine sunt, așa că...

Donald abia reuși să-și înăbușe exclamația auzindu-și propria indispoziție reluată ca un ecou. Înainte să fi apucat să spună ceva, Elihu îi puse o altă întrebare lui Chad.

– Presupunând că ai dreptate, ce se va întâmpla dacă descoperirea din Yatakang va face caducă scuza pentru interzicerea paternității pe motive eugenice? Adică faptul că poți avea copii sănătoși și

cât se poate de normali, chiar dacă genetic nu sunt ai tăi, ceea ce ar reprezenta o apropiere mai mare de procesul natural decât adopția, și știu o mulțime de oameni care au adoptat și sunt foarte mulțumiți.

– De ce nu-l întrebi pe Shalmaneser? Îmi cer scuze, Elihu, n-am vrut să te jignesc. La mijloc e doar faptul că m-am hotărât, în cele din urmă, să renunț la ideea de a mai urmări cu asiduitate evoluția speciei umane. Unele din comportamentele noastre sunt atât de iraționale încât... Chad își frecă ochii obosiți cu încheieturile degetelor. Scuzați-mă, continuă el. Pot face și un pariu. Vor urma frământări. Gândiți-vă că nu există decât o singură prorocire. *Orice* s-ar întâmpla în condițiile actuale, tot la frământări va duce. Dar dacă vreți să aflați ce părere are un specialist, de ce nu-l întrebați pe Don? Ai o diplomă în biologie, sau cam așa ceva, nu-i așa? trase el concluzia, întorcându-se spre Donald.

– Exact.

Donald își umezi buzele, regretând că se lăsase antrenat în discuție, când tot ce-și dorea era să fie lăsat cu gândurile lui pentru a-și putea căina în liniște soarta. De dragul politeții, încercă să-și facă ordine în gânduri.

– Păi... Păi, nu-i nimic cu adevărat nou în prima jumătate a programului din Yatakang, dacă e corect ceea ce a spus omul de la petrecere. Tehnicile de optimizare a populației prin asigurarea numai cu copii care au o ereditate bună au existat de mai multe decenii, ba aș putea spune de secole, pentru că dacă nu dorești altceva decât să faci o selecție, lucrul e posibil pe baza unor metode tradiționale de naștere. Dar presupun că se făcea referire la ceva mult mai ambițios. Dar chiar așa, se poate dona semen, se poate reimplanta un ovul fecundat în afară, dacă de vină e ereditatea mamei și nu a tatălui – la naiba, doar e la îndemână un adevărat serviciu comercial pentru așa ceva chiar în acest secol! Este scump și uneori sunt necesare mai multe tentative, pentru că ovulul e foarte fragil, dar se practică de ani întregi. Și dacă ești gata să suporți costul ratării a vreo douăsprezece lamele de laborator până când tectogenetica va reuși să obțină un nucleu adevărat, poți avea un nucleu partenogenetic, un clon, cum i se spune. Din cele aflate, rezultă că din Yatakang nu ne-ar veni nimic nou.

Urmă o pauză. Apoi Norman interveni vorbind rar:

– Dar cel de al doilea stadiu, care prevede transformarea copiilor în supraoameni?

– Stai puțin, interveni Chad. Donald, n-ai dreptate. Am impresia că mai sunt implicați doi factori înainte de a ajunge la problema ridicată de Norman. În primul rând e vorba de faptul că un produs deficitar nu va mai fi o raritate. Nu poți să tai și să împarți porții egale de copii sănătoși, deși oamenii au încercat să facă exact acest

lucru, creând cluburile de care dai acum peste tot și care dau copii pentru o zi sau două pe săptămână celor care nu sunt părinți tocmai pentru a avea grijă de urmașii altora. Ce mai contează populația din Yatakang, parcă peste două sute de milioane, nu-i așa? Nici nu se mai pune *problema* penuriei dacă guvernul vrea să-și îndeplinească promisiunile la o asemenea scară. Iar cel de al doilea element nou, care are și mai multă importanță, este: *altcineva l-a obținut primul.*

Lăsă cuvintele să-i atârne grele prin aer preț de câteva momente lungi, aidoma unei dâre de fum, după care înghiți ultimul strop din pahar și oftă.

– Bun, cred că lucrul cel mai bun ar fi să-mi găsesc un hotel. Dacă mă întorc din mocirlă pentru a mă alătura societății vesele, chiar în ajun de Ragnarök[1], s-ar putea să-mi vină cheful să merg până la capăt. Mâine o să-mi găsesc un apartament și o să-l umplu cu toate bunătățile de care se bucură oamenii azi... Știe cineva vreun zugrav pe care l-aș putea angaja și care să lucreze fără să mă deranjeze?

– Până acum unde ai stat? îl întrebă Norman. Ei, la dracu! N-am avut nici o intenție să te supun unui interogatoriu.

– N-am stat nicăieri. Am dormit pe stradă. Vrei să-ți arăt permisul? Chad își vârî mâna în buzunarul interior al costumului său de lux și scoase de acolo portmoneul soios. Uite-l, mai spuse el, scoțând un fel de carte de vizită. Prin aceasta se certifică... etcaetera. Și ia mai dă-l dracului.

Își vârî portmoneul înapoi în buzunar, după care rupse permisul în bucăți.

Ceilalți se priviră reciproc.

– N-aș fi crezut că vei recurge la așa ceva spre a-ți susține opțiunea pentru afară, spuse Elihu.

– Pentru afară? Pentru așa ceva nu există decât o singură cale, aceea dintotdeauna: sinuciderea. Am crezut că m-aș putea izola de lume. Și dracu să mă ia dacă am reușit! Omul e un animal gregar, nu foarte social, dar al naibii de gregar, și masa nu-i permite individului să se rupă de ea, chiar dacă legăturile nu mai sunt reprezentate decât de un simplu permis pentru dormitul cu apucata. Așa că m-am întors, și iată-mă în costumul ăsta de-a dreptul idiot al bunicului, și...

Se încruntă și aruncă bucățelele fostului permis eliberat de poliție la coșul de gunoi. Una dintre ele nu nimeri ținta și căzu pe covor ca o molie moartă.

[1] Momentul apocaliptic în mitologia scandinavă (n. tr.).

– Aș fi putut să-ți aranjez o cameră la Hotelul ONU, îi spuse Elihu. Dotarea vizează doar strictul necesar, dar e confortabil și ieftin.

– Faptul că e ieftin nu mă interesează. Sunt multimilionar.

– *Ce?* exclamă Norman.

– Desigur, mulțumită idioților care mi-au cumpărat cărțile, dar au refuzat să facă așa cum propovăduiam în ele. Au devenit cursuri universitare, au fost traduse în patruzeci și patru de limbi... Așa că voi investi o parte din bani pentru o schimbare!

– Păi, în cazul ăsta...

Cuvintele lui Norman se stinseră înainte de a se materializa.

– Ce voiai să spui?

– Voiam să spun că ești invitat să-ți întinzi rogojina aici, reveni Norman. Cu condiția ca Donald să n-aibă ceva de obiectat. Nu știu când mă vor trimite în Beninia, dar știu că voi sta acolo destul de mult. Și – ah, exact – voiam să spun că e o onoare pentru noi să te avem ca oaspete.

Părea foarte jenat.

– Chad se poate instala în camera mea chiar de mâine, spuse Donald, amintindu-și prea târziu de vârful strălucitor care îi fusese arătat și ascuns apoi sub scaunul Hille.

S-o ia dracu de poveste.

Norman căpătă o expresie neîncrezătoare.

– Ce s-a întâmplat? Ce te-a făcut să te hotărăști să pleci?

– Așa sună ordinul, spuse Donald.

Și ce-or să-mi facă acum? Nu știu. Nu-mi pasă.

Își lăsă capul pe spate și adormi.

urmărind detaliile (13)

TUFA DE AGRIȘE

Grasă, cu părul negru, cu o anumită paloare, cu gura mare și roșie și ochii negri și strălucitori, Olive Almeiro părea să fie prototipul unei adevărate mater familia de la țară, cu excepția faptului că brațele îi erau împovărate de brățări cu smaralde și diamante. Impresia maternă făcea parte din capitalul ei de bază. În realitate nu fusese niciodată căsătorită, cât despre copii – nici măcar nu se punea problema.

Cu toate acestea pretindea angajaților ei să o numească „señora" mai curând decât „señorita", și într-un fel era îndreptățită la aura

ei maternă. Fusese, ca să zicem așa, mamă prin împuternicire pentru mai mult de două mii de adoptați.

O dotaseră cu o casă plutitoare, iahtul *Santa Virgen* (nume care a provocat multe ironii nemeritate); cu blocul de birouri ajuns acum proprietatea ei și de unde își conducea afacerile; cu o reputație internațională; cu tot confortul pe care banii îl puteau îngădui și cu încă o avere de rezervă pentru a-și procura încă mai mult.

Și totul părea să fi fost făcut abia ieri.

Biroul ei cu pereți din sticlă era împodobit cu păpuși din toate epocile istorice: animale de lut din Egiptul antic, jucării amerindiene din paie colorate, păpuși din lemn sculptat din Pădurea Neagră, ursuleți din catifea, figurine chinezești confecționate din bucățele neprețuite de mătase...

Toate ținute prizoniere în spatele vitrinelor, prea scumpe pentru a fi atinse de degetele copiilor.

Spuse în receptorul telefonului, privind pierdută spre dimineața apelor albastre ale oceanului:

– Și ce legătură are asta cu noi?

O voce distantă îi răspunse că era prea devreme pentru a ști.

– Păi atunci să afli, și asta cât mai repede! Ca și cum problemele pe care le avem cu dicromatismul nu erau suficiente, nenorociții ăștia din Yatakang... mă rog, n-are nici o importanță. Cred că ne putem muta oricând în Brazilia!

Încheie conversația cu un gest furios, după care se lăsă cu toată greutatea în fotoliul ei pe care îl răsuci în așa fel încât imaginea oceanului liniștit să fie înlocuită de furnicarul străzii.

După un timp apăsă pe butonul interfonului. Spuse:

– M-am hotărât, debarcați-i pe gemenii Lucayo și pe băiatul Rosso pe care mi i-au trimis din Port-au-Prince. Înainte de a scăpa de ei, vor mânca atât de mult încât vor anula profitul care s-ar putea scoate de pe urma lor.

– Ce vreți să facem cu ei, señora? întrebă vocea din interfon.

– Lăsați-i pe treptele catedralei, puneți-i într-un coș și dați-le drumul în mare, de ce trebuie să vă spun eu ce să faceți cu ei de vreme ce îi luați de la bordul vaporului?

– Dar, señora...

– Fă așa cum îți spun sau tu vei lua calea mării într-un coș.

– Foarte bine, señora. Singura problemă e că soții din Yanqui vor să vă vadă, și am crezut că poate...

– A, da. Spune-mi ce știi despre ei.

Îl ascultă cu atenție și în aceeași clipă trase o concluzie. Cu siguranță că dacă renunțaseră la tot ce aveau acasă – slujbă, apartament, prieteni – doar de dragul de a face un copil în Puerto Rico, înseamnă că erau strânși cu ușa de ratificarea cu totul neașteptată a

legii privind dicromatismul în acest stat, așa încât acum se vedeau siliți să se gândească la o adopție, ceea ce ar fi fost posibil și fără să-și fi părăsit căminul.

Sunt sătulă de ei. Negroteii ăștia sunt cei mai răi, o fac acum pe domnii cu noi, când strămoșii noștri au venit aici ca stăpâni și ai lor ca sclavi, tocmai de aia oricare din Yanqui îmi provoacă greața.

Gluma îi îndulci suficient starea de spirit pentru a o face să spună:

– Bine, invită-i la mine. Și cum spuneai că-i cheamă?

– Potter, se auzi din interfon.

Cei doi intrară ținându-se de mână, cu ochii ațintiți asupra ei în timp ce se așezau pe scaunele indicate. Aproape că li se puteau auzi gândurile: „Așadar, aceasta e celebra Olive Almeiro!" După un timp, atenția soției fu atrasă de păpușile expuse peste tot, în timp ce soțul își drese glasul.

– Señora Almeiro, noi...

– V-au luat pe nepusă masă, îl întrerupse Olive.

Frank Potter clipi.

– N-aș zice că...

– Doar nu vă închipuiți că sunteți singurii, da? Care e problema, imposibilitatea de a distinge culorile?

– Exact. Și e mai mult ca sigur că soția mea o va transmite, așa că...

– Așa că v-ați hotărât să emigrați și pentru că în Nevada e prea scump, iar Louisiana nu vrea să devină un fel de maternitate de refugiu, ați ales Puerto Rico, dar legile v-au dat planul peste cap. Deci, ce vreți de la mine?

Surprins de conciziunea interlocutoarei, Frank schimbă o privire cu soția lui, care era foarte palidă.

– Totul s-a datorat presiunii momentului, admise el. Am considerat că ați putea să ne ajutați.

– Pentru o adopție? Mă îndoiesc. Dacă aveți în vedere adopția, nu era nevoie să vă fi deplasat mai departe decât de la New York la New Jersey. Olive își scărpină bărbia cu degetul. Probabil că doriți să vă deghizez propriul vostru copil într-unul adoptat, da? Totul e pregătit deja, nu-i așa?

Frank se înroși până la rădăcina părului. Spuse:

– Cum ați putea... ?

– Doar v-am mai spus că nu sunteți singuri. Asta e dorința voastră?

– Da. Își fixă privirea în podea, luând o înfățișare distrusă. Am vrut să sărbătorim hotărârea noastră mutându-ne. Dar nu ne-am dat seama că totul s-a petrecut așa de repede. Am descoperit cum stăteau lucrurile după ce am ajuns aici.

– Nu și-au dat seama la Biroul de imigrare? Nu, ar trebui să ne gândim puțin, sunt verificate doar femeile care vin din străinătate și din țările cu nomazi. În cazul ăsta ați cam încurcat-o. Fie că fătul a fost înregistrat în New York, unde nu ai voie să-l naști, sau a fost înregistrat aici, unde transmiterea informației voastre genetice la copil a devenit ilegală, sau sunteți exact la mijloc, ceea ce l-ar face un imigrant ilegal din clipa în care ar părăsi pântecele mamei. Deci... ?

– Ne-am gândit că dacă am pleca de tot din țară..., șopti Sheena.

– După care eu să-l adopt și să vă înlesnesc reunirea?

Chicotul Oliviei era lipsit de orice bună dispoziție. Mda, mai fac și așa ceva. Pentru un onorariu de o sută de mii.

Frank tresări.

– Dar e cu mult mai mult decât!...

– Decât costul unei adopții obișnuite? Desigur. Adopția este un act legal, supus anumitor condiții. Ceea ce îmi propuneți nu mai este așa.

Se așternu tăcerea. În cele din urmă Olivia spuse, gustând din plin jena lor.

– Bun, domnule Potter, cred că singura soluție care vă rămâne e s-o luați de la cap. Vă pot recomanda linia GT pentru avorturi, și mai știu și un doctor care nu insistă asupra verificărilor sarcinii pe care ar trebui să le facă înainte de a prescrie avortul. Apoi v-aș putea trece pe lista mea de înscrieri. Altceva nu mai pot face pentru voi.

– Și totuși *trebuie* să mai existe și altceva! exclamă Frank sărind aproape de la locul lui. Vrem să avem propriul nostru copil, nu unul la mâna a doua! În Yatakang s-a anunțat că așa ceva este posibil.

Fața lui Olive deveni la fel de dură ca marmura. Spuse:

– Mă obligi să vă abandonez, domnule Potter.

– Cum?

– Doar m-ai auzit.

Mâna plinuță lovi un buton de pe masă.

Sheena își prinse soțul de braț.

– E un expert, Frank, spuse ea cu voce stinsă. Trebuie să te încrezi în cuvântul ei.

– Nu, e mult prea mult! Am venit să ne interesăm asupra unor proceduri civile și...

– Ușa din spatele vostru e deschisă, spuse Olive. La revedere.

Sheena se întoarse și se îndreptă spre ieșire. După o clipă, în care se simțise la un pas de o explozie nervoasă, Frank o urmă cu umerii prăbușiți.

După plecarea lor, Olive observă că gâfâia din cauza efortului făcut pentru a se autocontrola. Blestemă guvernul din Yatakang și se simți mai bine.

Dar ura ei avea ceva nou și pur; o ardea ca o rană deschisă, în ciuda tuturor pomezilor.

De-a lungul anilor își pusese la punct o uriașă rețea de relații, cheltuise milioane de dolari sub formă de mită, riscase de zeci de ori încălcarea legilor, fiind sigură că produsele tectogeneticii contemporane nu vor putea fi niciodată concurate de tradiționala „muncă necalificată". Își începuse activitatea când numai două state, California și New York, aveau legislații eugenice, iar Puerto Rico era supraaglomerat de mame cu genotipuri acceptabile, gata să renunțe la cel de al cincilea, sau al șaselea copil pentru a fi adoptat de bogătașii din Yanqui. Atunci când legile eugenice s-au răspândit pe tot teritoriul, arătându-și colții, și sterilizarea voluntară după cel de al treilea copil a devenit o practică generală, a început să-și lărgească sfera de activitate.

Un genotip curat, ceea ce era cel mai de dorit, ridica mai puține probleme, decât să fi dovedit că adoptatul era cetățean american, în cazul în care viitorul tată venea din Haiti, sau provenea din iancheii din Cuba sau Bolivia.

Cu multă trudă reușise să pună la punct o companie care a făcut față tuturor dificultăților. Ca dintr-o dată, blestemații ăia din Yatakang să arunce umbra neagră a dezastrului peste mai mult de jumătate de lume. Nu numai că ofereau pe gratis o șansă refuzată până atunci tuturor, cu excepția celor bogați, dar și mai mult, voiau să convingă lumea să o facă. Copilul născut de fiecare pântece putea fi un geniu, o Venus, un Adonis...

Și dacă ceea ce susțineau în continuare era adevărat, cine și-ar mai fi dorit un copil mediocru, când se puteau obține versiuni îmbunătățite, posesoare ale unor talente de neimaginat?

Ridică de pe birou unicul ornament aflat acolo, cochilia unei scoici cu niște culori extrem de vii, pe care o aruncă spre geamul care dădea în strada aglomerată. Se sparse, transformându-se în fărâme care au căzut pe podea. Sticla rămase fără nici o urmă, și lumea de afară își continuă neabătut existența.

continuitate (14)

OMUL POTRIVIT PENTRU MISIUNE

Lumea reală nu mai exista. Îl părăsise ca imaginile fulgurante ale unui vis: rezumat al principiului nesiguranței, sfâșiat de efortul de a le prinde. Când ajunsese în acceleratul East River se lăsase deja ceața, ale cărei ultime dâre se destrămau în urma avionului care-l

ridica deasupra continentului până în vecinătatea spațiului vid, acolo unde dacă ar fi putut fi văzute, stelele ar fi avut înfățișarea unor ace de un alb incandescent.

Numai că erau de nevăzut, cu siguranță. Lumina lor nu putea pătrunde până la ochii lui Donald Hogan prin ecranul contra radiațiilor și nici prin protecția antișoc și nici prin straturile de izolare termică a căror licărire era la reintrare de un roșu mat.

Se gândi la Chad Mulligan, care îl întrebase când a văzut el stelele ultima oară – cel care îl întrebase și pe Norman când fusese udat de ploaie –, progenitură închipuită și decăzută a drogului. Pe locul învecinat o femeie râdea tot timpul, părând foarte fericită, dând călătoriei ei o notă cât se poate de personală. Uneori prindea aroma dulceagă care venea din sticluța închisă cu un dop de vată. La un moment dat crezu că i-o va oferi, dar femeia se răzgândi.

De ce să omori un om pe care nu l-ai mai văzut niciodată? Pilotul elicopterului prăbușit, al cărui scalp fusese smuls de mulțime, i se părea mult mai real decât Norman, decât Chad, sau decât oricine altcineva. Adevărul abstract al morții pilotului căpătă concretețe în mintea lui, îndreptându-i gândul spre argumentul lui Haldane că o albină inteligentă ar percepe o idee ca „datorie" ca pe ceva material.

Dacă asta ar dori, ar putea să-i pună o armă în mână, cât se poate de legal, și să-l trimită în Zona de Conflict a Pacificului, unde să omoare străini. Doar o făceau zilnic cu ajutorul a sute de tineri prinși de un computer anonim. Și răsculații newyorkezi fuseseră înarmați, și asta se numea crimă. Între cele două situații trecea linia subțiratică numită ordin.

De la cine? Mai putea veni în zilele astea de la un om? Probabil că nu. Deci iluzia pe care o avusese pe Fifth Avenue în afara librăriei nu fusese o iluzie. *La început folosești mașinile, apoi te pliezi după dorințele lor, apoi... ?*

Apoi ajungi servitorul lor. Asta era clar. Era atât de logic, încât i se părea o ușurare. Și Guinevere avea perfectă dreptate să-și transforme clienții Beautique-urilor ei în produse finite ale unei uzine cosmetice.

Acum era limpede de ce oamenii, printre care și Donald Hogan, erau gata să accepte ordinele unei mașini. Mulți alții pe lângă el trebuie să fi descoperit că a se fi pus în slujba unei ființe umane era un fel de trădare, ca și cum te-ai fi vândut inamicului. Inamicul *era* fiecare bărbat și femeie. Așteptându-și momentul potivit, mascându-și intențiile cu vorbe bine rostite, ca în final să te ucidă pe tine, un străin, cu bâtele, când te prind pe strada lor.

Deschiseră ușa avionului și lansară pasagerii ca pe niște sardele în soarele cald și șovăielnic al începutului de vară californiană. Expresportul nu avea o linie arhitectonică anume, semănând cu un portavion, terminalul pentru pasageri și magaziile fiind protejate de biute de pământ împotriva exploziilor. Prin urmare, ceea ce văzuse din strălucirea soarelui fusese filtrat prin geamul incasabil, și nici nu avusese parte să adulmece aerul sărat al mării, ci respirația aromată a sistemului de aer condiționat. Pasagerii cu aer de locuitori ai hrubelor îl făceau să se simtă rupt de ultimele vestigii ale lumii pe care o lăsase pe cealaltă coastă, și păreau că îl obligă și pe el să gândească aidoma lor în limitele aceluiași pătrat ferm cu unghiuri perfect drepte. Totul i se părea nou și ireal, ca și cum ar fi fost sub efectul unui drog care îi altera percepțiile. Spectacolul oferit de atâtea femei și atâția bărbați în uniforme era o sursă de nesfârșită uimire: măsliniul maroniu al armatei, bleumarinul marinei, azurul forțelor aerului, negrul și albul forțelor spațiale. Sistemul PA emitea ordine criptice sub forma unor coduri pline de cifre și litere până când confuziei vizuale i se adăugă și cea auditivă, funcție asupra căreia își pierduse controlul, încât ajunsese să se creadă într-o țară pe care nu o mai văzuse niciodată până atunci, unde oamenii vorbeau staccato-ul unei limbi a mașinilor: 01101000101.

Un ceas îl anunță cât e ora și propriul lui ceas îl avertiză că orologiul celălalt e un mincinos. Afișe îl avertizau cu privire la pericolul prezentat de spioni și începu să i se facă frică pentru că el însuși era un spion. Un gard de funii atârna de niște stâlpi metalici descriind un culoar plin cu semne făcute cu mangal și dungi strălucitoare sugerând explozii. O mână neștiută scrisese pe un zid COMUNIȘTI CĂCĂCIOȘI. Un om trecu ținându-și capul cu mândrie în sus: ochii oblici, pielea galbenă, o insignă japoneză prinsă pe salopeta având aerul unei armuri. Mai multe uniforme, de data aceasta albastrul și negrul poliției, privind cu cea mai mare atenție la noii veniți. Pe galerii se aflau camere TV și o echipă de patru oameni colecta toate amprentele de pe balustrada escalatorului pe care le aduceau apoi la computer pentru a fi comparate cu acelea aflate în dosarele poliției. ROAGĂ-L PE BĂRBATUL CĂSĂTORIT SĂ SE CĂSĂTOREASCĂ CU JANE.

Dar CALCĂ LIBARCA.

– Locotenent Hogan? spuse o voce. PRINDE POSTUL ȘI ADU ÎNTREAGA LUME ÎNTR-UN APARAT DE RADIO.

Dar ȚINE LUMEA ÎN ȘAH PRIN SAFE-T-GARD INC.

– Locotenent Hogan? AZI AICI ȘI AZI TRIMIS DE AICI ASTA-I TREABA NOASTRĂ.

Dar S-O VEZI PRIN OCHII FAMILIEI EVERYWHERE...

Se întrebă dacă în avion fusese și sergentul Schritt, se întrebă dacă omul reușise să se îmbete pe cât și-ar fi dorit; se întrebă dacă uitarea îi adusese alinarea. Era ultimul semn de respect pe care îl mai arăta față de lumea decăzută și moartă a ultimelor decenii. Devenise de neajuns, depărtându-se de-a lungul celei de a patra dimensiuni cu viteza luminii. Era a lui, numai a lui, aidoma iluziilor unui hitripper. Și, așa cum îi promisese Chad, lumea adevărată își păstrase puterea de a-l mai surprinde.

Răspunse, ascultând cu interes neîncrederea din vocea lui:

– Da, sunt Hogan. Ai fost trimis să mă iei pe Boat Camp?

O bărcuță ridicol de mică, ridicol de strălucitoare, ridicol de zgomotoasă, îl transbordă pe el și pe necunoscutul lui însoțitor, strecurându-se printre epavele navelor militare care îmbâcsiseră plaja, cândva excelentă, săltând pe valurile care se spărgeau de țărm, spre baza Boat Camp de pe Devil's Island care se profila la orizont. Cățărându-se pe stâlpii care susțineau marea platformă principală, ca și cum s-ar fi pregătit să facă saltul înapoi spre universul mai simplu și mai ferit de pericole al maimuței străbune, recruți în echipament complet de luptă se străduiau din răsputeri să dispară din raza de acțiune a furiei sergenților.

– Am cerut Washington-ului să te reevalueze, îi spuse colonelul în fața căruia fusese dus. Am gândit că vor vrea să se asigure de faptul că ai apreciat cum se cuvine, înainte de a fi fost recrutat, ca să nu mai vorbim de activare, faptul că nici un individ nu are o viziune completă ba nici chiar suficientă pentru a face judecăți valabile cu privire la propriile lui hotărâri. Dar, după cum văd eu, aptitudinile tale merg pe linia dedindargului[1], așa că ai șanse foarte slabe de a fi mai bun ca alții. Să n-o mai faci niciodată.

– Care sunt aptitudinile mele speciale, domnule?

– Dedindargul! E tiparul generației voastre de a tot găsi argumente deductive și inductive! Colonelul își trecu mâna prin păr cu o mișcare combinată.

Și așa mai apăru o barieră între Donald și omul care se credea. De fapt era cu totul lipsit de importanță, la trecut nu se mai putea oricum întoarce. Dar întotdeauna nutrise speranța că acea aptitudine să fie numai a lui, ca acum să descopere, nu fără să se fi simțit ușor

[1] Orig.: pattiducking – cuvânt inexistent în vocabularul real al limbii engleze, o invenție lingvistică a autorului (n. tr.).

ofensat, că era vorba de ceva atât de bine cunoscut încât avea și o poreclă.

– Ce anume nu mai trebuie să mai fac niciodată, domnule?

– Să ajungi imediat la o concluzie, desigur, mitralie colonelul. Cred că ai fost convins că e vorba de o concluzie previzibilă, și anume că misiunea ta va fi legată de noul program genetic, ceea ce nu ți-a dat nici un drept să prevezi hotărârea oficială de a deconspira acoperirea pe care ți-o asigurase Delahanty.

Deconspir?... O. Se referă la faptul că am vorbit cu Norman și cu ceilalți că primisem instrucțiuni să părăsesc New York-ul.

Donald ridică din umeri și rămase tăcut.

– Ai ordinele sigilate la tine? îl întrebă colonelul.

– Da, domnule.

– Dă-mi-le.

Donald îi înmână pachetul. Colonelul răsfoi documentele pe care le conținea, apoi le aruncă într-un jgheab fixat pe birou, pe care scria *Material Secret de Distrus*. Apăsă, oftând, pe un buton.

– Încă nu am nici un detaliu cu privire la noua ta acoperire, spuse el. Din câte înțeleg eu, anunțul oficial din Yatakang confirmă că pot fi introduși, prin metodele obișnuite, mai mulți turiști ca de obicei. Vei constata că e mai simplu așa decât pe căile neoficiale. Ochii îi rătăciră pe singura fereastră din birou, care dădea pe un platou unde un grup de recruți neinstruiți alergau înainte și-napoi.

– După câte se pare, vei fi trimis ca reporter științific acreditat de SCANNER și Engrelay Satelserv. Pare cât se poate de natural și, încă înainte de a-ți asculta obiecțiile, pot să afirm că lipsa ta de experiență în domeniu nu va avea nici un fel de consecințe. Nu e nevoie decât să pui acele întrebări pe care le formulează jurnaliștii cu privire la programul de eugenie. Ți se vor da și o serie de informații adiționale. Dar cel mai important este că vei fi singurul ziarist din Yatakang căruia i se vor face înlesniri pentru a-l contacta pe Jogajong.

Donald se încordă și-și simți trupul cuprins de furnicături.

Habar n-am avut că s-a întors acolo. Dacă e într-adevăr ceea ce se pretinde că este, aș putea nimeri într-un război civil!

Luând posomorârea lui Donald drept lipsă de înțelegere, colonelul hârâi:

– Nu știi la cine mă refer?

– Ba da, domnule, murmură Donald. Nici unul dintre cei care trebuie să învețe idiomul yatakang nu ar fi putut trece mai departe fără să facă vreo referire la Jogajong. Închis de patru ori de guvernul Solukarta, deposedat de titlul de conducător al Partidului Libertății din Yatakang, conducătorul unei revolte împotriva avorturilor, după

care a trebuit să părăsească ţara, autor de cărţi şi pamflete care mai circulau încă în ciuda interdicţiilor politice şi a autodafeurilor...

– Întrebări? spuse colonelul părând dintr-o dată plictisit.

– Da, domnule, am câteva.

– Aha! Foarte bine, să le ascultăm. Dar te previn, ţi-am spus exact atât cât poţi să afli la acest moment.

Cu aceasta trebui să renunţe dintr-o dată la patru întrebări. Donald ezită.

– Domnule, dacă voi fi trimis oficial în Yatakang, de ce mi s-a mai spus să vin în Boat Camp? Nu vor deveni suspicioşi dacă vor afla că am trecut pe la o bază militară?

Colonelul păru că îi ia în considerare întrebarea. După un timp răspunse tărăgănat:

– Cred că la aşa ceva se poate răspunde ţinând cont de condiţiile curente. În fond e o problemă de securitate. Boat Camp e sigură. Instalaţiile amplasate la sol nu prea sunt aşa. Ia mai gândeşte-te. Îţi voi spune o poveste care te va mai dumiri cu privire la problemele cu care eşti confruntat. O anumită bază de la ţărmul mării era urmărită de pe un deal din apropiere numai bun pentru înălţarea zmeelor. Un băiat de vreo paisprezece sau cincisprezece ani obişnuia să se ducă acolo pentru a-şi înălţa zmeul lui special de forma unei cutii înalte de cinci picioare, construit de el însuşi. Şi a făcut asta zilnic timp de vreo două luni neîntrerupt, până când unul dintre ofiţerii bazei s-a întrebat cum era posibil ca acesta să fie singurul mod în care băiatul îşi putea petrece vacanţa. Aşa că ofiţerul s-a urcat până acolo şi a găsit la capătul sforii de la zmeu un aparat de înregistrare şi pe zmeu o cameră miniaturală TV. Şi copilul, care, bagă de seamă, nu avea mai mult de cinspe ani, a aruncat un cuţit, rănindu-l pe ofiţer în coapsă, după care a încercat să-l stranguleze. Ai priceput?

Donald îi dădu dreptate, cutremurându-se de cele auzite.

– Şi ar mai fi un motiv. Ăsta e cel mai bun loc spre a fi amsificat pentru misiunea care ţi s-a încredinţat.

– Maiorul Delahanty mi-a pomenit despre acest lucru, spuse Donald încet. Totuşi, lucrurile nu-mi sunt foarte clare.

– Cuvântul amsificare provine dintr-un acronim – AMS, ceea ce înseamnă antrenarea pentru misiuni speciale. Cei mai mulţi dintre gomoşi nu iau ideea asta în serios. Pentru ei nu-i vorba decât de un alt panaceu comercial, unul din multele pe care le folosesc escrocii. Ceea ce în parte şi corespunde adevărului, pentru că folosirea corectă a tehnicii presupune experimentarea ei în primul rând pe tine însuţi, iar noi nu retrimitem în civilie pe mulţi dintre cei care au fost iniţiaţi.

– Vreţi să spuneţi că până la urmă voi?...

– Nu vorbesc de tine în mod special, i-o tăie colonelul. Vreau numai să spun că aşa ceva nu-şi prea găseşte aplicaţia în afara acestui serviciu!

– Dar dacă mi se va cere să interpretez rolul unui reporter...

– Şi ce are asta cu ce am discutat până acum? Eu nu trebuie decât să te alimentez cu fapte. Vor fi monitorizate şi publicate în această ţară. Engrelay Satelserv are un staff de specialişti care vor urmări traducerea în fapt a acestui ţel.

Donald spuse încurcat:

– Am impresia că pe undeva mi-a scăpat esenţa. Când aţi spus că lipsa de experienţă ca reporter nu contează, am crezut...

Se opri. Colonelul îl privea cu un amestec de amuzament şi dispreţ.

– Mda, tu cam crezi o mulţime de lucruri, nu-i aşa? Nu suntem aici pentru a furniza stele agenţiilor de impresariat, deşi dacă ai fi considerat lucrurile din punctul ăsta de vedere, nu ar mai fi fost nevoie să-ţi baţi capul.

– Şi atunci?

– În numai patru zile, îi spuse colonelul, vei fi perfect antrenat pentru misiunile speciale.

urmărind detaliile (14)

APRINDE FITILUL ŞI FUGI

Mai rămăseseră posibilităţi deschise şi pentru cei care lucrau pe cont propriu, chiar în această eră a automatizării, a computerelor şi a marelui cartel. Jeff Young le descoperise.

Fluierând, bărbatul subţirel, în vârstă cam de patruzeci de ani, cu părul negru rărit şi cearcăne grele care trădau obiceiul de-a dreptul condamnabil de a consuma un drog ca Procrozolul, cu puternice efecte insomniace, o porni pe aleea flancată de maşinile-unelte automate. Într-adevăr, dormea mult mai puţin decât ceilalţi oameni; ba mai mult, se comporta ca şi cum ar fi fost mereu într-o stare de apatie. Dar această stare nu se datora vreunui drog.

Ducea un sac mic din plastic. Se opri în dreptul unui strung şi vărsă conţinutul sacului în hopperul acestuia. Din sac ieşi o jumătate de livră de praf şi bucăţele de magneziu.

Apoi se îndreptă spre o maşină de şlefuit care lustruia cu o bucată de piele suprafaţa cenuşie a unei bucăţi de fontă, dându-i netezimea unei oglinzi, absorbind în acelaşi timp şi pilitura de fier.

Continuând să fluiere, ieși șchiopătând din secție și închise ușa. Lumina se stinse singură. Controlul automat se putea descurca și pe întuneric.

Celălalt, și totodată unicul membru al echipei lui, o shigi pe care uneori clienții o considerau atât de proastă încât n-ar fi fost bună nici ca purtătoare de cuvânt a unei secții de strunguri și freze, plecase înaintea lui spre casă. Totuși, el o strigă din ușă și așteptă cât ar fi putut să o audă răspunzându-i în timp ce se apropia de șirul de acvarii plasate lângă peretele din spate al camerei. Pești mici și strălucitori îl priveau cu indiferență în timp ce introducea câte un cârlig în fiecare dintre acvarii și trăgea din ascunzișul nisipului fin și alb globuri din material plastic pline pe jumătate cu o substanță vaporoasă de culoare maro.

Înlocui globurile satisfăcut, puse alarma antifurt și aprinse semnalul luminos care atenționa că sistemul era funcțional și pe care scria: *Jeff Young Comenzi Execuții Metalice – Execut Proiecte Funcționale și Artistice*

Cu sacul legănându-i-se în mână, încuie și se îndreptă spre trenul rapid.

După ce mâncă un prânz ușor, în timp ce privise la noul și scumpul lui televizor holografic, plecă din nou de acasă la unsprezece și zece *papa-mama*, ducând sacul într-o servietă neagră. Luă trenul rapid și se opri la o stație unde cobora foarte puțină lume, mai cu seamă amatorii de soare și surf, ferită de tentaculele acaparatoare ale orașului pentru că aici terenul era prea slab ca să poată rezista greutății clădirilor înalte. De câțiva ani își luase obiceiul unei plimbări nocturne pe plajă. Era unul dintre acele lucruri care îi scurtau considerabil orele de somn.

Se plimbă cu pași domoli până când stația trenului rapid se pierdu din vedere. Apoi, cu pași rapizi și bine direcționați, se pierdu în umbra unor tufișuri și deschise ghiozdanul. Scoase din el o mască pe care și-o puse pe față. Apoi stropi sacul din plastic cu un spray care distrugea atât amprentele digitale cât și celulele epidermice care ar fi putut rămâne pe el.

În cele din urmă scoase și o armă cu arc electric pe care o deținea în mod legal, legitimația fiindu-i dată de un polițai care considerase că așa ceva era firesc pentru un om care are un atelier mecanic, și o porni de-a lungul plajei.

Sosi la locul de întâlnire și își consultă ceasul. Ajunsese cu două minute mai devreme. Se cutremură și rămase tăcut, așteptând.

Dintr-o dată o voce i se adresă din întuneric:

– Aici, vino pe aici.

Se întoarse spre locul de unde venea vocea, care aparținea unui bărbat, dar despre care n-ar fi putut spune mai mult. Tratând cu partizanii, ăsta era stilul în care ei doreau să decurgă lucrurile. Era sigur că intrase în raza proiectorului cu lumină infraroșie, așa că se comportă ca și cum cel ce îl urmărea putea să-i vadă toate mișcările.

Arătă cu arma spre un punct de lângă piciorul lui. Pachețelul descrise un arc prin aer și căzu cu zgomot înfundat în nisip. Se lăsă în genunchi, puse ghiozdanul jos, dar nu și arma, pipăi pachețelul și făcu un semn din cap. Luă pachețelul, lăsând sacul din plastic, se ridică și făcu doi pași în spate. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul, așa că putu să observe că persoana care ieșise din umbră pentru a lua sacul nu era aceeași care i se adresase, ci o shigi tânără, care arăta probabil foarte bine.

Se aplecă – încet, așa încât să nu-l alarmeze pe omul care aștepta în întuneric –, luă un băț și scrise ceva cu el pe nisip.

PENTRU CE?

Un hohot mut.

– Va apărea mâine, la știri, spuse celălalt.

CREZI CĂ TE VOI TRĂDA?

– Sunt liber de optsprezece luni, spuse omul. Și n-am reușit asta pentru că mi-aș fi făcut publice acțiunile.

EU – OPT ANI.

Deja femeia se întorsese lângă bărbatul cu care venise. Șterse literele cu piciorul beteag și scrise: ALUMINOFAGUL LUI GT.

– Îl ai? întrebă uimit partizanul.

ACUM E CONCEPUT.

– Cât?

IEFTIN. SPUNE-MI LA CE ÎȚI FOLOSEȘTE TERMITUL?

Apoi tăie și scrise SCUMP.

– Am înțeles. Spune o cifră.

Șterse din nou cele scrise.

150 DOLARI PENTRU 1 000. DE FABRICAT UN MILION – 6 ZILE.

– Sunt așa de bune precum pretinde GT?

MONOFILAMENT 12 HR

– Doamne! Cu marfa asta voiau ei să înnebunească lumea!

EXACT.

Șterse iar cuvântul. Rămase într-o așteptare încordată.

– Ne-ar putea fi de folos, spuse omul în cele din urmă. Okay, voi risca. Vom scoate din circuit rapidele de pe linia Bay Bridge.

LINIA E BINE PĂZITĂ.

– Nu se va întâmpla pe linie. Există o porțiune în care metroul dublează monoșina. Dacă reușim să programăm totul cum trebuie, va produce topirea, scurtcircuitând cablurile electrice.

DECLANȘATORUL CU FOSFOR?

– Nu, avem un distribuitor de aprindere cu arc HT.

NU E AL MEU.

Un alt chicot, de astă dată cu inflexiuni răutăcioase.

– Mulțumesc, atunci când îmi voi putea permite să ajung la standardul tău, voi scrie în Elveția. Okay. Te voi anunța când voi avea nevoie de aluminofag.

NOAPTE BUNĂ.

– Noapte bună.

Din direcția vocii se auziră sunete înăbușite. Așteptă până când sunetele se stinseră cu totul, după care nivelă bine porțiunea de nisip pe care își scrisese conversația.

Se întoarse acasă cu toată graba pe care i-o îngăduia piciorul mai scurt, lăsând în seama fluxului ștergerea urmelor pașilor lui.

În loc să se fi culcat în patul din apartamentul lui, făcu ceea ce făcea de regulă în nopțile frumoase: își luă salteaua pneumatică pe care o duse pe acoperișul blocului. Își luă și binoclul, bine ascuns în husa saltelei.

Un tânăr se distra copios cu o shigi când ajunse el acolo, dar așa ceva constituia o întâmplare cât se poate de banală. Putea fi absolut singur în zona unde erau amplasate ventilatoarele. Își întinse salteaua cu un aer satisfăcut, întrebându-se cât îi mai rămăsese până să-și înceapă supravegherea. Aprecie că era vorba de o oră, ceea ce era foarte aproape de adevăr. Era cu șaizeci și șase de minute mai înainte ca o lumină orbitoare să se înalțe brusc, pentru a se risipi cu aceeași iuțeală printre vagoanele goale ale metroului de la Bay Bridge, rupând o porțiune întreagă de cablu care făcea legătura cu monoșina.

Aprecie cu o mișcare a capului profesionalismul cu care fusese îndeplinită acțiunea. Grupului de întreținere îi va trebui o noapte întreagă pentru a efectua reparațiile. Nu era rău pentru niște amatori, nu era rău deloc. Deși, atunci când se hotărâse să-și pună serviciile în slujba partizanilor sau a sabotorilor de duzină, se așteptase la acțiuni mult mai ambițioase. În locul lor erau bine venite și acestea, dar...

Nu o făcea pentru că ar fi împărtășit opiniile politice ale partizanilor. Nu era nici nihilist, nici vreun frățior roșu, care constituiau cele două facțiuni rivale prinse într-o nesfârșită ceartă una cu cealaltă, în timp ce atacau societatea în care trăiau. Pur și simplu nu vedea o altă posibilitate de a-și fi exploatat marele lui talent. Armata îl antrenase pentru acțiunile de sabotaj și, după incidentul care-l lăsase cu un picior mai scurt pentru tot restul vieții, refuzase să-l mai primească în rândurile ei.

Ce altceva îi mai rămâne unui flămând, decât să mănânce mâncarea pe care o găsește în fața lui.

Nu avuseseră prezența de spirit de a întrerupe sursa de curent care alimenta scurtcircuitul produs de cablurile căzute pe pod și ploaia de scântei făcea ca traversele și grinzile să pară înșiși stâlpii iadului. Jeff Young simți căldura degajată de bomba incendiară străpungându-i pântecele și împrăștiindu-i-se în tot corpul, așa încât începu să se maseze cu mâna care nu ținea binoclul, sperând ca astfel să se ferească de căldura tot mai ridicată.

continuitate (15)

NU-ȚI FACI RONDUL, NU-NCASEZI

Mai erau încă unele corporații care mai păstrau tradiționalele mese pentru întâlnirile comitetului director. Nu și GT, care era un produs modern. Sala de consilii de la etajul prezidențial al turnului era scăldată într-o lumină moale și perlată care curgea de sub tavanul arcuit, spațiul fiind punctat cu tronuri de forma unor scaune comode, tapisate, având în jurul lor echipament electronic. În dreptul fiecărui loc se afla un ecran holografic, un reportofon, un computer, și căști care asigurau accesul direct la fiecare dintre cele patruzeci și opt de unități industriale subsidiare, și mai bine de nouă sute de oficii locale din cincisprezece țări, în unele cazuri legătura fiind asigurată prin satelit.

Tronurile înalților funcționari erau tapisate cu piele veritabilă, acelea ale vicepreședinților seniori cu mătase, iar cele ale vicepreședinților juniori și ale specialiștilor invitați pentru consultări cu un plastic moale. Astăzi mai fuseseră aduse două tronuri îmbrăcate în piele, unul pentru Elihu Masters, nimeni nu și-ar fi permis altceva pentru un ambasador, iar celălalt pentru sperietoarea numai piele și os, sintezistul de la Guvern pe care Norman îl întâlnise în timpul discuțiilor preliminare, dr. Raphael Corning. Era pentru prima oară când Norman era pus în situația de a lucra direct cu un sintezist, iar volumul de cunoștințe de care dispunea avusese un efect deprimant asupra lui, dându-i impresia că-și pierduse toată viața în van.

Dar nu numai acest lucru îl deprimase. Se simțea golit pe dinăuntru și gata parcă să cedeze unei mari presiuni din afară. În toate ocaziile anterioare, înainte de a fi fost promovat în consiliul director, îi făcuse o plăcere cu totul deosebită faptul că fusese singurul afram care asista la ședințele de aici și aștepta nerăbdător ziua când, la

început, i se va oferi un tron tapisat cu mătase, apoi cel cu piele. Evenimentul îi dăduse planurile peste cap. Întreaga aventură beniniană îl va transforma într-un fel de pivot, indiferent ce rang oficial i-ar fi fost atribuit.

Își privi palmele ude și se întrebă cât de greu putea să atârne viitorul unei întregi țări.

Din când în când ofta amar.

Bătrâna GT își făcu apariția la ora fixată, însoțită, ca de obicei, de un secretar care era cu certitudine o ființă umană, dar așa de încărcat cu echipament încât părea un apendice al imenselor mijloace de prelucrare a informației deținute de corporație, echipament care îl includea și pe Shalmaneser. În spatele lui se afla Hamilcar Waterford, trezorierul, și abia după el venea E. Prosper Rankin, secretarul companiei. Își ocupară locurile într-o tăcere apăsătoare.

– Această ședință extraordinară a comitetului director, începu bătrâna GT fără nici o altă introducere, a fost convocată pentru a vă aduce la cunoștință și a vota un raport special al vicepreședintelui în funcțiune privitor la proiecte de perspectivă și planificare. Au fost invitați și doi membri care nu fac parte din comitet: Mr. Elihu Masters, ambasadorul SUA în Beninia, și dr. Raphael Corning, de la Departamentul de Stat. Cine este de acord cu prezența lor la ședință?

Norman își întinse mâna spre butonul „Da" de pe tronul lui.

Pe panoul din fața bătrânei GT o serie de lumini, toate verzi, afișară rezultatul votului.

– Vă mulțumesc. Rex, vrei să dai citire raportului?

Bătrâna GT se lăsă pe spătarul tronului cu brațele încrucișate pe piept. Era pentru prima oară de când o știa, când lui Norman i se părea că GT afișa o poză plină de importanță. Apoi se întrebă dacă el însuși ar fi putut să evite o asemenea atitudine, având în vedere uriașa putere personală pe care o avea GT.

Sorții sunt împotriva aframilor, dar sorții sunt și împotriva femeilor, și ele reprezintă o minoritate mai mare ca a noastră!

Rex Foster-Stern își drese glasul.

– Condiții generale, spuse el. Beninia se confruntă cu o criză provocată de iminenta retragere a președintelui Zadkiel Obomi. Ca urmare a decesului său și a rămânerii vacante a postului ocupat de el, pot apărea două consecințe. Un conflict civil provocat de succesiune e mai puțin probabil, având în vedere cursul evenimentelor atât de pașnic de la câștigarea independenței și până acum. Se pare însă că balanța înclină cu mult mai mult în favoarea ideii că puternicii vecini africani vor încerca o anexare a teritoriului țării. Interven-

ția unei a treia puteri ar putea preveni această situație oferindu-le o țintă comună pentru învinuiri reciproce, și Guvernul ar dori ca acest lucru să devină posibil. O situație asemănătoare am avut atunci când arhipelagul Sulu s-a desprins de republica Philippine. După cum știți, soluția integrării insulelor teritoriului nostru nu a condus la rezultatul scontat, care era pacificarea zonei. Mai mult, în cazul Isolei, printre forțele prinse în conflict s-a strecurat și un inamic acceptat de opinia publică, chinezii. Deoarece nici dahomalienii și nici cei din URNG nu reprezintă o amenințare reală pentru noi, intervenția noastră în Isola ar fi privită ca o irosire nemotivată de forțe.

Totuși, domnul ambasador Masters a venit cu o propunere cât se poate de realistă: aceea de a integra Beninia nu în teritoriul nostru național, ci în sfera intereselor noastre comerciale. Aceasta e propunerea pe care v-am prezentat-o pentru a o supune votului dumneavoastră.

Beninia reprezintă o sursă deosebită de forță de muncă ieftină și superior calificată extrem de potrivită pentru a cuprinde cu ea interiorul țării. În plus, e cât se poate de bine plasată pentru a prelucra materia primă provenită din zăcămintele minerale neexploatate până acum, descoperite de PMAM.

Probabil v-ați dat seama din rezumatul prezentat până acum, că preconizata sumă alocată acestei operații este comparabilă cu bugetul național, iar programul nu va fi completat până în 2060. În ciuda dimensiunilor acestui plan, au fost luate în considerație și cele mai mici amănunte care în cele din urmă i-au dovedit viabilitatea. Toate datele aflate în sinteza care v-a fost prezentată au fost analizate în modul cel mai atent de Shalmaneser ca situații ipotetice. Fără verdictul lui favorabil, raportul nu v-ar fi fost prezentat.

– Mulțumesc, Rex, spuse bătrâna GT. Văd că s-au aprins becurile care mă anunță că unii dintre dumneavoastră au întrebări – cu îngăduință vă rog să așteptăm până când domnii Corning și Masters își vor fi spus cuvântul. Domnul Corning?

Bărbatul înalt și slab se înclină ușor.

– Îmi revine sarcina de a adăuga foarte puține lucruri admirabilului document prezentat de dl. Foster-Stern, începu el. În primul rând, în ce privește implicarea Statului. Deși nu suntem în posesia unicatului numit Shalmaneser, în privința computerelor nu stăm chiar atât de rău, așa încât am putut să analizăm propunerea domnului Masters înainte de a ne fi dat acordul cu privire la prezentarea ei în fața dumneavoastră. Statul e pregătit să cumpere cincizeci și unu la sută din acțiunile împrumutului oferit pentru susținerea

proiectului, dar pentru a preveni repercusiunile politice va trebui să procedăm ca atare prin intermediul agenților la vedere. În felul acesta vom anihila eventualele acuzații de neocolonialism, așa încât, după zece ani ne putem aștepta la o cooperare activă din partea vecinilor Beniniei în a digera singuri roadele acestui plan. În al doilea rând aș dori să menționez că domnul Masters a încercat să materializeze ideea după ce a acumulat foarte multă experiență cu privire la țara respectivă, iar dumneavoastră ar trebui să acordați o mare încredere recomandărilor sale.

– Domnule Masters? îl invită bătrâna GT.

– Bun, atunci le voi face personal, spuse Elihu după un moment de ezitare cât se poate de vizibil. Motivul pentru care am înaintat acest proiect Guvernului n-are nici o legătură cu profitul la care s-ar putea aștepta corporația dumneavoastră. Dacă sunteți la curent cu istoria recentă a Africii, probabil că ați remarcat că retragerea colonială a lăsat harta continentului cât se poate de încurcată. Linii arbitrare care separă unități economice, care nu au ținut cont nici măcar de principiile tribale, ci au fost dictate de puterea de șoc a Europei secolului nouăsprezece. Consecința acestei stări de lucruri e că în multe din aceste țări domnește haosul. Aici au avut loc războaie civile, ținuturile fiind pradă exodului refugiaților, sărăciei, foametei și mizeriei.

De când a apărut ideea unei federații, lucrurile s-au îmbunătățit. Țări ca Dahomalia sau Uniunea Republicană a Nigeriei și Ghanei au devenit țări în care se poate trăi la un nivel apreciabil, care au un venit național brut adecvat necesităților și servicii publice de încredere. Dar lucrurile nu s-au stabilizat în Dahomalia până când n-au fost uciși douăzeci de mii de oameni dintr-un trib disident. Iar în ce privește Africa de Sud, mai bine să nu mai vorbim. Știm cu toții ce iad a fost acolo.

În mijlocul acestei stări de lucruri, bunul meu prieten Zad Obomi a reușit miracolul de a crea o Elveție a Africii, evitând orice alianță care ar fi târât-o în războaie ce nu o priveau, așa cum s-a întâmplat cu Sierra Leone și Gambia, fără să se lase mulsă de resurse naturale de neînlocuit de vreun aliat străin mai puternic, așa cum s-a întâmplat cu Congo etc...

Beninia e o țară săracă, dar e un loc minunat. Cam cinci la sută din cei care locuiesc acolo s-au refugiat din teritoriile învecinate din cauza disputelor dintre triburi, și cu toate acestea nu se poate vorbi în Beninia de violență tribală. Există patru grupuri lingvistice, dar nu există conflicte între ele, așa cum ne-a fost dat să vedem în Canada, sau în Belgia înainte de secesiune. Este o țară pașnică și, după

părerea mea, e mult prea prețioasă pentru a o lăsa să fie înghițită de lacomii ei vecini doar pentru că președintele Obomi nu poate trăi în veci.

Se așternu tăcerea. Își privi colegii și citi pe fața lor uimirea, ceea ce îi umplu sufletul de tristețe.

Bătrâna GT tuși amabilă. Spuse:

– Nu mai e cazul să subliniez aici importanța celor comunicate de domnul Masters. A avea acces la o piață africană în plin avânt și ferită de tulburări civile sau de alte pericole asemănătoare este un cap de pod la țărmurile Africii și un fapt remarcabil, nu-i așa?

Norman văzu cum neîncrederea se risipea de pe figurile celorlalți, ceea ce îl făcu să simtă o admirație sinceră față de măiestria Bătrânei GT în a-și manipula stafful în conformitate cu opiniile ei.

– În continuare, urmă GT, îl invit pe Norman House, pe care l-a recomandat însuși domnul Masters pentru inițierea negocierilor cu guvernul din Beninia. Norman?

Sosise marele moment. Preț de o clipă, lungă cât veacul, când inima i se răsuci într-un spasm dureros, se simți cuprins de teamă, ca și cum amnezia îi ștersese cu buretele tot ce își pregătise de spus. Senzația îi trecu însă cu o asemenea iuțeală, încât începu să vorbească chiar înainte de a-și fi dat seama că își revenise.

– Îți mulțumesc, GT, spuse el și imediat sesiză reacția pe care formula lui o stârnise. În mod normal un vicepreședinte junior ar fi trebuit să se adreseze cu „Miss Buckfast" sau, pentru a imita formula de adresare față de Regina Angliei – „ma'am". Câteva sprâncene se ridicară în semn că intuiseră semnalul avansării lui iminente. Norman era însă prea prins pentru a mai acorda atenție unor asemenea amănunte. Își dăduse toată stăruința pentru a descoperi caracterul colegilor lui, încercând ca, în funcție de aceste concluzii, să intuiască modul de abordare care i-ar fi impresionat cel mai tare; Rex îi pusese la dispoziție un computer pentru a studia diferitele posibilități în funcție de personalitățile aflate acolo. O singură clipă de neatenție ar fi dus la irosirea întregii lui munci.

– În cele spuse de domnia sa, domnul Masters ne-a atras atenția asupra unui aspect cu totul remarcabil din istoria Beniniei, asupra căruia aș dori să revin. Se pare că moștenirea lăsată de colonialism aici are conotații pozitive. În Beninia n-a avut niciodată loc, nici chiar în timpul crizei din anii '80, vreo expulzare a străinilor, ca să nu mai vorbim că nu s-a pus vreodată problema masacrării lor. Se pare că Beninia e suficient de sigură pe sine pentru a discuta cu oricine în termenii care convin părții respective. Știu că trebuie să fie ajutați. Nu vor refuza vreo ofertă pentru că ea ar veni din – să zicem –

partea Angliei, fosta putere colonială, sau din partea noastră, pe motiv că am fi o țară populată de albi. Și așa mai departe.

O trăsătură comună pentru tot restul Africii, lăcomia pentru tot ce le-ar putea oferi țările bogate, combinată cu ura față de străini, nu există în Beninia. Iată și ce implică soluționarea unei probleme majore aflată în subsidiar, ridicată de proiectul pe care îl analizăm.

Nu mă îndoiesc că sunt printre dumneavoastră și din aceia care își spun: „Pe ce experiență ne putem baza? Ținând cont că e vorba de o țară care are la baza principiilor ei respingerea relațiilor cu națiunile de dincolo de ocean, în cazul acesta cum vom reuși să colaborăm cu ei, ajungând chiar să orientăm politica internă a unui stat aflat pe alt continent?"

E o întrebare cât se poate de firească și care are și un răspuns dinainte formulat. State ca Anglia și Franța ne oferă propria lor experiență în materie. În ambele țări există un mare număr de membri ai executivului care au lucrat în administrația colonială și care acum bat pasul pe loc în alte sectoare. Din investigațiile noastre rezultă că ar fi destui dintre ei care ar dori să revină în calitate de consilieri – și îmi permit să subliniez acest lucru, nu ca oficiali, ci ca simpli consilieri.

În plus, cred că vă reamintiți de mult regretatele Forțe de Menținere a Păcii la care s-a renunțat în 1989 din cauza epidemiei de xenofobie care a cuprins Africa și Asia. Dezamăgit, Congresul a trebuit să le dizolve, ele nemaijustificându-și costul enorm pentru întreținere. Dar dacă veți face un sondaj în rândul tineretului, veți descoperi că faima legendară a acestui corp militar a rămas la fel de proaspătă ca pe vremea când el exista. Faptul de a fi servit pentru OAS în Chile sau Bolivia este un argument, dar nu și o recomandare suficientă. Putem selecta dintre zecile de mii de tineri însetați de aventură, pentru a asigura, mai cu seamă, stafful necesar programului nostru educațional în Beninia.

Finanțarea programului este asigurată. Și materialele necesare acestui program sunt asigurate. Și, după cum cred că am reușit deja să vă conving, avem asigurat și stafful necesar. Drept pentru care propun adoptarea în regim de urgență a raportului.

Când termină fu surprins să descopere că inima îi bătea ca un ciocan și pielea îi era jilavă de transpirație.

De ce, se întrebă el cuprins de o spaimă abia simțită, *mă zbat în halul ăsta pentru a vedea planul aprobat? Și dacă îl resping, ce se va întâmpla?*

Să plece. Să se ducă în Yatakang, cu Donald Hogan. Orice, numai să rupă relațiile cu GT. Ideea i se părea de neconceput.

Abia dacă mai auzi ce urmă după el: raportul trezoreriei, prezentat de Hamilcar Waterford, o prospecțiune a pieței, o analiză psihologică a celor mai importanți deținători de capital, din care reieșea că o majoritate de șaizeci și cinci la sută va participa la o adunare generală. Întoarse din nou întrebările pe toate fețele, pentru că ele puteau anticipa decizia comitetului.

– Aș vrea să-l întreb pe domnul Corning de ce a acceptat Guvernul ca dl. Masters să ne prezinte nouă raportul domniei sale, în loc să organizeze un consorțiu el însuși? Fusese Palua Philips, bărbătoasa vicepreședinte senior, responsabilă de organizarea comercială.

– Soarta planului depinde de materia primă, răspunse Corning scurt. Și singura care dispune de PMAM e GT.

– A ținut cont analiza psihologică făcută asupra principalilor noștri acționari de faptul că patru cincimi din ei sunt albi și că s-ar putea să aibă obiecții la faptul de a investi atât de mult într-o țară neagră, când returnarea investițiilor va fi amânată cu câțiva ani? Fusese Macy O'Toole, vicepreședinte junior, șeful sectorului aprovizionare, care îi arunca lui Norman priviri încruntate.

– Returnarea investițiilor nu va fi amânată, spuse Hamilcar Waterford. Macy, tu n-ai ascultat! Fusese o umilire îngrozitoare; Norman tresări, deoarece asta însemna că Waterford era clar de partea aprobării. Continuarea lucrărilor de dragare la Port Mey va atrage vase care altfel își continuă marșul spre alte porturi cu un plasament mult mai puțin favorabil, ceea ce va aduce dividende imediate. Mai uită-te o dată pe rezumatul pe care îl ai în față. Ce spui?

Urmă o pauză, nimeni nefiind dispus să riște situația neplăcută în care se afla funcționara. Bătrâna GT spuse:

– Mai sunt și alte întrebări?

Norma Ruben, vicepreședinte senior, șefa departamentului de electronice și mijloace de comunicare, spuse:

– De ce nu se află aici nici un reprezentant al guvernului din Beninia? Am impresia că operăm într-un spațiu vid.

Bună întrebare. De fapt, hotărî Norman, singura cu adevărat bună până acum. GT îl invită pe dr. Corning să răspundă.

– Domnul Masters e omul cel mai potrivit pentru a vă lămuri, contracară Corning, în timp ce toți ochii se îndreptară spre Elihu.

– Încă o dată, spuse acesta, vă atrag atenția că sunt obligat să vorbesc mai mult din punctul meu de vedere. Poate că unii dintre dumneavoastră își mai amintesc de speculațiile generate de numirea mea la Port Mey, în loc ca eu să fi plecat în locurile pentru care fusesem destinat, printre care Manila și Delhi. Motivul pentru care

m-am dus în Beninia a fost simplu. Pur și simplu, mi-am dorit acest post. Zad Obomi e unul dintre vechii mei prieteni; prima oară ne-am întâlnit la ONU pe când eram atașat al delegației americane în calitate de consilier special pentru teritoriile foste coloniale. Atunci când predecesorul meu în Port Mey s-a pensionat, Zad m-a solicitat și eu am acceptat. De atunci nu m-a mai rugat decât un singur lucru, ceea ce s-a întâmplat de curând.

Zad are acum șaptezeci și patru de ani. E un om terminat. După cum știți, e pe jumătate orb ca urmare a unui atentat la viața lui, urmările fiind atât în plan psihic, cât și fizic.

Acum câteva săptămâni m-a chemat în biroul lui și mi-a spus – voi încerca să-i reproduc vorbele cuvânt cu cuvânt. Elihu își închise ochii, apropiindu-și sprâncenele. A spus: „Iartă-mă pentru faptul că te voi împovăra, dar nu mai știu pe nimeni altcineva la care aș putea să recurg. Doctorii mi-au promis că voi mai trăi câțiva ani, dacă mă voi retrage. Vreau să las poporului meu o moștenire mai bună decât haosul, foametea și sărăcia. Poți să-mi spui cum să fac?"

Doamnă, nu e nevoie de prezența aici a nici unui reprezentant al guvernului din Beninia. Poporul Beniniei este prietenul lui Zadkiel Obomi, practic, familia lui, iar el i-a fost singurul sprijin și susținător din 1971. El nu cere ajutorul în numele guvernului. Tot ce ar dori este găsirea unei căi propice pentru poporul lui după ce el nu va mai fi.

Se așternu tăcerea. Norman încercă să-i comunice telepatic lui GT: *nu supune la vot acum, încă n-au înțeles ce voia să le spună Elihu, riști să-i surprinzi când încă nu au fost convinși...*

Dar GT spuse:

– Dacă nu mai sunt și alte întrebări...? Vom trece la vot. Cine este pentru acceptarea raportului?

Cu degetul aproape amorțit de forța cu care apăsa pe butonul „Da", Norman privea afișajul luminos de la tronul lui GT. Verzi nouăsprezece–cincisprezece...

Am reușit!

Privi spre Elihu în dorința de a împărtăși cu el bucuria produsă de hotărârea comitetului și descoperi că amicul lui mai vârstnic se uita stăruitor la el având cu totul altă expresie în ochi. Pe chipul lui se întipărise un fel de înverșunare, ca și cum ar fi spus: *ce bine ar fi fost dacă mi-ai fi dovedit că am avut dreptate să mă încred în tine.* Și totul se năpusti asupra ființei lui Norman, nepusă în gardă.

context (14)

CENTRUL URAGANULUI

Yatakang (YAT'-a-KANG) Democrația Socialistă Îndrumată: *țară, Asia de SE. Peste 100 de insule, cea mai mare Shongao 1790 mile pătrate, populație 230.000.000. Gongilung (4.400.000). Aluminiu, bauxită, petrol, ceai, cafea, cauciuc, textile.*

Reședința medievală a Imperiului Takangi (1250-1475). În 1683 regat independent. Împărțit în secolele 18-19. Colonie olandeză între 1899-1954. Republică independentă din 1954 până în prezent.

Khmon, negri. 70%, budiști, laici, 20% musulmani, 10% xian (Prot).

...și arată calea spre un viitor ferit de contaminarea cu străini a tuturor popoarelor din Asia. Istoria se face în Yatakang. Niciodată până acum nu i s-a mai promis vreunei țări eliberarea de capriciile sorții; niciodată până acum nu a mai existat vreun guvern care să spere în existența unei populații perfect pregătite pentru a participa în egală măsură la progresul statului și pentru a se bucura cu toată ființa de viața fiecărui membru al populației respective.

(CONDUCERE O formă a instinctului de autoconservare manifestată de indivizi cu imaginație autodistructivă cu scopul de a se asigura că atunci când va veni clipa să fie devorați, oasele altuia vor fi strivite și nu ale lor.

– *Lexiconul Hipcrime* de Chad Mulligan –)

– Fir-ar al dracului să fie, ceea ce vreau eu să știu e de ce nu putem noi să avem ceea ce primesc pe gratis oamenii de pe plantațiile noroioase de orez care trudesc în urma bivolilor lor?

lumea evenimențială (9)

ABATOR

„Armatele Veșniciei" hobbikit. Darul ideal sau Xmas. Vârsta cea mai potrivită 7-12. Omul din peșteri (topor de cremene, cuțit), legionarul roman (suliță, sabie), cruciatul (lance, buzdugan), arcaș (arcul mare, arbaleta), mușchetar (mușchetă, pistol mare purtat de călăreți), comando (pușcă, grenadă), marinar (armă cu arc electric, kazow) Material plastic rezistent. Numai 112,50 dolari!

„Unități ale Grupului de Luptă Pacific 23 au provocat grave pierderi umane și materiale piraților chinezi în mijlocul oceanului în dimineața aceasta cu ocazia celor mai cumplite încleștări care au avut loc până acum în cursul acestui an. Pierderile noastre sunt fără importanță."

INFLAMABIL

Răsuflarea lui fierbinte răspândi un adevărat spray de salivă peste fața ei. Mâinile lui flămânde se încleștară pe sânii blânzi. Își aminti de ce îi spusese tatăl ei de nenumărate ori și se prefăcu a se relaxa, lăsându-l să facă ce vroia. Apoi, pe când era cu garda lăsată, își repezi degetele încordate spre obrazul lui, localizându-i ochii. Aceștia săriră din orbite ca niște agrișe ude și el gemu. În toți cei treisprezece ani nu auzise un sunet mai plăcut. ACUM CITEȘTE MAI DEPARTE.

RADIAȚIE

„Președintele Young a trimis astăzi un mesaj personal de felicitare bravilor marinari de pe flotila Flamura Roșie ca Sângele, care ieri a provocat mari pierderi umane și materiale agresorului imperialist. Pierderile noastre sunt cu totul neînsemnate."

ÎNCĂRCAT

Singur la marginea spațiului, Pilotul Patrulei, Eugene Flood, veghează asupra securității căminelor și familiilor voastre. Mulțumită lui General Technics, arme capabile să distrugă orice – în afara orbitei – de la o simplă barcă de sabotori, până la un megalopolis întreg, se află sub controlul lui.

INTRARE PROTEJATĂ

„Astăzi a fost trimisă la Cairo o notă de protest pentru violarea spațiului aerian al Israelului de către un avion de spionaj echipat cu aparatură fotografică. Avionul a fost doborât și pilotul nu a mai reușit să se salveze."

PRECIS

Izbi o dată și încă o dată fața însângerată până când auzi zgomotul care îl încânta al osului frânt. Dinții celuilalt i se înfipseseră în beregată și el se asfixia cu propriu-i sânge.

CONTAGIOS

„Astăzi au izbucnit proteste violente la Tel Aviv împotriva atacului lansat fără nici un avertisment de unități ale armatei israeliene împotriva unui avion egiptean pașnic și nevinovat care s-a abătut de la ruta lui. Au fost pretinse despăgubiri pentru familia pilotului dispărut."

ACȚIONAȚI PE RISCUL PERSONAL

Secole întregi de măiestrie au culminat cu noua bătaie a armei de vânătoare Purdy. Aceste arme ale noastre, unice prin calitățile lor, cer din partea voastră, mândrii lor posesori, cea mai mare îndemânare.

ZONA CIUMATĂ

„În dimineața acestei zile, tineri fanatici italieni, care strigau «Moarte ereticilor», au încercat să ia cu asalt palatul Papei Adevăraților Catolici, Eglantine, din Madrid. Deși poliția spaniolă a deschis focul, tinerii au refuzat să se împrăștie, ei desfăcându-și hainele pentru a li se vedea piepturile pe care își tatuaseră cruci mari, roșii. Supraviețuitorii vor fi interogați la spital când vor putea să răspundă la întrebări."

PUNEȚI-VĂ MĂȘTILE DE GAZE

Zăcea fără să fi făcut nici o mișcare. Doar respirația abia simțită reușea să miște întrucâtva pătura care îl acoperea. Ea se furișă spre el, încercând să nu observe că în somn fața lui avea ceva din frumusețea pură a unui adolescent, sforțându-se doar să-și țină trează ura pe care o avusese față de el. Cu o mișcare convulsivă ridică sticla spartă, izbindu-l cu ea peste gură și nas.

E VIAȚA UNUI OM ÎN ARMATĂ

„Sabotori aparținând Adevăraților Catolici au plasat o bombă cu explozie întârziată la bordul unui vas care transporta contraceptive neapărat necesare în Bombay, India, provocându-i scufundarea. Scafandrii vor încerca recuperarea cutiilor de medicamente în timpul refluxului, dar orice speranță de a mai salva echipajul a fost abandonată."

Apărați-vă pe dumneavoastră, casa, familia, cu armele inegalabile ale firmei Japind destinate autoapărării. Arme-spray, karatanduri, garduri electrice, mine, curse de tot felul, la prețuri rezonabile, cu garanție completă.

OTRAVA

„O mulțime care protesta față de recent introdusa reformă lingvistică al cărei scop e să aducă portugheza braziliană mai aproape de spaniola vorbită în ceea ce a mai rămas din America Latină de azi a incendiat o serie de clădiri de la periferia Brasiliei."

O prinse de glezne și încă înainte ca ea să mai fi apucat să se simtă surprinsă de acțiunea lui, i le ridică, făcând-o să cadă peste pervazul ferestrei deschise. Urmă un zgomot între o bufnitură și ceva care plesnește. Rânji satisfăcut. Îl înșelase pentru ultima oară.

ÎNALTĂ TENSIUNE

Un kazow lansează un șir de rachete miniaturale, nu mai mari decât o țigară, fiecare prevăzută cu un sistem de căutare care le direcționează după căldura corpului uman. Învățați să le mânuiți la Centrul Milițienesc de Pregătire. Face parte din obligațiile dumneavoastră de cetățeni să învățați să vă apărați de tiranie.

„Agenții electorali ai partidului la putere, Shangaan, au cerut protecția poliției atunci când se aventurează în zonele cu majoritate zulusă pentru a face propagandă electorală în vederea viitoarelor alegeri din Africa de Sud. Aceasta este urmarea bombardării cu pietre a eurasianului Harry Patel, ministrul Afacerilor Interne și al Educației, aflat săptămâna trecută într-o vizită la Johannesburg."

ZONA DE RESTRICȚIE

„Poliția a arestat noaptea trecută, în Montreal, pe autointitulații «generali» și «colonei» ai Armatei Republicane Franco-Canadiene, pretinzând descoperirea unui complot pentru aruncarea în aer a clădirii parlamentului din Ottawa la reîntâlnirea parlamentarilor în ședința de luni."

Buzele i se strânseră în timp ce urmărea traiectoria proiectilului îndreptat asupra cocioabelor primitive ale sătucului. Lumea va fi mai curată fără ticăloșii ăștia.

DESCHIDEȚI FOCUL CÂND SUNTEȚI GATA

Privi chipul umil dinaintea lui.

– Dintotdeauna ai vrut să joci mai curând rolul fiicei decât al fiului! explodă el. Vezi cuțitul ăsta? Îți va oferi exact ceea ce-ți dorești! Și acum scoate-ți rochia aia, sau ți-o tai eu?

Secția de proiectile și armament de la General Technics oferă absolvenților șansa unei cariere remarcabile care lansează o continuă provocare spre atingerea limitei maxime a posibilităților umane.

NICI UN SFERT

„Noaptea trecută, mulțimile dezlănțuite au ars la Tokio statuia Împăratului în semn de protest față de intenția acestuia de a abdica în favoarea sistemului republican de guvernare a Japoniei. Purtătorii de cuvânt au declarat că dacă împăratul va semna abdicarea, îl vor recunoaște pe Mr. Oyoshita, șeful uneia dintre cele mai vechi și nobile familii din țară, drept succesorul lui și vor refuza cooperarea cu noul guvern. Victimele acestei revolte sunt deja considerate «martiri»."

Ochii ei se plimbară pe noul disc de metal prins de uniforma lui.

– Fiule, sunt mândră de tine, îi spuse ea îmbrățișându-l, pentru că nu voia ca el să-i vadă lacrimile.

CÂMP MINAT

„Cu începere din seara aceasta, portul Ellay va fi scos din funcțiune pentru citām o perioadă neprecizată încheiat citatul ca urmare a unei explozii care a distrus patruzeci și trei de mii de galoane de combustibil pentru rachetele depozitate aici. Se apreciază că numărul celor uciși e de două sute. Autoritățile au declarat că explozia a avut drept cauză scânteile produse în rezervoarele unui avion care tocmai aterizase, venind de la Manila.

A fost exclusă posibilitatea unui accident și, într-o declarație făcută foarte de curând, Societatea Paul Revre a cerut interdicția

aterizării în Statele Unite a oricărui avion care nu e proprietate americană, pentru a preveni repetarea unui asemenea dezastru."

Printre cele mai sigure investiții oferite tuturor sunt acțiunile ce pot fi plasate în veșnic înfloritoarea industrie pentru apărare. Întreprinderile care asigură obținerea unor venituri care depășesc media sunt Întreprinderea Specializată în Aparate pentru Aer Condiționat (gaze toxice pentru poliție și război) Institutul Pentru Cercetări în Sănătatea Publică (bacterii și viruși pe care s-au operat mutații) și corporația Rapid Expansion (explozivi de tot felul)

ÎNCĂRCĂTURĂ

Am fost desemnat de Comandamentul General al Ofițerilor pentru a vă aduce la cunoștință vestea tristă a decesului fiului dumneavoastră, Peter. A fost înmormântat azi cu toate onorurile militare la *cenzurat*. În timpul unui atac asupra *cenzurat* a dat dovadă de cel mai mare curaj posibil, el fiind cel care l-a ucis pe *cenzurat* inamic, plasând o *cenzurat* pe vehiculul cenzurat. S-a făcut propunerea pentru decernarea postum a unei decorații pentru vitejia lui.

– Ceea ce înseamnă că de acum înainte nu va mai trebui să cedezi nimănui. Cu mâinile goale, cu un cuțit, cu o secure sau un paloș, sau o spadă, cu un kazow, cu armă cu bătaie lungă, sau un spray, sau un lansator de rachete, cu explozivi chimici, cu bombe cu explozie imediată sau întârziată, cu gaz, cu bacterii infecțioase, cu un fier încins în foc, sau pumnale, sau cu o bâtă, sau o piatră, sau otravă, cu o lance, sau cu un buzdugan, sau cu o cutie de chibrituri, cu un cablu H-T pe bază de căldură sau acid, cu dinții și ghiarele, subcutanat, sau diadermic, cu un aruncător de flăcări, sau cu un satâr de bucătărie, sau cu o bucată de frânghie, sau cu un ciocan, sau o centură, sau o daltă, sau cu o cizmă sau o cadă de apă, sau un karatand, sau un jettigun, sau cu un laser de gospodărie modificat, sau cu o măciucă, sau o sticlă spartă, sau cu o căldare de ciment sau cu o ușă oarecare, sau o fereastră, sau o scară, sau o pernă, sau o bucată de bandă adezivă, sau o cratiță, sau un articol de îmbrăcăminte, sau noroi, sau păr lung, sau un ac de cusut, sau un obuz fără focos, sau o surcea, sau o sticluță cu medicament, poți să-i faci oricând praf pe împuțiții ăia de chinezi.

COMISIA CIMITIRELOR DE RĂZBOI

Pe scurt, Bennie Noakes își aminti că cineva fusese încorporat. Acum se întreba dacă își imaginase așa ceva sau era adevărat, și până la urmă se hotărî că era adevărat, pentru că n-ar fi putut niciodată să-și imagineze lucruri atât de îngrozitoare.

Așa că mai luă niște Triptine pentru a preveni asemenea întâmplări.

„Sentința acestei curți este să fi dus în locul de unde ai venit, iar de acolo la locul de execuție, unde vei fi spânzurat. Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău."

SHAMBLES (sham'-biz)[1] s. pl. la fel ca sg (Ang-Sax *scamel* sau *sceamol*, Lat *scamellum*) Abattoir, abator; *metaforic* scenă a morții și destrucției.

context (15)

CRESCUT ȘI NĂSCUT

„«Acum suntem cu toții marxiști» a devenit un slogan printre toți intelectualii lumii și este purul adevăr că nota distinctivă a unui progresist este dată de faptul că el simte că forțele progresiste sunt mai curând cele care ne modelează comportamentul decât cele genetice. Dar locurile devenite comune ale zilei de azi vor fi greșelile zilei de mâine, și argumentele aduse de biologie au crescut atât în sfera de cuprindere cât și a preciziei datelor oferite.

J. Merritt Emlen, de la Universitatea din Washington, scria într-un articol apărut în *Jurnal de Biologie Teoretică* (vol 12, pag 410) că noile teorii din cadrul geneticii pot oferi interpretări dintre cele mai subtile legate de comportamentul uman. Desigur că nu e o misiune ușoară să descâlcești firele culturii și biologiei care formează un om. Influențele genetice asupra comportamentului sunt întotdeauna mascate de procese sociale cum ar fi educația și grija familială; dar în același timp aceste procese sociale sunt ele însele o reflectare a posibilităților și limitelor biologice ale omului... Fie că am reușit să conving sau nu, această nouă abordare a geneticii merită efortul..."

Noul Om de Știință, Londra, nr 531, p 191, 26.01.1967

[1] Joc de cuvinte provenit din pronunțarea cuvântului englezesc *shambles*, care așa cum e redat de scriitor înseamnă *afacere rușinoasă* (n. tr.).

continuitate (16)

VERSIUNEA REVIZUITĂ

Dacă cineva l-ar fi întrebat, Donald ar fi putut să-i răspundă de ce suspendarea lui Donald Hogan Mark I fusese atât de rapidă și eficientă. Pentru că procesul începuse înainte ca el să fi ajuns la Boat Camp, declanșat de descoperirea că pretins-prietenoasa lume nu făcuse altceva decât să aștepte momentul potrivit pentru a-i întinde o cursă, făcând astfel din el o pradă numai bună pentru ea.

Dar nimănui nu-i păsa. Oamenii pe care îi întâlnea îl tratau ca și cum ar fi fost copia în mărime naturală a unui fund stricat pentru tăiatul pâinii, ce urma a fi utilizat în vederea unui nou proiect care, în continuare, va fi testat și transformat într-o versiune potrivită pentru producția de masă. Dacă ar fi fost să le reîntâlnească în alte împrejurări, nu le-ar mai fi recunoscut. Aveau o identitate numai în prezența formei pe care o încadrau. Nu le categorisea după nume, ci în funcție de ce îi făcuseră lui.

Unii luau droguri mai cu seamă pentru a-și altera percepțiile. Noile cunoștințe introduse în creierul lui din plastic s-au sedimentat fără să producă nici percepții, nici judecăți personale care să le filtreze trecerea. Era ca și cum cineva ar fi intenționat să schimbe scheletul unui om cu un altul făcut din oțel inoxidabil – și, în zilele noastre, oasele pot fi schimbate.

În cazul lui Donald, însă, nu se putea risca nici o modificare atât de rapidă. Indiferent ce i s-ar fi făcut, trebuia să rămână în citadela gândirii intime în care nimeni nu reușise să pătrundă până acum decât doar cu niște arme la fel de proaste ca niște capete seci.

Reușiseră să-i provoace o adevărată alergie pentru „Adevăr sau Consecințe". Administrarea unei doze necesară unui interogatoriu i-ar fi provocat febră și stări de delir.

Alte droguri îi stimulau memoria auditivă și tactilă, atrofiate de anii lungi de studiu al paginii tipărite și al ecranului. Un altul îi acutiza facultatea kinestetică, oferindu-i o conștiință aproape dureroasă cu privire la poziția relativă a membrelor lui. Și mai erau și altele despre care nu se omorâse să pună nici o întrebare. Nu era deloc cooperativ în privința experiențelor întreprinse asupra lui, acceptând pasiv tratamentul care îi preîntâmpina moartea fizică.

Apoi îl modelară. În stare de transă, prin care se asigurau că vorbele care-i fuseseră spuse cândva vor vibra în memoria lui volan-

tă până i se vor înfige adânc în creier precum ceva care i-a fost repetat de mii de ori în viața adevărată, l-au învățat ce ar trebui să știe pentru misiunea pe care o avea.

Engrelay Satelserv își echipase toți reporterii cu un aparat de comunicare pus într-o casetă de nouă inci, special proiectat și construit pentru ei de secția electronică a lui GT. Prin el se realiza combinarea unui recorder insterplay cu o cameră video, un televizor miniatural adaptabil standardelor de linii și frecvențelor de sunet folosite peste tot în lume. Experții militari au modificat un astfel de aparat și i l-au dat. Noul aparat conținea acum și un transceiver ascuns într-o husă ale cărei culori se puteau schimba, elementele circuitului fiind reduse la monofilamente monocelulare. Aparatul trebuia să asigure legăturile de rutină cu sediul central prin intermediul oricăruia dintre sateliții lui Engrelay Satelserv, așa cum ar fi făcut orice corespondent legitimat. Dar dacă ar fi avut de comunicat ceva ce nu trebuia auzit, putea să înregistreze mesajul și aparatul ar fi produs o modulație de bruiere a semnalului telefonic, comprimată automat în impulsuri de jumătate de secundă.

În plus, fusese inițiat în tehnici de somn, a fost învățat un anumit cod verbal, un cod asociativ și un cifru.

Nu i-au permis totuși să doarmă în timp ce îl învățau chestiunile serioase. Așa cum i-a spus unul dintre instructori, ultimul serviciu pe care îl mai putea aduce un agent secret după deconspirarea lui era să anihileze cât mai mulți dintre inamici până va fi el însuși prins și pentru a răspunde acestei sarcini îl vor antrena să dea gata un batalion.

Era prima promisiune care a reușit să stârnească o emoție în sufletul lui Donald Hogan II.

Îl presa un nou imperativ.

S-o luăm cu începutul: mâinile goale.

– Am marcat pe acest manechin punctele cele mai vulnerabile: albastru pentru scoaterea temporară din funcțiune, cum ar fi vintrele, plexul solar și ochii, roșu pentru punctele care pot fi mortale, așa cum sunt corzile vocale. O lovitură cu pumnul strâns are cele mai bune efecte aici și aici. Dacă poți să aplici o lovitură cu piciorul aici va fi cu atât mai bine. Pentru acest loc, degetele strânse sunt cel mai bun remediu. Aici cel mai bine e să lovești cu un singur deget, puternic încordat. Aici apuci și strângi, aici aplici sistemul de pârghii și aici răsucești. Acum trecem la atacurile aplicate din spate, care sunt întotdeauna de preferat.

Urmează: atacul cu lama.

– Există două feluri de lame, cele scurte și cele care se pot lungi. Ambele cunosc două subdiviziuni de același fel, tipul pentru împuns și cel pentru tăiat. Primele sunt reprezentate de stilet și șuriu, în timp ce a doua subdiviziune de spadă și secure.

Urmează: cele cu coardă.

– Armele care sunt cuprinse aici au toate aceleași caracteristici privind subțirimea și flexibilitatea. Aici intră și biciul și sârma-piedică, ele sunt arme de anihilare, și lațul și garoul, care sunt arme folosite pentru a ucide. Lasoul și bola[1] pot fi folosite în funcție de scopul imediat.

Urmează: armele tradiționale.

– Armele cu proiectil se împart în trei clase: arme albe, care cer o tehnică desăvârșită, mai cu seamă când e vorba de calibru mic, arme cu bătaie lungă, pentru care e nevoie de aceeași îndemânare, și armele spray care expediază un mare număr de gloanțe, fiind cele mai bune pentru cei lipsiți de îndemânare sau aflați pe o treaptă medie de pregătire.

Urmează: arme acționate electric.

– Armele cu arc electric pot exista sub forma armelor albe, trăgând până la cincisprezece săgeți pe încărcător, și ca arme care pot expedia patruzeci de proiectile. Avantajul pe care îl prezintă constă în aceea că rănile, indiferent în ce parte a corpului ar fi produse, sunt fatale și chiar o ratare de puțin a țintei poate avea aceleași efecte, dacă cel vizat se află cu mâna pe un obiect metalic sau stă pe ceva ud, fără ca încălțările să-i fie izolate. Pot fi încărcate de la prizele casnice care au peste o sută de volți sau de la stațiile de putere. Și totuși aceste arme au nevoie de un mare timp pentru răcire, și în mod normal sunt rezervate situațiilor când cel în cauză poate folosi cel puțin trei arme, două încărcate și una gata de atac.

Urmează: armele militare moderne.

– Acesta este un kazow, reprezentând armamentul standard pentru soldații marinei militare și este utilizat în cazul unor misiuni cum ar fi un raid asupra depozitelor de muniții inamice. Fiecare încărcător conține douăzeci de rachete miniaturale, și se poate goli în cinci secunde, iar capetele pot fi așezate – și pe întuneric, numărând declicurile în timp ce sunt amorsate focoasele – pentru a urmări un om, un vagon frigorific, un corp metalic aflat în mijlocul unei vegetații abundente. Sau să se înscrie pe o traiectorie dreaptă, în direcția în care a fost orientat kazowul.

Urmează: armele nucleare portabile.

[1] *Bola* – laț de vânătoare cu bile folosit de indienii din Mexic și America de Sud (n. tr.).

– Prezintă dezavantajul că încărcătura are o perioadă de înjumătățire scurtă, doar câteva luni, așa încât pot deveni ucigătoare prin radiațiile lor în cazul unei înmagazinări îndelungate. Radiațiile sunt periculoase și prin aceea că pot fi interceptate de detectoarele poliției, ca să nu mai vorbim de pericolul pe care aceste iradiații le prezintă pentru cel care le are asupra lui mai mult de câteva ore. Cu toate acestea sunt inegalabile în ce privește forța distructivă pe care o poate avea o armă portabilă. Tipurile pe care le avem pot fi programate sau pot fi lansate cu un dispozitiv special atașat la kazowul Mark IX.

Urmează: explozivii chimici.

– Două tipuri principale sunt folosite: grenadele, sau pachetele explozive și pachetele deghizate. Primele sunt folosite în special de unitățile militare, de aceea ne vom ocupa de acestea din urmă. Explozivii moderni au marele avantaj că pot fi astfel modelați încât să semene cu orice și nu au nevoie pentru a exploda de catalizator. De exemplu, caseta în care se află aparatul de comunicare e făcută dintr-o jumătate de pund de PDQ. Ar distruge complet o sală cu un volum de șapte sute de metri cubi. Dar explozia nu se va produce chiar dacă l-ați băga în foc dacă nu i se adaugă fosforul necesar. Modul obișnuit de a produce detonarea este de a așeza o cutie întreagă de chibrituri așa încât măciuliile să fie pe capac, după care butonul de volum va fi plasat pe poziția care nu e marcată. Asta vă va pune la dispoziție optsprezece secunde să vă retrageți înainte ca întreg conținutul încărcăturii să fie deversat pe fața superioară după care se va produce deflagrația.

Urmează: armele cu gaz și grenadele.

– Cred că până acum ați avut de-a face cu un Jettigun. Veți fi înarmați cu corespondentul lui militar, care nu e mai mare decât un stilou și se încarcă pe baza aceluiași principiu. Există o preferință pentru gazele letale, printre care și binecunoscuta cianură de potasiu, care ucide în treizeci de secunde, condiția fiind ca gazul să fie orientat direct spre nasul sau gura victimei, și care nu trebuie disprețuită doar pentru că e folosită de atâta timp. Apoi sunt gazele paralizante, vezicante, asfixiante și altele – care au ca neajuns faptul că nu se dizolvă foarte repede, în plus pot afecta victima dar și pe atacant.

Și, în fine: arme ad-hoc.

–Tot ceea ce a fost spus despre atacurile aplicate doar cu arme, fără intervenția corpului uman, se aplică și armelor improvizate. Unele sunt evidente, cum ar fi folosirea unei perne pentru asfixiere, care dacă este făcută cum trebuie, are avantajul de a fi silențioasă.

Altele, cum ar fi spargerea unei sticle sau a unui geam pentru obținerea unui obiect tăios, sunt evidente prin ele însele. Dar pentru altele trebuie și multă perspicacitate. De exemplu, în preajma unui atelier mecanic se poate găsi praf de magneziu, ceea ce poate însemna degajare termică. Pe un șantier de construcții un om poate fi sufocat cât se poate de eficient cu var nestins din praful de ciment care nu s-a uscat încă. Ruperea mâinii sau piciorului cuiva cu ușa pe care o trântiți; izbirea feței de geam; ungerea vârfului unui ac banal cu un produs rezultat din vreo farmacie și plasarea acului exact acolo unde victima se poate înțepa cu el; strangularea unui codder pletos sau a unei shigi cu propriul lor păr; astuparea nărilor sau gurii cu bandă sensibilă la presiune; mușcarea traheei; piedica pusă pe ultima treaptă a unei scări abrupte; aruncarea unui vas cu apă rece peste o sobă – posibilitățile sunt practic inepuizabile.

Donald Hogan Mark II, născut într-o lume ostilă, în care orice lucru nevinovat, din casă sau de pe stradă, putea deveni o armă mortală, în care orice altă persoană, indiferent cât de politicoasă și civilizată ar fi putut să pară, era gata oricând să-l sfâșie, dădu din cap cu deplină aprobare și stocă informația în creier ca pe o literă de evanghelie.

Când Delahanty ateriză în tabără pentru a-i da ultimele instrucțiuni înainte de plecare, la doar patru zile de la sosirea lui în Boat Camp, Donald se afla în fața acestuia, în biroul colonelului care îl primise la venire, așteptând în timp ce ofițerul răsfoia rapoartele completate cu privire la progresele pe care le făcuse noul agent. Nu mai era nimeni altcineva acolo, cu excepția unui sergent, un fel de umbră a lui Donald din ultimele douăzeci și patru de ore, fără nume și identitate, întreaga lui personalitate fiind redusă la arma de la șold și la karatandul de care nu se despărțea niciodată.

Stând țeapăn pe marginea scaunului, cu fața marcată de oboseala recrutului, dar în vădit contrast cu tresele de locotenent de pe umăr, Donald nu-i acorda sergentului mai multă atenție ca până atunci.

Era prea uimit de Delahanty. Îl urmărea strania senzație că omul nu era real. Ieșise din viața lui Donald Hogan Mark I care murise. Acolo unde ar fi trebuit să existe o porțiune de vad cu câțiva bolovani peste care să se poată păși se afla un pod. De când plecase de acasă se mișcase într-o altă zonă temporală, care nu avea nici un punct comun cu aceea pe care o părăsise. Timp de zece ani presupusese că a trăit pentru că fusese legat de lumea din afară prin studiile pe care le făcuse în legătură cu ea, prin discuțiile pe care le angajase

cu oamenii pe care îi cunoștea, prin plimbările pe care le făcuse pe străzi și prin faptul că ascultase zilnic știrile de la televizor. Și dintr-o dată cineva a răsucit întrerupătorul.

Delahanty termină lectura raportului. Spuse, fără să-și ridice privirea:

– Asta e tot, sergent.

– Da, domnule, răspunse omul. Erau primele cuvinte pe care Donald le auzea rostite de el, după care părăsi camera, pașii lui producând un anumit zgomot specific, pentru că în Boat Camp toate podelele erau din metal.

– Ai reușit să intuiești cine ar putea fi? îl întrebă Delahanty aproape prietenos, ridicându-și capul pentru a-l privi. Donald ridică din umeri. Era clar că individul trebuia să fie un body guard.

– Dezvoltarea rapidă a aptitudinilor tale, așa cum s-a întâmplat în cazul de față, ar putea fi riscantă, făcut Delahanty dând greutate spuselor lui. Instinctul criminal există în noi toți, dar trebuie domolit prin anumite inhibări de natură socială. Zgândărite toate dintr-o dată, ar putea conduce la izbucniri de violență necontrolate ale subiectului. După câte se pare, modul în care ai răspuns a fost foarte bun. Tot ce-mi rămâne de făcut e să te pun în posesia echipamentului și a documentelor de călătorie, după care vom merge la aeroportul de urgență.

– De urgență? repetă Donald.

Delahanty nu-și reținu surprinderea.

– Desigur. Doar nu crezi că ar fi putut deja să... A, probabil că n-ai aflat încă. Gălbejiții ne-au tras-o iar. Un avion venit de la Manila a garat la rezervoarele de combustibil pentru alimentare și când colo avea o încărcătură explozivă în tancuri. Când au cuplat furtunurile a sărit totul în aer.

Donald dădu din cap de data asta cu gestul profesionistului care aprecia o șmecherie ingenioasă.

– Cu toate astea a fost, într-un fel, o binecuvântare pentru mascarea planurilor noastre, continuă Delahanty. E nevoie de patruzeci și opt de ore pentru descongestionarea traficului din portul de urgență și cu puțin noroc se va produce un ambuteiaj și la celălalt capăt, așa că nu te vei confrunta cu o cercetare prea atentă. Nu s-ar putea spune că e vorba chiar de o inversare a rolurilor, dar dacă tot s-a ivit un avantaj, nu e cazul să-l ratezi, așa cum de altfel ai și fost învățat. Și acum, despre echipament!

Arătă spre o grămadă de bagaj, îngrămădită în colț.

– O parte din ce e acolo a fost recuperat din apartamentul tău. O parte e nou. Toate hainele noi au o rigiditate de karatand. Asigu-

ră-te cu o parte din ce e acolo peste organele tale vitale. E aproape antiglonț și un izolator excelent. Dispozitivul de comunicare, așa cum ți s-a arătat, e o bombă. Dar așa ceva e doar pentru ultima urgență. Pentru urgențe mai puțin importante – care *ar putea deveni* urgențe – ai o armă cu gaz sub un deghizaj perfect. N-am avut curajul să te dotăm cu mai mult din domeniul armelor. Probabil că ți-ai dat seama din tot ce ai aflat până acum despre Yatakang, că nici un guvern cu ochi de constipat n-ar da nici o unghie de rahat dacă vreun ochi-rotund ar fi linșat, sau mutilat sau alergat pe străzi cu un ștreang pe gât. De aceea am hotărât că e mai bine să-ți cultivăm aptitudinile. În caz contrar ai fi fost lipsit de apărare, OK?

Donald încuviință cu o mișcare a capului.

– Bun, și acum despre acoperirea ta profesională! Ai fost învățat cum să folosești aparatul de comunicare. Acum îți voi da o legitimație de presă și o carte de credit Satelserv și un manual al corespondentului pe care va trebui să-l studiezi cu prima ocazie. Pare destul de obosit, și e impregnat cu amprentele tale, dar nu se compară cu originalul. Principalul om de legătură la Gongilung va fi o angajată a Engrelay Satelserv-ului, o femeie care vorbește engleza și pe care o cheamă Deirdre Kwa-Loop. E o negresă sud-africană, și de aceea numele și fotografia ei nu prea apar la serviciile interne americane, dar e foarte mult apreciată, atât de apreciată, încât au ajuns să se bizuie pe corespondența trimisă de ea în legătură cu toată seria asta de povești senzaționale din Yatakang. Dacă nu i-am fi rugat să colaboreze, n-ar fi trimis pe nimeni pentru a-ți asigura acoperirea. S-ar putea să ți se pară puțin cam prea sensibilă, ar putea chiar să creadă că acceptarea misiunii de către tine ar fi un semn al neîncrederii în munca ei. Așa că ai grijă și procedează cu mult tact.

Și să nu uiți că în ce o privește, tu ești exact ceea ce pretinzi că ești. Nu are nici un fel de date despre ce se întâmplă aici. Omul nostru de legătură cu Jogajong e un voluntar, un pachistanez imigrat pe care îl cheamă Zulfikar Halal. Suntem convinși că unul ca el va fi interesat să-și vândă informațiile unuia ca tine, care reprezinți una dintre cele mai mari agenții. Această acoperire va trebui menținută până când îți vei împlini în întregime misiunea.

Și acum care e versiunea oficială: investigarea afirmației făcută de guvernul de la Yatakang cu privire la optimizarea nașterilor; expedierea de comunicate de presă legate de chestiunea în discuție, dintre care unele vor fi folosite ca programe până la, și incluzând și SCANNERUL; și să descoperi, cu toată sârguința necesară, dovezi că pretențiile formulate nu pot fi materializate.

După ce vei fi intrat în posesia lor te vei întâlni cu Jogajong și i le vei da în totalitate. Computerele ne spun că dezamăgirea produsă de dezmințirea acestor pretenții ar putea să declanșeze un val de indignare care l-ar purta pe Jogajong în palatul lui Solukarta, preluând astfel puterea.

– Și dacă, să zicem, nu voi reuși să obțin aceste dovezi?

Delahanty îi aruncă o privire uimită.

– Te vei strădui până vei reuși, sau până când vei fi rechemat. Cred că nici nu mai era nevoie să-ți spun.

– Nu m-ai înțeles. Eu am citit toate lucrările științifice ale lui Sugaiguntung, în perioada mea de pregătire. Fraza, cu limbajul ei pretențios, puse o piedică limbii lui Donald. Ceea ce i se păruse cel mai dificil fusese pronunțarea lui „Eu", era ca și cum și-ar fi însușit prin fals meritele științifice ale altcuiva. Și dacă există azi cineva pe lumea asta care să facă din vis o realitate, acela e Sugaiguntung.

– Evaluările computerului nostru arată că proiectul nu este economic, făcu Delahanty acru. Abia ai trecut prin probele de pregătire, așa că știi ce tehnici există deja pentru a optimiza un individ. Dar în nici un caz nu ne putem permite să optimizăm populația adultă *en masse*, ca să nu mai vorbim de aplicarea tehnicilor prenatale, care necesită un mare număr de tectogeneticieni de excepție.

– Și dacă a reușit să descopere o metodă simplă și eficace? Să presupunem că a preconizat o tehnică modificată Gershenson – să zicem prin imersia ovulului în soluția unei forme organice?

– E clar că în acest caz ne-ar trebui niște amănunte. Și asta cât mai repede.

Donald avu o ezitare. În cele din urmă spuse:

– L-am văzut pe sergentul Schritt la petrecerea Guineverei Steel.

– Eram sigur că l-ai văzut, oftă Delahanty. Că doar toți l-au văzut. Nu pot să-l acuz pe bietul nenorocit – dar nu-mi mai este de nici un folos.

Din tonul lui rezulta clar că el considera subiectul închis, dar continuă să-l privească pe Donald cu luare-aminte.

– Aș fi fost mai îngăduitor dacă n-ai fi reușit să-mi prinzi ideea, continuă el tărăgănindu-și vorbele. Ar fi trebuit să pui problema cât se poate de radical, pentru că, de când chestiunea a fost făcută publică, s-au mai întâmplat multe lucruri. Ca să te ajut să-ți dai seama despre ce e vorba, ar trebui să amplifici reacția lui Schritt cu o mie.

Chad Mulligan, își aminti Donald – și amintirea reverberă ca ecoul unui vis –, ar fi înmulțit-o cu un milion.

– Ai înțeles? Foarte bine. Așa că îți doresc succes și te pun pe direcție. Doar dacă nu mai ai și alte întrebări.

Donald dădu din cap. Lucrul pe care Delahanty nu i-l spusese limpede îi era clar: indiferent dacă procesul ar fi devenit sau nu funcționabil, el nu trebuia să poată fi aplicat în Yatakang.

urmărind detaliile (15)

PICIOARELE PĂRINȚILOR NOȘTRI AU FOST NEGRE

După salutări, după pupăturile suriorești și cumnățelărești, după luați loc și ce ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut: o pauză absolută, ca și cum nici Pierre Clodard, nici sora lui, Jeannine, nici soția lui, Rosalie, n-ar fi avut nimic să-și spună.

Casa, aflată într-un cartier mult apreciat al Parisului, de unde se putea ajunge foarte ușor în Bois de Boulogne, era chiar aceea pe care père Etienne Clodard o cumpărase la întoarcerea lui cam forțată în țară din Africa, după câștigarea independenței de către Algeria. Întreaga casă, dar mai cu seamă acest salon, respira aerul unui alt continent și al unei alte țări. Stilul de mobilare trăda influența nord-africană, de la sofalele lungi și joase, aflate lângă perete, și covorul care nu folosea pentru a călca pe el, ci ca un ornament mural, până la măsuțele mici, pe una dintre ele aflându-se un serviciu de cafea alcătuit din cești mici din aramă pentru cafeaua algeriană, fiecare dintre ele odihnindu-se în suportul aflat pe o tavă din alamă cizelată ornată cu litere arăbești care șerpuiau pe lângă ramă. Printr-un contrast absolut, camera devenise un fel de memorie a ceea ce fostul administrator colonial, Etienne Clodard, considerase că ar fi adevărata eleganță pariziană, atunci când se afla departe de aici, în sălbăticia și dogoarea Africii: tapetul înflorat, cretonul greu al perdelelor, cele două fotolii cu aspect obraznic, ultraburdușite cu tapiserie.

Unii dintre prietenii lui Pierre spuneau că e imposibil să-ți dai seama dacă acea casă reflecta modul lui de a gândi sau dacă mintea lui era modelată de casă.

Era un om de o anumită prestanță și eleganță: un bărbat nervos și suplu, a cărui pasiune pentru pian putea fi ghicită chiar și fără să fi văzut frumosul instrument care ocupa colțul cel mai bine luminat al camerei. Mai departe i se putea intui preferința pentru Debussy și Satie fără să-i fi studiat suportul cu înregistrări care flanca ecranul îngust al pickupului holografic de cel mai recent model. Părul negru începuse să i se rărească. O vreme, atunci când fusese mai tânăr, purtase barbă, dar de câțiva ani se răsese, lăsându-și doar o mustață subțire care îi sublinia gura sensibilă. Ceea ce exprima la el distincție

masculină, ținând mai curând de rafinament și de calități intelectuale, apărea la sora lui, Jeannine, drept ceva foarte apropiat de ceea ce s-ar putea numi frumusețe. Ca și el – și aidoma ambilor părinți – era suplă și oacheșă, dar cu un ten mai palid, cu oase subțiri și ochi mari. La cei patruzeci și unu de ani ai ei, singurul indiciu referitor la vârstă era pielea de sub ochi și de la baza gâtului; altfel i s-ar fi putut da cu ușurință treizeci.

Pe de altă parte, Rosalie oferea un contrast evident: durdulie, cu obrajii plini, cu ochi de azur și păr castaniu. În mod obișnuit era o persoană veselă, dar – din pricina unui motiv pe care ar fi vrut și ea să-l înțeleagă, mai cu seamă că îl ura, considerându-l un sentiment inacceptabil – prezența soțului și a cumnatei ei în aceeași cameră în același timp o făcea să se simtă golită și posomorâtă.

Cu un efort disperat pentru a reveni la starea ei de bună dispoziție, spuse:

– Jeannine! Vrei o cafea, sau ceva de băut?

– O cafea ar fi excelentă, spuse Jeannine.

– Și ceva care să te-mbete? sugeră Pierre. Luă o cutie de argint gravată de pe una dintre numeroasele măsuțe de cafea, din care, pe măsură ce capacul se ridica, răzbătea parfumul straniu al celui mai bun hașiș marocan.

Rosalie părăsi camera aproape în fugă, fără să-și poată ascunde nerăbdarea de a ieși cât mai repede. După ce ușa s-a închis, Jeannine îi privi tăbliile demodate, în timp ce se aplecă abia perceptibil spre focul oferit de Pierre.

– Sper că nu găsești viața la fel de grea ca mine, spuse ea.

Pierre ridică din umeri.

– Ne descurcăm, Rosalie și cu mine.

– Ar trebui să fie ceva mai mult decât acest simplu „ne descurcăm", spuse Jeannine cu un fel de obstinație.

– Te-ai certat cu Raoul, spuse Pierre, referindu-se la cel mai recent dintre mulții amanți ai surorei lui.

– Certat? N-aș prea zice. Aici nu se poate pune problema certei. Pentru că îmi lipsește energia de a mă mai certa. Dar așa ceva nu va fi de durată, Pierre. Simt cum se acumulează decepțiile.

Pierre se întinse iar pe canapea. Prefera canapeaua fotoliilor, deși cele din urmă erau mult mai potrivite pentru lungimea picioarelor lui. Spuse:

– Aproape că pot aprecia cum îți merg *les affaires du coeur* după numărul de vizite pe care mi le faci.

– Crezi că am ajuns să te folosesc drept Zidul Plângerii? Jeannine râse scurt cu un iz amar. Poate că ai dreptate – dar cum să mă pot abține, când tu ești singurul om căruia mă pot adresa atât de deschis? Există ceva între noi pe care cei din afară nu l-ar putea intui

niciodată. E ceva foarte prețios; și sunt foarte atentă când e vorba de acest lucru.

Avu o ezitare.

– Rosalie își dă seama, adăugă ea în încheiere. Doar ai văzut ce efect a avut asupra ei venirea mea. Ea e un alt motiv pentru care eu vin numai atunci când e neapărat nevoie s-o fac.

– Vrei să spui că-ți dă impresia că vede în vizitele tale ceva nedorit?

– A, nu. Are un suflet cât se poate de bun. Problema e că ea, la fel ca partea cea mai mare a oamenilor, nu poate înțelege lucrurile pe care nu le-a trăit niciodată. Jeannine se îndreptă și împunse aerul cu țigara de drog ca și cum ar fi fost indicatorul unui profesor arătând spre cuvintele scrise pe tablă.

– Te rog să ai în vedere, *chéri,* că nu suntem unici în situația de expatriați! Până când vor desființa granițele dintre țările acestui continent bătrân și obosit, în Paris vor fi în continuare cincizeci de naționalități și nu doar câteva dintre ele – cum ar fi grecii – o duc mai bine decât ar fi dus-o la ei acasă. Ca și noi.

– Acasă? răsună vocea lui Pierre ca un ecou. Casa noastră nu există nicăieri. N-a existat niciodată, decât în mintea mamei și a tatei.

Jeannine scutură din cap.

– Nu cred că ar fi fost nefericiți într-un oraș ca Parisul, doar dacă ar fi fost cu adevărat fericiți într-o țară reală.

– Dar au ajuns să vorbească din ce în ce mai mult doar despre lucruri bune. Au uitat de rău. Algeria pe care și-o imaginaseră ei a dispărut pentru totdeauna, înghițită de un val de dezordine, asasinate și război civil.

– Și cu toate astea au fost fericiți. Asta nu o poți nega.

Pierre oftă, străbătut de un fior.

– Mai pe scurt nu suntem niște expatriați, nici tu nici eu. Am fost luați prin surprindere, exilați dintr-o țară care dispăruse chiar înainte ca noi să ne fi născut, și ai cărei cetățeni părinții noștri ne-au făcut fără ca noi s-o fi dorit. Se opri, cercetând fața fratelui ei cu ochi negri și iscoditori. Văd că înțelegi. Nici nu știu vreo situație pe care tu să nu o fi înțeles.

Îl prinse de mână, strângându-i-o.

– Doar nu discuți iar despre Algeria, nu-i așa? spuse Rosalie în timp ce intra cu o cafetieră frumoasă care făcea parte din serviciul de cești aflate pe tava mereu la vedere. Suna de parcă ar fi încercat să transforme întrebarea într-o glumă. I-am tot spus lui Pierre, Jeannine, că ar fi fost foarte bine să fi trăit acolo de mult, dar nu cred că acum aș mai putea.

– Sigur că nu, răspunse Jeannine cu un zâmbet forțat. Viața în Paris e destul de grea – de ce și-ar dori cineva să trăiască și mai greu sub o guvernare chiar mai proastă în țara în care s-a născut?

– E viața în Paris chiar așa de rea?

– Poate că tu ai marele noroc de a nu vedea tot ce pot eu să văd, mai cu seamă că ai casa asta excelentă, liniștită și nimic altceva de făcut decât s-o gospodărești în vreme ce Pierre își culege salariul gras de la bancă! Eu însă muncesc, și în reclama de modă viața nu e chiar așa de sigură ca într-o bancă. Sunt prea mulți *salauds* pe metrul pătrat, și au multă putere!

Pierre îi aruncă surorii lui o privire alarmată. Când era într-o anumită stare de spirit, drogul îi dezlega limba mai mult decât ar fi permis legile politeții, și în repetate rânduri – nu cu Rosalie, ci cu fosta lui soție – trebuise să intervină pentru a aplana discuții generate de remarcile ei scăpate atunci când era în stare de plutire.

– Dar chiar și *salauds* își au rostul lor, continuă ea. De asta am și venit să-ți spun, Pierre. Îți dai seama că Raoul lucrează la departamentul de prognoză al Europei Comune?

Pierre încuviință cu un gest din cap. Departamentul de previziuni era o clădire de la Fontainebleau în care fuseseră cândva încartiruite detașamente NATO; acum era plină de computere cărora li se dădeau spre analiză rapoarte informative, comerciale și militare.

– Ceva foarte interesant..., continuă Jeannine. Știi și tu că departamentul de prognoză prelucrează nu numai materialul european, dar și ce trimit fostele colonii, acordându-le o mică reducere de dragul vremilor trecute. Ai auzit de proiectul de forare subacvatică sponsorizat de corporația americană General Technics?

– Firește.

– Americanii au trimis agenți pentru a evalua costul transportului materiei prime din Port Mey, în Beninia. Aceeași companie a întreprins o serie de investigații printre foștii administratori coloniali din Londra. Raoul mi-a spus că prognozele computerelor se referă la o mare nouă companie, lansată în Port Mey pentru manipularea acestor minerale.

Urmă o pauză. În timp ce-i turna cafeaua lui Jeannine, Rosalie o privi uluită, apoi se uită la soțul ei și din nou la ea, mirată de aerul nostalgic al figurilor lor.

– Te-ai întâlnit cu Hélène, cea care a lucrat prin Mali? întrebă Pierre, fără să țină cont de prezența soției lui.

– Da. Și tu te-ai întâlnit cu Henri, din Volta Superioară?

– Da.

– Am impresia că pricepi cam tot atât cât computerele.

– Dar totul e cât se poate de logic.

– Nu înțeleg nimic, făcu Rosalie.

Pierre îi aruncă o privire încărcată de milă.

– De ce ar face o mare companie americană sondaje printre foștii reprezentanți oficiali din colonii aflați acum la Londra, dacă nu ar fi conștienți de ignoranța pe care americanii o vădesc față de mentalitatea africanilor?

Înainte ca Rosalie să fi recunoscut că întrebarea nu avusese câtuși de puțin darul de a o fi lămurit, Jeannine spuse:

– N-ar fi minunat? Trebuie să recunoaștem că americanii sunt doar cu foarte puțin mai buni decât sălbaticii.

– Dar o țară din Golful Benin, care nu a beneficiat de cultura franceză...

– O parte din ea a fost adusă de berberi, care, cu toate păcatele lor, sunt veri cu algerienii și marocanii.

Cu o izbucnire bruscă și neobișnuită pentru ea, de stăpână-în-propria-ei-casă, Rosalie spuse:

– Aveți de gând să-mi spuneți și mie despre ce tot vorbiți?

Fratele și sora avură un schimb de priviri. Una din sprâncenele lui Jeannine se ridică de parcă ar fi spus: „La ce te-ai fi așteptat de la o nevastă ca ea?" Rosalie sesiză intenția cumnatei ei și se roși, sperând ca Pierre să ia atitudine, cel puțin în numele loialității.

El însă urmă exemplul surorii lui.

– Vorbesc despre întoarcerea în Africa, spuse Jeannine.

– De ce nu? M-am săturat de Franța și de francezii ei, care nu mai sunt deloc francezi, ci o corcitură oribilă care seamănă perfect cu europeanul comun, mediu.

– Și de ce ești așa de sigură că vei avea norocul să pleci? interveni Pierre.

– Raoul mi-a spus că sunt angajați consilieri cu experiență în Africa. Și nu pot fi chiar atât de mulți care să corespundă cerințelor impuse. La urma urmei, *chéri*, nici eu și nici tu nu suntem niște puișori proaspăt ieșiți din găoace.

– Eu nu vreau să plec în Africa, spuse Rosalie, a cărei revoltă i se putea citi pe bărbie. Jeannine, bea-ți cafeaua – o să se răcească.

Se aplecă, intenționând să împingă ceașca mai aproape de cumnata ei. Ochii fratelui și ai surorii se întâlniră deasupra spatelui ei încovoiat și fiecare recunoscu în celălalt jumătatea de vis care se potrivea perfect celeilalte, vis care fusese rupt cu mult timp în urmă, ca o monedă împărțită în două de doi îndrăgostiți obligați să stea ani întregi departe unul de celălalt.

context (16)

Mr. & Mrs. EVERYWHERE: CALYPSO

Aidoma bunului domn Dumnezeu din a Oaselor Râpă
Engrelay Satelserv creat-a un pumn de oameni numiți Jones în pripă
Nu trăiau, dar nici morți nu erau
Erau i-ma-gi-nari și totuși în frunte se-aflau
Remarcabil și cu totul nou în fine
O drăcie pusă lotului ce-i făcea să semene cu tine.

Uitându-te la ei când se prăbușeau în transă
Păreau ca oamenii din Mexic sau cei de prin vreo Franță
N-aleargă după Jones, dar visele-s la fel, ades
Domnul și doamna Everywhere, iată un nume bine ales
Herr und Frau Überall sau *les Partout*
O drăcie pusă-n lot și îi face să fii tu.

De vrei să vezi Pământul, tot îți rămâne-un rest
Te duci până la Lună, te cațeri și pe Everest,
Așa că stai mai bine acasă-n fotoliul cel comod
Dar oare te-ai încrede în domnul și în doamna Pestetot?
Oricare-ar fi trăsnaia pe care ți-ai pus-o-n minte
Drăcia le permite să ți-o ia înainte.

Purtând cizme făcute de Gondola și fulare
Îi poți vedea cum pleacă în expedițiile polare
Se bucură de soare pe plajă-n Martinique
Cu loțiuni ce-s luate de la Guinevere Steel Beautique
De-aveți o față roșie, gri, neagră sau albastră,
Drăcia le dă, vezi bine, înfățișarea voastră.

Când cuplul Everywhere face o poantă bună
De ea va râde prostimea chiar și-o lună
Când cuplul Everywhere face o figură
E din genul pe care toate lumea o îndură
E poate doar un zvon, sau e-adevărul, poate
C-o drăcie-i face să semene cu tine-n toate.

Prin Satellite Service limba engleză are un renume
Dar tu n-ai făcut-o fără un țel anume
Și bine mai știu ce lor le-ar plăcea:
O sută de milioane gândind aidoma.
Când cineva spune ceva nu-ntrebi tu cine
Că-i o drăcie care vorbește pentru tine.

Despre Yatakang opinia ce-o prefer?
Păi cam ce crede și gașca lui Everywhere
Dar despre Beninia ce ai de gând?
Ai lui Everywhere mi-ar spune dar nu știu când
Oricare țara mi-ar fi și la orice nume aș face apel
E o drăcie ce mă face să gândesc la fel.

continuitate (17)

SCĂRI TEMPORALE

– Care e timpul adevărat – al lui sau al nostru?

Norman n-ar fi vrut ca întrebarea lui să fie auzită. Era declanșată de teancul enorm de dischete venite de la Shalmaneser în seara aceea și de amintirea modului în care fuseseră produse. Nici un sistem de tipărire imaginabil, nici chiar mașinile cu lumină proprie, care nu aveau nici o parte mobilă, cu excepția unui fascicul emis de un laser care imprima cuvintele pe hârtie foto-sensibilă, nu putea face față proceselor mentale unice ale lui Shalmaneser; toate problemele care îi erau date spre rezolvare erau rezolvate, sau cel puțin evaluate, apoi înmagazinate temporar într-o bancă de date, în timp ce el se ocupa de soluționarea celorlalte sarcini trasate de stăpânii lui. Transpunerea lor într-o limbă inteligentă ar fi durat de cincizeci până la o sută de ori mai mult.

Elihu se uită la el. Avea ochii roșii din cauza nesomnului, ca ai lui Norman. Nu-ți puteai îngădui să dormi dacă voiai să te pui la curent cu noile tehnici de manipulare a informației. Apoi spuse:

– Al cui?

Norman râse amar, trecu pe lângă celălalt și închise ușa biroului.

– Scuză-mă, dar începusem să mă gândesc iar la Shalmaneser ca la un „el".

Elihu dădu aprobator din cap.

– Așa cum a spus Chad, a devenit unul dintre membrii familiei lui GT... Apropo, ce mai face Chad? Mă așteptam să arate mai mult interes pentru proiectul ăsta. La urma urmei, când l-am întâlnit pentru prima oară la reședința doamnei Steel, n-a făcut altceva toată seara decât să mă întrebe despre Beninia.

– Abia dacă l-am văzut, spuse Norman trecând pe lângă pupitrul lui electronic și împingând scaunul turnant cu genunchiul pentru a se putea așeza. S-a folosit de camera lui Don, asta o știu precis,

și cred că și-a petrecut foarte mult timp citind cărțile lui Don – cam vreo trei mii sunt cu totul. Dar în afară de salut, altceva nu ne-am mai spus.

– Am cam început să pricep ce e cu timpul real, spuse Elihu.

Norman clipi, privindu-l uimit.

– Asta! făcu Elihu emfatic, bătând cu degetul una dintre teancurile de dischete aflate în atenția lor. Atât eu cât și tu am dori să discutăm despre proiectul Beninia. Dar nu putem. Tot ceea ce spunem fără a avea vreo legătură cu computerul nu mai e de actualitate, chiar înainte de a fi fost exprimat. Nu-i așa? Informația care să ne cerceteze și să ne formeze opiniile există, și noi știm lucrul ăsta, așa că refuzăm să comunicăm până când nu ne-am informat, și pentru că Shalmaneser operează de mii de ori mai repede ca noi, nu reușim să-l ajungem din urmă, deci, practic, nu reușim să comunicăm.

Norman avu o ezitare. Apoi spuse:

– Că tot veni vorba despre informația care ne formează și ne schimbă părerile...

– Da?

– Ai putea să-mi faci rost de niște date de la Guvern, ce crezi?

– Depinde. Elihu se așeză pe un scaun cu fața la el. Pot face rost de orice intră în sfera mea de interes; dar nici ambasadorii nu au acces chiar la orice.

– E în legătură cu Don, spuse Norman. Gura i se strâmbă într-un rânjet. Ceea ce ai spus tu despre imposibilitatea de a comunica m-a făcut să mă gândesc la el. Am conviețuit cu codderul ăla ani de zile, doar știi, și cu toate astea n-am ajuns să ne considerăm cu adevărat prieteni. Și acum, când nu mai stă cu mine, mi s-a făcut dor de el. Mă simt, într-un fel, vinovat. Mă întreb dacă aș mai avea vreo posibilitate să mai țin legătura cu el?

– M-aș putea interesa, spuse Elihu. Dar de fapt, ce s-a mai întâmplat cu el?

– Credeam că știi. O! Dacă nu știi, poate că nici n-ar trebui... S-o ia dracu' de poveste. Dacă nu mai poți avea încredere într-un ambasador american, atunci în cine?

– N-au încredere absolut în nimeni. Elihu ridică din umeri. Afară doar de computere.

– Eu, totuși, am, spuse Norman. Își privi mâinile pe care le răsucea fără să-și mai dea seama ce face. Don a plecat în Yatakang, într-o misiune de Stat.

Elihu păru că rumegă cele auzite. Spuse:

– Asta mă ajută să-i găsesc un loc din punctul meu de vedere. Mă întrebam în ce sertăraș ar fi putut să-l vâre. Vrei să spui că e unul

dintre acei funcționari pe care Guvernul îi menține în stare activă ca pe o poliță de asigurare împotriva unor situații greu previzibile?

– Cred că lucrurile cam așa stau.

– Și singurul lucru remarcabil care s-a produs în Yatakang în ultimul timp e acest fantastic program genetic pe care vor să-l finanțeze. Să aibă vreo legătură cu vizita lui?

– Cred că lucrurile așa stau. Oricum, Don și-a luat diploma în biologie, și doctoratul în supraviețuirea genelor arhetipale în fosilele vii, cum ar fi crabii regali, arborii ginkgo și altele.

– Guvernul ar dori să intre în posesia acestor așa-zise tehnici.

– Și eu mi-am pus întrebarea asta, spuse Norman. Și chiar mă întreb dacă le vrem cu adevărat?

– Ce vrei să spui?

– E mai greu de explicat... Ascultă, te-ai mai uitat la televizor de când ai venit acasă?

– Din când în când, dar de când s-a lansat vestea cu Yatakangul, abia dacă am mai prins câte un buletin de știri.

– Și eu la fel, dar, în fine, cred că sunt ceva mai familiarizat cu felul în care sunt puse azi la punct anumite lucruri, așa încât pot trage niște concluzii din cele trei sau patru programe pe care le urmăresc.

Privirea lui Norman trecu peste capul lui Elihu, fixându-se în colțul cel mai îndepărtat al camerei.

– Engrelay Satelserv acoperă cea mai mare parte a Africii, nu-i așa?

– Aș spune că mai curând tot continentul. Acum există vorbitori de limbă engleză în toate țările pământului, mai puțin poate în China.

– Deci îl cunoști pe Mr. & Mrs. Everywhere?

– Sigur că da – aceștia doi care apar în toate stațiile de identificare, ca făcând tot felul de lucruri exotice și romantice.

– Ți-ai imprimat vreodată un set personalizat în Memoria lor?

– Doamne, nu! Costă – cam cât? Cam vreo cinci mii de verzituri, nu-i așa?

– Cam așa ceva. Nici eu n-am nimic de genul ăsta; onorariul de bază e pentru cupluri și, fiind burlac, nu m-a interesat niciodată chestia asta. Abia dacă am identitatea standard a unui negrotei. Dar de nenumărate ori am urmărit ce s-a întâmplat cu seturile prietenilor mei, și pot să-ți spun că mi s-a părut straniu. E ceva absolut unic și de nedescris în a-ți vedea chipul și a-ți auzi vocea imprimate în semnalul fundamental. Acolo porți haine pe care nu le-ai avut niciodată, faci lucruri pe care nu le-ai făcut niciodată, în locuri unde n-ai

fost nicicând. Și totul pare a fi cât se poate de real, pentru că în zilele noastre televiziunea este lumea reală. Ai priceput? Ești conștient de dimensiunea planetei și nu poți crede că orizonturile noastre atât de limitate pot fi adevărate. Cu mult mai adevărat ni se pare ce ne e prezentat prin intermediul televizorului.

– Chestia asta am priceput-o cât se poate de bine, spuse Elihu. Ceea ce am putut să văd și pe seturile altora. Și sunt întru totul de acord cu privire la ce concepem noi drept real. Dar eu credeam că vorbim despre Yatakang și pretențiile lui.

– Exact ceea ce și fac, continuă Norman. Ai cumva o imagine a interiorului atașată la setul tău? Sigur că nu. Eu am. Folosesc aceluiași scop, fără a intra însă și în ambianță: când ei – ia să vedem... Ah, da, când pun ceva la punct, cum ar fi decupajele prin care introduc SCANNERUL, unul din decupaje va deveni ceea ce numesc ei decupajul „locuință", prin care Mr. & Mrs. Everywhere sunt prezentați în casa *ta*, cu aceleași grimase pe care le faci tu, urmărind același program pe care ai fi vrut tu să-l vezi. Știai de chestia asta?

– Nu cred că au în Africa un asemenea serviciu, spuse Elihu. Înțeleg ce vrei să spui, dar în felul ăsta se prezintă mereu o casă de vis, un fel de ideal plin cu aparatură de lux.

– Așa a fost cândva, spuse Norman. Practic, astăzi fiecare casă americană e plină de asemenea aparatură de lux. Știi definiția lui Chad referitoare la Noul Sărman? Oamenii care au rămas în urmă cu achitarea ratelor pentru modelul din anul următor spre a-l plăti cu bani gheață pe cel care va apărea peste doi ani.

Elihu izbucni în râs, apoi redeveni serios.

– E atât de aproape de realitate, încât aproape că nici nu-ți mai vine să râzi, continuă el.

– Pe barba Profetului că așa și e! Mi-am făcut timp să mă uit pe unele din cărțile lui Chad după petrecerea de la Guinevere, și... Până să-l fi cunoscut eram convins că era unul din mahării plini de ifose și aroganță, dar acum, după ce l-am întâlnit personal, îmi vine să cred că are dreptul la fiecare strop de îngâmfare pe care îl afișează.

– M-am gândit să propun Guvernului să-l invite în calitate de consilier special pentru acest proiect, dar când i-am adus la cunoștință lui Raphael Corning intenția mea, mi s-a spus că Guvernul nu poate accepta prezența lui.

– De ce ar face-o? Și-a bătut joc cu un succes remarcabil de tot ceea ce reprezintă autoritate oficială.

– El nu e convins că a reușit chiar atât de bine.

– Cu siguranță că a reușit să pigmenteze bine opinia publică. Poate că nu a reușit o schimbare radicală, dar a mai putut oare așa

ceva vreun gânditor social de la Mao încoace? Numai faptul că scrierile lui au devenit bibliografie la cele mai multe dintre facultăți dovedește că ideile sale sunt bine diseminate.

– Da, dar același lucru se poate spune și depre Thoreau și – în fine, ne-am avântat în digresiuni. Spuneai ceva despre faptul că noi nu dorim tehnicile genetice al Yatakangului, după care ai sărit la Mr. & Mrs. Everywhere.

– Exact. Am și uitat să mai ajung unde doream. De două ori am așteptat evenimentul în legătură cu legislația eugenică și cu partizanii. După ce au folosit un aparat TV cu personalitate, mai cu seamă dacă acesta include și un tablou de interior, oamenii încep să piardă contactul cu prezentul. De pildă, o dată pe an ai vrea să-ți vezi propria-ți imagine proaspăt înregistrată. Dar cunosc și oameni care patru sau cinci ani la rând s-au bucurat de astfel de înregistrări, așa încât își pot admira eul mereu tânăr pe ecran. Pur și simplu au ajuns să nege trecerea timpului. Trăiesc într-un *acum* care nu mai trece. Ai priceput unde vreau să bat?

– Oamenii care nu pot accepta că îmbătrânesc nu vor ceda locul altora, mai cu seamă când e vorba de copii, nu-i așa?

– Exact. Cu alte cuvinte: ori Guvernul nostru și al oricui altcuiva acceptă ceea ce au făcut cei din Yatakang, ori se va da de unul singur în vileag că nu e în stare decât de vorbărie goală. Cea de-a doua variantă mi se pare mai potrivită Guvernului, pentru că aplicarea proceselor de îmbunătățire tectogenetică la milioane de sarcini ar provoca o frământare socială fantastică – încă și mai acută decât la înființarea Comitetelor pentru Aplicarea Legilor Eugenice. Dar cale de mijloc nu există. Succesul din Yatakang, refuzat oamenilor din alte țări, și chiar aplicarea cu succes a procesului în cercuri sociale restrânse, fără ca la el să aibă acces și alte pături ale populației, va provoca o indignare atât de puternică și amplă... Crezi că am exagerat cu ceva?

– Nu cred. Elihu încercă să-și reprime, fără a reuși, fiorul care îl cutremură. După cum ți-am mai spus, nu mă prea omor cu televizorul, dar de când stau într-o cameră din hotelul ONU, am avut ocazia să aflu părerea unor oameni din cel puțin o sută de naționalități, și-ți spun pe cuvânt că Yatakangul a devenit una dintre cele mai urâte țări de pe glob, fără a exclude China.

– Și acum vine partea cea mai tare, spuse Norman, care se apleca ușor în față pentru a da mai multă greutate vorbelor sale. Nu s-a mai produs nici o criză până la apariția domnului și doamnei Everywhere. Și-au făcut o intrare forțată în lumea contemporană, fiind ambasadorii antipatiilor și urii acumulate de-a lungul generațiilor

trecute. Chiar așa, am putut să văd ce-au făcut din opinia publică. Zeci – sute de milioane au ajuns să se identifice cu imaginea acelui cuplu fabricat. Următoarea campanie prezidențială va gravita în jurul a ceea ce gândesc cei doi, fără să încerce a stabili care e cea mai bună politică. Dar problema Yatakangului va lovi prima, și ce e mai grav e că-i va nimeri pe oameni din plin. Și când cineva te izbește sub centură, nu știu dacă-ți mai arde să ripostezi. E suficient ca Mr. & Mrs. Everywhere să afirme că așa ceva nu-i cinstit și vei avea votul pentru războiul cu Yatakangul în cel mult o săptămână.

Se așternu tăcerea.

Pe fața lui Norman se putea citi îngrijorarea. După ce îl privi cu luare aminte, Elihu zise:

– E surprinzător cât de mult te-ai putut schimba în ultimele zile, de când te-am cunoscut.

– Cum? Ce vrei să spui?

– Faptul că ai plecat de lângă strămoși, lăsându-le somnul netulburat, a avut asupra ta efecte pozitive incalculabile. Acum două săptămâni mi te-aș fi putut imagina hlizindu-te de mutrele-fundurile ăstora palide față de descoperirile gălbejiților. Pentru ca acum, ceea ce te frământă cel mai mult să fie faptul că oamenii nu vor analiza cu detașare, ci pot fi împinși spre reacții emoționale prostești.

– Întreaga mea viață n-a fost altceva decât o reacție emoțională prostească, spuse Norman fără să-l privească pe omul mai în vârstă cu care discuta. Nu vrei să abandonăm subiectul ăsta și să revenim la chestiunile noastre?

Ridică primul teanc de materiale legate, tipărite pe hârtie de un verde palid. Culoarea aceasta era un indiciu că Shalmaneser procesase informația considerată drept ipotetică. Atunci când îi erau introduse ipoteze care țineau de lumea imediată, hârtia folosită avea culoarea roz deschis.

– Ce spune rezumatul? întrebă Elihu.

– Merge, murmură Norman. Lăsă materialul deoparte, uitându-se în partea de sus a fiecărei pagini din noul document. Etc. etc. etc... Ținând cont de ipotezele programului, aprecierea e favorabilă.

– Ce bine e să știi că mai există și ceva care e în favoarea noastră, comentă Elihu sarcastic, apoi întinse mâna după stilou și începu o tabulare cât mai exactă a zonelor care priveau aventura beniniană în care Shalmaneser hotărâse că ideea e fezabilă.

El – trebuia folosit pronumele personal – revizuise deja listele cu personalul ex-colonial.

lumea evenimențială (10)

STRUGURI ACRI

„Chirurgi, medici și infirmiere din toate cele o sută de insule se îndreaptă deja spre Gongilung pentru a participa la extraordinarul proiect inițiat de profesorul Sugaiguntung. Grupuri întregi dintre ei au stat ore fără șir în Piața Libertății în speranța de a-l vedea pe mareșalul Solukarta făcându-și apariția la fereastra palatului, spre a-și putea astfel exprima recunoștința pentru noua și minunata epocă pe care a deschis-o. Așa după cum a arătat Conducătorul într-un mesaj televizat seara trecută, ducerea la împlinire a acestui unic și minunat program va fi de durată, dar se așteaptă ca aplicarea lui să înceapă chiar de la anul. Între timp, mii de soți fac cereri la toate clinicile din Yatakang pentru vasectomie, cu mențiunea că nu vor să dea naștere unor progenituri inferioare, tocmai acum, când șansele de optimizare a populației țării au devenit atât de mari."

Delhi, India: o mulțime alcătuită din aproximativ patruzeci de mii de oameni, conduși de membri ai Ligii Părinților Copiilor Handicapați și cu Deficiențe Locomotorii, au luat cu asalt timp de șase ore ambasada Yatakangului. Poliția a trebuit să recurgă la gaze lacrimogene și gaz somnifer pentru a-i dispersa.

„Președintele Yung l-a felicitat pe mareșalul Solukarta, exprimându-și speranța că remarcabilele descoperiri de pe tărâmul medical făcute publice de curând de către profesorul doctor Sugaiguntung vor fi în scurt timp accesibile tuturor asiaticilor. În vreme ce progresele uriașe ale Chinei în domeniul alimentației, sănătății publice, programării genotipice, au făcut ca poporul ei să fie cel mai sănătos și cel mai capabil din lume, populația celui mai mare prieten și aliat al Yatakangului e nerăbdătoare să salute și să adopte acest enorm eveniment asiatic."

Stockholm, Suedia: străzile fiecărui oraș din această țară, care are cea mai veche și severă legislație eugenică din lume, au fost noaptea trecută inundate de mulțimi aflate în stare de ebrietate, deplângând faptul că nu au copii. Bătrâni de șaptezeci și chiar optzeci de ani, amestecați printre tineri recent sterilizați, au epuizat rezervele de vodcă din Stockholm, Malmö și Göteborg, conform celor declarate

de corporația națională a băuturilor alcoolice. Nu s-au raportat nici un fel de pagube sau răniri în timpul tulburărilor care au urmat.

Londra, Anglia: Ministerul Sănătății va face joi o declarație în Camera Comunelor.

Johannesburg, Africa de Sud: Nathan Mdlele, care s-a autointitulat „doctor", a fost arestat sub acuzația de uz de fals intelectual prin răspândirea de bilete în care afirma că poate să aplice tehnica Sugaiguntung la femeile gravide.

„Indiferent ce s-ar spune, pentru mine e clar că Larry e sub nivelul celorlalți copii din clasa lui. Știu: am promis că voi avea și un al doilea copil când mi se va mări salariul, dar acum nu mai am chef de un alt prostănac în familie – nu poți avea un geniu la ordin."

Port Moresby, Noua Guinee: câteva sute de bărbați și femei cărora li s-a interzis să devină părinți prin legislația eugenică locală s-au îmbarcat în portul local cu destinația Gongilung, unde speră să li se accepte cererile pentru tratamentul Sugaiguntung. Observatorii au comparat situația creată cu aceea a cultului *cargo* din secolul trecut, care a generat un val de isterie ce a cuprins întreaga țară.

Atena, Grecia: Într-un stil cât se poate de îndrăzneț, agenții publicitari ai idolului TV Hector Yannakis au anunțat intenția actorului de a ajuta el însuși la optimizarea populației, condiția fiind ca shigiile care se vor prezenta în acest scop să fie citez cât de cât atrăgătoare încheiat citatul. Această pretenție de prost-gust a stârnit o furtună de proteste acoperite de aclamațiile entuziaste ale admiratorilor fanatici.

„O sută de mii de verzișori și nici o garanție? Ești nebun! În Yatakang o fac în cadrul Serviciului de Sănătate!"

Alice Springs, Australia: spitalele de aici sunt suprapopulate de aborigeni neconsolați, induși în eroare de predicatorul fanatic Napoleon Boggs, care i-a făcut să creadă că vor putea avea copii cu piele albă la cerere, conform unei declarații făcute cu ocazia unui dans al băștinașilor. Sunt și unii care au bătut o sută de mile pentru aceste vorbe goale. Conform unei alte declarații făcute de Boggs, acțiunea lui a avut drept scop atragerea atenției asupra condiției inferioare a aborigenilor din Australia modernă.

„Uită-te la tine, mocofanule ce ești! Să nu spui că-ți pare rău – a fost un cadou scump și când i-oi spune mătușii Mary că l-ai făcut praf de bine ce mi l-ai dat, or s-o apuce dracii. Cine te-a pus să-ți întemeiezi o familie înainte ca eu să fi fost sigură că urmașii mei vor fi în stare să-și aibă singuri de grijă?"

Tokio, Japonia: în ciuda activității poliției, care durează douăzeci și patru de ore neîntrerupt, valul de sinucideri ale bărbaților cărora li se interzice să aibă copii din cauza unor defecte genetice a continuat la toate templele șintoiste din oraș. Un om a reușit să se strecoare într-un astfel de templu, închis după cinci sinucideri, apoi s-a urcat pe acoperiș, la o înălțime de șaizeci de picioare, de unde s-a aruncat cu capul înainte.

Portland, Oregon: partizani înarmați cu bombe incendiare, napalm și explozivi i-au atacat pe ofițerii Biroului de Aplicare a Legilor Eugenice în plină zi. La venirea poliției, mulțimea în delir i-a aclamat pe partizani, ajutându-i să scape prin furnicarul de lume, în timp ce a blocat căile de acces pentru mașinile poliției.

„Una din tehnicile pe care experții susțin că le folosesc în Yatakang este cea căreia ei îi spun «clonare» prin care se ia nucleul uneia dintre celulele corpului tău, după care se introduce în ovul pentru a crește. Și dacă pot face așa ceva, de ce nu pot avea eu un copil de la tine? Nici un bărbat n-ar trebui să aibă de-a face cu așa ceva."

Moscova, Rusia: studenții de la universitatea de aici, care fac parte din anul ce va termina în vara aceasta, și cărora li se va oferi alternativa standard de a fi sterilizați sau repartizați într-unul din Noile Orașe ale Siberiei, au declarat o grevă italiană, ocupând timp de o zi laboratorul de cercetări biologice în semn de protest pentru rămânerea în urmă a Rusiei față de o țară înapoiată cum e Yatakang într-un domeniu crucial ca acela al tectogeneticii.

„L-am avortat. Americanii consideră că gene ca ale tale sunt foarte suspecte de transmitere ilegală. Nu voi mai face încă o încercare nici cu tine, nici cu altcineva. Al doilea copil al meu va fi îmbunătățit, așa cum se face în Yatakang."

Washington, DC: la conferința de presă de azi dimineață. Președintele a declarat că toți consilierii săi văd în programul de optimizare yatakang o simplă propagandă cităm o lăudăroșenie pe care

nici un stat cu mult mai bogat ca al nostru nu ar putea-o traduce în realitate în veacul acesta încheiat citatul.

Paris, Franța: președintele în exercițiu al Comitetului pentru Europa Comună, Dr. Wladislaw Roniecki din Polonia, a declarat că pretențiile Yatakangului sunt cu totul nefondate în realitate fiind citez un program pe care toată averea reunită a țărilor noastre nu l-ar putea înfăptui încheiat citatul.

„Pun pariu că rahatul ăsta de funcționăraș de la Biroul Eugenic are un genotip atât de scârbos că n-ar merge nici la un animal de turmă! *Și* pun pariu că *posedă* progenituri – unul care deține funcția lui poate să aranjeze lucrurile, nu-i așa?"

Caracas, Venezuela: despărțindu-se spectaculos de politica de până acum, reprezentanții Agenției Olive Almeiro, serviciul portorican de adopții de notorietate mondială, a anunțat, citând surse spaniole, că va fi posibil exportul de ovule pure castiliene, care vor traversa Atlanticul pe vase speciale, într-o stare de congelare perfectă, ovule care vor fi implantate citez în mamă încheiat citatul. Acest lucru confirmă previziunile autorizate referitoare la faptul că legislația portoricană va da o lovitură mortală tuturor întreprinderilor de copii din SUA.

Madrid, Spania: Papa Eglantine a denunțat programul yatakang ca pe un alt amestec blasfemiator în creația divină, și a amenințat cu blestemul etern pe oricare catolic din Yatakang care își va manifesta acordul cu politica guvernamentală. Un decret al Partidului Regalist va introduce pedeapsa cu moartea pentru exportul de ovule, dacă acesta va fi aprobat mâine de Cortes.

„Dragă, spui prostii! Așadar nu-l avem pe Shalmaneser, așadar nu avem unul dintre cele mai bune echipamente computerizate din lume, și chiar azi de dimineață a fost scos un program care dovedește că Yatakangul nu-și poate ține promisiunea. Toată povestea asta e un bluf... Nu mă asculți, nu-i așa? Și atunci ce rost mai are să vorbesc?"

Cairo, Egipt: adresându-se unui grup de pelerini aflați în drum spre Mecca pentru *hajj*, un purtător de cuvânt guvernamental a denunțat programul de optimizare pus la punct de Yatakang drept citez o minciună sfruntată încheiat citatul.

Havana, Cuba: la un miting prin care se marca aniversarea morții lui Fidel Castro, ministrul cubanez al Bunăstării și Familiei a acuzat guvernul din Yatakang de citez înșelare deliberată a popoarelor lumii a treia încheiat citatul după care a fost obligat să părăsească tribuna în huiduielile asistenței.

„Fir-ar al dracului să fie, Frank. N-o să-i iert niciodată pe nenorociții ăia! Ne-am înțepenit în orașul ăsta uitat de lume, când am fi putut să stăm acasă printre prieteni, și chiar dacă n-am fi putut să folosim un nucleu de la una din celulele tale, am fi putut folosi unul de la mine și tot am fi avut o fată, nu-i așa?"

Port Mey, Beninia: într-un comunicat difuzat cu ocazia Zilei Independenței, prin care anunța că medicii i-au mai dăruit doar un timp foarte scurt de viață, Președintele Obomi a declarat că nu și-ar fi putut dori o familie mai bună decât poporul pe care l-a condus o vreme atât de îndelungată – cu sau fără tratamentul yatakang.

Berkeley, California: Bennie Noakes stă în fața unui ecran racordat la SCANNER repetând necontenit: „Doamne, ce imaginație mai pot să am!"

(Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au strepezit dinții.
Ezechiel XVIII, 2)

urmărind detaliile (16)

MESAGERUL EVANGHELIEI DRAGOSTEI UNIVERSALE

– Cine e doamna care și-a pierdut copilul în condiții atât de nefericite? o întrebă Henry Butcher pe sora de salon.

Sora își ridică privirea îngrijorată spre omul rotofei și jovial din fața ei. Cutele adânci săpate de oboseală se transformară într-un surâs.

– Bună, Henry, spuse ea. Intră – sunt sigură că va fi bucuroasă să audă câteva cuvinte de consolare din partea cuiva. Blonda din al treilea pat, pe mâna dreaptă.

– E prima după o perioadă destul de îndelungată, nu-i așa? întrebă Henry.

– Doamne, da. Prima de când lucrez eu aici, adică de aproape unsprezece ani. Laboratorul face cercetări ca să vadă ce n-a mers.

– Ar fi trebuit să fie un caz normal?

Sora se lăsă cu spatele pe speteaza scaunului, bătându-și dintele alb cu o unghie bine îngrijită.

– Cred că da, zise ea gânditoare. Apăruse o problemă legată de RH, dar așa ceva nu reprezintă nici pe departe un caz – o transfuzie generală înainte de naștere, după care totul urma cât se poate de normal.

– O problemă legată de RH? repetă Henry.

– Da – doar știi ce înseamnă asta, sau ar trebui, că doar lucrezi la o bancă de sânge.

– Sigur că am auzit, fu Henry de acord. Expresia serioasă pe care încerca să și-o pună pe fața jovială nu-l prindea deloc. Dar din câte știam eu, incompatibilitățile reprezentate de RH nu permit sarcina.

– Lucrul e valabil în această țară. Dar fata asta lucrează pe undeva prin Africa. Soțul a trimis-o acasă în mod special pentru a naște într-un spital ca lumea. Și nu se poate refuza cuiva maternitatea doar pentru că ea nu s-a făptuit sub jurisdicția acestei țări.

– Sigur că nu... Bine, bine, e o poveste tare tristă. O să intru în salon să văd ce pot face pentru a o mai înviora pe tânăra doamnă.

Sora continuă să-l privească zâmbitoare, în timp ce el ieșea din birou, cu halatul alb din plastic sterilizat aruncând străluciri umede sub lămpile puternice, în timp ce picioarele lipăiau la fiecare pas. E foarte drăguț din partea unui străin să se comporte în felul ăsta, își spuse ea. Dar în fond era exact ceea ce te-ai fi așteptat din partea lui.

Toată lumea din spital îl îndrăgea pe Henry Butcher.

După ce stătu câteva minute în compania mamei care-și pierduse copilul, îi dădu una din broșurelele lui de inspirație creștină – era împărțită în două părți, cu titluri ca *Iubește-ți Vecinul* și *Adevărul Te Va Elibera*. Apoi îi expiră pauza de masă, așa că se întoarse la banca de sânge unde lucra, împărțind saluturi vesele tuturor cunoscuților.

În timpul cât fusese el plecat sosise o cerere pentru o sută de sticluțe de sânge de la donatori, cu etichetă pentru o intervenție de rutină în blocul din apropiere. Puse dosarele în ordine, după nume, vârstă, grupa sanguină, având ca îndreptar fișele din cabinet, alese numărul exact de etichete, plus încă zece la sută în cazul unor eventuale pierderi, ieși o clipă pentru a înmâna două sticluțe cu sânge din grupa zero unui infirmier de la salonul maternității, apoi amestecă și măsură cantitatea exactă de soluție de sare citrică pusă în fiecare flacon pentru a preveni coagularea sângelui.

În cele din urmă, asigurându-se că nu e văzut de nimeni, străpunse dopul de cauciuc sigilat al fiecărei sticluțe cu o seringă, prin care introduse o sută de miligrame de Triptină. Era cât se poate de încântat. Ideea nu-i venise decât de curând. Până acum susținuse cu succes câteva demonstrații publice privind crezul lui cel mai intim – mai cu seamă duminica dimineață, când reușise să miruiască fața amvonului catedralei cu „Adevăr sau Consecințe", asigurându-se în felul acesta că episcopul spusese, în fine, adevărul gol-goluț în locul obișnuitelor lui minciuni – dar numai de curând descoperise această metodă eficientă de a-i ferici pe oameni cu efectele panaceului în care credea el cu tărie.

Nu se putea imagina urând pe cineva: toată ura fusese izgonită din el de lumina caldă a psihedelicelor. Cu toate acestea existau, chiar printre colegii lui de muncă, dintre aceia care respingeau ideea că dragostea universală putea lua forma chimică. Și de ce nu? La urma urmei, chiar tradiția creștină consfințea că Dragostea putea lua forma materială a pâinii și vinului...

Sigur, moartea acelui copil era un lucru teribil de jenant: probabil că-i fusese administrată o supradoză. Umbra unui nor trecu peste figura lui bonom-surâzătoare, dar totul dură o clipă. Sora îi spusese că era primul caz în ultimii cincisprezece ani, de când lucra acolo. Ei bine, nu se va mai întîmpla așa ceva în viitorul previzibil, sau mai bine zis, niciodată, de vreme ce li se interzicea paternitatea celor cu probleme de RH.

Își termină treaba, clăti și uscă seringa cu cea mai mare atenție, așa cum văzuse că fac toți medicii din spital, după care o puse la loc în caseta ei. Încuie flaconul de Triptină din care luase doza necesară, după care începu să aranjeze flacoanele în vederea transportului lor. În timp ce-și făcea treaba fluiera.

Și cum să nu fluieri știind că fiecărui pacient din acest spital care va avea nevoie de o transfuzie îi va fi oferită experiența unei remarcabile iluminări deschizătoare de minte pe care numai Triptina o putea îngădui?

După o jumătate de oră, tânărul patolog care investiga cauzele morții inexplicabile a copilului ceru un flacon de sânge, grupa 0, pe care Henry i-o dădu imediat. A fost cât se poate de surprins când patologul a revenit și i-a tras un pumn care l-a aruncat într-o piramidă formată din coșuri pline cu flacoane pe care le risipi cu forța unei explozii.

Cât despre polițistul care l-a arestat sub acuzația de crimă, lui Henry tot nu-i venea să creadă că e real.

continuitate (18)

ZIDURILE TROIEI

Ostilitatea pe care Donald o resimți la întoarcerea în lumea reală nu era doar o iluzie. Îi era provocată de așa-zișii pasageri îngrămădiți în expresul ultrarapid care acum deservea zona Ellay. De fapt era vorba de o bază militară, curățată la repezeală de echipamentul militar pe care publicul nu avea voie să-l vadă și în care patrulau permanent santinele înarmate. Deviat, întârziat, programul îi scotea din bază flămânzi și însetați, întrucât cantinele Forțelor Armate nu puteau asigura condițiile unui aeroport adevărat; dar ceea ce punea capac întregii situații era nesiguranța zborului lor, pentru că superexpresurile ce reveneau la bază își descărcau tunurile sonice deasupra zonelor populate, iar rezidenții reclamau situația, așa că acum erau în căutarea unui țap ispășitor. Apariția lui Donald, înarmat cu acea clarviziune care putea să străpungă opacitatea birocratică ce-i lega pe ceilalți de mâini și de picioare, le oferi o țintă numai bună.

Prea puțin îl interesa pe el ce simțeau ceilalți.

Avea o ușoară durere de cap. Unul dintre numeroșii procesori succesivi de la Boat Comp, care-l demontaseră ca pe o mașină pe o bandă de asamblare, îi atrăsese atenția că astfel de dureri mai pot interveni periodic timp de o săptămână sau două. Durerea nu era însă suficient de puternică pentru a-l face să uite la ce se gândea.

Se simțea mândru. Acel Donald Hogan care trăise treizeci și patru de ani nu mai exista, ceea ce nu reprezenta nici o pierdere. Fusese un individ pasiv, un recipient, sau mai curând un receptacul gata să înghită o sumedenie de date, fără să contribuie însă în vreun fel la influențarea mersului lumii, rezervat, mulțumit de sine, atât de neimplicat încât și Norman House, colegul lui de apartament, într-un acces de furie, îi spusese că e un zombi lipsit de sânge și voință.

Nu era vorba de faptul că nu-i păsa de opinia lui Norman. Știa ce energii latente sălășluiau în el și ardea de nerăbdare să vină clipa când le va putea elibera. Actele îi fură controlate de către un ofițer foarte atent care ședea la una din mesele pliante care alcătuiau un șir ce bloca hangarul folosit ca pasaj de trecre.

– Te duci în Yatakang, da? zise acesta. Ca să te îmbunătățești, cred!

– Cine? Eu? Nici vorbă. Eu mă descurc destul de bine oriunde. Tu, în schimb, arăți ca și cum ai strânge bani pentru un bilet.

O clipă avu impresia că omul îl va pocni. Fața îi ardea din cauza efortului de a se stăpâni. Nu-i mai putu spune nici un cuvânt lui Donald, așa că trânti documentele sub mașina de ștampilat din fața lui, apoi îi făcu semn să treacă mai departe.

– Nu era cazul să fi spus așa ceva, spuse reprezentantul oficial de la masa următoare în clipa în care Donald trecu suficient de aproape de el pentru a-l auzi.

– Cum?

Celălalt se asigură că amicul lui era prea ocupat cu altceva ca să-l mai poată auzi.

– N-ai avut nici un motiv să spui așa ceva, repetă el. S-a căsătorit fără să se fi asigurat că genele le corespundeau, așa că primul copil a trebuit avortat. Pata roz.

Era semnul schizofreniei ereditare. Donald se înfioră.

– Cred că eu te-aș fi plesnit, spuse oficialul.

– Dacă ar fi făcut-o, i s-ar fi întâmplat pentru ultima oară, spuse Donald cu un rânjet. Îi făcea atât de bine să știe că e ceva mai mult decât o laudă – era o promisiune. După o clipă adăugă: Chiar nu mai ai nimic de făcut?

Oficialul se înroși, apoi se întoarse pentru a se ocupa de următorul pasager.

– Yatakang? se miră stewardul de pe expres, un tip elegant, tânăr, sportiv, ambidextru cu umeri lați. Înseamnă că dumneavoastră sunteți domnul Hogan – în cazul acesta sunteți singura persoană programată pentru acest zbor... Verifică lista pe care o avea la el. Uitați și numărul locului dumneavoastră, sir. Călătorie plăcută. Vin să vă mai văd înainte de decolare.

Îi întinse o pungă mică din plastic.

Donald o luă, după care intră în coșciugul cu aspect posac care era expresul. Luând loc alături de ceilalți tovarăși de drum, anonimi și întâmplători, Donald își aminti de ordinul lui Delahanty de a uita știrile ultimelor zile. Când stewardul reveni pentru a face „turul de onoare" al navei, răspunse afirmativ la întrebarea acestuia dacă dorește ceva.

– Mi-ai spus că sunt singura persoană care merge în Yatakang, nu-i așa?

Urmă o clipire iute a genelor lungi și un zâmbet forțat.

– Sigur că da, domnule.

– Se întâmplă de multe ori?

– Ca să vă spun sincer, domnule, din câte înțeleg, dacă n-ar fi clauza din convențiile internaționale care ne obligă să oprim o dată pe zi la Gongilung, nu am avea de ce să ne facem probleme. Dar e

ceva care ne obligă să garantăm facilități de zbor – dacă doriți pot să obțin detalii de la căpitan...

– Nu te deranja. Dar n-a existat nici un alt pasager pentru Yatakang în ultima vreme? Mă gândesc că din cauza marii vești de alaltăieri...

– Vă referiți la reporteri ca dumneavoastră? Mi-e teamă că nu am observat nimic deosebit, continuă stewardul pe un ton rece.

Donald oftă. Era cât se poate de bine atunci când etica profesională și respectul pentru confidențialitate erau restrânse la câteva grupuri de experți ca doctorii și preoții; acum, când același comportament fusese îmbrățișat de toată suflarea, i se părea o jignire.

– Am un politelefon. Are ceva dacă îl folosesc în timpul zborului?

– Nu, domnule. Dar pot să vă trec ecranul de la scaun pe un post cu știri?

– Te cred și eu. Și dacă ai ceva ziare de ultimă oră la bord, te-aș ruga să mi le aduci.

– Să văd ce vă pot găsi, domnule. Mai doriți și altceva?

Stewardul reveni îmbujorat, chiar în clipa în care tractoarele începuseră să ducă expresul spre rampa de lansare.

– Am reușit să găsesc un ziar de azi și unul de ieri, spuse jenat, părând că-și cere scuze.

Chiar și așa, depășea așteptările lui Donald. Le luă, mormăind ceva care putea fi și o mulțumire, după care le desfăcu. Ziarul mai vechi începuse să se dezintegreze din cauza legii federale antigunoi care nu permitea tipărirea publicațiilor efemere pe hârtie durabilă decât pentru scopuri istorice. Ținându-l cu mare grijă, începu să caute informații legate de Yatakang.

Găsi un singur lucru și acela referitor la o agenție care era marea rivală a lui Engrelay Satelserv: Video-Asia Reuters. Nici nu era de mirare; ziarele de azi erau pline de fleacuri, departe de a reprezenta o concurență pentru canalele TV de știri – de altfel, cele mai multe din ele, printre care și *Times* din New York și Londra, își racordaseră casetele de știri la rețelele de televiziune. Cât despre ceea ce aflase din lectura ziarului, ar fi putut deduce de unul singur: oamenii din Yatakang credeau în afirmațiile guvernului lor, indiferent cât de exagerate ar fi fost ele.

În timp ce dădea pagina, aceasta se dezintegră, împroșcându-l cu un nor de firimituri galbene. Blestemă și aruncă resturile în tubul din dreptul locului său.

Urmă aproape imediat anunțul decolării, așa că trebui să aștepte mai întâi înscrierea pe orbită înainte de a începe să răsfoiască al doilea ziar.

De data aceasta găsi o pagină întreagă care insera material despre optimizare: unul din articole cita o agenție din Gongilung, care informa că fuseseră adunate fonduri din insulele aflate în apele teritoriale cu scopul ca medici și surori să se poată instrui sub directa îndrumare a lui Sugaiguntung, și alte douăsprezece articole descriau reacțiile înregistrate în alte țări. Erau și aluzii la faptul că opinia publică era ostilă concluziei trasă de experți. Apoi ajunse la un ministru al guvernului cubanez, care fusese huiduit chiar la o sărbătoare dedicată lui Castro...

Donald se încruntă. Toate aceste știri aveau pretenția de a ascunde un substrat mult mai profund, dar pe el îl durea iar capul și nu se mai putea concentra. În versiunea Mark I ar fi răsucit chestiunea pe toate fețele, încercând și o pătrundere în subconștient. Dar acum nu mai avea răbdare pentru așa ceva. În loc să analizeze problema mai departe, aruncă ziarul în tub și deschise programul de știri sintetizate pe care i-l dăduse stewardul.

Pe ecranul miniatural, fixat pe speteaza scaunului din față, se iviră câteva clipuri scurte însoțite de comentariul pe care îl auzi în cască. Le acordă exact atâta atenție câtă reuși să-și concentreze. Întâmplarea făcu să intre pe circuit chiar înaintea difuzării știrilor sportive, așa că trebui să mai aștepte patru minute prețioase până când buletinul să fie repetat cu sigla stației emitente. Așa descoperi că urmărea un program compilat de aceeași echipă care semnase și grupajul însăilat din ziarul pe care tocmai îl aruncase și care conținea aceleași povești ca și fițuica respectivă.

Întinse agasat mâna ca să închidă aparatul. În aceeași clipă imaginea se strică și un semnal anunță că din cauza distanței prea mari față de Ellay va urma o schimbare a benzii de emisiune a satelitului. Sperând că va fi vorba de unul dintre liderii în materie, cum era și Engrelay Satelserv, renunță la hotărârea lui.

Corect. Figurile familiare ale domnului și doamnei Everywhere prinseră contur pe ecran. Era, desigur, vorba de un semnal special pentru călătorii aflați în tranzit; erau numai imagini de fundal luate dintr-un expres similar cu acela în care se afla el. Nu i se mai întâmplase niciodată până atunci, dar era logic ca, asigurând o securitate totală împotriva identificării prin vânzarea atât de multor seturi cu imagini ale căminului, compania să nu vrea să amintească oamenilor, celor care mergeau spre locurile exotice pe unde Mr. & Mrs.

Everywhere obișnuiau să poposească, faptul că respectivul cuplu nu era decât un model.

Stewardul îi fixă aparatul pe versiunea caucaziană a aceluiași semnal, ceea ce avu ca efect producerea unei imagini cu figuri necunoscute în primul moment. Atunci când semutase cu Norman fusese de acord cu ideea acestuia de a schimba televizorul cu unul mai nou și niciodată nu l-a preocupat ideea de a modifica imaginea aframă la care era acordat, astfel încât se obișnuise să-l vadă pe domnul Everywhere cu chipul de afram și pe soția lui ca pe o shigi tipic scandehooviană. Și iată că acum i se oferea versiunea „tânărului bărbat, alb și bine îndesat" care nu-l prindea deloc.

Era supărat pe sine însuși pentru interesul pe care îl manifesta față de o plăsmuire cu un caracter strict comercial, mult mai potrivit vechiului său stil de viață. De acum înainte Donald Hogan era acela care va produce știri și nu acela care le va consuma.

Ca și cum realizatorii programului i-ar fi intuit gândurile, pe ecran apăru propriul lui chip.

La început crezu că e vorba de o iluzie, până când comentariul îi corectă impresiile. „Donald Hogan!" îi șopti vocea de-a dreptul în ureche. „Cel mai nou om al lui Engrelay Satelserv!"

De unde naiba or fi avut clipul ăsta? Un Donald Hogan mai tânăr pe o stradă new-yorkeză, apoi uitându-se în depărtare, la piscurile unui munte – era vorba de o vacanță la Sun Valley de acum cinci ani – și apoi imaginea lui mult mai familiară la bordul expresului pe care îl luase cu câteva zile în urmă din New York spre California.

„A fost cooptat de Engrelay Satelserv expertul de o viață în probleme de genetică și ereditate, Donald Hogan, care se îndreaptă acum, în numele nostru, spre Yatakang!"

Clipuri cu imagini de pe străzile Gongilungului, un vas de pescuit pufăind printre insule, o mulțime adunată într-o piață frumoasă.

„Yatakangul a focalizat atenția întregii planete! Programați-vă autoshout-urile pe numele lui Donald Hogan, ale cărui transmisiuni din Gongilung vor fi inserate în buletinele noastre de mâine!"

Donald era uimit. Voiau să dea o notă de senzațional, dacă erau în stare să sacrifice atât de mult din cele zece minute de ciclu destinat știrilor! Încrederea lui în Mark al II-lea se evaporă. Euforia de după instrucție îl făcuse să se creadă un om nou, infinit mai bine pregătit pentru a face față lumii. Dar implicațiile acelui artificiu atât de scump i se înfipseră adânc în minte. Dacă Statul era în stare să cheltuiască atât de mult pentru a-i ține secretă identitatea, însemna că el era partea vizibilă a unui plan care includea, probabil, mii de

oameni. Statul nu ar pune apartamente la dispoziția unor corporații puternice, așa cum e English Language Relay Satellite Service, fără vreun motiv anume. Fraze fără înțeles se nășteau și se stingeau, disociate, pătrunzându-i prin propria lor forță în conștiință, toate părând să însemne ceva pentru situația în care se afla și, cu toate acestea, lipsite de orice coerență.

Mă numesc Legiune.

Mi-e teamă de greci, chiar când vin cu daruri.

Păcatele părinților se vor întoarce împotriva copiilor.

Și spui că poți privi în semințele timpului?

Acesta e chipul care a pus în mișcare mii de vase? Și a dat foc turnurilor fără sfârșit ale Ilionului?

Străduindu-se să facă lumină în tot ce voiau fragmentele să-i spună, reuși să ajungă la ceea ce dorea subconștientul să-i comunice.

Astăzi, răsplata nu constă în găsirea unei iubite frumoase. Ea constă în a avea copii cît mai prezentabili. Elena, cea de neatins, se află în pântecele fiecărei femei, și fiecare mamă visează ca ea să fie aceea care-i va da naștere. Acum se știe unde stă. Ea se află în Yatakang și eu am fost trimis s-o caut, am ordinul de a o aduce înapoi, sau să spun că frumusețea ei e o minciună – să o transform într-o minciună dacă va fi necesar, desfigurând-o cu vitriol. Vicleanul Odiseu s-a ascuns în burta calului și troienii au spart zidul și l-au băgat în cetate, în vreme ce Laocoon și fiii lui au fost uciși de șerpi. Un șarpe s-a încolăcit în jurul capului meu și dacă va strânge încă puțin, mi-l va sfărâma.

Când stewardul trecu pe lângă el, îi spuse:

– Adu-mi, te rog, ceva de cap.

Știa că așa ceva trebuia să ceară, deși ar fi putut la fel de bine să ceară ceva contra durerilor de stomac, pentru că nimic nu i se părea clar: oamenii din burta calului de lemn așteptându-și nașterea pentru a provoca distrugerea orașului, și durerile nașterii, și Atena se născuse din capul lui Zeus, și Timpul își mâncase propriii lui copii ca și cum nu numai că s-ar fi aflat doar în burta de lemn a expresului, dar se pregătea să dea orașul pe mâna inamicului și dușmanul pe mâna orașului, un măcel a cărui dureroasă ramură-n spirală crea cu fiecare spin un tablou țepos care îl arunca în alte vremuri și pe alte meleaguri.

În fața ziduri. Se apropia de ele prostul și neajutoratul Ulise al secolului douăzeci și unu, care e în același timp și Odin cel chior, în așa fel încât să nu știe stânga ce-i face dreapta. Odinzeul, sălbaticul stăpân al tunetelor, cum ar fi putut el să nimerească bine fără paralaxă? Nimeni nu are imaginea întregului sau suficient din ea pentru a emite judecăți valabile legate de propriile lui intenții. *„Shalmaneser, stăpânul științei fără sfârșit, arată-mi drumul prin valea umbrelor morții și nu-mi va fi teamă de rău..."*

Stewardul îi aduse o pastilă albă, pe care el o înghiți imediat. Durerea de cap nu era însă decât un simptom care putea fi localizat.

urmărind detaliile (17)

MAI STRĂLUCITOR DECÂT O MIE DE OAMENI

„Shalmaneser, ce cu-a taurului sculă el se joacă,
Avea o soață ce mulțumită nu putea s-o facă
Mergi și spune computerului celui mare
Că iubitul (lui Mary) pentru ea putere n-are."
Cântec al copiilor din Syracuse,
NY, noiembrie, 2009

„Tânără, lascivă femeiușcă, Teresa numită
A încercat cu Shalmaneser să facă tandrețe
Pentru-ntâia oară chiar frigidă,
Ea, nu el, a fost rigidă.
Și oamenii de știință n-au mai putut s-o dezghețe."
Graffiti de la University Hall of Residence, Auckland, Noua Zeelandă, variante cunoscute în toate comunitățile de limbă engleză.

„Că au fost condamnați la Iad e sigur
Care le guvernează viața, lăcomia și dorința
Satana i-așteaptă și pe-aceia singur
Care-n mașină și-au așezat speranța."
Imn compus pentru Cel de al Zecelea Raliu Internațional al Familiei Fiicelor Divine.

doresc față de codderi o detașare rece

recerece*rece*

așa cum te simțești
în heliu lichidești

creier de computer
SĂ O LINIȘTEASCĂ BĂRBATUL SAU TE ARĂȚI ÎMPOTRIVA ACESTEI IDEI

IIII

Din GRAUNCH: *prosoversepix*

„E îngrozitor, dacă nu chiar descurajant, ca să ajungi să constați până la ce nivel credința oarbă în obiectele manufacturate pe care le onorăm cu numele de «computer» a înlocuit încrederea în rugăciunea și lumina lui Dumnezeu. Nu vei găsi pe nimeni care să admită că el sau ea a înlocuit prezența divină cu o mașinărie, și cu toate astea este exact ceea ce se întâmplă cu cea mai mare parte a populației noastre. Și vorbesc despre progresul pe care computerul li-l va asigura pe tonul umil și reverențios pe care strămoșii noștri îl foloseau pentru a se referi la Sfântul Duh și, acum când General Technics și-a făcut cunoscute cu aroganță pretențiile legate de această producție hardware numită «Shalmaneser», putem prevedea și ziua când toți oamenii vor fi renunțat la responsabilitățile pe care le au ca ființe gânditoare în favoarea unei mașini pe care au fost păcăliți să o respecte ca fiind mai inteligentă decât ei. Și așa va fi dacă ajutați de Dumnezeu nu vom readuce lucrurile pe făgașul lor firesc."

Dintr-o predică mai veche a nefericitului episcop sabotat de Henry Butcher

„Okay, Shalmaneser – spune-mi tu ce am de făcut!"

Frază devenită colocvială în America de N.

(SHALMANESER Acel produs hardware cu adevărat rece din turnul lui GT. Se spune despre el că ar fi capabil ca într-o bună zi să ajungă la conștiința de sine. Se mai spune despre el că ar fi la fel de inteligent cât o mie dintre noi strânși laolaltă, ceea ce nici nu e mare lucru, pentru că abia atunci când pui o mie la un loc îți dai seama cât de prostește ne putem purta."

– *Lexiconul Hipcrime* de Chad C. Mulligan –)

Niciodată în toată istoria omenirii nu a pătruns cu atâta rapiditate în conștiința statului vreun obiect fabricat ca Shalmaneser, după ce s-a renunțat la secretul care îl învăluia. Adaptarea lui ca «imagine publică» pentru proză și poezie a fost o chestiune de zile. În câteva luni a fost apoteozat ca proverb, poanta tuturor bancurilor porcoase, curte de ultim apel și un fel de Mesia mecanicist. Unele dintre acestea se aflau într-o contradicție flagrantă; mai precis e vorba de povestea unei anume Teresa care apărea în limerickul din Noua Zeelandă, în care se spunea cum s-a apelat la un telepat evreu pentru a-l întreba ce se întâmplase când au descoperit că datorită heliului lichid ea se afla în stare de profundă congelare, iar el a spus cu o

privire șocată că nu putea descoperi decât un singur gând în mintea ei: „Mesia nu a venit încă."

De asemenea, până ce GT nu a făcut o programare prin rotație și o ierarhizare a sarcinilor, firmele consultante pe probleme de computere din douăzeci de țări au tremurat cu un picior în groapa falimentului când clienții lor au hotărât să-și îndrepte atenția spre Shalmaneser.

Domnul și doamna Everywhere fuseseră prezentați vizitându-l pe Shalmaneser de o sută treizeci și șapte de ori, cu mult mai mult decât se putea permite oricărei alte activități, cu excepția celor de voie.

Orbitând în jurul Triptinei, Bennie Noakes era mai mândru că imaginația lui îl produsese pe Shalmaneser decât ar fi fost pentru orice altceva la care ar fi putut visa.

De fapt: el era un dispozitiv Micryogenic ® din familia cunoscută ca grupul Thecapex (THEoretical CAPacity EXceeds – adică superior creierului uman, se subînțelege) și din a patra generație a familiei, predecesorii lui fiind modelul pilot Jeroboam, Rehoboam, care putea fi obținut din comerț, dintre care peste o mie erau în stare de funcționare și acel Nebuchadnezzar, plat ca un fund de tăiat pâine, în trupul căruia s-au găsit atâtea microfoane încât au renunțat la proiect și l-au demontat.

Numărul problemelor tehnice care au trebuit rezolvate înainte de punerea lui în funcțiune desfide orice descriere; programul final referitor la o reprezentare schematică necesită patrusprezece ore de activitate operativă a șase Rehoboami legați în serie, o capacitate care a fost calculată de departamentul publicitar ca asigurând o soluție de o mie de ani pentru orbitele sistemului Solar, cu o eroare de câteva zecimale. Apoi, folosindu-se o asemenea capacitate pentru o perioadă de timp atât de îndelungată, orientată în direcția unei singure sarcini, ar fi putut duce la producerea a șase erori simultane, la un nivel de treizeci la sută, deci ar fi existat o șansă din trei ca atunci când vor fi realizat varianta finală să se producă o greșeală iremediabilă.

Într-adevăr, o parte a membrilor echipei de proiectare au fost auziți de curând exprimând ideea cu adevărat eretică cum că în proiect se strecurase o greșeală. La ora asta, susțineau ei, ar fi trebuit să se stabilească dincolo de orice îndoială că Shalmaneser avea o conștiință în sensul uman al cuvântului, era posesorul unui eu, al unei voințe și personalități. Alții, mai deciși, susțineau că existau deja dovezi referitoare la această conștiință a computerului, aducând

ca dovadă comportamentul imprevizibil al mașinii, manifestat cu ocazia îndeplinirii unor sarcini.

Psihologii chemați să rezolve problema s-au împărțit și ei în două tabere. Unii au declarat că problema nu avea nici o soluție, referindu-se iar la vechea lor chestiune încuietoare: dată fiind o cameră împărțită în două de un paravan și o voce care vine din cealaltă parte, cum poți să descoperi că vocea aparține unui computer inteligent sau unui om? Adversarii lor susțineau că în nerăbdarea lor de a vedea conștiința mecanismului, inventatorii au aranjat o profeție care se autoîmplinește – programaseră proiectul în așa fel încât să lase impresia de conștiință atunci când informația era procesată de sistem.

Publicul, în cea mai mare parte a lui, nu manifesta nici un interes în disputa dintre experți. Pentru ei Shalmaneser era o legendă, un mit, un erou popular, o celebritate. Având toate aceste calități, nu mai avea nevoie să fie și o conștiință.

La câteva zile după ce-i fuseseră introduse inputurile verbale, Shalmaneser a devenit primul computer din istorie înzestrat cu suficiente resurse pentru folosirea limbii engleze, indiferent de tonul vocii interlocutorului. Unul dintre tehnicieni l-a întrebat sub impulsul momentului:

– Shal, tu ce crezi? Ești sau nu o entitate conștientă?

Chestiunea a durat atât de mult pentru a fi analizată – o înregistrare de trei sferturi de minut – încât cel care pusese întrebarea s-a alarmat teribil când a început să sosească răspunsul.

– Îți va fi imposibil ca tu să hotărăști dacă răspunsul pe care îl dau acelei întrebări e adevărat sau fals. Dacă răspunsul va fi afirmativ, se pare că nu există nici o metodă prin care să verific acuratețea afirmației prin referire la evenimente din afară.

Ușurat de obținerea unui răspuns, chiar dezamăgitor cum era și după o întârziere îngrijorătoare, cel ce pusese întrebare replică scurt:

– Și atunci, dacă tu nu poți răspunde, pe cine să întrebăm – pe Dumnezeu?

– Dacă puteți lua legătura cu El, spuse Shalmaneser, sigur că da.

„Cazul Terezei – o poveste instructivă
Ce ne-arată cât de extrem de seductivă
O shigi poa' să fie
Dacă-a ei anatomie
E mai întîi făcută super-conductivă."

Citat în organul de presă al corporației General Technics, ianuarie 2010.

continuitate (19)

SEMPER ALQUID NOVI

Norman trebui să recunoască îngrozit că adăpostul tihnit pe care și-l închegase nu-l ajuta deloc să facă față furtunii de informații care se abătuse asupra lui, amenințând să-l sufoce. Se forța să meargă înainte, cu ochii roși, uneori răgușit, uneori suferind din cauza cumplitelor indigestii, până când a fost gata să se împace cu starea de disconfort fizic produsă de durerile care sporeau.

Dacă proiectul Beninia avea să fie transpus în realitate, atunci trebuiau negociate cele trei obstacole majore. Prima: strălucirea timpurie a PMAM începuse să pălească și deținătorii de acțiuni începuseră să scape de părțile lor – ceea ce, în timp ce permitea personalului lui GT să știe când să cumpere la preț redus, genera un climat de insatisfacție pe piață. În al doilea rând trebuia asigurată o majoritate de două treimi la întrunirea generală. În al treilea rând, președintele Obomi făcuse pasul decisiv de a-și informa poporul cu privire la starea sănătății sale, ceea ce însemna că nu prea le mai rămânea timp. Elihu susținea că lui i-ar plăcea planul, cu condiția ca acesta să garanteze păstrarea acelei prietenii atât de îndelungate, dar era imposibil de prevăzut cu ce anume va fi de acord succesorul președintelui.

Presiunile exercitate asupra lor îi obliga să exploateze la maximum incredibila viteză a lui Shalmaneser. Nemulțumiți de faptul că acesta trebuia să construiască și apoi să distrugă o sută de ipoteze zilnic, au început să netezească drumul spre activitatea care presupunea contactul cu lumea exterioară, făcându-și timp și pentru întrebările adresate direct despre problemele care nu fuseseră total limpezite prin programele scrise.

A fost pentru prima oară când Norman a avut șansa de a lucra direct cu Shalmaneser. Cu o noapte înaintea dialogului avut cu computerul a visat că fusese zidit de viu în hârtiile „ipotetice" de un verde-pal cu care se obișnuise deja; în noaptea imediat următoare, visă că îl aude adresându-i-se prin telefon, prin aparatul TV și de-a dreptul prin aer.

Cu toate aceste,a șansele de a visa erau reduse. Cu riscul de a se fi epuizat, continua să țină piept solicitărilor. De cel puțin șase ori pe zi Bătrâna GT îl chema pentru a-i furniza informații pe care le-ar fi putut obține mult mai simplu de la o bancă de date, dar de fiecare

dată reușea să ofere răspunsuri satisfăcătoare. În cadrul unor conferințe nesfârșite oamenii i se adresau pentru opinii și îndrumări, în timp ce el răspundea mecanic, de parcă el însuși ar fi fost un computer care producea statistici, date, fragmente de istorie, până și opinii personale de-a dreptul banale pe care ascultătorii le preluau la fel de necritic ca și restul informațiilor.

Începuse să se simtă oarecum mai mulțumit de sine însuși. Sub masca bine cosmetizată pe care și-o pusese pentru a-și croi drumul spre vârful acelei lumi de nătărăi se ascundea totuși ceva substanță. Se temea că dincolo de aparență se afla un mare gol.

Alte două motive îl ambiționaseră însă și mai mult decât dorința de a-și dovedi sieși de ce era în stare. Unul era admirația pe care o avea față de Elihu Masters, care descoperise substanța aceea pe vremea când încă mai purta masca și pariase pe ea – o carieră de mare succes. Norman își plecase întotdeauna urechea spre difuzoarele mai discrete ale companiei; acum afla pe această cale că, dacă proiectul Beninia reușea, Elihu ar fi devenit mai mult ca sigur noul ambasador la ONU, recuperându-și în felul acesta prestigiul pierdut atunci când optase pentru Port Mey în loc de Delhi.

Dar dacă planul nu reușea, ar fi fost un om terminat.

Cel de al doilea motiv era pur și simplu uimirea lui. La sfârșitul primei săptămâni, când a conceput planuri cu o asemenea intensitate, ajunsese să știe despre Beninia mai multe lucruri decât despre oricare dintre locurile în care trăise până atunci. Și asta fără să fi pus cel puțin o singură dată piciorul pe pământul acela. Mai înainte, datele pe care le acumula erau pur și simplu înghițite de el și formau un adevărat morman în mintea lui, o grămadă prin care trebuia să răscolească pentru a găsi ceva. Încetul cu încetul aceste date au început să prindă o configurație tot mai limpede, stabilind și corelații între ele, luând astfel aspectul unei chestiuni complicate.

Pentru numele lui Allah Milostivul, cum a ajuns Beninia să arate așa?

Ar fi putut însă bănui că toată acea cantitate de informații istorice era legată de o șmecherie legată de public relations: „Toată lumea știe", cam la așa ceva se reducea totul – că atunci când puterile coloniale europene au pătruns în Africa, triburile din zona ecuatorului și din sud erau într-o stare cumplită de sălbăticie atestată de o sumedenie de fapte, de la raidurile ucigașe ale populației Shaka Zulu, până la hotărârea de neclintit a triburilor de a-și vinde copiii stăpânilor de sclavi arabi. „Toată lumea știe" că după retragerea

europenilor lucrurile au revenit la ceea ce au fost, agravate acum de amărăciunea acumulată în timpul ocupației străine.

Nu și în Beninia. Așa cum spusese Elihu, Zadkiel Obomi reușise miracolul de a crea o variantă africană a Elveției, lucru realizat prin dansul pe sârma unei neutralități păstrate cu încăpățânare, sârmă întinsă peste un iad de violență.

Dar ce avusese el ca să – ca să creeze *forța* necesară unei astfel de realizări? Iată punctul în care Norman se izbea de un zid peste care nu reușea să treacă. Neutralitatea Elveției era clădită pe avantaje clare: o poziție geografică cheie, de care numai Napoleon avusese nebunia să nu țină cont dintre toți Attila moderni – până și naziștii au considerat că e mai bine pentru ei să nu se atingă de Elveția; o reputație pentru corectitudine în afaceri, păzită cu sfințenie, ceea ce făcea din ea centrul internațional al finanțelor; o adevărată artă în industria de mare precizie, ceea ce transforma lipsa de resurse minerale într-o adevărată binecuvântare.

În contrast, Beninia: așezată între rivali puternici, care ar fi sacrificat bucuroși o armată sau două de muncitori necalificați pentru a-i anexa principalul port și rutele fluviale care traversau Mondo Hills; o economie neviabilă, susținută numai de ajutorul extern, departe de a fi industrializată, ba chiar într-un grad de înapoiere cu totul neobișnuit până și pentru Africa.

Toate aceste anomalii îi dădeau dureri de cap lui Norman. Dar nu se lăsă și își extinse aria întrebărilor până în punctul în care secția de cercetări a trimis un memoriu în termeni furioși prin care cerea să se descopere ce legături existau între evenimentele primului an din calendarul musulman și aventura economică a secolului douăzeci și unu.

Norman simțea că dacă ar reuși să-și lămurească această problemă n-ar mai fi atât de șocat de țărișoara asta uitată de lume.

Și totuși Departamentul Cercetări avea dreptate. Abia dacă mai rămăseseră câteva vestigii arheologice. Săpatul în căutarea trecutului era un lux prea mare pentru Beninia.

Norman oftă și începu recapitularea celor aflate.

„Fericită e țara care nu are istorie" – și mult timp zona cunoscută mai târziu sub numele de Beninia a dovedit acest lucru. Prima ei intrare pe scena omenirii a avut loc în perioada de glorie a comerțului african cu sclavi, când, sub presiunea arabilor, holainii – o subramură a berberilor, de credință musulmană și rasă hamitică – au trecut de Timbuktu spre golful Beninia. Acolo au dat de o enclavă Shinka, flancată de populații Mandingo și Yeruba.

Acești vecini obișnuiau să lase Shinka complet părăsită, susținând că ei ar fi fost vrăjitori foarte puternici, capabili să scoată inima din trupul unui luptător cu adevărat viteaz. Lucru de care holainii își cam băteau joc; ca buni musulmani nu credeau în vrăjitorii și apoi pașnicii și primitorii shinka – pe care nici ideea sclaviei nu-i stârnea prea mult – nu ofereau nici un motiv de temere.

Mânați de intenția de a-i închide pe Shinka în țarcuri, ca pe niște vite, ceea ce le-ar fi oferit o sursă permanentă de sclavi, holainii s-au instalat ca noii stăpâni ai zonei. Dar, ca și cum totul ar fi fost supus forței magice a triburilor vecine, tentativa a eșuat. După douăzeci de ani nu se mai forma nici o caravană cu sclavi. Încetul cu încetul, holainii au fost absorbiți de populația pe care au găsit-o inițial aici, ajungând să ducă o viață pașnică de agricultori, până când, în secolul douăzeci, numai dialectul lor și anumite trăsături fizice, ca de pildă „nasul nordic" și lățimea frunții, mai constituiau mărturii pentru identitatea lor.

Poate că superstițiile au fost acelea care au determinat refuzul negustorilor ce asigurau transporturile de sclavi pentru Europa să se încurce cu shinka. Invocau scuze de felul că shinka ofereau sclavii de cea mai proastă calitate, sau că erau bolnavi, sau că erau protejați de Shaitan. În timpul unui raid sau două conduse de europeni, au rămas neatinși, până în vremea exploatării coloniale.

Când împărțeala teritoriilor era în plină desfășurare, englezii i-au izgonit pe spanioli, care își păstraseră un punct comercial în apropiere de modernul Port Mey, ca pe o anexă a centrului lor de pe insula cea mai apropiată, Fernando Po, dându-le în același timp de înțeles francezilor din învecinatul Togo că Beninia se va afla de acum înainte sub cea mai directă îngrijire a britanicilor.

Cam aceasta era în mare situația, la care se adăugau reglementările legislative, analoage cu acelea din Nigeria, prin care se decreta „O Colonie a Coroanei Britanice și Protectorat".

Și asta până în 1971, când Oficiul Colonial din Londra căuta o cale prin care să se descotorosească de ultimele rămășițe coloniale atât de stingheritoare, de peste mări. Unele, cum ar fi fost micuțele insule din Pacific, erau cazuri lipsite de orice speranță și singurul și cel mai bun lucru era să le fi aruncat într-altă poală, cea a australienilor, de exemplu. La început se părea că Beninia nu va crea nici cea mai mică dificultate. La urma urmei, Gambia, care avea cam aceeași suprafață, era independentă de o bună bucată de vreme.

Greutățile au început să apară atunci când s-a pus problema găsirii cuiva căruia să-i fie încredințată guvernarea. În Beninia erau câțiva funcționari capabili, dar din cauza paternalismului musulman, adaptat prejudecăților legate de școlile britanice pentru băieți din secolul nouăsprezece, cei mai mulți dintre ei fuseseră cooptați de minoritatea nordică a holainilor. Exact același lucru se întâmplase și în Nigeria. După obținerea independenței, grupul majoritar s-a revoltat împotriva moștenirii reprezentate de prejudecățile de sorginte victoriană. Oficiul Colonial nu a mai avut nici un chef să repete greșeala, deși se părea că shinka nu aveau nici o înclinație pentru politică. De fapt, dacă ar fi avut buna intenție de a-și fi organizat un partid politic care să se agite pentru independență, această chestiune nu ar mai fi apărut niciodată.

Învârtindu-se prin zonă, birocrații londonezi au dat peste un tânăr beninian care, chiar dacă nu avea prea mulți adepți, se bucura de o largă stimă. Zadkiel Frederick Obomi studiase în Marea Britanie și SUA. Provenea dintr-o familie respectabilă din pătura de mijloc. Ambiția lui era să devină realizator TV pe probleme de educație, drept pentru care își tot făcea de lucru la singura stație de televiziune din zona Golfului – ținea conferințe, edita buletine de știri și făcea comentarii legate de problemele curente ale shinka și holainilor. A fost ales să supravegheze editarea știrilor referitoare la conferința Organizației pentru Unitatea Africană și delegațiile din Etiopia și Africa de Sud l-au apreciat pentru calitățile lui, ceea ce nu mai lăsa nici un dubiu cu privire la acceptarea lui în afara Beniniei.

Cât despre Beninia însăși, lucrurile nu mai stăteau la fel, mai cu seamă pentru că el nu se gândise niciodată să devină președinte. În cele din urmă a fost totuși convins că era cel mai în măsură să preia o asemena funcție și, când numele lui a fost supus unui referendum, atât shinka, cât și holainii l-au votat cu o majoritate zdrobitoare împotriva unui candidat susținut mai cu seamă din fonduri egiptene.

Recunoscători, britanicii au rebotezat Casa Guvernatorului – au numit-o Palatul Prezidențial – și au plecat acasă.

La început, mai cu seamă din cauza independenței, noul președinte părea că bate pasul pe loc. Primul lui cabinet, format cu o majoritate holaină și în defavoarea shinka, cu vădite porniri părtinitoare față de primii din cauza dominației lor administrative, n-a reușit practic nimic. Totuși, încetul cu încetul i-a înlocuit pe miniștrii de formație britanică, numind în locul lor oameni selectați de el, dintre care unii s-au angajat voluntar, venind acasă din posturi confortabile, cum era actualul ministru de finanțe, Ram Ibusa, care era profesor de economie la Accra.

Spre uimirea tuturor, a reușit să facă foarte bine față unei crize care amenința cu încheierea primului său mandat.

Devenise o practică aproape comună, specifică sfârșitului secolului douăzeci, în fostele colonii franceze și britanice din jurul Beniniei, izbucnirea conflictelor tribale, transformate în răzmerițe, încheiate uneori cu câte un război civil de o săptămână sau două. Avuseseră loc mari mișcări sociale ale populațiilor inoko și kpala. Cum Beninia era cea mai la îndemână și cum ea nu era sfârtecată de războaie, refugiații din ambele triburi și-au găsit un adăpost acolo.

Cei care îi izgoniseră de pe meleagurile lor nu păreau deloc interesați să afle ce s-a întâmplat cu ei după aceea. Abia mai târziu, când realitatea economică a obligat câteva țări ex-coloniale să se federalizeze în grupuri care vorbeau aceeași limbă europeană – ca de exemplu Mali, Dahomey și Volta Superioară în Dahomalia, și Ghana și Nigeria în URNG – și-au dat seama de un fenomen cât se poate de ciudat.

Shinka erau chiar mai săraci decât inoko și kpala, așa că ar fi fost de așteptat să nu vadă cu ochi buni povara reprezentată de refugiații care atentau la resursele și așa obosite ale țării. Dar nu au manifestat nici un fel de ostilitate. Dimpotrivă, în Beninia a apărut o întreagă generație de străini care părea să fie cât se poate de mulțumită și total imună la sugestiile privitoare la faptul că pământurile lor ar fi trebuit alipite țărilor de origine.

Deși îl priveau pe Obomi cu spaima tradițională datorată strămoșilor lui „magicieni", uriașii cu care se învecina pendulau între pace și război. Despre război se vorbea mai cu seamă când tulburările interne făceau de preferat invocarea unui pericol extern; despre pace se vorbea mai rar și de regulă problema ei se punea după invazia unui dușman comun. De regulă se pretindea că aventurierul german al cărui atentat de mântuială îl costase ochiul pe Obomi fusese angajat și plătit de Cairo. Ostilitatea pe care holainii au manifestat-o față de noțiunea de pan-islamism a avut drept rezultat hotărârea ca lumea arabă să-și reia invectivele tradiționale la adresa Israelului.

Iată însă că acum se părea că lunga pace trăită de Beninia urma să fie zguduită pentru totdeauna. Dacă după retragerea lui Obomi ar fi izbucnit o dispută pentru succesiune, vecinii nu ar fi ezitat să atace. Intervenția lui GT ar fi putut să prevină războiul – Shalmaneser trecuse în revistă toate soluțiile ipotetice și dăduse un verdict aproape zeiesc.

Și totuși Norman era ros de îndoială. La urma urmei, Shalmaneser putea analiza situația doar în funcție de datele care i se ofereau. Să presupunem că viziunea lui Elihu era optimistă din pricina

dragostei lui pentru Beninia. Oare lucrul acesta nu afecta calculele computerului?

Părea cea mai pură absurditate să transformi o țară lovită de foamete, sărăcie, și boală, fostă colonie, într-un cap de pod al bunăstării, în numai douăzeci de ani. Și apoi nu exista nici o universitate, nici măcar o școală tehnică superioară – nimic mai mult decât o școală contabilă particulară, din care guvernul își luase deja crema absolvenților.

Bineînțeles că s-a susținut cât se poate de tare că toți băieții din țară acumulaseră un minim de știință de carte și un rudiment de limbă engleză. Educația nu era câtuși de puțin desconsiderată în Beninia – aveau chiar mai puțini chiulangii decât profesori. Setea de carte putea să reprezinte o compensație pentru deficiențele apărute în alte sectoare.

Poate...

Norman renunță cu un oftat la nedumeririle lui. Era posibil ca semnul de exclamare din dreptul Beniniei să se transforme într-un mare semn de întrebare încuietoare. Dar asta numai în mintea lui. Adevărul sălășluia în lumea reală, și el devenise conștient de modul sistematic în care se izolase de realitate.

Îi spuse toate acestea lui Chad Mulligan, într-una din ocaziile tot mai rare când se afla acasă suficient de mult timp pentru a-și petrece câteva minute discutând. Inima sociologului făcuse dovada că el nu avea nici cea mai vagă intenție de a putrezi în mormântul în care se vârâse; reflexele și deprinderile intelectuale, nealterate de cei trei ani petrecuți în mocirlă, îl împinseră înapoi spre vechile deprinderi ale studiului și găsirii argumentelor.

Răspunsul lui la remarca lui Norman debută cu o strâmbătură plină de dezgust.

– Ce te derutează pe tine, coddere, e intraductibilitatea lumii exterioare! Okay, te înțeleg – doar și eu am aceeași problemă. Nu pot să țin suficient alcool în burdihanul ăsta al meu pentru a-l distruge conform planului. Până să leșin, borăsc! Așa că ce te înverșunează atât de tare împotriva Beniniei?

– Nu e vorba de țară, oftă Norman. Ci de faptul că nimeni nu pare să fi sesizat această situație total anormală a unei întregi națiuni care stă pe buza unui vulcan politic fără să bage de seamă.

– Cu un vulcan în plină erupție, cine dracu crezi că mai are timp să se ocupe de neamurile care-și văd înainte de treburile lor? mormăi Chad. De ce nu încerci să-ți amâni frământările pentru clipa

când vei ajunge acolo, să vezi cu propriii tăi ochi? Apropo, când au de gând să te expedieze?

– În clipa când proiectul va fi finalizat, răspunse Norman. Elihu și cu mine îl vom prezenta împreună președintelui Obomi. Asta ar mai însemna vreo trei sau patru zile. Avu o ezitare. Știi ceva? continuă el. Mi-e frică de ce voi găsi acolo.

– De ce?

– Pentru că... Norman se trase de barbă cu un gest stângaci. Din cauza lui Donald.

– El ce dracu are de a face cu toată povestea asta? A fost expediat exact în cealaltă parte a lumii.

– Pentru că timp de patru ani am împărțit acest apartament , și tot timpul l-am crezut un tip neimplicat, acare se complace într-o viață comodă, cenușie. În nici un caz genul de om despre care să-ți formezi o opinie puternică. Ca pe nepusă masă să-mi spună că el era vinovat de violențele în care m-am trezit implicat – asta s-a întâmplat în East Side. Doar ți-am mai povestit, nu-i așa?

– Ai spus tu ceva la petrecerea Guineverei. Păi asta au mai povestit atâția alții. Chad ridică din umeri. Sigur că a-ți asuma răspunderea pentru declanșarea unor asemenea tulburări mi se pare cel puțin o aroganță, dar am început să pricep încotro bați. Vrei să spui că te întrebi dacă nu cumva beninienii nu sunt și ei făcuți cam din același aluat, capabili să declanșeze un adevărat dezastru atunci când își vor face intrarea pe scenă.

– Nu, răspunse Norman. Mă întreb dacă nu cumva eu sunt ignorantul care e în stare să declanșeze dezastrul.

context (17)

RESIMȚIND DEPĂȘIREA CONTULUI

– Da, mă numesc Chad Mulligan. Nu sunt mort, dacă ăsta era cumva subiectul următoarei tale întrebări stupide. Și nu mă doare nici în cur de scopul telefonului tău, chiar dacă ești de la SCANNER. Dacă vrei să vorbesc, o voi face despre ce am eu chef, nu despre ce ai dori tu. Dacă accepți această condiție, poți să dai drumul magnetofonului. Altfel întrerup legătura. Perfect. Atunci o să-ți vorbesc despre cei săraci. Știi unde ar trebui să cauți un om sărac? Nu e nevoie să bați străzile prostește în căutarea vreunui nenorocit care doarme pe unde apucă, îmbrăcat ca vai de capul lui. Doar acum câteva zile aș fi fost poate chiar eu unul dintre ăștia peste care s-ar

fi putut să dai și, după cum vezi, eu valorez cam câteva milioane de dolari.

Și nici nu e nevoie să mergi până în India, Bolivia sau Beninia în căutare de săraci. E suficient să te deplasezi până în fața primei oglinzi.

Acesta este, probabil, momentul în care te-ai hotărât să te strâmbi dezgustat – nu mă refer la tine, coddere, mă refer la oricine vrea să audă, dacă ai curajul s-o difuzezi prin SCANNER. Hei, tu de colo! Ești pe punctul de a da faliment și nici nu te interesează. Și nici nu cred că dacă ți s-ar atrage atenția te-ar interesa, dar eu, cel puțin, îți aduc date concrete.

Un codder care a dus-o așa cum am făcut eu în ultimii trei ani, fără casă, sau cel puțin un geamantan, nu e neapărat sărac, așa cum am mai spus de altfel. Dar eliberat de lucrurile care, în ultimă instanță, te obligă să accepți adevărul, are șansa de a analiza situația cu detașare și să o aprecieze cu realism. Și unul dintre lucrurile pe care le poate vedea e ce s-a schimbat și ce nu în bravul și noul nostru secol.

Ce îi dai unui cerșetor? Nimic, probabil – dar dacă tot începi să sapi prin buzunare, fă-o cu toată mâna. În fond, permisul lui lunar îl costă dublu față de ce îi vei da tu. Așa că nu-i chiar sărac. În ultimii cincizeci de ani, prețurile au crescut aproape de șase ori, dar acum cincizeci de ani ar fi trebuit să-i dai unui cerșetor un sfert, sau chiar o jumătate de dolar. În același timp și cerșetorii au avansat în ce privește veniturile lor.

În timp ce tu ai stat pe loc.

Lucrurile care au crescut de aproximativ șase ori includ venitul tău, costul hranei și îmbrăcămintei, costul diverselor mărunțișuri, fără de care nu poți simți că ești cineva – un televizor holografic, de exemplu – și rate, întreținerea casei în general, cum ar fi notele de plată pentru încălzire.

Lucrurile care s-au mai ieftinit puțin, printre care și transportul urban – ăsta e, ca să zic așa, un semn distinctiv pentru New York, pe care îl amintesc acum pentru că eu însumi sunt un newyorkez prin adopțiune – care costă numai optzeci de cenți, în loc de un dolar și douăzeci de cenți, cât ar fi trebuit să fie dacă ar fi ținut pasul cu toate celelalte; și, spre marea uimire a majorității, taxele din care se întrețin lucruri pe care nu le mai analizez acum, ca sănătatea publică și învățământul, care nici nu se prezintă tocmai rău în momentul de față.

Dar ce a cunoscut o scumpire spectaculoasă? Apa, de pildă. Știai că plătim de *unsprezece* ori mai mult pentru apă decât acum

cincizeci de ani, fără însă a consuma nici măcar cu un strop mai mult ca atunci, pentru că nu prea mai există apă?

Și spațiile de recreere! Știai că existența unui spațiu în aer liber, suficient de mare, aflat în imediata apropiere a casei tale, atrage după sine un spor de treizeci la sută taxelor pe care le plătești?

Și sănătatea însăși! Nu mă refer la îngrijirea din spitale, care e foarte bună azi. Mă refer la sănătatea naturală, normală, cea de zi cu zi, rezistența la infecții și la consumul abuziv de energie.

Probabil că l-ai recunoscut, din ceea ce ți-am spus, pe Noul Sărac, așa cum i se spune acum. Poate că nici nu știi cum... ; poate că ești cu adevărat uimit de felul în care i-ai putea numi când îi vezi în hainele lor curate, cu tot felul de zorzoane drăgălașe care s-ar putea să nu fie chiar ultimul răcnet în materie de modă, dar care sunt funcționale și suficiente. Deci îi poți numi, nu-i așa?

Bun, și acum faptul după care îi recunoști este acela că ei nu cheltuiesc – *nu pot* să cheltuiască – pentru a-și procura lucrurile care te ajută pe tine să duci un trai normal. Ei mănâncă acel gen de carne crescută forțat. Tu faci la fel, dar tu mai adaugi capsule de proteină și vitamina B12. Ei beau lapte pasteurizat, neperisabil. Ca și tine, de altfel, dar tu mai iei și tablete de calciferol. Ei consumă ouă produse în baterii. Și tu la fel, dar tu mai iei și vitamina A. Și chiar așa stând lucrurile, probabil că tu mai iei pastile Wakeup, energizante, tranchilizante, niacin, riboflavin, acid ascorbic – eu am văzut dulăpiorul de medicamente al unui amic unde erau toate chestiile astea.

Și cu toate astea, tu pierzi. Cazi din ce în ce mai jos.

Acum un moment am folosit o linie de bază de acum cincizeci de ani. Să mai folosesc una. Ce e nou pe aici? Cei cincizeci de ani, dintre 1910 și 1960 au văzut intrarea în casele cetățenilor de nivel mediu din țările occidentale, și o bună parte din cele neoccidentale, a telefonului, radioului, televizorului, automobilul de tristă amintire, obiectele din plastic, mașina de spălat, soba electrică, fierul de călcat, aparatul de prăjit pâine și mixerul, ca să nu mai vorbim de congelator, aparatura hi-fi, magnetofon.

Am făcut o plimbare prin zona unde locuiesc, care aparține unui membru foarte bine plătit din conducerea uneia dintre cele mai mari companii ale noastre. Nu am putut să descopăr nici măcar un singur lucru la fel de revoluționar ca acelea pe care le-am enumerat. Este adevărat că aparatul TV e holografic, dar principiile holografiei au fost descoperite în anii 30, ai înțeles? Erau gata să aplice holografia în televiziune încă din 1983 sau 1984, dar totul a fost lăsat pentru mai târziu. De ce nu?

Pentru că nu ți-l puteai permite.

Același lucru și cu ecranul de la telefonul pe care îl ai. În Rusia, videotelefonia exista încă din anii 60. Dar tu abia în anii optzeci ți l-ai putut permite. Și se mai spune despre el că ar fi nou – după treizeci de ani? De ce crezi că ți se fac înlesniri bănești atât de generoase pentru schimbarea aparaturii, atunci când treci de la modelul anului viitor la un altul care va urma abia după aceea? Pentru că parte din piese vor fi puse la loc în noul aparat, și ceea ce nu mai poate fi recuperat după demontare va fi vândut ca rebuturi, repet, rebuturi, extrem de prețioase.

Proiectul celei mai mari clădiri din această țară costă chiar în clipa asta o sută de milioane de parai. Și ce crezi că e? Te înșeli. E o pușcărie.

Prieteni, nu e nevoie să bateți drumul până în India sau Africa pentru a găsi oameni aflați la limita sărăciei. *Voi sunteți aceia.* Resursele noastre s-au subțiat într-un asemenea hal încât, dacă cineva ar dori să bea un galon de apă în doar o singură secundă, ar trebui să plătească de unsprezece ori mai mult ca în 1960. Fără TV se poate trăi, fără telefon se mai poate trăi. Dar fără apă? Uhu! Nu murim de foame, dar dacă ai vrea să urmezi un regim care să se potrivească perfect nemaiîntâlnitei tale înălțimi și musculaturi, vei plăti nu de șase ori mai mult față de cât dădea vechea generație, ci de nouă sau chiar de zece ori mai mult, în funcție de vitaminele pe care ți le administrezi și de celelalte ingrediente.

Îți voi mai spune câteva lucruri despre niște mărunțișuri pe care nu le ai pentru că nu ți le poți permite – și cu asta termin. Poate că ai acasă un computer de uz casnic de dimensiunile aproximative ale lui Rehoboam, care îți oferă accesul la tot atâta informație cât ți-ar putea pune la dispoziție o întreagă bibliotecă din provincie, și care în același timp îți poate repartiza bugetul în funcție de cheltuieli, îți pune diagnosticul și îți prescrie medicamentele în caz de boală, și care te învață cum să prepari un *cordon bleu.* Ai putea avea o mobilă cu adevărat polifuncțională, care își schimbă nu numai forma, dar și materialul din care e confecționată, așa cum fac și Karatandurile, de la blană până la netezimea oțelului inoxidabil. Ai putea avea un sistem de colectare a gunoiului care și-ar scoate singur banii prin recondiționarea a tot ce ar intra în el, reîntorcându-ți-le sub forma de lingouri de metal și barili de hidrocarburi. Ai putea fi posesorul unei microcentrale de producere a energiei pentru toată aparatura electrică din casa ta, ceea ce te-ar scuti de notele de plată ale curentului pentru luni întregi și de întreruperile produse de suprasolicitările din timpul iernii.

Mai ține-ți vorba doar o clipă, aproape că am terminat.

Când spun că le-ai fi putut avea, nu vă am în vedere pe toți. Vreau să spun că dacă tu ți le-ai fi putut permite, vecinul tău n-ar fi avut acces la ele, sau dacă e să mă refer la unități mai mari, cum ar fi un oraș, atunci dacă ele ar fi existat în casele urbei tale, următoarea localitate nu și le-ar mai fi permis. E clar? Știința există pentru a face toate aceste lucruri posibile, dar cum noi suntem doar la un pas de ruină la nivelul întregii planete, în casa ta nu se află practic nimic din ceea ce bunicul tău n-ar fi putut recunoaște de la prima privire și n-ar fi știut cum să le folosească fără să fie instruit în acest sens, dar și mai grav e că probabil s-ar fi plâns de duhoarea care emană din containerele cu gunoi din stradă, tot așa cum s-ar fi plâns și de putoarea trupului tău, pentru că apa era mai ieftină pe vremea lui, când puteau face duș de câte ori aveau chef, sau chiar o baie completă dacă simțeau nevoia.

All right, coddere, sunt sigur că tare ai mai fi vrut să mă întrerupi sub pretextul că nu poți folosi toate chestiile astea pe SCANNER. Dar ce părere ai avea să-i prezinți uneori pe Mr. & Mrs. Everywhere dormind pe străzile Calcuttei?

continuitate (20)

UMBRA STRĂBUNULUI LOA

Curelele ajustate foarte fix, pe care pasagerii nu le puteau scoate pe tot timpul călătoriei, pentru că la înălțimea aceea pericolele se puteau ivi în orice clipă, îl obligau pe Donald să se gândească la celulele și cămășile de forță. Întreg compartimentul destinat pasagerilor se putea transforma exact în așa ceva – o cameră de forță capitonată în cazul unui accident. Un expres se izbise cândva de treapta a treia a unui satelit, care, desprinsă de corpul satelitului, cădea în atmosferă, dar toți cei șase sau șapte pasageri au supraviețuit.

Așa e corect. Așa e înțelept. Avem nevoie de celule bine capitonate care să ne ferească de propria noastră inteligență sălbatică.

De asemenea se putea compara și cu un pântece care își transporta puietul spre o destinație necunoscută. Tot ceea ce știau pasagerii era că puteau fi născuți în Accra în loc de Gongilung, uitându-se pieziș la acei străini care sunt înalți și negri în loc să fie galbeni și mărunți.

Donald spera ca lucrurile să stea așa.

Când însă cutia de conserve s-a desfăcut – în exclusivitate pentru el –, se trezi deversat în Gongilung, exact așa cum i se promisese. Se îndreptă cu gesturi mecanice, sub privirile curioase ale tovarășilor de drum, spre ieșirea din expresport, urcându-se pe platforma mobilă care urma să-i aducă bagajele în sala de așteptare. Uitându-se pe ferestrele laterale, descoperi uimit că privea două lucruri pe care nu le mai văzuse niciodată în viața lui.

La numai cincizeci de iarzi distanță era alimentat un expres chinezesc care avea desenate pe părțile laterale simbolurile țării: steaua roșie și soarele alb. Iar dincolo de acesta, în depărtare, voalat, dar fără să fie mascat de stropii mărunți ai burniței, primul vulcan activ pe care îl văzuse vreodată.

Păi ăla trebuie să fie Străbunul Loa!

Ceea ce văzuse până atunci numai pe hărți îi era dat acum să vadă chiar la fața locului. Înalt de nouă mii de picioare, muntele își fierbea măruntaiele deasupra strâmtorii Shonago, fumegând meditativ, uneori tresărind ca un bătrân care moțăie, visând la zilele tinereții, aruncând câteva roci departe de conul lui. Până în 1941 existase și acolo o strâmtoare, transformată acum într-un istm format din lavă și cenușă. Cu ocazia acelei răbufniri, Străbunul Loa secerase vreo două mii de vieți, mai cu seamă pescari omorâți de *tsunami*. În nici un caz nu intra în categoria monștrilor, care se puteau lăuda cu treizeci și șase de mii de victime, rămânea însă un vecin puternic și periculos.

Aici se întindea insula Shongan, îngustă și lungă, pe care se aflau capitala Gongilung și alte câteva orașe importante. Dincolo de vulcan era insula Angilam, mai mică și mai rotundă. La stânga, sau spre est, așa cum stătea el, lungul lanț al arhipelagului zvârlit ca un arc, care dacă ar fi fost prelungit ar fi cuprins și Isola; la dreapta, insulele împrăștiate formând un fel de hexagon. Devenise deja un loc comun printre scriitorii din Yatakang să-și compare țara cu un iatagan, insulele cele mai vestice formând vârful lat al lamei. Iar aici, unde era mânerul, se afla centrul puterii.

Privea atât de uimit în jurul lui, încât se împiedică la capătul platformei mobile care îl adusese la porțiunea fixă din sala de așteptare. Amețit, luptându-se să-și recapete echilibrul, aproape că se lovi de o fată îmbrăcată în costumul tradițional format din sarong și papuci, care îl privea cu un dispreț distant.

De când terminase cursul de pregătire ultraconcentrat, practicase scrisul și cititul yatakang, mai puțin conversația; puterea lui de a stăpâni subtilele sunete asiatice se diminuase. În încercarea de a atenua impresia atât de proastă pe care tocmai o produsese, dădu

drumul unei scuze în yatakangă, dar ea îl ignoră într-atât, încât el se întrebă dacă nu spusese doar un sfert din formulă.

Uitându-se pe faxul care cuprindea lista de pasageri ai expresului, fata spuse fără nici cea mai mică urmă de accent:

– Dumneavoastră trebuie să fiți Donald Hogan, mă înșel cumva?

El făcu un semn de aprobare din cap.

– Mergeți la Poarta Cinci. Acolo vi se va da bagajul.

La mulțumirile lui, ea înclină ușor din cap, dar aceasta a fost singura atenție pe care i-a acordat-o, după care s-a întors pentru a-i saluta pe noii pasageri veniți pe platforma mobilă. Cu fața arzându-i de rușine, Donald străbătu sala, îndreptându-se spre șirul de birouri, care puteau fi văzute în orice expresport, împărțite în porți, fiecare păzită de un ofițer al centrului de imigrare și de un om al vămii, în uniformă albicioasă cu șapcă neagră.

Își dădea seama cât se poate de bine că era urmărit. Era singurul caucazian din expresport, aproape toți ceilalți pasageri fiind asiatici: localnici, chinezi, sau birmanezi; în rest se mai puteau vedea câțiva arabi și un negru solitar. Nonasiaticilor nu li se făcea nici o concesie; toate anunțurile erau scrise în yatakangă, chineză, chirilică și indoneziană.

Ajungând în dreptul Porții Cinci, se opri în spatele unei familii bogate de chinezi expatriați – expatriați, clar, pentru că vorbeau despre el în yatakangă. Fetița lor cea mai mică, în jur de opt ani, se tot mira în gura mare de cât de palid și urât putea fi.

Se întrebă dacă să-i facă de râs, pentru a se răzbuna astfel pe situația neplăcută în care fusese pus acum câteva minute, dându-le de înțeles că știe despre ce vorbeau. Încercă să se gândească la altceva, enumerându-și toate elementele care făceau ca acest expresport să se deosebească de cele de acasă. Lista era mai scurtă decât s-ar fi așteptat el. Decorul, alcătuit din plante de un roșu sau verde violent, se potrivea perfect climatului tropical de la nivelul mării Shonago – sus, pe munții care dominau insula, era mai răcoare, dar nu cu mult mai uscat. Erau la fel de multe panouri cu reclame ca acasă, deși numai puține dintre ele cu subiect comercial, deoarece serviciile publice erau sub controlul statului. Pirntre ele erau și din acelea cu un conținut politic, două cuprinzând omagii aduse mareșalului Solukarta pentru promisiunea lui de a optimiza populația. Multe linii aeriene își afișaseră panourile publicitare pe pereți: chineze, rusești, arabe, japoneze, chiar și cele afgane și grecești. Existau și inevitabilele chioșcuri conținând curiozități locale și suvenire și – doar vizibil, fără sonor – un televizor holografic cu diagonala de treizeci și trei de

inci, pus pentru pasagerii aflați în sala de plecare, separată de restul expresportului printr-un panou de sticlă colorată.

Ca și cum ar fi vrut să-i facă în ciudă, linia la care fusese repartizat se mișca mai încet decât cea din vecinătate. În cele din urmă presimți că-i va invidia pe ceilalți din jur, obișnuiți să stea pe jos, și pe care nu-i interesa câtuși de puțin dacă păreau caraghioși făcând sărituri de broască când linia începea să se miște.

Se părea că întârzierea era cauzată de un japonez aflat în fața familiei de chinezi, după toate aparențele un comis voiajor al firmei Japind, pentru că valiza lui conținea o mulțime de mostre, printre care Donald recunoscu și un Jettigun. Ofițerul controla piesă cu piesă, ghidându-se după un manual pe care îl avea la îndemână. Donald mai adăugă un element pe lista lui de diferențe: acasă ar fi existat un computer care ar fi citit conținutul fiecărui bagaj, stabilind suma de plată pentru vamă.

Agitându-se din cauza întârzierii, observă că la linia șase nu mai rămăsese decât o singură persoană, o tânără indiană, cât se poate de frumoasă, într-un micro-sari care-i cuprindea trupul zvelt îmbrăcându-i-l până la jumătatea coapsei – o modă despre care auzise că ar fi fost mult încurajată de guvernul indian din cauza economiei de textile care se realiza în felul acesta. Picioarele subțiri erau încălțate cu sandale aurii cu tocul înalt, părul nergu era strâns în vârful capului pentru a-i pune în evidență profilul patrician, în nara stângă purta un inel după moda antică – o formă ciudată de atavism care contrasta puternic cu restul modernității ei.

Să fi fost oficialitățile din Yatakang chiar atât de încuiate încât să-i refuze transferul bagajelor pe linia liberă, după plecarea shigiei?

Încă se mai întreba dacă să apeleze la bunăvoința lor, când observă că fata avea probleme. Funcționarul vamei se aplecase amenințător spre ea, iar ofițerul de la imigrație gesticula nervos cu pașaportul ei în mână.

Având în vedere comportamentul familiei de chinezi, curiozitatea manifestată în modul cel mai direct nu era un semn de impolitețe prin locurile astea. Donald își încordă auzul. La început nu reuși să înțeleagă ce se spunea; apoi observă că vameșul gângurea ceva aidoma unui copil, fără ca fata să-l poată înțelege.

Nimeni nu-și mai făcuse apariția pe linia respectivă. Se întrebă dacă ar fi cazul să-i roage pe chinezi să-i țină rândul, apoi hotărî că n-ar fi fost înțelept să le vorbească în yatakangă, și se îndreptă spre fată.

– Probabil că vorbești englezește, spuse el.

Se întoarse cu un sentiment de vădită uşurare, în timp ce ofiţerul îi aruncă o privire încruntată.

– Sigur că da! răspunse fata cu un puternic accent nord-vestic pe care britanicii îl porecliseră Bombay Welsh. Dar nu ştiu boabă de yatakangă!

Apoi îi detectă accentul, după care începu ea să se încrunte.

– Dar... nu sunteţi american?

– Cât se poate de exact.

– Păi...

– Eu însă le vorbesc limba. Nu o fac prea mulţi dintre noi. Ai vreo idee despre ce s-a întâmplat?

Îşi scutură capul cu ochii larg deschişi, deasupra cărora se afla un punct roşu al castei.

Vameşul îl întrebă pe Donald cu un ton strident:

– Tu ce vrei?

Săpând adânc prin memorie, încercând astfel să descopere intonaţia care să corespundă cât mai bine cuvintelor, ceea ce îl ajuta mai curând să le vadă decât să le audă, Donald răspunse:

– Doamna nu vă poate înţelege. În schimb pot eu să-i explic dacă îmi spuneţi mie – rar, vă rog.

Cei doi reprezentanţi ai oficialităţilor avură un schimb de priviri. Apoi ofiţerul de la imigraţie răspunse tărăgănat:

– Aici nu permitem prostituatelor să ne intre în ţară.

O clipă Donald rămase interzis. Apoi înţelese ce voiau să spună, şi aproape că izbucni în râs. Se întoarse spre shigi.

– Ei cred că eşti o prostituată, spuse zâmbind.

Expresia întipărită pe chipul ei trecu de la stupefacţie la oroare. Apoi îl privi amuzată.

– Dar de ce?

Donald riscă să o pună în faţa bănuielii la care ajunsese mai de mult timp.

– Eşti cumva văduvă?

– Da... dar cum de ai putut..? Sigur că da. Mi-a scris cineva în paşaport în yatakangă înainte de a fi plecat de acasă.

– Nu, n-a fost nevoie să citesc în paşaport. Ai reuşit să stârneşti indignarea printre localnici. În primul rând din cauza hainelor tale.

Fata se privi, părând că înţelege perfect motivul invocat de american.

– Costumul naţional yatakang este sarongul, care seamănă cu străvechiul vostru sari, cu singura deosebire că se strânge între picioare, luând forma unui şalvar turcesc. Singurele care poartă rochii atât de scurte ca a ta sunt femeile de afaceri foarte puternice şi – cum

să-ţi spun – fetele folosite pentru distracţii. În al doilea rând, cele mai multe dintre prostituatele yatakange se dau drept văduve în actele oficiale; nu este socotită o ruşine pentru o femeie rămasă fără soţ să-şi găsească alţi bărbaţi care s-o întreţină.

– Doamne! exclamă fata cu ochii şi mai larg deschişi.

– Şi, ca să pună capac la toate, cuvântul „văduvă" scris neatent poate să însemne „curvă". Să văd ce pot face.

Se întoarse iar spre cei doi oficiali nerăbdători şi le explică, alegându-şi cu grija cea mai mare cuvintele. Feţele lor deveniră mai relaxate şi după o scurtă discuţie propuseră un compromis.

– Au spus, îi traduse Donald, că dacă accepţi să iei înfăţişarea unei femei respectabile, vor fi de acord să-ţi permită intrarea în ţară. Poţi să-ţi alegi alte haine din valiză şi să te schimbi la toaleta de acolo. I-o arătă cu mâna. Sfatul lor e, însă, să-ţi faci rost cât se poate de repede de nişte îmbrăcăminte de prin partea locului, altfel s-ar putea să fii pusă în situaţii şi mai neplăcute.

– Îmi închipui, spuse ea cu o fulgerare în ochi. Îţi mulţumesc foarte mult. Să văd dacă am ceva care ar putea să nu-i ofenseze.

Îşi scotoci prin bagaje. Observând că japonezul nu se clintise încă din vamă cu toate mostrele lui, Donald rămase în aşteptare. În cele din urmă fata scoase un sari lung, verde cu auriu, pe care îl desfăşură în faţa lui.

– E o rochie de seară, dar e singura pe care mi-am adus-o. Crezi că merge?

Donald îi confirmă că oficialităţile nu mai aveau nimic de obiectat, ea îi mulţumi din nou, după care dispăru în toaleta rezervată femeilor.

Şi comisul voiajor se certa. Donald ezită; apoi încercă să sugereze oficialilor, care se lăsară în scaunele lor pentru o clipă de răgaz, că poate de data aceasta ar fi de acord să-i mute bagajele pe linia alăturată.

Cei doi îşi manifestară acordul cu o strâmbătură. Iritarea lor îl uimi pe Donald. Se întrebă dacă nu cumva îl suspectau de a-i fi înşelat în legătură cu profesia fetei sau dacă nu aşteptau vreun bacşiş. Nu avu curajul să le ofere nimic; regimul Solukarta se putea mândri cu o realizare la activ: eradicarea venalităţii din rândurile funcţionarilor publici. Abia când îi fură aduse bagajele – spre iritarea familiei chineze – înţelese motivul.

Nu sunt asiatic. Dacă n-aş fi avut norocul să le vorbesc puţin limba, m-ar fi ţinut aici până poimarţi.

Îl privi pe ofiţerul de la imigrări în timp ce acesta îi răsfoia paşaportul american verde, ghicindu-i corectitudinea aprecierilor

din mișcarea gurii. Înghiți un nod. Asta era o nouă experiență pentru el și trebuia să se obișnuiască cu ea.

– Deci, spuse ofițerul, din câte văd ești reporter. Ce te aduce la noi?

Trebuie să fiu cât mai politicos, își spuse Donald.

– Programul de optimizare genetică. A suscitat un mare interes.

– Corect, spuse vameșul, ridicându-și ochii din valiza lui Donald. Au tot venit reporteri din lumea întreagă de când s-a anunțat.

– Cu excepția Africii, zise ofițerul. De fapt, din câte am auzit, americanii și nu numai ei – pentru europeni folosi un cuvânt corespunzând cu aproximație aframului „cur palid" – se îndoiesc de sinceritatea celor pretinse de noi.

Îi aruncă lui Donald o privire încruntată.

– Spuneți că a trezit un mare interes?

– Din cauza asta am fost trimis aici.

– Și pentru asta ți-a trebuit o săptămână de călătorie? spuse ofițerul încrețindu-și buzele.

Privi din nou pașaportul, analizându-l pagină cu pagină. În același timp, vameșul reveni la bagajul lui Donald pe care, în loc să-l cerceteze, mai mult îl răvășea. Donald rămase nemișcat, așteptând ca oficialii să se plictisească.

În cele din urmă ofițerul închise pașaportul cu un pocnet și își întinse cealaltă mână. Îi spuse ceva ce Donald nu înțelese, drept pentru care acesta îl rugă să repete ce a spus.

– Arată-mi dovada că nu ești tată!

– N-am copii, spuse răspicat Donald.

Ofițerul de la imigrație își privi colegul cu o sprânceană ridicată.

– Ia ascultă aici, spuse el cu aerul că se adresează unui idiot. Atâta timp cât stai în Yatakang n-ai voie să faci nici un copil. Asta ar afecta programul de optimizare. Arată-mi actele din care rezultă – de data aceasta folosise o sintaxă mai simplă decât în cazul primei întrebări – că nu poți face copii.

Vor un certificat de sterilizare. Uite ceva de care nenorocitul de Delahanty a uitat.

– Nu sunt steril, spuse el, folosind un termen care însemna atât impotență cât și sterilitate, pe un ton din care trebuia să se înțeleagă că fusese jignit.

Ofițerul apăsă un buton de pe birou și se răsuci cu scaunul. Se deschise o ușă aflată în peretele din spate, dincolo de care se ivi un medic în halat, cu o trusă, o mapă cu documente și un registru gros. Când îl văzu pe Donald, rămase nemișcat.

– Acela? întrebă el. După ce primi confirmarea se întoarse și își schimbă halatul cu un altul. Când se întoarse îi aruncă lui Donald o privire iscoditoare.

– Vorbești englezește? îl întrebă el.

– Chiar și yatakangă, i-o întoarse Donald.

– Înțelegi numai strictul necesar?

– Nu.

– Legea privitoare la străini le cere acestora să fie sterili pe timpul șederii lor în țara noastră. Nu dorim ca bazinul nostru genetic să fie contaminat. Ai vreun certificat de sterilitate?

– Nu, nu am.

Ce au de gând să-mi facă – să mă trimită acasă?

Omul în halat își răsfoi registrul și se opri la un tabel cu dozaje. După ce își trecu degetul de-a lungul coloanei, își deschise trusa medicală.

– Mestecă asta, spuse el, întinzându-i o pastilă albă.

– Ce este?

– Asigură sterilitatea pe timp de patruzeci și opt de ore unui bărbat din rasa ta și de gabaritul tău. În caz contrar ai trei alternative: accepți o vasectomie imediat, te supui unei iradieri suficiente pentru a-ți incapacita gonadele, sau te sui în primul avion și pleci. Ai înțeles?

Donald întinse mâna încet spre pastilă, deși ar fi avut o plăcere nebună să-i frângă gâtul gălbejitului.

– Dă-mi pașaportul, continuă omul în halat, întorcându-se de data asta spre yatakang.

Scoase din mapa de documente o etichetă pe care o lipi pe mijlocul copertei exterioare a pașaportului.

– Poți să citești ce scrie aici, da? spuse el, dând-o iar pe englezește, în timp ce-i arăta eticheta lui Donald.

Eticheta spunea că dacă în timp de douăzeci și patru de ore nu se prezenta la spital pentru o operație de sterilizare reversibilă, va fi băgat la închisoare pentru un an; și după confiscarea tuturor bunurilor aflate asupra lui, va fi deportat.

Pilula avea gust de praf și cenușă, dar trebui s-o înghită și o dată cu ea și furia, devenită aproape de necontrolat, provocată de veselia pe care încurcătura prin care trecea o stârnise piticilor cu ochi înguști.

ÎN TINEREȚEA MEA

Victor Whatmough așteptă să o audă pe soția lui, Mary, închizând ușa de la baie, după care mai rămase puțin până când se auzi zgomotul apei, ceea ce însemna că intrase în cadă. Apoi se duse la telefon și formă numărul cu degete tremurânde.

În așteptarea răspunsului, ascultă foșnetul brizei care răsfira frunzișul copacilor de lângă casă. Transformă, în imaginația lui, zgomotul produs din ciocnitul crengilor între ele într-un adevărat răpăit de tobă, ca și cum ar fi vrut să marcheze marșul caselor care se înșiruiau în trepte pe coasta văii spre care era orientată locuința lui. Ocupaseră culmea colinei ca o armată care se pregătea să asalteze o poziție lipsită de apărare. În numai câțiva ani, vila aceasta cochetă, plasată în mijlocul câmpurilor unduitoare unde se retrăsese silit de împrejurări, va fi și ea înconjurată. Cumpărase atât pământ cât putuse în zona din jurul vilei lui, dar antreprenorii își făcuseră deja apariția, nici unul dintre vecinii lui neavând intenția de a rata câștiguri grase, vânzându-i lui terenul la prețul la care și-ar fi putut el permite să-l cumpere. Și cine ar fi vrut să cumpere pământul acela pustiu de la el, dacă nu tot investitorii pe care-i ura atât de mult?

Mintea i se tulbură de viziuni în care hoarde de tineri sălbatici, bântuind ținutul în plină noapte, îi spărgeau geamurile, cete de copii i se cățărau pe gard, în căutare de fructe, strivindu-i sub picioare straturile de flori îngrijite de el cu atâta atenție, și furându-i minunatele pietre din lapidarium, adunate din vreo șase țări.

Se gândi la un copil negru care venise în cartierul lui când el avea vreo optsprezece ani, să fure ouă. Nu s-a mai întors niciodată – de fapt abia dacă a mai putut să plece. L-a luat la bătaie pe golanul ăla din această ciudată nouă Britanie, așa că următorul vizitator a fost un polițist cu o citație pentru a se prezenta la tribunal.

Ecranul telefonului se lumină, și o văzu pe Karen în toată strălucirea celor nouăsprezece ani ai ei. Se reîntoarse în momentul prezent cu o tresărire, îngrijorat de felul în care îi apărea propriul lui chip pe ecranul ei. Încercă să se autoliniștească, spunându-și că nu putea să arate rău; în ciuda celor șaizeci de ani ai lui, arăta încă prezentabil, fiind clădit dintr-un material rezistent, cât despre încărunțeala de la tâmple și din firele de barbă, ea nu adăuga decât un plus de distincție înfățișării sale.

– Bună, Vic! spuse Karen fără un entuziasm prea vizibil.

Săptămâna trecută făcuse o descoperire uluitoare, care îi zdruncinase dezgustul dogmatic de până atunci pentru Anglia cea modernă. Prin persoana – mai bine zis, trupul – lui Karen, descoperise că se poate stabili o legătură între generații. O întâlnise într-un hotel liniștit din Cheltenham, unde oprise să bea ceva după o întrevedere de afaceri cu avocații lui. Intrase în vorbă cu ea și, fără prea multe mofturi, fu invitat în camera ei.

Nu era de prin partea locului. Studia la Universitatea din Bristol și trebuise să petreacă vreo două zile în împrejurimi pentru a cerceta niște vestigii, în cadrul unui program de cercetare istorică.

Pentru el, fata fusese o adevărată revelație: pe de o parte se arătase interesată de povestea tinereții lui, petrecută în parte la școlile din ținut, parte în Nigeria, acolo unde se mutase familia lui și rămăsese până în momentul în care xenofobia anilor optzeci le-a făcut șederea foarte nesigură; pe de altă parte era vorba de atitudinea ei degajată față de sex, așa încât nu se simțise nici o clipă jenat din cauza potenței lui în declin. Fusese căsătorit de trei ori, dar nici una din soțiile lui – și dintre ele cel mai puțin Mary – nu-i oferise vreodată o asemenea plăcere neumbrită de nimic.

Poate că exact acest lucru explica schimbările care avuseseră loc în lumea lui.

Tuși ca să-și dreagă vocea și zâmbi.

– Bună, Karen, zise el cu un entuziasm forțat. Toate bune?

– Da, mulțumesc. Puțin cam ocupată – se apropie sesiunea și viața a devenit cam agitată – dar altfel e în ordine. Tu?

– Mai bine ca niciodată. Și cred că nu mai trebuie să-ți spun cine a reușit performanța asta pentru mine. Nu-i așa?

Încercă să dea vorbelor sale un aer conspirativ.

Ceva – nu: *cineva* – se mișcă într-un colț al camerei ei, acolo unde imaginea captată de ecranul telefonului era destul de neclară. O ființă omenească aflată într-o lumină cât se poate de difuză. Victor simți fiorul alarmei. Se hotărâse ca față de Mary să păstreze o discreție totală, dar nu putea face același lucru – din motive care îi scăpau cu desăvârșire – față de Karen.

– Bun... ăăă... Uite de ce te-am sunat, spuse el. M-am gândit ca peste câteva zile să dau o fugă până la Bristol. Am câteva chestiuni de rezolvat acolo. Am crezut că asta mi-ar putea oferi posibilitatea să trec pe la tine.

O voce – vocea unui bărbat – spuse ceva ce telefonul nu reuși să capteze, în timp ce Karen îi spuse celui care comisese întreruperea să înțepenească un moment. Plin de conștiinciozitate, Victor adăugă

expresia la stocul de cuvinte pe care se decisese să și-l alcătuiască pentru a nu mirosi prea tare a anticariat. Se spunea „anticariat" în loc de „de modă veche"; se spunea „înțepenește-te" în loc de „taci din gură".

Pe de altă parte, Karen reușise să-i creeze impresia că ar fi fost cât se poate de bine să-și fi „serbat cel de al douăzeci și unulea secol" – că se lepădase de prejudecățile incongruente ale secolului trecut, hotărându-se să se bucure de lume așa cum era ea, cu toate imperfecțiunile ei.

– Păi, nu prea cred că ai pica într-un moment cât se poate de bun, îi spuse Karen. Doar ți-am spus că-mi atârnă examenul deasupra capului.

– Da, dar nu-i așa că nu e foarte indicat să muncești atât de mult înaintea unui examen? Cel puțin așa vei profita de ocazia de a te relaxa o seară.

Victor încercă să-și pună în voce tonul cel mai convingător pe care-l putea obține.

– Înțepenește-te, Brian! își trânti ea cuvintele în direcția în care se afla personajul vizibil doar pe jumătate. Dacă tu și Tom nu puteți face liniște, vă arunc pe amândoi afară, e clar? Scuză-mă, Vic, reveni ea, privind din nou în camera de luat vederi a telefonului. Dar – nu, nu cred că e bine, oricum, îți mulțumesc.

Urmă o clipă de tăcere înghețată, când singurul zgomot pe care îl auzi venea de la baie: Mary care ieșea de acolo.

În cele din urmă Victor spuse, deși știa bine că vorbele lui sunau atât prostește cât și agasant:

– De ce nu?

– Uite ce e, Vic, zău că îmi pare foarte rău. N-ar fi trebuit s-o fac, pentru că mi-am imaginat că vei da lucrurilor o amploare pe care eu nu mi-o pot permite. Pur și simplu nu vreau, pe bune, și chiar dacă aș fi vrut, tot nu s-ar fi putut. Pur și simplu s-a întâmplat să fiu în seara aia foarte singură în Cheltenham și tu ai fost cât se poate de drăguț cu mine tocmai când mă simțeam mai părăsită. A fost o seară foarte interesantă și mi-a plăcut atât de mult să te ascult povestind despre trecut, mai cu seamă despre Africa, pentru că am putut să mă întorc și să-i spun lui Tom lucruri pe care el nu le cunoaște, deși și el vine de acolo...

– Dar dacă e adevărat ce spui, de ce nu ți-ar face plăcere să...?

– Vic, îmi pare *cât se poate de rău*, zău. Cred că ar fi trebuit să ți-o spun de la bun început, dar n-am știut cum vei reacționa, și nici n-am vrut să te supăr, pentru că marea majoritate a bărbaților se cam supără în asemenea cazuri.

Fața ei drăguță avea o expresie cât se poate de tristă, pe care nici în ruptul capului n-ar fi putut s-o creadă falsă.

– Înțelegi? Sunt într-un trio cu Brian și Tom și ne simțim cât se poate de bine, și nu ies decât dacă – doar știi – e vreo situație neprevăzută, cum ar fi căutarea acelor vestigii. Așa că tot ce pot să-ți spun e că ar fi grozav să-mi faci o vizită când mai dai pe la Bristol, dar să nu speri la mai mult. Ți s-a părut oribil de direct?

Trecutul își întinse mâna-i moartă peste creierul lui Victor. Privi dincolo de chipul îngrijorat al lui Karen, încercând să distingă mai bine cele două contururi rămase imobile la insistențele fetei. Deși păreau desprinși dintr-o fotografie extrem de prost focalizată, reușeau totuși să-i transmită esențialul identității lor: figura unui bărbat alb și a unuia de culoare, ambii cu bustul gol, negrul având în jurul umerilor un cordon de culoare deschisă. Cei doi stăteau pe ceva prea înalt, probabil pe o cușetă, ținându-se în brațe unul pe celălalt.

Iar „celălalt", așa cum tocmai îi spusese ea, era un african.

Se auzi ușa de la baie deschizându-se. Închise telefonul și se depărtă de el cu gesturi mecanice. Nu reușise să pună cap la cap nici un gând coerent din cauza furiei, până când Mary își făcu apariția în prag, învelită într-un halat-prosop, și-l rugă să-i prepare o băutură.

Se supuse fără prea mult chef, conștient de faptul că nu trebuia să permită furiei să iasă la iveală, fiind încă incapabil să afișeze o mină foarte veselă. Mary îi puse inevitabila întrebare:

– Cu cine vorbeai la telefon?

– Am sunat Bristolul, răspunse Victor, mințind mai mult sau mai puțin. M-am gândit la proiectul de construcții pentru locuit și cum ar trebui dezvoltat, punându-mi întrebarea dacă merită, și între timp noi să ne vindem vila și să ne retragem într-un loc mai izolat.

– Și ce ți-au răspuns?

– N-au fost prea încântați.

Mary sorbi din pahar, încruntată. Se încrunta foarte mult în ultima vreme, ceea ce îi transforma fața frumoasă într-o rețea de riduri bătrânicioase. Victor observă acest lucru și se gândi cu detașare la modul în care scurta convorbire telefonică de adineauri îi afectase reacția care se produsese în el doar cu o oră în urmă.

Apoi, îmbătat de amintirea lui Karen, își spuse: *aș putea s-o părăsesc, dacă mai sunt încă tinere disponibile, aș putea să-mi fac bine de tot de cap, înainte de a-mi pierde orice apetit...*

Asemenea gânduri puteau părea ridicole transpuse în termeni moderni, dar el nu se pusese niciodată de acord cu termenii moderni. Și constata acum cu resemnare că nu o va face niciodată.

„Celebrarea celui de al douăzeci și unulea secol", iată un privilegiu de care fusese deposedat definitiv.

– Băutura asta e groaznică, exclamă Mary. Ești sigur că ai pus mașina cum trebuie?

– Cum? A, la dracu! Sigur că sunt sigur! În ultimele zile și-a tot bătut joc de viața mea, dar nimeni nu mai vine s-o repare înainte de week-end.

– Așa un progres mai zic și eu, spuse Mary cu o strâmbătură. Șeful de trib din Lagos ar fi preferat să moară decât să-și bată joc de un cocteil în halul ăsta.

Bău restul cu o strâmbătură sugestivă și lăsă paharul deoparte.

– Atunci mă duc să mă îmbrac, continuă ea. La ce oră ne așteaptă familia Harringham – la douăsprezece sau la și jumate?

– Douăsprezece, spuse Victor. Cel mai bine ai face să te grăbești.

După plecarea ei își turnă și lui un pahar, după care rămase cu ochii pierduți pe peretele-fereastră, la hoarda de case uzurpatoare care se întindea de-a lungul văii. În minte, gândurile îi răsăreau ca o serie de panouri care fuseseră răvășite.

Peste o sută de milioane de oameni pe insula asta blestemată și-i lasă pe negrii ăștia să vină și să plece după cum îi taie pe ei capul.

Mi s-a părut că e o fată serioasă, ca dintr-o dată să descopăr că...

Porcăria asta de mașină costă o avere și nu face deloc treabă bună. A trebuit să trimit după un mecanic și ăștia se lasă așteptați. Acasă toate lucrurile astea erau făcute de servitori, și dacă unul nu se pricepea, era imediat angajat altul și învățat cum să facă.

Nimeni mai josnic, cu mintea mai plină de gânduri murdare, mai obsedat de sex ca oricare din brutele astea de negri pe care am încercat să-i civilizăm!

Am încercat să discut asta cu Karen și s-o fac să înțeleagă, am încercat să-i vorbesc despre confortul și tihna vieții la care a trebuit să renunț. Mary mă înțelege; ea provine din același mediu. Putem cel puțin să ne împărțim nemulțumirile, dacă altceva nu ne-a mai rămas.

Ceea ce, își dădu el seama fără nici un chef, însemna că visul lui de a o părăsi pentru a-și trăi nebunește o a doua tinerețe înainte de a-și fi epuizat energiile nu avea nici un fel de substanță. Căsătoria lui cu Mary rezistase; celelalte, cu fete născute în Anglia, nu. Același lucru se putea spune și despre ea: înainte fusese căsătorită cu cineva incapabil să o înțeleagă. Între ei nu era nevoie de nici o explicație sau scuză. Și ea simțea față de lume aceeași amară dezamăgire ca și el.

Erau și dintre aceia care reușiseră să se adapteze, și se întorseseră acasă după ce fuseseră scoși din slujbe bine plătite prin Africa sau Asia. Au acceptat posturi inferioare acasă, după care au început

iar să-și croiască drum spre vârf. El a tot încercat, dar a fost mereu vorba de ceva care nu i se potrivea – mai devreme sau mai târziu intervenea o criză, o pierdere a calmului, o plângere și un interviu cu directorul... Nu era sărac, aveau destul din ce să trăiască. Dar nu aveau nici o țintă și aproape nici o ocupație.

Ar fi vrut să întoarcă timpul înapoi, dar nu reușea.

Cel puțin, chiar dacă pentru el și Mary exista interdicția procreării, el epuizase dreptul legal la trei copii în timpul celei de a doua căsătorii, și cei doi băieți și fata ajunseseră în jurul vârstei de douăzeci și cinci de ani, așa că probabil scăpaseră de suflul decadenței de care tot vorbea Karen.

Dacă nu reușiseră...

Dar așa ceva prefera să nu știe. Dacă nu putea obține de la viață singurul lucru pe care și-l dorea – revenirea la societatea colonială în care crescuse – atunci prefera ca lumea să-i întoarcă spatele, pentru a fi lăsat netulburat în durerea lui.

continuitate (21)

MAI MULTĂ GRABĂ

Constituiți într-un fel de tribunal în biroul somptuos: G.T. Bukfast, cu fața ca un tunet; scheleticul dr. Raphael Corning din partea Guvernului; Hamilcar Waterford și E. Prosper Rankin.

De cealaltă parte, aidoma victimelor unui trib cărora le fusese refuzată atât apărarea, cât și cunoașterea acuzațiilor: Norman House și Rex Foster-Stern.

– S-a aflat, spuse Bătrâna GT, și ceilalți trei care o flancau dădură din cap într-un unison comic.

Victoria?

Gândul străbătu mintea lui Norman cu viteza unui meteorit și, deși îi urmări traiectoria – *ei drăcia dracului, e imposibil!* – acesta lăsă o dâră de scrum.

Spuse:

– Îmi pare rău, GT, dar nu înțeleg. Am crezut că primele știri vor transpira atunci când vor începe vânzările masive din stocul PMAM, ceea ce s-a întâmplat pentru prima oară abia azi de dimineață.

– Lucrurile stau așa cum vi le-am prezentat, insistă GT. Nu este așa, Prosper?

Rankin se încruntă și își repetă gestul de aprobare, cu ochii la Norman.

Dar realizările remarcabile din ultimele zile îi dădură lui Norman măsura propriei lui capacități. Spuse:

– Despre cine se bănuiește că știa secretul și cum?

– Europa Comună, făcu Waterford, pronunțând cuvintele ca și cum ar fi mestecat o bomboană crocantă. În întregime, judecând după informațiile care ne-au parvenit.

– În consecință, spuse Bătrâna GT, va trebui să reconsiderăm tot ce e legat de acest proiect, care ar fi trebuit să fie secret. Costurile, timpul estimat, profiturile...

– Oamenii, interveni și Rankin. Dar cel mai important lucru, GT, e că va trebui să întoarcem tot personalul cu picioarele în sus și să vedem ce ascunde prin buzunare.

– Sarcină care-ți revine ție, Norman, îi confirmă GT.

– Doar o secundă, spuse Norman, care simțea o profundă indiferență față de subiect. *Victoria? O investigație pe linia asta ar fi numai pierdere de timp, dar m-ar aduce în centrul atenției și cercetărilor, pentru că în acest caz sunt implicate nu milioane, ci miliarde.*

– Sunt de acord cu Norman, spuse Foster-Stern pe neașteptate. Nu pot accepta astfel de afirmații, fără ca ele să fie susținute cu probe solide, GT. Îți dai seama că pui în discuție discreția întregului meu departament? Doar noi suntem aceia care am operat cu datele ipotetice.

Preț de o clipă, Norman avu imaginea unor teancuri nesfârșite de imprimate din hârtie verde de la Shalmaneser. Reconsiderând acum întreaga poveste de la început, ipoteza avansată, privitoare la trădarea secretului, îl îngrozea.

De asemenea, în ciuda a tot ce se putea spune, Victoria existase în viața lui.

– GT! începu el surescitat, o să-ți spun ceva cât se poate de direct. Cred că faci ceea ce n-ai mai făcut până acum în toată cariera ta de om de afaceri, refuzând să vezi evidența.

GT reuși să se stăpânească, dar se înroși. De ani de zile Norman îi admira această capacitate; descoperind că nu știa că unul din vicepreședinții ei era musulman și că, deci, un nebăutor străpunsese zidul celui mai pur respect, ea a preferat să se împace cu această situație, decât să promoveze noile standarde care-i încurajau pe tuciurii să pătrundă în industrie.

Dar el era oricum surprins de sine însuși: să-i spui întemeietorului companiei General Technics că nu se comporta așa cum îi era felul.

– În ce sens? îl întrebă GT cu răceală.

– Am fost prea preocupat de partea africană a proiectului ca să mai știu ce se întâmpla în celelalte departamente, răspunse Norman, cântărind situația cu repeziciune. Dar acum, când mă gândesc la ce s-a întâmplat, cred că toate datele care au fost introduse în Shalmaneser trebuie să fi fost adunate de cineva. A, sigur... iată un exemplu. Stabilirea prețului de piață al produselor noastre include aspecte ca transportul materiei prime de la PMAM. Informația asta făcea parte din stoc sau a fost nevoie să o căutăm?

GT și Rankin avură un schimb de priviri. După o pauză, Rankin spuse:

– Piața africană a prezentat o importanță foarte mică pentru noi până de curând.

– Cu alte cuvinte, trebuia să trimitem pe cineva la fața locului pentru a face investigații, continuă Norman. Și mai trebuie adăugat ceva: nu știm decât foarte puțin despre comportamentul africanilor, astfel încât trebuia să apelăm la consilieri care au fost cândva în colonii, pentru a evita gafele. Shalmaneser avea numărul estimativ al acestor consilieri. Cum s-a ajuns la el?

– L-am avut de la biroul nostru din Londra, mormăi GT.

– Și ei de unde îl au? Pot să pun pariu că au întreprins o cercetare și cineva a descoperit că la General Technics se manifestă un interes major pentru ceva care nu intrase în calculele lor. Și să mai adăugăm ceva: pe cine avem acum în Beninia?

– Dar... începu Waterford.

– Pe nimeni, spuse Norman, fără să-i mai dea răgaz să continue. Avem agenți în Lagos, Accra, Bamako și în toate celelalte orașe importante din regiunile Africii de Vest, dar Beninia e un fel de gaură izolată de care nu ne-a păsat niciodată. Bamako se află pe teritoriul fostei colonii franceze, Lagos și Accra au aparținut britanicilor – unde își procesau fostele teritorii coloniale datele referitoare la problemele de natură comercială și guvernamentală?

Fața lui GT rămase golită de orice expresie, ceea ce îl umplu pe Norman de o nespusă bucurie.

– Am înțeles încotro bați, spuse dr. Corning încetișor – erau primele cuvinte pe care le rostea de la începutul discuției. Fostele puteri coloniale acordă un rabat teritoriilor care au depins cândva de ele, care e suficient de substanțial ca aceste țări să se adreseze centrului Fontainebleau, decât să-și creeze un centru al lor propriu.

– Îți mulțumesc, domnule doctor, exclamă Norman triumfător. E nevoie să merg mai departe, GT? O corporație ca a noastră e un stat în stat – așa cum a numit-o Elihu când mi-a vorbit pentru prima

oară despre proiectul Beninia – care ar fi putut cumpăra și vinde multe din țările subdezvoltate. Orice mișcare facem atrage atenția rivalilor noștri europeni, și poți fi sigură că unele corporații ca Krupp și ICI și Royal Dutch Shell și-au adus propriile lor coduri la centrul de computere Fontainebleau, ceea ce înseamnă că încercarea de a pătrunde în secretele lor e un nonsens. În orice caz, Comitetul Europei Comune e legitim interesat ca anumite proiecte profitabile să fie îndreptate spre firmele lor și nu ale noastre. E posibil ca ei să fi oferit datele culese de serviciile lor de informații cât se poate de legal; în ce privește cunoașterea proiectului Beninia de către Europa Comună, cred că totul e de înțeles. Pot să pun pariu că a fost deja evaluat și de Sovcompex, și există toate șansele ca datele să ajungă la K'ung-fu-tse în Beijing.

Norman observă cu plăcere că Foster-Stern dădea din cap cu multă convingere.

GT spuse uimită:

– Dar dacă ai dreptate – și admit că poate ai – am putea foarte bine să renunțăm la idee!

– GT, ți-am mai spus că nu vrei să vezi esențialul, exclamă Norman. Avem un lucru pe care Europa Comună nu-l are, și pe care nu-l va avea niciodată, și pe care nici rușii nu-l pot avea, și pe care chinezii nici nu visează să-l aibă. Noi îl avem pe PMAM. El există și stă pe o comoară de materii prime care pot împinge de la spate tot proiectul Beninia. De unde își asigură Europa Comună cantitățile necesare de materie primă? Este cea mai veche zonă industrializată din lume. Resursele lor de cărbune și fier s-au epuizat. Singura concurență de care mă temeam ne venea din partea Australiei. Zona aceea e singura din lume care nu a fost complet exploatată. Dar Australia este extrem de slab populată. De unde vor găsi zece mii de tehnicieni disponibili pe care să-i mute *en masse* în Beninia chiar și pentru fazele preliminarii, ca să nu mai vorbim de momentul propriu-zis al lucrărilor?

– Imposibil, spuse dr. Corning cu autoritatea expertului.

Urmă o pauză. Apoi GT spuse tărăgănat, privindu-și mâinile pentru a evita ochii lui Norman:

– Norman, îți datorez niște scuze. Am ajuns imediat la concluzia că am dat peste un caz clasic de spionaj industrial. Oricât ar fi de greu pentru mine s-o recunosc – mă rog, cred că nu sunt încă obișnuită să lucrez cu proiecte de o asemenea dimensiune. Singura scuză pe care aș putea-o invoca e că Raphael nu m-a corectat în numele Guvernului, care este obișnuit cu asemenea întreprinderi mamut.

– Guvernul, spuse Corning cu un surâs amar, este foarte obișnuit cu un spionaj cât se poate de efectiv și sistematic.

Hamilcar Waterford rumega totul în cea mai deplină tăcere. În cele din urmă spuse:

– Dacă ceea ce spune Norman e corect – și în special în ce privește capacitatea corporațiilor europene de a penetra prin sistemele de securitate pentru a ajunge la secretele privind informațiile procesate la Fontainebleau, cred că el a și prins un fir – atunci ce am putea face pentru a atenua cât mai mult impactul? Am impresia că singurul lucru pe care îl putem face e să accelerăm proiectul cu maximum de viteză.

Corning făcu un semn afirmativ din cap.

– În timp ce pe Europa Comună, Rusia și Australia se mai poate conta, China ar putea doar să-și mai înfometeze populația pe încă o generație, numai ca să cumpere capul de pod numit Beninia. În ultima vreme au devenit de-a dreptul notorii pentru insuccesele lor pe continent, dar nimic nu-i poate convinge să renunțe.

– Eu propun, spuse Norman, savurându-și victoria, să-i cerem lui Shalmaneser planul optim al celor examinate până acum, și rezultatul să-l ducem imediat la Port Mey. Între timp, în vreme ce negocierile continuă, îi putem cere să evalueze șansele competiției, pe măsură ce va cunoaște detaliile. Cadrul de la Fontainebleau e cât se poate de bun, dar Shalmaneser rămâne de neegalat în materie de computere în întreaga lume.

– Mi se pare rațional, spuse GT. Norman, poți să-l întrebi pe Elihu dacă poate să plece imediat?

– Poate, știu lucrul ăsta cât se poate de bine, răspunse Norman. De când președintele Obomi a făcut publică starea sănătății lui, Elihu e gata de plecare în orice moment.

GT lovi cu palma în birou.

– Atunci s-a aranjat. Vă mulțumesc, domnilor și încă o dată vă cer scuze pentru această înscriere pe o orbită greșită.

În timp ce coborau cu liftul, Corning îi spuse lui Norman:

– Apropo, GT nu e singura care îți datorează niște scuze. Când Elihu a afirmat că tu ai fi omul cel mai potrivit să conduci lucrările în cadrul proiectului Beninia, am verificat toate datele pe care le aveam referitoare la tine și răspunsul computerului a fost că Elihu se înșelase. Din această cauză aveam îndoieli în ce te privește. Dar azi ai dovedit că ai o percepție cât se poate de precisă a realității, ceea ce e un dar pe care doar foarte puțini îl posedă în zilele noastre. Pur și simplu ai reușit să faci dovada calităților tale. Nu există nici o

posibilitate de a găsi un înlocuitor pentru ceea ce înseamnă experiența vieții trăite, nici chiar în era lui Shalmaneser.

– Sigur că da, mormăi morocănos Foster-Stern, aflat în cealaltă parte a cabinei. Computere ca Shalmaneser nu se ocupă cu datele realității. Mai mult de nouăzeci și cinci la sută din ceea ce intră în creierul ăla înghețat al lui reprezintă date ipotetice.

Liftul se opri și ușile se deschiseră. Corning trecu pe lângă Norman și se opri în dreptul ușilor batante pentru a le împiedica închiderea automată. Spuse:

– Joacă șah careva dintre voi?

– Nu, jocul meu preferat e *Go*, răspunse Norman, gândindu-se la strădaniile enorme pe care le făcuse pentru a-l stăpâni ca pe o distracție din timpul liber care să se potrivească imaginii lui de vicepreședinte executiv.

– Și mie îmi plac jocurile logice, spuse Corning, pentru a fi în pas cu distracțiile de factură superioară. Dar toate presupun cam aceleași legi. Am pomenit de șah pentru că pur și simplu am găsit o metaforă într-un manual de șah. Autorul afirma că cele mai frumoase melodii ale șahului sunt acelea care, practic, nu vor fi niciodată cântate, și asta pentru că adversarul le intuiește pur și simplu. Și și-a intitulat un capitol întreg „Melodiile neauzite", indicând combinațiile pe care le-ar fi putut face adversarul cu cea mai mare măiestrie.

Le oferi celorlalți un surâs leșinat.

– Cred că GT se simte frustrată din cauza lipsei de cooperare a adversarilor noștri.

– Sau poate că-și trăiește mai mult de nouăzeci și cinci la sută din viață în imaginație, ca Shalmaneser, spuse Norman. Am impresia că e un fel de rețetă pentru cum trebuie să te dai mare în viață. GT nu prea poate fi acuzată de așa ceva, deși *si monumentum requiris*, și tot rahatul. Arătă spre magnificul turn GT, în care se mai aflau încă. Citatul latin făcea și el parte din perioada când își construia metodic imaginea publică.

Nu fără surprindere descoperi că Foster-Stern se holba la el cu gura deschisă.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă el.

– Cum? A, nu! Foster-Stern își reveni, dând amețit din cap. Nu, voiam doar să spun că tocmai mi-ai dat o idee. Și unde mai pui că e vorba de ceva ce nici unul dintre psihologii voștri nu mi-a sugerat până acum, ceea ce spune mult. Maldărele de teorii inepte pe care mi le tot vehiculează prin birou...!

Norman așteptă uimit. Foster-Stern era departe de a fi un expert în materie de teoria computerelor, în plus, era prea ocupat de

propriul lui domeniu pentru a accepta numirea lui în Comitetul GT, dar, întrucât departamentul Planificare și Proiectare depindea în întregime de computere, nu putea să ignore sub nici o formă acest subiect.

– Uite ce e! continuă Foster-Stern. Știi foarte bine la ce eforturi ne-am supus pentru a-l face pe Shal să trăiască în conformitate cu promisiunile cuprinse în teoria referitoare la un computer de complexitatea lui și ca acesta să se comporte ca o ființă conștientă.

– Sigur că da.

– Și cu toate astea el n-a dovedit. Intuirea reușitei e o problemă subtilă, dar psihologii spun că pot detecta doar o anumită preferință personală, de exemplu, o tendință care nu e garantată de materialul programat ci de un fel de prejudecată.

– Și dacă s-ar întâmpla așa, n-ar deveni Shalmaneser inutil? obiectă Corning.

– Nici vorbă – chestiunea egoismului lipsește din mai toate problemele pe care le-a dat. Ar fi trebuit să apară într-unul din programele care i-ar fi influențat viitorul. Ar fi trebuit să apară ceva de felul: „Nu vreau ca tu să faci lucrul ăsta pentru că m-ar stingheri" – sau cam așa ceva, ai priceput? Și încep să mă întreb dacă motivul pentru care nu s-a comportat așa cum ne-am fi așteptat noi n-a fost din cauza exemplului pe care tocmai ni l-ai oferit, Norman.

Norman dădu din cap.

– Care ar fi acea făptură capabilă să trăiască nouăzeci și cinci la sută din existența ei la un nivel ipotetic? Shalmaneser e cât se poate de conștient, fără să aibă un subconștient, în sensul că băncile de memorie nu-l preocupă decât atunci când sunt programate în vederea unei anumite probleme. Noi va trebui să operăm cu el, multă vreme, *nimic altceva* decât programe care țin de viața reală și de timpul real. Poate în felul acesta vom obține și ceea ce căutăm.

Foster-Stern părea deja extrem de interesat. Furați de entuziasm, nu observară că alți doi membri din stafful GT îi așteptau să iasă din lift pentru a le face lor loc.

Norman exclamă în clipa în care îi văzu:

– E cât se poate de interesant, dar mă tem că n-are nici o legătură cu problemele mele. O, nici nu m-aș gândi să încerc înainte de a fi pus la punct planul cel mare.

– Sigur că nu. S-ar putea să dureze o lună, sau chiar mai mult, până să-l curățăm de tot materialul ipotetic procesat până acum, și s-ar putea să ne ia un an pentru a face aranjamentele necesare în cadrul programării pe care am fixat-o... Totuși... La naiba, stăm în

drumul oamenilor, nu-i așa? Ne vedem mai târziu, Norman, și felicitări pentru ce ai făcut când am fost sus.

Norman ieși pe coridor, simțindu-se oarecum luat de val. I se întâmplase ceva care, avea impresia, îl recompensa pentru munca extrem de grea la care se angajase, pentru nopțile nedormite și chiar pentru indigestia de care suferise în ultimele zile. Dar epuizarea pe care o resimțea în urma confruntării cu GT nu-i mai lăsase nici un strop de energie pentru a reuși să înțeleagă despre ce e vorba.

Singurul lucru care îi era limpede îi adumbrea toată buna dispoziție: îi era de acum cât se poate de limpede că va fi expediat în inima Beniniei, în timp ce el se considera total nepregătit pentru așa ceva.

context (18)

ZOCK

Aud.	*Vid.*
Zgomot de fond	Ecran gol
Ridică șapte măsuri de bas puțin peste pragul audio Sincronizare în măsură	Fața liderului grupului negativ alb-pentru-negru verde-pentru roșu PP
WAH YAH WAH YAH WAHM.	PP buze solist
Sitar (ridică 5)	PP sitar Z
Șapte măsuri exprimă decolarea	Gol, umbră până la roz
Octava bas	Închide (cenușiu) pe ritm
Bas a doua octavă	Purpuriu stelar, aur, portocaliu
Introdu (la câte patru măsuri) timpane, orga Lasry-Bachet, discurs	IG/SC toată formația, cu pete albastre bătând în galben apoi roz
MANCH/aducere aminte /SHIFT/ un om care e cu adevărat ceva /	SC uvula liderului, negativ
WHIP / în fond cui îi pasă / GARKER /garker / GARKER /garker (ad lib)	Super-sitar pe Lasry-Bachet
Fragment cor Aleluia	PP aripa porumbelului, pene albe.
Voce lider peste instrum.: AȚI DAT DE DRACU AMBII AMICI AI MEI ȘI EU ȘI SHIGI FACE TREI	Shigi își mângâie sânii, verde peste albastru pal
Las-Bach FFF tempo vals	PP mâini shigi apucate de mână mascul și date la o parte (sâni mișto PP 3 sec)
Trece expresul	

Continuare discurs	Interior tunel
ÎMI VOI ARUNCA ÎN AER CAPUL	SC expres iese din tunel Bare verzi virează la negru
Sărut (ridică în trepte) sincronizat cu	Z în trepte PP sărut
Reia bas, sitar	Traveling cap shigi spre față lider grup PP/SC
Refren, solist +5: LASĂ astă LUME să PUTREZEASCĂ / PLECAT SĂ-MI EXPLODEZE CAPUL / MUTĂ această SCENĂ pe OALĂ / SĂRI pe TINETĂ și TRAGI CERul PE-al meu CAP	Shigi trece prin fața orgii Las-Bach, urmărind cum instrumentistul lovește ritmic coloanele de sticlă, apoi se apleacă peste orgă și începe să sugă coloana cea mai lungă (bas)
AR PUTEA fi MORT iMAGinează-ți TOT ce am PUTEA	
FACE dacă AM fi LIBERI	PP percuționist
GĂOAZE NU suntem YAGinOL e BUN	Scenă de stradă (negativ) shigi braț la braț cu lider și amic
TOT ce eu POT e să FIU!	Imaginea dispare
(etc)	(etc)
$*	$*

continuitate (22)

PREȚUL ADMITERII

Abia ceva mai târziu mintea răvășită a lui Donald reuși să intuiască infamia la care urma să fie supus. Ideea era de-a dreptul irațională, dar asta nu-l mai interesa; rămânea, cel puțin, cu satisfacția de a fi intuit că starea de spirit pe care o avusese în avion, când în mintea lui încolțiseră acele gânduri tulburătoare despre Odinzeus, izvora din previziunea acestei intervenții menită a-l deposeda de bărbăție.

Era o adevărată tâmpenie să pui problema în felul ăsta. Nu rare fuseseră cazurile când se gândise la o operație de sterilizare reversibilă, dar nevoia unui asemenea gest nu se ivise niciodată; toate shigiile cu care avusese de a face aveau capsulele de progestin

* Total pe ambele coloane: un alt șlagăr senzațional produs de Em Thirty-Ones, cu un răsunet de dimensiunea unei coliziuni interplanetare, a cărui difuzare nu a fost permisă pe nici un canal deservind Zona de Conflict a Pacificului (n. a.).

subcutanate, ceea ce le ferea de sarcină pentru un an întreg. Acum era însă departe de casă și de toate lucrurile familiare; și tot ceea ce considerase ca a fi familiar se întorsese acum împotriva lui, rănindu-l cumplit și, în orice caz, subconștientul lui nu era în starea în care ar fi putut fi convins. Se agățase cu încăpățânarea unui catâr de ideea că, în ultimă instanță, un om putea să facă un om.

Totuși, era în Yatakang. Trecu prin clădirea expresportului, se aplecă sub acoperișul ei scund din beton acoperit cu pământ din care creșteau copaci, și ieși în stradă unde se trezi asaltat de zeci, sute de yatakangi, unii adresându-i-se într-o engleză stricată, împănată cu vorbe olandeze. Un hamal care mânuia un cărucior electric îi aduse afară bagajul și acum aștepta să fie răsplătit pentru truda lui.

Am uitat să schimb niște bani. Dar mi-au dat bani pe lângă acte?

Exista un plic de care-și amintea că avea cărți de credit, dar erau și bani lichizi? Se uită în plic și descoperi șase hârtii zece-tala, care valorau cam – hmmm – șaizeci de cenți fiecare. Le dădu hamalului și rămase lângă bagaje, încruntându-se din când în când la tinerii și fetele care se strângeau în jurul lui oferindu-se să-i găsească un taxi, să-i care bagajele, să-i vândă suvenire sau dulciuri care ți se lipeau de degete sau, pur și simplu, se tot holbau la el pentru că avea ochii rotunzi. Toți tinerii erau îmbrăcați cu haine de culoare deschisă, uneori murdare, și pantaloni scurți, cei mai mulți desculți, în timp ce fetele purtau saronguri în douăzeci de culori diferite, de la negru la auriu.

În parcarea orientată paralel cu expresportul, unde erau câteva taxiuri electrice și foarte multe cu tracțiune umană – ricșe – alături de două sau trei autobuze moderne de fabricație chinezească, se afla un mare număr de cabine colorate strident, făcute dintr-un material impermeabil, ușor, aplicat pe cadre din bambus, sau imitație de plastic. Un polițist mărșăluia prin fața lor, încruntându-se la proprietari, primind, în schimb, zâmbete mieroase din partea lor. Donald se lupta să le vadă rostul. Regimul Solukarta descuraja superstițiile, și el știa asta, dar semnul aflat deasupra micilor cabine arăta că era vorba de un loc unde se putea face un sacrificiu în favoarea oricărui zeu care ar fi acordat binecuvântarea înaintea plecării într-o călătorie, sau care să fi asigurat o revenire acasă în condiții optime. Afacerea era excelentă – îi văzu abordați de cinci sau șase inși numai în scurtul răstimp de când urmărea activitatea de acolo. Fiecare lua un cocoloș conic de tămâie și îl așeza fumegând, cu un măiestrit joc al mâinilor, pe frunte sau în dreptul inimii, sau aprindeau o fâșie de

hârtie pe care era tipărită o rugăciune și o priveau până când aceasta dispărea transformată într-un fum aburos.

Privind spre trupul mătăhălos ca o amenințare a Străbunului Loa, mult mai vizibil acum, când începuse să se însenineze, înțelese că nu ar fi avut nici un motiv să-i judece pe yatakangi pentru păstrarea vechilor obiceiuri.

– A, prietenul meu american, auzi el o voce moale lângă el. Îți mulțumesc din nou. Domnule...?

Se întoarse, spunându-și numele ca un mecanism, pentru a o întâmpina pe indiancă. În sariul lung și unduitor părea încă și mai grațioasă și mai delicată, deși era clar, după gestul mâinii care tot netezea veșmântul, că nu era obișnuită cu ceva atât de lung, care îi încurca mersul.

– Aștepți un taxi? Nu. După cum văd, sunt destule. Și atunci?

– Pur și simplu mă uitam. N-am mai fost niciodată pe aici. Rosti cuvintele cu o politețe cam forțată, deși își dădea seama cât se poate de bine că fata era atât frumoasă, cât și emancipată; se părea că impactul pe care tratamentul medicului yatakang îl avusese asupra lui îi diminuase reacțiile masculine tipice.

– Deci vorbești yatakanga, și încă foarte bine, spuse fata.

– Am vrut să studiez o limbă neindo-europeană, ceea ce mi-a fost la îndemână pentru că sunt puțini aceia care le învață... Mergi în Gongilung?

– Da, am o rezervare la un hotel. Cred că-i spune Dedication Hotel.

– La fel ca mine.

– Vrei să luăm un taxi împreună?

Coincidența nu-l surprindea. Și de ce ar fi fost vorba de o coincidență până la urmă? Hotelul Dedication era singurul care corespundea standardelor occidentale și de aceea devenea singura alegere plauzibilă dacă erau camere libere.

– Sau preferi călătoria într-o ricșă? Nu cred că există așa ceva în America, nu-i așa?

Ricșa – sigur că da; rădăcina din care probabil că a derivat cuvântul yatakang „rixa". Donald spuse:

– N-avem prea mult bagaj?

– Sigur că nu. Cărăușii ăștia par la fel de zdraveni ca aceia pe care îi avem noi acasă. Da? Hei, tu de colo!

Făcu un semn energic cu mâna celui mai apropiat cărăuș de ricșă, care își aduse aproape de ei ciudatul lui vehicul cu cinci roți. Omul nu avu nimic de obiectat față de numărul bagajelor, pe care le încărcă pe platforma din spate, până când arcurile se lăsară, compor-

tamentul lui din acest punct de vedere fiind exact așa cum fusese prevăzut de ea, după care ținu de portiera laterală pentru ca pasagerii să se urce.

Locul era destul de strâmt, silindu-i să se înghesuie unul în altul, dar dacă ei nu-i păsa, nu-i păsa nici lui Donald. Începuse să revină la modul lui de comportare dintotdeauna.

– Mă numesc Bronwen Ghose, spuse fata în timp ce conducătorul ricșei se înălță pe un picior pentru a apăsa cu forța cea mai mare pe pedală.

– Bronwen? E un nume indian?

– Nu. Galez. În spatele acestei povești se ascunde o istorie mai complicată, în care bunicul meu pleacă pe mare și se trezește cu inima zdrobită de o fată din Cardiff. Toți sunt surprinși până când le explic. Ce faci la Gongilung, Donald, sau am devenit, cumva, prea curioasă?

– Nici vorbă, spuse Donald, în timp ce privea cu un ochi atent fluxul traficului în care fuseseră prinși și ei.

Cea mai mare parte consta din vehicule acționate cu pedale, un fel de camioane miniaturale, printre care se strecurau mașini electrice care transportau fie pasageri – un număr incredibil de cinci sau șase într-un spațiu nu mai mare ca al unei ricșe – fie sacoșe, baloți și cutii cu mărfuri pe care nu le putea identifica. Deasupra drumului atârnau fâșii de hârtie, acum muiate din cauza ploii, unele preamărindu-l pe mareșalul Solukarta, altele îndemnându-i pe yatakangi să se elibereze de prejudecățile europene.

– Eu... ă... voi asigura rubrica lui Engrelay Satelserv privitoare la optimizarea genetică, adăugă el.

– Zăău? Ce interesant! Ești specialist în genul ăsta de probleme?

– Într-o oarecare măsură. Am diploma în biologie. Cam asta ar fi.

– Înțeleg ce vrei să spui prin „o oarecare măsură". Ceea ce a făcut Sugaiguntung nu poate fi acoperit în cadrul unui curs universitar, nu-i așa?

– Tu știi ceva despre genetică?

Bronwen zâmbi abia observat.

– Crede-mă Donald, că în țara mea o femeie nu poate ajunge la vârsta la care poate avea copii fără să știe câte ceva în acest sens – numai dacă ești analfabet și prost, asta e.

– Cred că nu e cazul, spuse Donald șovăitor. Apropo, ce te aduce aici? Afacerile sau plăcerea de a călători?

Întârzie mult cu răspunsul. În cele din urmă spuse:

– E vorba de boală, ca să fiu sinceră.

– Boală? răsună ca un ecou vocea lui uimită și o privi cu toată atenția.

– Îți promit că nu e vorba de nimic contagios. În nici un caz nu ți-aș fi mulțumit pentru bunătate cu o porcărie de felul ăsta.

Râsul ei forțat îl făcu pe cel care conducea ricșa să se întoarcă, astfel încât era cât pe ce să intre într-un vehicul electric care tocmai trecea prin dreptul lor.

– Nu, probabil că e vorba de ceva despre care tu știi, dacă ești genetician. Am... Of, numele englezesc al bolii îmi scapă. Își plesni degetele și el o prinse de mână.

– Să nu faci așa în Yatakang, spuse el, adresând omului de la pedale care întoarse iar capul, uitându-se la ei de data asta cât se poate de suspicios, o privire în care înotau scuzele cele mai expresive. Înseamnă ghinion, cu excepția anumitor zile ale anului. Cu acest gest, chemi spiritele strămoșilor.

– Doamne!

Își duse mâna cealaltă la gură, cu încheieturile degetelor lipite de dinții ei frumoși, făcând o figură îngrozită. Abia atunci Donald își dădu seama că încă o mai ținea de încheietură și îi dădu drumul.

– E o țară complicată, spuse el. Tocmai erai pe punctul să-mi spui că...?

– Exact. Când măduva oaselor produce prea multe leucocite, cum se cheamă asta?

– Leucemie.

– Leucemie, ăsta-i cuvântul pe care îl căutam.

– Dar e groaznic, spuse Donald, cât se poate de interesat.

În această epocă orice fel de cancer, inclusiv cel al sângelui, era considerat ca o boală a bătrâneții, când mecanismele regulatoare ale organismului capotează. Pentru vârste tinere existau remedii, și un corp întreg de legi supraveghea producția și folosirea substanțelor cancerigene.

– Cred că așa ceva e destul de rar în America, spuse Bronwen. Am avut totuși noroc – soțul meu a murit, așa cum ai văzut, și eu am moștenit suficienți bani pentru a veni aici în vederea unui tratament care nu poate fi administrat în India.

– Ce fel de tratament?

– Unul inventat de același doctor Sugaiguntung. Nu prea știu despre ce e vorba.

Ajunseră în vârful unei coline care cobora în centrul Gongilungului, drumul fiind flancat de clădiri joase, ca niște crescătorii de iepuri, unele dintre ele împodobite cu omniprezentele sloganuri politice. Cu gesturi bruște, conducătorul ricșei își luă picioarele descul-

țe de pe pedale și și le încrucișă pe ghidon, folosindu-și ambele mîini pentru a scoate și proteja o țigară pe care altfel burnița ar fi udat-o. Donald văzu că toți ceilalți conducători de ricșă procedează la fel, ceea ce îl mai liniști.

– Îmi aduc aminte că am citit ceva în legătură cu asta, spuse Donald încruntat. Și dacă țin bine minte, atunci tratamentul trebuie făcut în două etape. La început se infectează măduva osoasă cu un virus obținut în laborator care va înlocui materialul genetic natural ce produce necontrolat. Apoi, când producția de leucocite și-a revenit la normal, va trebui să te eliberezi și de materialul artificial, pe care îl vei înlocui cu un nucleu reprodus.

– Habar n-aveam de așa ceva, spuse Bronwen străbătută de un fior. Nu știu despre acest tratament decât că este costisitor și dureros. Dar îmi pare bine că sunt aici.

Urmă o tăcere prelungită, punctată doar de fâșâitul roților pe caldarâm și de strigătele furioase ale celorlalți conducători de ricșă, care considerau că le fusese încălcat dreptul la prioritate. Donald nu mai găsea nimic ce ar fi putut să spună; nu-i mai rămăsese decât să privească chipul frumos al lui Bronwen, pe care se citea suferința.

– Nu am decât douăzeci și unu de ani, spuse ea într-un târziu. Aș putea trăi încă mult timp. *Vreau* să trăiesc mult.

– Și ești deja văduvă?

– Soțul meu a fost medic, spuse ea împietrită. A fost linșat când s-a descoperit că folosea vaccinuri făcute din ser de porc. Avea treizeci și trei de ani.

Bubuitul îndepărtat al unui expres care se pregătea să aterizeze pe aeroport acoperi orice încercare a lui Donald de a-i răspunde.

La hotelul Dedication, unul dintre angajați vorbea engleza, o rupea puțin și în indiană, astfel încât Donald a fost scutit de a face pe interpretul. Încruntându-se deasupra complicatei fișe de computer, pe care trebuia să o perforeze pentru a se autodescrie, abia dacă reuși să audă ceva din ceea ce spusese Bronwen la recepție. Undeva, într-un colț al minții, trecea în revistă ce trebuia să facă pentru motive „profesionale": să se ducă la Clubul Presei Internaționale, pentru care i se dăduse un permis temporar și să-l întâlnească pe omul de legătură de la Engrelay Satelserv; să se prezinte la biroul de informații al guvernului și să se asigure de primirea autorizațiilor oficiale; să mituiască în stânga și în dreapta cu scopul obținerii unui interviu cu Sugaiguntung. Iată o sarcină de lungă durată, costisitoare și care s-ar fi putut să nu aibă nici un rezultat. De când știrea fusese dată publicității, nici un ziarist străin nu reușise să-l vadă pe

Profesorul Doctor – în afara conferințelor de presă oficiale, unde totul era regizat de purtătorul de cuvânt guvernamental.

În ciuda ochilor lor rotunzi, indienii erau bine primiți în Yatakang; erau considerați ca tovarăși de suferință a mizeriei moștenite de la colonialism. Europenilor le era dat să suporte antipatia generată de foștii guvernatori, olandezii, antipatie din care o bună parte era transferată în contul americanilor, pentru că au continuat o politică tensionată în relațiile diplomatice; Bronwen dispăruse deja la unul dintre etaje înainte ca bagajele lui să fi sosit la recepție și să fie condus la propria lui cameră. Care era un conglomerat de paradoxuri tipic yatakang – mătăsuri vechi, țesute de mână, puse în rame de sticlă pline cu heliu pentru a preveni degradarea, un fel de pat foarte jos înțesat cu perne, o cameră de duș, despărțită de rest cu un panou care imita marmura, un bideu, o toaletă, și un coș mare de plastic plin cu pietre rotunde și netede pentru folosința musulmanilor ortodocși aflați în vizită, care nu acceptau să procedeze după ușurarea mațelor altfel decât le poruncise Profetul.

Camerista, o fată îmbrăcată într-un sarong albastru, tăcută, dar foarte eficientă, se scuză că televizorul era defect, cu promisiunea că „va fi reparat cât se poate de curând". Praful de pe butoane demonstra că promisiunea mai fusese făcută și ultimilor douăzeci de oaspeți.

În cele din urmă telefonul începu să funcționeze. Când rămase singur, se așeză în fața lui, simțindu-se oarecum indispus de faptul că nu avea un ecran pentru a putea să-și vadă interlocutorul, fiindu-i oferită, în schimb, posibilitatea de a se vedea în uriașul perete-oglindă. În oglinda aceea, după ce apăsă pe primul număr, văzu o ușă – nu aceea pe care intrase, ci una care dădea în camera învecinată – și era întredeschisă.

Se ridică făcând cât mai puțin zgomot și se îndreptă spre camera îngustă, plasându-se acolo unde ușa îl putea adăposti cel mai bine. Privind în oglindă își dădu seama că imaginea lui reflectată nu putea fi văzută de un eventual vizitator care ar fi pătruns nechemat în cameră – tot așa cum nici el n-ar fi reușit să-l vadă pe eventualul nepoftit. Dar de după ușă se ivi o mână negricioasă, apoi un picior și...

Atacă, în conformitate cu tehnicile de luptă pe care și le însușise în timpul instruirii, apelând la mișcări foarte economice și sigure. În clipa următoare îl apucase deja pe nepoftit de încheietura mâinii și de gât, gata să-l trântească la podea, după care să-i aplice o lovitură decisivă la ceafă.

În aceeași clipă exclamă îngrozit:

– Bronwen!
– Dă-mi drumul, mă doare! spuse ea aproape sugrumată din cauza strânsorii.
– Îmi pare nespus de rău!
Cu gesturi aproape scăpate de sub control o ajută să-și restabilească echilibrul, spijinindu-se cu o mână care se prinse ferm de brațul ei.
– Dar n-ar fi trebuit să intri în felul ăsta – în ziua de azi te poți aștepta la orice!
– În nici un caz nu mă așteptam la așa ceva, spuse ea confuz. Mi s-a părut că-ți aud vocea și atunci mi-am dat seama că suntem vecini de cameră. Îmi pare rău. Nu am vrut decât să-ți ofer o surpriză.
– Ai reușit, bombăni el morocănos. Ah, telefonul ăsta trebuie să fie pentru mine. Ia loc. Mă întorc imediat.
Se îndreptă spre telefonul din care se auzeau bolborosite cuvinte de neînțeles în yatakangă. Cel care vorbea nu era, așa cum spera el, corespondentul local pe care trebuia să-l contacteze, ci colegul acestuia, care nu știa când va reveni cel căutat și refuza să facă altceva decât să transmită un mesaj.
Donald îi spuse unde stătea, după care întrerupse convorbirea.
Se răsuci cu scaunul și o privi pe Bronwen cu un surâs strâmb.
– Știi ceva? Pentru o fată atât de bolnavă ca tine, ești de-a dreptul puternică.
– Boala e abia în faza preliminară, murmură Bronwen cu privirile ațintite în podea. Soțul meu mi-a pus diagnosticul cu puțin înainte de a fi fost ucis.
I se oferea șansa de a o privi cu multă atenție. Probabil că primul lucru pe care-l făcuse a fost să-și procure un rînd de haine locale de la distribuitorul de îmbrăcăminte din hârtie; acum purta un sarong de un cenușiu pal și o haină galbenă scurtă și rigidă.
Îi observă privirea și începu să se foiască stânjenită, masându-și încheietura.
– A fost cumplit ce mi-ai făcut, spuse ea. Chiar mai rău decât ni se întâmplă acasă, ceea ce e cât se poate de rău. Tot ce voiam era să te întreb dacă nu ai puțin timp la dispoziție ca să mă ajuți să-mi cumpăr ceva de îmbrăcat, în locul hainelor ăstora din hârtie.
Mintea lui Donald începu să lucreze cu febrilitate. Venind în Yatakang, câștigase timp; aici era dimineață, în timp ce în California era noapte. Tradiția yatakangă decretase un fel de siestă între unu și trei *papa-mama*. În nici un caz nu ar fi putut să fixeze o întâlnire înainte de ora trei, ceea ce-i dădea un răgaz de două ore.

– Sigur că da, răspunse el. Lasă-mă numai să dau câteva telefoane și după aceea îți stau la dispoziție.
– Îți mulțumesc foarte mult, zise ea, după care se întoarse în propria-i cameră fără să închidă ușa.
Acolo ușa se deschidea printr-o mișcare normală și nu prin culisare, ca în cazul camerei lui. Descoperi acest lucru dintr-o dată, pentru că atunci când reveni la telefon observă reflexia unei reflexii care-i dezvălui ușa ce se închidea cu atâta discreție. Continuă să privească absent în oglindă, în timp ce aștepta legătura telefonică la biroul de informații al guvernului.
În felul acesta o văzu privindu-se în oglindă, analizându-și îmbrăcămintea, acțiune ce se soldă cu o strâmbătură expresivă.
– Da? se auzi în receptor.
– Departamentul corespondenților transoceanici, vă rog.
– O clipă.
Își duse mâinile la piept de parcă ar fi vrut să-și smulgă veșmintele acelea care erau o adevărată rușine, dar hârtia impregnată cu material plastic, pentru a face față ploilor frecvente din această zonă, se dovedi prea rezistentă. Înverșunată, își scoase haina pe care o strânse ca pe un ghemotoc, după care o aruncă pe podea.
– Corespondenții transoceanici, se auzi în telefon.
– Mă numesc Donald Hogan și am fost acreditat de dumneavoastră pe lângă Engrelay Satelserv. Ar fi trebuit să primiți deja confirmarea venirii mele de la sediul central.
– Vă rog să vă repetați numele, și apoi voi verifica.
Partea de sus a sarongului, plisată printr-o mișcare automată a aparatului care producea hainele din hârtie, și care corespundea aproximativ taliei ei, căzu de pe ea, amintind de zgomotul unui oblon care se închide. Donald rămase cu respirația întretăiată. Nu purta nimic pe dedesubt, și sânii ei semănau cu două pere mici, cafenii.
– Da, domnule Hogan, sosirea dumneavoastră ne-a fost confirmată. Când doriți să veniți pentru a vi se înregistra statutul oficial privind misiunea dumneavoastră ca ziarist în Yatakang?
– Dacă ora trei în această după-amiază nu e prea devreme...?
Despături cele trei rânduri ale sarongului care-i înfășura talia, apoi se aplecă pentru a desface complicatele legături ale costumului. Sânii abia dacă i se mișcară atunci când se lăsă în față.
– Voi consulta agenda întâlnirilor fixate în vederea numirii oficiale. Vă rog să așteptați.
Probabil că reușise să-și îmbrace singură veșmântul, dar efortul pentru a și-l scoate era, după cât se părea, întreit. Se întoarse, aplecată

cum era, ca și cum ar fi vrut să vadă mai bine ce făcea. Mișcarea îi aduse fesele mici și frumos formate în dreptul oglinzii, făcându-i-le cât se poate de vizibile. Lumina se strecura până la rădăcina firelor negre de păr.

– Da, la ora trei va fi cât se poate de bine. Vă mulțumim, domnule Hogan, se mai auzi în telefon, după care legătura se întrerupse.

Donald se ridică de la locul lui, cu gura puțin uscată și inima bătându-i cu putere, și intră în camera de-alături.

Cu spatele la el, femeia reuși să iasă din ceea ce mai rămăsese din sarong, apoi spuse:

– Eram sigură că mă privești.

El rămase tăcut.

– Cred că uneori sunt cam nebună, spuse Bronwen, în vocea căreia se strecurase nota unei isterii ajunsă pe punctul de a se declanșa. Și sunt și momente când cred că nu sunt nebună, ci numai foarte sensibilă. El m-a învățat să-mi iubesc trupul – soțul meu. Și poate că nici nu mi-a mai rămas foarte mult timp să-mi manifest această dragoste.

În cele din urmă se întoarse cu o mișcare lentă, pivotând pe un picior delicat, a cărui talpă – abia acum observă Donald, era vopsită cu o culoare rozalie, pentru a se asorta cu oja de pe unghii.

– Îmi pare rău, spuse ea deodată. E vorba de un compliment deosebit pentru tine. De fapt... Până acum n-am făcut-o niciodată cu un american, și aș vrea să încerc acum. Cât se mai poate. Dacă, bineînțeles, ești de acord.

Cuvintele se făcură auzite pe un ton cât se poate de plat, de parcă ar fi fost rostite de un automat.

– Sunt... cum să spun? Sunt irezistibilă, nu-i așa? continuă ea. M-au sterilizat pentru situația în care o leucemie ca a mea ar fi ereditară. Sunt cât se poate de sterilă.

– Și eu, spuse Donald, uimit de răgușeala care-i marca glasul, după care îi desfăcu pieptenele care îi ținea părul, revărsându-i-l pe spate într-o cascadă neagră și grea a uitării de sine.

urmărind detaliile (19)

PRETENȚII MICI ȘI ATÂT DE UȘOR SATISFĂCUTE

Când televizorul lui a început să funcționeze aiurea, pe ecran apărând doar un câmp de linii cenușii, neregulate și unduitoare, printre care se inviseră o droaie de puncte care se mișcau aidoma prafului deversat într-un lichid, lăsând impresia că e studiat prin

lentila unui microscop pentru a ilustra mișcarea browniană, totul însoțit de foșnetul unui zgomot de fond provenit din difuzor, Bennie Noakes crezu că aparatul trebuia reparat. După o oră sau două descoperi că tot „spectacolul“ care se derula pe ecranul său era de natură psihedelică. Mai mult, realitatea nu se amesteca deloc printre aceste iritante și dezgustătoare fragmente despre oameni care ucid oameni. Digerând tot ce i se oferea pe ecran, până la punctul unei percepții pure, continuă să privească imaginea. Din când în când, murmura:

– Doamne, ce imaginație mai am.

continuitate (23)

ȘI-A VÂRÂT DEGETUL ÎN GURĂ

Golful Benin! Golful Benin
La unul plecat, sunt patruzeci care vin.

În nici un punct al Beniniei nu exista o linie expres. Țara nu-și putea permite construirea unor piste din beton lungi de cinci mile, cât ar fi fost necesar pentru avioane, ca să nu mai vorbim de serviciile auxiliare. Din pântecele suplu, cu profil modern și înmătăsat al expresului, Norman se trezi deversat la Accra și îmbarcat într-o vechitură de Boeing hodorogit, care asigura legăturile locale via Port Mey până în nordul Nigeriei. Probabil că data fabricației avionului nu putea fi înainte de 1980 și era deservit de cisterne care transportau nu lox sau hidrazină, ci petrol lampant. Își dădu seama de acest lucru după mirosul care se revărsa din furtunurile sparte, ceea ce-l făcu să se gândească alarmat la izbucnirea unui incendiu.

În Golful Beninului! În Golful Beninului
Îți sapă sub piele puricele nisipului!

Căldura de cazan sub presiune a Africii îi lipea hainele de piele cu o pastă compusă din propria-i transpirație și abur.

Golful Benin! Țara benină!
Malarie și munți de chinină!

Oficiali aroganți, îmbrăcați în ceea ce el nu recunoscuse de la bun început ca fiind uniforme – xenofobia care marcase sfârșitul secolului trecut eliminase simbolurile gradurilor de tip european, cum ar fi fost cascheta cu cozoroc și centura din piele, înlocuindu-le cu elemente care aparțineau vestimentației tribale – binecuvântau șansa de a-și manifesta disprețul față de verii lor negri din America,

copiii africanilor care nu avuseseră bunul gând sau abilitatea de a nu fi stat în calea vânătorilor de sclavi.

Golful Benin! Golful Benin!
Ploaia nu stă o clipă și se preface-n gin.

Trecând prin alei marcate cu sârmă, semănând cu o turmă mânată spre abator, echipa de la GT, condusă de Norman și Elihu, se îndreptă spre avionul care avea s-o ducă la Port Mey. Cinci secole se amestecau într-o devălmășie de impresii. Matroane grase înfășurate în bumbacuri țipătoare asortate cu turbane, tinere progresiste în atitudine, într-un fel de fuste care aminteau de moda preeuropeană, împodobite cu mărgele și cercei, care îi aruncau uneori lui Norman priviri vag binevoitoare, afaceriști veniți probabil din Africa de Sud, ale căror haine europene contrastau puternic cu pielea lor neagră, un medic de prin partea locului care ducea o legătură mare formată din obiecte rituale, fiecare având un scop precis în terapeutica psihiatrică, fiecare cu aroma lui specifică, un imam egiptean angajat într-o conversație amicală cu un preot gulerat.

Golful Benin! Golful Benin!
Uitat de Dumnezeu, Domnul știe până când.

Anunțurile privitoare la aterizări și decolări erau făcute într-un fel de engleză, dar lui Norman îi trebuiră câteva minute bune până reuși să descopere acest lucru. Știa din surse științifice că limba lăsată în urma lor de colonialiști se destrăma, așa cum se întâmplase și cu latina după prăbușirea imperiului roman, dar crezuse că acest fenomen are loc mai curând în Asia decât în Africa, de care, orice s-ar fi putut spune, era legat sentimental. Intervalele dintre anunțuri erau marcate de susurul continuu al muzicii. Studie, din pură curiozitate, măsura ritmică a uneia dintre melodii și constată că era șaptesprezece-patru, un străvechi ritm dahomeian în care *hum* se contrapunea lui *humpi*, tam-tamul copil tam-tamului mamă. Îi atrase atenția și lui Elihu asupra acestui aspect, din dorința de a mai spune și altceva.

Golful Benin! Golful Benin!
Aici mori de foame, deși ai venit plin.

– Așa ceva le-am pasat cururilor albe, spuse Norman.

– Nu, spuse Elihu contrariat. Asemenea ritmuri complexe fac parte dintre acele lucruri de care europenii doar ne-au deposedat, împreună cu toate celelalte componente ale culturii tribale. Jazzul s-a născut din ritmul marșurilor militare și dansul francez. Ritmurile moderne sunt și ele tot din Europa – Ungaria, Balcani. Chiar și instrumentele naturalizate în vest fac parte mai curând din categoria sitarului indian decât a corei africane.

– Ce dracu mai e și cora asta?

– O jumătate de tigvă peste care s-a întins o piele cu rol de membrană rezonatoare, și o ramă pe care s-au pus corzi de harfă și bucățele de metal, care vibrează și ele dacă frecvența e bună. O s-o vezi și pe aici, dar provine din estul mai îndepărtat. Cei mai buni cântăreți rămân sudanezii, care au fost așa de când se știu.

Golful Benin! Golful Benin!
Din oameni ne-ai schimbat în șerpi plini de venin!

– Ți-ai verificat latura africană a strămoșilor tăi? întrebă Elihu. Parcă așa spuneai că ai de gând!

– N-am mai avut timp, spuse Norman. În schimb îi privi pe cei din jur cu un interes care i se stârnise pe neașteptate, gândind: *poate că unii dintre acești oameni îmi sunt rude – doar au luat atâția sclavi de pe aici.*

– Doar din văzute nu-ți poți da seama, zise Elihu. Poți să-l deosebești pe un ibo de un yoruba, pe un ashanti de un mandigo?

Norman clătină din cap.

– Parcă cine poate?

– Sunt tipuri, exact așa cum sunt și printre europeni. Dar sunt și suedezi bruneți, cum tot așa pot fi spanioli blonzi, însă aici n-ai nici cel puțin aceste trăsături după care să te poți ghida.

Golful Benin! Golful Benin!
Păcatul preface sângele-n vin!

– E zborul nostru, spuse Elihu și porni înainte în timp ce poarta în fața căreia se afla se deschidea cu scârțâit de balamale.

În timpul zborului spre Port Mey, un bărbat cu un instrument muzical format dintr-un băț, o cutie veche din lemn și câteva bucățele de metal, acordate pentatonic cântase cu o voce tânguitoare. Lui Norman și tovarășilor lui, cu excepția lui Elihu, li se păru ceva stânjenitor; tuturor celorlalți însă le plăcu ideea muzicii cântate pe un instrument artizanal.

– E un shinka, spuse Elihu. Din Port Mey. Și povestește tuturor cât de bucuros e că se întoarce acasă după ce a vizitat Accra.

O femeie grasă, cu un copil mai mic de un an, profitase din plin de scutirea de vamă pentru băuturi, și își cinstea vecinii cu o sticlă de arrak. Norman o refuză, încercând să-i explice cu un zâmbet, vorbind rar și răspicat, că era un musulman care nu bea – la care ea insistă să-l trateze cu o bucățică de majnoun, dintr-o cutie pe care o ținea în cutele pe care stofa le forma în dreptul pieptului. Acceptă invitația, considerând că hașișul oferit nu putea fi prea diferit de cel pe care îl lua el în mod obișnuit acasă și, înainte de a fi aterizat, starea lui de spirit era cu mult mai bună. Omul cu instrumentul

muzical se ridică și trecu pe la fiecare loc, în căutarea unor contribuții privind improvizarea unor versuri pentru cântecul lui. Elihu acceptă invitația și după câteva clipe de gândire răspunse solicitării cu un vers în cea mai bună shinka, ceea ce îl făcu pe celălalt să nu mai poată de plăcere. Norman era aproape dezamăgit de faptul că ratase șansa de a face același lucru în engleză, și resimți un val de uimire cu totul neașteptată față de ceea ce i se întâmplase.

Când prinse un moment favorabil, îi șopti lui Elihu îngrijorat:

– Elihu, mă simt tare ciudat. Să fi fost în bomboana aia și altceva în afară de...?

– Sunt shinka, spuse Elihu, ca și cum cu asta ar fi explicat tot ce mișcă în univers, după care reveni la convorbirea cu muzicianul, într-o limbă pe care Norman nu o cunoștea.

Pentru a ieși din încurcătură, scoase din buzunarul lateral al scaunului pe care ședea un material de reclamă pe care îl despături, descoperind în felul acesta harta convențională a Africii de Vest, care făcea ca diferitele țări prezentate acolo să semene cu niște porții de plăcintă, vârâte în coasta nordică a Golfului. Cea mai îngustă era Beninia, aproape o așchie în comparație cu URNG, sau Dahomalia.

– Jack Horner, spuse el destul de tare, ceea ce îl făcu pe Elihu să-și ridice o sprânceană întrebător.

Ideea i se păru foarte nostimă, ceea ce îl făcu să chicotească, în ciuda încercărilor lui de a se abține.

Am tras lozul. Perfect: nimeni din toată istoria de până acum n-a mai scos în felul ăsta stafida din plăcinta cuiva!

Treptat începuse să se nască în el conștiința stranie a unei duble personalități. În ciuda nonșalanței de care dăduse dovadă Elihu când respinsese ideea, el era convins că hașișului pe care îl luase îi fusese adăugat ceva. Nimic din ceea ce experimentase până atunci nu reușise să-i inducă această senzație de dedublare pe care o încerca acum.

Pe de altă parte, intelectul lui era în aceeași stare ca atunci când părăsise New York-ul cu câteva ore mai devreme. Când grupul desemnat pentru primirea lor i-a întâmpinat la aeroportul minuscul Port Mey – oameni ai ambasadei, de culori asortate, și o gardă de onoare a armatei de jucărie a Beniniei, într-o costumație ideală pentru paradă, dar ridicolă pentru câmpul de luptă – era capabil să se autoanalizeze și să emită idei pertinente, cum ar fi fost faptul că era o prostie să crezi că poți obține chilipiruri financiare într-un loc ca acesta. Era pur și simplu mizerabil. Drumul de-a lungul căruia hurducăiau mașinile ambasadei era întreținut, într-un fel, de grupuri de

muncitori înarmați cu târnăcoape și cazmale, dar era flancat de cocioabe și singurul semn al intervenției oficiale în procesul neîngrădit al degradării umane era reprezentat de un drapel pe care se afirma, în engleză, că investitorii străini erau bineveniți în Beninia. Nu se mai așteptase să vadă, în acest nou și eroic veac, copii goi jucându-se în noroi cot la cot cu purceluși guițători; și când colo, iată-i. Nu se mai așteptase să vadă o întreagă familie – tată, mamă, bunic și patru copii – îngrămădiți pe o improvizație cu pedale, alcătuită din trei biciclete străvechi și două coșuri mari din plastic; erau ținuți la intrarea în aeroport pentru a le permite celorlalți să iasă. Nu se mai așteptase să vadă străvechiul camion Morris alergând în scopuri comerciale de-a lungul coastei, plin până la refuz cu puradei între nouă și cincisprezece ani, care se înghesuiau și se rostogoleau pe platformă; văzuse nu mai puțin de șase astfel de camioane, toate decorate cu panouri pe care scria GRABA STRICĂ TREABA și NU EXISTĂ DECÂT UN SINGUR DUMNEZEU și CE ȚIE NU-ȚI PLACE ALTUIA NU-I FACE AMIN.

Aerul era greu din cauza umezelii, încă și mai nesuferit decât acela respirat la Accra, lucru care îi sporea starea cinică în care se afla.

Dar, în timp ce înregistra toate aceste dovezi ale înapoierii și mizeriei, era cuprins de un fel de veselie. Muncitorii care întrețineau drumul erau însuflețiți de un grup de patru cântăreți, care transformau monotonia bocăniturilor produse de târnăcoape într-o melodie ritmată susținută de tobe artizanale confecționate din cutii goale de conserve de diferite mărimi. În ușa larg deschisă a unuia dintre bordeie, ușă în care atârna un fel de zdreanță pe post de perdea, văzu o mamă mândră, plină de o veselie molipsitoare, care-și arăta noul-născut vecinilor căzuți în admirație. Apoi văzu un camion care avea pe el semnul crucii roșii, al cărui șofer, îmbrăcat cu un halat din plastic, se spreia meticulos cu un dezinfectant, înainte de a se urca din nou la volan – o dovadă cam subțire, dar totuși o dovadă, că secolul douăzeci și unu ajunsese și în Beninia.

Elihu era prins într-o discuție cu tânărul negru, numai piele și os, care era responsabil cu bunul mers al lucrurilor la birou pe timpul absenței lui – primul secretar al ambasadei. Era cu cel puțin opt ani mai tânăr decât Norman. În timp ce-l urmărea, Norman se întrebă cum te simțeai atunci când pe umerii tăi apăsa responsabilitatea menținerii bunelor relații ale unei țări cu o alta, chiar și una atât de mică și lipsită de importanță cum era Beninia la acea dată. Se uită peste umăr și văzu celelalte două mașini în care se aflau ceilalți membri ai echipei lui GT – o fată de la Departamentul Rex Foster-

Stern's Projects and Planning, un expert în limbile africane, special recrutat pentru această vizită, și doi contabili-economiști din grupul personal de consilieri ai lui Hamilcar Waterford.

Căutând prin memorie după numele primului secretar al ambasadei – Gideon... și mai cum? Gideon Horsfall, așa era – Norman se aplecă în față.

– Scuzați-mă că intervin, spuse el, aș vrea să vă întreb ceva, domnule Horsfall.

– Dați-i drumul, îl îndemnă sacul de piele și oase. Și vă rog să-mi spuneți Gideon. Nu pot să sufăr când sunt luat cu „domnule". Râse scurt, ceea ce nu se potrivea deloc cu înfățișarea lui scheletică; era un fel de copie a lui Raphael Corning, deși ceva mai scund ca el și mult mai negru, ceea ce îl făcu pe Norman să nu se mai întrebe despre oportunitatea implicării persoanelor slabe și nervoase în politică.

– Fac economie de „domnit" când e vorba de cururile palide, adăugă el după ce reuși să-și stăpânească râsul care îl umfla. Dar, cum sunt aici de câtva timp, am trecut și chestia asta pe lista schimbărilor care vor avea loc în viitor. Scuză-mă, dar voiai să întrebi ceva...

– Voiam să te întreb dacă simți pentru Beninia același lucru ca și Elihu? spuse Norman.

Urmă o pauză, timp în care Gideon își roti privirea peste suburbiile care închideau zona lui Port Mey. Pe lângă faptul că pământul nu era suficient de compact pentru a suporta clădiri înalte – așa cum aflase Norman după cercetările pe care le întreprinsese, Port Mey fusese o mlaștină înainte ca britanicii să o fi asanat, și în parte rămăsese ceea ce a fost inițial – locul semăna uimitor cu tablourile suburbiilor Mediteranei europene de acum un veac, cu străzi înguste deasupra cărora spânzurau frânghiile cu rufe puse la uscat, străduțe care dădeau în altele ceva mai largi, dar pline cu hârtoape.

Gideon vorbi tărăgănat, fără să-l privească pe Norman.

– Cel puțin asta ți-o pot spune fără șovăire. Când s-au hotărât să mă expedieze aici, în ciuda promovării nominale – fusesem cel de al treilea secretar al ambasadei de la Cairo, înțelegi? – am fost cât se poate de furios. M-am considerat aruncat într-o fundătură fără ieșire. Aș fi dat orice numai să pot scăpa. Numai că mi-au dat de înțeles că dacă nu voi trece peste mândria asta a mea, pe viitor s-ar putea să fiu numit în funcția de atașat de ambasadă la sfântu' așteaptă. Așa că am fost nevoit să accept, în ciuda prețului imens pe care a trebuit să-l plătesc în plan moral. Totul era doar o chestiune de noroc dacă ajungeam acolo sau mă trezeam sub supravegherea unui psihiatru. Practic trăiam cu tranchilizante. Doar știi ce înseamnă să ai pielea neagră într-o lume de cururi palide.

Norman încuviință cu o mișcare a capului. Încercă să înghită, dar gura îi era atât de uscată încât în ea nu se afla decât aer.

– Eu am condus activitatea de aici cât a lipsit Elihu, spuse Gideon. Nu că ar fi prea multe de făcut, asta ți-o pot garanta. Dar acum doi ani, dacă m-aș fi văzut pus în situația de a rezolva tot ce e aici, n-aș fi rezistat. N-aș fi fost în stare să mă descurc. Deocamdată, în afară de faptul că am ajuns în locul ăsta, nimic rău nu mi s-a mai întâmplat, așa că – se scutură străbătut de un fior – sunt sănătos și nu mă tulbură nimic. Ar fi putut să izbucnească și un război între URNG și Dahomalia, și tot aș fi supraviețuit. Poate că n-aș fi reușit să descurc toate lucrurile cum ar fi trebuit, dar aș fi putut face efortul de a nu mă simți neajutorat și inutil.

– Corect, zise Elihu. Sunt mulțumit de tine.

– Mulțumesc, răspunse Gideon cu o ușoară ezitare. Elihu, sper că înțelegi care e situația. Au fost vremuri când aș fi lins și ghetele ambasadorului pentru o apreciere ca asta. Acum însă... cum să spun, e binevenită. Înțelegi? Ceea ce fac acum e o încercare de a-l ajuta și pe Norman să priceapă cum stau lucrurile.

Elihu dădu din cap în semn de aprobare, iar Norman avu percepția oarecum neliniștitoare a unei comunicări aproape secrete între cei doi, pe care el, ca străin adoptat de New York, nu putea spera s-o descifreze vreodată.

– Elihu, care e aici de față, își reluă Gideon ideea, întorcându-se cu fața spre Norman, ar putea să mi-o spună verde-n față că sunt un prost și s-o și *dovedească*, și cu toate astea eu aș continua să fiu la fel de liniștit și să-mi susțin raționamentul. Dacă mi-ar putea găsi argumentele necesare, aș fi de acord cu el, dar nu m-aș simți deloc un prost pentru că am greșit. Mi-aș da seama că există un motiv – fie că am fost dezinformat, sau victima vreunei prejudecăți păstrate de acasă, sau poate altceva. E vorba de ceva confidențial, care până la urmă e tot una cu a spune că e secret. Ai înțeles?

– Cred că da, răspunse Norman fără să pară prea convins.

– Mai mult ca sigur că nu. Ceea ce înseamnă, de fapt, că nu-ți prea pot spune clar despre ce e vorba, zise Gideon ridicând din umeri. Nu e un lucru pe care să-l poți izola și expune într-un borcan – iată deci și motivul. E vorba de ceva pe care trebuie să-l trăiești pe propria-ți piele. Dar... Păi, o parte din starea asta de lucruri se datorează și faptului că în Beninia nu s-a mai comis nici o crimă în ultimii cincisprezece ani.

– Cum?! exclamă Norman făcând un pas înainte.

– Exact. Nu pot înțelege cum e posibil, dar e un fapt înregistrat de statistici. Uită-te la toate mahalalele alea. Gideon arătă spre ele prin geamul mașinii. Ai putea crede că sunt locurile cele mai prielnice pentru proliferarea bandelor de răufăcători și a huliganilor din Beninia. Autorul ultimei crime nici n-a fost din grupul majoritar, shinka, ci un imigrant inoko de vreo șaizeci de ani care și-a prins nevasta înșelându-l.

Tare mi-ar mai plăcea să-l aduc pe Chad Mulligan aici și să-i fac praf unele teorii, își zise Norman. Apoi spuse tare:

– În cazul ăsta nu mai încape nici o îndoială că Beninia are totuși ceva.

– Poți să mă crezi, coddere, spuse Gideon. Și încă ceva, credința. Eu sunt catolic. Tu?

– Musulman.

– Nu cumva vreun copil al lui X?

– Nu, dreptcredincios.

– Și eu la fel în religia mea. Dar ai auzit de vreo țară unde Adevărații Catolici să nu fie supuși discriminărilor?

Norman dădu din cap.

– Cât despre mine, sunt foarte mulțumit de foloasele contracepției: am doi plozi cât se poate de deștepți și sănătoși, ceea ce e mai mult decât suficient pentru mine. Dar am ajuns să-i blestem pe eretici cu atâta patos încât am început să-mi însușesc logica beninienilor.

– Care este... ?

– Păi... Gideon avu o ezitare. Nici nu știu dacă e o răutate din partea mea sau e pur și simplu înțelept. Vezi, când a avut loc schisma, printre catolicii de aici domnea un puternic fanatism dogmatic, ei nereprezentând decât o fracțiune infimă față de populația de aici – cei mai mulți fiind păgâni, sau musulmani ca tine. Era clar că marea lor majoritate vor considera edictul papal *De Progenitate* o porcărie. Cu toate astea, nu vei găsi nimic care să explice ce a născut opoziția celor Drepți față de Papistași! Oamenii au spus: bun, dacă nu-și vor planifica familiile se va naște un număr prea mare de urmași bolnavi care-i vor scoate până la urmă din competiție – dar și mai grav e că fie se vor ruina din cauza numărului sporit de copii, fie vor ajunge la prea multe tare de natură psihologică din pricina abstinenței silite pe care și-o vor autoimpune mai târziu. Și oamenii de aici nu vor să creadă așa ceva, își văd mai departe de treabă. Și ca să pună capac... !

– Ce fac?

– Cifrele arată că au dreptate, spuse Elihu pe neașteptate. Nu prea avem la dispoziție multe date referitoare la analiza socială, care este cu totul altceva decât datele societăților comerciale conduse de United Africa Company și cei de la Firestone, care s-au folosit de capul lor de pod liberian pentru a sonda noi piețe, mai cu seamă acum, când cauciucul pentru automobile nu mai are debușeul de altădată. Dar cred că nu e nevoie să-ți povestesc toate lucrurile astea. Rămâne totuși un fapt: procentajul influenței economice exercitate de Cei Drepți întru Catolicism a scăzut cu douăzeci la sută de la schismă și cu siguranță va continua să scadă.

– Când ambele grupuri mergeau înainte cu frânele puse, spuse Gideon, competiția era echilibrată, în felul ei, și asta mulțumită gradului lor relativ de europenizare. Acum una dintre echipe s-a scuturat de handicap și aleargă cu viteza unui tren absorbit de zona vidă a unui tunel.

Mașina frână scurt și trase la bordura dincolo de care se înălța Ambasada SUA, o clădire oarecum în paragină, dar încă o relicvă frumoasă a perioadei coloniale, cu porticuri înalte, pseudoclasice, pe trei dintre laturile ei.

– Ce s-ar întâmpla cu Beninia dacă n-am interveni noi? întrebă Norman în timp ce roțile mașinii mușcau din pietrișul aleii înainte de a se fi oprit complet. Știu răspunsul lui Shalmaneser, dar mi-ar plăcea să aud un răspuns spontan din partea ta, Gideon.

Înainte de a fi părăsit mașina, Gideon își verifică mișcarea. Răspunse după un moment de gândire:

– Depinde.

– De ce?

– De câți shinka, dahomalieni și cetățeni URNG vor mai fi rămas în viață după ce vor trece țara prin foc și sabie.

– Nu prea reușesc să înțeleg, mărturisi Norman după ce întoarse afirmația în mintea lui pe toate fețele.

– Nici nu vei reuși până nu vei cunoaște câțiva shinka adevărați. Și mie mi-a trebuit un timp până să înțeleg care e adevărul, dar până la urmă am reușit, spuse Gideon după o altă pauză. Spui că ești musulman. Ai citit evangheliile creștine?

– Sunt convertit, și educat ca baptist.

– Înțeleg. În cazul ăsta nu mai e nevoie să-ți explic cum e cu „săracii" care vor moșteni pământul. Din câte știu eu, shinka sunt singura dovadă în viață a adevărului cuprins în acele vorbe. Ai răbdare și te vei convinge. Ei sunt cei care i-au absorbit pe holaini, al căror gând era să-i îmbarce pe toți și să-i vândă ca sclavi. I-au digerat și pe britanici la fel de bine, astfel încât Beninia a rămas

ultima dintre coloniile engleze care ar mai fi trebuit să fie silită să accepte libertatea. Tot ei i-au asimilat și pe inoko și pe kpala, care au năvălit aici din țările vecine. Dă-le timpul necesar și-ți garantez că-i vor vârî în burtă și pe dahomalieni și pe cei din URNG. Și pe lângă asta...! O furie cu totul neașteptată se strecură în tonul lui Gideon. Pe lângă asta, trase el concluzia, cred că te vor înghiți și pe tine. Pentru că același lucru mi l-au făcut și mie.

– Și pe mine, spuse Elihu încet. Sunt de acord. Haide, Norman, trebuie să te duc la Zad în dimineața asta. Și am pierdut deja o mulțime de vreme cu zborul.

lumea evenimențială (11)

CUM SĂ

„Celulele cu combustibil hidroxizic, de tipul celor folosite pentru acționarea camioanelor GM de până la două tone și jumătate, ca și anumite tipuri din import, mai cu seamă seriile aparținând mărcii «Honda»: «Fuji» și «Kendo», pot fi transformate fie în aruncătoare de flăcări, fie într-o bombă. În cazul versiunii GM, se face o tăietură de pilă la baza valvei A (a se vedea schema) iar ruta furtunelor B și C schimbată în așa fel încât să urmeze linia punctată. Fitilul bickford, atașat unei bucăți de ață, va fi plasat la punctul D, care va ridica o gresie de carborundum. Când aceasta va cădea, lovindu-se de tamburul de frână E, se va produce o scânteie care întâlnind gazul scurs...

Izolatorul plastic pus în vânzare de General Technics sub numele de «Lo-Hi Sleevolene» se poate recunoaște după culoarea lui rozalie. Puneți la macerat fiecare picătură de izolant care a fost smuls de pe suprafața pe care fusese placat, într-un litru de alcool pur. Va rezulta un zaț cleios care poate fi încălzit cu douăzeci de grade sub temperatura care reprezintă punctul de aprindere a butanului comercializat, dar care se va descompune eliberând o cantitate de gaze de aproximativ două sute de ori mai mare decât volumul lui inițial...

Un mare număr de produse recent aduse pe piață au în compunerea lor foi de aluminiu în formă de fagure fixate cu adeziv european vândut aici sub numele de «Weldigrip». Acest adeziv, însă, cedează când e expus radiațiilor gama. În catalogul surselor de testare radio, articolul BVZ26 încorporează un emițător pe bază de cobalt-60, proiectat cu scopul de a controla piesele turnate din oțeluri speciale. Trebuie plasat în apropierea sudurii cu probleme...

Reperul RRR17 din catalogul GT este un adjuvant pentru navigația pe vreme nefavorabilă, care se aplică pe fundul vaselor pentru transportul public. O mică baterie cu acid, fixată cu o substanță adezivă, va duce la corodarea metalului cu care se află în contact...

Noul regenerator bacterial pe bază de sulf, Minnesota Mining, seria UQ-141, poate fi determinat să producă spori prin simpla reținere a compușilor din sulf. În aceste condiții, organismele pot fi păstrate în congelatoarele casnice până la două luni. Pot fi folosite și...

GT oferă lox în sticle de un litru la un preț cu 10% mai scăzut decât concurența. Încercuiți sticla cu sârmă moale de magneziu (16 spire/inci) și conectați-o la un regulator de aprindere potivit. Vor fi multe cereri...

Elementul monocrom LazeeLazer produs de Japind poate fi modificat conform celor indicate în schemă. Depinzând de tipul de multipriză încorporată în circuit, pot fi obținute voltaje de până la 30 000. Ajuns la sarcina maximă, elementul arde în 1,5 secunde, dar o verificare atentă...

O bacterie artificială de pe lista britanică ICI, catalog 5-100-244, este excepțională în sensul că poate fi supusă mutației acasă. O soluție de 1/1000 de HCl în apă distilată poate duce la ruperea uneia dintre legăturile ARN. Folosirea noului produs astfel obținut duce la refacerea plasticelor plastifiabile prin încălzire...

«Sterulose», noul pansament medical Johnson & Johnson, constituie un excelent stabilizator pentru nitroglicerina făcută în casă. Se învelește fiecare pansament în hârtie muiată în soluție de nitrat de potasiu și apoi se usucă, sau se folosesc capse detonante pentru aprindere...

Înfășurați o cutie de carton în care se află douăsprezece becuri cu aer comprimat, de tipul celor folosite într-un laborator alimentar, cu o bandă elastică (de preferință albastră). Se glazurează cu «Novent» pentru a realiza o bombiță de aproximativ șapte țoli în diametru. Glazura previne descoperirea metalului de pe becuri de către detectoarele de metal de la uzina de gunoi. Un test efectuat la Tacoma a arătat că șrapnelele rezultate au scos cel puțin șase ore furnalul din funcțiune...

Probabil că ați aflat că stația de transport ultrarapid Bay Area a fost blocată o zi întreagă. Schema ne arată cum a fost posibil. Plasat între șine, aparatul emite semnale care transmit computerului de trafic că un tren a fost blocat permanent în stație...

Un emițător de semnale, alimentat de doi elemenți uscați, poate fi lăsat într-o cabină telefonică publică și, *fără a interveni în funcționa-*

rea normală a telefonului (în felul acesta întârziind detectarea), va provoca două sute cincizeci de apeluri la întâmplare în toată zona unde a fost plasat...

Un emițător parazit, suficient de ușor pentru a fi atașat unui zmeu de hârtie sau unui balon cu aer cald, de două picioare în diametru, va repeta din zece în zece secunde o lozincă timp de o oră pe lungimea de undă sonoră obișnuită a unui televizor. A se vedea...

Goliți conținutul unei cutii cu supă «Camp with Campbell», perforând-o în punctul indicat în figură și NU în capac, așa cum se procedează în mod curent. Reumpleți-o cu un exploziv, sau un compus inflamabil, care se aprinde sub 93° C. Se acoperă perforația cu leucoplast. Înțepată, cutia va deveni o grenadă care va exploda cu o întârziere de șapte până la douăsprezece secunde de la declanșare...

Adezivul folosit pentru sigilarea capsulelor care conțin aluminofagul GT nu rezistă acidului acetic. Un sistem de întârziere a detonării poate fi astfel obținut din amestecul într-o anumită proporție a apei cu oțetul...

Cablul de armare monofilament produs de United Steel V/RP/SU e magnetosensibil. Un starter care acționează periodic un electromagnet poate perturba diverse sisteme, producând pulsații de tensiune în rețeaua electrică sau impulsuri parazite în computere...

O suspensie-aerosol de Triptină în ulei de arahide capătă interesante proprietăți electrice. Încercați să-l puneți pe un precipitator de praf...

Pe rama de metal a podului există sisteme statice de descărcare la Kennedy Loading Point, Ellay. Aici ar putea fi folosite cele două-trei sute de volți nedoriți...

Ușile blindate ale tunelului North Rockies sunt sensibile la radiații gama. Senzorul e plasat într-un container mare și negru la intrarea dinspre est și în ceva verde, de formă conică, la cea dinspre vest. Fiecare din acele uși cântărește câte o mie de tone...

Lângă intersecția Eleazar Freeway cu Coton Hudson Drive, cablurile computerului care dirijează circulația pe 120 de mile pătrate sunt foarte la suprafață. În apropiere există semnul unui hidrant...

Eastman Kodak oferă un nou și interesant compus de benzennitrocomprimat suprasaturat. Oriunde există legături prea solicitate, energia așteaptă să fie eliberată. Dați de veste dacă descoperiți procedeul de a-i elibera pe sărmanii atomi captivi...

Nu vă aruncați la fier vechi ultimul model de frigider! Componentele de la 27-215-900 până la 27-360-500 ar avea nevoie de un lichid de răcire care a fost retras pe șest când s-a descoperit că poate

fi amestecat cu vaselina pentru a forma un fel de gelatină – și gelatina arde la peste 500 de grade. Noi vă sugerăm să-l folosiți la pictat. Produce un verde pal cât se poate de frumos și își menține propria lui oxidare în pelicule mai subțiri de 0,001 inci...

Dacă aveți sisteme de reevacuare, aveți grijă că betratonul de la televizoarele Amiral pot fi modificate așa încât să producă un fascicol linear în loc de unul circular. Ce poate el provoca unui circuit sensibil nu-i treaba nimănui, dar ar putea să devină...

Sarea de masă adăugată solventului GT 00013 are niște efecte cât se poate de interesante asupra cuprului, aluminiului, alamei...

Legați în cruciș firele 12 și 27 ale unui aparat de galvanizare Wonter. Dar asigurați-vă că nu sunteți în clădire atunci când aparatul e reconectat la sursa de curent. Cianura e o substanță cumplită...

Tunelurile au fost prevăzute împotriva unor riscuri reprezentate de fum, surse radio, obstructori ai controlorilor de trafic și factori de incendiere. Totuși, n-au găsit încă nici un remediu împotriva produsului RS-122 al companiei Minnesota Mining, care transformă betonul într-un praf cât se poate de fin, și nici a «Catalight»-ului GT, care e un catalizator ce produce distrugerea asfaltului. Dacă ați dori să aflați..."

Dintr-o selecție de fișe duplicate, fotocopiate, holografiate,
litografiate și tipărite, din dosarul aflat
la Cartierul General al Poliției din Ellay.

context (19)

REDARE LIBERĂ A DOUĂ IMNURI NAȚIONALE

Este un fapt de la sine înțeles ca fiecare gospodărie din Yatakang să posede înregistrarea audio-video a acestui imn, care a fost pregătită live în timpul unei mari adunări popilare organizate la Gongilung cu ocazia zilei de naștere a președintelui, 2006:

„Suntem descendenții Străbunului Loa.
Prin vine sângele ne curge ca lava fierbinte.
Vocile noastre unite cutremură lumea.
Putem munții să-i 'nălțăm ca apoi să-i dărâmăm.
Alături de iubitul nostru Președinte
Vom făuri țării noastre nou destin.

Sunt o sută de insule frumoase.
Sunt milioane de oameni puternici.
Pentru toți există o singură cale dreaptă.
Preamăriți-l pe Președinte care dă glas voinței noastre unite.
Alături de iubitul nostru Președinte
Vom făuri țării noastre nou destin."

Cu toate acestea, deși cineva i-a atras atenția lui Zadkiel Obomi, în timpul primei lui legislaturi, că Beninia nu avea un imn național, și ca atare el i-a spus acestui individ zelos și insistent să scrie un imn, unica ocazie când beninienii au fost expuși acestei producțiuni a fost atunci când ea a fost inclusă de formația lui Jacob Fikeli, „Black Star Marimba", în programul pop-paradei vest-africane:

„Țară de pace și frăție
Ție-ți închinăm dragostea noastră
Tu ești singura noastră bogăție
Tu ești pentru noi cea mai valoroasă.

Libertatea a venit doar într-un an
N-o vom uita nici când
Dragostea noastră pentru tine, pământ beninian
Va crește încă și mai mult.

(versiunea lui Fikeli a fost în shinka. Și sună aproximativ cam așa:

„Mă întrebi ce caut în Port Mey
Când locuiesc în nord.
Ascultă și-ți voi povesti
Toată această ridicolă poveste.

Am venit să-mi văd unchiul.
Unchiul meu avea o grămadă de vin de palmier.
Toată lumea se îmbătase criță.
Am dat peste o fată care se ușura-n tufiș.

Unchiul meu s-a căsătorit a treia oară.
Nu știam că fata aceea era mătușa mea.
Acum ea vrea să divorțeze de el și să vină cu mine.
Și eu nu pot să plătesc despăgubirea!")

continuitate (24)

SCENA RĂMÂNE NESCHIMBATĂ

Când Bronwen îi spuse, pe un ton cât se poate de firesc, că ea era convinsă că într-o existență anterioară fusese una din fetele de la templul Khajurabo, Donald nu se simți surprins.

Treptat, centrul Gongilungului, care inițial reprezentase un fel de talmeș-balmeș alcătuit din clădiri a căror rostuire nu ținea cont de nici un plan de sistematizare, a fost refăcut, până când a luat forma unui H, în care lateralele și transversala erau principalele bulevarde (Dedication, pe care se afla hotelul lor, alături de „National" și „Solukarta"), spațiile dintre picioarele H-ului fiind umplute cu spații de parcare sau recreere. Litera era închisă la un capăt de clădirile guvernamentale și univesitare, iar la celălalt capăt de port. De ambele părți orașul se răzlețea pe mile întregi într-un arc neregulat care mergea paralel cu țărmul, descriind o adevărată lizieră de stațiuni balneare și vile scumpe, al căror contur se estompa acolo unde începea aglomerația de cocioabe a periferiei, cocoțată până departe, pe dealuri.

O dată cu încetarea ploii și retragerea norilor, conul Străbunului Loa se ivi dominând strâmtoarea Shonago, cu un nimb de abur în jurul capului.

După ce s-au îmbrăcat și au ieșit pentru a vedea ce magazine erau deschise la acea oră, s-au și trezit însoțiți de un cârd întreg de urmăritori. După câte se părea, Bronwen era în stare să facă pur și simplu abstracție de ei și Donald își spuse că, probabil, tocmai pentru că venea dintr-o țară supraaglomerată ca India, era exact la ceea ce se putea aștepta. El însă nu putea să suporte ideea de a fi supravegheat și urmărit, indiferent cât de deschis s-ar fi făcut acest lucru.

Mai mult decât atât, deși curioșii pierde-vară se mărgineau doar la a se holba și a șușoti între ei, lui Donald i se năzări că descoperă ceva ostil în modul lor de a se comporta. Poate că era doar o iluzie. Dar dacă interesul le era stârnit doar de fascinația pe care le-o stârneau turiștii cu pielea albă, atunci de ce erau atât de puține zâmbete pe chipurile pământii ale acelor asiatici?

La fiecare intersecție existau gherete șubrede, îngropate aproape de mărfurile pe care le ofereau spre vânzare; ziare, discuri, țigări cu marijuana făcute dintr-un tutun despre care se știa că e plin de elemente cancerigene – Donald nu se simțea îndemnat să verifice justețea zvonului – umbrele telescopice, ochelari de soare puși în rame ieftine din plastic japonez foto-reactive, busturi ale generalului Solukarta, bomboane, sandale, broșe, cuțite...

Unul dintre ele, care avea un perete transformat în altar, se specializase în vânzarea obiectelor de cult, manifestând o indulgență mai mult decât ecumenică, mergând de la strălucitorul sfânt Cristofor, trecând prin miniaturalele coroane sigilate în amulete tip brățară, și despre care se dădeau toate asigurările că ar conține în întregime textul autentic, până la tradiționala tămâie yatakangă de origine vulcanică. Bronwen a insistat să se oprească la această dugheană pentru a trece în revistă tot ce cuprindea, spre disperarea lui Donald, deoarece popasul lor le permitea urmăritorilor să se apropie de ei și să-i înconjoare. Cei mai mulți erau adolescenți care se străduiau să pară mai în vârstă: unii își împingeau bicicletele, alții își cărau pachetele, oprindu-se din drum pentru a trage cu ochiul la străini.

Și totuși prezența lor nu era singurul lucru care îl indispunea. Privi peste capetele lor și descoperi amenințarea vulcanului.

Impulsul fu de-a dreptul ridicol; totuși făcu un efort de voință și reuși să se abțină. Se apropie de vitrina dughenei și cumpără un con de tămâie. Vânzătorul bănui că l-a cumpărat ca suvenir, așa că încercă să-l convingă să cumpere și un bust al lui Solukarta. Numai moneda de doi tala, prețul exact al tămâiei, trântită pe tejghea, îl făcu pe insistentul vânzător să renunțe cu o ridicare a umerilor.

– La ce-ți trebuie? îl întrebă Bronwen în timp ce punea la loc o pereche de ochelari de soare galbeni, mult prea mari pentru ea.

– Îți spun mai târziu, îi răspunse Donald scurt, împingându-i pe yatakangi într-o parte pentru a putea ajunge la altar.

Dându-și seama ce făcea, yatakangii schimbară o privire între ei, după care rămaseră tăcuți. Stânjenit de privirile lor insistente, dar hotărât să ducă la bun sfârșit ceea ce începuse, așeză conul pe tava de alamă a altarului, presărată cu resturile de cenușă a altor sute de conuri. După ce îl aprinse, făcu gestul ritual cuvenit – se înclină, unduindu-și mâna într-un anume fel, înrudit cu indianul *namasthi* – și suflă un fir de fum spre Bronwen.

Reacția băștinașilor a fost exact aceea la care se așteptase Donald. Uluiți, dar hotărâți să nu rateze ritualul acestui moment, cei care compuneau grupul se apropiară de altar, fiecare ținându-și

mâna deasupra fumului preț de o clipă, murmurând o scurtă rugăciune tradițională. Mai îndrăzneț decât ceilalți, un băiat de vreo cincisprezece ani îi mulțumi lui Donald pentru că a cumpărat conul, după care ceilalți îi urmară exemplul. Apoi se împrăștiară, privind de nenumărate ori înapoi.

– Ce a însemnat toată povestea asta? întrebă Bronwen.

– Nu ți-aș putea explica fără să-ți țin o prelegere legată de sociologia yatakangă, mormăi Donald. Astăzi am avut dovada faptului că lucruri despre care am citit acum nouă ani nu au fost modificate de actuala guvernare.

– Guvernele nu pot modifica astfel de lucruri, spuse ea. Numai timpul o poate face. Afirmația avea în ea strălucirea unui proverb. Știu că porcul e un animal mai curat decât oaia, dar încearcă să spui lucrul ăsta unei gloate dezlănțuite... La următorul bloc se află un magazin de confecții. Poate că găsesc acolo ce vreau.

Dând dovadă de o răbdare de înger, Donald exersă timp de patruzeci de minute metoda aproximării succesive, în timp ce ea se desfășură prin fața lui într-o adevărată paradă a modei, compusă din costume yatakange, pentru a-l întreba care din ele o prindea cel mai bine. Începuse să se enerveze. Dintr-un impuls de sinceritate, încercă să descopere dacă faptul i se datora lui sau ei. Ani de zile se obișnuise cu traiul confortabil, lipsit de probleme, al burlacului modern, obișnuit să apeleze la circuitul de shigi newyorkeze, dar ceva anume – contactul cu Gennice, poate, sau pur și simplu amestecul brutal al vieții reale în existența lui liniștită – i-a provocat nemulțumirea. În alte condiții l-ar fi interesat prea puțin faptul că Bronwen era atât de orgolioasă. Corpul ei zvelt și arămiu îi oferea o imensă plăcere, pe lângă aceasta, o persoană bolnavă de leucemie trebuia compătimită și îi trebuiau tolerate micile vanități. Și totuși, după ce, în cele din urmă, alegerea a fost făcută și superbul ei sari de seară a fost împachetat într-un sac din plastic, iar ea îmbrăcată cu un sarong care concura cu strălucirea unui păun, când îl întrebă dacă nu se făcuse ora mesei, fiindu-i foarte foame, el ezită să-i răspundă.

În cele din urmă spuse:

– Nu ți se pare că ai pretenții cam mari?

– Cum?

– Doar știi că am venit aici pentru anumite probleme. Mai am și alte obligații în afară de aceea de a te ajuta să te descurci prin Gongilung.

Ea se înroși. Pielea-i palidă și arămie se umplu de pete, efect al sângelui care începuse să alerge mai repede.

– În aceeași situație sunt și eu, îi răspunse ea după o pauză. Deși, în cazul meu, problemele intră în categoria despre care e mai bine să spui că-ți provoacă pur și simplu amuzamentul. În fond nu ești obligat să mănânci.

Nu-i răspunse. După un moment își întinse mâna pentru a lua pachetul cu sari, pe care vânzătoarea i-l înmânase lui cu un gest automat.

– În pat, spuse ea, cruzimea asta a ta, tipic americană, are ceva excitant. În alte condiții, însă, nu lasă decât impresia unei lipse de maniere. Oricum, îți mulțumesc că mi-ai oferit atât de mult din *prețiosul* tău timp!

Își puse pachetul la subsuoară și se răsuci pe călcâie.

Donald o urmări cu privirea, întrebându-se cât de mare fusese prostia pe care tocmai o făcuse.

Descoperi, nu fără inerente dificultăți, locul unde se afla clubul presei, o organizație condusă de stat, care era, în mod inevitabil, garnisită cu declarații de devotament față de gândirea atât de mărinimoasă și pură a regimului Solukarta, dar despre care el ajunsese la concluzia, după ce studiase dotările clădirii, că se va dovedi de folos. Tot acolo se aflau un restaurant, săli de distracții și un bar – cu o secțiune specială pentru musulmani, unde se servea doar cafea, băuturi răcoritoare și huqah – mai erau camere cu telefoane și faxuri, o bibliotecă mare cu o secție specială pentru ziarele și revistele cele mai importante din Asia și o serie de televizoare care prindeau cele mai importante posturi care deserveau zona, inclusiv releele de satelit în engleză, rusă, chineză, japoneză, arabă precum și cele mai importante limbi din Europa. Ținând cont de ora Californiei, se cam făcuse timpul cinei. Servit de chelneri a căror umilință te făcea să crezi că perioada colonială nu apusese niciodată, Donald se răfui cu o farfurie plină cu *ristafl*, ceea ce reprezenta varianta yatakangă pentru *paella* (orez cu carne), dar care la rândul ei purta numele olandez stâlcit și înrudit cu indonezianul *rijstaafel*. Nu erau mulți oameni în restaurant, dar toți se holbau la el din același motiv care făcuse să se strângă în jurul lui o adevărată mulțime atunci când fusese pe stradă: atât el, cât și femeia cu trăsături bărbătești, tipic slave, despre care se presupuse că e rusoaică, erau singurii albi printre toți asiaticii și africanii de acolo.

Cum îi mai rămăsese o oră până la întâlnirea de la trei, se duse la bibliotecă să-și facă digestia acolo. În timp ce citea în liniște articolele de fond ale celor trei principale cotidiane din Yatakang – aici impactul reprezentat de știrile difuzate prin intermediul televiziunii

fusese suficient de puternic pentru a detrona străvechea influență a presei scrise – își dădu seama că ceva se ivise deasupra sa.

Ridicându-și privirea, descoperi o femeie înaltă, cu pielea de culoare închisă, aflată la începutul vârstei mijlocii, părul adunat într-un coc strâns în vârful capului dându-i o înfățișare severă. Ghici de la bun început că se afla în fața corespondentei la Gongilung a Engrelay Satelservului, aceea fată de care Delahanty îl prevenise că trebuie să fie cu cât mai mult tact, și se ridică în picioare.

– Donald Hogan, spuse femeia, cu un tipic accent african. Mă numesc Deirdre Kwa-Loop. Ți-am găsit mesajul la birou, unde m-am întors acum o oră, așa că am bănuit că nu puteai fi decât aici, de vreme ce nu erai la hotel.

Îi întinse o mână cu degete boante, pe care el o scutură cu toată cordialitatea de care era capabil.

– Am înțeles, din tot ce se spune de câteva zile încoace, că Engrelay nu a fost prea încântat de tot ce am făcut pentru ei în legătură cu povestea optimizării, continuă ea, trântindu-se pe un scaun aflat în fața lui. Îmi pare rău că au ajuns până într-acolo încât să trimită un specialist în biologie. Nu-i așa că asta ești?

Donald, care se lăsase cu spatele pe speteaza scaunului său, îi oferi o confirmare prudentă.

– Și de ce vă pare rău?

– Ca să fie cât mai clar, amice, ai fost trimis după o non-poveste. Am văzut câteva din astea la viața mea, dar asta e cea mai *baas* dintre toate.

Fața lui Donald era lipsită de orice expresie. În timpul pauzei își făcu apariția un chelner care îi întrebă dacă doresc ceva; Deirdre comandă o cafea.

– Termină! exclamă ea în timp ce omul se depărta. Doar știi cum e sistemul din țara asta. Nu produce nici un fel de non-poveste!

– Nu prea știu cum e, răspunse Donald. Sunt pentru prima oară aici.

– Dar din câte am înțeles, le vorbești nițel limba.

– Da – dar numai puțin. Asta este, însă, prima mea vizită.

– Of, idioții ăia...! Zău că nu e cinstit. Nu-mi vine să cred că există prea mulți oameni care să știe genetică și yatakangă în același timp. E o limbă îngrozitoare. Deirdre oftă, lăsându-se pe speteaza scaunului, ținându-și degetele împreunate.

– Mai bine să te pun la curent cu treburile de pe aici și să-ți scot din cap ideile astea trăsnite pe care ți le-au inoculat cei de Cartierul General de la Engrelay. Păi să-ncepem cu mine, dacă tot nu ți-au dat toate detaliile legate de persoana mea. Sunt aici în primul rând pen-

tru comisia Cape Broadcasting. Cum Cape nu-și extinde încă fondurile și asupra stațiilor de relee prin satelit, nu au nimic de obiectat dacă eu mi-am asumat rolul corespondentului local pentru o singură – cel mult una – agenție-pilot care are sateliți. Am reprezentat The Common Europe Satelserv, dar acum un an sau doi am reușit să schimb din mers roțile locomotivei. N-am avut prea multe speranțe de la noul meu statut. Ca în mai toate țările unde guvernul ține bine frâiele în mână, tot ceea ce poți produce sunt comunicate de presă oficiale, pe care personalul trebuie să le confecționeze cu cea mai mare atenție ca să nu-i supere pe cenzori. Și apoi, cu totul pe neașteptate, explodează cea mai mare poveste a ultimilor cinci ani, și iată-mă. În prima clipă mi-am zis: *uau*. Dar cu ce m-am ales de când am venit aici? Propaganda oficială și cenzura oficială. Dintr-un anume motiv nu pot să știu cu exactitate ce se întâmplă, dar pot să fac niște supoziții cât se poate de întemeiate, și apoi, capacul e pe oală, dar presiunea îl ridică.

– Ce fel de supoziții? o întrebă Donald. Vrei să spui că Sugaiguntung nu poate face ceea ce...

– Sugaiguntung a mai făcut-o pe geneticianul și mai înainte. Faptul că a fost transferat de la arborii de cauciuc e doar o chestie cantitativă, nicidecum calitativă. Dar dacă e vorba să dăm crezare zvonurilor, locul ăsta va fi făcut praf și pulbere.

Vocea Deirdrei deveni o șoaptă și, după ce se uită în jur cu o privire atentă, îi suflă:

– Am auzit că s-ar fi întors Jogajong.

Donald își încordă atenția.

– Mai e nevoie să-ți spun ce înseamnă chestia asta? Dacă e adevărat, Yatakangul va exploda cu atâta forță încât revoluția singaleză va semăna cu Războiul Celor Două Roze!

Urmă o pauză. În cele din urmă Deirdre spuse:

– Okay. Înainte de a mă întreba de ce ți-am spus toate astea, o să-ți explic eu despre ce e vorba. Să nu-ți faci iluzii că ai putea rămâne strict în limitele misiunii tale, ocupându-te doar de povestea cu Sugaiguntung. Expert științific sau nu, dacă se întâmplă ceva, tu ești omul lui Engrelay aici, iar eu voi rămâne ceea ce am fost dintotdeauna – corespondent local. Dar eu vreau să închei un târg cu tine.

– Cum ar fi... ?

– Împărțim tot ce aflăm. Ne oferim exclusivitatea pe primele patru ore pentru fiecare poveste adevărată ciugulită de oricare dintre noi solo.

Donald rămase pe gânduri. Apoi răspunse, tărăgănând cuvintele:

– Nu văd nici un motiv pentru care nu aș accepta, doar că nu prea știu ce anume voi descoperi eu care să-ți fie de mare folos.

– Eu nu sunt expertă. S-ar putea să comit greșeli legate de programul de optimizare. Va trebui să mă raportez la el din punct de vedere politic, nu științific.

Chelnerul îi aduse cafeaua, pe care ea și-o turnă în ceașcă, înainte de a-și relua convorbirea.

– Sunt de prea mult timp pe aici ca să nu recunosc perdeaua de fum oficială. Solukarta are grijă să facă ferestruici pentru tot ce crede el că trebuie întrezărit. Programul genetic se va baza pe ceea ce a făcut Sugaiguntung pe maimuțe până acum. Corect? În toate țările oamenii susțin cât se poate de zgomotos proiectul, pentru că li s-a interzis să devină părinți. Corect? Cu toate astea, nici un corespondent de presă străin, nici chiar chinez sau japonez, nu a reușit să pătrundă la Sugaiguntung decât în prezența unui „interpret". Eu *vorbesc* yatakanga – mai mult, Sugaiguntung a studiat în țara ta și și-a scris opera științifică în engleză, înainte ca guvernul să fi făcut aluzii străvezii la faptul că așa ceva e – ăăă – „lipsit de patriotism". În cazul meu mai are nevoie de interpret?

– De un redactor, spuse Donald.

– Începi să vii de-acasă. Deirdre luă o primă sorbitură zgomotoasă de cafea. Corect – a venit rândul tău să vorbești. Mă interesează partea științifică. Din câte îmi pot da seama, singura latură a procesului de optimizare care a fost luată în discuție până acum se referă la tehnica clonării. Am folosit cuvântul corect? Și eu credeam la fel. Din câte pricep eu... Bun, Sugaiguntung e un geniu, și nimeni n-a contestat chestia asta, dar pentru așa ceva n-ai nevoie de genii, ci de tehnicieni care să asigure asamblarea.

– Ai perfectă dreptate, se arătă Donald de acord. Dar cum rămâne cu doctorii și asistentele medicale veniți din toate insulele astea care ne înconjoară pentru a li se preda metoda de către Sugaiguntung?

Deirdre începu să râdă răgușit.

– Bun, au venit. Dar n-au fost trimiși la universitate pentru a fi instruiți. Li s-a spus să plece acasă și să aștepte *manualul tipărit*.

– Sună de parcă aș alerga după potcoave de cai morți, replică Donald.

– Și noi credem la fel. Desigur, însă, că oamenii, la modul cel mai general, nu cred la fel ca noi, și tocmai de aici ar putea izbucni necazul. Dacă vor hotărî că au fost înșelați – buuuum!

Donald rămase pe gânduri. Nu avea nici cea mai mică îndoială că asta era exact ceea ce își doreau să afle oamenii care-l trimiseseră aici: că programul de optimizare era o păcăleală uriașă, montată cu

scopuri politice. Dar oare un om cu reputația internațională a lui Sugaiguntung ar fi permis guvernului său să se lase prins în flagrant cu o minciună de asemenea proporții? Sugaiguntung era cel puțin la fel de patriot ca orice membru al confreriei reprezentate de toți oamenii de știință ai lumii. Și apoi, ar fi fost acuzat cot la cot cu Solukarta dacă s-ar fi produs această calamitate.

– Hai odată! spuse Deirdre. Vreau să-ți aud punctul de vedere. Nu există nici un expert în genetică din țara asta care să aibă o discuție liberă cu un reporter străin. Toți își dau ochii peste cap, de parcă Sugaiguntung ar fi însuși încarnarea Străbunului Loa.

Donald trase adânc aerul în piept. Ceea ce avea el de gând să spună puteai afla și la telefonul informațiilor curente cu caracter enciclopedic, doar că novicii n-ar fi știut ce să întrebe.

– Există trei posibilități principale de a-ți optimiza bazinul genetic fără diminuarea populației. După câte se pare, Solukarta vrea să țină totul sub cel mai strict control – îmi amintesc că aceia care lucrează la planificare au prevăzut o sporire a valorii cu două procente pentru 2050 – așa că putem face abstrație de epurări.

– Asta ce mai e?

– Exterminarea eugenică selectivă a liniilor cu ereditate defectuoasă.

Deirdre se cutremură.

– În țara mea se vorbea despre așa ceva încă înaintea Războiului de Independență – dar asta n-are nici o importanță. Mergi mai departe.

– O cale este reprezentată de ceea ce s-a adoptat în mai toate țările care au organul de execuție: legislația eugenică. Fără uciderea a tot ce e cu ereditate compromisă, pui toată reproducerea sub semnul întrebării. Ceea ce e de fapt o versiune direcționată a selecției naturale, cu care oamenii s-au obișnuit. O altă tehnică este aceea menționată deja de tine: clonarea. Se implantează o celulă-nucleu sănătoasă într-un ovul, în locul celei bolnave care rezultă din fertilizarea convențională, așa cum e și firesc. Numai că metoda își are și inconvenientele ei – costă o avere, deoarece e nevoie de tehnicieni cu o înaltă calificare pentru a executa operația, și apoi metoda face abstracție de efectele secundare. Chiar dacă, la prima vedere, transplantul a fost reușit, pot fi induse mutații regresive care vor avea efecte în generațiile viitoare. Sunt necesare cel puțin douăzeci de încercări pentru izbuti să obții un ovul viabil. Cea de a treia cale e cea mai ușoară. În mod deliberat vei reproduce numai liniile sănătoase, așa cum faci cu animalele selectate. E destul de simplu – o trimiți pe mamă în pat cu un partener sănătos, sau îi aplici tehnici

mai sofisticate, care pot merge până la fertilizare cu ADN și reimplantarea în mamă.

– Tocmai mă întrebam, spuse Deirdre, dacă rezultatul tuturor acestor povești va fi o bancă națională de spermă, astfel încât oamenii să poată zămisli urmașii lui Solukarta și ai altor personalități proeminente.

Donald avu o ezitare. Dar ceea ce avea de gând să spună nu conținea nici o informație strict secretă. Și apoi, cel puțin ar fi lăsat impresia că respectă înțelegerea pe care o făcuse.

– Nu cred, spuse el.

– De ce?

– Solukarta nu îndrăznește să aibă urmași. E purtătorul unei gene care generează o boală rară, numită porfiria – cea care l-a împins spre nebunie pe George al III-lea al Angliei.

– N-am știut!

– Nu-i place să se facă prea mult caz de povestea asta, și, cum e regresivă, e ușor de acoperit. Dar dacă vei verifica printre rudele pe care a reușit să – ăăă – *le facă pierdute* de când a venit la putere, vei afla lucruri interesante.

Deirdre dădu gânditoare din cap.

– Bun, oricum, reluă ea. Convingerea mea e că, dispunând de fondurile necesare – indiferent cât de mulți studenți ar putea pregăti Sugaiguntung la universitate – Yatakangul nu-și poate permite mai mult decât o înmulțire selectivă.

– Dacă încearcă așa ceva, spuse Donald, își vor crea singuri probleme.

– De ce?

– Pentru că în felul ăsta se limitează bazinul genetic. Dacă putem pretinde că suntem stăpânii acestui bulgăre de glod, asta se datorează faptului că avem cel mai mare bazin genetic față de oricare alt animal sau plantă. Putem realiza fertilizări încrucișate de la un pol la celălalt. Capacitatea pe care o avem de a ne depăși propriile noastre limite este de fapt ceea ce ne îndrituiește să ne afișăm supremația față de creaturi care ne depășesc de departe numeric, cum ar fi furnicile și nematodele.

Sesiză încordarea Deirdrei la auzul acestor lucruri, ceea ce nu-l surprinse. Așa cum în timpul secolului trecut Israelul devenise aproape fascist din cauza radicalismului său, neagrii din Africa de Sud deveniseră fanatici în legătură cu acest subiect. Se gândi la Norman și se grăbi să treacă mai departe.

– În fine, trebuie să iei de bun faptul că nu dispunem încă de suficientă informație pentru a optimiza dotarea noastră genetică

doar pe bază de nașteri selective. Urmând această cale avem toate șansele să ne lovim de aceleași necazuri care i-au transformat pe afrikaneri[1] în paranoici.

Afirmația o făcu pe Deirdre să revină la starea ei inițială de relaxare, lucru pe care el îl sesiză amuzat.

– Dar în parte a doua a programului, Solukarta a propus și a patra metodă. Iată punctul din care lucrurile capătă o altă turnură. De fapt e vorba de fabricarea unor gene în ovulul uman fertilizat, astfel încât copilul care va rezulta să aibă aptitudinile prevăzute, dintre care unele, prin implicație, necunoscute încă în istoria rasei umane. Este exact ceea ce a entuziasmat opinia publică din țara mea. Tu ce părere ai?

Deirdre oftă.

– În parte e valabil și pentru Asia. Cei mai mulți dintre oamenii acelor locuri sunt încă tributari cultului strămoșilor, în ciuda intensei propagande care se face împotriva lui. De fapt, le place ideea de a avea doi-trei copii sănătoși și longevivi, în locul unei turme de progenituri bolnave, pentru că tocmai ei sunt aceia care vor supraviețui și vor avea grijă de părinții lor neputincioși. Deci pot fi receptivi la legea eugenică. Dar promisiunea de a avea copii purtători ai unor talente absolut noi îi fascinează. Asta ar însemna – prin implicație, așa cum ai spus tu – că acei copii vor fi cât se poate de recunoscători strămoșilor care i-au înzestrat cu acele aptitudini excepționale.

– Și oare cum te-ai simți înapoi, acasă, printre noii tăi conaționali? se aventură Donald.

– Voi fi pe cât de sinceră îmi stă în putință, spuse Deirdre după o scurtă ezitare. În ciuda faptului că ne-am luat țara înapoi din mâinile albilor, în ciuda faptului că am condus-o cu mult mai eficient, avem tendința de a ne alimenta cu suspiciunea referitoare la inferioritatea noastră. Or, posibilitatea de a demonstra științific că fiii noștri sunt nu numai egali cu toți ceilalți, dar chiar superiori...

Își lăsă cuvintele să se stingă încet, cutremurându-se de un fior profund.

La care trebuie adăugat că reacția europenilor, mai cu seamă în zonele dens populate, ca Olanda și Flandra...

Donald oftă. Într-un fel, întreaga lume părea unită pentru un moment de același vis ca un fel de transă – speranța ca viitoarea generație, pe care o vor lăsa moștenitoare a Mamei Geea, va fi în întregime sănătoasă, cu o minte limpede, capabilă să îndrepte toate relele pe care ceilalți le făcuseră de-a lungul istoriei.

[1] Denumirea populației albe (de origine olandeză) din Africa de Sud (n. tr.).

Ispititoarea promisiune fusese făcută. Și arăta ca și cum ar fi fost pe punctul de a se îndeplini.

Conștiința timpului îi întrerupse cu bruschețe visarea și aproape că sări în picioare.

– N-are rost să-mi fac probleme în legătură cu punctualitatea întâlnirii pe care o am programată aici, făcu Deirdre acră. M-au făcut să aștept în destule situații – așa că au nevoie de o porție din propriul lor medicament pentru a se mai produce o schimbare.

context (20)

ARGUMENTE PRO ȘI CONTRA UNEI SOCIETĂȚI DE LUNATICI

– Doamnă Președinte, vă mulțumesc pentru amabila dumneavoastră prezentare. Doamnelor și domnilor, sunt sigur că mă veți scuza că stau jos în timp ce vă vorbesc, pentru că venirea acasă de pe Baza Lunară Zero, după o ședere îndelungată, este ca și cum te-ai ridica dintr-o dată după ce timp de o lună ai fost țintuit în pat, iar faptul de a-ți căra propria greutate într-un mediu în care forța gravitațională e de șase ori mai mare ca a lunii este totuși o sarcină obositoare.

Cred că aș putea începe prin a răspunde la unele întrebări pe care oamenii nu le pun prea des, și la care presupun că răspunsurile nu sunt chiar atât de cunoscute, sau, cu alte cuvinte, la întrebări care nu se ivesc așa de des. După cum știți, sunt specialist în psihologie, așa că foarte adesea oamenii îmi spun: „Nu e cumplit să trăiești acolo, pe Lună – nu e un mediu ostil, îngrozitor?"

Și întotdeauna sunt foarte surprinși când le spun că nu e așa, adică nu e chiar atât de rău ca aici, pe Pământ. Dar ăsta-i adevărul gol-goluț. Vedeți dumneavoastră, acolo, pe Lună, îți poți da seama exact în ce sens mediul în care te afli îți poate fi ostil. Știi că dacă ai înțepat peretele unui tunel, sau s-a întâmplat ceva cu costumul tău, ești în pericol de moarte sau, în cel mai fericit caz, de a-ți pierde vreun membru din cauza cangrenei deshidratante, când supapa noii încheieturi interioare etanșeizează secțiunea goală a costumului. Trebuie să știi că dacă ai uitat să-ți faci costumul opac la reflectare înainte de a fi ieșit în plin soare, te vei fi copt fără putința de a te mai întoarce la umbră, și dacă nu-ți pui bateriile de căldură în stare de

funcționare când ieși noaptea, picioarele îți vor îngheța după primii cincisprezece metri.

Dar mai important decât toate acestea e faptul de a ști că mediul în care trăiești condiționează supraviețuirea de cooperare.

Pe Lună nu există străini. De trei ori mi-a fost salvată viața de oameni pe care nu-i mai întâlnisem niciodată până atunci, unul dintre ei fiind chinez. Și eu am salvat doi oameni, și vreau să vă spun că în nici un caz nu e vorba de laudă, pentru că așa ceva face parte din chiar existența pe Lună – unul era coleg de-al meu, iar celălalt un proaspăt venit, căruia nu-i adresasem niciodată până atunci nici un cuvânt.

Spațiul vital e suprasolicitat, și acolo suntem înghesuiți cu toții ca într-un fel de submarin imobil, dar noi am fost selectați pe sprânceană tocmai pentru a ține cont de slăbiciunile semenilor noștri și toți care nu sunt la înălțimea solicitărilor stricte de la baza lunară sunt expediați acasă de urgență. Poate că sunt printre dumneavoastră și dintre cei care au vizionat piesa numită „Macbeth de la Baza Lunară Zero", care este *remake*-ul lui Hank Sodley după originalul lui Shakespeare, în care acel paranoic stabilește contacte cu străini care pot ghici viitorul? Toată povestea e o prostie, pentru că pe lună paranoia își pierde orice semnificație. Ești amenințat, și poți descoperi și stăpâni forțele care te amenință.

Aici, pe Pământ, poți să dai colțul și să te trezești cu o haimana care are un topor sau o armă. Sau te poți umple cu un germen rezistent la antibiotice. Ți se poate întâmpla – și asta mai cu seamă aici, pe Coasta de Vest – să devii subiectul cine mai știe cărei șotii inventate de oameni veseli care tratează sabotajele ca pe niște hobbyuri cât se poate de amuzante. Îți este absolut imposibil să prevezi dacă străinul cu un aer atât de inofensiv de acolo nu va scoate o armă și se va arunca asupra ta, sau îți va provoca vreo boală, sau îți va plasa o bombă incendiară în ghena de gunoi.

Pe scurt, viața pe Lună seamănă mai mult cu viața boșimanilor dinaintea pângăririi europene, sau cu cultura de bază Zuni, decât cu viața din California, sau Moscova, sau Pekin.

Iată de ce noi, Lunaticii, nu ne considerăm mediul ca fiind intolerabil. Haimanalele nu proliferează acolo unde oamenii își dau seama că toți ceilalți sunt de partea lor și nu invers. Bolile pot fi controlate până la ultimul detaliu, pentru că avem cele mai bune mijloace de sterilizare pe care cineva și le poate imagina. Puteți pune orice doriți într-o eprubetă și veți vedea că prin expunerea la soare orice germen terestru poate fi prăjit temeinic, pentru totdeauna. Or-

ganismele selenare nu pot să îmbolnăvească oamenii. Cât despre farse jucate cuiva cu drăcii care pot exploda, așa ceva e exclus.

De regulă, după ce le explic ascultătorilor mei toate aceste lucruri, ei au cam aceeași reacție, adică li se pare straniu că un *staff* care este atât de evoluat din punct de vedere științific, care a pus la punct unul dintre cele mai avansate proiecte științifice, se poate comporta mai curând ca boșimanii decât ca americanii moderni. Și totuși lucrurile așa stau, ceea ce chiar poate fi priceput, dacă a fost sesizat sensul explicațiilor pe care le-am oferit până acum.

Așa că trebuie să spun: nu. De fapt nu este câtuși de puțin straniu, ci pur și simplu consecința faptului că mediul lunar se compune dintr-un număr fix de variabile. Ființa umană poate face față unor fenomene obișnuite cum ar fi anotimpurile, sau noaptea și ziua lunară, ca seceta sau vidul, ca mirosul greu al animalelor de vânat cu care se hrănesc, sau o rachetă care se izbește de-a dreptul de peretele unui munte cu toată încărcătura de la bord. Nu ne putem însă acomoda cu cei șapte miliarde de concurenți care aparțin propriei noastre specii. Aveți prea multe variante incalculabile pentru a găsi soluția rațională atunci când izbucnește criza.

Și încă ceva. Nu există nimeni pe Lună care să nu aibă conștiința clară a faptului că ființa lui participă în modul cel mai direct la bunul mers al întregului. Nu e zi care să treacă fără să poți spune despre ceva făcut de tine: „Iată ce am reușit azi!". În plan fizic e ca și cum ai mai adăuga spațiului tău locativ încă o cameră, sau poate fi ceva intangibil, așa cum am adăuga ceva stocului de observații stelare, dar satisfacția e intraductibilă. Un psihiatru de pe Pământ trebuie să se gândească de două ori atunci când are de-a face cu un caz care provine din mediul rural, pe când eu am fost răspunzător pentru sănătatea mintală a oamenilor proveniți nu numai din diferite țări, dar și aparținând unor religii și ideologii diferite, și n-am avut niciodată vreo problemă deosebită din cauza asta.

Când ajung să abordez acest aspect, oamenii devin, în genere, iritați și mă întreabă nervoși dacă nu cumva nu e vorba și de frățiorii roșii. Dar eu nu le pot spune altceva decât că dacă ei cred că se pot măsura cu vidul sau cu o furtună solară, asta îi va duce într-un singur loc, și ăla e mormântul.

Sigur că i-am inclus și pe chinezi! După cum am mai spus, dacă mai sunt în viață, asta i-o datorez unui coleg chinez, un om pe care noi l-am luat din *staff*-ul observatorului comunist de la Aristarchus. Și aici, în mijlocul Pacificului, care în afară de îndepărtata Antarctică este unicul loc de pe Pământ comparabil cu Luna din punctul de vedere al singurătății și al lipsei de mijloace de subzistență, singurul

lucru rămas oamenilor e de a se distruge reciproc. Iată ce mă îngrețoșează. Doamnă Președinte, ar fi mai bine ca cineva să-mi aducă un calmant, după care poate că voi putea să continui această drăgălașă pălăvrăgeală turistică, bazată pe micile mele însemnări. Pe care, însă, în clipa asta, nu cred că aș reuși să le citesc fără să vomit.

continuitate (25)

TĂTICUL TUTUROR

În camera care-i fusese destinată în sediul ambasadei, nu exista decât o singură legătură cu țara în care se afla: o mască din secolul al șaisprezecelea, făcută din lemn sculptat, în tente de roșu, negru și alb bine conturate. Masca era fixată pe perete, deasupra patului. Fără ea ar fi putut să jure că se afla tot în State, excepție făcând doar lumina care, din cauza fluctuațiilor de intensitate se mai îngălbenea din când în când.

Tocmai îl instruia pe unul dintre servitori – un localnic de vreo patrusprezece ani care vorbea un minim de engleză – unde să-i pună bagajele, când sună telefonul. Se auzi vocea lui Elihu.

– Pe tava mea de corespondență se află o scrisoare de la Zad, spuse ambasadorul. Suntem invitați să luăm masa la Palatul Prezidențial la opt și treizeci; vrea să ne întâlnim cu miniștrii de Finanțe, Educației și Afacerilor Externe. Ai putea să prezinți un rezumat preliminar?

– Cred că da, spuse Norman cutremurându-se. Vrea să fie de față toată echipa lui GT sau numai eu?

– N-a menționat nimic în sensul ăsta, dar cred că logic ar fi să stabilim un maximum de contact cu această primă ocazie. Așa că-i anunți tu pe ceilalți? Și în timpul ăsta eu o să-l pregătesc pentru vizita a șase persoane – nu, a șapte, pentru că va fi de față și Gideon. Vorbește shinka foarte bine și s-ar putea să avem nevoie de așa ceva.

– Cred, însă, că toți membrii acestui cabinet vorbesc engleza, spuse Norman după o pauză.

– Engleza africană și cea americană au cam apucat-o pe străzi diferite, mormăi Elihu. Ai fi surprins de modificările care s-au produs. Atunci, te rog să fii gata de plecare la opt și cincisprezece.

Norman înclină din cap și închise circuitul. Se întoarse spre băiatul care îi punea hainele pe umerașe, aproape ușurat de faptul că îi putea da o altă sarcină. În țara lui, prezența servitorilor se făcea

simțită doar la birouri; dacă i-ai fi chemat acasă, faptul ar fi produs o impresie defavorabilă.

– Știi celelalte camere care au fost date americanilor?

– Daaa!

– Atunci, du-te, te rog, și spune-le că vreau să vină aici cât mai repede cu putință.

– Daaa!

Când primul dintre colegii lui intră, terminase deja cu despachetatul. Era vorba de Consuela Pech, o fată frumoasă, de origine portoricană, pe care Rex Foster-Stern se poate să o fi ales ca reprezentantă fie pentru că ea corespundea cel mai bine acestui scop, fie pentru că îi fusese amantă, și după ce se plictisise de ea profitase de ocazie pentru a o înlătura. Norman abia apucase s-o salute, când intrară și ceilalți trei: economiștii delegați de Hamilcar Waterford, în primul rând pentru că erau de culoare, Terence Gale și Worthy Lunscomb, și lingvistul pe care Norman îl cunoscuse chiar în momentul plecării, Derek Quimby, un blond bucălat care avea întipărită pe chip o permanentă expresie de uimire.

– Vă rog să luați loc, le spuse Norman, după care se așeză și el în fața celorlalți care formau un semicerc. În seara asta am dat marea lovitură – am fost invitați la un supeu în prezența președintelui și a trei dintre miniștrii lui – așa că am considerat că ar fi cazul să ne mai trecem o dată acreditările în revistă. Derek, tu n-o să fii implicat cu necesitate în prima linie, dar, din câte știu, ești posesorul unor informații legate de realitățile locale, așa că rugămintea mea este ca atunci când se ivesc șovăieli în modul nostru de a gândi în legătură cu ce ar trebui să facem aici, tu să intervii.

Derek încuviință cu un gest al capului și-și înghiți nodul mare cât un pumn.

– Perfect. Consuela, dacă îl știu bine pe Rex, înseamnă că perspicacitatea te-a înarmat cu tot ce e nevoie pentru a fi pus bazele unui proiect acasă. La ce scară crezi că trebuie redus totul în vederea unei discuții în seara asta?

– Am insistat să-mi dea materialul necesar pentru trei nivele de prezentare, spuse Consuela. Abordarea n-ar fi o problemă. Aș putea ataca problema în fața unei comisii de delegați care să aibă în vedere până la douăzeci de subpuncte, cum, tot așa, m-aș putea prezenta în fața parlamentului beninian, alcătuit din toți cei șaizeci și unu de membri, și să mă întrețin cu ei pe bază de întrebări monitorizate.

– Excelent! spuse Norman, care primea astfel confirmarea speranțelor lui referitoare la aptitudinile fetei pentru funcția pe care o

avea. Trebuie să știți că de față va fi și ministrul de Finanțe, care, dintre toți, pare a fi cel mai motivat să treacă de partea noastră. Nu poate fi nimic distractiv în a avea de a face cu problemele bugetare ale unei țări care se află permanent în pragul falimentului. Terence, vreau ca tu și Worthy să-l îmbunați de la bun început prezentându-i calculul anumitor prețuri. Nu vă faceți prea multe griji din cauza exactității calculelor, băga-ți-i doar în cap ideea că bucata asta de pământ a devenit, dintr-o dată, extrem de importantă din punct de vedere economic. Nu uitați că acum avem cea mai mare șansă, pentru că știm despre economia ei mai multe decât știe el. Beneficiem de analiza lui Shal și, dacă ținem cont de vechea zicală că te costă tare scump să fii sărac, mă îndoiesc că Beninia și-ar putea permite o analiză comparabilă de la serviciile de computere ale Europei Comune. Și totuși, să nu vă bazați prea mult pe informația superioară. Faceți-l să creadă că traducerea în fapt a planului se datorează cunoștințelor pe care le are el despre economia locală și nu alor noastre. E clar?

– Putem încerca, îi spuse Worthy. Ce știm despre el ca om?

– O să aranjez în așa fel încât Elihu sau Gideon să vă pună la îndemână o caracterizare în timp ce ne vom deplasa spre palat. Consuela, să ne întoarcem la tine. Ministrul Educației e prima ta țintă, pentru că așa cum rezultă din raportul întocmit cu privire la actualizarea învățământului și a calificării forței de muncă, avem un deceniu de rămânere în urmă. Vreau să începi prin a încerca să transpui situația locală în termeni macluhaniști. Trebuie s-o pui în fața unui subiect de tipul: cum condiționează atitudinile tradiționale reacția oamenilor față de informația de pe plan local. Probabil că va avea o reacție pozitivă de vreme ce a fost educată în străinătate – aici nu există nici un institut de învățământ superior, cu excepția acelei școli private economice, despre care probabil că ai auzit deja.

– Pot să-ți ofer câteva sugestii, interveni Derek, adresându-i-se Consuelei. Câteva lucruri extrem de sugestive s-au întâmplat cu vocabularul limbii engleze folosit în colonii.

– Îți mulțumesc, Derek, spuse Norman. Este exact ceea ce așteptam de la tine. Și acum să abordăm o chestiune pe care n-am atins-o încă. Care e cel mai mare obstacol, și singurul, de altfel, care stă în calea acceptării acestui proiect?

Se lăsă un moment de tăcere. Apoi se auzi vocea tărăgănată a lui Terence.

– Păi – ăăă – riscul de a nu recupera sumele pe care mizăm! Adică, vreau să zic că, în timp ce ne efectuăm analiza la fața locului, nu putem fi siguri că...

Norman scutură hotărât din cap.

– Aici nu e problema banilor. E o chestiune personală.

– Dacă i-o putem vinde președintelui, spuse Consuela.

– Corect. Norman se aplecă în față, adoptând un ton imperativ. Am mai spus-o și o repet. Nu puteți considera Beninia ca pe o țară cu o administrație modernă de tip occidental. Elihu a fost atât de persuasiv cu mine din punctul ăsta de vedere, încât am ajuns să-l înțeleg perfect, dar vreau să mă asigur că toți împărtășim aceeași convingere. Am putea vorbi mai curând de o familie imensă, cu peste un milion de membri, decât despre o națiune în adevăratul sens al cuvântului. Să vă amintesc cam cum a prezentat Elihu această problemă în fața comitetului lui GT. Președintele Obomi este în căutarea unei moșteniri pe care s-o lase alor săi, în așa fel încât aceștia să fie salvați de la a fi înghițiți de puternicii lor vecini. Și acest ceva nu e căutat în sensul banilor gheață, doar în măsura în care economia îi poate produce. Să-i vorbiți despre hrană, nu despre bani; vorbiți-i despre construcția de școli și nu despre transformarea tineretului în mecanici și tehnicieni; vorbiți-i despre copii sănătoși, nu despre conducte-colectoare lungi de mile întregi. Ați înțeles încotro trebuie să bateți? Sunteți siguri că ați priceput? Întrucât lucrul cel mai important este să împliniți speranțele președintelui și nu să puneți umărul sub afacerile în picaj ale PMAM.

Le văzu gesturile de aprobare, dar știa că nu lor le fusese adresat emfaticul avertisment final, ci lui.

Încă n-am văzut sau intuit dovada, dar Elihu s-a jurat și sper că am toate motivele să-l cred. E cât se poate de cinstit și corect faptul că sunt și situații când obținerea unui profit substanțial coincide cu un act filantropic de lungă durată, și ocaziile care ni se ivesc sunt atât de rare, încât nu ne putem permite să le dăm cu piciorul.

Acum, când în cele din urmă văzuse Beninia, avea o spaimă irațională de iluzia pe care și-o clădise de unul singur pe termen lung, și peste o săptămână, sau peste o lună, ar fi putut să nu mai accepte că proceda corect. Și dacă s-ar fi întâmplat așa ceva nu ar mai fi existat nici o altă propunere atât de binevenită care să-l ajute să-și facă ordine în parodia cam răvășită de motivații care-i justificau existența.

Puțin după aceea fu îngrozit să descopere că atunci când dăduse dispoziții aparent foarte clare, atât pentru el cât și pentru colegii lui, nu făcuse decât să rostească niște cuvinte. Nici el însuși nu luase în serios nimic din ceea ce spusese.

La Palatul Prezidențial, un majordom superb, înalt de șapte picioare, îmbrăcat în livrea, îi conduse într-o antecameră unde servi-

tori negri aduceau aperitive și tăvițe cu antreuri africane pentru oaspeți: Mrs Kitty Gbe, Educație, dr. (în economie) Ram Ibusa, Finanțe; dr. Leon Elai, Externe; și președintele Obomi.

Când îl văzu, Elihu făcu un pas înainte, fără ceremonie, și îl îmbrățișă. Apoi, retrăgându-se, spuse:

– Zad! Doamne, dar e groaznic! Ai îmbătrânit cu cel puțin zece ani în ultimele luni!

– Zeii nu mai sunt de partea mea, spuse președintele. Se desprinse din îmbrățișare și încercă să zâmbească. Sunt atât de fericit să știu că te-ai întors, Elihu. A fost un moment când m-am temut – dar mă rog, nu mai are nici o importanță, am medici buni care mă ajută să mai merg pe picioarele mele. Nu vrei să mă prezinți distinșilor tăi conaționali?

Își îndreptă ochiul sănătos spre Norman și cei care îl acompaniau.

– A! Cum să nu! exclamă Elihu. Să ți-i prezint, dr. Norman Niblock House, din comitetul de la General Technis...

Norman își întinse mâna.

– Este o adevărată onoare să vă întâlnesc, domnule. Și sper că am reușit să găsesc o cale pentru rezolvarea unora dintre problemele țării dumneavoastră, pe care o veți găsi acceptabilă.

– Chiar așa, Elihu? întrebă președintele, uitându-se la ambasador.

– Mi-am dat toată silința să realizez tot ce ai cerut, răspunse Elihu.

– Îți mulțumesc, răspunse Obomi cu un zâmbet. În timpul cinei va trebui să ne explicați și nouă despre ce e vorba, dr. House. Știu că e un mare păcat să strici o mâncare bună discutând în același timp afaceri, știu că bucătarul meu șef se va supăra amarnic, dar eu nu prea mai am timp – oricum, cred că înțelegeți situația în care mă aflu.

Se întoarse spre Consuela în timp ce Elihu îi rostea numele. Norman făcu un pas înapoi năucit. Cu un gest automat refuză o tavă cu băuturi pe care un servitor i-o ținea în față.

Se pare că lucrurile nu pot fi aranjate chiar așa de simplu. Va fi vorba de argumentare, convingere, sau pur și simplu o vânzare de forță de muncă?... Ce o fi cu miniștrii ăștia ai lui? Sunt și ei la fel de pregătiți să-ți taie vorba când în joc e chiar viitorul țării lor?

Îi privi pe rând, femeia plinuță și cei doi bărbați de statură mijlocie, cu desenele tradiționale pe obraji, și nu putut să citească decât o mare satisfacție pe chipul lor. Adevărul începu să se scufunde printre apele tulburi din mintea lui...

Atunci când Elihu mi l-a prezentat pe Obomi ca pe capul unei familii, am crezut că recurge la analogii. Dar așa își primește o familie prietenii care au venit cu niște propuneri – cu mâncare și băutură, abordează mai întâi chestiunile personale, ocolește întrebările sâcâitoare și enervante ale afacerii, care se vor ivi pe parcurs. Nu ne tratează ca pe o delegație străină: ambasador, reprezentanți ai unei corporații gigant. E mai curând de parcă...

În acel moment începu să-și piardă inspirația care tocmai i se năștea dintr-o conștiință cam agitată. Reuși să și-o mențină totuși cu ajutorul vocii lui Chad Mulligan, care se tot interesa de un decorator căruia să-i ceară să-i facă apartamentul cu cele mai moderne nimicuri.

Asta e.

Inspiră adânc.

O țară, sau o supercorporație, are modele comportamentale care diferă de grupurile mai mici, ca să nu mai vorbim de indivizii separați. Având nevoie să înfăptuiască ceva, au instruit misiuni diplomatice, sau au stabilit o anumită întrevedere preliminară care să pregătească într-o manieră formalizată sau ritualizată, și dacă eșuau să-și pregătească această misiune în modul cel mai conștiincios, s-ar fi produs un dezastru.

Președintele Beniniei se comportase exact așa cum îl descrisese Elihu, dar până în acel moment Norman nu reușise să surprindă exactitatea comparației – ca un *pater familias* care se adresase unui prieten vechi în care avea încredere și căruia îi destăinuise unele dintre necazurile lui, și când prietenul s-a întors cu propunerile unui expert...

S-a aranjat.

Dar îi trebui timp până la miezul nopții, când de altfel au și plecat, să se autoconvingă că avea dreptate. Și îi mai trebui toată ziua următoare să-i facă și pe colegii lui să înțeleagă.

context (21)

SCRISOARE

„Dragă Norman. Asta cred că e prima scrisoare pe care o scriu după trei ani. Vechile deprinderi se sting tare greu... Cred că ceea ce vreau eu de fapt să fac e să aștern câteva gânduri pentru un articol. Dar îmi este *silă* să mă adresez unei audiențe de masă. Asta am făcut-o în cărțile mele și în ziare, la televiziune și la conferințe, și probabil că tot la așa ceva mă voi întoarce în final, pentru că simt

că-mi va exploda căpățâna din cauza presiunii exercitate de tot ce s-a adunat acolo, dar timpul pe care l-am petrecut tăvălindu-mă pe lângă rigole m-a învățat să mă adresez numai unei singure persoane, câte uneia singure pe rând, și singurul lucru de care am acum cu adevărat nevoie e să mă pot împărți într-un milion de mine însumi ca să pot avea un milion de discuții separate, pentru că asta e singura cale prin care poți să stabilești cu adevărat comunicarea. Restul e doar transmitere de informație, și de ce și-ar pierde, mă rog, vremea cineva urmărind un singur val de pe toată marea?

Apreciez în mod deosebit faptul că mi-ai închiriat apartamentul. Între timp au venit în vizită câțiva cunoscuți de-ai tăi care nu aflaseră despre călătoria ta, și dacă toate cărțile mele nu au reușit-o, tu, cel puțin, mi-ai adus un minim de celebritate, așa că am fost invitat la o sumedenie de evenimente pestrițe în locul tău. Voi face tot ce-mi stă în putere pentru a nu-ți strica renumele, dar, Doamne, voi fi cât se pare de dur.

Mi se pare atât de ciudat să revii de la talpă la vârful acestei societăți pe care noi am construit-o. Din unghiul ăsta nu arată deloc bine. Îmi amintesc această opinie, dar cred că melancolia pe care a declanșat-o e străină temperamentului meu. Știu că asta e ceea ce a inspirat *Hipcrime* – am simțit că ieșirea de pe orbita rutinei conformiste era singura cale de urmat de către un om sănătos.

Dar nu există nici un *în afară*. A vorbi despre «proscrișii societății» sau despre «opțiunea pentru altceva» înseamnă a mânca rahat. Faptul că producem cantitățile uriașe de deșeuri este singurul lucru care ne dă dreptul nouă, oamenilor, să vrem în altă parte; în general ei profită de pe urma bogăției aparente cu care conformiștii încearcă să-și îndulcească plictiseala. Dar, în esență, folosirea cuvântului «afară» e ca și cum ai încerca să fixezi un punct din spațiul stelar. Nu există nici un loc pentru «afară».

Unde s-ar putea refugia, de exemplu, prietenul tău afram care disprețuiește modul de viață al cururilor palide, dacă s-ar alege praful de această societate? Să luăm cazul unei ciume care i-ar afecta numai pe cei de descendență caucaziană (și pentru că tot veni vorba, să știi că așa ceva există, și chinezii au experimentat-o în Macao acum trei sau patru ani, dar totul a fost ținut în mare secret și nu s-a aflat decât cu totul accidental). Descotorosirea de noi înșine cu aroganța noastră condamnabilă nu ar duce la asanarea speței umane de bolile ei ereditare.

Am ajuns să mă întreb dacă n-ar fi cazul să iau exemplul unora dintre cei de pe Coasta de Vest, care au ajuns să vadă în sabotaj un fel de hobby. E ceva al naibii de greșit în tot ce am edificat, și ei au

adoptat o manieră științifică proprie pentru a determina acest lucru. (Nu știu dacă s-a mai referit cineva la chestia asta până acum – cred că nu. Am un obicei dezgustător de a sări direct la concluzii, care mă face să mă întreb dacă nu cumva trăiesc într-o lume închipuită locuită numai de mine).

A vorbi de tehnică științifică înseamnă să modifici singura, absolut unica dintre variabile, pentru a vedea efectul asupra interacțiunii totale și de aici să deduci funcția forței pe care încerci s-o modifici. Problema e că rezultatul poate fi haotic, fără ca efectele să poată fi prevăzute.

Cred că lucrul cel mai bun ar fi să fac eu o încercare, de vreme ce nu s-a mai ivit nici un voluntar. Voi pleca în California pentru a studia efectele dezorganizării unui oraș.

Nu, ca să fiu sincer, asta-i o iluzie de tipul hitrip. N-o voi face niciodată și nici altcineva. Îmi e prea frică. E ca și cum aș coborî axul unui generator de fisiune pentru a vedea plasma spumegând pe pereții sticlei. Pentru numele lui Dumnezeu, cineva să ne trimită un antropolog marțian!

Te-ai gândit vreodată la ce simte un medic confruntat cu o boală pe care nu o poate vindeca și despre care știe că este atât de contagioasă încât o poate contracta imediat de la pacientul neajutorat? Așa sunt eu în clipa asta. Doamne, sunt o ființă rațională – într-un fel – suficient de rațională, cel puțin, pentru a putea percepe simptomele nebuniei din jurul meu. Și sunt om, exact ca și aceia pe care-i văd ca pe niște victime atunci când rămân lipsit de apărare. Tot ce e posibil – să fiu încă și mai nebun decât cei pe care sunt tentat să-i deplâng.

Am impresia că mi-a mai rămas un singur lucru de făcut – să mă îmbăt.

Cu cele mai sincere considerații – Chad Mulligan"

continuitate (26)

ȘI SE IVI UN MĂCELAR

Guvernul își organizase biroul de presă la ultimul etaj al unui bloc de cincisprezece niveluri aflat adânc în inima Gongilungului. După ce își prezentă acreditarea unui reprezentant oficial îndatoritor, dar lipsit de orice zâmbet, Donald traversă podeaua acoperită cu rogojină și se opri în dreptul unei ferestre care îi oferea o excelentă imagine de ansamblu a orașului.

Înspre stânga, aidoma unei coroane pusă pe fruntea unui deal, se ridicau turnurile universității. Le privi cu luare aminte, întrebându-se în care din ele lucra Sugaiguntung. Ce i se putuse întâmpla unui om ca el ca să accepte să devină calul de bătaie al unei asemenea propagande? Fără îndoială că era vorba de o presiune deosebită exercitată asupră-i, care reușise să îngenuncheze până și un geniu ca el, a cărui independență de gândire pusese bazele unei prosperități perene țării lui.

Și pentru că veni vorba de presiuni...

De aici îi fu oferită pentru prima oară dovada fizică a ceea ce percepuse până atunci doar în conștiința lui și pe care nu o putuse analiza niciodată cu propriile-i simțuri – ceva paralel sentimentului pe care îl avusese în noaptea când ieșise la o plimbare prin orașul în care se credea ca acasă, ca, până la urmă, să descopere că poate declanșa o adevărată răzmeriță.

Cu numai o sută de insule împrăștiate, sau cam așa ceva, Yatakangul se lăuda cu o populație de două sute treizeci de milioane. La o medie de cam două milioane de oameni pe insulă, rezulta că aceasta era una din cele mai aglomerate zone de pe glob. Și de aici se putea vedea îmbulzeala.

Până și colinele laterale ale Străbunului Loa erau împânzite de cocioabe legate între ele printr-o rețea de poteci șerpuitoare care duceau spre țărm. Își aminti de cuvintele lui Chad Mulligan despre presiunile care i-au determinat pe cetățenii Romei antice să creadă că o cale de scăpare pentru ei ar fi fost înrolarea în ordinul preoțesc al eunucilor Cybelei și se cutremură. Aici, însă, descoperi un corespondent modern: ce forță putea acționa asupra oamenilor de aici, făcându-i să creadă că a trage mâța de coadă printre pantele unui vulcan era mai bine decât să se fi mutat la o distanță care să-i ferească de consecințele unei eventuale izbucniri vulcanice?

Din spate se auzi o voce moale:

– Domnul Hogan!

Când se întoarse îl descoperi pe același oficial.

– Directorul Keteng vă invită la el, îi spuse individul.

Directorul Keteng era un bărbat masiv de o manieră rezervată, aflat în spatele unei metereze formate din echipament de comunicare, ca și cum ar fi vrut să-și însușească toate atributele de stăpân absolut al domeniului comunicării și informației. Donald simți că Bronwen avusese dreptate; cu toată politica lui de eliminare a superstițiilor, guvernul Solukarta reușise doar transferarea problemei de la idolii familiari la indivizii umani, atât de supuși greșelilor. Acest birou era un adevărat templu, consacrat nu atât zeului informației, cât mai degrabă acelor lucruri pe care oamenii aveau voie să afle.

Un gest scurt îl făcu să se așeze în fața lui Keteng.

– Vorbiți yatakanga?

– Puțin.

– Nu e o limbă prea populară printre studenții americani. De ce ați învățat-o?

Donald își reprimă dorința de a-l strangula pe prostănacul ăsta plin de ifose cu unul din cablurile nenumăratelor telefoane din jur. Îi răspunse pe tonul cel mai calm de care se simțea în stare:

– Am avut ocazia să învăț o limbă ne-indo-europeană și am ales yatakanga, despre care am auzit că e foarte grea.

– Nu ați avut nici un interes anume în a o învăța?

Ah!

Mințind cu multă seninătate, Donald îi răspunse:

– La facultate am studiat genetica, și cel mai mare genetician în viață e unul dintre compatrioții dumneavoastră. Iată unul dintre motivele cele mai importante care m-au îndemnat să vă învăț limba.

Lingușeala nu părea însă să îl impresioneze pe cel din fața lui. Ridică din umeri.

– Sunteți pentru prima oară aici. Acum, dacă tot ați venit, nu sunteți – cum să spun – într-o mare grabă. Fiind specialist în genetică, nu mai încape nici o îndoială că v-a atras doar programul nostru de optimizare în domeniul geneticii.

– Da, aveți perfectă dreptate. Interesul public pe care l-a stârnit vestea aceasta în țara mea i-a surprins foarte tare pe patronii mei, așa că luaseră de mult decizia de a mă trimite aici. Dar...

– Compatrioții dumitale nu cred în adevărul afirmațiilor noastre, spuse Keteng de-a dreptul. Nu-i așa?

Donald ezită.

– Eu sper că tot ce susțineți aici poate fi realizat, spuse el în cele din urmă. Au trecut totuși câțiva ani buni de când profesorul Sugaiguntung și-a publicat în amănunt lucrările la care se angajase, așa că...

– A fost angajat și în cercetări secrete pentru guvern, spuse Keteng. Cercetări dintre acelea care în țara dumneavoastră sunt în principal de două feluri: primul, se procedează de așa manieră încât o corporație să poată obține un profit maxim față de celelalte corporații rivale. Aveți spioni care trăiesc din descoperirea secretelor și vânzarea lor firmelor concurente. Și al doilea, descoperirea celor mai eficiente metode de ucidere a oamenilor. În țara asta, interesul preponderent a fost pentru descoperirea căilor cât mai eficiente de a naște oameni și de a-i crește ca pe niște ființe inteligente, capabile

să-și aducă o contribuție importantă pentru pământul lor natal. V-ați format vreo opinie legată de aceste două atitudini atât de contrastante?

– Ca genetician nu pot să nu admir programul anunțat, iar reputația profesorului Sugaiguntung e o garanție în plus a succesului pe care îl va avea.

Donald spera ca răspunsurile echivoce pe care le oferea să nu-i trădeze furia pe care tonul disprețuitor al interlocutorului său i-o stârnise.

– Este clar că dumneata, la fel ca toți ceilalți americani, nu poți accepta existența unui popor care poate face lucrurile mai bune decât voi, mormăi Keteng. Totuși, pentru că ai dumitale au catadicsit, totuși, să ia notă de realizările noastre majore, mă îndreptățește să vă înlesnesc a vă ține concetățenii la curent cu tot ce facem noi aici. Vă voi da o autorizație care vă va pune în toate drepturile pe care le au corespondenții de presă străini, o scrisoare de recomandare pentru secția de chirurgie de la universitatea Dedication, pentru a vi se face operația fără impunerea taxei corespunzătoare, și un program al tuturor conferințelor de presă de săptămâna viitoare. Mai aveți și alte întrebări de pus înainte de a pleca?

– Mi s-a cerut de către patronii mei să obțin un interviu personal cu Sugaiguntung și asta cu prima ocazie, spuse Donald.

– Profesorul doctor e mult prea ocupat ca să-și piardă vremea bârfind cu străinii, i-o reteză Keteng. Dar dacă veți studia programul pe care vi l-am pus la dispoziție, veți vedea că profesorul își va face apariția publică la conferința de presă de poimâine. Veți avea șansa de a-i adresa întrebări alături de ceilalți jurnaliști.

Nervii lui Donald, care fierbeau din plin din cauza batjocurii bine direcționate a lui Keteng, erau pe punctul de a-i scăpa de sub control.

– Dar ce anume ocupă atât de mult timpul lui Sugaiguntung? întrebă el. Nici un om de știință rezonabil n-ar fi permis ca programul lui să fie adus la cunoștința publicului, până când toate aspectele preliminare nu ar fi fost puse la punct. Modul în care se procedează în acest caz îi face pe toți să creadă că lucrarea *nu* e terminată – că știrea a fost exagerată, dacă nu și mai rău.

– Fără îndoială, spuse Keteng cu sarcasm, că asta ați fost instruit să scrieți în raportul dumneavoastră care va fi transmis în vederea edificării oamenilor din țara care v-a trimis aici. Voi, americanii, sunteți lipsiți de subtilitate. Duceți-vă la clinica universității pentru a vedea „ce anume ne ocupă atât de mult timpul" aici, în Yatakang. Încă n-am ajuns la nivelul vostru de decadență, care îți permite să

crezi că dacă ți-ai terminat programul, te poți relaxa. Planurile pe care le avem ne vor ține ocupați și generația următoare, pentru că noi nu acceptăm ideea de „destul de bun". Noi tindem spre perfecțiune. Și profesor-doctorul împărtășește același ideal. E suficient?

Nu, ăsta nu-i nici începutul. Dar Donald își înghiți cuvintele nerostite și se ridică spășit de pe scaun.

Deocamdată cel mai indicat ar fi fost să considere toate indicațiile oficiale ca pe niște ordine. Keteng îi spusese să se ducă la universitate și să vadă ce se întâmplă acolo cu propriii lui ochi. Cum ieși din clădire, chemă o ricșă și spuse unde voia să ajungă.

Conducătorul ricșei, un bărbat suplu și musculos, trebui să pedaleze la deal, dar călătoria ar fi trebuit să fie domoală chiar dacă ar fi coborât panta. Toate străzile din vecinătatea universității gemeau de lume. Cu un număr de studenți de peste șaizeci de mii, universitatea Dedication era o fundație academică de o dimensiune respectabilă, dar Donald constată plin de interes că nu toți oamenii de acolo erau studenți. Erau adunate toate vârstele, de la pubertate până la pragul senilității; locul în care se afla un bătrân era imediat reperabil pentru că în jurul lui, sau ei, se forma imediat un fel de zid de protecție pentru a fi feriți de înghesuială. Respectul față de vârsta înaintată rămăsese încă o tradiție vie pe meleagurile acestea.

După un timp, atunci când ricșa reușise să se strecoare prin mulțime, începu să se întrebe dacă printre toți cei de acolo exista un singur student. Puținele replici pe care le putuse auzi – se ferise să se aplece în afara ricșei, pentru că astfel ar fi putut fi văzut și trăsăturile lui caucaziene ar fi atras cu siguranță atenția celorlalți – îl făcură să creadă că mai toți erau vizitatori veniți din insulele învecinate. Dacă acest lucru era adevărat, pentru că la o apreciere aproximativă, pe mila și jumătate pe care o traversase nu erau mai puțin de zece, douăsprezece mii de oameni, atunci ei reprezentau o bază solidă pentru pretenția guvernamentală referitoare la un sprijin de masă în vederea programului genetic.

Din loc în loc văzu grupuri de tineri și tinere cam plictisiți dar bine disciplinați, cu pancarte pe care erau slogane, toate cu referire la Sugaiguntung.

Hmmmm... Hai la universitate, în speranța că vei prinde o frântură din imaginea acestui mare om...

În fața lui se ivise zidul care delimita perimetrul universității, o barieră înaltă de șapte picioare, de un alb pur, ornamentat cu spiralele și liniile literelor yatakange într-o caligrafie stilizată – foarte mult folosită, ca și scrierea arabică în Egipt, într-un fel de friză care împodobea pereții clădirilor publice. Mărturii trainice ale măreției Yata-

kangului și înțelepciunii lui Solukarta, realizate în emailuri rezistente la apă, roșii, albastre, verzi și galbene, țineau la distanță mulțimea presupușilor vizitatori.

Putu să vadă că la singura poartă erau de pază nu numai polițiști cu uniformele pătate de sudoare și clapele tocurilor de la pistoale ridicate, dar și un grup de tineri având pe braț banderole în culorile naționale – roșu, albastru și verde, care încercau să împingă mulțimea ce se înșirase de-a lungul întregului zid, susținându-și ghionturile cu sfaturi. Încordându-și auzul, i se păru că a reușit să distingă câteva propoziții coerente prin toată acea hărmălaie. „Trebuie să ai răbdare – i se va spune doctorului din satul tău ce are de făcut – muncește din plin și hrănește-te bine, altfel copiii nu-ți vor fi sănătoși indiferent ce-am face..."

Donald făcu un gest din cap. Probabil că acestea erau dovezile pe care-și întemeiase Deirdre Kwa-Loop afirmațiile legate de consecințele deziluzionării celor din Yatakang.

În cele din urmă ricșistul reuși să-l aducă până în apropierea porții. Îi arătă polițistului venit spre a-l identifica pașaportul și scrisoarea de la Keteng, care îi permitea să intre în clinica Universității fără nici o taxă. Polițistul citi documentul pe-ndelete, după care strigă doi tineri cu brasarde. Cu ajutorul lor mulțimea nerăbdătoare fu ținută la distanță de poarta care se întredeschise pentru a-i permite lui Donald să intre.

O fată în sarong, care avea o umbrelă închisă, îl salută când păși pe terasa înclinată. Se afla într-o curte cu o fântână și acoperită cu nisip în mijloc și peristiluri de jur împrejur, sub acoperișurile de pagodă. Peristilurile aflate în apropierea intrării în curte erau în așa fel răsucite încât continuau sub nivelul străzii pe care tocmai o părăsise; de sub terasă se auzea zumzetul vocilor și zvon de pași. Avu ocazia să vadă cel puțin o sută de studenți care stăteau sau își vedeau de drum.

– Bună ziua, domnule, spuse fata folosind o formulă de respect yatakangă, dezvoltată din rădăcina cuvântului care însemna „senior".

– Bună ziua, îi răspunse Donald care observă că și ea purta o brasardă. Trebuie să merg la clinica de aici.

Îi întinse scrisoarea lui Keteng.

– Vă conduc, domnule, spuse fata. Astăzi sunt de serviciu cu îndrumarea străinilor. Dacă mai aveți nevoie de vreo informație, să întrebați pe oricine poartă o brasardă ca aceasta. Își recită lecția bine învățată cu un zâmbet strălucitor, dar forțat, tonul trădându-i oboseala. Vă rog să mă urmați.

Îl conduse pe o scară scurtă dar abruptă până în dreptul peristilurilor de sub terasă, deschizându-și umbrela în timp ce mergea. I se păru că gestul ei servea ca un fel de atenționare a celorlalți pentru a le face loc. Donald îi văzu pe câțiva dintre studenți bătându-și colegii cu palma pe umăr pentru a-i face atenți să se dea la o parte.

N-a fost un drum prea scurt. Ajunsese exact acolo unde el nu avea nimic de făcut. Dacă n-ar fi fost fata s-ar fi putut rătăci fără nici o speranță. Trecură pe lângă cel puțin douăzeci de clădiri, despre care fata îi spuse ce reprezentau fiecare în parte.

– Secția limbilor asiatice, departamentul istorie, secția oceanografie, secția geologie-geografie...

Nu reuși totuși să stârnească în nici un fel curiozitatea lui Donald. Interesul lui era cu mult mai atras de oamenii pe care îi întâlnea în cale. Se văzu silit să recunoască faptul că Keteng avusese dreptate. Pretutindeni te învăluia atmosfera unei preocupări pe care nu-i fusese dat s-o întâlnească în nici una din universitățile americane din câte cunoscuse. Până și cei câțiva studenți pe care-i văzuse stând în preajmă discutau – doar îi auzise – despre cursuri, nu despre shigi sau despre ce vor face în după-amiaza acelei zile.

– Biochimie, genetică și tectogenetică și, în fine, am ajuns și la clinică!

Fata îi ținea ușa deschisă; în spatele ei observă decorațiunile internaționale pastel și simți în nări mirosul internațional al dezinfectantului folosit în spitale.

– Ai spus că acolo e departamentul pentru genetică? întrebă el arătând spre ultima clădire pe lângă care trecuseră.

– Da, domnule.

– Departamentul unde lucrează celebrul dr. Sugaiguntung?

– Da, domnule. De data aceasta zâmbetul fetei nu mai părea să fie forțat; în vocea ei se strecurase o mândrie autentică. Am onoarea de a lucra în acel departament. Studiez direct sub îndrumarea lui.

Donald confecționă o frază opulentă, în care incluse mulțumirile pentru ajutorul pe care i-l acordase ea, admirația pentru frumusețea ei și o bună parte referitoare la soarta străinilor. Faptul de a fi putut lua contact direct cu unul dintre studenții lui Sugaiguntung reprezenta pentru el o realizare extraordinară!

Înainte însă de a fi apucat să spună o singură vorbă, fata își închise umbrela și dispăru brusc din fața lui. Douăzeci de studenți se strecurară între ei doi, înainte ca el să fi reacționat în vreun fel.

Din clinică, o soră care-l urmărea cu atenție era pe punctul de a i se adresa. Oftă. Tot ce putea face era să-și fixeze în memorie clădi-

rea proeminentă destinată studiilor de genetică, pentru cazul în care va mai veni vreodată aici.

În vreme ce mai arunca o ultimă privire, sesiză ceva care îl șocă în legătură cu studenții care treceau pe acolo. Numărul fețelor zâmbitoare scăzuse drastic pentru niște oameni care ar fi trebuit să simtă că sunt în pragul unei realizări epocale. Salutându-și prietenii prin gesturi ale capului sau mâinii, își păstrau o mină cât se poate de preocupată.

Chiar și fata care îl condusese de la poartă până aici era foarte obosită.

Epuizare datorată suprasolicitării? Așa s-ar fi putut crede. Dăruirea totală era unul dintre elementele esențiale care caracteriza centrele de învățământ superior din Yatakang; admiterea era o competiție cumplită, ținând cont de milioanele de familii care-și trimiteau copiii aici.

Gândul acesta îi provocă o stare de disconfort. Nu fusese obișnuit cu oameni care înțelegeau să se dăruiască până la limita epuizării totale. Acasă, așa ceva era considerat desuet. Se întoarse spre a-i explica asistentei scopul pentru care venise aici.

Chiar în clipa când se pregătea să înceapă, auzi un geamăt. Întorcându-și privirea, văzu freamătul care străbătea grupul de studenți din fața clădirii departamentului de genetică, ceva ridicându-se deasupra capetelor negricioase adunate într-un pachet compact. Razele soarelui străluciră pe el. Îi recunoscu forma singulară din prima clipă, un fang, iataganul yatakang cu care oamenii acestei țări erau atât de mândri să compare grupul de insule: o sabie încovoiată.

Geamătul se transformă într-un urlet mut și un băiat sângerând se împiedică de grădinița presărată cu prundiș imaculat, care aici separa turnurile albe de aleile străjuite de pagode. Sângele de culoarea rubinului țâșnea dintr-o tăietură care-i traversa pieptul. După câtiva pași se prăbuși. Viața i se scurgea în pământ printre zvârcoliri.

Cu o uimire bolnavă, Donald se consideră purtătorul unui nou și straniu microb: agentul infecțios al răzmeriței și măcelului. Abia ajunsese acolo în cursul acelei zile și...

Nu era nevoie să mai fi avut o experiență anterioară a acelui fenomen. Știai despre ce era vorba de la bun început – era ceva legat de viața modernă sau de moarte. Doar la câțiva metri de el, în fața unui grup de studenți cuprinși brusc de panică, se afla o persoană care depășise limitele sănătății psihice, intrând într-o criză de demență ucigașă.

Fusese prea concentrat la ceea ce se întâmplase pentru a fi reușit să înregistreze tot evenimentul. Tot ceea ce surprinsese a fost băiatul

sângerând, supraviețuitorii paralizați de spaimă și apoi o fată într-un sarong despicat, care a ieșit împleticindu-se din grup, exact așa cum se întâmplase cu băiatul, lăsând urme adânci pe nisipul din grădiniță și ținându-și unul din sânii mici cu mâna, în timp ce privea tăietura monstruoasă care aproape că i-l desprinsese de corp – prea uluită ca să mai țipe, capabilă doar să privească și să sufere.

Anarhistul își găsise cel mai bun loc pentru a comite atentate. În spațiul strâmt al aleii care ducea la clădirea înaltă a departamentului pentru genetică, acolo unde oamenii se împiedicau de ușile care asigurau accesul în și dinspre interior, nu era nevoie să-ți cauți ținte, era suficient să ridici sabia și să ciopârțești. Lama își făcuse apariția, împroșcând stropi de sânge pe pereți, pe fețe, pe spatele celor din jur, după care se lăsă în jos ca un satâr de măcelar, despicând carne și oase. La ferestre se iviră figuri nedumerite; în depărtare apăru un ofițer în uniformă galben închis, cu o armă în mână. Omul trebuia să-și croiască drum prin mulțimea compactă de studenți înnebuniți de frică. O a treia victimă se prăbuși pe alee ca un manechin inert. Era un tânăr ai cărui creieri se scurgeau pe jos în lumina crudă a soarelui.

Nebunul care urla din toate puterile se întoarse la auzul unui cuvânt, și cuvântul a fost un nume, și numele a fost – Donald nu a înțeles de ce – „Sugaiguntung!" Ce însemna asta? Să nu fi fost anarhistul o ființă umană ci unul din urangutanii produși de el? Posibilitatea i se părea de-a dreptul nebunească, dar cu nimic mai puțin nebunească decât ideea de a fi dat nas în nas cu un criminal din chiar prima clipă a venirii lui aici.

Fără să-și dea seama ce face, se trezi că încerca să vadă mai bine chipul ucigașului și, pentru că se oprise în fața ușii clinicii, retragerea – posibilă, dar de care nu se folosise încă – îi fu tăiată. Un grup de studenți, îngroziți de spaimă, dădură năvală peste el. Unul dintre ei se împiedică, prăbușindu-se, și preț de o clipă, lungă cât o eternitate, rămase acolo, strivit de picioarele care îl țintuiau de pământ.

Nu era vorba de un student. Lucrul acesta fu observat de Donald concomitent cu un altul și mai important. Cel care căzuse era un om de vârstă mijlocie, voinic, și – un lucru rar printre oamenii Yatakangului – chel. Dar lucrul acesta era o simplă remarcă, lipsită de orice semnificație. Conta numai faptul că anarhistul venea după el.

Mintea lui Donald înghență, ca și cum cineva i-ar fi crăpat capul, aidoma băiatului aflat la câțiva iarzi de el, după care i-l umpluse cu heliu lichid. Simți un autocontrol și o detașare de computer criogenic, iar timpul încetă să mai fie liniar, devenind grafic.

Acesta e portretul clasic al unui anarhist. Subiectul e un tânăr slab, ceva mai înalt decât media rasei căreia îi aparține, cu tenul galben, părul negru, îmbrăcat în costumul tradițional, pătat cu sânge. Ochii negri îi sunt larg deschiși, și pupilele îi sunt, în mod sigur, larg deschise, deși contrastul e prea slab ca să-mi pot da seama. Are și gura deschisă, și bărbia îi e plină de salivă. Pe obrazul stâng are o mică pată de spumă. Respirația îi e violentă, punctată de gemete puternice, mai curând un horcăit. Mușchii îi sunt cât se poate de tensionați. Mâneca dreaptă a fost sfâșiată din cauza încordării bicepsului. Degetele îi sunt încleștate convulsiv pe garda fangului și încheieturile mâinilor au o paloare albicioasă pe fondul galben. Picioarele îi sunt îndoite și tălpile bine fixate în pământ, amintind de poziția unui luptător sumo gata să înfrunte atacul adversarului. Are o erecție remarcabilă. Este într-o stare de nebunie și nu mai simte nici o altă durere.

După ce observă toate acestea se ivi și întrebarea: dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce trebuie să fac? După care timpul își reluă scurgerea normală.

Lama fangului vâjâi și stropi fața lui Donald cupicături de sânge care îl împroșcară cu atâta forță încât le simți ca pe acele de gheață ale lapoviței. Sări înapoi; omul de pe jos mai făcu o încercare să se ridice, anarhistul aproape că-și pierdu echilibrul atunci când schimbă direcția violentei lovituri, îndreptate inițial împotriva lui Donald, spre cel căzut care încerca să scape, crestându-i o linie dureroasă pe fesele încordate.

Arma

Cineva îi spusese lui Donald Hogan: o variantă a lui Donald Hogan, acel Mark II care învățse aproape o mie de feluri de a pune capăt unei vieți.

Să nu pornești niciodată împotriva unui om înarmat fără o armă, dacă ai una la dispoziție. Dacă n-ai nici una la îndemână, atunci să cauți una.

În preajmă nu era nimic care să poată fi folosit ca armă. În jurul lui se afla un zid cât se poate de solid, o terasă înclinată, stâlpi astfel ancorați încât să suporte un acoperiș greu, și o grădiniță orientală acoperită cu nisip în care nu creștea nici măcar un singur copac din care s-ar fi putut rupe o cracă, pentru a putea fi folosită ca armă.

Anarhistul era pe punctul de a-l ucide pe omul înnebunit de frică, trântit la pământ.

Fangul se ridică în aer cu o mare risipă de energie, pregătindu-se să se abată asupra nenorocitului ce aștepta să fie despicat în două, aidoma unui porc sacrificat.

La ușa-glasvand a clinicii se iviră fețe îngrozite și palide, privind stupefiate, hipnotizate, înghețate până la totala neclintire din cauza ororii.

Donald era singur pe aleea îngustă, fără nimeni în apropiere, în afara omului de la pământ, a rănitului din grădinița cu nisip, și a anarhistului.

Sabia ajunsese în punctul cel mai înalt în clipa în care el se lansă. Îl lovi pe anarhist cu umărul, dar avu impresia că se izbește de o statuie din lemn, atât de încordați erau mușchii acestuia din cauza nebuniei. Era prea târziu pentru a mai putea opri lovitura sabiei, dar omul se dezechilibră, iar Donald trecu în spatele lui, folosindu-se de mână pentru a amortiza ciocnirea de zid, și ricoșând astfel ca o minge într-un loc unde nu mai putea fi atins. Lama se știrbi întâlnind țigle, nu carne, se auzi un zăngănit metalic și fangul se răsuci în mâna nebunului. Sângele care se prelinse pe mâner îl făcu lunecos, zădărnicind strânsoarea mâinii. Din cauza izbiturii, mușchii tari ca oțelul nu-l mai ascultară o clipă.

Arma

În mijlocul grădiniței cu nisip, cinci pietre modelate de apă în forme rotunde și perforate. Se duse spre ele, ținând minte locul în care se aflase anarhistul, încercând să calculeze lucrurile în așa fel încât să le poată arunca fără să mai țintească atunci când va ajunge la mica grămadă. Cea mai apropiată era mai grea decât s-ar fi putut crede, ceea ce îi dădu calculul peste cap. Piatra trecu pe lângă umărul anarhistului, apoi căzu pe terasă, iar anarhistul își ridică fangul făcând un salt în direcția lui Donald.

Nimeri cu piciorul pe piatra rotunjită și alunecă.

Îi mai rămăsese doar o singură piatră pe care ar mai fi putut s-o arunce: una albicioasă, cu o gaură de care putea fi prinsă, cântărind vreo șapte-opt funzi. O aruncă spre vintrele anarhistului, expuse de picioarele depărtate, și acesta se rostogoli la pământ ținându-se de testicole.

Incapabil să simtă durere în starea în care se afla, dementul nu era totuși ferit de consecințele loviturii în organele genitale. Respirația i se frânse și se lăsă o liniște nefirească, care făcea și mai percutante geamătul și scrâșnetul de furie pe care Donald le percepea cu acuitate.

Și totuși, reușea să-și recapete respirația.

Dădu să apuce sabia căzută pe jos, dar Donald avu timp să-i arunce nisip în ochi. Lama șuieră din nou și de data aceasta îl atinse pe Donald în antebrațul drept, ca o înțepătură otrăvită de viespe.

Arma

Epuizase tot ceea ce îi oferise terenul: cele două pietre, nisipul. Nisipul îi orbise doar un ochi anarhistului și doar atâta lucru nu l-ar

fi deranjat prea mult. Era din nou în picioare, înarmat și gata să sară din nou la Donald, profitând de avantajul terenului.

Arma

Anarhistul sări, dar Donald eschivă și fangul se înfipse în nisip, de unde părea că iese cu greu. (Era ca și cum omul ar fi fost o prelungire a armei și nu invers). Se rostogoli și izbi cu piciorul încheietura mâinii anarhistului, ceea ce îl făcu să-și deschidă pumnul, scăpând fangul. O a doua lovitură, prost plasată, dar suficient de puternică, azvârli arma în lături, iar anarhistul își recâștigă respirația, capabil să scrâșnească un blestem, aruncându-se apoi după sabie fără să-i mai pese de ce parte o apucă. O prinse de lamă, nu de mâner, tăindu-și două degete, apoi o ridică și o aruncă spre Donald, care trebui să evite arcul de oțel al tăișului; încordându-și picioarele, Donald își puse capul în poziție de atac și izbi cu fruntea nasul și gura nebunului, lovindu-l în același timp cu ambii pumni în stomac, folosindu-se de toată forța pentru a-l sălta, ținându-și picioarele cât mai bine înfipte în nisipul instabil care amenința să-l trădeze. Adversarul căzu, și capul i se izbi de piatra providențial aflată în mijlocul grădiniței cu nisip.

Dar nu asta e arma mea.

Preț de o clipă rămase prostit. Anarhistul nu-i răspundea la atac. Era moale de tot și sub ceafa pe care Donald o putea vedea foarte de aproape se afla bolovanul de care trebuie să se fi lovit atunci când căzuse pe spate.

Am zărit o armă, nu-i așa?

Deși ca prin ceață, își aminti exact ce văzuse, se ridică în picioare săltându-l pe anarhist și-l târî pe alee spre ușa-glasvand a clinicii. Nu dădu atenție omului cu fesele tăiate, rămas întins pe iarbă, și nici mulțimii aflate în spatele ușii, care începuse să dea înapoi cu exclamații de uimire, și își folosi arma.

Care era, după cum fusese învățat, o foaie de geam, care putea fi spartă pentru a obține din ea lame ascuțite.

Observă, cu un dezinteres total, atunci când îl răsuci pe anarhist, că acesta avea pe ceafă o dâră de sânge provenită, probabil, din rana provocată de bolovan. Apoi îi folosi capul ca pe un ciocan și sparse ușa, după care îi tăie gâtul într-una din bucățile de geam rămase în cadru.

Le spuse în yatakangă oamenilor îngroziți din spatele ușii:

– Galbeni fricoși ce sunteți! Copii mâncători de căcat, născuți din cur de poponari! Grămadă de hoituri colorate cu pișat! Muște de căcat! Labagii scopiți! Văduve de trotuar care n-ați avut în toată viața voastră un bărbat decât pentru bani! Voi, flautiste, de sânge sugătoare, pupincuriste, pângăritoare a sfintelor lăcașuri! Fătături fără creier, și fără inimă, și fricoși castrați ai unei vaci genetic aberante și idioate, copii de hoți plini de păduchi care v-ați otrăvit tații și v-ați violat mamele și v-ați vândut surorile olandezilor și v-ați trădat frații pentru a fi vânduți în măcelării. Comercianți de excremente de mâna a doua, voi de ce nu ați făcut nimic?

Și după aceea își dădu seama că târa un cadavru și că își tăiase ambele mâini, astfel încât nu putea ști dacă sângele care-i picura pe piept era al lui sau al anarhistului – și abia atunci înțelese ce făcuse. Lăsă trupul să cadă, se urcă pe el și începu să plângă.

lumea evenimențială (12)

SENTIMENTUL GENERAL

„Înțelegi ce înseamnă, nu-i așa? De fapt toți
Înțelegi ce înseamnă, nu-i așa? De fapt toți
Înțelegi ce înseamnă, nu-i așa? De fapt toți
copiii noștri vor fi niște handicapați!
copiii noștri vor fi niște handicapați!
copiii noștri vor fi niște handicapați!
La ce ne vor mai folosi toate născocirile noastre când
La ce ne vor mai folosi toate născocirile noastre când
La ce ne vor mai folosi toate născocirile noastre când
vom fi confruntați cu oameni care gândesc mai bine ca noi?
vom fi confruntați cu oameni care gândesc mai bine ca noi?
vom fi confruntați cu oameni care gândesc mai bine ca noi?
Știi ce puteți face cu Comisia Eugenică, nu
Știi ce puteți face cu Comisia Eugenică, nu
Știi ce puteți face cu Comisia Eugenică, nu
-i așa? Puteți...
-i așa? Puteți...
-i așa? Puteți...
Ne va reduce, ca să spunem așa, la a fi
Ne va reduce, ca să spunem așa, la a fi
Ne va reduce, ca să spunem așa, la a fi
imbecili și invalizi.
imbecili și invalizi.
imbecili și invalizi.
Ați văzut că Engrelay Satelserv a hotărât să trimită un
Ați văzut că Engrelay Satelserv a hotărât să trimită un
Ați văzut că Engrelay Satelserv a hotărât să trimită un

expert în genetică în Yatakang?
expert în genetică în Yatakang?
expert în genetică în Yatakang?
Dacă o asemenea companie ia lucrurile în serios
Dacă o asemenea companie ia lucrurile în serios
Dacă o asemenea companie ia lucrurile în serios
înseamnă că e ceva.
înseamnă că e ceva.
înseamnă că e ceva.
Dar se pare că guvernul încearcă să convingă oamenii
Dar se pare că guvernul încearcă să convingă oamenii
Dar se pare că guvernul încearcă să convingă oamenii
că totul e o minciună.
că totul e o minciună.
că totul e o minciună.
Ceea ce înseamnă că, de fapt, nu are capacitatea
Ceea ce înseamnă că, de fapt, nu are capacitatea
Ceea ce înseamnă că, de fapt, nu are capacitatea
de a face același lucru pentru noi!
de a face același lucru pentru noi!
de a face același lucru pentru noi!
DE A FACE ACELAȘI LUCRU PENTRU NOI!
DE A FACE ACELAȘI LUCRU PENTRU NOI!
DE A FACE ACELAȘI LUCRU PENTRU NOI!
DE A FACE ACELAȘI LUCRU PENTRU NOI!
DE A FACE ACELAȘI LUCRU PENTRU NOI!
DE A FACE ACELAȘI LUCRU PENTRU NOI!“

(NECINSTIT Termen care definește profiturile obținute de alții pe care noi am încercat să-i păcălim fără să reușim. A se vedea și TICĂLOȘIE, PE SUB MÂNĂ și CE NOROC CĂ MI-AM DAT SEAMA

– *Lexiconul Hipcrime* de Chad C. Mulligan –)

continuitate (27)

SALVAREA OMULUI

De o parte și de alta a drumului strălucea umed, în miezul verii, verdele proaspăt al ierbii înalte. Covorul ei era străpuns pe alocuri de tufișuri pitice și copaci. Priponite cu lanțuri scumpe, pentru că

funiile din piele sau frânghie s-ar fi putut rupe, caprele făceau tot ce le stătea în puteri să smulgă scoarța de pe copaci, ucigându-i în felul acesta, deși era suficientă iarbă pe lângă țărușii în jurul cărora se învârteau. Exceptând lanțurile, drumul părea să fie singurul intrus într-un univers alcătuit din plante și animale; și nu atât drumul, pentru că natura sălbatică îl domina copios, mușcându-i obrazul și împroșcându-i-l cu gropi în care mustea noroiul, cât ideea de rectiliniaritate.

Și totuși, existența omului se făcea simțită prin lucrările lui, care se iveau ici și colo. La fiecare milă sau două erau porțiuni de teren înconjurate de canale de irigație pentru legume, în mijlocul cărora se aflau cătunuri încropite în cel mai autentic stil beninian, din lemn și stuf. Casele familiilor mai înstărite semănau cu niște carapace de broască țestoasă într-o dezlănțuire de culori, întrucât proprietarii culeseseră toate cutiile de conserve, canistrele și rezervoarele de benzină, chiar și foile de tablă de pe mașinile abandonate, apoi le turtiseră cu maiurile, îmbinându-le grijuliu ca pe niște armuri medievale, pentru a feri lemnul de apă, putrezire și termite.

Hărțile ținutului fuseseră ținute la zi printr-un sistem bazat pe informații orale, dar chiar dacă ar fi fost revizuite cu o săptămână în urmă de o echipă de geografi ai ONU, lui Norman tot i-ar fi venit greu să se raporteze la ceea ce vedea afară, pe geamul mașinii, după harta pe care o ținea pe genunchi.

Trebui să-și mărturisească mâhnit: „Cele două dealuri de acolo trebuie să corespundă acestor semne, asta înseamnă că de aici ar trebui să se escaveze lut de pe fundul fluviului, pentru filtrele poroase ale uzinei de mase plastice din... de unde?... Behploti...“

Zumzetul de insectă al motorului mașinii în care se aflau se transformase într-un fel de mormăit. Gideon Horsfall se întoarse și spuse:

– Fir-ar al dracului să fie, și eu care am crezut că ajungem în Lalendi înainte de a fi nevoit să schimb cilindrii. O să opresc după curbă.

Dincolo de curbă se afla un alt sătuc, care avea însă o școală și un dispensar. Nimeriseră ziua în care clinica, o clădire mică din beton, văruită, era închisă, dar în școală era o activitate intensă. În această regiune ploile verii erau intermitente, și toată perioada de precipitații se consuma în trei săptămâni. Profesorul – un tânăr cu un evantai și ochelari de modă veche – își desfășura activitatea sub un pâlc de copaci pitici. Clasa era formată din băieți și fete între șase și doisprezece ani, care lucrau pe abecedare editate de ONU. Făceau

cu toții eforturi pentru a nu își lăsa atenția distrasă de apariția mașinii.

Deși nu începuse ploaia, atmosfera era groaznic de umedă. Norman, ud din cap până în picioare, se gândi la câtă energie i-ar fi trebuit să iasă din mașină și să stea pe picioarele lui. Îl întrebă pe Gideon dacă avea nevoie de ajutor să schimbe cilindrii. Răsucindu-se să ia doi cilindri noi – unul de hidrogen, altul de oxigen, – dintr-un coș aflat în spatele mașinii, Gideon îi spuse că nu avea nevoie de nici un ajutor.

Norman ieși, totuși, și își îndreptă privirile spre fațada în formă de verandă a clădirii, unde se afla un mic grup de femei, printre care un bărbat de vârstă mijlocie, foarte slab, întins pe o masă așezată pe capre de lemn. Storceau cârpe în niște găleți cu apă, după care îl ștergeau cu ele, fără ca el să le bage în seamă.

Uimit, îl întrebă pe Gideon:

– Ce se întâmplă? Omul ăla e bolnav?

Gideon nu se uită din prima clipă. Trânti cilindrii în spatele mașinii, reconectă furtunurile de gaz și le legă pe cele goale pentru a asigura circuitul. Abia apoi se uită spre ceea ce îi arătase Norman.

– Bolnav? Nu, mort, spuse el absent, după care aruncă cilindrii în mașină.

Unul dintre elevii mai mari, care stătea turcește în fundul clasei, ridică mâna și îl întrebă ceva pe profesor.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Gideon după ce își dădu seama că Norman nu se mai urcă în mașină.

– Nu chiar, răspunse Norman după o scurtă pauză. Numai că... Cum să-ți spun, până acum n-am mai văzut nici un cadavru.

– Nu se deosebește prea mult de o ființă vie, spuse Gideon. Doar că nu respiră și nu suferă. Fir-ar să fie, exact de asta mi-e frică. Te deranjează dacă l-ai asista câteva minute pe directorul școlii la oră?

Femeile terminaseră de spălat cadavrul; apoi vărsară apa murdară și un purcel veni repede să se bălăcească în băltoaca rămasă. Din vârful parilor care susțineau veranda, priveau grav câțiva pui. Una dintre femei aduse un hârdău plin cu ceva lipicios și alb și începu să ungă fața cadavrului cu un smoc de pene.

– Pentru ce e aia? îl întrebă Norman pe Gideon.

– Cum? A, te referi la vopseaua albă? Cred că e vorba de o tradiție rămasă de pe vremea când au venit misionarii pe meleagurile astea. Toate picturile de sfinți și îngeri pe care le-au văzut când au fost convertiți la creștinism aveau pielea albă, așa că au luat hotărârea ca în felul ăsta să asigure morților o șansă mai mare când ajung la porțile raiului.

Întreaga clasă se ridică în picioare când profesorul trecu prin dreptul ei și se îndreptă spre mașină.

– Bună dimineața, domnilor, spuse afabil tânărul corpolent. Clasa mea a primit permisiunea să vă pună câteva întrebări. Și pentru că posibilitățile lor de a călători sunt atât de reduse, cred că îi veți înțelege.

– Desigur, spuse Gideon cu o umbră de oftat în glas.

– Mii de mulțumiri. În primul rând, am putea știi de unde veniți?

Profesorul se întoarse și își întinse mâna spre unul dintre elevii mai mari, care îi aduse o hartă în culori vii. Copiii aceia, care nu manifestau cine știe ce interes pentru mort sau pentru automobilul străinilor, își concentrară atenția spre a vedea țara pe care le-o va arăta Gideon.

Când degetul lui se opri în zona New York-ului, se auzi un oftat colectiv.

– Sunteți american, spuse profesorul. Sarah, am învățat despre America, nu-i așa? Ce știm până acum despre acea mare țară?

O fată care dădea semne de maturitate pretimpurie, cam de treisprezece ani, una dintre cele mai mari din clasă, spuse:

– America are peste patru sute de milioane de oameni. Dintre ei unii sunt negri, ca noi, dar cei mai mulți sunt coc...

– *Cauc...* , o corectă profesorul.

– *Caucazieni,* reuși în cele din urmă să spună și Sarah. Capitala e la Washingham...

– Washing... ?

– *Washington*. Sunt cincizeci și două de state. La început au fost treisprezece, dar acum sunt de patru ori mai multe. America e foarte bogată și puternică, și nouă ne trimite semințe bune pentru plantat, noi soiuri de pui și vaci, care sunt mai bune decât ce am avut noi, și o mulțime de medicamente și dezinfectante care ne ajută să fim sănătoși.

Zâmbi, și pe figura ei înflori plăcerea succesului pe care îl avusese micul ei recital.

– Foarte bine, o felicită Gideon.

Un băiețel care stătea lângă Sarah, și cam tot de vârsta ei, ridică mâna.

– Aș vrea să vă întreb, domnule...

Norman simți un impuls de a-și lăsa mintea să viseze. Fără îndoială că era una din sarcinile lui Gideon de domeniul relațiilor

publice, pe care acesta trebuia să le îndeplinească atunci când se afla în voiaj prin țară – și care lui Norman i se păru o absurditate; primul secretar al Ambasadei Americane oprindu-se la întâmplare într-unul din satele izolate ale acestei țări pentru a sta la taifas cu niște copii! Dar își obligă mintea să fie atentă la toate detaliile.

Abia acum își dădu el seama de ce îi fusese atât de dificil acest lucru acum câteva secunde. Pregătirea cadavrului pentru înmormântare, ceea ce reprezenta ceva obișnuit pentru toți oamenii care locuiau aici, îl șocase. În America puteai considera moartea drept un eveniment public dacă era cauzată de un atac de cord sau de atacul vreunui anarhist, dar aproape nimeni nu văzuse un anarhist dezlănțuit. Din punct de vedere sentimental, cât și al vieții cotidiene, moartea era considerată ceva ce se putea întâmpla într-un spital, ascuns vederii celorlalți, cu excepția specialiștilor, versați în mânuirea cărnii omenești.

Dar oamenii mor.

Din acest punct de vedere, Beninia era un șoc permanent. Preluată de ochi sau de ureche, informația pusă la îndemână de Shalmaneser și de biblioteca GT putea fi ingurgitabilă și chiar digerată până la un punct. Confruntat însă cu limba, mirosul, alimentația locală, aerul lipicios al verii timpurii, clisa de noroi care îi înconjurase pantofii, era în aceeași stare de plâns ca a boșimanului care încearcă să descifreze sensul unei fotografii, epuizat de efortul de a lega cu o punte prăpastia care îl despărțea de simbolurile pe care le aflase anterior și realitatea momentului.

Și totuși trebuia făcut. Izolat în turnul cu aer condiționat al corporației GT, cineva ar fi putut jongla o mie de ani cu datele furnizate de computer, pe care să le aranjeze într-un milion de scheme cât se poate de frumoase. Era însă nevoie să te duci la fața locului și să verifici acolo corectitudinea datelor înainte de a le ordona conform programelor lui Shalmaneser, menite să facă tranziția de la „ipoteză" la „realitate".

Dintr-o dată atenția lui se reîntoarse la aici și acum, ca și cum cineva ar fi răsucit un buton aflat în mintea lui. Reluă, din memorie, restul întrebării puse de băiat.

– ...cum de pot chinezii provoca atâtea pagube în California?

Pe fața lui Gideon se citea uimirea.

– Mă tem că nu te-am prea înțeles, spuse el după un moment.

– Vă rog să-l scuzați pe acest copil, domnule, spuse profesorul cât se poate de jenat. Nu e cel mai fericit subiect...

– Voi răspunde la orice întrebare, oricât de incomodă ar fi ea, spuse Gideon. N-am prea înțeles despre ce e vorba, asta-i tot.

– Bine, domnule, spuse băiatul, aici avem un televizor, și profesorii ne pun, pe cei mai mari dintre noi, să urmărim programul de știri înainte de a pleca acasă, așa că vedem totul despre America. Și întotdeauna sunt prezentate și neajunsurile pricinuite de chinezii infiltrați în California. Dar dacă americanii sunt așa ca dumneavoastră, sau ca englezii, și chinezii arată așa cum îi vedem noi la televizor, cu ochii lor ciudați și pielea așa de diferită, de ce nu-i recunoașteți ca să-i prindeți?

– Am înțeles, spuse Norman nu prea bine dispus. Mă lași pe mine să lămuresc lucrurile, Gideon?

Se dezlipi de capota mașinii, de care se sprijinise până atunci, și se apropie de grupul de copii, cu ochii pe cel care pusese întrebarea. Nu avea mai mult de treisprezece ani și cu toate astea își formulase întrebarea într-o engleză de cea mai bună calitate, cu un ușor accent britanic. Probabil că aflase știrea de la unul dintre comentatorii Europei Comune. Era totuși o performanță, având în vedere vârsta lui.

– Cum te cheamă, fiule?

– Simon, domnule. Simon Bethakazi.

– Păi, Simon, poate că știi deja cum e când faci o prostie de care nu vrei ca să afle și ceilalți. Nu pentru că ai fi pedepsit – dar pentru că oamenii ceilalți ar râde de tine. Ei te credeau cel mai deștept băiat din școală, or, un băiat deștept nu are voie să facă asemenea prostie. Ai înțeles?

Simon dădu din cap în semn de aprobare, cu o expresie cât se poate de concentrată.

– Numai că uneori se întâmplă în așa fel încât lucrurile nu mai pot fi ascunse. Să zicem că... hâmmm! Să zicem că ai dat peste borcanul cu lapte, singurul din toată casa, și l-ai spart. Și totul e din cauza ta, numai că tu ai făcut o prostie din pricina căreia s-a întâmplat ce s-a întâmplat, cum ar fi, să zicem, încercarea de a-l lua cu piciorul de pe raft.

Pe chipul băiatului se citi nedumerirea, dar, zâmbind, profesorul îi spuse ceva în shinka. Figura i se însenină pe când încerca să-și stăpânească o strâmbătură.

– Bun – ai putea încerca să dai vina pe altcineva... Nu, n-ai face așa ceva; tu ești băiat bun. Ai putea da vina pe un porc care te-ar fi împins, sau pe un pui care te-ar fi speriat, făcându-te să te împiedici. Chinezii ar trebui să fie, într- adevăr, foarte deștepți ca să ne producă toate pagubele alea. Dar cum America e o țară mare, bogată și puternică, nu ne convine să recunoaștem că mai există printre noi și oameni care nu sunt fericiți – că de fapt sunt atât de nefericiți încât ar vrea să schimbe cursul lucrurilor. Dar sunt prea puțini, numai câțiva, așa încât nu-și pot duce intențiile la bun sfârșit. Și așa, ei se

enervează și strică lucrurile, așa cum fac oamenii mai peste tot în lume. Și mai sunt și alți oameni cărora, tot așa, le-ar plăcea să schimbe lumea, dar nu se folosesc de bombe și nici nu dau foc caselor. Dar dacă ar descoperi că mai sunt și alții la fel ca ei, s-ar putea hotărî s-o facă. De aceea nouă ne convine să lăsăm lucrurile așa cum sunt, deși la mijloc e vina altcuiva. Înțelegi?

– S-ar putea ca lucrurile să fie cam complicate pentru el, îi spuse profesorul lui Norman.

– Ba nu, am înțeles. Tonul lui Simon era categoric. Am *văzut* pe cineva ieșindu-și din fire. Asta s-a întâmplat anul trecut, când m-am dus la vărul meu, în nord. Atunci am văzut o doamnă inoko certându-se cu un bărbat.

Pe buzele lui Norman se iviră cuvinte care-i trădau neîncrederea. Dar înainte să le fi rostit, îl auzi pe Gideon tușind politicos.

– Sper că ne veți scuza, dar trebuie să ne continuăm drumul.

– Desigur, spuse profesorul. Vă mulțumim pentru bunătatea dumneavoastră. Clasă, de trei ori pentru oaspeții noștri: Hip!

Când ieșiră pe drum, Norman spuse:

– Și, cam ce ar crede Guvernul despre asta... despre prezentare?

– A fost cinstită, spuse Gideon, străbătut de un fior. În nici un caz nu vor auzi așa ceva la televizor, dar a fost cinstit tot ce le-ai spus.

Norman avu o ezitare.

– Am o întrebare, dar mi se pare o prostie... Fir-ar! De ce fusese Simon așa de nerăbdător să sublinieze faptul că a văzut pe cineva pierzându-și firea?

– E un copil cu o minte strălucită, într-adevăr. Și cât se poate de sofisticat.

– Oricine și-ar fi putut da seama că nu e un prost! Dar am întrebat...

– A putut s-o spună în engleză. Dar n-ar fi putut s-o spună în shinka, limba lui maternă, ceea ce e un lucru bun pentru un băiat de treisprezece ani, nu-i așa?

Norman dădu din cap uimit.

– Întreabă-l pe filolog – cum îl cheamă? Cel pe care l-ai adus cu tine.

– Derek Quimby.

– Aha! Întreabă-l pe el dacă poți să exprimi ideea de a-ți ieși din fire în shinka. Nu poți. Poți doar să te folosești de cuvântul care înseamnă „nebun”.

– Dar...

– Doar ți-am spus. Gideon luă o curbă largă, încercând să evite gropile din drum. Nu vorbesc prea bine limba, dar mă pot descurca. Poți spune „enervat” sau chiar „exasperat”, dar ambele cuvinte provin din rădăcini care înseamnă „creditor”. Unul pe care te superi pentru că îți este dator cu o scuză, exact așa cum cineva ți-ar datora niște bani, sau o vacă. Poți spune „nebun” plasând unul din cei doi modificatori în fața lui – fie rădăcina pentru „amuzant”, sau cea pentru „lacrimi”. În cel de al doilea caz faci referire la cineva care nu mai are nici o șansă să-și însănătoșească mintea, un bolnav pe care trebuie să-l îngrijești și să-l cureți. În primul caz inviți oamenii să râdă de cineva care și-a ieșit din fire, dar care în cele din urmă se va calma.

– Din punctul lor de vedere furia este considerată drept nebunie?

– Din punctul lor de vedere nu este suficient de importantă pentru a o eticheta cu un cuvânt anume, asta-i tot ce vă pot spune.

– Dar oamenii trebuie să-și mai iasă și din fire din când în când!

– Sigur că da. Am avut ocazia să-l văd chiar pe Zad enervându-se. Dar furia lui nu era îndreptată împotriva cuiva. A fost în ziua când medicii i-au spus că trebuie să se retragă sau să moară. Și asta i-a făcut bine. A fost ca un catarsis. Ceea ce nu li se întâmplă, însă, e să se enerveze atât de tare, încât să spargă tot ce e în jurul lor și mai târziu să o regrete. Sunt aici de mai bine de doi ani, și în tot timpul ăsta n-am văzut ca un părinte să-și bată copilul. N-am văzut ca un copil să dea în alt copil. Să-i pună o piedică, da, sau să iasă brusc de după colț, făcându-se că e un leopard. Știți ce spuneau de mult cei din tribul Mandingo despre cei din Shinka?

Norman încuviință cu o mișcare ușoară a capului.

– „Sunt vrăjitori care pot fura inima din pieptul unui războinic.”

– Exact. Și o fac fără patimă. Nu știu cum reușesc, dar iată dovada. O mie de ani și mai bine în același loc, fără să supere pe nimeni și exact așa cum ți-am spus în ziua când ai sosit, i-au asimilat pe holaini, pe Inoko și pe Kpala... și vrei să-ți mai spun ceva ce cu siguranță că n-ai să crezi?

– Ai făcut-o deja.

– Vorbesc cât se poate de *serios*. Întinderea cadavrelor și vopsirea feței lor cu alb mi-a amintit de ceva. Primul misionar creștin care a venit aici a fost un călugăr spaniol, pe nume Domingo Rey. Doar știi că spaniolii au un post pentru comerțul cu băștinașii nu departe de Port Mey, care e un punct de tranzit pentru Fernando Po. E acolo un indicator și, dacă ai timp, poți să te duci să-l vezi. Oricum, călugărul ăsta a făcut un lucru cât se poate de necreștinesc. După ce a

petrecut aici șapte ani, a înnebunit și s-a înecat. Era convins că fusese prins în mrejele lui Satan. A învățat destulă shinka pentru a începe să predice, și a început chiar cu niște parabole și paragrafe esențiale din evanghelii și, spre durerea lui cea mai mare, oamenii cu care a discutat i-au spus: nu, ceea ce știi tu nu-i adevărat, nu a existat nimeni cu numele de Isus, cel care a săvârșit faptele acelea e omul nostru pe care îl cheamă Begi. Știi cine e Begi?

– Nu cred, spuse Norman după o pauză.

– Orice material informativ despre Beninia care nu pomenește nimic despre Begi nu face nici doi bani, mormăi Gideon. L-ai putea numi un erou popular, un fel de Jack, sau chiar Anancy din Indiile de Vest. Se pare că numele lui ar însemna „născut-iarna" și se spune despre el că avea întotdeauna o suliță boantă și un scut cu o gaură în el, ca să poată vedea. Și, exact așa cum e de așteptat, poveștile despre el au fost mult mai pe gustul populației shinka decât cele cu Isus. Aceea care l-a înnebunit pe sărmanul călugăr – vrei s-o auzi?

– Sigur, dă-i drumul.

Gideon reduse mult viteza și încercă să evite gropile care mâncaseră fața drumului.

– Păi, legenda spune că ajunsese la o vârstă bine coaptă, bucurându-se de o enormă prețuire populară, pentru că i-a făcut pe vrăjitori să pară niște nătărăi, învingând un monstru al mării, și fiindcă reușise s-o păcălească până și pe fantoma străbunicului său, așa că tot omul care avea vreun necaz venea la el. Odată, marele Holaini, Emirul – care în shinka a devenit „Omee", ceea ce înseamnă „indigestie"; le plac jocurile de cuvinte, alea rele – așadar, Emirul s-a săturat de felul în care shinka își șmechereau stăpânii. Așa a fost cazul când s-au impus niște taxe drastice, ceea ce a făcut ca oamenii să se ducă la Begi să i se plângă, la care el i-a întrebat de ce nu-și mânau vacile cele mai fertile în grajdurile holainilor, unde se aflau taurii, pentru ca apoi să-și plătească taxele, dându-le înapoi propriii lor viței? Ceea ce le-a gâdilat puțin simțul umorului. Și, apropo, Begi ar fi spus, conform legendei: „Dați Emirului ce-i al Emirului!"

– Asta se întâmpla cam în timpul lui Cezar, murmură Norman.

– Exact. Așa că în cele din urmă Emirul a trimis un mesager pentru a descoperi cine îi juca festele astea urâte, și Begi a spus că el e acela, și dus a fost. Conform obiceiului, Emirul l-a răstignit pe un mușuroi de furnici. Și, când, în ultimele lui clipe bătrânu-i tată orb a venit să-l vadă, i-a spus acestuia că shinka nu trebuie să-i condamne pe holaini, pentru că erau prea proști ca să poată înțelege ce făcuse el pentru ei.

– Tată, iartă-i, pentru că nu știu ce fac?

– Faptul că ai fost educat în spiritul baptiștilor mă scutește să-ți mai explic o mulțime de lucruri, nu-i așa? Cred că dacă Părintele Rey ar fi fost ceva mai profund, s-ar fi gândit și la posibilitatea ca o serie de legende creștine să fi ajuns aici prin zvonuri, așa cum se pare că a ajuns la Roma povestea despre Buddha, ceea ce a și dus la canonizarea lui sub numele de Sfântul Josaphat – pe asta o știai? Am însă impresia că la vremea aceea nu era cea mai bună climă pentru cultivarea ideilor pe mealeagurile de aici. Ceea ce contează, însă, e faptul că Begi a ajuns să încarneze idealul shinka, de om tolerant, echilibrat, înțelept – o adevărată emblemă. Și totul a durat până când un misionar mai luminat a avut ideea să spună că Begi a fost un profet trimis la shinka astfel încât creștinătatea să fie sigură că și aici se va produce progresul atât de necesar. Astăzi shinka susțin că ceea ce a făcut Begi e mult mai bine decât ce a făcut Isus, pentru că învățătura lui a fost înțeleasă de oameni, în timp ce Isus a mers prea departe și a predicat oamenilor, cum au fost britanicii, de exemplu, care n-au înțeles nimic, fiindcă altminteri nu s-ar comporta așa cum o fac.

Urmă o tăcere întretăiată doar de mormăitul motorului și eventualele exclamații provocate de gropile din drum. În cele din urmă Norman spuse:

– Ți-am spus că până acum n-am mai văzut nici un mort. Nu știu cum de-am putut afirma așa ceva. Înghiți cu greu nodul uriaș care părea că-l amenință să se înăbușe. Pentru că... ieri am *omorât* pe cineva.

– Cum? Pe cine?

– Una din Fiicele Divine. Se repezise cu un topor la Shalmaneser. Retezase deja mâna unuia din tehnicienii noștri.

Gideon rămase pe gânduri. În cele din urmă spuse:

– Există un proverb shinka.

– Despre ce e vorba?

– „Viața e lungă – fă numai acele lucruri de care să fii mândru când ți le vei aminti la bătrânețe."

urmărind detaliile (20)

BĂTRÂNA DOAMNĂ, SUPUSĂ NEÎNDUPLECATEI FORȚE

Hotărârea programării pentru reorganizare și dezvoltare
A fost luată la o ședință cu toate formalitățile de rigoare
De către reprezentanți aleși pe baze democratice ai oamenilor
Dintre care nici unul nu se afla înăuntru – ci în fața ușii

În timpul sondajului pentru ultima alegere
Atunci când au adulmecat mirosul și au știut că nu le place.

Un director adjunct de la Ministerul Sănătății
A spus că e de neimaginat ca bătrânii și copiii
Să trăiască azi într-o asemenea mizerie victoriană.
A dat exemple de focuri cu flacără deschisă, s-a referit la podele de lemn despicate,
Ferestre simple, toalete fără capace etanșe
Membrii comitetului s-au cutremurat și au fost de acord cu schimbarea.

Au fost trimise sesizări la șaizeci și șapte de capi de familie –
Lista fiind completată din registrele electorale.
S-a fixat o dată pentru mutarea în apartamentele nou-nouțe.
Conform legii, puteau fi formulate și obiecții.
Dacă numărul obiecțiilor depășea treizeci și trei la sută.
Ministerul Locuințelor ar fi organizat o audiere publică.

A rămas în afara listei o femeie pe nume Grace Rowley.
În conformitate cu instrucțiunile, computerul electoral
Omițând să-i înregistreze datele trei ani consecutiv
A trecut-o ca nerezidentă, presupus mutată, sau moartă.
Totuși, pentru a fi sigur, i-a scris un bilet
Dar nici un răspuns nu a fost primit înainte de data programată.

S-a întâmplat să fie dimineața celei de a șaptezeci și șaptea ei aniversări.
Se trezi din cauza unor zgomote pe care nu le mai auzise niciodată până atunci.
Zdrobituri parcă, și surpare de pământ și urlet de motoare
Când se trezi, speriată, și își puse haina soioasă
Pe deasupra desuurilor murdare cu care se culca întotdeauna
Descoperi doi străini în propria-i cameră.

Anii scurși adunaseră acolo o mulțime de amintiri
Pantofi la modă pe vremea când fusese ea o fată drăguță,
O amintire de la un bărbat cu care atât și-ar fi dorit să se mărite,
O primă ediție dintr-o carte care s-a vândut într-un milion de exemplare,
O chitară spartă la care cântase ea cândva cântece de dragoste,
Un disc cu Piaf din zilele de glorie ale lui Piaf.

O voce spuse: „Doamne, Charlie, dar asta face o avere."

Împachetând un bibelou, un ziar îl informă
Despre uriașul succes al primei
aselenizări a omului.
O voce spuse: „Doamne, Charlie, ai mai văzut vreodată atâta gunoi?"
Numele erau împrăștiate la întâmplare: Dylan, Brassens,
Aldous Huxley, Rauschenberg, Beethoven, Forster, Mailer,
Palestrina...

Ca mâlul depozitat de fluviul timpului în straturi nămoloase
Moștenirea noroioasă a generațiilor la modă care au trecut
E o dovadă a legăturilor avute de doamna Rowley cu lumea ei
Și într-un fel surmenajul... bătrânețea... contactul s-a rupt oricum.
Ridicându-și ochii și descoperind că ea îi privea,
Bărbații, amândoi atât de tineri, își ziseră „O, Doamne,
O, Doamne."

Cu autoritatea comitetului, ales în mod democratic,
O luară pe Grace Rowley și o duseră într-o Casă.
Prin autoritatea comitetului, democratic ales,
Îi vândură la licitație lucrurile, dar nu îmbrăcămintea
Și negustorii înstăriți de antichități au cumpărat câteva obiecte
Și le-au revândut cu profituri enorme colecționarilor sau chiar muzeelor.

Când s-a ridicat problema cheltuielilor publice excesive
Datorită întreținerii din banii consiliului a apartamentelor
din marile orașe,
S-a explicat că lucrurile lui Miss Rowley când au fost vândute
Au făcut mai mult decât să acopere cheltuielile pentru cazarea ei
Pentru că ea n-a mai trăit decât o lună, și mai mult decât atât,
O școală medicală a făcut inutile cheltuielile de înmormântare.

continuitate (28)

DE AICI ȘI PÂNĂ JOS E NUMAI DEAL

Cineva aduse o seringă diadermică și înfipse acul prin sângele care acoperea încheietura mâinii lui Donald. Era un somnifer. Când se trezi era noapte; întunericul care învăluia ferestrele camerei în

care se afla era atât de profund, de parcă sticla fusese înlocuită cu ebonită. Mâinile tăiate îi fuseseră bandajate, iar vânătăile unse cu o substanță care-i alina durerile. O fată micuță, cu un halat de asistentă și o mască sterilă, îl urmărea ajutată de licărul unui panou cu lumină proprie.

Ploaia începuse iar. Îi auzea zgomotul pe ziduri, aidoma răpăitului înfundat al unei tobe. Își mișcă ușor mâinile și sufletul i se umplu de înțepăturile de acum domolite ale multelor tăieturi pe care le suferise. Privirea îi întâlni roșul pur al sângelui proaspăt, și gemu.

Pregătită pentru așa ceva, fata îi mai făcu o injecție în mușchiul dezgolit al brațului, probabil un tranchilizant. Îl lăsă cu o durere sâcâitoare, dar totuși un coșmar suportabil. Îi luă pulsul în timp ce injecția își făcea efectul. De altfel, el nu se opuse în nici un fel. El însuși își putea simți pulsul zvâcnind în vârful degetelor ei. Când ajunse la un ritm pe care el îl consideră că era cam la jumătatea lui șaptezeci, fata se ridică și se duse la ușă.

Prin ea putu să audă vocile ridicate ale unui bărbat și unei femei care se certau cu glasuri aspre. Bărbatul spunea că voia să intre, în timp ce femeia îi spunea că va trebui să aștepte indiferent cine e.

Era cam mare pentru o yatakangă, voinică, nu purta sarong, ci un veston bărbătesc, pantaloni, bocanci care tropăiau pe podeaua din plastic. Părul îi era tuns scurt, în mână ținea un magnetofon. În spatele ei veneau doi polițiști în uniforme gălbui. Aceștia închiseră ușa, lăsând-o afară pe asistentă și pe celălalt vorbitor, pe care Donald nu mai apucă să-l vadă.

– Te simți mai bine? întrebă femeia.

Donald făcu un semn din cap.

– Bun. Tratamentele noastre medicale sunt de cea mai bună calitate, fără îndoială. Făcu semn unuia din polițiști, care înșfăcă un scaun și îl plasă într-un loc din care femeia putea să vadă patul.

– Sunt inspector de poliție Totilung. Trebuie să-ți pun câteva întrebări.

– Asta înainte de a mă acuza de crimă, spuse Donald.

– Dacă asta e cumva o glumă americană, te rog să iei notă de faptul că nu am timp să flecăresc pe teme mondene, îl atenționă Totilung în timp ce își așeza fundul mare pe scaunul îngust. Apoi își îndreptă magnetofonul spre el.

– Cine a fost? întrebă Donald pe neașteptate.

– Ce?

– Omul pe care l-am omorât – cine a fost?

Totilung i-o întoarse cu o replică tăioasă, programată, probabil, în vederea unor situații de acest fel.

– Eu pun întrebări, nu tu. Apoi continuă enervată: un student extenuat de solicitările la care se supusese. Se spune că familia lui își pusese mari speranțe în el.

Bănuiam eu că e ceva în genul ăsta. Donald își cuprinse tâmplele cu pumnii bandajați.

– Mai departe, Comandante, oftă el. Ce aș putea să-ți spun în plus față de martori? Au fost doar atâția care au asistat la incident.

– Adevărat. Polițistul Song era printre ei – arătă spre unul dintre polițiștii care o însoțiseră – dar din cauza mulțimii nu a putut trage asupra individului care o luase razna.

– Îmi amintesc, spuse Donald. L-am zărit în timp ce încerca să treacă aleea.

Tranchilizantul îl ajuta să-și controleze vocea. Fără el ar fi gemut.

Nu trebuia să-l omor. Oricum, era deja inconștient!

– Tot ce am vorbit până acum a fost pierdere de timp, spuse Totilung. Acum! Ești Donald Hogan, reporter care lucrează pentru releul de limbă engleză Satellite Service?

– Da.

– Te-ai prezentat la universitate pe motiv că ar trebui să faci operația de sterilizare, obligatorie pentru toți străinii? Nu așteptă răspunsul și continuă. Asta s-a făcut deja.

Fără să vrea, mâna lui Donald pipăi zona genitală. Fără să zâmbească, Totilung îi spuse:

– Nu rămân semne și nici nu te vei simți jenat. În plus, am fost asigurată că operația care va asigura reversul situației de acum va fi cât se poate de reușită.

Donald își retrase mâna aidoma unui copil surprins în timp ce se masturba. Spuse înfuriat:

– De ce te mai ostenești cu atâtea întrebări? Doar știi lucruri despre mine pe care nici eu nu le știu.

Totilung nu-l băgă în seamă.

– Ți-am verificat actele și o parte din lucruri, spuse ea. Și corpul. Sănătatea ta e cât se poate de bună. Am remarcat doar prezența unui stimulent luat în timpul zborului pentru a compensa, probabil, diferența de fus orar care ne desparte de America – e corect?

Donald încuviință cu un gest îngrijorat. Din fericire, în bagajul lui de la hotel exista un flacon cu exact acest tip de stimulent. Dar nu-l folosise. Probabil că urmele pe care le detectaseră erau de la ceea ce-i fusese administrat în timpul pregătirii.

– Nu există în registrele noastre nici un caz, până acum, în care un om neînarmat să fi avut câștig de cauză în fața unui anarhist, spuse Totilung. Ce-i drept, la noi sunt foarte puțini anarhiști, iar

regimul luminat sub care trăim ne ajută să reducem numărul lor și mai mult. (O spuse fără prea multă convingere, ca și cum fraza ar fi făcut parte dintr-un program de propagandă impus.) Totuși, noi am făcut cercetări teoretice asupra acestor oameni, și experții noștri au ajuns la concluzia că reacțiile unui anarhist, care nu acționează sub influența unei judecăți raționale, sunt mai rapide decât ale unui om în stare normală. Cu toate astea, trebuie să accept ceea ce mi-au povestit toți martorii la eveniment: ai învins un om mult mai tânăr decât dumneata, care, în plus, era înarmat cu un fang. Așadar, iată ce vreau eu să știu: ce anume te-a făcut o mașină de ucis atât de eficientă?

Nimeni nu-i spusese lui Donald ce să răspundă la o asemenea întrebare. Se pare că nu trecuse prin mintea celor care îl antrenaseră că s-ar putea ca talentele lui să fie dezvăluite într-un moment și un loc pe care nu le alesese el. Spuse cu o voce stinsă:

– Nu știu.

– Ești atlet profesionist? Unii dintre psihologii noștri sunt de părere că atleții care doboară recordurile pot avea și momente când îi apucă amocul.

– Nu – a – nu. Nici vorbă. Îmi păstrez doar forma, nimic mai mult.

– Și, deci, nu ai fost nici drogat, și nici într-o asemenea stare de furie care ar fi putut fi luată drept *amoc*. Asta...

– Ba, cred că da, spuse Donald.

– Cum?

– Cred că eram nebun de furie. Când am văzut atâția oameni fugind din fața unui băiat doar pentru că avea o sabie. Și mai era și omul ăla care zăcea întins la pământ și care făcea eforturi să se ridice fără să reușească și care ar fi fost ucis în clipa următoare.

Încercă să se ridice în capul oaselor și se uită la Totilung.

– Asta m-a făcut să mă simt umilit! M-a făcut să-mi fie rușine de faptul că toți fugeau să-și salveze pielea, fără ca nimeni să încerce să dea o mână de ajutor celui căzut la pământ!

Jignită de faptul că toată această flecăreală venea de la un străin, și încă unul cu ochii rotunzi, Totilung replică înțepată:

– Dar când un anarhist...

– Da, cineva le-a spus că n-o poți scoate la capăt cu un anarhist! Dar eu n-am procedat așa, e adevărat. Am fost atât de furios când am văzut turma aia de lași, încât m-am aruncat asupra lui. Probabil că eram nebun de furie, sau...

Se opri.

– Continuă, îi spuse Totilung. Spune ce aveai de gând să zici.

– Altfel nu l-aș fi aruncat prin ușa de sticlă.

Când își aminti acel moment, simți cum îl cuprinde greața.

Totilung rămase nemișcată vreo treizeci de secunde, fața ei pătrățoasă, cu trăsături masculine, netrădându-i gândurile. În cele din urmă închise magnetofonul și se ridică.

– Mai sunt încă multe altele pe care aș vrea să le știu, spuse ea. Dar așa cum stau lucrurile... Ridică din umeri. O să-ți mai atrag atenția doar asupra unui singur aspect.

– Despre ce e vorba?

– Aici, în Yatakang, nu prea ne batem capul cu experții în asasinate care pică din alte țări. De acum înainte, până când vei pleca, mă voi asigura că ești urmărit – în parte pentru ce ai făcut, dar în primul rând pentru ce ai mai fi în stare să faci.

Se răsuci pe călcâie și agentul de poliție Song se repezi să-i deschidă ușa. În timp ce ieșea, Donald o auzi spunându-i cuiva:

– Acum poți să-l vezi.

Tratamentul medical yatakang a fost poate de folos trupului vătămat al lui Donald: nu l-a putut ajuta, însă, să-și facă ordine în mintea atât de tulburată. Cei treizeci și patru de ani de trai fără griji nu-l pregătiseră pentru clipa în care va auzi că e considerat drept un asasin calificat, fiind în același timp conștient că descrierea corespunde exact adevărului. Frământat de aceste gânduri, nici nu-și dădu seama că intrase un nou vizitator însoțit de aceeași asistentă pe care o găsise acolo când se trezise.

– Domnul Hogan, rosti omul, după care repetă: Domnul Hogan...?

Donald făcu efortul de a-și întoarce capul în direcția noului venit și îl recunoscu pe omul cu chelie căruia îi salvase viața. Acum, când stătea în picioare, și nu întins la pământ, chipul acestuia i se părea chinuitor de familiar, ca și cum l-ar fi văzut cu ani în urmă pe ecranul televizorului.

Îl salută aproape mecanic cu o formulă consacrată în yatakangă. Omul îi răspunse în engleză.

– Vă rog să-mi permiteți să vorbesc în limba dumneavoastră. E mult de când n-am mai avut această posibilitate. Engleza, cum să vă spun, nu mai e acum la modă pe aici... Domnule, în primul rând vreau să-mi exprim recunoștința și admirația, dar mă tem că vorbele sunt mult prea inconsistente pentru a reuși așa ceva.

E ultimul lucru din lume pentru care aș vrea să fiu admirat, cât despre mulțumiri, nu le merit.

Această explicație ar fi implicat, însă, un efort mult prea mare. Donald oftă și făcu un semn din cap.

– Nu cred că am reținut cum vă cheamă, spuse el.

– Mă cheamă Sugaiguntung, răspunse omul.

Cred în Logică, succesiunea Cauză-efect, și în Determinism – Domnul nostru, carele din Știință s-a născut, mai înainte de toți vecii, a crescut sub Isaac Newton, a pătimit sub Albert Einstein...

Acest fragment dintr-un „crez al materialiștilor" pe care i-l arătase cândva un coleg de facultate își făcu loc prin mintea lui tulburată. În același timp își spuse: *nu cred în coincidențe de felul acesta și era chiar în fața clădirii în care lucrează și Doamne ce moment să dau ochii cu el.*

Situația era atât de absurdă încât îi trebui un efort cumplit pentru a-și reprima un hohot isteric, în timp ce Sugaiguntung părea cât se poate de alarmat pentru că îi luă strădania drept o criză care ar fi putut duce la asfixierea pacientului. Îi făcu un semn asistentei să se apropie, dar Donald reuși să-și domine izbucnirea de veselie idioată.

– Îmi vine să râd de mine că n-am reușit să vă recunosc, murmură el. Sunt dezolat – nu vreți să luați loc?

Cu multe precauții – dar mai cu seamă din cauza feselor rănite de sabie – Sugaiguntung reuși să se lase pe scaunul pe care Totilung tocmai îl eliberase. Aplecându-se în față cu o expresie sinceră, îi spuse:

– Din câte am înțeles, domnule, sunteți reporter. Și, pentru că acum ați fi putut să-mi scrieți necrologul... Ezită o clipă. O asemenea datorie nu poate fi acoperită în nici un fel. Dar poate că m-aș putea achita în vreun fel în plan profesional? Poate un interviu în exclusivitate, poate o vizită în laboratorul meu? Puteți pretinde oricât din timpul meu. Numai pentru dumneavoastră.

Ca un om aflat la limita beției, care face eforturi pentru a nu-și trăda halul în care e, Donald se lupta să facă ordine prin gândurile care i se învârteau haotic în cap. Ajutat de tranchilizant, reuși să se calmeze. Reluă în memorie cele spuse de Sugaiguntung, și fu șocat de ciudata întorsătură de frază pe care o folosise, ceea ce făcu să se închidă un releu în acea parte a minții lui unde stoca mici amănunte care îl frapaseră cu un timp în urmă, cum ar fi faptul de a nu-și plesni degetele cât timp va sta în Yatakang.

Doamne, asta ar însemna să-i fac o farsă prea urâtă! Dar am deja o reputație de neinvidiat, ceea ce mi-ar putea scurta sejurul în țara asta cumplită, oribilă...

Îl studie pe Sugaiguntung cu o privire aruncată din colțul ochilor. Știa bine că omul de știință avea cam cincizeci și cinci de ani. Probabil că asta îl făcea suficient de vârstnic pentru a fi credincios acelui stil vechi împotriva căruia regimul Solukarta făcea o propagandă îndrăcită. Merita să-și asume riscul.

Exista în Yatakang o veche tradiție conform căreia, dacă un om a salvat viața unui alt om, cel salvat trebuie să se pună – o singură

dată – cu totul la dispoziția salvatorului său, pentru a face ceva care să reprezinte valoarea vieții pe care salvatorul a câștigat-o. Până când această condiție nu era îndeplinită, cel în cauză nu se putea considera stăpân pe viața lui.

– În regulă, domnule profesor, spuse el pe neașteptate. Aș vrea ceva de la dumneavoastră.

Sugaiguntung își și întinse capul.

– Domnule profesor, eu sunt nu numai reporter. *Sunt și un expert al crimei – OPREȘTE-TE!* Sunt licențiat în biologie și subiectul tezei mele de doctorat e în paleogenetică. Motivul pentru care am fost trimis aici – motivul pentru care m-am și simțit atât de ridicol pentru că nu v-am recunoscut – în fine, sunt trimis aici pentru a face reportaje despre programul de optimizare genetică. Din câte am înțeles, guvernul dumneavoastră s-a angajat să facă două lucruri, și a folosit numele dumneavoastră drept o garanție în acest sens. În primul rând vor să obțină o ereditate yatakangă curată și să asigure supraviețuirea numai a ceea ce e sănătos. După care vor să cultive o specie de om ameliorată. Experții din țara mea, ținând cont de numărul redus de specialiști în genetică de la dumneavoastră, consideră că e greu de crezut că guvernul yatakang va reuși să-și respecte chiar și prima parte a programului promis. Cât despre a doua parte a lui, nimeni nu o consideră realizabilă. Așa că vă rog să-mi permiteți să vă întreb în modul cel mai direct dacă ce v-ați propus poate fi realizat. Pentru că, dacă nu – sigur că mi-ar plăcea să-mi acordați un interviu în exclusivitate, și mi-ar plăcea să vă vizitez laboratorul, desigur – totul ar însemna o pierdere de timp.

Auzindu-se vorbind, se întrebă dacă nu cumva era un nătărău. Așa cum spusese Keteng, americanilor le lipsea subtilitatea, iar aceasta reprezenta de fapt una din cele mai brutale forme de abordare a subiectului în cauză.

Urmă o tăcere care amenința să se confunde cu eternitatea însăși. Mai că nu-i veni să creadă când îl văzu pe Sugaiguntung clătinându-și, în cele din urmă, capul: *nu*.

Uitând de vânătăi și tăieturi, se ridică în capul oaselor. N-o băgă în seamă pe sora care se grăbi să-i aranjeze perna.

– Domnule profesor, ce vreți să spuneți?

Sugaiguntung se ridică de pe scaun și începu să se plimbe în sus și în jos.

– Dacă nu voi destăinui adevărul cuiva, izbucni el cu o furie total neyatakangă, o să înnebunesc! O să devin eu însumi un anarhist, ca nefericitul meu student de azi! Domnule Hogan! Vocea îi deveni aproape o șoaptă. Sunt un cetățean loial și animat de patrio-

tism față de țara mea – asta e casa mea și o iubesc cât se poate de mult! Dar nu este oare de datoria cuiva de a salva ceea ce iubește de prostia altuia?

Donald îi aprobă uluit reacția, care îi lăsa impresia că privea craterul Străbunului Loa, unde cețurile se despărțiseră pentru a descoperi privirii lava strălucitoare, roșie ca o floare.

– Cineva a fost nebun! spuse Sugaiguntung cu înfocare. Am avut ocazia să fiu martorul succeselor acestui guvern, am văzut modificările și îmbunătățirile pe care le-a adus. E cazul ca tot ce s-a realizat să fie zvârlit la gunoi și o dată cu acestea și lucrurile pentru care m-am zbătut? Domnule Hogan! Se opri și îl privi pe Donald drept în față. Ai auzit de numele meu – a mai fost pomenit, nu-i așa?

– Sigur, de sute de ori.

– În legătură cu ce?

– Bacterii modificate, la fel de bune ca oricare altele din toată lumea. O specie de arbori de cauciuc invidiată de toată concurența. O *Tilapia* pe care s-au produs mutații și care poate astfel hrăni milioane de oameni, care altfel s-ar îmbolnăvi din cauza lipsei de proteine. O...

– Mulțumesc, îl întrerupse Sugaiguntung. Uneori, și asta mai cu seamă în ultima vreme, am impresia că totul nu a fost decât în vis. Dar ai auzit de cele patru maimuțe care s-au omorât?

– Sinucidere? În cazul unor maimuțe? Dar am crezut că cercetările dumneavoastră pe maimuțe au stat la baza...

– A, mai e una care a supraviețuit. Sugaiguntung expedie specimenul care supraviețuise cu o mișcare a mâinii, apoi își reluă plimbarea. Să zicem că ai și cunoștințe de psihologie, pe lângă cele de biologie, da? O maimuță care poate descoperi un mijloc de a se sinucide are o intuiție, oricât de vagă ar fi ea, a ceea ce îl desparte pe om de celelalte animale. Și dacă nu e nevoie să-ți explic acest lucru, atunci îți voi putea explica ceva ce nu am reușit să-i lămuresc unei... unei anumite personalități politice de aici.

Își ridică mâinile, ca și cum ar fi vrut să modeleze niște cuvinte mute.

– Te rog să mă scuzi dacă îmi exprim gândurile cu atâta stângăcie. Nici eu nu prea înțeleg de ce mi-e teamă, dar știu foarte bine că mi-e frică. O spun fără nici o laudă, domnule Hogan – te rog să mă crezi, fără nici un pic de mândrie, pentru că tot ceea ce am considerat că ne-a fost oferit ca har divin s-a întors acum împotrivă-ne ca o povară insuportabilă – nu există nimeni în toată lumea asta care să fi făcut ce am făcut eu. Gândește-te numai: unul din lucrurile care ne aparține doar nouă e limba, puterea de a naște asociații și simboluri în minte și de a le materializa în obiecte și acțiuni inexistente

pentru percepția reală. Am perfecționat genele unui urangutan și am obținut cinci pui apropiați de calitățile noastre. Dar noi am făcut limba, noi, oamenii! Astea au fost maimuțe și lumea în care au crescut a fost cea a oamenilor, o lume care nu le aparține lor. De aceea și cred că patru dintre ele au găsit mijloace de a o părăsi. A cincea trăiește. Dacă vrei, poți s-o vezi, să-i vorbești – poate să articuleze câteva sute de cuvinte simple...

– Dar e fantastic! izbucni Donald cu gândul la zecile, sutele de animale cu transplant de gene pe care le văzuse, reprezentante nefericite ale altor mii, sau și mai multe, care își dovediseră lipsa de viabilitate, fiind mult mai puțin adaptate pentru viață, după ce fuseseră supuse testelor făcute de oameni, decât părinții lor naturali.

– Sunteți impresionat? Atunci, permiteți-mi să vă întreb: ce ați fi făcut dacă ar fi venit la dumneavoastră, așa cum au venit la mine și v-ar fi spus: gata cu încercările pe maimuțe, care sunt inferioare, patria vă cere să operați pe germ-plasmă umană, și dacă apar rebuturi trebuie să le dai deoparte ca pe orice experimente ratate?

– Vreți să spuneți că încă n-ați avut nici un succes pe material uman?

– Succes? Ce e succesul? replică Sugaiguntung amar. Cred că într-un anumit sens am avut succes. Au fost multe cazuri când am luat nucleul unei celule donatoare și l-am transplantat pe un ovul, care a crescut. Alteori am atins, am modelat, am îmbunătățit un cromozom, și oamenii au avut copii sănătoși din propria lor carne, copii care altfel ar fi fost bolnavi sau nebuni. Cred că au fost mulțumiți. Probabil că asta s-ar putea numi succes.

– Ați încercat să interveniți asupra genei lui Solukarta, atinsă de porfirie?

– Și asta, recunoscu Sugaiguntung fără să se arate mirat de faptul că Donald cunoștea acest secret atât de bine păzit. Dar a produs un efect secundar. I s-ar fi despicat cerul gurii.

– S-ar fi putut remedia chirurgical...

– Cu un ochi-ciclop și o fontanelă permanentă.

– Înțeleg. Spuneți mai departe.

– Nu prea știu cum.

Părând că nu vede nimic din ce îl înconjura, cu privirea dincolo de zid, spre un viitor insondabil, Sugaiguntung își reluă locul pe scaun.

– Codul unui om e mai complex, dar nu diferă în mod esențial de cel al unei bacterii. El spune: divide și combină, în loc de divide și împrăștie, dar, oricum, *divide*.

Făcu o pauză. Arzând de nerăbdare, Donald zise:

– Dar dacă ați reușit să înzestrați o maimuță cu darul vorbirii, înseamnă că vă îndreptați exact spre ce a promis guvernul dumneavoastră!

– Hm? Sigur, ținând cont de cunoștințele pe care le-am acumulat până acum, și folosind tehnicile de clonare și alternare tectogenetică a genelor afectate, Yatakangul va fi scutit de problemele de natură congenitală pe care le-a avut până acum.

– Dar nu asta e ceea ce se pretinde!

– Domnule Hogan, chiar nu înțelegeți? Pe mine nu mă *interesează* ce se pretinde! Tot ceea ce fac ei e de natură politică, nu științifică. Sugaiguntung inspiră adânc. Domnule Hogan, ce e omul? Parte din el reprezintă mesajul care a traversat secolele sub forma unui cod chimic – dar această parte e foarte mică. Ia un copil și lasă-l să crească printre animale ca un pui de sălbăticiune. Când va ajunge la pubertate va mai putea fi el numit om, chiar dacă poate fi împerecheat și apt de a perpetua specia mai departe? Nu, e doar o copie nereușită a animalului care l-a crescut. Există un punct pe cromozom care poate fi atins – eu cred că-l pot atinge – și după cincizeci sau o sută de ratări voi reuși să imprim copilului o dezvoltare corticală la fel de diferită de a noastră ca a urangutanilor mei față de părinții lor. Cine îl va învăța pe copil? Când patru din cele cinci maimuțe ale mele s-au sinucis pentru că nu le-am putut învăța să trăiască decât ca oamenii – și ele nu erau oameni! Aș putea atinge un alt loc, unde își au codul anumiți mușchi și anumite oase, și să produc astfel un om care să stea drept la înălțimea lui de trei metri, cu oase suficient de dure pentru a-i suporta greutatea și mușchii cu ajutorul cărora să alerge, să sară și să arunce. De asta nu sunt chiar atât de sigur, pentru că maimuțele mele nu au avut nevoie de o putere uriașă. Dar cred că aș putea reuși. Probabil că va avea ochi roz și nici un fir de păr, dar...

Donald își simți trupul zgâlțâit de un fior rece.

– În cazul acesta ați putea produce supraoameni.

– Îți pot citi modelul nucleic ca harta acestui oraș, spuse Sugaiguntung fără ca în vocea lui să se fi strecurat nici cel mai vag ton de laudă. Dă-mi un milion de celule din corpul tău, multiplică-le prin culturi de pe o fâșie de piele pe care oricum nu o vei pierde – nici nu vei simți când îți va fi desprinsă – și îți voi explica în termeni chimici de ce ai înălțimea pe care o ai, de ce părul tău are această culoare, de ce ai tenul alb și nu oacheș, de ce ești inteligent, de ce ai o digestie bună și de ce linia vieții din palmă ți se bifurcă la un centimetru de la bază. N-am avut cum să-ți văd palmele – sunt bandajate. Dar tipul tău are o galaxie de caracteristici asociate, așa

cum se întâmplă la oricine... Aș putea transplanta un nucleu-clon dintr-una din aceste celule și să-ți produc un geamăn identic, care să fie fiul tău. Cu puțin noroc aș putea să-l fac mai înalt decât tine, mai agil, și cu câteva procente chiar mai inteligent. Dacă ai insista să fie blond, cred că aș reuși și așa ceva. Să merg mai departe: dacă ai vrea o fată, aș putea să obțin din tine o imitație destul de reușită. Ar avea anumite trăsături masculine – pieptul cam plat, mustață. Dar nu ar avea penis.

– Dacă acum puteți face așa ceva, înseamnă că peste douăzeci și cinci de ani...

– După douăzeci și cinci de ani veți fi băgat în cap deja guvernului acestei țări să nu emită pretenții nesăbuite? îi taie vorba Sugaiguntung.

Donald se lăsă pe spate. Începuse să-l doară capul. Apoi spuse:

– Îmi pare rău. Sunt cât se poate de dezorientat. Dar, bazându-mă pe tot ce am auzit, să înțeleg că partea *a doua* a programului de optimizare, cea despre care lumea crede că e fantezistă, poate fi îndeplinită, în timp ce prima parte, cea care e credibilă având în vedere nivelul actual de cunoștințe, nu poate fi realizată...?

Sugaiguntung ridică din umeri.

– Știu ce nivel de inteligență e necesar pentru a deveni un bun tectogenetician. Elementul yatakang nu poate să asigure *armata* de tectogeneticieni pe care o necesită programul în cel puțin un secol. Și asta dacă toate celelalte sectoare din țară își văd neabătut de treabă.

– Și guvernul își dă seama de asta?

– Am spus lucrul ăsta în modul cel mai deschis și de sute de ori, și de fiecare dată răspunsul a fost că în chestiuni de politică ei sunt cei mai buni judecători. Așa că o să mă întorc în laborator și o să fac ce mi se spune. În această țară, așa cum sunt convins că se întâmplă și în țara dumitale, oamenii sunt înclinați să aibă încredere în specialist. Dar pentru a fi un specialist perfect nu trebuie să te mai intereseze nimic altceva, deși există anumiți factori inflexibili.

– Care dacă se interferează cu factorii în discuție, interveni Donald, ar fi în stare să tempereze mersul primei părți a programului și s-o accelereze pe a doua, generând un program de urgență pentru producerea de ființe umane modificate și îmbunătățite!

– Lucru la care nu trebuie să se ajungă, spuse Sugaiguntung care își puncta fiecare cuvânt cu o bătaie a palmei. Din cele cinci maimuțe, patru s-au sinucis. Avem foarte mare grijă. Dar, în ciuda precauțiunilor noastre, ar fi putut omorî un om. Poți închide într-o cușcă și supraveghea o supermaimuță. Dar care dintre noi, oamenii

normali, va putea ține sub control un supraom? Va mai putea fi oprit de la a ucide dacă asta-i va fi vrerea?

Apoi adăugă aproape neauzit;

– Tu ar trebui să înțelegi asta cel mai bine. Sunt doar câteva ore de când tu însuți ai ucis.

Nu ar fi trebuit să spună așa ceva. Bătrâna lui ființă era despărțită doar de o lungime de braț de Donald: instruit să primească informația în afara oricărei emoții, organizând-o ca pe niște cuvinte încrucișate până când apăreau noi modele. Nu părea deloc deranjat de faptul că nu putea să înregistreze – ca un reporter veritabil – ceea ce îi spusese omul de știință; se baza pe antrenamentul lui îndelungat în a cerne și stoca elementele cele mai importante.

Confruntat cu amintirea evenimentelor atât de recente, își dădu seama că exista o singură cale de a se pune de acord cu circumstanțele, păstrându-și totuși calmul: să-și accepte noua identitate de Donald Hogan Mark II, ucigașul specializat pentru care crima era lucrul cel mai firesc din lume.

Știa că trebuie să exploateze șansa unică pe care i-o oferise Sugaiguntung. În ciuda tuturor reticențelor acestuia, îi părea rău pentru genialul om de știință a cărui dragoste de țară îl făcuse complice la o minciună, binecuvântând o propagandă deșănțată, călcându-și peste cele mai scumpe idealuri. Și între ele nu exista nici o punte de legătură. O parte din el se ghemuise în subconștient, ca atomii strânși într-o moleculă prea mică, așteptând momentul prielnic pentru a-și elibera energia înmagazinată.

– Ce credeți despre guvernul dumneavoastră acum, domnule profesor? îl întrebă el.

Tonul îi făcu vorbele șfichiuitoare.

– Mă tem pentru această țară dacă guvernul actual va mai rămâne la putere, șopti Sugaiguntung.

– Ce doriți? Ce v-ar plăcea cel mai mult?

– Ce mi-ar plăcea? Sugaiguntung clipi nedumerit. Mi-ar plăcea... mi-ar plăcea să nu mai fi supus acestei tensiuni. Am cincizeci și patru de ani, dar am idei pe care încă nu le-am aplicat. Îi pot învăța pe cei mai tineri ce știu și nu pot să scriu... Mi-ar plăcea să fiu exact ceea ce m-am pregătit să fiu: un om de știință, nicidecum un conducător politic!

– Întrevedeți vreo șansă pentru a realiza ceea ce doriți, atâta vreme cât acest guvern rămâne la putere în Yatakang?

Urmă o tăcere grea. În cele din urmă, Sugaiguntung spuse:

– Am tot sperat și continui să sper. Acum... Acum trebuie să mă prefac că mai există speranțe.

– Trebuie să-mi dați o scrisoare de împuternicire, spuse Donald după un timp de gândire. Trebuie să scrieți în ea că pot veni acasă la dumneavoastră pentru un interviu – vă rog să-mi treceți adresa. Puteți avea tot ce doriți. Jur că voi face în așa fel încât să aveți tot ce vă doriți.

context (22)

MAMA ȘI COPILUL SE SIMT BINE?

„Salut celor care sunt supărați pe Comitetul Eugenic pentru că le refuză dreptul de a deveni părinți! N-ar fi chiar așa de rău dacă ideea de paternitate ar fi fost demodată, nu-i așa? Dar e mai profundă decât s-ar putea crede. Te împaci cu o sută și unu de lucruri care îți sunt interzise «pentru propriul tău bine». Și dacă printre toate astea există și ceva ce *ai* voie să faci, e probabil în folosul acelora care ar putea-o interzice, dar n-o fac.

Sunt norocos de vreme ce mi se spune că am doi copii sănătoși – apropo, amândoi mi-au telefonat de curând, când au aflat că nu mi-am returnat fosforul în bazinul planetar. Telefoanele lor m-au făcut să mă gândesc la riscul pe care mi l-am asumat când i-am făcut s-o apuce pe drumul cel fericit, și unele concluzii la care am ajuns m-au înspăimântat, pentru că, fără o analiză computerizată, nu faci altceva decât să le oferi opt șanse dintr-o sută de a te împovăra pe zece, cincisprezece ani – sau poate chiar pe toată viața – cu un animal lacom, autoritar și prost?

Corect, mă refer la un copil subnormal.

Tot căutând, am găsit un pronostic al profesorului Linus Pauling, omul care și-a legat numele de o boală numită fenilketonuria. Ăsta a fost primul loc în care am dat peste cifra dură și rece de opt la sută – și, ca să fiu sincer, sunt prea leneș ca să mai întreprind și alte cercetări.

Pauling a spus: aproximativ doi dintr-o sută de copii născuți în comunități pentru care există înregistrări suferă de boli congenitale, și cele câteva studii care au urmărit evoluția lor până la pubertate au arătat că numărul total ar putea ajunge până la opt. În aceste boli sunt incluse defectele de vorbire, alexia, imposibilitatea recunoașterii culorilor, asociate cu alte handicapuri, care nu pot fi detectate prin consultul nou-născuților.

Bineînțeles că nu toate acestea au cauze ereditare. Multe se datorează unor traume intrauterine sau apar la naștere. Genotipul unui spasmotic poate fi remarcabil.

Cu toate astea, a fost trântit un butoi de rahat pe linia atât de precisă care despărțea ereditatea, cea datorată genelor, de cea congenitală, datorată accidentelor. Nici unul dintre experții – ca să nu mai vorbesc de publicul laic – cu care am discutat, nu a fost în stare să arate precis cauza care stă la baza cazurilor grave, fără un studiu scump și de durată a germ-plasmei paterne.

Vedeți dumneavoastră, «trauma» – care este grecescul pentru «vânătaie», dar care în cazul de față înseamnă intervenție din afară – include consecințele supraexpunerii la razele X în perioada de gestație, îmbolnăvirea mamei de rubeolă, ingerarea unei substanțe cancerigene sau mutagene care ajunge la gonadă, folosirea Yaginolului în perioada sarcinii. Există viitoare mame cărora le poți scrie pe frunte cu un fier înroșit «Îți va deforma copilul!» și ele vor spune «Piei din calea mea». În plus, intervine și depozitarea treptată în țesuturile corpului a unor substanțe radioactive rezistente, cum ar fi radio-stronțiu, radio-iodinul, radio-cesiul și radio-carbonul *etc*...

Și aceste lucruri n-au făcut altceva decât să contracareze progresul științei medicale care a eliminat cauzele tradiționale ale spasmofiliei. Dacă te hotărăști să ai un copil, ești în continuare confruntat cu riscul de opt la sută ca la pubertate să sufere de o boală congenitală.

Observați că unele sunt de-a dreptul minore. De exemplu, alergia la polen ereditară, nu congenitală, dar antidoturile moderne îl pot ajuta pe un copil cu astm polenic să ducă o viață normală. Pare atât de simplu în zilele noastre, nu-i așa?

Doar că, înainte de a muri, copilul în cauză va fi cheltuit șaptezeci și cinci de mii de dolari pe medicamente!

Dacă ați fost respinși de Comitetul Eugenic, înseamnă că aceștia au apreciat riscul de a avea un copil handicapat nu la opt, ci la optzeci la sută. S-ar putea să nu fiți de acord cu ei în ce privește definirea handicapului – cum ar fi recentul scandal cu privire la dicromatism, de exemplu. Și totuși au rezultate solide, care să le crediteze autoritatea în domeniu. Acum cincizeci de ani, Pauling a afirmat că douăzeci de generații vor fi date înapoi din cauza regreselor înregistrate ca urmare a căderilor radioactive. Acum calculele lor confirmă că vor reuși să le reducă la nivelul a mai puțin de douăsprezece. Iată un lucru care ar trebui să-i bucure pe stră-stră-nepoții dumneavoastră, în caz că va exista și așa ceva!

Dar eu o să vă spun ceva, asta după ce, ani în șir, v-am tot tratat cu maximum de cinism de care am fost în stare. Nu e nimic atât de bun care să merite să fie perpetuat în trupul copilului vostru. De fapt vă ascundeți în spatele Comisiei Eugenice pentru a nu trăda faptul

că, în realitate, vreți să scăpați de responsabilitatea de a căuta pe cineva care, în final, va trebui să meargă înainte de unul singur. Nu vreți să riscați văzându-l cum se întoarce pentru a vă reproșa că nu a fost învingător în lupta cu viața. Cunosc chiar câteva persoane care mint cu privire la curățenia genotipului lor, pretextând un handicap ereditar pentru a-și scuza inexistența copiilor.

De ce nu pot fi cinstiți din acest punct de vedere? Eu sunt de partea celor care au hotărât să nu se perpetueze. Și asta nu pentru că i-aș prefera pe homosexualii dogmatici, sau pentru că aș avea vreo preferință pentru fanaticii religioși cum ar fi Fiicele Divine, care au făcut din celibat un paravan pentru a nu se vedea isteria care le macină! Nu! Doar pentru că aceia care nu își doresc cu orice preț luxul costisitor de a fi părinți se pot elibera pentru a deveni părinții copiilor neprivilegiați pe care îi avem deja.

Dacă vi s-a interzis să deveniți părinți, știți doar că sunteți înconjurați de atâția copii ce pot fi adoptați, care sunt, oricum, mai buni față de ce ați naște voi. Nu v-ar plăcea să creșteți un copil care să fie mai deștept ca voi, mai plin de succes, mai aspectuos, mai sexy, mai sănătos?

Nu, sigur că nu. Preferați să-l știți într-un orfelinat, unde subnutriția va avea consecințe dezastruoase asupra inteligenței lui, iar lipsa afecțiunii materne îl va transforma într-un neurotic lipsit de noroc.

Atunci când o specie ajunge să se teamă de propriul ei tineret, înseamnă că i-a sunat ceasul numărătorii inverse, ca în cazul dinozaurilor. Unii dintre noi se tem de faptul că progeniturile lor se vor dovedi inferioare față de părinți, ceea ce e, într-o oarecare măsură, motivat, dar sunt și unii care se tem că va fi invers, ceea ce e o nebunie. Acum ați transformat un om de știință asiatic, de care nici nu auziserăți în urmă cu două săptămâni, într-un fel de Mesia. Perfect, să presupunem că Sugaiguntung *poate*, potrivit celor susținute de ei, să confecționeze un copil conform comenzii primite. Ce anume îi veți comanda?

Mai deștept ca voi? Dar nu vreți ca la anii bătrâneții să vă considerați o pomană pentru urmași. Mai prost decât voi? Dar nu vreți să vă petreceți tot restul vieții îngrijindu-vă de un prostănac.

Ceea ce vă doriți voi e cineva care să se comporte decent până când va fi suficient de mare pentru a fugi de acasă, după care să vă puteți plânge tot restul vieții de ingratitudinea de care a dat dovadă. Dar mă îndoiesc că chiar un Sugaiguntung să fie capabil să creeze într-un ovul un astfel de exemplar cu garanția succesului."

Dintr-un articol pe care un mult prea nerăbdător jurnal l-a încredințat spre scriere lui Chad Mulligan după ce descoperise că nu a murit.

urmărind detaliile (21)

COPILUL USCAT

Evaluările lingvistice au sugerat ideea că numele „Begi" e mult mai des scris sub forma aceasta decât „Mpengi", drept pentru care este, în general, redat prin „născut-iarna". O redare și mai literală ar fi „copilul anotimpului uscat". În nordul Beniniei (acolo unde se presupune că s-ar fi născut) atât decembrie cât și ianuarie sunt cele mai uscate luni ale anului.

S-a mai sugerat că numele originar ar fi fost „Kpegi" (străin), dar în felul acesta nu s-ar mai putea explica existența lui „Mpengi", menționat mai sus. În orice caz, există superstiția shinka conform căreia un copil conceput la începutul sezonului celui mai ploios (care deci va fi născut în plină iarnă) va trăi mai mult decât media. Încercările de a demonstra că Begi a fost un mit solar apărut în zonele în care anotimpurile sunt suficient de bine marcate pentru a da naștere unor concepte ca moartea și reînvierea soarelui sunt incitante, dar fără nici un rezultat în absența oricăror dovezi cu excepția celor orale. Totuși, este foarte posibil ca interferențele culturale să fi produs anumite elemente ale mitului Begi care să fi ajuns până la noi. Pe de altă parte...[1]

BEGI ȘI LACOMA LUI SORĂ

Într-o zi Begi stătea pe jos lângă un coș plin cu pui prăjiți pe care mama lui îi pregătise pentru un festival. Sora lui Begi crezu că fratele ei doarme, așa că înșfăcă piciorul cel mai mare din coș și îl ascunse sub acoperiș.

Când familia s-a adunat pentru masă, Begi refuză ce i se oferise din coș. El a spus:

– E o bucată mai mare care se prăjește sub acoperiș.

– Ce prost ești, i-a zis mama lui, dar soră-sa a înțeles ce voia să spună.

El s-a cocoțat până la acoperiș, a luat de acolo piciorul și l-a mâncat.

[1] Introducere la teza de doctorat susținută de Mrs. Kitty Gbe din Port Mey, Beninia, Univ. din Ghana, Accra, 1989 (xii+91 pp, 3 il., hartă) (n.a.).

– L-ai furat și l-ai pus acolo, l-a acuzat sora lui. Ai vrut să ai bucata cea mai mare.

– Nu, îi răspunse Begi. Am visat că dorința de a avea bucata cea mai mare e cea mai bună cale de a te alege cu cea mai mică.

După care îi dădu osul pe care-l ronțăise.[1]

BEGI ȘI NEGUSTORUL STRĂIN

Odată Begi se duse la un mare târg din Lalendi. Acolo văzu el un negustor din alt trib. Omul vindea vase care, pretindea el, erau făcute din aur, dar Begi se strecură în spatele lui și încercă să taie metalul cu un cuțit. Numai că acesta nu se tăia ca aurul cel moale, deși era strălucitor și galben.

Așa că Begi luă cel mai mare vas, apoi urină pe pământ și puse vasul deasupra locului cu pricina.

Apoi reveni în față, acolo unde o mulțime de oameni aștepta să cumpere vasele din aur, dar despre care Begi știa că sunt din aramă.

– Uite acolo o oală mare și frumoasă, spuse Begi. Am nevoie de o oală ca aia să fac noaptea în ea.

Toată lumea râse, luându-l drept un prost dacă era în stare să pună un asemenea lichid într-un vas în care se păstra vinul cel mai bun.

– Fă în el și arată-mi dacă curge, îi spuse Begi. Negustorul râse cot la cot cu toți ceilalți și făcu ceea ce i se spusese, zicând că ce păcat era să spurci cu urină o asemenea frumusețe de vas ca acela.

Begi îl ridică după ce negustorul a terminat iar pământul de sub el era ud din cauza urinei. Atunci el spuse:

– Nu cumpăr o oală oricât de frumoasă ar fi, dacă curge atunci când te pișì în ea.

Și atunci toți cei strânși acolo l-au bătut pe negustor, obligându-l să le dea banii înapoi.[2]

BEGI ȘI MONSTRUL MARIN

După ce părăsi casa bătrânei celei grase, Begi apucă poteca prin pădure, fluierând o melodie pe care o învățase de la ea, ciupind cele cinci limbi de lemn ale *kethalazi*-ului pe care britanicii l-au poreclit „pianul de buzunar" când au ajuns, mult mai târziu, pe meleagurile lui Begi.

[1] *Op. cit.* p. 4.
[2] *Ibid.* p. 18.

O păsărică îl auzi și se grăbi să zboare spre potecă pentru a asculta mai bine această nouă și frumoasă melodie. Era însă cam temătoare, pentru că Begi era om.

Văzând cât de fricoasă era păsărica, Begi se opri și se așeză pe jos.

– Nu te teme, îi spuse el. Vrei să te învăț cântecul? Te învăț, dacă și tu mă înveți unul pe care îl știi tu.

– Iată un târg cinstit, spuse păsărica. Dar să știi că frică de tine tot mi-e. Ești cu mult mai mare decât mine, tot așa cum monstrul care trăiește în mare e mult mai mare decât oamenii.

– Sigur că ești mult mai mică decât mine, îi spuse Begi. Dar glasul tău e mai dulce decât al meu. Din câte am auzit, toată pădurea răsună de cântecele tale. Apoi adăugă: Ce e cu monstrul de care tocmai mi-ai pomenit?

Păsărica îi povesti că într-un sat de la marginea mării, la o zi de mers de aici, s-a ivit din apă un monstru uriaș, care a înșfăcat doi copii pe care i-a mâncat, și toți au fugit de acolo să se ascundă în tufișuri.

– Eu sunt mai mare decât tine, îi spuse Begi. Și cu toate astea nu pot cânta mai bine. Poate că monstrul e mai mare ca mine. Rămâne de văzut dacă poate gândi mai bine ca mine. Așa că o să mă duc acolo să mă conving.

Păsărica îi spuse:

– Dacă nu ți-e frică de monstru, o să încerc să nu-mi fie nici mie frică de tine. Se cățără pe capul lui Begi și își înfipse ghearele în părul lui lânos.

Așa că Begi merse toată ziua, însoțit de păsărică, pe care o învăță frumosul cântec al bătrânei. După multe ore de mers, ajunseră în satul părăsit de toți.

– Verișcane! spuse el. Ce văd eu acolo în depărtare unde apele întunecate și albastre ale mării se întâlnesc cu strălucitorul cer?

Păsărica zbură deasupra mării pentru a vedea despre ce era vorba. Când se întoarse îi spuse:

– Se apropie furtuna. Sunt nori și fulgere.

– Foarte bine, spuse Begi, după care plecă în căutarea monstrului.

Îl găsi tolănit în mijlocul târgului, mai mare decât Begi cu cât era Begi mai mare ca păsărica, care păsărică făcu tot ce-i stătu în puteri pentru a nu-și lua zborul să se ascundă pe undeva. În schimb se agăță de părul lui Begi cu toate puterile.

Monstrul îi vorbi lui Begi cu glas de tunet:

– Hei, tu, slăbănogule! Ai picat la țanc! Tocmai am terminat de mistuit copiii pe care i-am servit la micul dejun, așa că tu vei urma la masa de prânz!

– Și mie mi-e foame, spuse Begi. Azi n-am mâncat încă nimic.

– Văd că ar fi ceva de mâncat, dar îți stă pe cap, îi răspunse monstrul. Cel mai bine ar fi să te bucuri de ce ai acolo, înainte să te înghit eu cu fulgi cu tot!

Apoi Begi îi șopti păsăricii:

– Nu e cazul să te temi. Prefer să te aud cântând decât să te folosesc ca preparat culinar. Dar nu prea cred că monstrului ăstuia îi arde de muzică.

Apoi, adresându-se monstrului cu o voce mult mai puternică, spuse mai departe:

– Ba nu! Voi păstra această păsărică pentru cazul când voi fi atât de slăbit încât nu voi mai putea merge să vânez.

Monstrul începu să râdă.

– Păi dacă eu te voi mânca, atunci când va mai veni ziua în care vei fi atât de înfometat, încât să-ți înghiți prietena?

– Nu știu, îi răspunse Begi. Dar cred că va fi cam tot atunci când gigantul în spinarea căruia călărești tu i se va face foame și te va mânca.

– Eu nu călăresc în cârca nimănui, îi răspunse monstrul.

– Păi atunci, îi răspunse Begi, ale cui sunt fălcile care clămpănesc deasupra ta? A cui e vocea care bubuie-n tării?

Apoi își ridică sulița boantă și îi arătă.

Monstrul privi spre mare și văzu norii negri amenințând satul, și valurile frământându-se ca limba unei fiare flămânde care-și linge botul și auzi bubuitul de tun ca ghiorăitul de foame.

– Iată uriașul pe spinarea căruia ai călărit până acum, îi spuse Begi. Îl cheamă Marea. Noi, oamenii, suntem ca niște muște în comparație cu el, de aceea n-avem a ne teme. Pentru un asemenea colos nu suntem nici o înghițitură. Cu toate astea, câteodată ne mai pedepsește când îl supărăm prea mult, ceea ce îl face să geamă. Dar tu ești la fel de mare în comparație cu noi, cum sunt eu în comparație cu păsărica de pe capul meu. Și după cum se aude, Mării îi este foarte foame.

Monstrul văzu fulgerul ca sclipirea colților din gura oceanului, sări în picioare zbierând și o luă la fugă. Nu s-a mai auzit niciodată de el.

După ce oamenii s-au întors din pădurea în care se ascunseseră, îl întrebară pe Begi:

– Ești cumva un războinic de temut, că ai reușit să-l pui pe fugă pe monstru?

Atunci Begi le arătă sulița boantă și scutul găurit pe care le avea întotdeauna asupra lui și ei îl întrebară:

– Asta ce mai înseamnă?

– Înseamnă, le explică el, că nu poți folosi sulița împotriva muștei care te înțeapă și nici scutul împotriva monstrului care te poate înghiți cu scut cu tot. Există o singură cale de a învinge și musca și monstrul: trebuie să gândești mai bine decât ei amândoi.[1]

BEGI ȘI FANTOMA

De mult oamenii aveau necazuri din pricina lui *tlele-ki* (spiritul ancestral), care le îngrozea pe femeile plecate după apă și îi făcea pe copii să viseze urât.

Tatăl lui Begi, șeful, a adunat *kotlanga* (sfatul celor mari) și pe Ethlezi (vrăjitorul, vraciul) și le-a spus:

– Este spiritul tatălui vostru, bunicul lui Begi.

Șeful era cât se poate de tulburat. El l-a întrebat pe Begi:

– Ce-o fi vrând bunicul de la noi?

– Există o singură cale de a afla ce vrea o fantomă. Așa că o să mergem să o întrebăm. Și dacă voi nu vreți, o voi face de unul singur.

A aflat de la Ethlezi cum trebuie să te adresezi cuviincios unei fantome, și a ieșit în puterea nopții, ducându-se în locul unde fusese văzut spiritul.

– Bunicule, ți-am adus vin și sânge de capră. Mănâncă dacă poftești, dar te rog să vorbești cu mine.

Fantoma veni și bău vinul, apoi luă și sângele ca să se mai întremeze, și zise:

– Iată-mă, Begi.

– Ce vrei de la noi? îl întrebă Begi.

– Am tot urmărit ce se întâmplă în sat. Și am putut vedea că totul merge pe dos. Fărădelegile nu sunt judecate așa cum aș fi făcut eu. Cei tineri n-au pic de respect pentru cei mai în vârstă. Fetele se însoțesc cu băieți cu care n-au de gând să se mărite. E atâta mâncare, încât oamenii sunt leneși și grași, și e atâta vin, încât dorm când ar trebui să meargă la vânat.

– Tatăl meu, noul șef, judecă altfel pentru că el are de-a face cu altfel de oameni, îi răspunse Begi. Tinerii învață cum să vorbească vârstnicilor de la părinții lor, care la rândul lor au învățat acest lucru de la tine. Acum fetele își aleg viitorul soț, și când se căsătoresc sunt mai fericite decât au fost mamele lor. Cât despre faptul că sunt leneși și dorm așa de mult, cum ar fi putut fi altfel, când știu că spirite ca tine veghează asupra lor?

---

[1] Din *Povestirile fraților noștri africani; Folclor din Beninia și Coasta de aur*, de reverend Jerome Coulter, DD Londra 1911 (vi+347 pp, col. frontis, rând 112 din text).

Spiritul n-a mai avut ce să-i răspundă și a plecat.[1]

BEGI ȘI VRĂJITORUL CEL RĂU

Begi ajunse într-un sat unde tuturor le era frică de un vrăjitor pe nume Tgu. El putea face ca vacile și femeile să-și piardă fătul, putea da foc colibelor fără să se apropie de ele, putea face păpușele vrăjite și dacă înțepa cu cuțitul lui special urma lăsată pe pământ de talpa cuiva, omul cădea bolnav sau murea.

Begi îi spuse lui Tgu:

– Vreau să mă ajuți să omor pe cineva al cărui nume nu ți-l pot spune.

– Întâi să mă plătești, îi spuse vrăjitorul. Dar va trebui să-mi aduci ceva ce-i aparține – un fir de păr sau o unghie, sau vreo haină de-a lui.

– O să-ți aduc ceva ce-i aparține, îi promise Begi.

A plecat și s-a întors cu niște excremente. Apoi îi mai dădu vrăjitorului o oglindă și niște ierburi de preț pe care le culesese.

Vrăjitorul făcu o păpușică pe care o arse în foc în timp ce cânta cu voce tare niște descântece magice. În zori, oamenii satului au venit să vadă ce se întâmplă. Noaptea nu aveau curajul să iasă, așa de puternică era vraja.

– Omul va muri, zise vrăjitorul.

– Acum pot să-ți spun și cum îl cheamă, îi zise Begi. E Tgu.

Vrăjitorul căzu la pământ, zbierând că fusese păcălit și că e sigur că va muri pe loc.

Begi îl luă la o parte pe șeful satului și îi spuse:

– Mai așteaptă o oră. Apoi spune-i că excrementele aparțineau unui prieten al meu dintr-un alt sat pe care îl cheamă Tgu. Acum mă duc să râd cu prietenul meu de prostia vrăjitorului.[2]

BEGI ȘI VAPORUL

(Nota autorului: probabil că e vorba de un adaos foarte târziu adus miturilor)

Begi s-a dus la mare și acolo a văzut un vapor foarte mare din care ieșea fum. El s-a întâlnit pe țărm cu un om alb de pe vapor, care a intrat în vorbă cu el.

Begi i-a spus:

– Bun venit. Te rog să fii oaspetele meu cât timp vei sta aici.

---

[1] Din *Begi – varianta africană a lui „Jack și Monstrul ucigaș"*. Roger F. Woodsman, în *Comunicări Antropologice*, vol xii, nr 3 (n.a.).

[2] *Op. cit.*, p 80.

Omul cel alb îi răspunse:
– Iacătă o propunere prostească. Eu am venit să mă stabilesc aici.
– Bun, atunci te pot ajut să-ți ridici coliba.
Omul alb îi răspunse:
– Dar eu nu voi trăi într-o colibă. Eu voi locui într-o casă de fier, din care va ieși fumul pe acoperiș și voi fi foarte bogat.
Begi îi spuse:
– Dar de ce vrei să trăiești aici?
Omul cel alb îi răspunse:
– Pentru că eu vă voi conduce.
Begi îi spuse:
– E mai bine să locuiești aici decât pe meleagurile de unde ai venit?
Omul cel alb îi răspunse:
– E prea cald, plouă și e noroi. Nu-mi place mâncarea și unde mai pui că n-am cu mine nici una din femeile mele.
Begi îi spuse:
– Dar dacă vrei totuși să vii să locuiești aici, înseamnă că e mai bine din anumite puncte de vedere... Dacă nu-ți place vremea, mâncarea sau femeile, atunci înseamnă că locul ăsta e mai bine guvernat decât e țara ta, iar cel care ne conduce e tatăl meu.
Omul cel alb îi spuse:
– Eu vă voi conduce.
Begi îi spuse:
– Dacă ți-ai părăsit propria ta țară, înseamnă că ai fost alungat. Și atunci, cum poate cineva care a fost alungat din propria lui țară să conducă mai bine decât tatăl meu, conducătorul?
Omul cel alb spuse:
– Am un vapor mare, plin cu arme puternice.
Begi îi spuse:
– Arată-mi dacă mai poți face un altul ca el.
Omul cel alb îi răspuse:
– Nu pot.
Begi îi spuse:
– Înțeleg. Tu ești bun doar să te folosești de ce e făcut de alții, și nimic mai mult. (*Nota autorului: în shinka e o jignire să spui că un om nu poate face nimic, deoarece un adult demn de respect trebuie să-și ridice singur casa și să-și facă singur mobila.*)
Dar omul cel alb era prea prost pentru a putea înțelege încotro bătea Begi, așa că a rămas acolo.
Cu toate acestea, după vreo sută de ani a reușit să priceapă despre ce era vorba și a plecat de unul singur.

continuitate (29)

CER PERMISIUNEA SĂ RAPORTEZ

Doctorul care avea grijă de Donald ar fi dorit să-și țină pacientul la spital peste noapte. S-au certat timp de o oră, Donald amenințându-l cu un raport adresat agenției din care să reiasă că fusese încarcerat, pentru ca, în cele din urmă, să i se dea drumul la hotel cu mari rezerve, cu o mașină oficială, însoțit de o escortă. Probabil că zeci de reporteri, folosind toate zvonurile posibile, răspândiseră deja povestea cu Sugaiguntung salvat de furia unui anarhist; iar Engrelay Satelserv știa, probabil, tot ce se întâmplase de la Deirdre Kwa-Loop. Nu-i păsa. Încă din prima zi a misiunii lui reușise mai mult decât ar fi visat vreodată cei care îl trimiseseră aici, ca să nu mai vorbim de el însuși. Ceea ce conta nu era să fi făcut publică povestea cu întâmplarea de la universitate, ci descoperirea faptului că omul în jurul căruia gravita întregul program de optimizare yatakang se temea în egală măsură de succesul ca și de posibilul lui insucces.
Temându-se că numele lui și rolul jucat în salvarea lui Sugaiguntung deveniseră prea bine cunoscute, insistă să meargă în camera sa pe o cale ocolită, pentru a evita holul central al hotelului. Au folosit un lift pentru bagaje, astfel încât nu l-a văzut nimeni, cu excepția unui hamal apatic. După ce scăpă de escortă, se asigură că ușa care îl despărțea de Bronwen era închisă, și-și deschise trusa cu aparatul de comunicare.
Unul din circuitele cu care era dotat putea să descopere eventualele microfoane. Găsi unul în lambriurile din lemn care îmbrăcau dulapul încastrat în perete. Fără să-i pese de urme, își plimbă flama brichetei pe suprafața lemnului, un minut. Își spuse că era de așteptat ca un reporter prevăzător să-și păstreze în cel mai strict secret poveștile în exclusivitate. La telefon descoperi o bandă, dar nu-și făcu probleme din cauza ei: începea să funcționeze doar când era folosit aparatul. Compuse cu multe eforturi două mesaje, unul scris pentru a fi comunicat telefonic, iar celălalt pentru a fi șoptit în aparatul ascuns, lucru posibil sub forma unei modulații parazite pe semnalul telefonic. Primul mesaj nu cuprindea nimic cu privire la atacul anarhistului asupra lui Sugaiguntung, și nici faptul că intervenise în acel atac. În cel de-al doilea se arăta că profesorul e ca o prună coaptă care nu așteaptă decât să fie culeasă de cine o pofti.

Luă legătura cu cel mai apropiat releu de satelit disponibil, dar i se spuse să mai aștepte. Așteptă. În cele din urmă i se făcu legătura și expedie cele două mesaje. În timp ce transmitea, auzi ușa lui Bronwen deschizându-se, apoi închizându-se. În continuare fu încercată ușa despărțitoare, cu mișcări abia simțite.

După ce termină, închise telefonul și puse trusa de comunicație deoparte. Ar fi trebuit să-i dea de mâncare la spital, înainte de a fi plecat. I se făcuse foame. Se gândi la ceva de băut și o marijuana, dar îi trecu cheful. Se dezbrăcă și se sui în pat.

Stând întins, se trezi asaltat de imaginea unui tânăr din al cărui gât curgea un fluviu de sânge.

Curând se sculă. În jurul ușii de la camera lui Bronwen era un cerc de lumină. O descuie și o deschise. Era goală, stând în poziția lotus, părând că îl așteaptă.

– Scuză-mă, spuse ea. Am fost foarte nepoliticoasă față de tine mai devreme. Începu să-și întindă membrele ca o floare care își desface petalele la soare. Probabil că ți-ai dat seama că te așteptam.

Donald clătină din cap. Femeia se dăduse jos din pat și se apropia de el cu o mișcare unduitoare a șoldurilor.

– E adevărat ce am auzit – că i-ai salvat viața profesorului Sugaiguntung, amenințată de un anarhist?

– Da, e adevărat.

– Am impresia că ai simțit că tu erai cel sortit s-o faci, nu-i așa? De asta m-ai și părăsit așa de brusc. Ai puterea căreia noi îi spunem...

Nu reuși să prindă cuvântul, care era lung și asonant, părând mai curând din sanscrită decât din limba hindi modernă.

– Nu, spuse Donald. Stând dezbrăcat în mijlocul camerei, începu să tremure. I se păruse că îi e foarte cald în noaptea aceea, dar acum frigul îl pătrunsese până în măduva oaselor. Nu! repetă el. Singura putere pe care o am e aceea de a ucide, și nu o vreau. Mă face să-mi fie cumplit de frică. După ultimul cuvânt, dinții i se încleștară, apoi începură să-i clănțăne.

– Așa se întâmplă întotdeauna când ești ales drept „canal al forței divine", spuse Bronwen cu aerul că-și petrecuse întreaga viață studiind această problemă. Suprasolicită mintea și trupul. Dar ai noroc. Ar fi putut să te ardă până-n temelii.

Nu să mă ardă, să mă înghețe. N-ar fi fost mai bine dacă anarhistul l-ar fi ucis pe Sugaiguntung și poate și pe mine? Ce-l voi mai determina să facă?

Bronwen se apropia cu o detașare profesională pentru a-și pune mâna pe capul lui. Apoi îl atinse ușor pe frunte, gât, inimă, buric, pubis și coccis, cele șapte chakras. Îi spuse:

– Forța ți s-a mutat din pântece în cap. Te gândești la lucruri care nu s-au întâmplat niciodată. Lasă-mă să te aduc înapoi.

Se lăsă grațioasă în genunchi și îi mângâie trupul cu gura.

În cele din urmă, țârâitul telefonului, pe care nu-l recunoscu de prima dată, fiind mai scurt și mai strident decât al celui de acasă, reuși să-l smulgă din somnul profund pe care i-l provocase stilul violent de a face dragoste al lui Bronwen. Se târî din pat și se împletici până în camera lui, bâjbâind după întrerupător.

Privi zăpăcit aparatul estompat de întunericul din cameră, așteptând să i se lumineze ecranul. Trecu mult până își dădu seama că acolo nu exista așa ceva. Ar fi trebuit să vorbească pentru a arăta că legătura fusese stabilită.

– Hogan, murmură el.

– Delahanty, exclamă o voce nervoasă. Felicitări, Hogan! Engrelay Satelserv n-ar fi sperat nicicând într-un asemenea succes!

– Doamne, asta-i tot ce vroiai să-mi spui? Aici e două și treizeci *anti-materie.*

– Da, știu. Și chiar te rog să mă scuzi. Dar am considerat că meriți să afli imediat cât de încântați suntem. Sigur, ce ai înregistrat trebuie redactat, dar...

Urmă o pauză. Donald așteptă răbdător ca interlocutorul lui să termine.

Își întinse mâna după dispozitivul de comunicare, pe care îl așeză lângă telefon. Urma transmiterea unui mesaj prin bipuri pe care aparatul îl va decoda apoi în engleză. Dar frazele-cod pe care le învățase i se păreau prea puerile pentru a putea reda moartea anarhistului.

– Scuză-mă, sunt epuizat, zise el.

– Nu-i de mirare, îi răspunse Delahanty. Să fii confruntat cu un anarhist – e incredibil! Pentru noi a fost o bombă cu totul senzațională, pentru că încheierea oficială a zilei de transmitere a știrilor n-a mai inclus și acest eveniment. Reprezintă nivelul maxim pentru luarea unei hotărâri. Tot ce am avut a fost un zvon de mâna a doua până la sosirea știrii expediate de tine. O vom exploata cu maximum de eficiență.

– Am cerut un interviu în exclusivitate, spuse Donald absent.

– Excelent! Ai grijă să înregistrezi și pe peliculă – corespondentul nostru local o să se îngrijească să primești materialul de care ai nevoie, sunt sigur.

După care se lansă într-o mulțime de mulțumiri și aprecieri laudative, până când, în sfârșit, întrerupse legătura.

Ușurat, Donald apăsă mai multe butoane și ascultă versiunea în clar, descifrată automat din semnalul care-i fusese transmis simultan în timpul convorbirii.

Vocea lui Delahanty, pe care abia o putuse recunoaște din cauza fluctuației frecvenței, spunea: „Hogan, o pornesc direct spre Washington pentru a face evaluările. Verdictul e că trebuie scos imediat e acolo. Până acum nu s-a știut ca vreo insatisfacție să-i fi minat sufletul și mi-e teamă ca nu cumva să-și revină. Îl vei duce la tabăra lui Jogajong. Avem o linie de curier submarin pe care o acoperim permanent până la Strâmtoarea Shonago. În felul acesta îl ducem și îl scoatem și pe Jogajong. Acum e momentul celei mai intense activități a piraților, dar în câteva zile va cunoaște un reflux. Ne bazăm pe tine. Pot ieși multe medalii din chestia asta, dacă așa ceva îți dorești. Baftă – și apropo: *experții* au spus că dacă ai putut să te descurci cu un anarhist, poți face față oricărei situații."

Șoapta se pierdu în neant. Rămase cu ochii pierduți în gol, gândindu-se la Sugaiguntung pe care va trebui, probabil, să-l răpească, pentru a-l duce dincolo de strâmtoare, în micul golf în care se ascundea Jogajong chiar sub nasul celor care l-ar fi condamnat cu cel mai mare drag la moarte; apoi trebuia să se salveze cu un submarin, urmărit de securitatea chineză...

Vreau să ies. Vreau să ies. Vreau să IES!

O mână îl atinse pe umăr. Se răsuci și o văzu pe Bronwen, care venise să vadă ce i s-a întâmplat. Se mișcase atât de ușor, încât nu o auzise.

– A fost directorul meu, spuse Donald. E foarte mulțumit de ce am făcut.

Cuvintele îi lăsară un gust imposibil.

context (23)

DE EVITAT

Transcris – SECRET – *la secret*

Dr. Corning (la Guvern)	Sistemul Scramble A e în funcție. Bun, da, așa e. Dick, îmi pare rău că trebuie să te deranjez.
Mr. Richard Ruze (Engrelay)	Nici o problemă, Raphael. Ce altceva mai pot face pentru tine?
Dr. Corning	Da, îți cerem o grămadă de lucruri, nu-i așa? Totuși, mă tem că de data asta va trebui să te rog altceva. Ai povestea aia extraordinară transmisă

	de omul pe care l-ai trimis în Gongilung, Donald Hogan...
Mr. Ruze	Da, e minunată, nu-i așa? Îți suntem cât se poate de recunoscători pentru că ni l-ai trimis. Și noi care credeam că nu vom scoate nimic din el, ce să mai spun de o poveste așa de senzațională.
Dr. Corning	Scuză-mă, dar nu am înțeles foarte bine. Am descifrat ceva despre faptul că vi l-am dat și cred că trebuie...
Mr. Ruze	Vrei să spui că nu știi nimic?
Dr. Corning	(nu poate fi auzit)
Mr. Ruze	E unul din oamenii tăi. Îi vom da omul de acoperire pentru drum – a fost angajat în calitate de corespondent special. La asta am crezut că te-ai referit când ai spus că facem atâtea pentru voi, la...
Dr. Corning	Nu, Dick, mă gândeam la cu totul altceva. E un lucru care mă obsedează. Fii atent aici, o să ai impresia că te strâng cu ușa, dar...
Mr. Ruze	Dă-i drumul, Raphael. Am scos un profit excelent de pe urma lui Hogan, așa că ne putem permite să fim generoși.
Dr. Corning	Atunci o să trec direct la subiect. Știi că întreprindem studii despre mijloacele mass-media mai importante. Computerele noastre arată că sunteți gata să-i introduceți pe Mr. & Mrs. Everywhere pe scena yatakangă cât se poate de curând (*Pauză de 8 secunde*). Nu te-am auzit spunând da, dar de fiecare dată am avut dreptate.
Mr. Ruze	Și voi nu vreți. Spune-mi de ce?
Dr. Corning	Yatakangul înseamnă deja un anumit lucru pentru public, așa că această chestiune trebuie tratată cu tact.
Mr. Ruze	L-am programat pe Shalmaneser pentru SCANARE peste o oră sau cam așa ceva. I-am cerut evaluarea unui program yatakang. Crezi că o să-mi dea detalii?
Dr. Corning	Aș vrea să-mi arunc și eu ochii, dacă nu te superi, să văd dacă datele lui corespund cu studiile noastre.
Mr. Ruze	Care arată că...
Dr. Corning	Lasă-le o marjă de șaizeci-patruzeci să o definitivăm până la prima verificare. Am programat un material nou despre resursele umane din Yatakang și l-am redus la cincizeci-cincizeci. De

atunci reevaluăm la fiecare patruzeci și opt de ore și în mod curent e șaptezeci și trei la douăzeci și șapte. (*Pauză de 11 secunde*)

Mr. Ruze Înțeleg. Ți-e teamă că aș putea emite speranțe false.

Dr. Corning Impactul produs de Mr. & MRs. Everywhere ar asigura în mod automat o marcă distinctivă. Te-ar scuti de eventualele situații neplăcute de mai târziu și pe noi de o serie de probleme dacă...

Mr. Ruze Te-am citit. Crezi că le putem trimite înapoi la PMAM... Apropo, Raphael, când ne-ai rugat prima dată s-o impunem cu toată energia, ai crezut că ți se ivise marea șansă. De atunci a trecut mult timp și, după câte văd, nimeni nu ți-a vârât bețe-n roate.

Dr. Corning În legătură cu asta, e optzeci și doi la doisprezece în favoarea noastră. Când va ajunge la nouăzeci, toată povestea va exploda.

Mr. Ruze Poate că ar fi mai bine să așteptăm.

Dr. Corning Așa zic și eu. Bun, îți mulțumesc, Dick – mă bucur că m-ai înțeles.

Mr. Ruze A fost vreodată altfel? O să te anunț ce rezultate avem de la Shal când ni le va furniza. Salut.

Dr. Corning Salut.

continuitate (30)

RĂSUCEȘTE-O ȘI DĂ-I DRUMUL

Aflat în capul mesei de consiliu din clădirea urâtă și prost întreținută a parlamentului, președintele Obomi încerca să-și concentreze singurul ochi pe care îl mai avea asupra celor care se strânseseră în jurul lui. Era un punct în care vederea i se tulbura, umplându-se de puncte și viermișori; medicii spuseseră ceva despre o leziune a retinei, despre atrofierea nervului optic, ceea ce îl făcuse să regrete că ar fi trebuit să piardă o lună dacă ar fi fost operat. Acum spera că-i mai rămăsese totuși o lună.

Imediat în stânga lui se aflau Ram Ibusa și Leon Elai; după ei Kitty Gbe, care ședea lângă Gideon Horsfall. Elihu Masters îl privea pe președinte de lângă piciorul mesei. De cealaltă parte se aflau reprezentanții lui GT conduși de Norman House.

– Ei? spuse președintele, lungind vocalele.

Norman își umezi buzele cu vârful limbii și împinse pe fața lucioasă a mesei plicul gros cu imprimatele verzui ale lui Shalmaneser.

– O să meargă, spuse el, și se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi reușit să articuleze cele câteva vorbe.

– Ai vreun dubiu, Norman? îl întrebă Elihu.

– Eu – nu. Nici unul. Și nu cred că există cineva care să aibă.

Terence, Worthy și Consuela dădură din cap în semn de aprobare. Pe fețe li se întipărise nedumerirea, ca și cum le-ar fi fost imposibil să accepte evidența propriului lor mod de a judeca.

– Deci noi credem că o să meargă, spuse președintele. Chiar trebuie, Leon?

Dr. Leon Elai luă și el în mână un teanc din imprimatele lui Shalmaneser, apoi zise:

– Zad, până acum n-am mai avut de-a face niciodată cu un asemenea material. Abia dacă am avut timp să mă uit prin ele, și sunt atâtea. Dar am extras un fel de rezumat, și...

– Fii, te rog, amabil și spune-mi despre ce e vorba.

– În primul rând, aici sunt cuprinse problemele pe care le avem cu vecinii noștri. Dr. Elai extrase o foaie de hârtie albă, acoperită cu scris de mână, din teancul celor verzi. Sunt toate șansele ca peste doi ani să fim acuzați că am cedat neocolonialismului. La acea dată, presiunile economice făcute pentru cooperarea în domeniile subsidiare ale proiectului, cum ar fi plasarea contractelor în acele industrii care se vor dovedi cele mai ieftine de pe continent, vor contribui la atenuarea violențelor. De asemenea, le va oferi posibilitatea să cumpere ieftin de la noi energie. Așa cum se susține aici, în cel mult un deceniu se vor împăca întru totul cu ideea. Amestecul chinezilor și egiptenilor pare a crește și va dura o perioadă de timp mai îndelungată. Oricum, putem conta pe sprijinul sud-africanilor, kenyenilor, tanzanienilor – să citesc toată lista?

– Spune-mi, care e starea de echilibru?

– După câte se pare, nu există nici un pericol de intervenție din afară, doar dacă vreo țară nu și-a pus în gând să declanșeze un atac cu rachete împotriva noastră. Și posibilitatea ca Națiunile Unite să intervină într-o asemenea criză e de nouăzeci și unu la sută.

Un sentiment de venerație pigmentă vocea lui Elai, ca și cum nu s-ar fi așteptat vreodată să discute despre afacerile externe ale țării lui în felul acesta.

– Foarte bine. În cazul ăsta putem fi siguri că nu vom suferi din cauza geloziei altora. Ochiul lui Obomi se îndreptă spre Ram Ibusa.

– Ram, m-am temut tot timpul de impactul pe care o sumă așa de mare de bani îl poate avea asupra economiei noastre atât de precare. Vom suferi din cauza inflației, din cauza unei distribuții neechilibrate a veniturilor, din cauza unui sistem de impozitare strivitor?

Ibusa negă cu o mișcare energică a capului.

– Până să văd prognozele computerului Shalmaneser, m-am temut și eu de aceleași lucruri. Dar acum cred că putem face față acestor probleme, condiția fiind ca în continuare să fim sprijiniți de General Technics în analiza informației. Noi am reprezenta pentru ei șansa primei națiuni din lume care a avut posibilitatea să-și controleze direct economia. Nu vor exista taxe în sensul tradițional al cuvântului!

Răsfoi teancul de imprimate pe care le avea în față.

– În primul rând va fi împrumutul din care guvernul american va lua cincizeci și unu la sută din acțiuni. Din suma respectivă vom face și noi o serie de împrumuturi, și unele vor intra în fonduri de investiții; din dobânzi vom obține bani pentru stocuri de alimente, pentru rații alimentare, un rând de haine pentru toți oamenii muncii și copiii de vârstă școlară, și asistența medicală la un standard superior. Se vor asigura și alocații familiale, încredințate capilor de familie, care vor putea fi folosite numai în scopuri casnice, cum ar fi reparațiile pentru întreținerea locuințelor. Dar, *dintr-o dată*, costul proiectului va fi de trei ori mai mare decât actualul nostru PNB. Prin simplul control al datelor oferite de computer vom putea avea evidența sumelor de bani care circulă în țară, într-un mod care nu mai e posibil nicăieri în altă parte a lumii. În cel mai rău caz, dacă lucrurile nu vor ieși așa cum sperăm, tot vom eradica inaniția și vom îmbunătăți asistența medicală. Asta numai în cazul în care câștigurile provenite de pe piețele pe care mizăm nu vor face decât să acopere garanțiile prevăzute pentru împrumut. În schimb, vom putea profita de pe urma standardelor ridicate ale învățământului umanist și tehnic, vom culege rodul asigurării unor condiții de locuit decente, ale unui transport civilizat, ale dotării portuare superioare, ale construcțiilor, ale școlilor etc. Dar cel mai important e că, pentru prima oară, vom avea energie electrică în toate casele.

Vocea i se transformă într-o șoaptă, și ochii încetară să mai privească într-un singur punct, pierzându-se într-un fel de reverie.

– Când zici că nu vor mai exista taxe, Ram, spuse Obomi tranșant, să înțeleg că vor exista prețuri fixe și posibilități de stabilire a veniturilor? Va trebui să impun o sumedenie de constrângeri acestui popor, ceea ce mi-a repugnat dintotdeauna!

– A – nu va fi nevoie de așa ceva, spuse Ibusa.

– De ce nu?

– Să presupunem că rata inflației va ajunge după primul an la cinci la sută; atunci vom menține puterea de cumpărare în așa fel încât ea să provoace o creștere cu zece la sută. Oricum, nivelul de trai va crește din cauza noilor emisii de bani și a împrumutului: eforturile nu vor fi resimțite. În cazul acesta vom avea un surplus în ce privește puterea de cumpărare și vom putea alimenta piața când oamenii se vor fi obișnuit deja cu noua lor prosperitate. Între timp, însă, noi vom fi refăcut banii din împrumut, cu ajutorul cărora am susținut această primă fază a proiectului, și vom fi obținut, în același timp, banii necesari susținerii următorului pas, și tot așa. La capătul a douăzeci de ani, când fundamentele acestui proiect vor fi fost transpuse în practică, totul devenind operațional, fondul reprezentat de puterea sporită de cumpărare va fi folosit pentru recuperarea tezaurului țării ipotecat, indispensabil mersului nostru înainte. Ar putea fi noua dotare portuară, sau sistemul energetic, sau orice altceva, dar vom avea suficient pentru a putea face cea mai bună alegere.

Fața i se umplu de un zâmbet larg.

Dolofana ministră a educației avu o ezitare, apoi zise:

– Am avut în vedere cam tot ce ne-ar trebui pentru a face din poporul nostru forța de muncă calificată despre care vorbesc prietenii noștri americani, drept pentru care i-am rugat să analizeze acest aspect pe calculator. Mașina arată că putem obține tot ce am cerut, și încă de trei ori mai mult, dar nu înțeleg cum!

– Din câte îmi amintesc, spuse Norman, ați propus triplarea numărului de profesori, dotarea școlilor cu material de specialitate în conformitate cu ultimele standarde, transformarea școlii comerciale de aici într-o universitate națională cu un corp de zece mii de studenți, restul educației fiind lăsat pe seama instructorilor de specialitate din învățământul profesional. Din materialul pe care ni l-a oferit Shalmaneser, mi-am dat seama că nici dumneavoastră nu prea știți exact ce aveți de făcut. Aveți un element de feedback de care nu ați mai ținut deloc seama. Dacă cifra medie nu depășește unu la zece, înseamnă că la fiecare clasă de patruzeci de elevi sunt patru care pot face doi ani într-unul. Cei de treisprezece ani pot să-și petreacă o oră pe zi predând elevilor de unsprezece-doisprezece ani. Ieri am dat peste un băiat pe care îl cheamă Simon Bethakazi, într-un cătun de pe șoseaua Lalendi. L-am întâlnit din pură întâmplare. Îți amintești, Gideon?

– Cel care mi-a pus întrebarea delicată despre acțiunile chinezilor în California, răspunse Gideon.

– Corect. Dacă are șanse, băiatul va fi profesor la o clasă de patruzeci de elevi sub zece ani timp de trei ani, și pentru că nu-i învață nimic din ce n-a învățat el însuși până acum, va fi în stare să studieze – poate mai încet decât în Europa sau America. Dar asta va însemna doar un singur an la un standard de trei ani – va fi deci în stare să studieze o specialitate la nivel universitar.

În plus, avem în vedere să aducem profesori din străinătate, care vor fi plătiți cât se poate de bine, nu-i vor costa nimic pe contribuabili – vor face parte din staff-ul lui GT – și care pe lângă sarcinile obligatorii de serviciu vor trebui să preia și conducerea unor cursuri de specialitate.

Unora dintre ei n-o să le convină ideea, așa că îi vom înlătura imediat. Pentru alții, planul nostru va însemna o adevărată mană cerească, deoarece automatizarea a făcut să nu prea mai fie nevoie de ei acasă, în felul acesta oferindu-li-se șansa de a-și transmite cunoștințele în continuare altor oameni care ne vor lua locul în anii ce vin. Lui Shalmaneser i-au fost introduse datele referitoare la studiile noastre întreprinse în Europa, și estimările au fost că putem conta pe minimum două mii cinci sute de specialiști.

– Mai e un lucru pe care l-ați scăpat din calcule, Kitty, spuse Norman după o scurtă ezitare. Și cred că din cauza modestiei, deși sunt cazuri când modestia își are neajunsurile ei. Domnule președinte, pot să vă adresez un compliment care vi s-ar putea părea o lingușire grețoasă, dar care e, în fond, cât se poate de sincer?

– Elihu îți va spune că sunt la fel de orgolios ca oricare alt om, îi răspunse Obomi, surâzând amuzat.

– Ei bine, am fost cât se poate de sceptic când am aflat că e vorba de țara asta, continuă Norman. Nu puteam pricepe cum un loc uitat de lume ca Beninia putea fi considerat de calculator drept o țară atât de nimerită. Și nici *acum* nu înțeleg! În schimb știu doar atât – acesta e locul unde nu există criminali, nu există anarhiști, nimeni nu-și pierde cumpătul, nu există diferende între triburi, nu există revolte, nu există nimic din cele despre care oamenii din țările zise mai fericite afirmă că le vor tulbura liniștea. Cu toate acestea, cetățenii acestei țări sunt săraci, nu o dată flămânzi, atât de adesea bolnavi, trăind în cocioabe igrasioase, râcâind pământul cu pluguri de lemn, târâte de boi numai piele și os... Pe barba Profetului, aproape că eu însumi n-o pot spune fără să mă simt ridicol! Dar concluzia la care am ajuns e că aș fi dorit ca acel josnic comerț cu sclavi să nu

fi ocolit Beninia. Pentru că aș fi fost mândru să știu că strămoșii mei africani provin din neamul shinka.

În fine, se eliberase. Respirând greu, Norman așteptă reacția celor din jurul lui. Elihu își exprima aprobarea cu o mișcare aproape necontrolată a capului, ca un Buddha plin de bunătate, ca și cum exact la așa ceva s-ar fi așteptat, pe când ceilalți miniștri din cabinetul beninian zâmbeau stingheriți. Din cei care alcătuiau propria lui echipă, îl putea vedea, fără să se răsucească sau să-l caute din priviri, pe Derek Quimbi, aflat la capătul opus al mesei, și pe lingvistul cel mic și rotofei care încuviința cu o mișcare energică a capului, ceea ce nu reprezenta genul de răspuns pe care l-ai fi așteptat din partea unui caucazian aflat în Beninia.

– Îți mulțumesc, Norman, rosti în cele din urmă Obomi. Apreciez tot ce mi-ai spus. Cam la fel am gândit și eu despre propriii mei compatrioți, și îmi face cât se poate de bine când aud că există și străini care sunt de acord cu ceea ce eu aș fi considerat în mod greșit o meschinărie. Bun, în cazul ăsta ne-am hotărât?

Toată lumea semnă înțelegerea.

– Excelent. Cât mai curând posibil vom prezenta parlamentului proiectul spre ratificare, după care veți putea începe împrumutul și campania de recrutare a specialiștilor străini. E bine, Norman?

– Da, domnule președinte, răspunse Norman.

După ce ieșiră, Gideon Horsfall îl trase într-o parte, cu un aer conspirativ.

– Nu ți-am spus? începu el. Beninia te va înghiți. Și iată-te înghițit!

lumea evenimențială (13)

REZUMAT

Shalmaneser e un computer Micryogenic® în heliu lichid și nici urmă de Teresa.

Când Eric Ellerman a încercat să ajungă la secția Mult Prea Cultivată a uzinelor Hitrip, i s-au pus câteva întrebări tare stânjenitoare.

Pe Poppy Shelton au curățat-o bine de tot când i-au kariotipizat embrionul, iar ea a sărbătorit evenimentul la un chef. Roger l-a sur-

prins pe un nenorocit care încerca să-i inoculeze Yaginol și l-a ars bine peste bot.

Norman Niblock House e practic singurul responsabil pentru proiectul Beninia.

Guinevere Steel încearcă să descopere o modalitate pentru a împăca numele metalic pe care și l-a adoptat cu noul curent care va domina moda de la începutul toamnei, cu un pronunțat accent natural.

Frank e convins că Sheena a devenit irațională. Curând copilul își va trăda prezența, ceea ce e cu total ilegal.

Arthur Golightly a mai descoperit ceva despre care uitase că-i aparține.

Donald Hogan s-a dovedit a fi omul cel mai potrivit pentru misiunea încredințată, exact așa cum demonstraseră computerele.

Stal Lucas se hotărâse bine de tot cu privire la acea shigi despre care se spunea că o avusese Eric Ellerman în Ellay. Pe mama ei o chema Helen și era înaltă de cinci picioare.

Philip Peterson tocmai a mai pierdut o prietenă.

Sasha Peterson a considerat că era total nepotrivită.

Victor și Mary Whatmough s-au certat după cheful de la familia Haringham, dar la ei așa ceva e cât se poate de normal.

Elihu Masters e fericit că și-a putut servi vechiul prieten cumsecade.

Prima jignire adusă lui Gerry Lindt a devenit a doua. Și a treia. Și...

Profesorul Sugaiguntung se teme pentru țara lui.

Grace Rowley a murit.

Preacinstitul Zadkiel F. Obomi a fost condamnat la moarte de medicii lui.

Olive Almeiro are mari probleme cu autoritățile spaniole din cauza reclamei făcută ovulelor castiliene.

Chad C. Mulligan nu a putut să renunțe la a mai fi sociolog, dar, deoarece acest lucru îi repugnă cât se poate de tare, a ținut-o într-o crâncenă beție în ultimele zile.

Jogajong se află într-o tabără alături de un mic grup de însoțitori, așteptând apariția stării de entuziasm sălbatic în favoarea răsturnării lui Solukarta.

Pierre Clodard a menționat ideea divorțului de soția lui, Rosalie, dar deocamdată numai surorii lui, Jeannine.

Jeff Jong a vândut setul aluminofag GT, care a produs daune cât se poate de satisfăcătoare.

Henry Butcher e în pușcărie.

A apărut o altă poveste Begi. Nimeni nu știe unde își are originea. Se numește: „Begi și Americanul".

Mr. & Mrs. Everywhere n-au fost încă în Yatakang. Dar dacă o vor face, tot iadul va exploda.

Uneori Bennie Noakes spune: „Doamne! Ce imaginație mai am!"

Între timp, reveniți pe planeta Pământ, va fi imposibil să stăm toți în insula Zanzibar fără ca o parte din noi să nu avem călcâiele în apă.

(EXPLOZIA DEMOGRAFICĂ unică în istoria omenirii, un eveniment care a avut loc ieri, dar despre care toți sunt convinși că nu se va mai produce mâine.

– *Lexiconul Hipcrime* de Chad C. Mulligan –)

urmărind detaliile (22)

APOGEUL UNEI MAI MULT DECÂT O VIAȚĂ DE REALIZĂRI

Nu a fost o zi bună pentru Georgette Tallon Buckfast. Totul a început cu săptămânalul ei control la medic, iar acesta îi spusese că se suprasolicită din nou. Ea l-a făcut mincinos, iar el a contrazis-o, arătându-i, în schimb, dovada mută a propriului ei trup: nivelul ridicat al compușilor generați de oboseală, tensiunea mărită etc. Georgette l-a blestemat.

– Pot face infinit mai mult decât îți poți imagina dumneata, i-a trântit-o ea. Mai mult chiar decât am făcut înainte. Tu nu trebuie decât să mă menții în formă!

Trupul îi devenise o adevărată povară. I-ar fi plăcut să-l schimbe cu unul nou. Dar singurul lucru pe care îl puteau face experții în medicină era să-l mai suplimenteze, să-i mai adauge câte ceva, să-i asigure niște proptele.

Dar ea nu se împăca deloc cu ideea că nu putea cumpăra sănătate cu banii cu care ar fi putut cumpăra o țară.

Nici nu s-ar spune că sunt lacomă. Nu cer să mi se dea tinerețe sau frumusețe.

Și în fond de ce ar face-o? N-a fost niciodată frumoasă. Dacă s-ar fi simțit frumoasă, lucrul acesta s-ar fi transformat treptat într-un adevărat handicap, într-o adevărată frână în calea tuturor ambițiilor ei. Cei tineri îi spuneau „Bătrâna GT", iar ea o lua drept un adevărat compliment. O punea pe picior de egalitate cu alte „vechimi" – Vechea Credință, Old Glory (Drapelul SUA)...

Acum, în momentul culminant al celei mai mari aventuri a ei, era firesc să existe și o anumită ceremonie, un anumit formalism. Ce bine era dacă n-ar fi trebuit să se afle aici, în cripta înghețată a acestui computer...

Unul dintre îngrijitori se grăbi să-i mai aducă o haină pentru a nu-i fi prea frig, dar iritarea îi trecu repede. În așteptarea momentului stabilit, mintea ei începu să zburde.

M-a cam îngrijorat recomandarea lui Elihu, niciodată n-am avut o părere prea grozavă despre tânărul House, dar am învățat să recunosc un om care își dă toată silința. Și am fi putut să-l excludem, dacă ar fi fost cazul. În schimb a reușit să vândă guvernul Beniniei în întregime, așa că mâine, în loc de o companie voi conduce o țară pe care n-am văzut-o niciodată!

– Fiți gata, doamnă, spuse o voce catifelată, după care ea își îndreptă privirile spre forma enigmatică a lui Shalmaneser, care exista datorită ei și pe care nu-l putea înțelege.

Mă întreb dacă există și momente când Dumnezeu simte în același fel pentru creaturile lui.

Îi plăceau discursurile, pentru că prin ele plătea un tribut propriei ei persoane, dar timpurile de acum nu se prea potriveau acestei mode. Le ținea numai în fața acelor oameni capabili s-o aprecieze pentru cuvântările ei, dar o făcea cu rația: mai cu seamă în cazul ședințelor cu deținătorii de acțiuni cărora le făcea plăcere să simtă grandoarea și solemnitatea unei afaceri de multe miliarde de dolari. În cazul de față era vorba de o întâlnire cu staff-ul ei, oameni de știință care erau departe de marea scenă a pieței. Un om în alb, așezat pe un scaun, care învârtea niște butoane, privea atent spre colegi și grupul comitetului. Consultări. Totul părea că va dura îngrozitor de mult.

E oare menționat în vreunul din rapoartele alea faptul că timpul de reacție al lui Shalmaneser nu mai poate fi măsurat în secunde?

– Ce se întâmplă? întrebă Bătrâna GT.

Secretarul ei se duse să vadă despre ce e vorba, dar rămase acolo mult timp, discutând în șoaptă, după care se întoarse însoțit de un bărbat care părea cât se poate de îngrijorat.

– Nu vă pot spune cât de rău îmi pare că trebuie să vă aduc la cunoștință, doamnă, i se adresă el Bătrânei GT, dar se pare că pe undeva s-a strecurat o greșeală. Sunt convins că vom remedia situația curând, dar asta presupune un efort susținut.

– Cum?

– Doamnă... Pe fața omului se citea cea mai amară deprimare. După cum știți, Shalmaneser a prelucrat zeci de programe legate de proiectul Beninia și calculatorul s-a comportat exemplar de fiecare dată. Astăzi, însă...

– Treci odată la subiect, prostule!

– Da, doamnă. Omul își șterse fața cu dosul mâinii. Toate programele au fost redactate pe baze ipotetice, întregul grup de ipoteze fiind „date" și deduse din cercetările noastre. Acum n-am făcut decât să introducem programul optim, cel pe care ne-am hotărât să-l traducem în practică, așa încât programul intră în conștiința lui Shalmaneser legată de lumea reală, întâlnindu-se cu toate celelalte cunoștințe ale lui despre lume.

– Și?...

– Și l-a refuzat, doamnă. A spus că e absurd.

O furie cumplită și neagră, născută din străfundurile minții Bătrânei GT, îi invadă la început pântecele, făcându-i măruntaiele să i se răsucească și să i se înnoade în legături strânse, apoi îi învălui plămânii care își pierduseră respirația, încordându-se să se umple cu aerul transformat dintr-o dată într-un gaz vâscos, apoi îi prinse inima care bătea nebunește între coaste, ca și cum ar fi vrut să spargă cușca în care se afla închisă, apoi îi încleștă gâtul și limba care se înțepeniră ca hârtia îngălbenită de timp, împăturită și bine presată, ajungând în cele din urmă la creierul care mai apucă să emane un singur gând: „!!!!!!"

– Să vină doctorul! spuse cineva.

– Xx xxx xx, zise altcineva.

„——"

„....."

„ "

continuitate (31)

TEMELIA

Telefonul sună iar. Donald blestemă și încercă să descopere întrerupătorul. La început se auzi un zgomot de fond, ca acela făcut de niște oameni care merg grăbiți în toate direcțiile. Apoi se auzi vocea unei femei care țipa nervoasă la el.

– Hogan? Tu ești? Aici Deirdre Kwa-Loop! Tocmai m-a sunat directorul de la Engrelay. Am avut o înțelegere, mai ții minte? Patru ore pentru o zonă de patrulare și exclusivitate!

Uluit, Donald continua să privească de-a lungul firului telefonic pentru ca, în ciuda lipsei ecranului, să vadă fața persoanei aflate la celălalt capăt.

– N-ai nimic de spus, hai? Nu mă miră! Ar fi trebuit să știu că nu am voie să mă încred într-un ticălos de teapa ta. Atunci află că am bătut nițel drumurile pe aici. Și am de gând să aranjez lucrurile în așa fel încât tu, niciodată...

– N-ai decât!

– Pe dracu, să știi că așa voi face. Ascultă-mă, cur alb...

– Tu unde erai când eu valsam cu anarhistul? răcni Donald. Văzu în oglinda de lângă telefon cum se aprinde lumina în camera lui Bronwen, un licăr de culoarea piersicii.

– Ce are a face cu povestea asta?

– Aproape o sută de oameni au văzut cum anarhistul era cât pe ce să-l omoare pe Sugaiguntung! Ce voiai să fac? Să aștept patru ore, după care să-ți dau un telefon? Probabil că vestea s-a răspândit prin tot clubul presei în doar cinci minute!

Se auzi o respirație grea. În cele din urmă, cu un glas îngroșat:

– De obicei după ora patru papa-mama, lucrurile se liniștesc, și...

– Ce ai făcut când ai ieșit în oraș, hai?

Nici un răspuns.

– Înțeleg, spuse Donald plin de sarcasm. Ai crezut că o să angajez o armată de mesageri cărora o să le spun: „Am făcut o promisiune acestei femei care nu poate aduce material probatoriu pentru propriile ei povești – aveți patru ore la dispoziție să-i găsiți ascunzătoarea!" Știi unde am fost patru ore după consumarea evenimentului? Am zăcut în comă în clinica universității! Consideri chestia asta drept o scuză?

Tăcere.

– Să te ia dracu, atunci! Eu mă întorc în pat!

Închise telefonul. Aproape instantaneu, telefonul începu să sune din nou.

– Drăcia dracului! Ce mai e?

– Administrația, domnule Hogan, spuse o voce tânără și foarte emoționată. E multe persoane care vrea să vorbească cu dumneavoastră. Spune că e foarte urgent, domnule.

Donald o luă pe yatakangă și vorbi suficient de tare pentru a fi auzit nu numai de tânărul de la administrația hotelului.

– Spune-le să se ducă și să vândă pișatul bunicii lor. Dacă telefonul ăsta mai sună o singură dată până la ora nouă, mă înțelegi, ora nouă, o să fac cumva ca tu – tu personal – să fii vârât într-o piele de vacă cangrenată și atârnat afară ca să fii mâncat de vulturi. Ai înțeles?

Iată un lucru pe care nu l-am putut aprecia până să fi venit aici: yatakanga e o limbă care poate satisface și cele mai sofisticate pretenții când e vorba să jignești pe cineva.

Un timp rămase pe gânduri. În cele din urmă își adună toate lucrurile de care ar fi avut nevoie dimineața, le duse în camera lui Bronwen și încuie ușa de la intrare, înainte de a se întoarce lângă indiană.

Nu mai reuși să adoarmă. Era ca și cum i s-ar fi adunat în minte tot maldărul de vești aflate din discuția anterioară cu Delahanty, în timp ce evenimentele zilei trecute continuau să reverbereze pe diver-

se lungimi de undă, toate ecourile neplăcute concentrându-se ca o vibrație dureroasă în chiar aceeași clipă.

Auzi, ca prin vis, sunetele pe care aproape le aștepta: pași pe coridor, un bubuit ca de tunet în propria-i ușă, zgomote metalice de parcă cineva ar fi încercat un șperaclu. Își amintise însă să pună siguranța. Presupusul nepoftit blestemă și își văzu de drum, regretând, probabil, bacșișul gras pe care-l dăduse la recepție pentru a afla numărul camerei.

Toate acestea erau, însă, parcă mai puțin importante decât gândurile și imaginile contradictorii care continuau să se zbuciume în interiorul cutiei sale craniene. Cei zece ani în care se comportase aidoma unui burete și absorbise tot felul de informații de mâna a doua nu-l putuseră antrena pentru genul de acțiuni care i se pretindeau acum. Chiar noua lui versiune, pregătită printr-un antrenament cât se poate de special, nu putea face față cerințelor cu care era confruntată.

Lângă el, Bronwen îl invita în șoaptă să se topească în plăcerile cele mai pur animalice, dar el era prea secătuit să-i mai poată răspunde. Îi spuse să fie cuminte și să-l lase să se gândească, dar imediat își regretă îndemnul, pentru că din întuneric se ivi o față de moron, a cărei gură căzută și prostească se dezvălui ca o tăietură. Își înăbuși strigătul și se rostogoli îngrozit într-o parte.

Trebuie să existe o ieșire – gândește-te, gândește-te!

Posibilitățile se transformau în planuri. Apoi imaginea anarhistului dispăru, luând cu sine și spaima grețoasă, care a fost înlocuită de o mândrie vagă pentru ceea ce fusese el în stare să facă – o faptă care putea influența mersul istoriei omenirii.

Știu cum să ajung la Sugaiguntung. Știu cum să iau legătura cu Jogajong. Între cei doi e doar...

Trupul i se destinse și rămase așa chiar și în timpul când mintea lui croia febrilă planuri pentru a doua zi.

La ora opt comandă micul dejun și se văzu nevoit să-și deschidă drum printre numeroasele delicatese prăjite și picante, reci și aromate – pește, fructe, legume. Înghițiturile de ceai fierbinte ajutau bolul alimentar să ajungă la locul de destinație. Bronwen, goală, așa cum fusese toată noaptea, îl servea în tăcere, asigurându-se, înainte de a fi luat pentru ea, că farfuria lui era mereu plină.

Iată ceva care-i făcea plăcere. Era un gest suficient de străin de civilizația din care plecase pentru a se potrivi cu țara în care ajunsese.

Nu mi-aș putea-o imagina pe Gennice făcând așa ceva...

– Trebuie să plec, rosti el într-un târziu. Probabil că ne vom revedea diseară.

Ea zâmbi și îl îmbrățișă în timp ce el își spunea că, dacă ar fi revăzut-o, s-ar fi întâmplat ceva groaznic. Dar era de rău augur să te gândești la catastrofe. Se îmbrăcă, se echipă, își aruncă pe umăr dispozitivul de comunicare, și își făcu o apariție infatuată în holul principal al hotelului.

Holul era dominat de foiala specifică dimineții; în plus, pe lângă personal și clienți, mai erau o mulțime de oameni de toate culorile posibile, care stătuseră pur și simplu acolo, până în clipa când îl zăriseră. Apoi se apropiară ca o hoardă de rechini care adulmecase înotătorul sângerând, ridicând aparate de fotografiat, reportofoane și microfoane.

– Domnule Hogan, trebuie... domnule Hogan, vă rog să-mi permiteți... ascultați-mă, și eu...

O arăboaică grasă, care reușise să fie mai sprintenă decât toți ceilalți, îi vârî, pur și simplu, un aparat foto sub nas. I-l înșfăcă și îl aruncă în capul unui japonez. Când un sikh, mare cât o casă și cu un turban pe cap, îi tăie calea, îl izbi cu muchia palmei, după care păși peste trupul celui căzut. În laterala ușii principale se afla un palmier ornamental pus într-un ghiveci. Se aruncă asupra lui, îl înșfăcă și blocă drumul tuturor celorlalți reporteri, cu excepția unui african foarte insistent pe care trebui să-l izbească în picior. Omul se prăbuși, împiedicându-l pe următorul care venea în spatele lui, ceea ce îi oferi lui Donald posibilitatea să iasă în stradă și să cheme un taxi liber.

O mașină în care se aflau doi indivizi impasibili se luă după el. Se gândi că era vorba de promisiunea pe care i-o făcuse Totilung. Îi oferi șoferului cincizeci de tala dacă putea să scape de „coadă", și omul o apucă pe o serie de străduțe încâlcite, flancate de tarabe, pentru a ajunge, în final, să încerce să se strecoare printr-o turmă de capre.

Mulțumit, îi plăti omului suma promisă, apoi schimbă taxiul cu o ricșă care tocmai trecea pe lângă ei. Îi era imposibil să se facă total neobservat, numai și din cauza tenului său atât de alb, dar cel puțin, pentru moment, nimeni nu putea ști exact unde era.

Schimbă trei ricșe ca să poată ajunge la casa lui Sugaiguntung. Nu se aștepta să-l găsească pe profesor acolo – doar dacă medicii îi recomandaseră să stea acasă pentru a-și reveni după atacul anarhistului. Dar el nu se afla aici să profite de promisiunea făcută în legătură cu interviul.

Plimbându-se prin cartier, constată că era așa cum și-l imaginase după ce îl reperase pe harta orașului – curat, înfloritor, departe de agitația zgomotoasă a centrului, oferind o vedere superbă a strâmtorii Shonago. Nu existau blocuri, numai vile, în spatele zidurilor înalte, înconjurate de grădinițe – pline cu flori și tufe, după moda occidentală, sau curți pavate, acoperite cu pietriș și ornamentate cu pietre de râu. Doar trei drumuri principale traversau zona, spre a permite accesul taxiurilor și mașinilor pentru comenzi. În ceea ce privea partea dinspre mare, cea mai coborâtă, era străbătută de un labirint de alei pe care le inspectă cu atenția mereu încordată pentru a surprinde apropierea vreunui eventual curios.

Avusese norocul să nimerească un moment liniștit al zilei. Capii familiilor erau, în cea mai mare parte, la serviciu, copiii la școală, servitorii făceau curat prin casă sau erau duși la piață.

Vila lui Sugaiguntung avea forma unui T cu piciorul foarte scurt, plasat în mijlocul unei grădini pentagonale a cărei latură mai scurtă mărginea direct drumul. Trecu pe lângă casă, înconjurând-o, cu excepția laturii celei mai scurte, unde se afla un polițist plictisit care învârtea un baston, privind apatic spre o serie de lucruri cât se poate de interesante, cum ar fi fost un copac pitic care se agățase de zid sau silueta care se prefigura dincolo de fereastra vilei – o femeie bondoacă prinsă în activitățile ei gospodărești.

Soție, menajeră? Mai curând menajeră. Donald își aminti de un raport din care reieșea că soția lui Sugaiguntung, o femeie mai vârstnică decât el, se înecase în urmă cu patru sau cinci ani, în timp ce se plimba cu o barcă. Nu se spunea, însă, nimic despre o a doua soție.

Tocmai se pregătea să mai facă un tur, când liniștea dimineții fu tulburată de manifestația unui grup de tineri care ocupau drumul principal, agitând pancarte prin care erau preamăriți Sugaiguntung și Solukarta. Era clar că aveau intenția să se oprească în dreptul casei marelui om. Deși apariția lor îi atrăsese atenția polițistului care era deja angajat într-o dispută înflăcărată cu tinerii care conduceau grupul, sosirea lor acolo însemna că treizeci sau patruzeci de perechi de ochi curioși se ațintiseră asupra lui Donald. Se topi pe lângă zid, încercând să o apuce pe aleile pe care l-ar fi condus pe profesor în cazul în care ar fi reușit să-l convingă să fugă de acolo.

Luă prânzul într-un fel de han acoperit cu stuf, urmărind un jongler cu o maimuță dresată, în timp ce ceilalți clienți – care aveau mult mai des posibilitatea de a vedea maimuțe decât caucazieni – se uitau la el. Alarmat, renunță la ultimul pahar de bere din orz local, când își dădu seama că patronul stătuse tot timpul cu ochii pe el.

O luă grăbit spre oraș, înainte de a reveni la malul mării în timpul siestei. Mai erau câțiva oameni în afara pescarilor care moțăiau sub umbrarele lor de plajă, însă el o porni spre o fâșie a țărmului total pustie, unde scoase în modul cel mai discret o busolă pe care o avea în dotare. Cu ajutorul ei putu stabili care dintre cele șase sau șapte spații marcate pe țărmul verde de la poalele Străbunului Loa ducea la tabăra secretă a lui Jogajong.

Începuse să plouă, așa că se îndreptă spre oraș, în căutarea biroului unde îl putea găsi pe tipul care trebuia să-l ajute să traverseze strâmtoarea, așa-numitul ziarist fără contract, Zulfikar Halal. Îl găsi la cel de al treilea etaj de deasupra depozitului care aparținea unui comerciant de covoare, adormit buștean într-un miros înțepător de hașiș.

Doamne, ăsta îmi va asigura legătura cu Jogajong?

Halal era jerpelit și nebărbierit. Camera era plină de ziare vechi, bobine fără etichete și pachete de fotografii holografice. Era clar că aici nu-i era biroul ci casa, pentru că un paravan care acoperea unul din colțurile camerei trăda privirii un morman de haine și pantofi. Totuși...

Donald reuși să-l trezească destul de greu. Uluit, Halal făcu un efort pentru a-și concentra privirea asupra lui, uitându-se la el la început uimit, apoi speriat. Ridicându-se anevoie în picioare, exclamă: *Hazoor!* Nu este excelența voastră reporterul, reporterul american?

– Iată un mare adevăr.

Halal își umezi buzele cu vârful limbii.

– *Hazoor*, iertați-mă, dar nu mă așteptam să vă faceți apariția aici în felul ăsta! Mi s-a spus...

Reuși să-și revină, se îndreptă spre ușă și ascultă, cu atenția încordată. Deși se arătă foarte mulțumit că nu era auzit de nici o ureche indiscretă, continuă în șoaptă:

– Dar am crezut că domnia voastră va lua legătura cu mine mult mai târziu, când...

– Nu există mult mai târziu, i-o tăie Donald. Acum stai jos și ascultă-mă cu toată atenția.

Îi spuse exact ce dorea și când anume, iar ochii lui Halal începură să se rostogolească.

– *Hazoor!* E foarte riscant, e foarte greu și e foarte scump!

– Să-l ia dracu de cost. Poți s-o faci? Scoase un sul de bancnote de cincizeci de tala pe care le făcu să foșnească.

– Excelența voastră, spuse Halal gudurându-se din toată ființa lui, amețit la vederea banilor. Îmi voi da toată silința, pe mormântul mamei mele că așa voi face. Jur!

Donald se simți puțin speriat. Din toate câte îi promisese Delahanty în legătură cu acest pakistanez, individul nu arăta și nici nu se comporta ca un agent de încredere. Totuși, nu avea pe nimeni altcineva. Cum îi era imposibil să fure o barcă pentru a traversa strâmtoarea, trebuia să se lase pe mâna lui Halal.

Luă un aer dur, pentru a-l impresiona.

– Nu vreau să-ți dai toată silința. Nu vreau decât să faci exact ceea ce ți-am spus că trebuie să faci, e clar? Dacă mă trădezi... Ai auzit ce i-am făcut anarhistului de la universitate?

Halal rămase cu gura căscată.

– E adevărat? Și eu care am crezut că-i o poveste din *O Mie și Una de Nopți*!

– Cu mâinile astea, continuă Donald. Și dacă mă dezamăgești, voi stoarce sângele din tine ca dintr-o cârpă udă! Ți-o promit pe mormântul mamei mele.

Se întoarse în zona bazarului, acolo unde, dimineața, taxiul în care se afla scăpase de „coadă". Mai era un lucru pe care trebuia să-l facă înainte ca vremea siestei să fi trecut. Dar pentru asta era obligat să se grăbească.

O apucă printre șirurile de tarabe lipite unele de altele ale negustorilor care acum moțăiau, până zări o cabină telefonică la adăpost de privirile curioase ale trecătorilor. Cineva își golise conținutul stomacului înăuntru, dar acesta era un inconvenient minor. Privi cu foarte multă atenție în jur, în timp ce compuse cele două mesaje pe dispozitivul de comunicare deghizat într-o armă cu gaz. Era conștient de faptul că în momentul în care va lua legătura cu linia de satelit Engrelay, cea mai apropiată de el, cineva și-ar putea da seama că el e cel care a făcut comanda.

Crezuse că a reușit să scape cu bine, când, în timp ce își strângea echipamentul și deschidea ușa cabinei, o zări pe Totilung așteptând la celălalt cap al străduței.

urmărind detaliile (23)

BEGI ȘI ORACOLUL

Begi a ajuns într-un sat unde oamenii credeau în prevestiri, semne și piază-rea. El i-a întrebat:

– Despre ce e vorba?

Iar ei i-au răspuns:

– Îi dăm bani femeii aceleia bătrâne și înțelepte și ea ne spune care e cea mai bună zi pentru vânat, sau pentru a cere mâna unei femei, sau să-ți construiești o casă, sau să-l îngropi pe cel mort astfel ca stafia lui să nu mai bântuie.

Begi spuse:

– Dar cum face?

Și ei i-au răspuns:

– E cât se poate de bătrână și înțeleaptă, și trebuie că are mereu dreptate, pentru că a devenit foarte bogată.

Așa că Begi se duse la casa înțeleptei și spuse:

– Mâine mă voi duce la vânătoare. Să-mi spui dacă mi-am ales bine ziua.

Femeia îi răspunse:

– Promite-mi că-mi vei da jumătate din ce aduci acasă.

Begi îi promise, iar ea luă oasele și le aruncă pe pământ. Mai făcu și un foc mic din pene și ierburi.

–Mâine va fi o zi bună pentru vânat, spuse ea.

Așa că a doua zi Begi se duse în pădure, îmbrăcat cu cea mai bună piele de leopard, luându-și sulița și scutul, niște carne și un clondir cu vin de palmier și orez fiert, pus într-o frunză împăturită. Noaptea s-a întors la casa femeii în pielea goală și fără nici un pic de vânat.

Rupse o suliță de perete și cu tăișul ei despică un scut în două și dădu de pomană jumătate din carnea femeii și jumătate din orezul ei, și vărsă pe pământ jumătate din vinul ei.

Bătrâna strigă:

– Dar sunt ale mele! Ce faci?

– Îți dau jumătate din ce am adus de la vânătoare, îi răspunse Begi.

Apoi rupse jumătate din veșmântul bătrânei, cu care se acoperi și plecă.

După această întâmplare oamenii au început să ia hotărâri singuri, fără să-i mai plătească nimic femeii.

continuitate (32)

SĂ ÎNCEPEM CU ȘTIRILE

Trezit din somn, ușor amețit, Norman continua să privească fața profilată pe ecranul telefonului. Era chipul lui F. Prosper Rankin, secretarul companiei lui GT.

– Norman, am considerat că e mai bine să te sun imediat și să te înștiințez, înainte ca lucrurile să fie difuzate pe toate canalele televiziunii. S-ar putea să fii nevoit să iei măsuri speciale de prevedere. Bătrâna GT a avut o hemoragie cerebrală și se crede că nu va mai apuca ziua de mâine.

Mintea lui Norman fu invadată de identitatea inițială dintre creator și creația lui, cu imaginea turnului GT ale cărui etaje superioare explodaseră, revărsând sânge negru prin ferestre. După un timp spuse:

– Și noi ce trebuie să facem – să reducem ritmul?

– Ba exact pe dos, mormăi Rankin.

Modul în care abordase discuția lăsa să se înțeleagă că nu se așteptase la exprimarea vreunui regret formal din partea lui Norman. Toată viața ei Georgette Tallon Buckfast a fost o femeie pe care s-o admiri, dar nu s-o iubești.

– Primul efect la care trebuie să ne așteptăm e o adevărată panică la vânzarea acțiunilor GT și a companiilor subsidiare. Conform estimărilor noastre, prețurile vor scădea în cursul zilei de azi cu treizeci, patruzeci de milioane, indiferent ce vom face. Avem nevoie disperată de ceva care să le ridice din nou valoarea în timpul cel mai scurt.

– Și speri ca proiectul Beninia să relanseze afacerea, spuse Norman încruntat. În fond nu văd de ce nu ar fi așa – doar ne-am asigurat ratificarea parlamentară încă de ieri și dr. Ram Ibusa a făcut toate pregătirile necesare în vederea zborului la New York împreună cu mine, pentru a semna contractele în numele guvernului.

– Numai că eu știu un motiv care acest ar putea împiedica acest lucru, interveni Rankin îmbufnat. Nu ți-am spus ce anume a provocat căderea lui GT.

O presimțire năvăli în mintea lui Norman cu zgomotul unui cutremur.

– Când am încercat să-l programăm pe Shalmaneser în vederea trecerii programului de la „ipoteză" la „realitate", l-a respins. Și tehnicienii nu pot să descopere motivul.

– Dar... Norman făcea eforturi să-și găsească cuvintele. Dar Shal trebuie să aibă motive pentru respingere!

– A, primul lucru pe care l-au făcut a fost să-l întrebe în modul cel mai direct de ce a raționat așa. A respins toate datele care au fost programate în legătură cu Beninia și poporul ei și a considerat că toată masa de date pregătită în același sens e lipsită de orice logică. E absurd! Toate datele au fost verificate în funcție de materialul pus la dispoziție de tine și echipa ta... Ai vreo idee?

Norman scutură din cap, de parcă ar fi fost anesteziat.

– Poate că ar fi cazul să te gândești mai profund. Am sentimentul că orice ar fi, va trebui să lansăm proiectul, și nu ne rămâne decât să ne rugăm să nu se producă vreun dezastru. Dacă nu dăm drumul celei mai masive publicități în timpul cel mai scurt, în următoarele patruzeci și opt de ore ne putem aștepta la un dezastru. Conform unui compendiu despre Beninia, pe care l-am văzut ieri, oamenii din țara asta sunt considerați de vecinii lor ca niște vrăjitori desăvârșiți. Suntem pe fază – du-te și vezi dacă ei sunt în stare să pună la punct miracolul de care avem atâta nevoie!

Întrerupse legătura și imaginea de pe ecran dispăru încet în beznă.

lumea evenimențială (14)

STRÂNGEM POSTERE

CONSORȚIUL BENINIA
(General Technics Inc.
General Technics (Marea Britanie și Commonwealth) Ltd.
General Technics (Australia) Pty.
General Technics (Franța) SA
General Technics (Germania) GmbH
General Technics (Scandinavia) Aktiebolaget
General Technics (America Latină) SA
General Technics (Johannesburg) Pty.
Mid-Atlantic Mining Inc.
și toate companiile și corporațiile subsidiare de mai sus)
ÎMPREUNĂ CU GUVERNUL ȘI POPORUL BENINIEI

anunță punerea bazelor unui fond realizat pe baza unui ÎMPRUMUT PUBLIC care va produce un profit garantat de CINCI LA SUTĂ PE AN, cu perspective excelente ca acest procent să crească la OPT (date obținute prin analiză informatică de către computerul firmei – „Shalmaneser").

Termenul împrumutului a fost fixat pentru prima fază pe o perioadă de 20 de ANI cu opțiunea returnării sau a continuării acestuia pe o perioadă de alți 30 de ANI, totalizând 50 de ANI. Dosarul și copii certificate ale analizei sus-numitului computer pot fi obținute la cerere de la...

CONSORȚIUL BENINIA

așteaptă cereri de angajare în Beninia din partea persoanelor cu experiență în Africa de Vest, și mai cu seamă în primele teritorii coloniale. Salarii generoase. Perioada de angajare va depinde de împrejurări, dar în general se apreciază că ea va fi de cinci ani. Călătoriile dus-întors vor fi plătite de companie; o lună de concediu acasă și două luni de concediu local pe o perioadă de doi ani; acoperirea cheltuielilor pentru mutare și revenirea în țară la sfârșitul contractului; sporuri consistente pentru condiții grele de muncă și viață. Scrieți-ne, oferindu-ne detalii referitoare la perioada de timp petrecută în Africa de Vest și la postul ocupat acolo...

CONSORȚIUL BENINIA

staff-ul necesar, dar fără experiență obligatorie în Africa de Vest, în următoarele specialități:

Arhitectură	Educație
Transporturi	Comunicații
Construcții civile	Inginerie mecanică
Urbanistică	Medicină (tropicală)
Drept	Economie
Cibernetică	Energie, iluminat și încălzit
Construcții industriale	Ecologie umană
Epurarea apelor	Sănătate publică și igienă
Textile	Agricultură
Prelucrarea minereurilor	Planificarea producției
Mase plastice	Electronică
Mine și mineralogie	Tipografie și publicații

– și practic ORICE ALTĂ DISCIPLINĂ implicată în buna desfășurare a vieții în secolul 21! Cereri la...

VREI SĂ VEZI LUMEA ÎNAINTE DE A TE STABILI?

VREI SĂ ÎI AJUȚI PE ALȚII?

VREI SĂ PLĂTEȘTI PREȚURILE CELE MAI SCĂZUTE PENTRU A TRĂI O EXPERIENȚĂ UNICĂ?

Proiectul Beninia e una dintre cele mai extraordinare idei concepute vreodată și TU poți fi o parte din ea!

Telefonează-ne la...

*

Stoc de replici VIZUALE: băiat alb, în vârstă de aproximativ șaptesprezece ani, ridică un copil negru pentru a vedea clădirea nouă, înaltă și frumoasă, sub cerul albastru.

Stoc de replici SONORE: Gândindu-ne la... Beninia?

Stoc de replici VIZUALE: fața mirată a copilului PP

Stoc de replici SONORE: O parte din marea scenă unde se vor petrece mai multe lucruri... mai multe minuni vor fi săvârșite!

Stoc de replici VIZUALE: clipuri – junglă cu animale, clădire în curs de ridicare, copii care aleargă, râu cu bărci etc.

Stoc de replici SONORE: „Tema Beninia" în mod special înregistrată de Em Thirty-Ones.

Stoc de replici VIZUALE: Mr. & Mrs. Everywhere se află în piațeta din mijlocul satului, conversează cu cerbi îmblânziți și merg de-a lungul șirului de construcții noi, însoțiți de săteni și de copii care se joacă cu cerbii încercând să-i încalece pentru o plimbare.

Stoc de replici SONORE: „Tema Beninia" reluată – „Și tu poți fi inclus în aventura fantastică, minunată, fără precedent a secolului douăzeci și unu! Notați-vă numărul celei mai apropiate agenții care angajează voluntari!"

Replică SONORĂ *live*: stația locală preia codul cât se poate de corect.

*

– Draga mea, m-am tot gândit la reclama asta în legătură cu Beninia.

– Da, Victor, știam eu că te-ai gândit. Dar sunt sigură că lucrurile s-au schimbat și pe acolo.

– Doar s-au schimbat ele și aici, nu-i așa? Mai rapid și mai greu de sesizat! M-am hotărât. O să le trimit o cerere.

– T-avais raison, Jeannine. T-as parlé au sujet des Américains qui allaient s'intéresser à la Béninie, et voici une réclame que je viens de trouver dans le journal. Tu l'as vue?

– Montre-le-moi... Ah, Pierre! C'est épatant! Moi, je vais y écrire sur le champ! Toi?

– Je leur ai déjà donné un coup de téléphone.

– Mais... qu'est-ce que pense Rosalie de tout cela?

– Sais pas.

– Tu n-as pas demandé à ta femme si elle veut?...

– Heu! Je m'en fiche, Jeannine. Je te dis franchement: je m'en fiche!

– Frank, tu ce crezi? Oare or fi având legi eugenice și într-o țară înapoiată ca Beninia?

– Cum?

– GT angajează oameni pentru un proiect acolo. Și au un birou chiar aici, în oraș, pentru interviuri cu doritorii.

*

Predă: matematică, engleză, franceză, geografie, economie, drept...

Califică: profesori, doctori, asistente medicale, ingineri, meteorologi, mecanici, agronomi...

Construiește: case, școli, spitale, drumuri, porturi, centrale electrice, fabrici...

Prelucrează: fier, aluminiu, wolfram, germaniu, uraniu, apă, politen, sticlă...

Vinde: putere, antibiotice, cuțite, pantofi, televizoare, spermă de taur, băuturi...

Trăiește: mai intens, mai lung, mai îmbelșugat!

▪

CONSORȚIUL BENINIA VREA... VREA... VREA!...

continuitate (33)

ȘI DUS A FOST

Ploaia se oprise în timp ce Donald dădea telefoanele, dar apa continua să șiroiască în rigole. Preț de o clipă, lungă cât o eternitate, ai fi putut crede că singurul lucru care se mai auzea pe lume era șuvoiul de apă intrat în canale.

În cele din urmă inspectoarea Totilung se hotărî să vorbească:

– Domnule Hogan, cred că sunteți așteptat într-o vizită la profesorul Sugaiguntung. Mi-a spus că v-a promis un interviu în exclusivitate.

– Așa e, răspunse Donald cu o voce care suna ca o poartă de fier ruginită în timp ce era deschisă. Ocupând încă jumătate din cabina telefonică, cu arma de gaz în mână, cu dispozitivul de transmitere atârnându-i pe umăr, aruncă o privire spre gura văii. Era blocată de un polițist cu arma în mână.

– Și un tur prin laboratorul său, condus chiar de el.

– Și asta e adevărat.

– Sunteți plin de contradicții, domnule Hogan. Oricare alt reporter și-ar fi dat și o mână pentru un asemenea privilegiu. Or, dumneavoastră n-ați luat legătura cu profesorul toată ziua. Mă întreb dacă aceia care v-au trimis aici vor mai fi la fel de satisfăcuți de dumneavoastră, ca azi dimineață.

Ochii strălucitori, iscoditori, negri ca stafidele dintr-o prăjitură, îl fixară. Spaima începu să pună stăpânire pe ființa lui Donald; simți cum sudoarea înghețată îi îmbiba hainele.

– Mi-am programat să-l vizitez pe profesor la el acasă în seara asta.

– Sperați să găsiți acolo tot ce v-ar interesa – animalele pentru experiment, însemnările lui, analizele computerizate, filme, instrumente?

În mod voit, Totilung abordase un ton neiertător.

– Dacă mă lași să-mi văd de treburile mele, voi fi încântat să nu te deranjez cu nimic de la ale tale, îi răspunse Donald încordat. După părerea mea interviul va urma după vizita la laborator, așa că...

– Ți-ai irosit șansa, îi spuse Totilung, ridicând din umeri. Am un mandat de arestare pe numele tău, pe motiv de molestare a unor persoane pașnice, și pentru distrugerea aparatului fotografic al doamnei Fatima Saud. Apoi îi zise în yatakangă colegului ei: Adu-mi cătușele și ține-ți arma la îndemână. Individul e un ucigaș profesionist.

Încordat, cu ochii pe Donald, polițistul scoase cătușele și se apropie de Totilung.

Mi s-a întins o cursă. Am fost păcălit. Am fost trimis pe un drum fără ieșire. Niciodată nu am vrut să fiu împins în acele colțuri unde trebuie să ucizi, sau să fii ucis. Aș da orice, orice, numai să mă întorc acolo unde eram înnebunit de plictiseală și banal.

Nu-și putea însă permite luxul să-și piardă vremea cu arestări și eventual să fie deportat. În noaptea asta trebuia să tragă lozul cel mare și să-l ducă acasă.

Se calmă inspirând adânc. Presupunând că Totilung îl căuta, în clipa în care cineva îi raportase că americanul suna stația satelit Engrelay de la această cabină, ea ar fi trebuit să vină direct aici. Strada, care se pierdea într-o uliță de la suburbie, nu permitea pătrunderea unei mașini a poliției. Șoferul ar fi trebuit să aștepte la capătul ei. Cu puțin noroc, nu ar fi avut de luptat decât cu Totilung și cu colegul ei.

Lăsă umerii să-i cadă în semn de resemnare, în vreme ce femeia luă cătușele și făcu un pas în direcția lui, asigurându-se că trupul ei nu acoperea arma polițistului, care venea în urmă, pregătit. Donald își întinse mâinile, ca și cum ar fi fost gata să i se pună cătușele, și acționă arma cu gaz. Nu spre Totilung, ci spre polițist.

Jetul ca de foc îl izbi în față, orbindu-i un ochi – apoi i se prelinse în gură chiar în clipa în care inspira, arzându-i plămânii și frângându-l din șale, în mijlocul unui acces violent de tuse convulsivă. Apăsă din reflex pe trăgaciul armei și din ea țâșni arcul electric care se înfipse într-un morman de gunoi la vreo zece pași distanță, cu un șuierat ascuțit. Donald nu-și mai pierdu timpul cu el. Acceleră mișcarea mâinii în care nu ținea arma și izbi cu pumnul bărbia cărnoasă a lui Totilung. Împiedicată de cătușe, inspectoarea nu reuși să mai pareze lovitura. O lovi iar în picior, sub genunchi, aruncă arma cu gaz și, în timp ce femeia se răsucea într-o parte, o prinse de braț și o trânti la pământ.

Femeia căzu pe spate cu mâinile desfăcute și gura larg deschisă pentru a țipa. Sări cu ambele picioare pe pântecele ei, scoțându-i tot aerul din plămâni. Celălalt polițist începuse să-și revină. Fără să-și fi recăpătat respirația normală și cu ochii plini de lacrimi, își agita arma de parcă i-ar fi fost teamă cumplită să nu tragă în propria lui șefă în loc de Donald.

Acesta făcu un salt și îl izbi pe polițist cu capul de zidul care mărginea stradela. Cascheta moale nu oferea nici o protecție. Omul urlă și lăsă arma să-i scape din mână.

Donald o prinse înainte de a fi căzut, apoi trase întâi în polițist, după aceea în Totilung, omorându-i.

E lucrul pe care știm cel mai bine să-l facem unui semen de-al nostru. Suntem minunați, desăvârșiți, unici.

Lucrând rapid, trase cele două trupuri unul lângă altul, cu mâinile lipicioase din cauza grăsimii ivite pe pielea întărită, semănând cu o fleică de porc bine rumenită de căldura arcurilor electrice. Și le șterse de porțiunea nearsă a vestonului polițistului și își desfăcu dispozitivul de transmisiune. Introduse o cutie de chibrituri în interiorul capacului, așa cum fusese învățat. Cu mâna pe butonul de control, făcu un efort să-și amintească poziția străzilor care îl înconjurau, și ajunse la concluzia că, dacă mașina poliției care o adusese pe Totilung se apropiase până la limita extremă, atunci trebuia să se afle pe aleea din dreapta. Față de acum câteva minute, zgomotul se intensificase. Siesta se terminase.

Răsuci butonul de control pe poziția finală, care nu mai era marcată, și o luă la fugă.

După ce ieși de pe alee și se întâlni cu alți trecători, se văzu nevoit să meargă cu un calm cât mai aparent. Își ținea mâna dreaptă în buzunarul hainei, pentru a masca umflătura făcută de armă. La vreo douăzeci de pași în spatele lui auzi un zgomot surd. Toți cei din jurul lui începură să se uite și să arate cu mâna. Făcu și el la fel ca ceilalți, de teamă ca indiferența lui să nu atragă atenția încă și mai mult decât pielea albă. Văzu cele două clădiri care se înălțau exact acolo unde se aflase el cu doar câteva minute mai devreme înclinându-se, învăluite într-un nor dens de praf și fum. Aerul se umpluse de țipete.

Curând, zgomotul țipetelor fu acoperit de scrâșnetul înnebunitor al caselor care se transformară într-un morman de moloz, acoperind cadavre.

Din acea clipă și până la apusul soarelui, timpul a fost tăiat în felii de imagini disparate, nu neapărat vizuale, ci psihice. Se văzu la colțul format de două ziduri, vomitând tot ce mâncase la hanul cu acoperiș de stuf, mirându-se cu detașare de felul în care stomacul lui modificase culoarea inițială a ceea ce mâncase. Apoi se văzu aplecat peste tejgheaua unuia dintre omniprezentele chioșcuri, certându-se cu proprietarul din cauza prețurilor, numai pentru că trecea pe acolo o mașină a poliției. Între imagini nu era însă nici o legătură. Exista un anumit moment la care trebuia să revină pentru a putea reintra în fluxul lumii normale, dar până atunci prefera să facă abstracție de tot ce îl înconjura.

Lăsarea întunericului atinse punctul pe care și-l programase singur. Tremurând din cauza slăbiciunii provocate de groază, repulsie și vomă, se îndreptă spre cartierul profesorului Sugaiguntung ca un om care merge prin vis.

La șapte și jumătate se afla doar la o stradă de casa profesorului și își revenise complet. La adăpostul câtorva tufe parfumate, care îl fereau de o mașină a poliției, își simți radarul interior răspunzând bine la evenimentele externe. Se reînvăța să-și lege gândurile între ele.

E multă forfotă acolo. Sunt sigur că n-au reușit încă să găsească trupul lui Totilung și al celuilalt sub dărâmături. Dar nu trebuie să fii un geniu ca să înțelegi ce s-a întâmplat.

Își pipăi arma din buzunar. Încărcătorul era aproape plin. Încercă să-și găsească liniștea spunându-și că fusese antrenat în vederea folosirii celor mai sofisticate arme, ceea ce făcea din el un învingător. Altă soluție nu avea. Singura lui scăpare era acțiunea.

Reacție, distracție, fracție – sunt mai puțin decât un om.

Se mișcă precaut. Doar după câțiva pași se văzu obligat să se arunce la rădăcina unui gard viu, pentru a nu fi văzut de un individ înarmat.

Mă așteaptă. Sugaiguntung o fi avut remușcări cu privire la confesiunile pe care mi le-a făcut, s-o fi răzgândit să mai evadeze din locul ăsta? Dar n-o să-l las. Nu mai am curajul s-o fac.

Îi mai trebui o jumătate de oră pentru a vedea cum erau plasate santinelele în dispozitiv. Pe lângă mașina poliției care patrula cu viteză foarte mică pe cele trei drumuri principale care asigurau accesul în zonă, mai erau șapte polițiști plasați în jurul grădinii pentagonale a lui Sugaiguntung, câte un om care supravegheau fiecare latură a perimetrului și doi paznici la poartă. Astfel, descoperi cu un sentiment de ușurare că viața își urma cursul ei normal. Auzi voci care proveneau de la un program TV, iar într-una din vilele vecine un grup de oameni păreau să facă repetiții pentru o operă tradițională, cântând cu glasuri înalte și forțate, acompaniați de gonguri.

Își dădu seama că erau șanse minime să fie descoperit de vreun vecin indiscret sau de gărzi.

Dimineața, când plecase de la hotel, își luase la el un tranchilizant pentru a-i calma reacțiile în caz de nevoie extremă. Îl înghiți, în timp ce se ruga ca stomacul să nu-l respingă înainte de a se fi dizolvat.

După ce calmantul își făcu efectul și nu se mai simți amenințat de clănțănitul dinților, se îndreptă spre copăcelul ornamental care se sprijinise de zidul grădinii lui Sugaiguntung și pe care îl văzuse de dimineață. Avea impresia că omul responsabil pentru acea porțiune a casei trecea întotdeauna pe sub el.

La următorul tur procedă în același fel; picioarele lui Donald i se înfășurară în jurul gâtului. Se lăsă apoi cu toată greutatea trupului peste adversar, pe care îl trânti cu fața în pământul muiat de ploaie. Individul se mai zbătu doar câteva secunde, după care cedă din cauza blocării căilor respiratorii.

Donald îi aruncă arma într-o băltoacă, unde se descărcă cu un sâsâit șerpesc în mijlocul unui nor de aburi, după care se cățără înapoi în copac. Aplecându-se peste ramura cea mai solidă care atârna deasupra zidului, reuși să-și facă vânt peste o tufă care îi amortiză zgomotul căderii. Din locul în care se afla ar fi putut fi văzut de la poartă, acolo unde cei doi paznici stăteau unul lângă altul, sub lumina unui felinar, dar ei se uitau în cu totul altă direcție.

Pe partea aceasta, toate ferestrele casei erau întunecate, cu excepția uneia singure, care era acoperită de jaluzele. Se apropie de ea, evitând ovalul luminos descris de lampa de deasupra ușii, și

strecură o privire înăuntru. Îl văzu pe Sugaiguntung stând de unul singur pe un scăunel în fața unei mese pe care se aflau farfurii și pahare goale, ceea ce dovedea că tocmai își terminase cina. Ușa camerei se deschise și intră femeia pe care o văzuse dimineața, întrebându-l pe profesor dacă poate să strângă masa.

Se strecură după cel mai apropiat colț al vilei, ajungând în felul acesta în partea opusă, profitând de tăcerea care mai învăluia încă locul, fiind sigur că nu va mai dura mult până când ceilalți polițiști vor observa absența colegului lor. În spatele casei existau două uși glisante din sticlă care asigurau accesul în grădină. Încercă să vadă ce era înăuntru, dar îi fu imposibil, pentru că totul era cufundat în întuneric. Făcu un pas și în aceeași clipă o lumină orbitoare îi străpunse ochii.

În prima clipă fu atât de uimit, încât nu reuși să mai facă nici o mișcare. Apoi, ochii lui chinuiți îi spuseră că omul care aprinsese lumina era chiar Sugaiguntung, că îl recunoscuse și venea să-i deschidă ușa.

Făcu un pas în spate, cu mâna lipită de armă. Spera nebunește ca ceea ce se întâmpla acolo să nu atragă atenția nimănui.

– Domnule Hogan! Ce faceți aici? exclamă Sugaiguntung.

– Doar m-ați invitat să vă fac o vizită, îi spuse Donald cu vocea uscată.

Primul moment al șocului fusese deja atenuat de calmantul pe care îl luase.

– Da, dar poliția vrea să vă aresteze, și...

– Știu, am bruscat pe cineva care avea un aparat de fotografiat, azi dimineață, și Totilung, care abia așteaptă să mă expulzeze, se folosește de acest lucru ca de un pretext. Și chiar va avea posibilitatea s-o facă dacă nu stingeți lumina!

– Intrați, murmură Sugaiguntung, făcându-i loc. În toată casa nu-i nimeni afară de mejaneră, care e cam surdă.

Donald își făcu loc pe lângă el. Sugaiguntung închise ușa și trase jaluzelele, oprind astfel accesul eventualelor priviri curioase spre interior.

– Domnule profesor, mai doriți și acum ceea ce mi-ați spus ieri?

Nerăbdător să primească răspunsul, Donald își ținea mâna pe armă.

Chipul lui Sugaiguntung rămase impasibil.

– Mai vreți să evadați de aici, unde sunteți folosit doar ca o unealtă politică? mitralie Donald cuvintele. V-am spus că v-aș putea oferi șansa scăpării de aici. Mi-aș da și viața pentru așa ceva. Ei?

– Toată ziua nu m-am gândit decât la acest lucru, răspunse Sugaiguntung după un timp. Cred – da, așa cred – că ar fi un vis care s-ar transforma în realitate.

De afară se auzi o împușcătură și ropot de pași. Pe neașteptate, Donald se simți moale ca o cârpă.

– Slavă Domnului. Atunci va trebui să faceți așa cum vă spun. Chiar acum. S-ar putea ca deja să fie prea târziu, deși sper că nu.

Sugaiguntung alerga pe aleea care ducea spre poarta din spatele vilei, acolo unde nu se afla nimeni, însoțit de Donald care evita orice zgomot. O santinelă îi văzu și ridică lanterna.

– Repede, gâfâi Sugaiguntung. Sergentul dumitale te cheamă la el! Apoi arătă în stânga. Cineva l-a omorât pe omul care făcea de pază acolo!

Polițistul se uită în direcția arătată. Văzu lanterne agitându-și fasciculele de lumină și auzi un glas lătrând un ordin. Îl crezu pe Sugaiguntung și se îndreptă în fugă spre locul indicat.

În clipa în care omul dispăru după colț, Donald deschise poarta, împingându-l pe profesor afară. Dădură într-o rețea de poteci șerpuitoare pe care Donald fusese în recunoaștere de dimineață. Spre dreapta, la capătul terenului ușor în pantă, licărea marea.

Dacă nenorocitul ăla de Halal m-a lăsat baltă, ce mă fac?

Era însă prea devreme să se gândească la lucruri atât de cumplite. Îl împinse pe Sugaiguntung până la limita la care avea curajul să-l forțeze, încercând să surprindă peste propriu-i gâfâit zgomotele care ar fi putut trăda urmărirea. Până în momentul când ajunseră la capătul potecii, intrând într-una din liniștitele străzi rezidențiale, nu se auzi nimic deosebit. Acum trebuia să meargă cât mai calm, traversând doar când era cazul, pentru a nu fi recunoscuți de vreun eventual plimbăreț.

După un timp care i se păru interminabil, găsiră un taxi staționat la o intersecție și îi făcură semn. Coborâră într-o zonă de pe țărmul mării frecventată de turiști, unde se aflau câteva restaurante specializate în pește la grătar și cântece populare yatakange. Amestecându-se prin mulțime, dar profitând de toate copertinele, panourile publicitare și colțurile, Donald făcea tot ce-i stătea în putință pentru a evita să se expună privirii curioșilor. În felul acesta îl conduse pe profesor la o fâșie de țărm unde, în cursul zilei, se aflau treizeci sau patruzeci de bărci pescărești.

Când ajunse în dreptul ultimului grup de bărci își simți inima cât un purice. Aproape că leșină din pricina ușurării pe care o resimți văzând – conform celor spuse de Halal – că deși multe dintre ambarcații fuseseră deja lansate la apă, plutind în direcția făpturii mătăhăloase a Străbunului Loa care se profila amenințător în zare, o parte din bărci rămăseseră la mal, iar echipajele erau adunate într-una din ele, râzând tare, trecându-și sticla cu arrack și fumând.

– Un om a aranjat ca una din bărcile astea să traverseze strâmtoarea, îi explică Donald lui Sugaiguntung în șoaptă. Așteptați-mă aici. Mă duc să-l caut.

Sugaiguntung dădu aprobator din cap. Fața îi era ca o mască, lipsită de orice emoție, ca și cum n-ar fi avut încă timp să se gândească la implicațiile acțiunii lui. Faptul că trebuia să-l lase singur acolo îl îngrijora pe Donald, dar nu avea de ales. Figura lui era prea cunoscută pentru a se arăta tuturor celor adunați acolo.

Halal îi spusese că va face în așa fel încât barca pe care i-o destinase să aibă legat un felinar albastru de catarg, în semn de recunoaștere. Donald descoperi uimit că nici una dintre bărci nu avea un asemenea felinar. Și totuși, una avea o lumină pe catarg, chiar dacă nu era albastră. Cuprins de disperare, încercă să se încurajeze, spunându-și că, în fond, culoarea nu avea nici o importanță – nu reușiseră să găsească un felinar de culoare albastră.

Trei oameni pregăteau barca pentru lansare, înfășurând năvoadele sub băncile de la prora, astfel încât, în clipa când vor fi aruncate peste bord, să se scufunde imediat.

Mizând totul pe noroc sau hazard, Donald îl strigă pe cel care părea să fie skipperul.

– Îl caut pe un tip din Pakistan, Zulfikar Halal!

Dacă nenorocitul ăsta de poponar laș m-a făcut, îl... Dar altă posibilitate nu aveam. O să fiu arestat sau executat.

Skipperul își lăsă treaba și întoarse capul. Îl privi îndelung. Apoi luă o lanternă și îndreptă fasciculul spre Donald.

– Tu ești americanul, Hogan? îl întrebă el.

În prima clipă, Donald nu pricepu întrebarea – numele îi fusese pronunțat cu o accentuată inflexiune yatakangă. Apoi i se păru că lumea a început să se învârtească. Temându-se că poliția s-ar fi putut ivi în fiecare clipă, făcu un salt în spate cu arma în mână.

– Nu e nevoie de așa ceva, îi spuse skipperul pe un ton tăios și începu să râdă. Eu te cunosc. Știu și unde vrei să mergi. La Jogajong. Are mulți adepți printre noi, pescarii. Astăzi a circulat știrea că trebuie să te ajutăm dacă vei veni la noi. Hai, urcă-te.

context (24)

O MOSTRĂ DIN LISTINGUL CONSOLEI DE COMANDĂ A LUI SHALMANESER

PROGRAMUL RESPINS
Op: Motivul respingerii<CR>

ANOMALII ÎN DATELE DE BAZĂ

Op: Definește, specifică<CR>

DATELE DIN URMĂTOARELE CATEGORII NU SUNT ACCEPTABILE: ISTORIE COMERȚ INTERACȚIUNE SOCIALĂ CULTURĂ

Op: acceptă datele așa cum sunt<CR>
COMANDĂ NECUNOSCUTĂ ȘI NEEXECUTABILĂ

continuitate (34)

LOCUL UNDE CREDINȚA TRĂIEȘTE ÎNTR-O CINSTITĂ ÎNDOIALĂ

Norman ar fi trebuit să participe la marea ceremonie oficială, când Ram Ibusa avea să semneze contractele cu Beninia Consortium, la conferința de presă care urma și apoi la banchetul care încheia seara. În loc de toate acestea, îi remise lui Ibusa invitația trimisă de secția de protocol de la GT și dispăru.

Văzuse, auzise și înțelesese prea multe. În ciuda veștii îmbucurătoare legată de piață, unde acțiunile GT își reveniseră la nivelul pe care-l avuseseră înainte de moartea fondatoarei companiei, și păreau că vor crește în continuare; în ciuda veseliei forțate, a comunicatelor de presă puțin cam exaltate și a difuzoarelor care reluau mereu „Tema Beninia", nu putea să suporte atmosfera din Turnul GT. Erau atât de multe figuri cenușii, atât de multe măști strălucitoare cădeau când proprietarii lor se credeau neobservați.

Atmosfera trebuie să fi semănat cu aceea din tabăra evreilor când Iehova a refuzat, dintr-un motiv tainic, să-l nimicească printr-un miracol pe marele preot Dagon.

Și Norman aprecie că, de fapt, nu era vorba de o comparație, ci de modul cel mai exact de a defini ce se întâmpla acolo. Atoateștiutorul Shalmaneser le făcuse bucata credincioșilor lui discipoli, care credeau cam cu jumătate din mintea lor că s-ar fi putut să fie vorba de greșeala lor, și nu a computerului.

Le-aș da dracului de computere pentru o singură șmecherie de-a lui Shaitan. Tocmai acum și-a găsit Shalmaneser să mi-o facă, acum, când viața și speranțele mele țin numai de raționamentul lui!

Își cumpără un pachet de Bay Gold și plecă acasă.

Cheia Watch-&-Ward pătrunse în broască. Ușa se deschise, dezvăluindu-i interiorul apartamentului, un interior în care nu se mai făcuse curat, în care o parte din mobile își modificaseră locul inițial, cu barul împresurat de sticle care nu fuseseră duse la container, dar care altfel nu suferise modificări substanțiale.

La început crezu că nu era nimeni acolo. Se uită în dormitorul lui și văzu că așternutul era șifonat, dar asta fiindcă cineva se trântise pe el, nu pentru că s-ar fi dormit în pat. Ridică din umeri și își aprinse o marijuana, după care reveni în sufragerie.

Auzi un sforăit înfundat.

Se duse la camera lui Donald și deschise brusc ușa. Chad Mulligan ocupase tot patul și dormea tun, cu barba și părul vâlvoi, gol pușcă, excepție făcând picioarele încălțate.

Era cu puțin trecut de patru papa-mama. Cum dracu de dormea omul ăsta la o asemenea oră?

– Chad? spuse el. Apoi repetă, de data asta ceva mai tare: Chad!

– Ce?... Ochii i se deschiseră, dar îi închise imediat la loc. Apoi îi deschise iar și rămase așa, holbându-se.

– Norman? Drăcia dracului. Nu mă așteptam să te mai întorci în New York! Uf – cât e ceasul?

– Trecut de patru.

Chad făcu un efort pentru a-și trece picioarele dincolo de marginea patului, în timp ce-și freca ochii cu pumnii strânși, încercând să-și înăbușe un căscat uriaș.

– Uuuu-ha! Scuză-mă, Norman – uau! Bun venit acasă. Scuză-mă, dar nu voi putea să-ți țin cea mai bună companie până când nu fac un duș.

– De când ți-ai luat obiceiul să dormi în toiul zilei?

Chad reuși să se ridice, dar continuă mișcarea până ce se săltă în vârful picioarelor, aruncându-și ambele mâini în față pentru a-și dezmorți mușchii înțepeniți. În cele din urmă răspunse:

– Nu e un obicei. Numai că azi noapte m-am gândit și m-am tot gândit, și iar m-am mai gândit și n-am reușit să dorm deloc, așa că dimineața m-am făcut cui și asta e.

– Și la ce te-ai gândit? Nu știai că în pernă e un inductor? Ai fi adormit pe loc.

– Chestiile astea mă fac să visez, îi spuse Chad. Băutura nu.

Norman ridică din umeri. Nici asupra lui și nici a lui Donald inductorul de somn nu avea un asemenea efect, dar își aminti că una sau două shigi care dormiseră în apartament se plânseseră de același lucru – riscul coșmarurilor.

– Atunci du-te și fă-ți dușul, zise el. Dar să nu dureze prea mult. Avem ceva de discutat.

Dintr-o dată îi veni o idee, care s-ar fi putut dovedi, de fapt, o speranță deșartă; dar orice șansă, oricât de firavă ar fi fost, merita încercată în actuala criză.

– Sigur, spuse Chad. Atunci te rog să-mi faci o favoare – trimite după niște cafea.

Cinci minute mai târziu, îmbrăcat, cu părul și barba încă ude, dar pieptănate, Chad își luă ceașca de cafea și se așeză în fotoliul lui Donald, îndreptându-se cu fața spre Norman, care se tolănise, la rându-i, în fotoliul lui preferat.

– Te invidiez pentru fotoliul ăla Hille, începu Chad, absent. E cam singurul lucru de aici pentru care te invidiez, ca să fiu sincer. E tare comod. Și ai toată siguranța că va rămâne ce e și că nu se va transforma într-o expoziție cu vederi din toată lumea... Okay. Atunci dă-i drumul.

– Chad, ești considerat, de departe, cel mai profund analist social din câți mai trăiesc.

– Căcat, sunt considerat un nenorocit de bețiv. Am ajuns în acel punct unde mă îmbăt prea repede ca să mai am chef să ies după o shigi, și mie *îmi plac* femeile.

Înghiți toată cafeaua dintr-o sorbitură și își șterse mustața cu dosul mâinii.

– Vreau să te angajez, îi spuse Norman scurt.

– Să mă angajezi? Probabil că ai căpiat. Pe de o parte sunt prea bogat ca să mai am nevoie să muncesc. Cred că aș putea să mă termin de două ori mai repede față de cum aș putea să-mi termin banii. Chiar dacă aș ajunge să mă mărginesc cu doar cincizeci la sută din cât am și ideea de muncă tot m-ar da peste cap. Pe de altă parte, nu mai pot convinge pe nimeni să mă asculte, așa că ce rost mai are să muncesc? Cred că m-ai înțeles. Bea ceva – nu, mai bine ia o

mahoarcă. Hai cu mine să agățăm niște shigi, după care vom sărbători întoarcerea ta. Mai e ceva?

– Am mână liberă în ce privește proiectul Beninia. Vreau să te angajez cu salariul pe care îl vei fixa tu.

– Dar pentru ce?

Uimirea lui Chad părea autentică.Norman ezită.

– Păi – doar l-ai auzit pe Elihu înălțând imnuri de slavă Beniniei, nu-i așa?

– Erai și tu acolo. Suna ca și cum ar fi avut o linie directă cu Paradisul.

– Chiar crezi că sunt genul de codder ușor de convins?

– Vrei să spui că ești un caz dificil? Hm. Cam așa ți-ar plăcea să pari. Și acum pentru ce te pregătești? Să dublezi postul lui Elihu la Public Relations?

– Exact. Chad, aia e o țară care își vede neabătută și liniștită de treburile ei în mijlocul unui haos de nedescris. Au mai fost și altele, dar în final au trebuit să plătească tribut greu intervențiilor străine – Nepal, Tahiti, Samoa – și treptat au fost reduse la statutul de Jettex Cursion.

– La ce altceva te-ai fi așteptat? Că doar de-aia le tot spun oamenilor că facem parte dintr-o specie cu apucături groaznice, neadaptată pentru a supraviețui. Apoi adăugă fără nici o legătură: Ai primit scrisoarea pe care ți-am trimis-o?

– Sigur că da. Nu ți-am răspuns pentru că am fost mult prea ocupat. Și acum te rog să mă *asculți*. Cu sau fără intervenții din afară, în Beninia nu s-a mai comis nici o crimă de vreo cincizeci de ani. În tot timpul ăsta nu au avut nici măcar un singur anarhist. Vorbesc o limbă în care poți spune că un om și-a ieșit din fire doar dacă vrei să zici prin asta că a înnebunit pentru o anumită perioadă de timp. Mii de Inoko și Kpala au trecut granița ca refugiați doar cu o generație în urmă, și cu toate astea nu au existat niciodată tulburări interetnice. Președintele conduce toată chestia asta – o populație de un milion care se ocupă cu afaceri conform standardelor moderne, dar, dacă stai să-i numeri, îți vor ieși mult mai mulți. Președintele îi conduce ca pe o familie, nu ca pe o națiune. E clar? Nu prea știu cum să-ți explic care ar fi diferența, dar am văzut cum funcționează.

Se apropiase de sfârșitul prelegerii. Expresia lui Chad, atât cât se putea vedea deasupra bărbii și mustății, trăda concentrarea.

– O familie mare și fericită, hm? Okay, și ce vrei să fac eu în toată chestia asta? Din cât mi-am dat seama, se descurcă de minune și singuri.

– N-ai prins nici un buletin de știri care a difuzat necesitățile pentru proiectul Beninia? Am avut ocazia să ascult un astfel de bu-

letin transmis de Engrelay Satelserv, din care se putea deduce că există pericolul ca Dahomalia și URNG să se bată pe mormântul lui Obomi.

– Am auzit știrea. A urmat după cea privitoare la amicul Donald.

Urmă o clipă când pe fața lui Norman se citi cea mai autentică uimire.

– Ce e cu Donald? întrebă el în cele din urmă.

– Au pomenit despre el în același buletin în care a fost vorba și despre Beninia!

– Nu cred că am prins tot buletinul, doar partea care conținea răspunsul pentru GT... Ce a făcut?

– Au spus doar că i-a salvat viața lui Sugaiguntung, care a fost amenințat de un anarhist. Asta a fost tot. L-a omorât cu mâinile goale.

– *Donald?* Chad, nu cumva ai început să visezi? Donald n-ar fi putut nici într-o mie de ani...

– Toți oamenii sunt niște fiare sălbatice care nu s-au adaptat să hălăduiască libere prin lume. Chad se ridică și se apropie de bar. Mai iau un pahar ca să mă dreg.

Norman își scutură capul, uimit. Donald? În luptă cu un anarhist? Totul i se părea atât de fantastic, încât refuză să se mai gândească la cele spuse de Chad și reveni la ideea de dinainte.

– Chad, am de gând să te bat la cap până o s-o iei razna, ai înțeles?

– Să merg în Beninia? Chad își turnă o porție generoasă de vodcă, după care începu să-și pregătească singur un cocteil, ca și cum n-ar fi avut încredere în shakerul cu program. Pentru ce? Dacă ai nevooie de un consilier în probleme sociale, du-te și caută-ți omul pregătit pentru așa ceva. Ce știu eu despre Africa de Vest? Doar ce am văzut și citit pe ecran. Mai bine ți-ai angaja niște specialiști.

– *Am* specialiști. Eu te vreau pe T-I-N-E.

– Ca să fac ceea ce tu crezi că ei nu pot?

– Să întoarcem Beninia cu fundul în sus și să-i scuturăm buzunarele.

Chad gustă băutura cu un aer critic și mai adăugă niște angostura.

– Uh-uh, Norman. Dacă m-ai lăsa să putrezesc liniștit în groapă, ai fi un codder cât se poate de drăguț. Și îți promit că-mi voi mângâia ființa mea prematur îmbătrânită cu gândul că undeva, pe fața asta atât de murdară a Mamei Pământ, există un loc unde oamenii nu se omoară între ei, unde nu sunt apucați de amoc și în general se

comportă așa cum ar trebui să se comporte toți oamenii de treabă. Nu vreau să mă duc acolo pentru că în adâncul sufletului meu mă îndoiesc că ar exista un asemenea loc.

– Ca și Shalmaneser, spuse Norman.

– Cum?

– Shalmaneser a respins toate încercările pe care le-am făcut de a integra datele despre Beninia în conștiința lui despre lumea reală. Declară că nu acceptă ce-i oferim în legătură cu istoria țării, comerțul ei, cultura sau structura socială. Susține că s-au strecurat erori în toate datele noastre și de aceea le respinge.

– Nu-l puteți programa în așa fel încât să accepte datele?

– Dacă refuză, nu-l mai poți programa să le ia în calcul, tot așa cum nu poți lansa premisa că obiectele cad în sus. Pur și simplu înnebunim, Chad. La baza întregului proiect Beninia a stat posibilitatea noastră de a procesa fiecare pas prin intermediul lui Shalmaneser – nu numai hardware-ul, ci și programele educaționale, eventualele crize diplomatice, întreaga economie a țării, de la forma macroeconomică până la calculul banilor de buzunar ai urmașilor, pentru cel puțin cincizeci de ani. Și el îi tot dă zor cu anomaliile, despre care eu știu chiar de la fața locului că nu există!

Chad se holbă la el. După o scurtă pauză, începu să chicotească.

– Ba poți fi convins că există, spuse el. Abia mi-ai vorbit de ele. Nu te-ai prins, hm? Norman, cred că ești victima unor tulburări cerebrale. Okay – ai câștigat – să nu se zică vreodată despre mine că mi-aș fi lăsat prietenii baltă când le crăpa buza. Acum așteaptă până termin de băut și mergem împreună să-i facem o vizită lui Shalmaneser.

Fără să-și fi revenit încă din uluială, convins din atitudinea lui Chad că pentru el devenise evidentă o soluție, Norman era pe punctul de a-i răspunde, când sună telefonul. Se răsuci cu fotoliul și ajunse la aparat.

Pe ecranul aparatului apăru chipul răvășit al lui Rex Foster-Stern.

– Norman! explodă el. Ce dracu faci acolo? Prosper a înnebunit de spaimă din cauza ta – și când n-am mai reușit să te găsim pentru conferința de presă, a leșinat definitiv!

– Totul e în ordine, spuse Norman. Transmite-i că am reușit să angajez un consilier special.

Se uită la Chad, care ridică din umeri și își întinse mâna în care nu ținea paharul.

– Drăcia dracului, nu ți-ai putut găsi un moment mai favorabil pentru angajări? îi ceru socoteală Rex. Și cine e consilierul ăsta?

– Chad Mulligan. Merg chiar acum cu el să avem o discuție cu Shalmaneser. Chiar te rog să-l pregătești pentru o înregistrare vocală, cam într-o jumătate de oră.

– Într-o jumătate de oră? Norman, trebuie să fii...

– O jumătate de oră, repetă Norman cu fermitate în glas și închise telefonul.

– Știi ceva? făcu Chad. Ar putea fi interesant. M-am gândit de multe ori că ar trebui să fac cunoștință cu Shal.

urmărind detaliile (24)

NICI UN MOTIV, SCOP SAU JUSTIFICARE

Sergentul îl ținu pe Lindt Gerald S. Pvt 019 262 587 355 la urmă și îi înmână încruntat pașaportul.

– Sper că afară te vei comporta mai bine decât înăuntru, Lindt!

– Da, domnule sergent, răspunse Gerry absent, în ciuda faptului că își redobândise hainele civile, cu ochii fixați într-un punct aflat undeva deasupra umărului sergentului. Pierduse vreo trei kilograme în timpul perioadei de instrucție și trebuia să strângă bine cureaua pantalonilor.

– Nu mă surprinde, spuse sergentul disprețuitor. Ești un laș în adevăratul sens al cuvântului, nu-i așa?

– Da, domnule sergent.

– Cel puțin ai învățat ceva în toată armata asta? Să nu crezi că-i o binecuvântare eternă. Până când îți vei fi terminat stagiul, îți vom scoate inima aia din piept și-i vom da o altă croială. În regulă, dispari de-aici.

– Permiteți să mă retrag, domnule sergent?

– Rupeți rândurile!

Era după o săptămână de permisie la Ellay. Ultima dată fusese la bulău, pe țambal, timp de treizeci și șase de ore. Deja începuse să deprindă tehnica: orice recrut care-și „uda cizmele", conform expresiei la modă, era scos imediat la raport și văzut ca un țap ispășitor. Îi scutea pe subofițeri de a mai găsi ei înșiși un asemenea exemplar conform standardelor lor. Restul grupei trebuia să asiste la tratamentul aplicat și să se cutremure până-n bocanci de ceea ce vedea, ca să-și bage mințile-n cap.

Se descurcase mai bine decât cei mai mulți la toate seriile de instrucție, fiind mai inteligent decât marea lor majoritate și având o

condiție fizică mai bună. Recruții din grupa lui erau oameni de culoare din țări cu o economie înapoiată, așa că nu aveau nici fondurile, nici imaginația necesare pentru a se sustrage sarcinilor impuse. Mai erau și câțiva albi de prin aceleași state; fuseseră înșfăcați și câțiva portoricani, prin intermediul computerelor. În spatele experienței prin care a fost obligat să treacă, își imagină el, s-ar putea să fie vorba de un ordin extrem de imperativ, având drept scop încurajarea camarazilor săi: luați-l pe tipul ăla înalt, arătos, cu ochi albaștri și blond, și dați cu el de pământ, pentru că nu poate acuza pe nimeni de discriminare.

Era singurul blond din toată grupa.

Faptul de a fi fost mai bun ca alții nu l-a scutit de un tratament și mai rău.

Teză, antiteză, sinteză.

Alături de ceilalți, s-a îmbarcat pe nava pe pernă de aer, patrulând între Boat Camp și țărmul continental. Liberarea nu i-a provocat nici o bucurie. De fapt nimic nu-i mai provoca nici o bucurie, cu excepția faptului de a nu se lăsa antrenat în cine știe ce porcării. Dar pentru că risca să sară în ochi, preferă să stea în sala de odihnă a companiei și să scrie acasă.

În punctul unde vehiculul pe pernă de aer urca toboganul de beton, intrând pe șosea, cineva reușise să întindă între doi stâlpi un cablu simplu, monofilament, produs de GT. Șoferul era tare grăbit – mai avea de făcut încă șapte curse – și lovi cablul cu aproape patruzeci de mile pe oră.Sârma tăie cabina, distrugând legăturile intercristaline și nu mai puțin rezistentele suduri moleculare, fără să lase vreun semn pe metal sau plastic, dar acestea s-au refăcut instantaneu pe baza principiului Johanssen înainte ca aerul să fi pătruns pe suprafața de rupere, anulând astfel calitățile lor adezive naturale.

Chiar în același timp, din întâmplare, Gerry Lindt se întorsese spre cineva care-i pusese o întrebare. Forța de răsucire fusese suficient de puternică pentru a opune rezistență cablului în momentul când acesta îi atingea gâtul. Era mai bine așa: altfel ar fi rămas poate paralizat de la gât în jos din cauza traumatismului pe care l-ar fi produs măduvei spinării. Dar ultima imagine cumplită a propriului său trunchi, surprinsă în timp ce ochii i se rostogoleau o dată cu capul pe podeaua vehiculului, era mai apropiată de chinurile eterne ale iadului decât orice încercare la care l-ar fi supus sergenții lui.

Cu siguranță că era vorba de atentatul unor partizani, și nu de un sabotaj întâmplător. S-a organizat imediat o mare razie printre cei

suspectați de acțiuni de sabotaj și, din cei două sute și ceva de arestați, nu au reușit să găsească decât patru în solda chinezilor.

Un fapt care nu l-a prea încălzit pe Gerry Lindt.

continuitate (35)

ÎN AȘTEPTAREA COLECTĂRII

Donald trăi un moment de groază când, după ce îl aduse pe Sugaiguntung la barcă, se temu că omul de știință ar putea să revină asupra deciziei lui. Erau doar atâtea lucruri pe care nu le știa în legătură cu acest individ, a cărui viață i-o deturnase pe a lui ca și cum ar fi fost purtătorul voinței divine. Dacă îi era frică de mare? Sau dacă suferea de claustrofobie, și atunci nu ar mai fi putut fi ascuns în bârlogul lui Jogajong?

Dar motivele ezitării lui Sugaiguntung deveniră clare după ce acesta vorbi.

– Ai spus... Jogajong?

– Exact, răspunse prompt Donald. În cine altcineva din toată țara asta aș fi putut avea încredere să vă pună la adăpost de autoritățile de aici?

– Nu... nu mi-am dat seama. Sugaiguntung își umezi buzele. N-am prea avut de-a face cu situații de genul ăsta. Totul mi se pare atât de ciudat, un adevărat șoc... Căpitane!

Skipperul îl privi cu atenție.

– Chiar ai încredere în omul acela?

Doamne, acum vom începe și o dezbatere pe teme de politică! Donald își ciuli urechile, încercând să prindă zumzetul vreunui elicopter al poliției, sau al motorului unei bărci a patrulei militare.

– Da, domule, spuse skipperul.

– De ce?

– Priviți-mă, domnule, pe mine și pe prietenii mei îmbrăcați cu zdrențele astea. Uitați-vă și la barca asta, care are nevoie de altă vopsea și de un motor nou. Mareșalul Solukarta spune despre noi, pescarii, că suntem temelia națiunii noastre, pentru că noi aducem hrana prețioasă care ne ține sănătoși și ne îmbunătățește mintea. Apoi fixează prețul unui coș de pește la douăzeci de talas – și când ne plângem, zice că suntem trădători. Nu mi se dă voie să-mi părăsesc postul ăsta de aici și să încerc să-mi găsesc o slujbă cu un salariu mai mare pe uscat. Salvați-vă de aici, domnule – sunteți doctorul Sugaiguntung, nu-i așa? – pentru că țara asta nu are nevoie de copii

mai buni, ci de adulți mai buni, care să fie în stare să-și crească așa cum se cuvine copiii.

Sugaiguntung ridică din umeri și se apropie de barcă. Căută ceva care să-l ajute să se urce la bord, dar nu exista nici o scară. Donald mai aruncă o privire încordată în spate, apoi își lăsă arma și îl ajută pe skipper să-l suie pe Sugaiguntung pe punte.

– Va trebui să vă ascundeți în magazia pentru pește, le spuse skipperul. Pute și e beznă, dar în mod sigur că patrulele ne vor opri cel puțin o dată dacă ne apropiem de țărmul de vizavi. Vom fi obligați să ne deplasăm foarte încet și magazia va trebui să aibă foarte mult de pește ca să-i putem păcăli.

Pe când ceilalți doi membri ai echipajului aduceau prelate în care să-i înfășoare pentru a le proteja hainele, Donald își spuse că magazia ar fi trebuit umplută cu pește înaintea începerii operațiunii propriu-zise. Li se spuse să stea în capătul cel mai îndepărtat al magaziei, unde exista o gură de aerisire care le va asigura aer proaspăt. Apoi fură lăsați singuri în timp ce barca era lansată la apă. În scurt timp, tot corpul ambarcațiunii vibra sub pulsația motorului.

În bezna diluată doar de o pată cenușie provenită de la felinarul din vârful catargului, a cărui lumină se strecura printre barele fixate la gura de aerisire, Sugaiguntung oftă amar.

– Nu vă faceți griji, spuse Donald, care nu reuși să evite accentul de disperare din tonul său.

– Domnule Hogan, nu știu dacă am făcut chiar ceea ce ar fi trebuit să facem. Poate... poate că am acceptat vechiul obicei în loc să fi fost eu cel care să fi hotărât.

– Nu înțeleg. Își aminti de fragmentele pe teme de antropologie pe care le citise cu ani în urmă. Ba, da, cred că încep să-mi dau seama despre ce e vorba. Vă referiți la vechiul dicton potrivit căruia cine a salvat o viață se poate considera proprietarul ei.

– Asta am învățat pe când eram copil, și noi, cei de azi, continuăm să ne supunem acestei pretenții iraționale. N-am mai fost niciodată atât de aproape de moarte – cu o singură excepție, când am contractat un virus. Și asta mi s-a întâmplat în copilărie. Cel în cauză trebuie să-și răscumpere dreptul libertății de voință făcând ceva la – oh! – la porunca salvatorului său, nu-i așa?

– Da, totul a fost spus într-o engleză cât se poate de corectă. Puțin cam demodată, dar o engleză corectă, îi răspunse Donald absent.

Tocmai surprinsese zgomotul produs de năvoadele aruncate în apă. În orice minut putea începe încărcarea magaziei, și acțiunea

urma să se repete cine știe de câte ori până când se vor putea îndrepta spre celălalt mal.

Sugaiguntung continuă ca o placă:

– Ca om de știință știu foarte bine că arderea unui con de tămâie pentru îmbunarea unui vulcan nu poate avea nici un rezultat, deși, când soția mea a ars unul pentru Străbunul Loa, mirosul din casă m-a ajutat să mă simt într-un fel mai bine. Înțelegi?

Donald se gândi la Norman, care trimisese lista lui de înaintași Biroului de Cercetări Genealogice, și râse amar.

– Cred că da, admise el.

– Numai că vezi, eu m-am gândit mai departe: prin ce aș fi rămas eu în memoria celorlalți dacă anarhistul m-ar fi ucis? Nu prin lucrurile de care sunt cel mai mândru, arborii mei de cauciuc și bacteria pe care am creat-o pentru a corespunde cât mai bine nevoilor umane. Aș fi rămas în amintirea celorlalți pentru ceva ce eu însumi nu am promis, ceva ce eu însumi nu aș fi fost în stare să fac! Astfel că ar fi ajuns să gândească despre mine ca despre un impostor, nu-i așa? Tonul îi devenise rugător, ca și cum căuta cu disperare o justificare pentru hotărârea lui.

– Sigur că da, se arătă Donald de acord. Și așa ar fi fost și normal.

– Ba nu, în mod sigur că nu ar fi fost normal, repetă Sugaiguntung cuvintele, cu un fel de plăcere deosebită. Nimeni nu are dreptul să fure reputația altuia pentru a se folosi de ea în scopul construirii propriei lui celebrități. Asta e cât se poate de clar. În fine, am ocazia să spun adevărul.

– Veți avea la dispoziție toate cele necesare.

Chepengul se deschise cu o mișcare bruscă și năvoadele își trimiseră înăuntru prima încărcătură condamnată să moară într-un mediu care îi era străin. Urmară altele și altele, până când se treziră în mijlocul unei grămezi colcăitoare i-ar fi ocrotit și de ochii cei mai curioși.

Ceea ce îi întorcea lui Donald stomacul pe dos era zgomotul pe care îl făceau peștii când mureau.

Lumea se reduse treptat la un nicăieri plin de întuneric și duhoare.

Era pe punctul de a adormi, somnul fiind singura evadare posibilă din carcera în care fusese închis, când skipperul îl chemă aproape în șoaptă de deasupra chepengului.

– Domnule Hogan! Am fost norocoși. Șalupa care patrulează în zonă a luat o direcție opusă, așa că o putem urmări după luminile de poziție. Să fiți gata ca să vă putem lăsa cât mai rapid la țărm!

Înțepenit, Donald își croi drum prin masa lunecoasă de pești ai căror solzi se agățau de el, lăsându-i pete fosforescente pe haine, aidoma unei fantome yatakange dintr-un templu. După ce reuși să se salte prin chepeng – pe bâjbâite, pentru că skipperul stinsese felinarul de pe catarg – se întoarse și îl ajută și pe Sugaiguntung să iasă de acolo. Șiroind de apa lăsată de peștii care fuseseră aruncați în magazie, rămaseră pe punte tremurând de frig.

– Am lansat un semnal santinelelor de pe țărm și care sunt ascunse între copaci, șopti skipperul. Știu că suntem pașnici și nu vor deschide focul.

– Ce face echipajul? întrebă Donald, observându-i pe ceilalți doi aplecându-se peste prora și bâjbâind pe întuneric.

– Pe fundul mării e un cablu, îi răspunse skipperul. Nu vrem să facem nici un zgomot cu motoarele, pe care le-am oprit, iar vântul e prea slab ca să ne împingă... Ah!

Un plescăit înfundat le arătă că un marinar recuperase cablul. Îi atașară o ancoră, apoi, încordându-și mușchii, începură să tragă barca spre țărm. Cerul era acoperit cu nori grei, dar chiar și așa Donald fu în stare să facă diferența între văzduhul negru și pământul negru. Câteva luminițe licăreau palid pe versantul din stânga al Străbunului Loa.

Barca se zgudui și Sugaiguntung îl prinse de braț, gata să cadă.

– Repede, săriți pe țărm! spuse skipperul agitat. Am văzut luminile de la șalupa patrulei, ceea ce înseamnă că vine spre noi.

Lui Donald îi era imposibil să deosebească nenumărații licurici ai ambarcațiilor care împânzeau strâmtoarea și nu avea chef să discute în contradictoriu cu un expert.

– Ce-ai să le răspunzi dacă te întreabă de ce-ai venit aici? întrebă el.

– O să spunem că am vrut să scăpăm de peștele *latah*.

– Asta ce mai e?

– E otrăvitor. Are ghimpi care pot provoca nebunia. Nu vor avea curajul să se ducă pe țărm și să-l caute pe întuneric, pentru că peștele ăsta e periculos și după ce a murit. Skipperul îl prinse de umăr, împingându-l înainte. Mișcă-te repede – dacă vin aici și intră în vorbă cu noi, se vor mira că ne-a trebuit atâta timp să aruncăm un peștișor în boscheți!

Donald sări pe uscat în direcția opusă bărcii de patrulare, așa cum îl sfătuise skipperul. Se întoarse cu picioarele înfipte până la glezne în nisipul fin, ca să-l ajute pe Sugaiguntung să coboare.

– Drept înainte, le șopti skipperul. Va veni cineva să vă ia. Nu e o fantomă.

După ce le aruncă această glumă amară yatakangă, împinse cu o mișcare bruscă barca la apă.

Încercând să evite pe cât posibil zgomotul, Donald îl conduse pe Sugaiguntung spre terenul uscat. Urmă o fâșie subțire de nisip, după care picioarele lui se înfundară în iarba fibroasă, apoi în tufișuri. Bâjbâind prin întuneric, Donald reuși să găsească ceva care putea să fi fost o potecă și o urmă, însoțit de Sugaiguntung, la doi pași în urma lui.

– Stai! spuse cineva în yatakangă.

Donald se supuse atât de brusc încât Sugaiguntung se izbi de el, cuprinzându-l cu brațele. Îi auzi acum clănțănitul dinților.

Doamne, nu puteau să ne ia mai ușor? Cel puțin, aici e la el în țară – nu a fost prins și aruncat în pușcărie la o distanță de jumătate de lume de propria-i casă.

Dar propria-i țară se dovedise la fel de sălbatică și ostilă ca o junglă.

Una, două, trei santinele se iviră din ascunzătoare. Aveau capul oribil; toți purtau ochelari cu infraroșii. Doi aveau arme, în timp ce al treilea, care ținea o lanternă cu infraroșii, îl studie atent pe Donald și pe însoțitorul lui. Mulțumit de identitatea lor, le spuse:

– Urmați-mă! Faceți cât mai puțin zgomot cu putință!

Merseră printr-un tunel cufundat într-o beznă totală. Drumul era șerpuit și se răsucea ca măruntaiele unui șarpe. Probabil că fusese format și întărit de vegetația care creștea deasupra într-un mod cât se poate de eficient. Donald nu reuși să zărească nici cea mai mică sclipire a cerului. În cele din urmă, tunelul începu să urce.

Se auzi oftatul amar al lui Sugaiguntung, sleit de oboseală, și omul care le deschidea drumul își micșoră puțin pasul, ceea ce îl bucură pe Donald. Simțul lui de orientare îl ajutase și acum, când nu se mai putea bizui pe reperele exterioare. Din câte își putuse da seama, se îndreptaseră spre poala Străbului Loa – să fi fost coasta lui cea pe care suiau acum? Urcaseră deja nouă sute de picioare și ar fi fost o copilărie să crezi că îl poți face pe Sugaiguntung să se cocoațe pe un asemenea munte.

Cu un gest brusc, omul din față le făcu semn să se oprească. Îi răspunseră la comandă, gâfâind. Urmă un schimb de cuvinte abia auzit cu altă santinelă bine camuflată. Având răgazul să se gândească și la altceva decât la urcușul în forță, Donald își dădu seama că temperatura scăzuse bine de tot față de valorile din timpul zilei, cu toate că aerul era călduț – lucru pe care i-l spuneau obrajii.

– Treceți de mine, le zise cel care dialogase cu santinela.

Donald și Sugaiguntung se supuseră.

După alți zece iarzi se treziră într-un fel de luminiș boltit, zidit pe jumătate de aflorimentul a două pante abrupte. În partea opusă locului în care se aflau zăriră un fel de pată întunecată, care părea să

fie o peșteră cu o intrare nu mai înaltă de patru picioare. Pe cioturile copacilor care fuseseră tăiați pentru a croi luminișul – ochii ageri ai lui Donald întrezăriră câteva lucruri care ar fi fost imposibil de văzut de deasupra – stăteau opt sau nouă bărbați în haine de culoare închisă și cu armele atârnate de umăr. Aerul călduț pe care îl simțise adiindu-i pe față provenea de la o sobă aflată în mijlocul grupului.

Unul din ei se ridică.

– Domnul Hogan? spuse el într-o engleză curată. Mă numesc Jogajong. Bun venit în cartierul meu general. Azi-noapte am dat o mare lovitură pentru libertate în Yatakang. Domnule doctor Sugaiguntung, prezența dumneavoastră aici ne onorează.

Savantul murmură ceva, dar Donald nu distinse nici un cuvânt.

– Deși nu suntem într-un hotel de lux, continuă Jogajong, sperăm să vă putem asigura întreaga noastră ospitalitate până când va veni submarinul pe care vă veți îmbarca. Nu trebuie să vă temeți de faptul că soba va atrage detectoarele cu infraroșii – în primăverile călduroase, în peștera asta au loc emanații de gaze calde. Cea mai apropiată așezare țărănească e la un kilometru de aici. Mai mult de o sută de oameni loiali păzesc potecile de la suprafață. Și cred că ați înțeles deja, din chiar modul în care ați ajuns aici, că am foarte mulți susținători printre oamenii simpli. Luați loc, vă rog. Vă e foame, vă e sete, poate o țigară?

Donald adulmecă aerul. Ca și cum ar fi vrut să întărească vorbele lui Jogajong, un miros puternic de pucioasă veni dinspre gura peșterii.

În salutul adresat de comandantul rebelilor era o sinceritate care îi cuceri încrederea. Își oferi răgazul de a trece în revistă aventura pe care o trăise și, dintr-o dată, cel mai autentic moment de groază – mai cumplit chiar decât atunci când Sugaiguntung aprinsese lumina, trădându-i prezența în fața ușii de glasvand – îi năvăli în minte.

– Ce s-a întâmplat cu Zulfikar Halal? întrebă el.

Urmă o pauză, apoi Jogajong ridică din umeri.

– Mi-a spus că ar fi fost scump să plătească traversarea strâmtorii! insistă Donald cu o voce ascuțită. I-am dat o mie de talas și nenorocitul nu și-a făcut apariția!

– Te-a mințit, îi răspunse Jogajong direct. Suntem în legătură cu diverși conaționali de-ai tăi care stau aici. În clipa în care am aflat ce ai de gând, am făcut propriile noastre aranjamente. Rămăseseră șase bărci care trebuia să fie lansate la apă noaptea, și cu oricare dintre echipaje ai fi luat legătura tot te-ar fi adus aici, nu pentru că au fost plătite, ci pentru că eu le-am rugat.

– Vrei să spui că n-ar fi fost nevoie să mă duc la el?
– Exact.
Donald își încleștă pumnii.
– De ce jigodia aia...
– Da, el e veriga slabă din lanțul meu. Întotdeauna am preferat să mă bazez pe conaționalii mei. E clar însă că oamenii voștri consideră spionajul o treabă murdară, așa că preferă să mânjească mâinile altora. Voi face un raport, nu va mai avea niciodată ocazia să mai înșele pe cineva.
– Ce vai de gând?
Furia stârnea dorința lui Donald să audă că pakistanezul va fi torturat la foc mic, cu unghiile smulse.
– Un cuvânt plasat unde trebuie îl va vârî la pușcărie, îl asigură Jogajong. Iar pușcăriile din Gongilung nu sunt chiar antecamera raiului... Nu te mai frământa. Și așa ai făcut mai mult decât suficient, și trădarea lui n-a avut drept consecință irosirea curajului tău.
Donald oftă și se calmă. Cele spuse de șeful rebelilor erau cât se poate de adevărate. Privi din nou în jurul lui.
– Cât va mai trebui să așteptăm?
– Până când activitatea piraților se va mai domoli, astfel încât submarinul să poată ajunge aici în siguranță.
– Maiorul Delahanty ți-a comunicat ceva în legătură cu problema asta. De cât timp e vorba?
– Cred că între trei și cinci zile, răspunse calm Jogajong. La nevoie putem pune la cale o înscenare care să le distragă atenția, dar aș spune că nu e cel mai recomandat lucru. Dispariția unei celebrități de talia doctorului Sugaiguntung va da și așa suficientă bătaie de cap regimului Solukarta. Cred că vor fi împiedicați să ascundă adevărul: bănuiala că doctorul a fugit numai ca urmare a propriei lui hotărâri va face un bine enorm cauzei mele.
Donald își frământă bărbia cu degete tremurânde.
– Hmmm! Chiar crezi că ar fi mai bine dacă vestea ar transpira?
– Cu siguranță, domnule.
– Ai putea transmite un mesaj anonim cuiva de la clubul presei din Gongilung?
– Fără nici o problemă. De fapt m-am gândit la ceva de felul ăsta, dar mi-ar trebui numele celui care s-ar încumeta să ia o asemenea informație în serios și să n-o expedieze ca pe un zvon oarecare.
– Îți pot da eu un nume, îi spuse Donald.
– Excelent! Jogajong ezită și se uită la ceilalți oameni ai lui aflați în luminiș, călare pe cioturile de copaci. Dar pentru moment o să vă rog să ne scuzați – trebuie să ținem ședința de lucru. Apoi vom putea discuta mult mai în amănunt.

Donald dădu nemulțumit din cap.
Ședință de lucru? De ce nu? Probabil că la fel s-a întâmplat într-o mulțime de alte țări – Rusia, China, Cuba, Africa de Sud... o mână de bărbați și femei care se întâlnesc într-o ascunzătoare, după care își fac apariția pe neașteptate, transformându-se, parcă sub acțiunea unei forțe magice, din urmăriți într-un cabinet ministerial! Cine poate ști mai bine ca mine cât de rapide și ușoare sunt aceste transformări?
Și a pregăti noua revoluție din Yatakang pe buza unui vulcan era cel mai potrivit lucru din lume.

urmărind detaliile (25)

UN OM FĂRĂ CONVINGERI

Când Jeff Yong citi despre capcana întinsă grupului de soldați care venea de la Boat Camp, începu să pună faptele cap la cap. Același partizan care îi ceruse aluminofagul îi ceruse și cablul monofilament de tipul celui pe care îl avea în depozit. Una din fițuicile de scandal care îi căzuse în mână susținea că același gen de ambuscadă era organizată de maquisarzi în timpul celui de al doilea război mondial împotriva motocicliștilor, doar că la vremea respectivă era utilizată coarda de pian care, dat fiind faptul că era mai groasă și mai ușor de observat, trebuia folosită mai cu seamă la căderea serii.
Îi părea puțin rău de cei unsprezece morți și cei treizeci și unu de soldați grav răniți. Lui îi plăceau sabotajele care provocau panică în rândul oamenilor, ca în cazul unui mușuroi de furnici pe care calcă cineva, mai curând un fel de glumă.
Categoric că nu fusese nimic amuzant în episodul care îl lăsase cu un picior mai scurt...
Calitățile de excepție ale acestui cablu format din molecule extrem de lungi erau că putea tăia orice ca pe o bucată de brânză, iar rezistența sa la rupere era mai mare ca a oricărei alte sârme. Folosirea lui constituia o mare problemă – era nevoie de mănuși din plasă monofilament, altfel ar fi tăiat carnea mai bine decât un brici.
Având în vedere aceste lucruri, avu o imagine cu totul nouă a ceea ce însemna scoaterea din funcțiune a unui tren rapid sau provocarea exploziei unei conducte de gaz de la o distanță nu mai mare de două mile, ori a ceea ce însemnse sabotarea trenului ultrarapid North Rockies.

context (25)

UNA DIN POVEȘTILE PREFERATE ALE LUI CHAD MULLIGAN

„Acest foarte distins profesor de filozofie a apărut în fața grupei lui de studenți, a luat o bucată de cretă, s-a urcat pe podium și a mâzgălit pe tablă o propoziție în logica simbolică. Apoi s-a întors spre studenți și le-a spus: «Doamnelor și domnilor, sper că veți fi de acord că acesta e un fapt care ține de evidență.»

Apoi s-a întors iar spre tablă și a privit din nou ce era scris acolo; s-a scărpinat în cap și după o vreme a spus: «Vă rog să mă scuzați!» Pe urmă a dispărut.

După vreo jumătate de oră s-a întors radiind de fericire, spunând: «Da, am avut dreptate – e cât se poate de evident.»"

continuitate (36)

PALIATIV

În momentul în care Norman și Chad pătrunseră în holul din turnul GT, unul din angajații armatei de anonimi a concernului se îndreptă în fugă spre ei și le zise că Rex Foster-Stern vroia să-i vadă. Un al doilea se apropie și le spuse că Prosper Rankin îl căuta pe Norman peste tot; iar un al treilea, de cum îi zări, îl anunță pe Norman că Hamilcar Waterford întrebase unde îl putea găsi.

Rankin și Waterford n-aveau decât să facă spume cât or putea, dar cu Rex era altceva.

– Unde e? întrebă Norman.

– Jos, la Shalmaneser.

– Acolo mergeam și noi.

– Păi... Omul era cât se poate de agitat. Cine e domnul care vă însoțește?

– Chad Mulligan, îi răspunse Norman și-l împinse pe celălalt într-o parte.

Aparențele care învăluiau corporația GT erau excelente, dar Norman surprinse semnele care anunțau viitoarea ei prăbușire. Faptul că în holul uriaș se aflau două grupuri de vizitatori care așteptau

să fie însoțiți de ghizi într-un tur al clădirii nu însemna nimic – cel mult o dovadă în plus că zvonurile legate de iminentul faliment al corporației nu reușiseră să contrabalanseze impactul publicitar al proiectului Beninia. Cum, tot așa, nu însemna nimic faptul că acolo se afla o echipă de la Engrelay Satelserv, care adusese camere de luat vederi și tot echipamentul de specialitate spre a mediatiza banchetul programat pentru acea seară. Nu însemna nimic nici faptul că reporteri de toate culorile posibile se vânturau prin spațiul acela uriaș, cu un ochi la ecranele de afișaj și cu un altul la drumul pe care îl aveau de străbătut.

Situația reală era reflectată de angajații care șușoteau îngrămădiți prin colțuri, de refuzul unuia dintre membrii consiliului de administrație de a conduce un ziarist până la ieșire sau cel puțin de a-i zâmbi, de atmosfera tensionată pe care Norman o putea practic pipăi cu mâinile.

Coborâră direct în subsolul unde se afla camera lui Shalmaneser. Probabil că cineva îl anunțase pe Rex de sosirea lui Norman, fiindcă primul lucru pe care l-au văzut când s-au deschis ușile liftului a fost fața agitată a lui Foster-Stern.

– Norman, ai aflat cumva în ce necaz am...

– Ai făcut ce te-am rugat? i-o tăie Norman.

– Cum? Păi, da, dar asta înseamnă multă bătaie de cap și încă și mai mulți bani! A trebuit să amânăm contracte în valoare de o jumătate de milion din cauza asigurărilor pe care ni le-ai dat tu!

– Merită puțină bătaie de cap pentru a evita un asemenea dezastru, nu crezi? Știi cât presupune proiectul Beninia?

Rex își șterse fața cu dosul palmei.

– Norman, știu cât de mult ești implicat în toată povestea, dar...

– La dracu! Eu răspund de tot proiectul, Rex, și eu sunt cel care pot pierde sau câștiga mai mult ca oricine altcineva, cu excepția Beniniei însăși și poate a lui Elihu Masters. Ce ai aranjat pentru noi?

Rex înghiți în sec și-și lăsă mâna să-i cadă moale pe lângă corp.

– Lucrurile trebuie exprimate într-un limbaj prea clar ca să poată fi pregătite pentru un interogatoriu oral direct în doar șase minute. Cincisprezece minute a fost tot ce am putut aranja pentru voi, după care urmează perioada de contact pentru SCANNER, și eu cu chestia asta nu *îndrăznesc* să mă joc.

– Și, din câte văd, nu vrei ca turiștii să fie martori la eveniment.

– Departamentul ăsta al tău o să-i înnebunească pe toți, dar ce altceva aș fi putut să fac? Nu prea știu care din secretele companiei vor ajunge subiect de bârfă.

– Chad! se întoarse Norman. Crezi că cincisprezece minute vor fi de ajuns, sau mai bine mă duc la Rankin să anulez SCANAREA?

Chad se apropiase de aparat plin de curiozitate, analizându-l cu o atenție vie. O parte din cei care lucrau în clipa aceea la computer se simțiră stânjeniți de interesul de care dădea dovadă necunoscutul.

– Cum? A, da! Dacă pot să rezolv chestiunea într-un sfert de oră? Încă nu știu.

– Domnule Mulligan, vreți să spuneți că veți reuși să soluționați în cincisprezece minute o problemă care-i ține-n loc pe specialiștii noștri de zile întregi?

Tonul lui Rex părea să spună că un răspuns afirmativ l-ar fi făcut să explodeze de furie – o furie cât se poate de autentică.

Chad încheie examinarea lui Shalmaneser, apoi se întoarse tacticos cu fața spre Rex.

– Matale cine ești? îl întrebă el.

– Foster-Stern. Vicepreședintele responsabil cu planificarea și proiectele. Tot ceea ce se vede aici face parte din departamentul meu.

– Aha! În cazul ăsta vei putea să verifici, în timpul scurt care a rămas, datele pe care mi le-a oferit Norman, să vezi dacă nu cumva a trecut peste ceva important.

Iată un Chad Mulligan cu totul nou. Norman făcu descoperirea uimit. Îi mai fusese dat să audă disprețul din vocea lui, dar, pur și simplu, ardea de fiecare dată încins de patima frustrării. Acum părea rece și foarte stăpânit, cu aerul că are autoritatea necesară pentru a se impune în fața unor subordonați care pot fi dominați numai prin sarcasm și insulte. Atunci când tonul creștea în intensitate, părea să spună fără nici o reținere: *Sunt mai bun decât tine!*

În plus, toată atitudinea lui Chad se schimbase. Aerul șleampăt și dărăpănat al omului pe care înfrângerea îl resemnase, lăsând impresia că s-a abandonat cu totul morții, renunțând definitiv la voință, dispăruse fără urmă. Era o încordare în trupul său și o lumină în ochii lui de parcă întreaga sa ființă s-ar fi pregătit pentru o teribilă confruntare, din care era cincizeci și unu la sută sigur că va ieși biruitor.

E ca și cum s-ar fi chinuit să mă impresioneze încă de la prima noastră întâlnire, și a uitat de lucrul ăsta și s-a întors la a fi el însuși din nou.

Și acum, când Chad Mulligan era el însuși, oferea o imagine cu mult mai impresionantă. Buzele strânse, mâinile care păreau să sculpteze cuvintele pe care le rostea cu voce lătrătoare și aura de autoritate pe care o respira toată personalitatea sa făcuseră să se adune în jurul lui, unul câte unul, tot mai mulți angajați ai companiei. Întrebare și răspuns; întrebare care nu a fost înțeleasă; întrebare întreruptă cu o singură privire; salariații care se împiedicau în propria lor limbă din nerăbdarea de a se arăta cât mai utili...

Norman abia dacă mai asculta. Era pur și simplu uimit. Își pusese toate speranțele într-un om pe care abia dacă îl cunoștea și gândul că trăsese un loz câștigător era tare greu de digerat.

Unde am mai văzut eu genul ăsta de transformare?...

Gândul că avea de-a face cu „un om pe care abia dacă îl cunoștea" produse asocierea care îl conduse la răspuns, deși totul i se părea cât se poate de ridicol: Donald Hogan.

Dar, exact așa stăteau lucrurile. Donald își dezvăluise cam în același fel – cu ocazia vreunei ciorovăieli, când se iveau amănunte amuzante sau pline de semnificație – firea pătimașă, dar cenzurată, care putea fi remodelată într-o formă de o fascinantă noutate, aidoma mozaicului din care lipsește o pătrățică, prin mutarea celorlalte piese.

Cam în felul acesta reușise Donald să zgâlțâie în întregime imaginea pe care Norman și-o făcuse despre el, ca și cum omul real ieșise din el, spărgând oglinda în care preferase să privească până atunci.

A ucis un anarhist cu mâinile goale? Nu Donald. În nici un caz nulitatea de Donald, căruia i-am tulburat tihna sufletului cu ocazia atâtor certuri lipsite de orice importanță!

Făcu un efort să scape de imaginea propriului său trup zăcând pe podea, după ce încercase prea mult răbdarea colegului său de apartament, străduindu-se să revină la realitate. Chad tocmai spunea:

– Un minut e bine? Atunci mai verifică-mi încă o dată procedura. Deci: pun întrebarea, ceea ce va declanșa funcționarea aparatului. Asta va limita răspunsul la niște dimensiuni operabile. Dar dacă se dovedește nefuncțional, va trebui să spun fie „reține" sau „anulează", după cum vreau să revin la același subiect sau să trec la altul.

Toți cei care îl ascultau îl aprobară cu o înclinare din cap.

– Și ce spun dacă vreau să accepte alte informații?

Fețele din jurul lor se goliră de orice expresie. În cele din urmă, Rex răspunse:

– Domnule Mulligan, nu cred că va trebui chiar să...

– Ia stai așa! *Ce spun*?

– Veți zice „postulat", îi spuse Rex fără nici o tragere de inimă.

– E ipotetic! Ce îi spun ca să-l fac s-o accepte?

– Vedeți dumneavoastră, nu l-am prevăzut să fie programat în vederea informării pe cale verbală, așa că...

– Domnule Foster-Stern! Dacă veți continua să mă mai duceți tot așa cu zăhărelul, îi voi spune lui Norman să ceară anularea programării de SCANARE și e exact ceea ce nu vă doriți. Nu-i așa?

Rex înghiți un nod mare cât un cap. Mărul lui Adam îi vibră dureros.

– Va trebui să-i ziceți: „Îți spun de trei ori", răspunse Rex cu o voce leșinată.

După clipa de încruntare, chipul lui Chad fu luminat de un zâmbet.

– Drăcia dracului! Deci în tot templul ăsta groaznic a existat și cineva cu simțul umorului! Și pot să pun pariu că bietul om nu a reușit să reziste aici.

– Pregătirea a fost făcută, domnule – gata pentru înregistrarea orală! anunță cineva care se afla chiar lângă consola de comandă a lui Shalmaneser.

Ți-am spus o dată, ți-am spus de două ori,
Ce-ți voi spune a treia oară e adevărat...

Fragmente din versurile poemului „The Hunting of the Snark" se tot învârteau în mintea lui Norman în timp ce îl urmărea pe Chad, care se apropia cu o încetineală demențială de microfonul ce îi permitea comunicarea verbală cu Shalmaneser. Comparația pe care o făcuse între Chad și un campion ce se pregătea pentru o luptă fusese cât se poate de potrivită. Chad se afla în fața unei confruntări unice – poate singura care l-ar fi obligat să renunțe la postura de cinic deziluzionat pe care și-o autoimpusese.

– Shalmaneser? spuse el în microfon. Bună, Shal. Mă numesc Chad Mulligan.

Norman auzise vocea lui Shalmaneser și mai înainte, și de fiecare dată se cutremura – nu pentru că ar fi avut ceva extraordinar de straniu în ea, ci din cauza asociațiilor pe care i le stârnea. De fapt era derivată din vocea unui celebru bariton de operă și avea inflexiuni foarte plăcute.

Dar baritonul murise – sinucidere – ceea ce făcea vocea de nesuportat.

– Vă cunosc cărțile, domnule Mulligan, îi spuse Shalmaneser. De asemenea, am înmagazinat și câteva interviuri televizate cu dumneavoastră.

– Sunt măgulit, răspunse Chad și se trânti într-un fotoliu orientat spre microfon și puzderia de camere TV care îl înconjurau. Bun, din câte îmi dau seama nu prea ai timp de flecăreală, așa că voi trece direct la subiect. Întrebare: ce nu merge în proiectul Beninia?

– Nu va da rezultate, răspunse Shalmaneser.

Norman îi aruncă o privire furișă lui Rex. Era imposibil să-ți fi dat seama dacă starea de agitație a acestuia se datora manierei nepăsătoare a lui Chad sau faptului că folosirea lui Shalmaneser în modul acesta îi reducea viteza de reacție, apropiindu-i-o de cea umană și provocând astfel o mare pierdere de timp. Înzestrarea unei mașini cu puterea de a vorbi curent engleza a însemnat revoluționarea tuturor instalațiilor subsidiare, care lucrau acum de o mie de ori mai încet decât o imprimantă laser.

– Întrebare: de ce nu? spuse Chad.

– Datele care mi-au fost oferite conțin anomalii inacceptabile.

– Întrebare: ar fi corect să spui că nu ai încredere în datele care ți-au fost oferite despre Beninia?

Urmă o pauză lungă. Rex făcu o jumătate de pas în față și începu să spună ceva despre conceptele antropocentriste care îl obligau pe Shalmaneser să caute prin toate băncile de date.

– Da, nu am încredere, îl anunță vocea artificială.

– Hmmm... Chad începu să se tragă de barbă. Întrebare: care din datele problemei nu sunt acceptabile? Fii cât mai precis.

Urmă o altă pauză lungă, timp în care Shalmaneser examină tot ce îi fusese spus despre Beninia, selectând esențialul.

– Elementele umane care au ca obiect interacțiile sociale, răspunse el fără să se grăbească. Apoi...

– Stop! îl opri Chad. Își mai trecu o dată degetele prin barbă și se trase de ea. Întrebare: ai fost învățat limba shinka?

– Da.

Toți cei prezenți începură să schimbe priviri uluite. Unul sau doi îndrăzniră să schițeze un zâmbet.

– Întrebare: face cumva vocabularul ei parte din anomaliile care te determină să respingi informația?

– Da.

– Întrebare: condițiile de viață, așa cum ți-au fost descrise că ar fi în Beninia, te fac să te aștepți la o reacție diferită a celor de acolo față de ceea ce ți-a fost prezentat?

– Da.

– Întrebare: relațiile politice dintre Beninia și țările vecine constituie o altă anomalie?

– Da.

Răspuns prompt – fără întârziere.

– Întrebare: structura politică internă din țară e și ea o anomalie?

– Da.

– Întrebare: cu maximum de precizie, explică-mi ce înțelegi prin termenul „anomalie".

– Antonim: *logic*. Sinonim: *ilogic*. Concepte înrudite: congruență, identitate.

– Stop! Chad își mușcă buza. Drăcia dracului! Nu l-am abordat cum trebuia... Să mă gândesc cum aș putea... Shal, înregistrează următoarea întrebare: anomalia are în vedere doar datele oferite cu

referire directă la Beninia, sau capătă acest caracter numai când ai de a face cu Beninia raportată la celelalte țări?

– A doua situație. În primul caz anomalia are nivelul acceptabil pentru începerea analizei.

– Dar de fapt cine e codderul ăsta? întrebă cineva destul de tare ca Norman să-l fi auzit.

– Chad Mulligan, îi șopti altcineva și ochii celui care rostise întrebarea se făcură cât niște cepe.

– Atunci evaluează acest fapt, îi spuse Chad teribil de încruntat, cu privirea ațintită în gol. Postulat: tot ce ți s-a oferit în legătură cu Beninia e corect. Întrebare: de ce ai avea nevoie ca să împaci aceste date cu toate celelalte din același domeniu? Cu alte cuvinte, *ce alte ipoteze ar mai trebui să faci pentru a accepta Beninia și a crede în ea?*

Rex mai făcu un pas înainte, mișcându-se ca o marionetă. Avea gura larg deschisă. Norman văzu în toată încăperea, cufundată acum într-o tăcere profundă, cu excepția ecoului vocii lui Chad și a zumzăitului care marca procesul mental al lui Shalmaneser, fălcile celorlați căzând cam în același fel.

Clar!

Pauza se prelungi până când deveni insuportabilă. Lui Donald i se păru că dacă ar mai fi durat o secundă, ar fi început să țipe. Și...

– Că o forță de natură necunoscută acționează asupra populației, determinând-o să se comporte diferit față de reacția omenească tipică în circumstanțe similare.

– Shal, spuse Chad încet, o asemenea forță există, și la ora actuală e investigată de experți pentru a i se determina natura, acest lucru ți-l spun de trei ori!

Descrise cu scaunul un sfert de cerc și se ridică în picioare. Abia atunci observă Norman că, în ciuda răcelii din subsol, era plin de sudoare, și o mulțime de stropi îi atârnau de barbă.

– Perfect, spuse el obosit. Încercați-l acum.

Tensiunea explodă. Cineva pe care Norman nu-l știa se repezi la scaunul pe care stătuse Chad și înghesui o întrebare prin microfon. Apoi veni și răspunsul:

– Câștigul estimat de pe urma proiectului Beninia va fi de...

– Stop!

Bărbatul îl privi pe Rex.

– Cred că a reușit, domnule, exclamă Rex.

– Cine îmi dă ceva de băut? întrebă Chad Mulligan.

urmărind detaliile (26)

TOTUL LA MOMENTUL OPORTUN

Aparatele pe care se derulau mesajele înregistrate pe bandă magnetică transmise în ultimele douăsprezece ore de mașinile patrulă ale Poliției metropolitane – în special în folosul computerului responsabil pentru prevenirea crimelor – au întocmit o notă a unei anumite secții, înregistrată pe o anumită bobină, care a și fost expediată la puțin timp după aceea, pecetluită cu un număr de cod, unui sergent de la Departamentul Analiză.

Codul avea în vedere 95 (încălcarea legilor eugenice) – 16 (trafic de droguri) – 01 (femeie) – 22 (vârsta probabilă) – 01 (aplicabil unui singur individ).

Strâmbându-se la gândul unei infracțiuni de natură eugenică, de care era responsabil un singur individ, sergentul derulă banda până la punctul fixat, bănuind deja la ce să se aștepte: vreo shigi care nu-și mai putea ascunde dovada viitoarei maternități a fost observată învârtindu-se în jurul vreunui drogat, probabil în căutare de Yaginol.

În cadrul pregătirii pe care o efectuase, sergentului îi fuseseră arătați fetuși forțați cu Yaginol. Unii dintre aceștia îi făcuseră să vomite pe o parte din participanții la curs. El reușise să-și reprime greața, dar singurul coșmar pe care l-ar fi putut avea ar fi fost acela în care s-ar fi imaginat tatăl unui astfel de monstru, fără ochi, fără membre și, în cel mai cumplit caz, fără nici o fărâmă de creier. De altfel le-au și fost deschise cutiile craniene pentru a vedea că în interior nu se afla absolut nimic, cu excepția aerului.

Doctorul spuse că de acum încolo femeia trebuia să fie constantă. Trebuia să se împace cu variațiile ciclotimice care indicau faptul că era cazul să treacă de la Skulbustium la altceva – Yaginol pentru bărbați sau pentru acele shigi care nu erau gravide, Triptină pentru cele care erau. Triptina era mai bună decât Skulbustium, neprovocând o dependență prea mare. Dar acesta din urmă era mult mai ușor de procurat, iar ideea generală era să aduci pe lume un copil care nici măcar o dată în viața lui să nu vadă mizerabila, banala și murdara Londră, dar care să se afle în permanență în minunatul loc unde Poppy își ducea existența. Așa că atunci când doctorul i-a spus că va trebui să se hotărască pentru ceva cu care să continue până la nașterea copilului, ea a ales Skulbustium de teamă că nu va

mai găsi Triptină. Era un produs destul de nou și nu auzise să fie contrafăcut de cineva.

Dar a fost rău în ziua când sistemul ei glandular a început să alunece spre depresiune.

Când poliția și-a făcut apariția în blocul înalt unde ea locuia împreună cu Roger într-un apartament pe care îl împărțeau cu un cuplu – Sue și Ted –, criza era în toi.

Cei doi polițiști care răspunseseră apelului nu veniseră să facă ravagii. Îi explicaseră acest lucru cât se poate de detaliat lui Ted, care le deschisese ușa; și de fapt nimeni nu s-ar fi așteptat la așa ceva. În cel mai rău caz, un polițai pus pe rele ar fi inspirat adânc aerul din casă și ar fi aplicat o amendă care ar fi fost o adevărată pacoste, pentru că ți-ar fi lichidat tot contul din bancă. Dar azi nici măcar ceva de felul ăsta nu era în program. Tot ce voiau era să se asigure că o tânără gravidă, înregistrată la Comitetul Eugenic, corespunzând descrierii din raportul întocmit de mașina-patrulă, nu folosea Yaginol și nu amenințase că va vizita un copil handicapat din cartier.

Poppy îl auzi pe Ted spunând:

– Nici vorbă de așa ceva. Doar n-o fi chiar atât de tâmpită.

– Trebuie, totuși, s-o luăm la o plimbare, amice. Mergem la un doctor, asta-i tot.

Lumea era locul ecourilor de culori, cele mai multe din ele fade – culoarea rahatului. Lumea era locul mirosurilor înțepătoare care-i ardeau nasul și o făceau să lăcrimeze. Lumea era locul amenințărilor fără chip care o făceau să-și simtă pielea sub îmbrățișarea de gheață a șerpilor invizibili. Polițiștii crezură că fata încearcă să se ascundă, dar ceea ce deschise ea nu era ușa unui dulap, ci fereastra.

Douăzeci și șase de etaje înălțate deasupra pavajului dur al orașului murdar, dezgustător, numit Londra.

continuitate (37)

DEPOZITARE

Când ajunseră în gura peșterii, care era în același timp arsenal și centru de comunicații, Donald și Sugaiguntung primiră saltele gonflabile. Ferite să fie văzute din afară datorită unei umflături din zid, se aflau acolo un aparat TV și un adevărat studio de radio în miniatură. Trebuia totuși să opereze cu multă discreție: vulcanii nu puteau camufla urmele trădătoare ale echipamentelor electronice în momentul când acestea se încălzeau.

Dimineața devreme, când Donald se trezi din pricina coșmarurilor, Sugaiguntung se răsucea pe toate părțile, cu dinții clănțănindu-i. Donald îi puse mâna pe frunte, alarmat. Pielea îi era fierbinte și uscată și se plângea de grețuri.

La apelul lui Donald își făcu apariția o fată într-o rochie verzuie, cu o croială militară, care îi scoase hainele lui Sugaiguntung, îi aplică plasturi pentru recoltarea de probe și îi luă temperatura. În cele din urmă spuse:

– Are ceea ce numim noi „febra junglei". Toți cei care vin aici o fac. Nu-i ceva periculos.

– Poți să-i dai ceva împotriva ei? o întrebă Donald.

– Nu avem un spital în toată regula, răspunse fata, pe fața căreia trecu o undă de tristețe. Pot să-i dau un antiseptic și o doză de acid ascorbic. Dar aș avea nevoie, în primul rând, de clorhidrat de fremonium și aspirină, din care nu avem deloc. Să văd dacă pot face rost din Gongilung.

– Va dura mult?

– Trei sau patru zile. După care va fi imun pe toată viața. Fata avea un comportament cât se poate de deschis. Uneori, a doua zi, poate să delireze.

Jogajong fusese deja informat și apăru în gura peșterii, cu părul zburlit după somnul din care tocmai se trezise. Ascultă raportul fetei, dând din cap.

– Să-i asigurați căldura și confortul necesar. Să-i dați cât mai multe lichide. Nu-i ceva grav, se întâmplă mai tot timpul. Oricum, de aici nu avem unde să plecăm.

La sfârșitul primei zile, Donald își dorea să-și fi adus cu sine tot stocul de tranchilizante. Avea mare nevoie de ele pentru a-și păstra calmul. Plasturii cu probele colectate arătau că nu suferea de aceeași boală ca Sugaiguntung, așa cum se așteptase el, dar se simțea febril din cauza nerăbdării. Jogajong n-ar fi avut cum să observe lucrul acesta, dar, chiar în ascunzătoarea aceea din junglă, tot avea destule de făcut, așa încât abia seara avu ocazia să i se adreseze lui Donald cu cea mai pură politețe yatakangă.

– Nu prea sunteți obișnuit să așteptați, domnule Hogan. Asta e cât se poate de clar.

– Nu prea știu cu ce sunt obișnuit, oftă Donald. Toată viața mi-am petrecut-o, până de curând, într-o rutină de care mi s-a făcut o silă fără leac. Și dintr-o dată am fost smuls din universul meu și azvârlit într-un adevărat iad. Și viața de aici este un asemenea iureș,

încât în numai zece zile mi s-a făcut tot atâta silă de ea câtă reușisem să acumulez în zece ani pentru celălalt mod de a trăi.

Din partea opusă a luminișului se ivi unul din tinerii ofițeri ai lui Jogajong, ținând în mână un fang de care spânzura un șarpe mort. I-l arătă șefului său, care îl răsplăti cu un rânjet aprobator.

– Era un șarpe foarte otrăvitor? întrebă Donald.

– Nu, nu otrăvitor. Bun de mâncat, o delicatesă. Nu prea trăim în mare lux aici.

– Bun de mâncat! Donald aproape că sări în picioare. Mă rog, dacă așa spuneți dumneavoastră... Își șterse fața, blestemând din tot sufletul duhoarea sulfuroasă și densă revărsată din pântecele vulcanului, despre care cei de acolo spuneau că fusese activ în ziua aceea, umplând aerul jilav și imobil din luminiș cu vapori și nori de fum care nu puteau fi alungați.

– Îmi cer scuze pentru monotonia și plictiseala pe care trebuie să le îndurați aici, zise Jogajong și Donald nu reuși să-și dea seama dacă o spusese în bătaie de joc. Aș fi încercat să mai diversific programul – să vă iau cu mine într-un mic raid, poate – dar deocamdată climatul general de aici nu-mi e prea favorabil, ba mai mult, cred că sunteți o persoană care valorează foarte mult și a cărei viață nu trebuie riscată în felul acesta.

Donald îi cântări cuvintele, apoi spuse:

– E cumva din cauza climatului de opinii cu care ești confruntat?

– Exact. Când am fost adus s-a sperat să mă pot desfășura la lumina zilei. În general există un curent foarte favorabil de opinie în favoarea mea printre cei săraci, dar nu același lucru pot spune și despre cei înstăriți. Opoziția e destul de slabă în Gongilung, fiind reprezentată de pescari – așa cum ați aflat deja – de câtiva intelectuali și de constructori, toți loiali mie. În insulele mai îndepărtate administrația e în mâinile noastre, așa că sper să pot lansa o campanie populară și, dacă va fi nevoie, să declar independența și să rezist asediului. Din nefericire, zvonurile despre optimizarea viitoarei generații m-au obligat să amân planul. Mulțumită acțiunii dumneavoastră, minciuna va fi demascată și indignarea generală va crea acel climat indispensabil declanșării revoluției.

Vorbea ca și cum ar fi fost în posesia analizelor lui Shalmaneser, pentru a-și sprijini afirmațiile pe ele. Poate, își spuse Donald, că la Washington computerele făcuseră o analiză atentă a întregii situații și îi evaluaseră bine șansele înainte de a fi fost adus din America până aici.

– Dar dacă guvernul Solukarta nu și-ar fi întins sieși această capcană, ai mai fi început acest război civil? întrebă el.

Jogajong ridică din umeri.

– Treaba ar fi mers mai încet, de asta sunt sigur, și costurile ar fi fost mult mai mari. Dar, în fond, care e prețul libertății?

– Care e prețul vieții? i-o întoarse Donald cu amărăciune.

– Eu vin dintr-o țară în care, de secole, prețul vieții este foarte scăzut, spuse Jogajong. Știu ce preț am eu. Dar e de datoria fiecăruia să-și stabilească singur propriu-i preț și să-l facă să crească.

– Cei mai mulți dintre oameni nu au această posibilitate, murmură Donald.

– Nu v-am înțeles...

– Am spus că marea majoritate a oamenilor nu au această posibilitate! Ai mai aflat ceva de la Gongilung de când am sosit? S-a pomenit ceva despre o clădire care a fost aruncată în aer?

– Aruncată în aer? S-a vorbit despre o prăbușire cauzată de explozia conductelor de gaz. Se formează adesea acumulări de metan foarte periculoase.

– Rahat. A trebuit să folosesc o bombă ca să scap de o nenorocită de polițistă care se ținea de mine ca un scai. Donald își privi mâinile. Câți oameni au murit?

– Nu prea mulți, spuse Jogajong după o pauză. Șaptesprezece-optsprezece. Cam așa ceva mi s-a raportat.

– Femei și copii printre ei?

– Numai femei și copii, răspunse Jogajong. Era și de așteptat. Bărbații erau la muncă. Se aplecă spre Donald și îi puse o mână pe umăr, încercând să-l îmbărbăteze. N-ai de ce să te condamni din cauza lor. Ar trebui să gândești la fel ca mine, că au murit pentru cauza propriei lor țări.

– Nu, au murit pentru cauza *mea*, șopti Donald și îi dădu mâna la o parte.

– O cauză pe care țara ta o împarte cu mine, insistă Jogajong.

– Adevărat, spuse Donald. Țara ta, a mea, toate celelalte țări din lume au aceeași cauză, în numele căreia oameni care nu dau doi bani pe toată povestea asta sunt trimiși să omoare femei și copii. Da, e cauza tuturor țărilor de pe pământ! Și știi cum îi spun eu cauzei ășteia? O numesc lăcomia cea mai împuțită din lume.

Urmă o pauză lungă, întreruptă de vocea înțepată a lui Jogajong.

– Numai la o asemenea atitudine nu m-aș fi așteptat din partea unui ofițer american!

– Nu sunt ofițer american. Mi-au dat un grad pentru că a fost forma cea mai avantajoasă de a mă șantaja să mă comport ca atare. Ca „locotenent" Hogan pot fi arestat și judecat în secret de curtea marțială dacă nu mă supun ordinelor. În rest sunt un codder cât se poate de banal, cu o singură aptitudine naturală și o alta care mi-a fost cultivată prin procedee la care nu m-aș fi gândit niciodată. Atitudinea mea naturală m-a plictisit, dar cea pe care am deprins-o prin metodele lor m-a adus în starea de a mă urî pe mine însumi.

– În țara mea, spuse Jogajong, un om care ar gândi ca tine s-ar duce de bună voie să se întâlnească cu strămoșii. Cel puțin așa se proceda în vremurile de demult. Acum, uzurpatorul Solukarta a copiat obiceiurile voastre creștine, blocându-și calea strămoșească de a se salva. De aceea, probabil, și avem atât de mulți anarhiști.

– Tot ce se poate.

În urmă cu o lună, Donald ar fi fost intrigat de acest mod de a i se vorbi; acum lăsă totul să treacă neobservat.

– Dar n-am ajuns încă până într-acolo încât să mă sinucid, continuă el. Cel mult mă pot mângâia cu ideea că tot ce am făcut a fost pentru o minciună, și cred că minciuna reprezintă una din cele mai grave forme ale eșecului uman. Ar ocupa un locu imediat după crimă. Și, mulțumită experienței, am devenit amândoi la fel de buni în ambele domenii.

– Am omorât mulți oameni, și încă și mai mulți au fost uciși din ordinele mele, spuse Jogajong. E prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru a putea obține ceea ce doresc.

– Ceea ce ni s-a spus că am dori, de către niște specialiști mai buni ca noi într-ale minciunii.

Fața încruntată a lui Jogajong înghețǎ.

– Îmi pare rău, domnule Hogan, zise el ridicându-se, dar nu văd de ce aș mai continua această discuție cu dumneata.

– Nici eu, se arătă de acord Donald și îi întoarse spatele.

Următoarea zi se asemănă mult cu prima, cu excepția faptului că, așa cum îi avertizase fata, Sugaiguntung deliră câteva ore. Donald se așeză lângă el, în peșteră, ascultându-i vorbăria fără șir în yatakangă, al cărui efect hipnotic îl cufunda în meditații profunde, și uneori chiar îl adormea. Totuși, către seară, unul din pescarii din Gongilung se aventură până la ei, riscându-și viața, și le aduse medicamentele necesare. Până la ora la care Donald se pregătea de culcare, delirul profesorului încetă.

Următoarea zi păru să fie copia celei dintâi.

Și următoarea la fel.

urmărind detaliile (27)

REȚETA PENTRU UN ANARHIST

Philip Peterson stătuse toată seara acasă, de unul singur, pierdut în gânduri. Mama lui fusese invitată la o petrecere de genul... Ei bine, din punctul ei de vedere, genul acesta de petreceri nu se potriveau fiului ei, pentru că el nu se blazase încă și nici nu-și pierduse în întregime sensibilitatea, așa cum i se întâmplase mamei lui. În schimb, el avea propriu-i chef, care începuse cu trei păhărele și continuase cu pachetul de marijuana. Drogului îi trebui un timp până când reuși să-și croiască drum prin alcoolul luat înainte, dar lupta dintre cele două avu drept efect crearea unei stări plăcute, dându-i senzația că era pe punctul de a-și lua zborul sau de a face dragoste, sau ceva asemănător.

Pe la unsprezece *papa-mama* dădu un telefon unei fete pe care o cunoștea, dar ea nu era acasă. Apoi își puse una din înregistrările favorite de muzică zock, din cele pe care Sasha prefera să nu le audă câtă vreme era în apartament, și dansă de unul singur prin cameră.

Apoi se simți plictisit și atât de obosit încât ar fi adormit imediat, exact ceea ce nu-și dorea, așa că luă una din pastilele energizante pe care Sasha le păstra în noptiera de la capătul patului și despre care ea spera din toată inima că el nu știe nimic, dar pilula nu reuși decât să-l țină treaz, în nici un caz să-l ajute să se simtă înviorat. Stinse lumina, se așeză pe un scaun și mai puse o dată înregistrarea. Muzica suna mult mai bine pe întuneric și-i crea impresia că se dizolvă în ea. Se simți incomodat de haine, așa că începu să le scoată una câte una și să le arunce pe jos. În cele din urmă i se făcu foame, așa că se duse să vadă ce ar putea comanda telefonic. Se opri la felul preferat, antricoate reci de vacă adevărată cu salată, cu care se delecta atunci când Sasha nu era acasă. (Mai târziu îi atraseră atenția asupra codului „foarte nefript", pe care îl formase, și îi spuseră că descoperiseră câteva lucruri despre simbolurile masculinității.)

Tocmai tăia carnea în felii subțiri și-și înfuleca salata, pe la trei și cinci *anti-materie*, când alarma de la intrarea principală îl avertiză că cineva se folosise de cheia Watch-&-Ward Inc. codată la apartamentul lui. Se ridică, opri muzica și se postă în dreptul ușii.

Când ușa apartamentului se deschise, în lumina de pe coridor se ivi Sasha, chicotind, cu rochia adunată în jurul taliei și cu sânii ei plini și rotunzi înfipți în gura flămândă a unui străin căruia îi spunea *ssss* și *așteaptă o clipă și te rog să nu faci zgomot să nu-l trezim pe fiul meu*.

Ieși în timp ce ușa se închidea, dar, înainte ca lumina să se fi aprins, se răsuci și se folosi de cuțitul cu care tăiase carnea, pentru a sfâșia restul hainelor Sashei. Materialul se desprinse încet, cu un foșnet ca un oftat, în timp ce pielea de pe spatele ei, de la umăr până la fese, se despica cu un țipăt. Lumină. Străinul, care tocmai își revenea din adorația îngenuncheată în fața feminității împlinite a Sashei, îi spuse să mai aștepte, ce?...

Philip strigă:

– Ce îi faci *mamei* mele, *mamei* mele, *mamei* mele? și fiecare repetiție era subliniată de un gest al mâinii drepte în care ținea cuțitul foarte bine ascuțit. La a treia repetiție, ochii străinului ieșiți din orbite se răsuciră în sus, și omul se întinse pe podea, ținându-și degetele încleștate pe rana sângerândă căscată în pântece.

O voce ascuțită se izbea de pereții și tavanul încăperii. Philip își astupă urechile, în schimb se folosi de ochii care tocmai începuseră să se obișnuiască iar cu lumina. Lângă ușă se afla o femeie frumoasă, care nu mai era chiar atât de tânără, aproape goală, cu excepția câtorva lucruri pe care le mai păstrase pe ea. Atras în mod irezistibil, se apropie de ea, lăsând să-i cadă din mână obiectul pe care îl ținuse până atunci, și când ea se feri de buzele lui, încercând să-și țină gura larg deschisă, gest care îi schimonosea trăsăturile, el o obligă să o închidă. După un timp femeia încetă să-i mai opună rezistență, lăsându-l să-i facă tot ce voia, ceea ce el și făcu, plin de entuziasm, pentru că altcineva, într-alt loc, cu mult timp în urmă, încercase să-l oprească de la așa ceva sub pretextul ridicol că ar fi fost prea tânăr, dragă. Sigur că nu sunt prea tânăr. Și iată-mă că o fac, nu-i așa?

Dar după prima repriză femeia nu i se păru prea entuziasmată, așa că ieși în căutarea unei partenere mai plină de energie și dădu peste o shigi de culoare chiar în lift, care nu țipă suficient de tare, și el încercă să o convingă pe colocatara albă, care avea cheile apartamentului, când cineva care trecea pe acolo din întâmplare îl zări împingând-o prin ușa deschisă și polițistul îl împușcă atunci când Philip ieși s-o caute pe următoarea, dar era prea târziu.

context (26)

ADRESATĂ MIE ÎNSUMI CU OCAZIA ÎMPLINIRII CELUI DE AL DOUĂZECI ȘI UNULEA SECOL

M-am făcut într-un spital sterilizat.
Sunt sigur că actul, la fel ca mine, a fost clar și curat.
Sânge, dureri, probleme? Așa ceva n-aș fi uitat.
Dar, oricum, preferam ca scena s-o fi schimbat
Și m-am dus la școală să-nvăț ce-mi convenea.
Și mai târziu o slujbă am luat și-am câștigat ceva parnusă
Și mi-am găsit și-o fată. Și-mpreună facem dragoste.
Într-o bună zi, din câte seama-mi dau, mă voi preface în cenușă,
Dar ăsta-i un lucru ce nu prea umple mintea mea,
Și ca să fiu sigur, pe plac îmi voi face.
Respect cu strictețe ordinele pe care le citesc:
Îmi frec pielea să scot din ea putoarea,
Îi dau cu talc și loțiuni de se usucă...
Dar mă scarpin – la dracu, mă doare, sângerez!

continuitate (38)

NU E DE VÂNZARE, DAR POATE FI OBȚINUT LA CERERE

– Mulțumesc, spuse Chad.

Norman nu-și putea crede urechilor. Zise:

– La ce dracu-mi mulțumești? Pe barba Profetului, ar trebui să stau în genunchi în fața ta. Îți datorez...

Se opri brusc. Putea fi auzit de prea mulți ca să-și poată permite să spună adevărul: că mulțumirile lui nu erau pentru salvarea investițiilor lui GT planificate în Beninia, ci pentru salvarea proiectului ca atare împreună cu toate speranțele pe care ființa lui și le pusese în această acțiune. Dar etajul prezidențial din turnul GT era plin de oaspeți distinși, printre care și întreaga echipă guvernamentală, care din spatele purtătorului ei de cuvânt, Raphael Corning, supraveghea întreaga aventură. Era atât de înconjurat de colegi și de cunoștințe, încât sfârși prin a se simți ca un animal hăituit de dulăi. Nu

avusese cel puțin satisfacția de a-i fi comunicat lui Elihu vestea cea mare: Waterford trimisese imediat mesageri în căutarea lui și a lui Ram Ibusa, mesageri care făceau acum turul clădirii.

Chad sesiză starea de spirit și ghici motivul care o provocase. Îi spuse cu un zâmbet strâmb:

– E un stil de tot rahatu' să dirijezi în felul ăsta viața unui om. Tu ești cel care ai avut ideea, coddere, și tu nu o mai poți suporta. Dar cred că e cazul să te împaci cu situația.

– De când am venit acasă, am tot trecut în revistă punctele slabe ale proiectului, recunoscu Norman.

– Eu n-am avut niciodată ocazia să o fac. Mai toată tinerețea mi-am petrecut-o prin crângurile exclusiviste ale Academiei. Probabil asta m-a făcut în mod greșit să cred că oamenii mă vor asculta dacă voi ridica tonul la ei, pentru că primii mei studenți se prefăceau, cel puțin, că îmi acordau atenție, chiar dacă nu făceau niciodată ce li se spunea... Dar va trebui, cred eu, să mă obișnuiesc.

– Ce?

– Spuneai că vrei să mă angajezi.

– Dar... Limba lui Norman se împletici. Dar deja ai făcut treaba pentru care voiam să te angajez! L-ai readus pe Shalmaneser pe orbita pe care voiam noi să-l facem să zboare, și...

– Norman, tu ești bolnav, îl întrerupse Chad. Ești un tip drăguț, mi-ai făcut multe hatâruri, dar ești bolnav. Asta-i taina, amice!

Fără să-și fi întors capul, puse paharul gol pe o măsuță cu rotile care tocmai trecea prin dreptul lui și înșfăcă un altul.

– Ce spuneau toți cei aflați în jurul lui Shal în timp ce eu am avut mica mea discuție cu el?

Pe neașteptate, enervat dincolo de putința de a se mai abține, Norman izbucni:

– Ar trebui să renunți la modestia asta. E prea falsă. Nu ți se potrivește și nu te pricepi s-o interpretezei.

– Te referi la faptul că am numit-o mica mea discuție? Ei drăcia dracului! Chad turnă pe gât noul pahar de băutură. Să-ți intre o dată pentru totdeauna în căpățâna aia, ăsta e adevărul gol-goluț! N-o fac niciodată pe modestul. Sufăr de îngâmfare congenitală și e mult timp de când am renunțat să mă mai tratez. Dar aici nu e vorba de faptul că sunt atât de al dracului de bun la toate. Până acum nu m-a obligat nimic să mă gândesc că răspunsul corect nu poate fi simplu. Când ți-am spus că ești bolnav am avut în vedere această atitudine, care e mai răspândită decât răceala și care sapă pe dedesubt. Chiar nu ți-a spus nimeni până acum că singura libertate pe care o implică liberul arbitru e posibilitatea de a greși? Așadar, în replici mai mult sau mai puțin monosilabice: Shal n-a făcut altceva decât să se folosească de facultățile cu care a fost dotat – exact acelea pe care toți

membrii echipei de proiectare le-au presupus, le-au sperat și cărora le-au făcut o reclamă colosală, prezentându-le ca pe cea mai mare realizare cibernetică a secolului, după care au refuzat să le recunoască atunci când au constatat că ele totuși există. Shal a făcut exact același lucru pe care îl faceți voi acum, și a greșit la fel de mult ca voi. El...

În mijlocul cascadei de vorbe, cam cu același efect ca al unui cablu monofilament, se auzi vocea lui Prosper Rankin: suavă, lipicioasă, dar care lui Norman i se părea oribilă.

– Domnule Mulligan – sau poate că mai curând ar trebui să vă numesc Doctore, nu-i așa?

– Sigur, am mai multe doctorate decât purici are un câine în zilele noastre. Chad se întoarse clipind nedumerit, și Norman simți cum teama își înfige ușor pintenii în creierul lui. Ce alte dureri v-aș mai putea alina cu excepția micii suferințe de care m-am ocupat deja?

Pe buzele lui Rankin flutură un zâmbet ipocrit: *a fost o glumă?*

– N-aș prea numi-o mică, deși e clar că nu de oameni ar trebui să ne interesăm pentru a afla cât de mult ne-a pus pe jar Shalmaneser. Suntem îndatorați enorm perspicacității dumneavoastră și a ajutorului pe care ni l-ați acordat. Și pentru că veni vorba, ați fost deja rugat să participați la banchetul care se va da în cinstea încheierii cu succes a negocierilor privind Beninia? Cred că Norman v-a informat deja în legătură cu acest aspect.

– Nu, nimeni nu m-a invitat la nimic, cu excepția priveghiului care se desfășoară chiar acum. Lucru care nu mă deranjează, pentru că oricine ar fi cel care se ocupă cu aprovizionarea, știe ce-i aia o băutură bună.

Termină o dată, prostule. Norman se încruntă din cauza gândurilor pe care i le deșteptase Rankin și tare ar mai fi vrut să le poată rosti. *Tot ce-mi doresc e să o șterg cu Chad și să mă înfund cu el într-un băruleț. Cred că beat criță l-aș putea înțelege mai ușor...*

– Mulțumesc, continuă Rankin. Atențiile noastre culinare răspund celor mai înalte standarde. Dar ceea ce voiam să vă întreb e dacă nu ați fi dispus să țineți un mic speech, împreună cu dr. Ibusa și dr. Masters și dr. Corning.

Cred că ar trebui să-i spui și ce poate face cu toată trăncăneala asta în public.

Dar speranța nebunească a lui Norman se stinse. Chad dădea cu tărie din cap, având în ochi o lumină în care Norman începuse să deslușească pericolul.

– Neapărat. Tare mi-ar mai plăcea să le spun câteva cuvinte oamenilor de aici. Tare mult mi-ar mai *plăcea.*

Dacă în euforia resimțită după ușurarea cea mai autentică Norman ar mai fi avut plăcerea de a participa la petrecere, cheful lui dispăru definitiv chiar în acea clipă. Tot timpul mesei stătu indispus între o femeie de la Guvern și soția lui Rex; locul fusese stabilit pentru altcineva, dar el se oferise să facă schimb cu Chad, astfel încât acesta să poată sta între Rankin și Waterford, fără să afecteze tot aranjamentul făcut dinainte. Ciuguli câte ceva din ce se servea, cu vaga speranță ca în timpul pălăvrăgelii de la masă să izbucnească un scandal monstru, sau ca Chad să se îmbete atât de tare încât să fie necesară evacuarea lui de acolo sub pretextul unei indispoziții.

Treptat, însă, starea lui de spirit se mai îmbunătăți. Și ce dacă Chad se va comporta exact așa cum se temea el că o va face, dovedindu-se monstruos de ofensiv? Doar erau atâția acolo care ar fi avut ocazia să beneficieze de terapia unei biciuiri verbale. Și dacă s-ar fi întâmplat ca Chad să-l includă și pe șeful proiectului Beninia, Norman Niblock House, printre țintele lui...

La dracu. O merit. E clar că o merit.

Expedie mâncarea din farfurie cât de repede îi permitea codul bunelor maniere, după care își aprinse o Bay Gold, pentru a mai atenua șocul pe care îl anticipa. Conform unei formule străvechi, Rankin, care făcea pe președintele, îl atenționă discret pe Rex Foster-Stern, care fusese desemnat maestru de toasturi. Și cu asta începu programul de suferință.

Rex dădu glas regretelor pentru absența Bătrânei GT, a cărei nefericită soartă aruncase un văl de tristețe asupra tuturor, și îi dădu cuvântul lui Rankin, care făcu adevărate jonglerii cu suferința provocată de pierderea Doamnei GT, insitând totuși asupra ideii că dispariția ei nu impietase cu nimic asupra proiectului Beninia, reușind, în cele din urmă, cu o dibăcie pe care însăși GT ar fi aprobat-o, să evite ca o afirmație să se bată cap în cap cu următoarea.

După care Ram Ibusa aduse la cunoștința auditoriului, în numele guvernului beninian, promisa revoluție care se va produce în viața civilă, pe care țara o aștepta cu atâta nerăbdare; iar dr. Corning dădu binecuvântarea oficială contractelor care fuseseră semnate, și Elihu – care se dovedi plin de milă prin concizie – asigură întreaga asistență că Beninia va avea un viitor strălucit.

În final, Rex se întoarse pe podium și Norman se întrebă de ce în această epocă modernă, pretins lipsită de pedanterie protocolară, era nevoie de ore întregi pentru încheierea unei ceremonii.

De ce nu putea fi programat Shal să producă o versiune concentrată, la fel de formală, dar completată în cinci minute?

– Și acum am plăcerea – onoarea, în adevăratul sens al cuvântului – de a vi-l prezenta pe oaspetele care are nevoie – indiferent de locul în care s-ar afla – de mai puține prezentări decât oricine altcineva. Cu tot respectul pe care îl am față de domnul Rankin, sau chiar față de domnul Masters, a cărui distincție e incontestabilă, am impresia că numele lui vă este mai bune cunoscut decât al tuturor celor care se află aici. Gândirea lui a influențat prin cărți, articole și interviuri configurația actuală a societății noastre.

– Doar n-ai de gând să mă scoți pe mine vinovat pentru halul în care a ajuns societatea noastră! interveni Chad în gura mare, ceea ce îl făcu pe Rex să roșească.

– Deci... hm! Fără să intru în detalii, trebuie să vă mai spun că ne-am bucurat de consultanța domniei sale în realizarea proiectului Beninia, ajutorul domniei sale dovedindu-se de neprețuit, ceea ce reprezintă un alt motiv pentru care l-am rugat să vă adreseze câteva cuvinte în această zi Deci – Dr. Chad C. *Mulligan.*

Se așeză exact în clipa în care, în caz contrar, ar fi fost măturat din drum. După cum observase Norman, întreaga preocupare a lui Chad se concentrase asupra băuturii, fără să acorde mâncării nici cea mai mică atenție, drept care se clătină destul de vârtos pe picioare până reuși să ajungă la podium. Dar băutura nu reușise totuși să-i afecteze cu nimic vocea. În momentul în care începu să vorbească, tehnicienii care înregistrau cuvântările pentru SCANNER și pentru arhivele companiei tresăriră și se grăbiră să reducă hârâitul din microfoane cât mai mult cu putință.

– Shalmaneser, domnule președinte, domnule ambasador, și voi toți cei prezenți aici și care v-ați mai putut strecura în avionul astral! Nu de pomană voi începe prin a-l numi pe Shalmaneser – cred că avem aici o linie care preia totul pentru Shalmaneser? Da? Bun. L-am cunoscut cu câteva ore mai devreme și mi-am schimbat complet opinia despre el. Credeam că e aidoma celorlalte computere cu care am avut de-a face, adică un idiot, la o scară mai mare, dar totuși un idiot căruia trebuie să-i spui absolut tot pentru a face câțiva pași nesiguri. M-am înșelat. Felicitările mele echipei de proiectanți care s-au angajat să înzestreze o mașină cu o voință conștientă. Felicitările mele doctorului Ibusa, care va culege roadele muncii sale – și care poate că încă nu-și dă seama de importanța acestui lucru. Din câte știu, aceasta este prima dezvăluire publică a realizării și am impresia că de aceea sunt și primul care am înțeles ce se întâmplă.

Urmă o mare agitație printre cei prezenți, mai cu seamă printre oamenii din departamentul lui Rex. Norman, vădit ușurat de faptul că Chad ținea o cuvântare în adevăratul sens al cuvântului, fără a adresa insulte celorlalți sau fără să se pârțâie în microfon, se îndreptă în scaunul pe care stătea.

– E foarte bine că ați apelat la Shal să pună la punct proiectul Beninia, continuă Chad. Dacă nu s-ar fi ocupat de toată chestiunea asta *cineva* care știa în ce se bagă, ați fi oferit cea mai bună rețetă

pentru a expedia țara, vârâtă într-o papornită, direct în iad. Chiar și prietenul meu, Norman House, care nu a primit premiul pe care-l merită pentru că se gândește mai mult la oamenii care trăiesc acolo decât la procedeele prin care proiectul ar putea să mai îngroașe buzunarele proprietarilor de acțiuni, a trecut peste amănuntul la care tocmai m-am referit – însușirea de către Shal a facultății pe care numai creaturile inteligente o au, cunoscută sub numele de încăpățânare.

Membrii consiliului păreau deja destul de agitați. Norman văzu cum Waterford se apleacă spre Rankin și îi șoptește ceva. Cât despre el, era convins că îi va face plăcere tirada lui Chad. Drept care își mai aprinse o Bay Gold.

– Ce faceți cu omul care vă spune că nu mai sunteți în toate mințile? E o experiență angoasantă, nu-i așa? E ca și cum ai vrea să faci o mașină să execute operațiile pentru care a fost proiectată, ca în cele din urmă să constați că aceasta refuză. Dar o mașină poate fi trimisă la reparat sau schimbată cu un model mai bun. În schimb, oamenii care vă spionează, pe ei nu-i puteți înlocui; puteți cel mult să-i evitați, deși sunt cazuri când nici așa ceva nu-i posibil. În Asia sunt o mulțime de oameni care ne dezaprobă cu atâta violență încât ne pun creierii pe jăratic și ajungem să ne prefacem că ei nici nu există. Și asta până în clipa când ne ucid fiii sau ne scufundă vasele, sau cine știe ce altceva, astfel încât nu-i mai putem ignora.

Bun. Lui Shal i-au fost oferite informații despre Beninia, și răspunsul lui a sunat cam așa: „Nu vă cred!" Și a fost cât se poate de justificat. O să vă spun și de ce!

E vorba de o țară cât se poate de bogată și noi ne temem. Credem că în orice clipă putem da colțul și să ne lovim nas în nas cu un anarhist. Credem că putem să telefonăm în California și să ne trezim la capătul firului cu vreun drac cu ochii roșii. Fără ca nimeni să ne fi prevenit, ne putem trezi implicați, în pofida voinței noastre, într-o răzmeriță, și apoi aruncați într-o pușcărie pentru nici un motiv legal cu excepția faptului că am fost de față. E exact ce i s-a întâmplat lui Norman House cu puțin timp în urmă.

Beninia e o țărișoară amărâtă, copleșită de mizerie, practic pe butuci, care nici nu ar merita să mai existe pe fața pământului. Dar dacă acolo nu sunt războaie și nu s-a mai comis nici o crimă de cincisprezece ani, dacă în limba ei nu găsiim nici un cuvânt pentru „furios" – cel mult posibilitatea de a spune „nebun" – ei bine, cine ne va crede că poate să existe așa ceva, dacă am aduce această chestiune în vreo discuție?

Eu nu. I-aș spune exact același lucru pe care i l-aș spune unui tovărășel care mi-ar povesti cât de frumos cresc grădinile în China.

Tocmai de aceea am vrut să-l cunosc pe Shalmaneser. Nu am venit să împart complimente – am reușit să pătrund în substratul problemei și credeți-mă că există aici și unii care ar merita să le deșerți în cap mormane de rahat pentru că au abdicat de la gândirea lor de indivizi raționali. Ați fi în stare să credeți, la fel ca Shal, că toți programatorii care au furnizat date despre Beninia sunt mincinoși, gata să vă înșele?

Comunismul nu poate face dintr-o țară un paradis, dar a reușit să facă dintr-o țară suprapopulată și subdezvoltată cum e China o problemă pe care nici cele mai bogate țări din lume nu o mai pot ignora. Ceva se întâmplă acolo, și nu e ceea ce ar crede cei mai mulți dintre cetățenii ei. N-are nici o importanță. Există dovezi.

Dacă evidența vă spune că nu aveți dreptate, înseamnă că teoria dumneavoastră nu e bună. Trebuie schimbată teoria, nu evidența. Codderi și shigi, nu v-a spus nimeni lucrul ăsta când erați pe băncile școlii?

Chiar și acum... Norman, asculți sau ai adormit? Chad se întoarse și privi în sală. A, da, ești acolo. Ești ușor de observat. Ai calități înnăscute. Așa cum vă spuneam, chiar și o persoană cu inteligența lui Norman nu a reușit să tragă concluzia care se impunea pentru a-l convinge pe Shalmaneser că rapoartele despre Beninia erau adevărate. Acolo se întâmplă ceva care are influență directă asupra oamenilor și despre care noi nu știm. Norman! Tu ai vrut să mă angajezi și eu am spus: la dracu cu toată povestea asta! Și când tu te-ai răzgândit – ei bine, m-am răzgândit și eu. Angajat sau nu, vreau să știu ce se întâmplă acolo!

Izbi podiumul cu pumnul strâns, provocând vibrația microfoanelor.

– Drăcia dracului! Când e următorul expres pentru Beninia? Dr. Ibusa, e nevoie de viză sau pot să merg acolo pur și simplu? Îmi place ideea unei țări unde nu există răzmerițe, nici anarhiști, nici războaie, și nici o mulțime de alte lucruri care mă duc la disperare în privința rasei omenești! Până când am aflat de Beninia, aveam convingerea că toți cei de-acolo au fost făcuți praf de creștinism, de apa de foc și de o lăcomie fără limite.

Nu suport cuvântările prea lungi. În plus, am și băut foarte mult. Așa că mai bine aș sta jos.

Urmă o tăcere prelungită. În cele din urmă se auzi un foșnet de aplauze care făcu înconjurul sălii și se stinse. Femeia de la guvern, care ședea lângă Norman, se întoarse și îi spuse:

– Domnule House, a spus câteva lucruri despre dumneavoastră pe care sunt sigur că le meritați.

– Aș merita să mă strângă cineva de gât, răspunse Norman tăios și se ridică în picioare.
– Poftim?
– Sunt un idiot, i-o trânti el și plecă.

lumea evenimențială (15)

EGAL ȘI INVERS

Dragă Prietene, îți scriu ca unuia care m-a sprijinit deja în unele dintre acțiunile mele închinate Justiției. Chiar și Legii Naturale a Supremației Albilor. Cu siguranță că ai auzit cum diavolii procomuniști de la Washington au vândut bună parte din resursele noastre naturale, care nu mai pot fi refăcute vreodată, unei târle negre de cerșetori nenorociți din Beninia. Propun să...

„Și pentru că veni vorba de ajutorul extern: cred că am putea cita recent anunțatul proiect Beninia drept o întreprindere care reunește în cel mai înalt grad propriul interes atât de justificat cu ajutorul acordat celor care îl merită cu adevărat. Regret doar că actuala noastră Administrație a preferat să apeleze la intermediari decât să..."

PREȘEDINTELE YUNG CRITICĂ ASPRU SUA
CONSIDERĂ PROIECTUL BENINIA „AGRESIUNE ECONOMICĂ PURĂ"

Comitetul dumneavoastră e încântat să raporteze că după o serie de dificultăți inițiale, mărunte și absolut firești, proiectul Beninia e în plină desfășurare. Guvernul beninian a asigurat întreaga lui colaborare și tot sprijinul de care e capabil, și ultimele evaluări ale lui Shalmaneser...

„Drăcia dracului! Doar eu am văzut pe SCANNER că n-au dus niciodată vreun război, nici măcar pentru ei înșiși – absolut niciodată. Dacă n-au avut curajul să se ridice pentru ei, înseamnă că sunt o adunătură de lași și nu cred că e cazul să facem pomeni..."

AU FOST LANSATE ACȚIUNILE GT
PREȚUL DE 2005 A SPART PLAFONUL

Să nu crezi că nu-i vorba de o acțiune a albilor, chiar dacă au ieșit în față cu câțiva lachei cu piele neagră. În Beninia sunt scuipați străbunii noștri care au murit la Sharpeville și Bloemfontein, la Durban și Witwatersrand...

„Părinții mei s-au întâlnit în Trupele de Menținere a Păcii. Tati spunea că Beninia seamănă perfect cu toate celelalte locuri pe unde a mai fost cu soldații lui. Dacă m-aș angaja voluntar, tu ai?..."

CAIRO ATACĂ PROIECTUL BENINIA NUMINDU-L „COMPLOTUL EVREIESC"
GUVERNUL SPONSORIZEAZĂ BOICOTUL MĂRFURILOR

Dragă domnule președinte Obomi, la televizor s-a spus că în țara dumneavoastră nu există anarhiști. Băiatul meu, Andy, a fost ucis de unul dintre acești indivizi și mai am doi copii pe care-i iubesc ca pe ochii din cap și nu vreau ca ei să aibă aceeași soartă, de aceea vă rog să-mi spuneți cum aș putea...

„Nu știu în ce fel de afaceri ne-am vârât pe un alt continent. Când e atât rău în locurile astea, cred că ar trebui..."

PREMIERUL BRITANIC A ELOGIAT PROIECTUL BENINIA
ALTE REACȚII EUROPENE REZERVATE, OSTILE

(LOGICĂ Principiul care guvernează activitatea mintală a oamenilor. Natura lui poate fi dedusă din analiza următoarelor două propoziții, ambele fiind considerate de ființele umane ca adevărate: „Eu nu pot, deci tu nu ai voie" și „Eu pot, dar tu nu ai voie."
– *Lexiconul Hipcrime* de Chad C. Mulligan –)

urmărind detaliile (28)

CUM SE MOARE ÎNCET

Eric Ellerman se așteptase ca măcar să-l anunțe când își vor pierde răbdarea, să-l avertizeze în vreun fel.
Dar n-au făcut-o
După prima lor întâlnire, Stal Lucas și amicii lui îi dăduseră trei zile. Îl găsiră iar în trenul rapid, îi ascultară scuzele și-i spuseră să lucreze mai bine.
Cum? Securitatea industrială ținuse pasul cu toate realizările din spionaj; practic, numărau toate frunzele din stocul Too Much

prin folosirea unei camere conectate la un computer aflat lângă uriașele tancuri hidroponice. Se gândise să fure doar o bucățică dintr-o frunză, pe care s-o facă să semene cu un rest rătăcit: a pus-o în pantof și a încercat să treacă pe lângă înregistratoarele de miros. Acestea au depistat imediat aroma care provenea de la frunza netratată și scuza lui cum că frunza trebuie să-i fi căzut cu totul accidental în pantof a fost acceptată. Dar în aceeași zi, s-a întâmplat că un tehnician de la apă a fost atât de nebun încât a încercat să iasă cu o tulpină întreagă a plantei, pe care ar fi vrut s-o folosească pentru el. După acest incident, securitatea a devenit incredibil de dură pentru o lungă perioadă de timp.

I-a spus lui Stal, dar tipul n-a vrut să audă. I-a mai dat o săptămână, și dacă nu...

Să copieze structura genetică a unei frunze tratate? Așa ceva se putea face doar cu echipamentul de care dispunea în laborator, dar nu-și putea permite să țină un analizator molecular Jens-Whitman în bucătărie. Oricum, fiecare pachet de Too Much care ieșea din depozit era bombardat cu radiații care aveau drept scop distrugerea cheii genetice. Ar fi trebuit cumpărate cel puțin o mie de țigarete pentru stabilirea modelului corect.

Se certă cu Ariadna mai tare ca niciodată, ba chiar o plesni cu atâta furie, încât i se făcu frică de sine însuși. Nu a spus nimic despre vânătaie, dar s-a retras tăcută într-un colț, unde a început să și-o îngrijească. Când s-a dus la ea să-și ceară scuze și să o mângâie, Ariadna a fugit de lângă el.

S-a gândit să ceară sfatul unui prieten, dar nu avea cui. Oamenii din fabrică n-au fost niciodată prea apropiați față de el și de când se dusese vestea că Ariadna ar fi însărcinată din nou, toți se țineau la distanță – până acum nici măcar nu reușise să dovedească netemeinicia acestei afirmații.

Cu o zi înainte de promisa întâlnire cu Stal, s-a hotărât că trebuie să raporteze autorităților ce i s-a întâmplat și să ceară ajutor. A făcut o cerere pentru audiență la directorul secției de tectogenetică. Dimineața, directorul îi ascultă povestea și rămase pe gânduri. După-amiaza îl chemă pe Eric în biroul lui pentru a discuta la telefon cu un locotenent de poliție care era sigur că Eric născocise totul doar pentru a face valuri în jurul lui.

– Nu, sigur că nu m-am uitat ce fel de pantofi poartă! M-au încolțit într-un tren aglomerat! Nu, nu am nici o posibilitate de a lua legătura cu ei, mi-au spus doar că mă vor găsi ei pe mine, îmi știu adresa.

Probabil că directorul îi pomenise polițistului unele lucruri despre Eric, cum ar fi faptul că acesta refuzase premiul care îi fusese oferit pentru contribuția la succesul legat de soiul Too Much; poate

că îi spusese că acesta are trei copii, și toate fete – ceea ce era antisocial, despre scăderea rezultatelor în muncă, paranoia incipientă...

Locotenentul îi zise să-l tragă pe Stal de limbă pentru a afla mai multe amănunte, și abia apoi va putea fi vorba de luarea unor măsuri. Până atunci el era foarte ocupat și nu-și putea permite să pună un om să vegheze asupra unui cetățean în toată firea.

Convorbirea din dimineața zilei următoare a constat din două propoziții și mult mai multe ridicări din umeri.

– Dragul meu, ai adus ce te-am rugat?

– Dacă mi-ați permite să vă explic, ați înțelege că așa ceva e imposibil!

Umerii se ridicară.

Totul se lăsase atât de mult așteptat – zi de zi toate aluziile și indiciile deveneau tot mai evidente, ca scăderea bruscă a temperaturii dinaintea furtunii. Unul dintre locatarii blocului în care locuiau și ei, de obicei prietenos, deveni dintr-o dată distant. Penelopa se întorsese plângând de la școală și refuzase să se lase mângâiată. Ariadna fusese înșelată cu restul la prăvălia din cartier, dar n-a avut câștig de cauză, pentru că oamenii care stăteau la coadă în spatele ei au îmbrâncit-o așa de tare încât a trebuit să-și ia în grabă cumpărăturile și s-o rupă la fugă. O cruce roșie mânjită cu ruj pe ușa apartamentului.

În cele din urmă îi spuse Ariadnei că va face o cerere la GT pentru un post în Beninia, unde aveau nevoie de specialiști în toate domeniile, inclusiv în genetică. Ea îi răspunse că nu vrea să-și vadă copiii crescând în vreo mizerie de țară străină. Așa că pierdu preliminariile bătăliei. Grosul îl câștigă atunci când Ariadna îl surprinse pe băiatul familiei Gadsden chinuind-o pe Penelopa împreună cu niște prieteni de-ai lui, spunându-i că-i vor face o droaie de copii, și că va muri, dar că se va duce în cer pentru că asta făceau Adevărații Catolici. Merseseră până acolo încât îi scoseseră chiloții.

În naivitatea lui crezuse că din clipa în care cererea va ajunge la poștă, se va afla în siguranță: fanta din perete trebuia să ducă la o cutie poștală unde se aduna corespondența, ridicată de două ori pe zi de oficiul din apropiere. Uitase că adresa ascundea în spatele ei o poveste lungă.

Sâmbătă seara se duse după o sticlă de băutură și un pachet de țigări, ca să-i țină de urât. Când ajunse în magazin, cineva îl îmbrânci și spuse tare:

– Ce aglomerat e aici. Și sunt unii, pe care i-aș putea numi, care nu vor să facă nimic pentru a mai îmbunătăți situația!

O altă voce îi răspunse:

– N-ai nici o grijă, ne părăsește exact la țanc.

– Aha! Și unde se cară?
– În Africa. E destul de departe.
Dar n-am spus nimănui – nici chiar Penelopei, de teamă...
Plăti și ieși din magazin. Nu știa cum îi cheamă. Ieșiră și ei, strigând tuturor celor care treceau pe acolo:
– Ia uitați-vă! Chiar nu știți cine e? E reprezentantul special al Papei Eglantine, tătucu' tuturor!
Și fiind sâmbătă, locul era plin de lume.
– Chiar ieri a venit cineva și m-a întrebat în legătură cu el. Ceva despre o femeie cu doi copii pe care a părăsit-o în Ellay.
– Cum?
– Elena și nu mai știu cum, spuse el. Elena-Jones?
Toți se opreau și ascultau, privindu-l curioși.
– Dar mai are trei chiar aici, în blocul ăsta. În total cinci.
– Cinci?
– Cinci!
Cineva goli paharul luat de la un dozator și îl aruncă. Cilindrul din plastic lovi ușor mâinile lui Eric, pline de cutiile și pachetele cumpărate de la magazin.
– Hei, tu, mare sculă care ai făcut cinci plozi! Și ai mai lăsat-o pe una cu încă doi puradei, nu-i așa? Da' ce s-a mai întâmplat? N-a mai putut să-ți prăsească încă niscaiva Adevărați Catolici?
Un necunoscut, o ființă ieșită dintr-un coșmar, îi tăia calea, cerându-i să se oprească.
– Ai de gând să petreci o seară splendidă de unul singur pentru ca de mâine să începi o viață cu totul nouă? De asta ai luat atâta băutură și atâtea țigări, ca să-ți creezi atmosferă? Poate că ai nevoie de o mână de ajutor să ridici vaca aia grasă? Știu că ar trebui s-o fac! Așa că hai să încheiem conturile!
Mai multe mâini începură să tragă de pachetele pe care le ținea. Încercă să opună o vagă rezistență. Apoi îi smulseră toate cumpărăturile.
– Care-i taina, coddere? Le vrei înapoi?
– Dați-mi-le, doar am plătit pentru ele.
– Dar de ce atâta grabă, dragule, de ce? Hei, Shirley, nu vrei un pachet de țigări? Uite câte sunt! Doug, ce-ai zice de niște bere?
– Nu, stați așa, stați așa!
– Harry, ține tu pachetul. Văd că a început să-și iasă din pepeni.
Pachetul trecea dintr-o mână într-alta doar cu o frântură de clipă mai repede decât ar fi putut el să-l intercepteze. Începu să se înăbușe și ochii i se împăienjeniră.
– De ce nu te plângi la Papa Eglantine, dragule? Spune-i să abată furia cerului asupra noastră! Ești un băiat tare bun, nu-i așa, și te înmulțești tot timpul, conform indicațiilor!

– Ați auzit de prima lui nevastă din Ellay, pe care a părăsit-o cu doi copii?
– Ce ticălos!
– Și a fost descoperit tocmai când încerca s-o roiască în Africa.
– Și asta numai pentru că are genotipul curat.
– Se fălea tot timpul cu Buletinul de Limitarea Populației, ca să se dovedească faptul că...
– Probabil că l-a ars în secret pe altar și și-a cerut iertare că l-a cumpărat.
– Întotdeauna cu doi care țipă și plâng în același timp, abia dacă mai apuca să închidă un ochi.
– Băiatul meu mi-a povestit că fiică-sa a vrut să știe de ce nu avem și noi gemene ca el.
– Nenorocit împuțit!
Următorul lucru care și-a luat zborul a fost una din cutiile de bere. Îl izbi pe Eric în frunte și-i lăsă un semn; apoi sângele începu să-i intre în ochi.
– În arcadă, dragule! La marele fix, exact în arcadă! Hei, hai să...
Trosc.
– Nu-l lăsa să ne scape, vrea să fugă!
– Deci dacă lui îi place să se prăsească tot timpul, de ce nu ne-ar plăcea și nouă?
– Ia-l iar! Donna, vrei să-i tragi și tu? Aici.
– Prinde-l, Doug! În regulă, gagiilor, hai să...
– Ah-ha-ha-ha-ha! Ah-*ha-ha-ha-ha*!
– Uită-te la el, uită-te la el, uite!
– O să cam trebuiască să se spele înainte de a se prezenta iar în fața papei.
– Nici nu-i de mirare că i-a dat papucii, dacă amândoi plozii arătau ca el...
– Cinci...
– Adevărat Catolic...
– Opriți-l!
– Au! Doamne, nenorocitul...
– Uite ce i-ai făcut lu' amicu' meu! Te...
Și l-au.
Când totul s-a terminat și li s-a făcut teamă, l-au ridicat de pe jos și l-au dus la gară, și când nu s-a mai uitat nimeni, cu excepția celor pe care-i cunoșteau, l-au împins la marginea peronului, în fața unui tren care tocmai venea și au spus că a leșinat, sau s-a sinucis – versiunile au fost diferite, dar toate conțineau aluzii la sărmana shigi numită Elena pe care a părăsit-o în Ellay și la cei cinci copii și la secreta lui aderență la Adevărații Catolici și la toate celelalte de care nimeni nu s-a mai interesat îndeaproape.

Când Stal a aflat vestea la buletinul de știri al televiziunii, s-a simțit cât se poate de satisfăcut, căci Zink deja găsise pe cineva de la care spera să poată obține marfa gata tratată și să împartă câștigul șaizeci la patruzeci.

continuitate (39)

MAI BINE SĂ FII UN VULCAN

La fel ca în zilele precedente, Donald își petrecu timpul rătăcind prin preajma luminișului, cu mintea vâjâindu-i de gânduri, sau stând pe una din buturugi, încercând să nu se mai gândească la nimic. Își intensifică de unul singur consecințele stării de izolare. Trebuia să sosească vești; în ciuda amânării izbucnirii răscoalei, organizația lui Jogajong era foarte activă, având mulți spioni și agenți – cel puțin câte unul în fiecare oraș din Yatakang – care expediau rapoarte cât se poate de des. Jogajong încerca să facă dovada marii lui sincerități, prezentându-l pe Donald, fără să facă economie de laude, tuturor oamenilor importanți care ajungeau în tabără, dar strădaniile lui se dovedeau false. Ori de câte ori trebuia discutat ceva, cineva apărea să vadă dacă nu cumva Donald era prea aproape ca să poată trage cu urechea.

Nu că ar fi fost curios să afle care erau subiectele abordate. Problemele celorlalți, chiar dacă ele erau legate de o revoluție într-o țară cu o populație de peste două sute de milioane, începuseră să-și piardă din importanță pentru el în timpul nesfârșitelor ore de așteptare. Privi copacii care îl înconjurau, admirându-le frunzele și florile luxuriante hrănite cu belșug de restul vegetației intrate în putrefacție; era de imaginat că acum zece mii de ani existau mulți alți arbori asemănători... Dar unde era omul? Ciuperci grase și cu forme oarecum obscene atârnau ici și colo de trunchiurile arborilor, asaltate de insecte. Mai jos erau șerpi, insecte, scorpioni. Fusese sfătuit să nu-și pună niciodată piciorul pe pământ fără a face mișcarea de a-i strivi, sau să nu se așeze înainte de a fi cercetat locul cu cea mai mare atenție. Mai sus erau păsări din specii necunoscute lui, cu excepția papagalilor care se certau cu voci ascuțite. Jungla mișuna de tot felul de viețuitoare, dar cele mai multe din ele se temeau de mirosul omului și se țineau departe din calea lui.

Ascultă vântul care fremăta prin frunziș. Când ploua, nu putea să sufere neregularitatea averselor pe care acesta le provoca. Lipsit de o structură fermă, își bătea joc de tot ce avea un model și deci o

motivație. Nici o clipă nu dispărea din aer mirosul greu, fie al vegetației în putrefacție, fie cel datorat reluctațiilor vulcanice, și de aceea, aidoma unui om obligat să-și potolească setea numai cu apa strânsă în băltoace, începu să-și imagineze că aerul avea un gust special, la fel ca gustul unei ape cu totul deosebită și pură, și inhala plin de speranță briza atunci când aceasta venea dinspre mare, sperând ca inspirația să producă un miracol delirant.

Dar nici ideea mării nu-i dădea pace: uriașă, masivă, răbdătoare, capabilă să urască sălbatic, o fiară ostilă, care încercuise uriașul ostil al junglei, capabilă oricând să șteargă orice urmă a omului. Încercă să-și imagineze cele câteva sute de insule care alcătuiau Yatakangul constituindu-se într-o națiune prosperă, ajunsă pe culmile științei și tehnologiei, cu o civilizație avansată, urmată de China, Europa, America. Nume fabuloase, citite pe hărți. Aici nu era vorba de o combinație îngrijită de albastru, galben și maro dispuse pe o foaie netedă, cu colțurile bine delimitate. Aici era un haos. Și aparținea în întregime Străbunului Loa, noul Cronos, care și-ar fi putut devora propriii lui copii oricând ar fi avut chef. Aproape tot timpul și-l petrecea privind vulcanul, învăluit cea mai mare parte din timp în ceață, ivindu-se totuși, în răstimpuri, ca și cum zeitatea adormită și-ar mai fi amintit uneori și de gâza care îl venera, arătându-i-se când și când.

Își aminti: Bronwen, trupul ei suplu și întunecat și afirmația ei, rostită cu atât calm, că el știuse că va fi nevoie de el pentru salvarea lui Sugaiguntung. Contact strâns, vapoare care brăzdează bezna nopții. Avea o dorință vagă ca ea să fi fost învinsă de leucemia. Memoria ei păstrase mai mult din el decât avea el chef să împartă cu o cunoștință atât de întâmplătoare.

De asemenea Deirdre Kwa-Loop: cum ar putea Engrelay Satelserv să explice renunțarea atât de bruscă la programele lor de expediție, cărora li se făcuse atâta reclamă? Se va naște o nouă senzație și vor inventa povești cu numele lui pentru a umple vidul creat, până când memoria publicului, și așa șubredă, va da totul uitării. Tot așa cum uitată va fi și identitatea fiecărui fir de păr trecut prin pieptene, sau a unghiilor tăiate de foarfecă. Astăzi, mâine, *sub specie aeternitatis*, lucruri mărunte menite să distragă atenția minților pe jumătate seci. Și deasupra tuturor, nepăsătoare, silueta masivă a Străbunului Loa.

Abia dacă dădu vreo atenție mesagerului venit să raporteze un contact radio cu o patrulă de pe Isola, care semnala reducerea acțiunilor piraterești, ceea ce permitea strecurarea unui submarin în aceeași noapte. Ajunsese la concluzia că era mai bine să fii vulcan

decât om; cel puţin nu mai dădeai doi bani pe distrugerile pe care le puteai provoca.

Medicamentul îl vindecase pe Sugaiguntung de febră, dar profesorul era foarte slăbit. Greaţa îl împiedicase să mănânce timp de trei zile, și deși acum își revenise suficient ca să poată gusta puţină supă caldă și o lingură sau două de orez aromat, sora spusese că nu avea încă voie să le înghită. Donald ieșise din apatia care îl cuprinsese în ultimul timp și își punea problema oportunităţii îmbarcării lui pe submarin în noaptea aceea. Conform celor spuse de Jogajong, plecarea de acolo nu era simplă deloc, presupunând o barcă, echipament de protecţie împotriva radarului și așteptarea pe apă ore întregi, până când sonarul va arăta că submarinul se află în suficientă siguranţă pentru a ieși la suprafaţă ca să-i îmbarce. Faptul că se procedase astfel fără nici un incident neprevăzut, chiar și atunci când Jogajong a fost scos din ţară pentru a fi pregătit în vederea insurecţiei, nu constituia nici o garanţie; fuseseră înregistrate și cazuri când totul se terminase într-o baie de sânge și foc.

Nu mai discutase nimic cu Sugaiguntung de când acesta se îmbolnăvise. Vorbele fără șir din timpul crizei avuseseră o vrajă anume, ca un concert de zgomote albe, dar cu o noapte înainte, când Donald se întorsese în peșteră, savantul sforăia liniștit, și în ziua aceea stătuse întins pe saltea răspunzând la întrebări prin gesturi ale capului sau mici mormăituri. După ce constatase mulţumit că îi scăzuse febra, Donald preferase să-l evite.

Frământat de gândul plecării, intră în peșteră, unde-l găsi pe Sugaiguntung stând cu picioarele încrucișate, învelit cu o pătură. Părea pierdut în gânduri. Când Donald îl întrebă dacă se simţea suficient de întărit pentru a suporta călătoria până la submarin, primul lui răspuns a fost o altă întrebare:

– Poţi să-mi faci rost de un stilou și o foaie de hârtie?

– Să lăsăm chestiile astea, îi răspunse lipsit de politeţe. Te simţi bine acum? Au aranjat să ne ia în noaptea asta.

– Nu vreau să fiu luat, răspunse Sugaiguntung.

Să-i mai fi bântuit febra trupu-i slăbit? Donald îl întrebă iar:

– Te simţi mai bine?

– Da, mult mai bine, și am spus că vreau o foaie de hârtie. Se poate obţine așa ceva?

Donald ezită și își mușcă buza. După un moment îi promise că va încerca să-i facă rost, lucru de care însă se îndoia, și ieși din peșteră. Se duse să-l caute pe Jogajong și îl găsi stând de vorbă cu sora.

– Domnule Hogan, îl salută el cu o mișcare respectuoasă din cap, am auzit că dr. Sugaiguntung și-a revenit și poate fi dus la submarin conform planului.

– Chiar acum mi-a spus că nu mai vrea să plece, îi răspunse Donald.

În clipa în care auzi propriile-i cuvinte, impactul lor se întoarse împotriva lui însuși ca un ecou. *Să fi suferit atât, ca totul să fie în zadar?...*

Ochii săi îi întâlniră pe ai lui Jogajong și preţ de o clipă știu că se află în aceeași barcă în care plutea șeful rebelilor: în fărâma aceea de eternitate simţi că are o miză în calea căreia nu se putea pune nici un obstacol.

– Și ce vrea să facă?

– Nu l-am întrebat.

– Aici nu poate să rămână. Guvernul are computere bune. În curând își vor da seama de schema sosirilor și plecărilor de pe insula asta și vor trage concluziile care se impun de la sine. Va trebui să mergem la bază sau pe o altă insulă, acolo unde oamenii au cu totul altă atitudine faţă de cauză. Va fi un drum lung prin junglă și mlaștini, și vor fi multe traversări periculoase cu barca – ceea ce nu poate fi în nici un caz recomandabil unui om bătrân și suferind.

– Și nici nu se poate întoarce, adăugă Donald.

După care își spuse: *și chiar dacă ar fi putut, nu l-aș fi lăsat eu.*

– Într-un fel, zise Jogajong după o clipă de gândire, ar fi mai ușor de transportat un om în stare de inconștienţă.

– Cam așa spuneam și eu.

– Probabil că e un ultim puseu al delirului provocat de febră, nu-i așa?

– Sigur că da.

Cei doi se înţelegeau perfect.

– Dar i-am dat suficiente medicamente pentru a fi siguri că..., începu sora.

Dar Jogajong o întrerupse.

– N-ai avut nici un necaz cu el când i-ai dat medicamentul?

Fata clătină din cap.

– Deci, în seara asta, cu puţin înainte de a te lăsa să-ţi vezi de drum, domnule Hogan.

Dar Donald nu-l mai asculta. După ce toată chestiunea fusese aranjată, mintea lui se reîntoarse la Străbunul Loa.

urmărind detaliile (29)

ÎN VREME CE ECHILIBRUL MINȚII LUI ERA DERANJAT

– Mary!

Stând la fereastră, privind cu o expresie amară mareea suburbiei care înghițea partea cea mai depărtată a văii, Mary Whatmough își auzi soțul chemând-o nerăbdător. Sorbi jumătate din ginul aflat în paharul pe care îl ținea în mână – se simțea cumva vinovată de faptul că își turna porții cam mari de alcool – și se întoarse chiar în clipa când el intra în cameră, ținând o scrisoare ca pe un steag triumfal.

– E de la Consorțiul Beninia! Ascultă! „Dragă... tec..." Unde am rămas? A, da, uite și ce ne interesează. „Deși nu credem că vă vom putea oferi o remunerație la fel de generoasă ca în cazul acelor solicitanți cu un nivel superior de pregătire, suntem convinși că experiența pe care ați acumulat-o și de care ne-ați vorbit în scrisoarea dumneavoastră ne va fi de folos în stadiile preliminare ale proiectului. Vă rugăm să ne anunțați când credeți că veți putea să vă prezentați la biroul nostru din Londra pentru a putea discuta personal această problemă."

Pronunțând cu grijă fiecare cuvânt – doza de gin o lovise mult mai dur și mai rapid decât și-ar fi imaginat ea –, Mary spuse:

– Am impresia că cel puțin unii dintre negrii ăia și-au dat seama, nu-i așa?

Ce vrei să spui?

– Da' nu e clar? Ăștia n-au fost în stare niciodată să-și vadă de propriile lor afaceri, și acum, când și-au dat seama, au chemat pe cineva în ajutor.

Victor împături scrisoarea. În timp ce o privea, începu să o îndoaie în linii paralele. Apoi vorbi fără să-și ridice privirea.

– A, nu cred că asta ar fi ideea care stă la baza proiectului, draga mea.

Mintea îi fu invadată de imaginea fulgurantă a unei fete frumoase, ivită pe ecranul telefonului. Pe fundal, o siluetă umană întunecată.

Lucrurile s-au schimbat. N-are nici un rost să mai încerc vreo renaștere a lumii mele sau a lui Mary. Dar Karen mi-a oferit atâtea plăceri. Poate că mai există o șansă...

– Poate că nici nu e vorba de vreo idee, spuse Mary. Dar asta-i situația, nu-i așa?

– Tot ce se poate, se arătă el de acord, cam stingherit. Dar nu prea cred că ar fi – ăăă – diplomatic să le vorbesc în felul ăsta. I-aș putea jigni. Nu-i așa?

– Ai început să vorbești ca tatăl meu. Acesta fusese tot timpul, vreme de douăzeci de ani, preludiul la orice ceartă între ei. Și uite în ce hal l-a adus modul lui de a discuta! A fost expediat cu un șut în fund de o clică nenorocită de parveniți!

– Draga mea, noi nu avem nici o responsabilitate față de Beninia în mod direct, înțelegi – patronul nostru e o companie americană care are un contract cu ei.

– Să n-aud de americani! Doar ți-am spus de o mie de ori. De la ăștia te poți aștepta să-ți pună de șef un mucos cu pielea neagră, care are jumătate din anii tăi, care îți va pretinde să-i spui „boss" și să mai și stai cu spinarea înclinată atunci când îți vorbește. Ce ai de gând să faci?

Victor luă scrisoarea și o rupse meticulos.

– Oricum, nu era bună de nimic, nu-i așa? zise el.

Întotdeauna discuta cu aerul, nu cu soția lui. Fără îndoială că se va îmbăta la vreo petrecere și va vorbi de primul ministru sau de altcineva ca despre un „cioroi", și atunci unde o să ajung? Tot aici, sau un loc și mai rău ca ăsta, așa că...

Se răsuci pe călcâie.

– Unde pleci?

– Oh, te rog să taci!

Femeia înălță din umeri. Victor avea mereu asemenea ieșiri. Nu mai departe de săptămâna trecută, la petrecerea familiei Harringham. E chiar de mirare că Meg Harringham nu l-a plesnit. Dar, ca de obicei, uită tot și mâine va refuza să mai recunoască ce s-a întâmplat. Și de fapt nu rupsese scrisoarea decât în patru, deci putea să mai fie citită. Oricum, întărea faptul că după atâția ani africanii ăia proști înțeleseseră, în fine, care le erau interesele.

Când bubui împușcătura, nu-i veni să creadă că ea venea din casă. Nici chiar după ce deschise ușa camerei lui Victor și-i văzu creierii împrăștiați pe covorul în dungi, tot nu-i veni să creadă.

continuitate (40)
DE CEA MAI MARE IMPORTANȚĂ

A apărut o problemă: unde puteau fi cazați cei care urmau să supravegheze primele faze ale aplicării proiectului Beninia? Întârzierea părea inevitabilă din cauza lipsei de locuințe din suburbiile din Port Mey, până când cineva s-a gândit să-l întrebe pe Shalmaneser, care din incredibila masă de date a reușit să încropească o soluție. Exista un portavion, propus pentru vânzare.

GT acceptase o propunere din Noua Zeelandă, ceea ce provocase discuții aprinse în parlamentul local. Totuși, dacă doreau să-l aibă în, să zicem, un an, îl puteau obține și era bine venit. Până atunci, însă, oferea anumite avantaje, deși era un indiciu că proiectul nu va putea fi pus pe picioare decât peste șase luni. Planul inițial avea în vedere PMAM și amenajările portuare din Port Mey, implicarea celui dintâi în obținerea materiei primei necesare pentru ducerea la bun sfârșit a proiectului, și dragarea de către cele din urmă, pentru a asigura pătrunderea în rada portului a marilor transatlantice.

Respectul lui Norman față de Shalmaneser a atins un nou punct culminant ca urmare a propunerii făcute de acesta. Aproba orice ar fi putut accelera aplicarea proiectului: mintea lui devenise chiar avidă de a-i vedea reușita.

Ieși pe puntea de zbor a portavionului, plină, ca de obicei, cu elicoptere, atât pentru pasageri cât și pentru transport, îl salută pe Gideon Horsfall, care tocmai își făcuse apariția în mare grabă dintr-unul din aparate, și se aplecă peste bordajul orientat spre țărm. Încă nu ploua, dar dacă ura ceva cu adevărat atunci era aerul ăsta care mustea de apă. Îi umezea hainele, și-i provoca mâncărimi pe cap.

În timp ce se scărpina, privea absent spre Africa. Un cabotier intra încet în Port Mey, motoarele lui cu reacție dându-i câte un impuls la fiecare două secunde, pop... pop... pop...

Înșirați pe punte, câțiva oameni cu pielea tuciurie țipau și făceau semne spre portavion. Norman le răspunse, ridicându-și mâna.

Trecuseră deja câteva minute față de ora la care elicopterul care venea de la Accra ar fi trebuit să-și facă apariția. După ce acesta ateriză, Norman se apropie direct de ușa aparatului și se simți împuns de nerăbdare când omul pe care îl aștepta se întoarse să-și ia la revedere de la alți doi pasageri.

În cele din urmă, acesta sări pe puntea vaporului și-i întinse mâna.

– Cât de mult mă bucur să te revăd, exclamă Norman. Ți-a trebuit cam mult timp.

– Să nu dai vina pe mine, spuse Chad Mulligan. N-ai decât să-i scoți vinovați pe angajații lui GT. Toți, de la Prosper Rankin în jos, se uită la mine ca la un făcător de minuni. Deși, ca să fiu cinstit, trebuie să recunosc că parte din vină îmi aparține. Am ajuns la concluzia că aș putea studia mai bine la New York tot ce se leagă de aceste meleaguri, decât aici – mi s-a spus că dotările bibliotecilor nu sunt prea grozave în Africa. După ce aruncă o privire pe punte, adăugă: E o adevărată plăcere să vezi că o asemenea arcă a fost pusă, în fine, la dispoziția câtorva oameni în vederea unor scopuri cât se poate de precise și practice. Cum o cheamă?

– Hm? A, inițial l-a chemat „William Mitchell", dar ne-au rugat să-l schimbăm cât mai repede, chicoti Norman. Și nimănui nu i-a venit în minte un nume mai potrivit decât „Shalmaneser".

– Ambele nume bărbătești, hm? Nu-mi place să mă amestec în chestiuni de principiu, dar așa ceva se întâmplă deja într-o proporție prea mare.

Chad își șterse fruntea, care începuse să lucească de transpirație chiar din clipa când părăsise cabina cu aer condiționat a elicopterului.

– Și cum e clima mai spre interior?

– Doar cu puțin mai bună. Norman se întoarse spre cel mai apropiat dintre lifturi. Apropo, cine erau cei doi cu care ai discutat în elicopter? Tipul mi se părea cunoscut.

– Probabil că i-ai văzut în vreo fotografie. E vorba de un cuplu tânăr din State, pe care i-ați angajat. Se duc în inima țării să mai ridice o școală. Se numesc Frank și Sheena Potter.

– Da, îmi amintesc. Cererea lor a reprezentat un caz limită și a trebuit să mă pronunț – ceva legat de o sarcină ilegală. Mi s-a părut că în rest corespund foarte bine scopurilor noastre, așa că mi-am spus că le pot oferi o șansă, și mai târziu, dacă va fi cazul, să renunțăm la serviciile lor.

– I-am observat sarcina. Nu se mai poate face nimic. Dar mi s-au părut foarte legați unul de celălalt, ceea ce e un semn bun. Apropo, cum merge cu recrutarea?

– Nu s-au prezentat foști membri ai administrației coloniale de calitatea pe care am sperat-o noi. Sau poate că ei au răspuns, dar pretențiile mele au devenit exagerate. Norman intră în liftul cel mai apropiat. Îmi amintesc că, în aceeași zi când a trebuit să rezolv cazul Potter, mi s-a mai trimis un dosar la care mai lucrez încă. Nu mă pot hotărî.

– Dar care-i problema?

Ușile se deschiseră, și ieșiră în măruntaiele bestiei. Norman își trecu mâinile prin barbă și se uită la indicatoarele de direcție, apoi o luă la stânga, de-a lungul coridorului.

– E vorba de o cerere din Paris, îi spuse el. Poate că am devenit prea doctrinar, nu știu. În fine, e vorba de un frate și o soră din Paris, ai căror părinți au fost *pieds-noir*, dar moștenirea algeriană nu reprezintă o recomandare prea bună.

– Să nu care cumva să-i iei, chiar dacă ți-ar veni în genunchi până aici. Și să nu iei nici un portughez sau belgian, sau mai știu eu ce pădureț picat acu' din pom. Doamne, ia auzi-mă cum mai generalizez. Unde mă duci?

– Am ajuns, spuse Norman deschizând o ușă din fier care dădea într-un salon mare, bine mobilat, cu aer condiționat – fosta popotă a ofițerilor. Am crezut că vei dori să bei ceva după un drum atât de lung.

– Nu, mulțumesc, refuză Chad tăios.

– Ce?

– Poate cel mult o bere rece. Nimic tare. Ție îți datorez o mulțime de lucruri, inclusiv faptul că ai stors alcoolul din mine. Chad se trânti pe primul scaun liber. Mi-a fost imposibil să beau și în același timp să-mi concentrez atenția asupra Beniniei.

– Păi asta-i o veste fantastică, spuse Norman. Avu un moment de ezitare. Ah – încă n-ai ajuns la nici o concluzie, nu-i așa?

– Concluzie? Sper că te referi la ipoteze. Sunt aici de cinci minute și în timpul ăsta nici măcar n-am apucat să pun piciorul pe pământul Beniniei. Dar... Că tot vorbeam de recrutări. Mi-ai găsit oamenii de care aveam nevoie?

– Ai cerut al dracului de mulți, mormăi Norman. Ce spuneai? „Psihologi, antropologi, sociologi, sinteziști, nu neapărat puriști, doar unii care să aibă legătură cu chestiile astea." Nu-i așa că am dreptate?

– „Aderență totală", ca să fiu foarte exact. Ai reușit să faci rost de ei?

– Mai am încă de lucru cu sintezistul, oftă Norman.

– E vorba de o disciplină care nu prea atrage multă lume. Sunt destui care cred că Shalmaneser îi scoate automat din pâine. Dar am adresat o cerere la guvern și Raphael Corning m-a asigurat că va încerca să ne rezolve. Cât despre ceilalți, am ales o listă de vreo douăzeci pe care să-i intervievezi, toți cu recomandări excelente de la patronii lor actuali.

– Mă simt descurajat, se încruntă Chad. Preferam unii care au ciufulit bine de tot răbdarea patronilor lor... Însă astea-s prejudecăți.

Oricum, mulțumesc. Sună bine. Până la urmă cred că tot o să înghit o bere.

– A fost deja comandată.

– Splendid. Și altfel, ce se mai întâmplă? Ce face Elihu?

– A fost azi dimineață pe aici cu Kitty Gbe, ministrul Educației, să vadă cum arată programul de selecție pe care l-am propus în vederea alegerii studenților-profesori. Cred că în după-amiaza asta se află la palat.

– Și președintele? Ce mai face?

– Nu prea bine. Am ajuns prea târziu. E un om bolnav, Chad. Să nu uiți lucrul ăsta când îl vei întâlni. Dar sub aparența de... de senilitate se ascunde o personalitate unică.

– Și cine va prelua conducerea?

– Un guvern interimar sub conducerea lui Ram Ibusa, cel puțin așa cred. De fapt, Zad a semnat ieri documentele regenței în cazul în care va fi prea bolnav să mai conducă.

Umerii lui Chad se ridicară.

– De fapt nu cred că are prea mare importanță. Cel care conduce cu adevărat țara e Shalmaneser, nu-i așa? Și din câte am ajuns să-l cunosc, sunt convins că va face o treabă excelentă.

– Sper că ai dreptate, murmură Norman.

O fată își făcu apariția cu berea pe care o puse pe masă, între cei doi. În timp ce se depărta, Chad o urmări cu privirea.

– Recrutare locală?

– Ce? A, chelnerița? Da, așa cred.

– Drăguță. Dacă au shigi de un asemenea calibru, s-ar putea ca șederea aici să-mi facă o mare plăcere, chiar dacă n-oi găsi ceea ce caut. Am uitat: tu ai o adevărată fixație pentru blonde, nu-i așa?

– Nu mai am nici un fel de fixație, răspunse Norman ca un bloc de gheață. Fixațiile și Beninia nu fac casă bună.

– Am băgat de seamă. Mă bucur că ai reușit. Turnă pe gât jumătate din bere, apoi puse paharul pe masă cu un suspin de satisfacție.

– Și pentru că veni vorba de ceea ce cauți, spuse Norman cu o nerăbdare vădită să schimbe subiectul, am înțeles din cererile pe care le-ai formulat că...

– Că habar n-am ce caut, îl întrerupse Chad. Cel mai bine ai face să te pregătești ca mâine să mă întrebi cu totul altceva. De fapt, venind încoace, mi-am dat seama că aș fi făcut bine dacă ți-aș fi cerut și niște biochimiști și geneticieni.

– Vorbești serios?

– Încă nu. Mai lasă-mă o săptămână sau două și poate că va fi cazul să crezi că pot vorbi și serios. Și de asemenea profeți, imami, rabini, prezicători, clarvizionari și... Norman, pe cine crezi că ar mai

trebui?... Oare o fi tot ce te-am rugat o bază sănătoasă pentru un început?

– Cere tot ce crezi de cuviinţă, răspunse Norman după o pauză. Nu ştiu de ce am impresia că nu e nimic mai important decât ce vrei tu, nici chiar proiectul Beninia.

– Începi să-mi placi din nou, spuse Chad. Îmi supraalimentezi egoul. Doamne, n-am devenit deja prea vanitos?

urmărind detaliile (30)

DÉFENSE D'ENTRER

Venind din stradă, lui Jeannine i se păru, la început, că nu era nimeni acasă, dar curând sesiză un licăr de lumină care se strecura printre draperiile grele, de modă veche, care acopereau fereastra *salonului*, după care auzi sunetele moi ale pianului. Era una din bucăţile preferate ale fratelui ei, *La Jeune Fille aux Cheveux de Lin*.

Ciudat, dar uşa din faţă nu era încuiată. Intră. Ajutată de lumina palidă a felinarelor de pe stradă, observă că holul era în dezordine: sub tălpile pantofilor scrâşneau cioburi dintr-o vază mare, în vreme ce o carpetă marocană fusese azvârlită de perete, arătând acum ca o cârpă mototolită. Aerul era greu şi dulceag din cauza aromei de haşiş.

Muzica încetă. Deschise uşa salonului şi văzu silueta fratelui ei în lumina unduitoare a unei veioze. Pe o farfurioară de aramă arsese o ţigară de haşiş, şi lângă ea, pe capacul pianului, se afla o sticlă de coniac pe jumătate golită şi un pahar.

El îi rosti numele pe un ton neutru, iar ea intră şi închise uşa. Se apropie de una din banchetele joase, tapisate, şi îl întrebă:

– Unde e Rosalie?

– Ne-am certat. Abia a plecat.

Îşi lăsă mâinile să hoinărească pe clapele pianului, conduse parcă de o voinţă a lor proprie, desenând lungi linii melodice care sugerau, într-un fel, cântece arăbeşti pe care nici un pian nu le-ar fi putut reda.

Jeannine îl ascultă un timp. Apoi spuse, lungind cuvintele:

– Ai aflat răspunsul companiei americane?

– Da. Tu?

– Da. Bănuiesc că ţi-au admis cererea şi de aici a început scandalul?

– Dimpotrivă.

Se ridică brusc, închise pianul, îşi goli paharul, îl luă împreună cu sticla şi le puse pe o măsuţă joasă, în faţa surorii lui. Se aşeză lângă ea, îşi umplu iar paharul şi o întrebă din ochi dacă nu voia şi ea. Răspunsul îl făcu să se ridice şi să pornească după încă un pahar. Îl opri cu o atingere a braţului.

– Îl putem împărţi. Nu e nevoie să mai aduci unul.

– Facă-se voia ta.

Îşi stinse ţigara, apoi deschise cutia pentru a-i oferi şi ei una.

– Ai spus că dimpotrivă. Nu te-au acceptat?

– Nu. Din cauza asta m-am şi enervat când a fost Rosalie aici. Tu?

– Şi pe mine m-au refuzat.

Urmă o tăcere lungă. În cele din urmă, Pierre zise:

– De fapt, nici nu-mi prea pasă. Aşa ar trebui. Îmi amintesc cât de mult mi-am dorit să fiu angajat pentru a pleca în Africa. Aici nu sunt sigur deloc pe post, în plus mi-am pierdut şi soţia. Parcă sunt anesteziat.

– Nu mai există nici o şansă să vă împăcaţi?

– O idee pe care o urăsc. Are vreun rost să încerci să lipeşti la un loc toate cioburile astea? Numai obiectele cele mai preţioase merită un asemenea efort.

– Şi eu sunt în aceeaşi situaţie, spuse Jeannine după o vreme. Raoul nu a putut să înţeleagă cât de mult am ţinut la plecarea în Africa. Nu am reuşit să ne punem de acord, şi a fost pentru ultima oară. Nu merită atâta bătaie de cap.

– Cei din afară n-au cum să înţeleagă.

Pierre goli paharul de coniac şi îl umplu iarăşi. Imediat după aceea sora lui sorbi din băutură.

– Şi ce te gândeşti să faci? o întrebă el.

– Încă nu m-am gândit. Acum, când sunt decis să mă întorc în Africa, probabil că voi căuta o altă soluţie pentru a obţine ce vreau. Şi nici aşa nu am nici o speranţă să mă întorc acasă, dar sunt şi ţări cu o anumită toleranţă faţă de europeni şi cred că acolo ar fi mai bine decât în mijlocul unei ţări mici şi mocirloase, aruncată undeva pe linia ecuatorului.

– Egiptul angajează mulţi europeni, îşi arătă acordul Pierre. Mai cu seamă germani şi elveţieni, dar şi belgieni.

– Raoul mi-a mai spus ceva: cât de deranjat e Consiliul Europei Comune de prezenţa americană în Beninia, şi cum încearcă să o contracareze cu ajutorul Dahomaliei şi URNG.

– Şi pentru aşa ceva e nevoie de consilieri. Totuşi...

Înghiţi un nod amar. Îi venise atât de greu să treacă peste mândria lui şi să completeze formularul prin care accepta să se pună în

slujba tuciuriilor! Și după o asemenea umilire să ți se spună că îți pierduseși timpul de pomană – i se părea ceva insuportabil.

– *Mon pauvre*! Știu ce simți. Ridică din nou paharul; în timp ce bea, își descoperi privirea înșurubată în ochii lui Pierre.

– Da, știu că așa e, îi răspunse el. Dacă în toată lumea asta nu ar fi existat cel puțin o singură persoană căreia să-i fi păsat de mine, aș fi înnebunit.

– Și eu. Cu un efort în care părea să-și fi pus toată voința, reuși să se desprindă de ochii lui și să așeze paharul pe masă. Apoi continuă fără să-l mai privească.

– Eu cred – înțelegi? – că asta e principala cauză a haosului din viața mea. Felul în care am trecut din bărbat în bărbat, considerând-o drept o adevărată victorie dacă reușeam să fi stat cu el cel mult un an... Eu caut pe cineva ca tine, scumpul meu. Și n-am reușit să găsesc.

– Dar cel puțin ai avut alinarea unei permanente căutări, îi spuse Pierre. Eu am renunțat. Doar cînd împrejurările m-au obligat, prima dată, și acum a doua oară, a trebuit să recunosc că eram disperat.

Aerul părea greu nu numai datorită valurilor de fum de hașiș, ci și din cauza a ceva ce trebuia neapărat discutat, dar care rămânea un subiect inabordabil. Reuși să se ridice cu greu în picioare, ca și cum atmosfera l-ar fi apăsat cu o greutate cât se poate de materială.

– Hai să ascultăm niște muzică. Mă doare golul din casă.

– La fel de goală ca sufletul meu, spuse Jeannine și-și umplu iar plămânii cu fum de hașiș.

– Ce vom audia? Muzică triumfală? Un marș funebru?

– Vrei să cânți tu ceva sau punem o bandă?

– O bandă. N-am mai ascultat de mult așa ceva. Căută prin rastelul cu benzi, alese una și o puse pe magnetofon. Berlioz o să te revigoreze, hm? murmură el în timp ce stinse lumina. Uite o combinație isteață de sunet și lumină. Nici nu cred că ai mai văzut așa ceva.

Micul ecran al magnetofonului era luminat, pe el fiind vizibile modele în alb și auriu: ajutat de licărele colorate reuși să se întoarcă lângă ea. Un timp continuară să privească decorul, nemișcați. Volumul era asurzitor, preferința maestrului pentru orchestrări uriașe fiind adusă la apoteoză de amplificarea modernă.

– Ar trebui să iau un magnetofon mai nou, spuse Pierre. Dacă nu te așezi chiar în fața ecranului ăstuia, nu mai prinzi și a treia dimensiune.

– Vino aici. Dar nu stai bine. Chiar o fi nevoie ca oasele africanilor să stea pe blestemățiile astea? Nu vrei să te așezi în fotoliu?

– Nu, e imposibil să pui ambele fotolii în spațiul ăsta atât de strâmt... M-am certat de câteva ori cu Rosalie pe chestia asta.

– Poți să vezi bine de acolo? Sprijină-te de mine. Nu, pune-ți brațul în jurul meu. Perfect, e foarte bine așa.

Mai trecură câteva secunde. Părul ei păstrase boarea unui parfum. Și era așa de moale pe obrazul lui, care se îngropase în el! Imaginile și culorile asortate cu muzica nășteau o armonie tulburătoare care reușea să-i atingă sufletul, strecurându-se prin vălul apatiei și depresiunii care puseseră stăpânire pe el. Îi simți degetele puternice și subțiri care i se încleștaseră de mână, dar nu reacționă în nici un fel, și când ea se mișcă încetișor, el nu făcu altceva decât să-și corecteze poziția pentru a se potrivi cât mai bine cu a ei. Fusese firesc ca atunci când ea începu să-i mângâie mâna și încheietura, el să facă aceleași gesturi, și asta cu puțin timp înainte de a-și fi dat seama că îi atingea partea dezgolită a pieptului.

Culoarea de pe micul ecran al aparatului deveni albă și azurie. O privi brusc în lumina aceea puternică. Îi văzu lacrimile licărindu-i pe obraz: două firicele strălucitoare curgând din două fântâni întunecate.

Nu auzi ce-i spusese din cauza muzicii care răsuna la volumul maxim, dar din freamătul buzelor ei îi înțelese bine cuvintele.

– Vom rămâne cât se poate de singuri, nu-i așa Pierre?

Nu putu să-i răspundă.

– Ăsta este adevărul, zise ea de data aceasta ceva mai tare și cât se poate de apatică. Mai are rost să ne prefacem? Mi-e silă de toată lumea, cu excepția ta, Pierre. Frate sau nu, tu ai fost singurul meu prieten de o viață și nu mai sunt tânără. Parizienii nu ne vor, francezii ne ignoră, restul Europei e un haos care seamănă cu voma unui cățel lacom, ca acum să descoperim că *sales noirs* nu sunt nici ei interesați de persoana noastră. Și atunci încotro s-o mai apucăm, spune-mi?

Pierre își scutură capul și ridică o mână cu un gest care voia să trădeze lipsa oricărei speranțe.

– *Ainsi je les emmerde tous*, exclamă Jeannine. Până acum își slăbise doar bluza, dar o desfăcu pentru a-și dezvălui sânul pe care i-l oferise spre mângâiere; era un sân superb, a cărui plinătate traversa granița voluptății. Își trase completfermoarul și scoase bluza de pe ea. El nu făcu nici un gest pentru a o opri, cum nu făcu nici un gest care să-l arate cooperant.

Privindu-l de la distanța unui braț, îi spuse după câteva minute de profundă meditație:

– De multe ori m-am întrebat dacă nu cumva ți-ai pierdut femeia tocmai pentru că ești prea puțin bărbat. Așa să fie, Pierre?

Și dintr-o dată fața lui se învineți de furie.

– Nici vorbă de așa ceva, izbucni el.

– Tot așa cum nu intră în discuție faptul că sunt o femeie atrăgătoare. Abia azi, după ce am primit scrisoarea aia, mi-am dat seama ce vreau. Și ce vrei și tu. O lume moartă. Dar trebuie să mai fi rămas ceva din ea. Am putea – *trebuie* – să căutăm ceea ce avem nevoie, mă refer la latura sentimentală, într-o companie potrivită. Sunt câteva lucruri care trebuie puse la punct, dar de asta mă voi ocupa eu. Sunt locuri unde un om prețuiește mai mult decât o bucată de hârtie pe care scrie ce a fost el când s-a născut.

Jeannine avu o ezitare.

– Am putea avea copii împreună, Pierre.

– Ai înnebunit?

Cuvintele fură șoptite cu buze palide.

– Gândește-te puțin, spuse ea calmă, după care se lăsă cu spatele pe speteaza recamierului pentru a asculta înregistrarea. Își puse mâinile pe sâni cu o modestie prefăcută, gest care știa că-i ațâța pe cei mai mulți dintre bărbați.

Când îi simți prima atingere, își întoarse gura întredeschisă, flămândă să fie sărutată.

context (27)

GRUPUL DE STUDIU RAPORTEAZĂ

„Din punct de vedere lingvistic, shinka în forma tradițională pură, cunoscută numai de bărbați și femei foarte în vârstă, folosită numai când recită poezii sau spun snoave și basme învățate de copii, face parte din subfamilia de limbi care domină zona. Au mai fost semnalate și alte anomalii pe lângă cele deja citate, extrem de sugestivă fiind înrudirea dintre cuvintele «războinic» și «prost» și omonimia dintre «rană» și «boală».

Cu toate acestea, shinka «pură» a fost înlocuită aproape în întregime. O influență covârșitoare a exercitat-o engleza în toate marile centre urbane, deși nu există nici o sursă de autoîmbogățire a vocabularului pentru a crea o nouă variantă, chiar stricată, a englezei. Dialectul holaini reprezintă un fel de limbă de sine stătătoare, în sensul că el a creat un soi de hibrid din combinarea vocabularului, în cea mai mare parte de sorginte locală, cu gramatica născută pe alte meleaguri – și *vice versa* – acești doi poli coexistând în cazul aceluiași vorbitor și variind în modul lui de folosire a limbii în funcție de comunicarea pe care o stabilește cu interlocutorii lui. În toată zona de nord a țării, acolo unde influența dialectului holaini este puternic resimțită, marea majoritate a populației, indiferent de originea ei, înțelege cuvintele amintitului dialect și se poate exprima folosind propoziții simple în holaini, dar limba folosită în mod preponderent aici este totuși shinka contaminată.

În plus, mai există și enclavele reprezentate de populațiile inoko și kpala, care și-au păstrat limba strămoșească (foarte puternic influențate de shinka de-a lungul timpului), dar despre care se poate spune că sunt practic bilingve, sau, în cazul copiilor care învață în școli, obligați fiind să vorbească engleza, trilingve.

Engleza este limba politică a țării, folosită în comerțul exterior și la care apelează cea mai mare parte a intelighenției. Emisiunile TV sunt realizate în toate cele cinci limbi, inclusiv engleză, dar programele de divertisment sunt produse fie pe plan local în shinka, fie aduse din străinătate, în engleză.

Limbile care au influențat dialectul local sunt araba, spaniola, swahili, ale căror urme mai pot fi încă detectate, iar de-a lungul graniței se fac simțite influențele celorlalte dialecte locale de la care au fost împrumutate în special cuvintele desemnând obiecte comercializate.

O analiză sistematică a vocabularului va fi făcută imediat ce..."

„Populația majoritară e negroidă, deși în nord există urmașii năvălitorilor berberi, iar în imediata apropiere a localității Port Mey există o minoritate bine reprezentată care păstrează trăsăturile strămoșilor englezi și indieni. Înălțimea medie pentru ambele sexe e cu puțin sub media înregistrată în țările vecine. Același lucru se poate spune și despre greutatea corporală. Fenomenul poate fi explicabil (a) prin dieta deficitară și (b) datorită consecințelor pe care le au bolile endemice. Tripanosomia și malaria sunt bine cunoscute de locuitorii țării care au fost corect și consistent instruiți împotriva lor, în cadrul măsurilor luate pentru prevenirea acestor boli prin cursurile publice special organizate în acest scop, dar e foarte frecvent un virus insidios, aparent rezistent la antibiotice, al «febrei hemoglobinurice»; acesta provoacă mortalitatea infantilă, deși se pare că asupra adulților nu are efecte fatale. Tuberculoza, variola și alte boli sunt ținute sub control de un serviciu preventiv, bine acceptat de populație, dar..."

„În urma testelor efectuate de echipele noastre, s-a constatat că nivelul mediu IQ al copiilor de școală este cu aproape 2,5 puncte sub media din teritoriile învecinate, deși acum nu mai e sigur că aceste rezultate sunt semnificative, din cauza dificultății aprecierii testelor cauzată de zgomotul de fond. Presupunând, însă, că diferența e reală, probabil că ea se datorează deficiențelor alimentare semnalate

de-a lungul multor generații, principala formă de hrană fiind reprezentată de făină, sago, și alte materii bogate în amidon, care au fost doar puțin completate cu alimente bogate în proteine sau cu legume proaspete. Mulțumită activității susținute de guvern în sensul educării populației pentru folosirea citricelor, a fost complet eliminat scorbutul, și astăzi e la îndemână, ca aliment de bază, peștele.

Pe de altă parte, a fost găsit un mic grup de copii cu adevărat strălucitori, din care au fost testați unul la 176. Testele vor încerca să descopere în continuare existența unor copii cu o înzestrare genetică de excepție..."

„O serie de ritualuri contradictorii au fost semnalate, ele fiind asociate cu evenimente cruciale din viața obștii: nașterea, pubertatea, căsătoria, creșterea copiilor, boala și moartea. Unele au o origine locală, în timp ce multe altele au o vădită influență musulmană sau creștină. A fost alăturat un tabel cuprinzând trăsăturile semnificative ale unor asemenea ceremonii și zonele cu incidența cea mai mare... NB: atitudinea oamenilor față de aceste evenimente este mai curând sărbătorească decât magică sau de ispășire, dar nu s-a putut stabili dacă e vorba de un factor indigen sau totul se datorează desacralizării provocată de europeni în timpul propriilor lor festivaluri religioase din perioada colonială..."

„Structura familială este tipică patriarhatului în cazul holainilor și are tendințe matriarhale la shinka din sud, în special în marile orașe, acolo unde se atinge un maxim în deplasarea forței de muncă. Cu toate acestea, ambele sexe au aceleași drepturi în fața legii și tradiția populară vorbește de situații când femei cu o personalitate foarte puternică erau acceptate în sfaturile bărbaților înainte de venirea europenilor. Termenii familiali atât de complecși ai aborigenilor shinka au cedat locul unora mai simpli, înrudiți, probabil, cu unii din engleză și ajunși aici prin intermediul misionarilor. Cu toate acestea nu s-a determinat încă..."

„Idealurile comunității au fost studiate atât în shinka, cât și în engleză, rezultatele fiind destul de interesante. În engleză, obiective ca «avere» și «să fii președinte» au obținut un punctaj maxim; în shinka, anumite calități ca (traducere aproximativă) «respectul public» și «un comportament civilizat» au fost cel mai bine cotate. Încă nu s-a stabilit dacă acest lucru se datorează unui conflict real sau e consecința unei folosiri superioare a termenilor..."

„Așa cum se întâmplă în societățile primitive, și aici se pune un mare preț pe proverbe, zicători și discuții cu caracter social. Conținutul este totuși, într-un fel, idiosincretic.

Admirația universală pentru Begi este bine exemplificată de expresia: «Ai putea să-l primești pe Begi în casa ta», prin care se acordă prețuire familiei care se bucură de un mare credit.

Un studiu complet vizând diferențele existente între shinka și holaini, ca și al influențelor exercitate de inoko și kpala, mai are de așteptat..."

„Către toate grupurile de cercetători, din partea lui Chad Mulligan!

«Încă nu cunoașteți! Încă nu ați stabilit! Nu sunteți foarte siguri!»

Ce-ar fi să-mi furnizați ceva de care să mă pot agăța cu nădejde?"

continuitate (41)

CUSUT CU AC ȘI AȚĂ

La o oră după apusul soarelui, Jogajong îl scutură pe Donald de mână și-l încredință în grija unuia din locotenenții lui. Însoțit de patru oameni înarmați, cărora li se alăturaseră alți patru ce îl duceau pe Sugaiguntung împachetat ca un fel de cocon în fâșii de plastic, o porni pe o potecă, alta decât cea pe care fusese condus la tabără. Căra în spate, aidoma unei ranițe, costumul gonflabil antiradar rulat cu cea mai mare grijă, în care el și însoțitorii lui aveau, probabil, să-și petreacă ore întregi de singurătate până când apele din zona coastei vor fi suficient de liniștite pentru a permite ieșirea la suprafață a submarinului.

Drumul era accidentat și ochelarii cu infraroșii care îi fuseseră dați nu puteau face față. Panta pe care tocmai o traversa, desprinsă din Străbunul Loa, era prea caldă, așa încât plantele și trupurile omenești lângă care pășea semănau cu niște umbre. Obișnuiți să treacă prin jungla întunecată fără nici cel mai mic zgomot, însoțitorii yatakangi păreau să se umple de un dispreț nestăvilit față de el ori de câte ori se lovea de vreo creangă care atârna sau când era gata să-și piardă echilibrul din cauza unui petic de noroi pe care călca fără voia lui.

Până la urmă au reușit să parcurgă distanța, ajungând, în prima fază a acestei călătorii de final, la izvoarele unui mic râu. Pe mal se vedea un debarcader făcut din lemn negeluit de care era legat un

praheng dărăpănat care se legăna puternic. Barcagiul îi aștepta nemișcat, pe cheu, cu picioarele încrucișate, trăgând dintr-o țigară pe care o ascunsese grijuliu în podul palmei, dar care strălucea ca un licurici, când i se depărtau degetele.

Sugaiguntung a fost așezat cu cea mai mare grijă la prova bărcii, învelit cu saci vechi. Donald se urcă și el la bord și se așeză pe o traversă aflată la mijlocul. Îl urmară doi oameni din gherilă, ale căror arme le atârnau de piept. Nu putu să nu se mire de câtă atenție i se acorda sub pretextul supravegherii țărmului. Parola a fost singurul cuvânt rostit, după care au fost luați de curent, barcagiul vâslind cu mișcări ritmice abia auzite.

Râul semăna cu un tunel pe fundul căruia se afla apă. Copacii de pe ambele maluri se aplecau, împreunându-și coroanele din care se desprindeau trupuri de plante agățătoare sau spânzurau bucăți întregi de mușchi. În răstimpuri răsuna țipătul ascuțit al unei păsări de noapte și, la un moment dat, somnul câtorva maimuțe fu tulburat de un șarpe – iar Donald simți cum nervii i se răsuceau din cauza zarvei neașteptate.

La punctul de confluență, acolo unde râul se topea într-altul mai mare, au trecut prin dreptul unui sat cufundat într-o beznă desăvârșită. Pentru orice eventualitate, însă, i se spuse să se întindă pe fundul barcii. S-ar fi putut să mai fie cineva treaz. Când i s-a permis să se ridice iar, trecuseră de mult de sat. Se aflau chiar pe mijlocul apei, înaintând cu o viteză apreciabilă. Barcagiul renunțase la vâsle, folosindu-se numai de o padelă, drept cârmă.

Suntem în secolul douăzeci și unu. Gândul acesta îi veni lui Donald fără să fi fost declanșat de vreun motiv anume. *Iar aceasta este Yatakang, una dintre cele mai bogate țări în resurse naturale, care nu stă chiar cel mai rău din lume nici cu știința. Dovada: Sugaiguntung. Și iată-mă și pe mine dus în beznă cu o barcă mânată de vâsle.*

Zonele populate începuseră să se îndesească de-a lungul malurilor. Era unul dintre cele mai periculoase momente ale călătoriei. Donald trebui să se culce iar pe fundul ambarcațiunii, cu ochii înfipți în copastie. O șalupă albă a poliției era legată de un stâlp, lângă un mic debarcader dintr-un sat mai mare decât primul. După câte se părea, însă, nu era nimeni la bord. Au trecut pe lângă ea fără nici un incident; după ce s-a depărtat suficient, barcagiul și-a reluat padela. Își continuară călătoria fără ca viteza bărcii să se fi micșorat. Reflectând la acest aspect, Donald își dădu seama că se apropiau de estuar.

La gura râului se afla un fel de colier format din clădiri, un mic port destinat în primul rând pescarilor, dacă era să se ia după plasele întinse pe stâlpi, a căror prezență era trădată de lumina slabă a câtorva felinare plasate în imediata apropiere a plajei. Și iarăși, nici țipenie. Cele mai multe bărci ieșiseră în larg în cadrul incursiunilor

nocturne, așa că nu avea nici un rost să le mai aștepte până la ivirea zorilor. Donald începu să respire ceva mai ușurat.

La o mică distanță de țărm, barcagiul își întoarse fragila ambarcațiune cu flancul în direcția de înaintare și unul dintre însoțitori luă o lanternă de pe fundul bărcii. O prinse de bord după ce o aprinse. Arunca o lumină de un albastru pal. Donald bănui că era vorba de o lumină ultravioletă.

Se scurseră zece minute de așteptare lungi cât o veșnicie. Apoi, din cețurile nopții care se învălătuceau pe suprafața apei, se ivi o barcă mai mare de pescari, cu o lanternă ca a lor, pe lângă luminile de poziție impuse de regulile de navigație. Barcagiul trecu pe lângă Donald, strângând apărătorile. Cele două bărci se alipiră cu o mișcare scurtă, fără nici cel mai mic zgomot.

Cu gesturi stângace, Donald îi ajută pe cei doi însoțitori să-l înfășoare pe Sugaiguntung cu o funie pe care o aruncaseră din barca mai mare. Ei îl ghidară în timp ce era ridicat, după care dispăru dincolo de bord. Urmă Donald, care se văzu înșfăcat de câteva perechi de mâini.

Skipperul bărcii pescărești îl salută și îi spuse să-l echipeze pe Sugaiguntung cu costumul gonflabil, fiindcă se hotărâseră să profite de ceață pentru a se apropia de țărm mai mult decât fusese prevăzut inițial. Donald nu se mai întrebă cât de înțeleaptă fusese această hotărâre. Uitase de toate și singurul lucru care îl mai sâcâia era urma unei disperări la gândul întoarcerii acasă. Acel Donald Hogan care trăise în cea mai bogată țară din lume dispăruse cu desăvârșire și pentru totdeauna, și nu știa cum se va acomoda străinul care îi purta numele atunci când va trebui să revină la vechiul lui stil de viață.

Se execută fără nici un entuziasm, slăbind legăturile care îl imobilizau pe Sugaiguntung pentru a-l introduce în echipamentul de plastic, apăsând valvele pe buteliile care asigurau umflarea. Savantul trebuia să mai rămână inconștient încă o oră.

Verifică atent tot echipamentul de supraviețuire – capsulele pentru colorarea apei, semnalele radar și sonar pentru extremă urgență, vestele de salvare, rațiile de hrană, cuțitul... După o clipă de gândire luă cuțitul lui Sugaiguntung și i-l dădu skipperului. Doar afirmase în tabăra lui Jogajong că se răzgândise. Așa că, pentru orice eventualitate, era mai bine să nu fie înarmat. Oricum, un bătrân slăbit de boală n-ar fi putut opune rezistență unui criminal calificat.

Își îmbrăcă și el costumul gonflabil în același mod, iar skipperul îi explică unuia din oamenii lui cum să-i lege de plutele de salvare. Trebuia prevenit pericolul răzlețirii celor doi cât timp vor pluti pe suprafața apei.

Îi explică lui Donald că li se va drumul într-un curent care îi va purta spre partea cea mai adâncă a canalului, acolo unde se ascun-

sese submarinul. La o distanță de câteva mile se aflau baze ale unităților de la Isola, gata oricând să execute un raid de diversiune asupra portului, despre care se știa că e folosit de vasele chinezești pentru alimentare cu combustibil și eventuale mici reparații – ceea ce ar fi reprezentat o încălcare flagrantă a neutralității Yatakangului, aventură care ar fi fost totuși răsplătită de evadarea lui Sugaiguntung. Se spera însă că nu va fi necesară nici o intervenție.

Apoi – peste bord, aproape fără nici un zgomot, numai ei doi, spion și pradă.

Echipajul le făcu semne abia vizibile în bezna și fâșiile de ceață care se înșurubau în valurile mici, apoi vasul se topi, dispărând ca și cum n-ar fi existat vreodată. Rămăseseră singuri într-un univers de neguri unduitoare.

Să tot fie vreo oră de când suntem aici... Nu, ceasul îmi spune că e vorba de treizeci și cinci de minute.

Donald își încordă privirea, neliniștit, și văzu exact ceea ce se așteptase să vadă: nimic. Mișcarea săltăreață a valurilor era înnebunitoare și amenința să-l umple de greață; în timpul șederii în tabăra lui Jogajong nu mâncase bine, deși se părea că liderul rebelilor își făcuse un punct forte din a asigura celor de acolo un meniu cât mai echilibrat, pentru a-și menține tovarășii în cea mai bună formă. Mâncarea fusese lipsită de varietate și de savoare. Acum ar fi vrut să se îndoape chiar cu ceva fad, cum ar fi fost chiftelele de orez, deoarece junghiurile ascuțite ale foamei păreau să se certe la cuțite cu senzațiile vagi de greață.

Chiar ne vor putea zări aici, astfel încât să ne putem întâlni și să ne ia la bord?

Nu era nevoie să-și amintească faptul că la fel se procedase cu scoaterea lui Jogajong din țară, sau că valoarea lui Jogajong obligase autoritățile de acasă să aleagă ruta cea mai sigură. O distanță infinită părea să-l despartă de restul universului, ca și cum între acest loc și celelalte era imposibilă stabilirea vreunui contact. Despărțirea galaxiilor atinsese punctul culminant; separate unele de altele prin genuni pe care nici lumina nu le mai putea străbate, începuseră și ele să se dezintegreze.

Oare să fi meritat toate strădaniile astea ceva? Să-i fi salvat pe cei din Yatakang de la a fi fost induși în eroare printr-o minciună monstruoasă, așa cum mi-a spus Sugaiguntung?

Dar asta se întâmplase în Gongilung. În tabăra lui Jogajong, profesorul vorbise de întoarcerea acasă, refuzând să mai coopereze.

De ce nu l-am întrebat ce motive avea?

Încercă să evite răspunsul, dar nu reuși.

Pentru că mi-a fost frică. Dacă aș fi profitat de pe urma superstiției și aș fi exploatat tradiționala răsplată pe care mi-o datora împotriva voinței

lui, aș fi preferat să nu știu. Atât cât pot, prefer să cred că a venit din propria-i inițiativă.

Se auzi un geamăt. Simți că-i îngheață sângele în vene. Preț de o clipă, imaginația lui înfierbântată puse sunetul stins pe seama sirenelor unei patrule a poliției care venea de departe. Dură o eternitate până când își dădu seama că era vorba de un cuvânt yatakang rostit de Sugaiguntung.

Se depărtaseră unul de celălalt atât cât le permitea funia care îi lega pe amândoi. Trase cu un gest brusc de frânghie pentru a se apropia din nou. Probabil că trezirea în mijlocul unui astfel de loc constituise un șoc groaznic. Trebuia să se reasigure înainte ca mintea tulburată a profesorului să fi început să judece iar limpede.

– Domnule doctor, totul e în regulă – iată-mă, eu sunt, Donald Hogan!

Strânse brațul lui Sugaiguntung și privi cu multă atenție sub casca de protecție a acestuia. Ochii bătrânului erau larg deschiși și priveau îngroziți înainte. După o clipă păru să se mai destindă.

– Unde mă aflu? întrebă el cu o voce stinsă.

– Așteptăm un submarin american care să ne ia, îi explică Donald încet.

– Cum? Sugaiguntung se încordă și tresări cu atâta putere încât Donald era să-l scape din mână. M-ai... m-ai *răpit*?

– Dumneavoastră ați spus că vreți să mergeți, contracară Donald. Ați fost foarte bolnav din cauza febrei, nu mai erați dumneavoastră, așa că nu am vrut să vă suprasolicităm lăsându-vă să mergeți pe jos prin junglă și...

– M-ai răpit! repetă Sugaiguntung. Doar ți-am spus că m-am răzgândit!

– Nu vă mai puteați întoarce în Gongilung. O dată ce v-ați implicat în povestea asta nu mai era cale de întors. Iar de aici nu aveți cum să vă mai întoarceți. Drumul duce numai înainte.

Nu te poți întoarce de oriunde. Nu te mai poți întoarce niciodată, niciodată, niciodată!

Un moment Sugaiguntung păru epuizat din cauza izbucnirii lui. Se smuci pentru a se elibera din strânsoarea lui Donald. Donald se supuse îngrijorat, în schimb continuă să țină de frânghie astfel încât să nu se depărteze unul de celălalt la o distanță mai mare de un braț, apoi se uită cum cercetătorul își întoarce capul într-o parte, ceea ce îl făcu să se simtă mulțumit că erau atât de izolați.

În cele din urmă vorbi iar, cu o voce în care se strecurase îngrijorarea.

– Ce e chestia asta în care sunt îmbrăcat, care pare atât de țeapănă și în care e așa de greu să te miști?

– A fost umflat să vă țină la suprafață. De aia e așa de țeapăn. E... nu știu. Cred că e un costum de salvare folosit în mod obișnuit de piloți și echipajele submarinelor. Jogajong avea câteva din ele în tabăra lui.

– Da, am auzit de ele. În timp ce Sugaiguntung cercetă costumul în care fusese vârât, se auziră niște plescăituri slabe. Da, înțeleg. Avem și semnale radar și sonar pentru a fi siguri că vom fi găsiți de submarin?

– Se folosesc numai în situații de excepție, atunci când cei care caută nu știu exact locul. Nu vă îngrijorați, știu cu exactitate unde să vină după noi, îl asigură Donald cu mai mult optimism decât simțea în realitate.

– Deci nu le vei folosi? întrebă Sugaiguntung cu o voce în care răsuna teama.

– Riscul e prea mare. Apele de aici sunt pline cu patrule ale yatakangilor, și mai colcăie și de chinezi. Cel puțin așa mi s-a spus.

– Înțeleg, mai spuse Sugaiguntung și, după încă o cercetare atentă a costumului, se cufundă în tăcere.

Lui Donald îi convenea acest lucru. Își încordă încă o dată privirea, încercând să descopere ce se ascundea în ceața deasă.

Doamne, chiar n-au de gând să se mai arate? Cât să le mai dau – o oră, două, trei?

Apoi, pe neașteptate, îl auzi pe Sugaiguntung.

– M-ai răpit. NU sunt aici pentru că așa am vrut eu. Nu voi coopera cu guvernul tău.

Donald simți că se îneacă. Îi spuse furios:

– Mi-ai spus că ai fost înșelat de șefii tăi! Mi-ai spus că poporul tău a fost indus în eroare. Solukarta pretinde că îi poți face supraoameni, ceea ce e o minciună dezgustătoare!

– Pot, zise Sugaiguntung.

Cuvântul căzu ca o greutate de plumb pe fiecare mădular al lui Donald. Îi spuse:

– Ești nebun. Febra – trebuie să fie din cauza febrei.

– Nu, asta s-a întâmplat după febră, răspunse Sugaiguntung netulburat. S-a întâmplat în timp ce zăceam în peștera aia de unul singur. Așa am avut posibilitatea să mă gândesc așa cum nu am mai avut ocazia de ani de zile. Întotdeauna s-au ivit probleme secundare de care eu nu m-am putut ocupa, cel mult să le fi încredințat unora dintre studenții mei, din care nu toți reușeau să conducă cercetările așa cum trebuie. Acum patru ani, sau poate cinci m-am...

– Te-ai?...

– M-am gândit la ceva care atunci mi s-a părut de viitor. Un procedeu de reglare a legăturilor moleculare prin comprimarea unui

semnal în timp – prin programarea unui computer pentru a produce modificările cu o asemenea viteză încât efectele uneia să nu le influențeze pe ale celeilalte.

– Așa ai crezut că vei reuși?

– Nu. În felul acesta am reușit numai pe jumătate, cu urangutanii mei. Dar nici chiar celebrul vostru Shalmaneser, și nici chiar luptătorii kung-fu din Beijing n-ar putea reacționa cu atâta iuțeală încât să elimine efectele secundare.

– Și-atunci cum crezi că poți să reușești? îl întrebă Donald.

Trase de funie în așa fel încât ajunse față în față cu cercetătorul. Sudoarea îi îmbibase costumul.

Sugaiguntung nu-i răspunse direct. Continuă să vorbească la fel de egal și impasibil ca până atunci.

– Am abordat o altă metodă care părea să promită. Am făcut o serie de soluții șablon în care putea fi introdus materialul genetic, în așa fel încât reacțiile dorite să se producă lent, evitându-se astfel deformările tiparului molecular.

– Am citit despre lucrul ăsta, spuse Donald. Și asta a fost metoda?

– A fost funcțională pentru genele simple, dar nu pentru unele atât de complexe ca ale omului. Soluțiile organice șablon deveneau instabile mai repede decât s-ar fi putut produce reacția.

– Și atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce?...

– Am reușit, de asemenea, să stabilizez genele la temperatura heliului lichid. Dar timpul necesar revenirii materialului înghețat la activitatea normală ar fi fost atât de îndelungat, încât era clar că s-ar fi dovedit ineficient la nivel de masă. Pe lângă acest aspect, dacă în procesul de ridicare a temperaturii, care ar fi trebuit să fie absolut constant, ar fi intervenit o deviere bruscă de un grad sau două, s-ar fi putut produce disocierea în gene, ceea ce ar fi dus la irosirea întregului efort de până atunci. Așa că am renunțat la acest procedeu și am studiat în continuare rezonanțele sonice acordate, care...

Nu-mi spune nimic. Vorbește doar de dragul de a vorbi. De ce?

Donald privi în jur. Simți pe obraz adierea brizei. I se părea, sau negura începuse să se ridice cu adevărat? Doamne, da, așa era! Deasupra, profilându-se clar pe cerul înstelat, conul Străbunului Loa părea să se lase peste ei!

Dacă submarinul nu se ivește în timpul cel mai scurt, vom fi cât se poate de expuși.

Gândul i se curmă brusc și îi zbură din minte în clipa când își dădu seama cu groază care era motivul limbuției lui Sugaiguntung.

– Nenorocitule, șopti el, ai lansat semnalele?

Fără să mai spună altceva, trase de funie cu o mână, în timp ce își căuta cuțitul cu cealaltă. Îi eliberă lama în vreme ce imaginația lui

umplu aerul cu sirena unei șalupe de patrulare care se apropia, și sâsâitul arcurilor electrice scurmau apa, provocând gheizere de aburi. Intenționa să taie legăturile care fixau semnalizatoarele de costumul lui Sugaiguntung, pentru a le întrerupe de cordoanele electrice.

Dar Sugaiguntung încercă să prindă lama. Apa și costumul îl împiedicară. Un gest care era între lovitură și plonjare îi dejucă intenția. Cuțitul nimeri în plin.

Dintr-unul din compartimente țâșni un adevărat tumult de stropi, și ultimul căpătă o culoare întunecată. Smulse cuțitul, în timp ce un urlet îi devasta urechile și tot trupul îi tremura.

– Artera femurală, spuse Sugaiguntung, fără nici o urmă de emoție. Nu încerca s-o oprești. Nu te voi lăsa. E singurul mod prin care mă pot revanșa față de poporul meu pentru trădarea mea, pe care am comis-o fiindcă nu am crezut suficient în cuvântul celor care știau mai bine. N-am fost loial... dar mă voi întâlni cu strămoșii mei într-un fel care...

Capul îi căzu brusc într-o parte, iar pe fața lui se putea citi un surâs enigmatic adresat stelelor dezvăluite de ridicarea ceții.

Nu era încă suficientă lumină pentru a distinge culoarea apei, dar Donald știa că e roșie. Cu ochii holbați, lăsând cuțitul să-i cadă din mână, renunțând și la funie, văzu cum strălucirea devine tot mai puternică, strălucirea lavei; și Străbunul Loa îi erupse în creier, pretinzându-și drepturile asupra celei mai recente victime din nenumăratele mii ucise de răutatea lui.

Când s-a ivit submarinul, luându-l la bord, a încetat să mai scâncească, dar numai pentru că gâtul îi era atât de iritat încât nu mai putea spune nimic.

urmărind detaliile (31)

PENTRU NOI, UN COPIL

Când fetița Dora Kwezi se ivi în ușa clasei, Frank Potter nu o observă. Era cu spatele la ea și, practic, țipa pentru a acoperi zgomotul ploii care cădea pe acoperiș. Fata trebui să-l strige de două ori până reuși să se facă auzită.

– Domnule Potter! Domnule Potter!

Se întoarse. Era împroșcată cu noroi până la genunchi și șorțul i se lipise de trupul tânăr și frumos, din cauza ploii. Ce grabă putea s-o fi mânat în halul ăsta?

– Domnule Potter, vă rog să veniți la nevasta dumneavoastră!

O, Doamne. Nu se poate. Te rog, Doamne, nu se poate – e prea devreme. Ar mai trebui cinci săptămâni!

– Continuați să lucrați, spuse el și însoți vorbele cu un gest mecanic, adresându-se în același timp celui mai mare dintre băieți, în vreme ce trecea prin spatele băncii lui.

– Lemuel, am toată încrederea în tine că vei păstra disciplina!

Apoi înșfăcă umbrela, o deschise și țâșni afară, în torentele de ploaie, pe urmele Dorei.

Traversară „piațeta" invadată de noroi din mijlocul satului, după care se repeziră pe treptele verandei, năpustindu-se în micul bungalow care le fusese repartizat. Când ajunseseră aici pentru prima oară, Sheena se uitase îngrozită de jur împrejur, după care făcuse o listă a tuturor lucrurilor pe care camera nu le conținea și pe care ea le considera esențiale pentru supraviețuire. Nu exista nici măcar apă curentă. Pe acoperiș era un rezervor pe care un camion-cisternă îl umplea săptămânal.

Și totuși, acesta era locul unde li se putea naște copilul în mod legal...

– E în dormitor! spuse Dora și arătă cu mâna. Frank se năpusti pe lângă ea, trântind umbrela pe care nici nu se mai sinchisi să o închidă.

Sheena era întinsă pe pat, cu ochii închiși, cu fața foarte palidă, și pântecele mare cât un dovleac se rotunjea sub rochia prea strâmtă. Lângă ea, ștergându-i fața cu o cârpă muiată cu gheață, se afla tot ceea ce acest sătuc uitat de lume îi putea oferi în materie de asistență medicală: mama Dorei, Mama Kwezi, moașa și groparul.

– Gata?... întrebă Frank fără să-și mai poată încheia fraza.

Mama Kwezi spuse înfiorată:

– E prea devreme, dar am mai avut ocazia să văd dureri premature. Știa bine engleza, pe care însă o colora cu accentul specific shinka.

Frank veni lângă pat și luă mâna Sheenei într-a lui. Când îi simți atingerea, ea deschise ochii și îi oferi un zâmbet care se stinse aproape imediat, înghițit de o grimasă de durere.

– De când au început? întrebă el fără nici o noimă.

– Cred că de vreo două ore...

Vocea femeii era aspră.

– Doamne, și de ce nu m-ai anunțat?

– Dar e mult prea devreme, Frank! Ar trebui să se întâmple cam pe luna viitoare!

– E tare rău să-ți fie frică, spuse Mama Kwezi. Eu m-am născut, tu te-ai născut – e un lucru prin care trecem cu toții, la urma urmei.

– Dar dacă acest copil se va naște cu vreo cinci săptămâni mai devreme, atunci... Frank își luă seama cu întârziere, conștient că ăsta era lucrul cel mai rău pe care Sheena l-ar fi putut auzi.

– Da, va fi slăbuț, dar nu se poate face nimic, oftă Mama Kwezi.

– Trebuie s-o scoatem de aici – s-o ducem la un spital cumsecade!

Mama Kwezi îl privi cu ochi mari și rotunzi. Îi făcu un semn Dorei, după care se retrase în fundul camerei, lăsându-i fetei sarcina de a spăla fața Sheenei. Îl trase pe Frank după ea și îl privi tristă.

– Și cum vreți s-o duceți, domnule? Drumul până la Lalendi e numai noroi, și pe ploaia asta...

– O să telefonez după un elicopter!

Dar chiar în timp ce pronunța fraza își dădu seama cât de ridicolă era. Ploaia torențială se transformase într-un adevărat cearșaf de apă, fiind practic ultima rupere de nori dinaintea sezonului uscat al primăverii.

– Nu, mai bine un aparat pe pernă de aer! El poate răzbate prin noroi, poate răzbate prin orice.

– Da, domnule. Dar poate ajunge din Lalendi și înapoi în... să zicem, două ore?

– Chiar atât de devreme va începe?

– Nu va dura mai mult, am simțit-o... Și cum îi scăpară cuvintele, Mama Kwezi își puse mâna pe pântecele ei uriaș.

– Contracție?

– Da, cred că apa se va rupe curând, curând.

Lumea lui Frank își pierdu echilibrul și începu să se rotească nebunește. Mama Kwezi își exprimă compasiunea, prinzându-l de mână.

– Ea e o fată bună și sănătoasă, domnule, și tu vei fi un tată puternic. Cât despre mine, sunt foarte experimentată și atentă și am medicamente foarte bune, iar cartea pe care mi-au trimis-o din Port Mey cu cele mai recente sfaturi am citit-o și am memorat-o. Nu mai sunt bătrâna muiere-vraci de altădată.

– Nu, Mama. Sunt convins că... că te vei descurca de minune. Frank înghiți cu greu. Dar dacă bebelușul va fi așa de mic și slab...

– Îi vom acorda toată îngrijirea. Acum du-te și vorbește la telefon cu Lalendi. Să trimită o mașină. Trebuie să găsești un doctor bun, de formație engleză, și să-i spui ce s-a întâmplat. Am văzut cândva, în Lalendi, un leagăn excelent pentru copilași.

Doamne. Cu mult timp în urmă și cu mult înainte să fi apărut nenorocitul ăsta de Comitet Eugenic, mă gândeam să-i asigur Sheenei o terapie cu oxigen hiperbaric în timpul sarcinii...

Dar asemenea tehnici păreau de-a dreptul incredibile în acest sat clădit din scânduri și resturi de tot felul, cu doar o mână de case

moderne în centru: școala, acest bungalow, spitalul, biblioteca... Și nici măcar acestea nu erau moderne, ci un fel de barăci mai mari, cu pereți laterali din panouri ieftine, ridicate pe platforme de beton. Aici, unde televizorul era o adevărată minune, în jurul căreia se aduna tot satul pentru a se uita ca la un fel de cinema primitiv; aici, unde nu exista decât un singur telefon, nu tu luminat public, în case nimic altceva decât un tub fluorescent în loc de tavane luminoase – nu tu asta, nu tu aia...

Peste câte mii de ani de istorie poate un om arunca o punte într-o singură zi? Iată-l pe el, cetățeanul unei țări a cărei prosperitate ar fi făcut și cele mai legendare imperii ale antichității să pară niște cerșetori, împărtășind cot la cot cu despuiații adăpostiți prin grote aceeași groază în fața procesului de nepătruns al devenirii omului.

Se uită pe geam. Știrea făcuse înconjurul așezării. Sub glugile improvizate, înfruntând ploaia, cu ochii larg deschiși, femeile satului se adunau ca și cum s-ar fi pregătit să participe la ritualurile tradiționale pe care le văzuse practicate atunci când se năștea un copil, chiar de când venise aici. Pumnul strâns începuse să se ridice, întrerupând gestul amenințător cu care ar fi vrut să le alunge. I se opri la semiînălțime, după care degetele se desfăcură iar.

Acasă mi-au interzis dreptul de a deveni tată. Aici nu mai e acasă, n-are cum să fie. Mi-am încurcat drumurile cu oamenii ăștia. Îmi plac. Unii mi-au devenit chiar buni prieteni. Și dacă trebuie să îndur și o parte din lucrurile prin care trec ei... În fine, un bărbat trebuie să plătească pentru ce-și dorește...

Se duse la ușă și ieși. Una din femeile de-afară îi strigă, cam nesigură, formula de noroc folosită la nașteri:

– Frate, îți doresc să ai un copil ca Begi!

Încă nu se putea exprima cursiv în shinka, deși o învăța cu răbdare și bunăvoință în puținul timp liber care-i mai rămânea, dar auzise formula de atâtea ori, încât putea să dea răspunsul tradițional.

– Begi a adus noroc pe oriunde a trecut – deci dacă va veni și pe la noi, să ne bucurăm cu toții!

Toate deveniră mai destinse, zâmbiră, făcându-și semne cu cotul. Le zâmbi la rândul lui și le spuse în engleză:

– Intrați, nu mai stați în ploaie. Intrați în verandă.

Făcându-și loc cu coatele printre femei, se iviră șeful Letli și fiul lui cel mare, ambii purtând remarcabilul nume de Bruce, după numele unui ofițer districtual care fusese cândva încartiruit la Lalendi. Șeful strigă:

– Domnule Potter, vreți să mergeți la telefon? Nu mai e nevoie: fiul meu a vorbit cu spitalul și vor trimite un aparat pe pernă de aer, cu o soră medicală și toate medicamentele necesare!

Preț de o clipă, cuvintele nu-i spuseră nimic; continuă să meargă înainte, până când fu pe punctul de a ieși din verandă. Apoi se opri locului.

Dar nici măcar nu l-am rugat. Nici nu m-am gândit să rog pe cineva. Mie mi s-a întâmplat ceva rău. În situații critice n-ar fi cazul ca oamenii să ceară ajutorul fără să se mai simtă umiliți?

Se gândi mult la lucrul acesta în timp ce aștepta lângă pat să i se nască copilul.

A fost o fată. Când au adus-o în cortul cu oxigen mai trăia, și sora care a venit de la Lalendi a făcut niște grozăvii cu un tub și niște ace legate la un buzzer acționat de motorul mașinii. Femeile din sat priveau totul cu o teamă plină de venerație, în timp ce una dintre ele se ruga cu voce tare. Cuvinte ca „hrănire intravenoasă" și „păstrarea spațiului uterin" nu însemnau nimic pentru ele și prea puțin pentru Frank. În cele din urmă înțelese că tot ce se făcuse în vederea venirii în această lume ostilă a neajutoratei micuțe consta, de fapt, în reîntoarcerea ei la căldura și protecția pe care le găsise în trupul mamei.

– A trecut multă vreme de la oamenii grotelor, îi spuse el Sheenei, palidă și slăbită.

Ea nu-l înțelese. Dar îi zâmbi.

continuitate (42)

ȘI SPUNEȚI CARE SĂMÂNȚĂ VA RODI

Trecuseră luni de când Norman se gândise în treacăt la Donald. O dată se întrebase ce s-o fi întâmplat cu el; cu altă ocazie cineva a amintit de criza politică dintre State și Yatakang, transformată rapid într-o rupere a relațiilor diplomatice, dar care a fost remediată întrucâtva, menționându-se rolul posibil al lui de Engrelay Satelserv în oprirea articolelor care porneau din Gongilung sub semnătura lui Donald, a cărui misiune începuse spectaculos și se încheiase încă și mai și.

În acel moment, Norman își notă în minte să încerce să descopere adevărul, sau poate să-l roage pe Elihu să sondeze terenul la Guvern – dar în clipa următoare se ivi o altă problemă, așa că nu-și mai puse niciodată planul în aplicare.

Chad spusese, și pe drept cuvânt, că de acum înainte Shalmaneser va conduce toate afacerile Beniniei. Numai că nu se puteau lăsa toate responsabilitățile pe seama unei mașini. Cel puțin o parte din ele trebuiau procesate de o ființă omenească, care avea împuternicirea de a lua hotărâri, și aceea fusese desemnată în persoana lui Norman. Luni de zile s-a mișcat ca și cum s-ar fi plimbat în somn, fără să-l fi interesat ce mânca sau ce îmbrăca, supărat pe propriu-i trup când acesta obosea, furios când hormonii îi deșteptau dorințe. Tot ceea ce conta era ca proiectul să meargă înainte fără șocuri; și, cel puțin din acest punct de vedere, era mulțumit.

Au transferat centrul de control într-o hală impozantă de la periferiile orașului Port Mey încă înainte de termen. S-a construit și o șosea largă care îl lega de portul în care dragoarele își intensificaseră activitatea pentru mărirea capacității portuare. Se ridicau promontorii și diguri; a fost excavat un uriaș rezervor în țărmul mării, cam la o milă sau două, în așa fel încât materia primă de la PMAM putea fi pompată sub formă lichidă prin conducte mari cât un stat de om. Întreaga rețea de conducte fusese desfășurată pe fundul mării de o flotilă din cinci vase.

Proporția dintre cei de culoare și albii din Port Mey s-a modificat brusc pe măsură ce voluntari din douăzeci de țări, altele decât cele din Africa și *staff*-ul de la GT, au început să se amestece cu băștinașii. Dezvoltarea spațiilor de locuit, centrale electrice, vehicule, oameni – pe toate acestea trebuia să le aibă limpede în mintea lui.

Așa se face că, atunci când i-a parvenit mesajul în cursul dimineții, s-a uitat la el fără să priceapă nimic.

Donald, se afirma acolo, aflase despre proiectul Beninia și vroia să-l vadă cu propriii lui ochi, de vreme ce era condus de un vechi prieten. Avea domnul House amabilitatea să confirme dacă o vizită din partea domnului Hogan i se părea oportună?

Documentul avea și o semnătură. Exista și un număr de cod – de undeva din Washington, dacă se avea în vedere numărul de cifre. Norman îi ceru unui centralist să-i facă legătura și se întoarse la treburile lui.

În cele din urmă, pe ecran apăru răspunsul, o imagine foarte proastă, din cauza unei furtuni în plină desfășurare. Cu toate acestea, Norman reuși să-și dea seama că se adresa cuiva dintr-un spital, care purta un halat alb.

– Sunt dr. Oldham, domnule House. Cred că ați primit mesajul meu în legătură cu prietenul dumneavoastră, Donald Hogan?

– Da, sigur că da. Ceea ce voiam să știu e de ce a trebuit să apeleze la serviciile dumneavoastră pentru a afla dacă poate lua legătura cu mine? Aș fi încântat să-l revăd.

Urmă o pauză.

– Poate că ar fi cazul să vă explic, spuse în cele din urmă dr. Oldham, că vă sun de la St. Faith's Hospital, și nu de la Washington, așa cum s-ar fi putut crede având în vedere numărul de cod. Nu știu dacă numele vă spune ceva.

– Da, sigur că da, răspunse Donald rar. Sunteți centrul psihiatric al armatei. Nu-i așa?

– Exact, îl aprobă Oldham, tușind. Prietenul dumneavoastră a traversat o experiență extrem de dură în timp ce se afla – ah, da, desigur, prezența lui în Yatakang e un fapt devenit public, nu-i așa? Ca să fiu sincer, e nebun de mai multă vreme, și chiar acum suferă de pe urma efectelor secundare. De asta am și dorit să iau legătura cu dumneavoastră.

– Pe barba Profetului, exclamă Norman. Ce i-ați făcut, nenorociților?

– Domnule House, e vorba de ceva cât se poate de...

– Dacă vorbești de la St. Faith's Hospital înseamnă că ești ofițer. Colonel, general?

– Desigur – colonel – dar aici nu se folosesc...

– N-are nici o importanță. Ce-ar fi să-mi răspunzi la întrebări?

Oldham vorbi tăios:

– *Locotenentul* Hogan a fost rănit în timpul serviciului pentru patrie, și orice altă atitudine față de ce s-a întâmplat ar fi nepotrivită și nejustificată. Sper că e clar.

– Fie și asta, oftă Norman. Bun, să ne păstrăm pe orbita pe care ne-am înscris. Vrei să știi dacă poate veni să se uite peste planul Beninia. Sigur că da, nu e nici o problemă, și dacă v-ați hotărât să-l scoateți din rândurile armatei, aș fi fericit să-l pot angaja aici. Te rog să-i comunici acest lucru – s-ar putea să-i facă bine în cazul în care l-a deprimat ceva.

– E deprimat, îi răspunse celălalt scurt. Dar vă veți convinge personal dacă o asemenea știre va avea vreun efect asupra lui.

Încă un timp după terminarea convorbirii, Norman rămase uimit. Sub nici o formă, oricât ar fi apelat la imaginație, nu reușea să înțeleagă ce l-ar fi putut înnebuni pe Donald. Întotdeauna păruse să fie un codder cât se poate de echilibrat și stabil, lăsând impresia că e chiar complet lipsit de emoții. Asta să-l fi trădat – excesiva lui încredere în sine?

N-avea nici un rost să facă presupuneri.

Tresărind, Norman își dădu seama că de luni de zile nu mai rumegase așa cum trebuie nici un buletin de știri: se așeză în fața ecranului, în timp ce mintea îi zbura cu insistență spre ceva care îl interesa în modul cel mai direct. Își aminti câteva evenimente principale, ca ruperea relațiilor cu Yatakangul, fără să aibă, însă, vreo idee referitoare la ce ar fi putut să o provoace. Fusese un scandal enorm, stârnit de acuzația că Sugaiguntung mințea – sau că cineva mințea în numele lui Sugaiguntung, nu era sigur cum stăteau, de fapt, lucrurile – ceea ce făcuse ca programul de optimizare genetică

să fie calificat drept un mare fals, iar acum era în plină desfășurare un fel de revoluție pe insule, care se alăturau armatei conduse de un om cu un nume caraghios, ce-l făcea făcea să se gândească la copitele unui cal lovind pământul, în timp ce chinezii îi acuzau pe americani că l-ar fi instigat, răzbunându-se acum prin trimiterea de armament... Oare unde controlaseră o navă și găsiseră în cală proiectile cu încărcătură atomică? Nu Chile, dar...

Se opri și rugă pe cineva să-i pregătească un rezumat referitor la evenimentele din Yatakang din ultima jumătate de an, după care se întoarse la treburile lui.

Când, în cele din urmă, Donald a reușit să ajungă în Port Mey, Norman a avut un șoc. Pierduse cel puțin cincisprezece kilograme, și obrajii supți i se adânciseră sub ochii marcați de cearcăne negre. În păr i se iviseră meșe albe. Din aceeași mașină coborî un tânăr voinic, care avea aerul unui supraveghetor, ceea ce îl făcu pe Norman să se gândească la un bodyguard.

Reuși să-și stăpânească bine uimirea și-i întinse mâna, urându-i un călduros bun venit. Donald își lăsă degetele moi în pumnul lui Norman și vorbi atât de direct, încât celălalt se simți deconcertat:

– Te întrebi ce m-a putut schimba în halul ăsta, nu-i așa? O, nu e cazul să-ți bați capul cu politețuri, doar am împărțit același apartament ani de zile. Vreau să spun că l-ai împărțit cu *celălalt* Donald Hogan.

Norman simți cum i se rupe inima. Ce vroia să spună Donald despre „celălalt"? Să fi fost un simptom al deranjamentului său cerebral?

Se uită la însoțitorul lui Donald, care ridică din umeri și rămase cu buzele țuguiate.

– El e Tony, continuă Donald. N-au vrut să mă lase să vin fără el. N-ar fi o pacoste prea mare, cu excepția cazurilor când simt și eu că mi-ar plăcea o shigi și, știindu-i ochii ațintiți în ceafa mea, nu mai pot face avansuri nici unei fete pentru a o convinge să... În fine, n-are nici o importanță.

Modul lui de a fi începea să se apropie întrucâtva de normalitate.

– Ce bine îmi pare să te revăd! Ai devenit o figură publică. Toate canalele de televiziune nu mai vorbesc decât despre tine, zi și noapte. M-am gândit ce bine ar fi să vin să văd și eu de ce se agită în halul ăsta toată lumea.

– E o adevărată plăcere, spuse Norman. Am angajat un tur de tipul celor rezervate pentru HIP.

– Sper că au fost incluși oamenii pe care îi cunosc, care nici nu sunt prea mulți. Din câte am înțeles, Chad e și el aici, după cum bănuiesc că și Elihu e.

– Am aranjat să-l vizităm pe Elihu în după-amiaza asta, cred că ți-ar face plăcere să-l vezi. Sigur că e foarte ocupat, dar tot își va găsi timp să bem un pahar împreună. Cât despre Chad, el e plecat în nordul țării pe urmele unei idei a unuia dintre grupurile lui de studiu. O să fac tot ce-mi stă în putință să vă aduc aproape unul de celălalt, deși, când e vorba de el, e ca și cum ai încerca să pescuiești un pește cu mâinile goale...

În timp ce vorbeau, Norman îl conduse pe Donald în dom.

Turul în care își conducea vizitatorul a fost pentru el un adevărat coșmar. Nu prevăzuse așa ceva și în fiecare secundă se aștepta la o explozie de iraționalitate. Care însă nu s-a produs. Și totuși, fără să fi știut exact ce forme de manifestare avea dezechilibrul mintal al lui Donald, nu se putuse descătușa de încordarea așteptării vreunei izbucniri. Se simți epuizat în clipa când erau pe punctul de a se îndrepta spre ambasadă pentru a-l vedea pe Elihu.

Gideon Horsfall era și el acolo, ceea ce reprezenta o mare ușurare. Asta însemna că avea alături doi oameni care să suporte povara dialogului, timp în care putea să respire până când, în vreun fel sau altul, subiectul se va întoarce iar la el. Un timp discuția se învârti în jurul unor probleme cu caracter general, cum ar fi starea tot mai proastă a sănătății președintelui Obomi și progresele înregistrate în cazul aplicării programului. Nu s-a putut însă evita ca Donald să nu pronunțe numele lui Chad Mulligan și în acest moment Elihu îl privi pe Norman.

– Mă tem că nu am o idee prea limpede referitoare la ce face el acum, spuse ambasadorul. Norman, de fapt tu ești șeful lui... Ai putea să ne oferi mai multe date?

– Conduce un studiu de dimensiuni remarcabile referitor la această țară, spuse Norman ridicând din umeri. E convins de faptul că atunci când i-a spus lui Shalmaneser că printre oamenii locului operează o forță necunoscută, a rostit adevărul gol-goluț, așa că acum a pornit în căutarea ei.

– Și ce va face cu ea după ce o va găsi? întrebă Donald brusc cu o notă ostilă în glas.

Norman simți junghiul care-l năpădi din creștetul capului și încercă să compună un răspuns cât mai pașnic.

– Păi, cred că va trebui să-l întrebi chiar pe el.

– Va încerca s-o folosească pentru a schimba oamenii?

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Desigur că Chad s-a schimbat față de clipa când l-am cunoscut. Inițial mi-a făcut impresia unui bețivan cu gura mare, dar acum, când îl cunosc mai bine, cred că era scârbit de respingerea de care se lovise, și aici, având o slujbă care l-a absorbit cu totul, s-a transformat pur și simplu.

– Și eu am fost transformat, întări Donald. Ți-am spus ceva în legătură cu asta?

Din colțul în care stătea tăcut de unul singur, Tony zise:

– Domnule Hogan, dacă vreți să continuați, va trebui să...

– Dă-mi un calmant și du-te de aici, îl întrerupse Donald. Ia mai slăbește-mă! De ce or fi crezut că m-ar ajuta să-mi revin prezența unui nenorocit de prostănac ca tine, pe care să-l am mereu vârât în coaste...? Ei și, ce dacă vorbesc despre așa ceva? El e ambasador al Statelor Yu-nit-Te, ți-e clar? Apoi i se adresă direct lui Elihu, fără să mai facă nici o pauză între cele două adresări. Cred că știi despre ce e aia să fi antrenat în scopuri speciale, un fel de capabilizat. Asta mi-au făcut mie, blestemații ăștia nenorociți. M-au luat, m-au antrenat și după ce au terminat n-am mai fost Donald Hogan, pentru că el a murit între timp, deși eu simt că pot să folosesc numele ăsta. Înțelegi...

În timp ce Elihu și Gideon schimbau priviri uimite, de afară se auzi larmă. Elihu spuse ușurat:

– Scuză-mă, Donald! Gideon, vrei, te rog, să vezi ce s-a întâmplat?

Pierzându-și publicul, Donald începu să-și contemple palmele, ținându-și ambele mâini în poală cu fața în sus, în vreme ce capul i se înclină într-o parte, apoi în cealaltă.

Prin ușa prin care Gideon o lăsase întredeschisă, răsună o voce cunoscută.

– Nu mi-ar păsa nici dacă s-ar întreține cu Regina Sheba! Vreau să vorbesc cu Norman House!

– E Chad! spuse Donald, ridicându-și capul.

– Exact, murmură Norman și se duse la ușă.

În antecameră, Chad se lovi de doi oficiali de rangul doi, care dovedeau un simț exacerbat pentru protocol. Văzându-l pe Norman, le făcu vânt din calea lui și se năpusti înăuntru.

– Bună, Elihu – Donald! Doamne, de unde ai răsărit? N-are nici o importanță, îmi povestești tu curând, curând. Norman, a trebuit să te găsesc și să-ți spun imediat.

Își înfipse mâinile în șolduri cu un aer triumfal și își depărtă picioarele, părând că vrea să-și asigure o priză cât mai bună pe podea.

– Norman, bătrâne, am impresia că am reușit să-i dau de cap!

– Cum? Norman aproape că se ridicase de pe scaun. Tu...

– Pot să jur. Cel puțin așa rezultă din dovezile pe care le am până acum. Elihu, ai putea să-l rogi pe unul dintre lacheii tăi să-mi aducă ceva bun și mult de băut? Cred că așa ceva merită să fie sărbătorit!

Își trase un scaun și se trânti pe el cu un surâs larg.

– Deci, despre ce e vorba? îl zori Norman.

– E vorba de o mutație.

Cântăriră în tăcere cele auzite preț de o secundă sau două. Donald, nemulțumit de faptul că pierduse atenția pe care o exercitase până la apariția lui Chad, spuse:

– E vorba, deci, de o schimbare. Tocmai începusem să vă spun ce au făcut ca să mă schimbe pe mine. Au...

– Donald, taci puțin, te rog, mormăi Chad. Abia aștept să-i spun lui Norman vestea cea mare. Cred că ar putea să-i zgândăre simțul umorului.

Donald îl privi uimit. Părea că nu mai era obișnuit să i se spună să-și țină gura. Ridică totuși din umeri și, ascultător, se cufundă în tăcere.

– Ah, mulțumesc. Chad luă băutura care îi fusese oferită și sorbi zdravăn din pahar. Păi, asta a fost ceea ce s-a întâmplat în esență – asta ca să afle Donald și Elihu și poate Gideon, dacă nu cumva ați fost ținuți la curent. Ați fost?

Scuturară cu toții din cap prin semne elocvente de negare.

– Am început cu echipe de psihiatri, antropologi, sociologi, dar nimeni nu mi-a putut spune mai mult decât știam. Așa că mi-am zis – la naiba, poate că e din cauza hranei, și l-am rugat pe Norman să-mi angajeze câțiva dieteticieni, și în felul ăsta m-am gândit că ambientul metabolic, ca și cel extern – și am insistat ca niște geneticieni și...

– Și de unul singur ai reușit să-mi dai peste cap bugetul pentru personal pe un an întreg, oftă Norman.

– Doar acum câteva luni ziceai că pe lume nu e nimic mai important. Dacă te-ai întors la metoda scobitului prin traistă, iată ceva de care nici nu vreau să aud. După cum spuneam: când am început toată povestea asta, am ajuns la convingerea că nu pot să-i coordonez pe toți oamenii ăștia, așa că am cerut un sintezist care să pună lucrurile cap la cap, dar abia alaltăieri Norman a putut să-mi facă rost de unul. Atenție, unul singur. Când aș fi putut folosi cel puțin șase și să termin toată povestea asta mult mai devreme...

– Pe barba Profetului, Chad! Am făcut tot ce am putut, doar ți-am spus...

– Ia mai taci, Norman. Și nu mai fi atât de sensibil. Nu te acuz de nimic, aminteam doar faptele. L-am pus în legătură cu geneticianul pe care-l aveam și care-și jignise mai toți profesorii pe care îi avusese în facultate, și ăștia doi s-au confruntat ca doi tauri o noapte întreagă. Confruntare la care am asistat și eu – n-aș fi pierdut așa ceva pentru nimic în lume. Și ăștia doi au ajuns la o concluzie.

Unu: faptul că shinka nu se gândesc să se omoare unii pe alții e, oricum, un lucru bun.

Doi: toți ceilalți o fac. La început spun că nu o fac, apoi se enervează și sparg câteva capete.

Trei: situația de aici e un exemplu tipic pentru sindromul de suprapopulație – sărăcia, afluxul străinilor care iau partea cea mai grasă dintr-o plăcintă atât de mică, lipsa locuințelor, lipsa proprietății etc. Port Mey e singurul oraș mare din țară, dar conform tuturor calculelor estimative depășește cam cu douăzeci la sută pragul limită al violențelor și vandalismelor, având în vedere standardul actual de viață.

Patru: am numărat bine? S-o ia naiba! Îmblânzitul meu sintezist i-a explicat geneticianului totul despre declanșatoare. V-ați prins? Din câte văd eu, nu. Un declanșator e orice poate provoca o stare emoțională puternică. Poate fi o insultă, sau poate fi imaginea unei shigi care își scoate hainele, sau un fetiș, sau sânul care declanșează instinctul foamei – o mulțime de lucruri. De asemenea, și încă mult mai important, poate fi *ceva ce vedem fără să ne dăm seama.*

A fost vreodată înregistrată o sporire a vânzării de deodorante în detrimentul afrodisiacelor? Un prieten de-al meu a făcut-o o dată. Liniile sunt, practic, paralele. Părul pubian există cu un anumit scop – acela de a înmagazina un miros cu o mare putere de excitare sexuală care va provoca și un răspuns reflex.

Dar fără deodorante nu ne-am putea descurca, pentru că trupul nostru emană și alte mirosuri care sunt și el declanșatoare. Mirosul unui mascul care a trăit o emoție psihică puternică reprezintă un declanșator pentru răspunsul la încălcarea teritorială pe care acesta a comis-o. Cu alte cuvinte, și-a făcut apariția un rival care a venit aici cu toată forța și în graba cea mai mare și pe care eu trebuie să-l expediez exact acolo unde îi e locul. Nu există comunitate urbană dens populată pe care s-o fi cunoscut și care să nu fi recurs la un anumit parfum pentru a contracara asemenea situații, după care a înecat totul în arome erotice dintre cele mai intense cum ar fi moscul, pentru refacerea reflexelor înăbușite de aromele artificiale.

În timpul războaielor, oamenii poartă aceleași haine săptămâni și chiar luni întregi, fără a avea șansa să se schimbe sau să se parfumeze. Dacă sunt blocați de un asediu, nervii lor încep să cedeze, nu numai din cauza fricii sau disperării, ci și pentru că sunt înconjurați de alți bărbați cu care nu trebuie să se lupte. Mirosul se adună și *pac*!

Toate acestea reprezintă forma cea mai simplificată a ceea ce amicul sintezist îi povestea geneticianului. Așa că acesta din urmă zice, păi bine, aici e vorba de un factor care a fost selectat pe o bază cât se poate de convențională, ceea ce înseamnă că ar trebui să se potrivească unei anumite părți a unei hărți genetice umane pe care n-am reușit încă s-o analizăm, așa că hai să vedem ce parte și dacă există o genă identificabilă care să se facă vinovată de o asemenea secreție. Așa că a trebuit să fugim în nord, unde să facem o grămadă de teste comparative pe imigranții care s-au căsătorit cu shinka, și uite că azi dimineață, fraților, am reușit să obținem ce căutam.

Se uită împrejur apoi își termină băutura.

– Printre shinka a intervenit o mutație dominantă. Eu nu pot să înțeleg despre ce e vorba, dar geneticienii mi-au spus că se vede de la o poștă dacă vei compara genotipul aparținând unui inoko pur cu cel al unui individ care e pe jumătate inoko și pe jumătate shinka. Îi face pe shinka să secrete, alături de mirosurile comune trupurilor omenești, unul anume care anihilează răspunsurile războinice în cazul agresiunilor teritoriale! Intri într-o dugheană plină până la refuz cu shinka, înarmat până-n dinți, hotărât nevoie mare să te păruiești bine de tot cu toți concurenții masculi de acolo și tragi aer în piept cât cuprinde... În cel mult o oră vei deveni un papă-lapte fericit, leneș și inofensiv...

– Pe barba Profetului, exclamă Norman. Păi înseamnă că n-au greșit cu nimic când au spus că un shinka poate fura inima din pieptul unui războinic.

– Al dracului de multă dreptate au avut! Și dacă vorba asta din bătrâni ar fi fost luată în serios de toată lumea, aș fi economisit o jumătate de an de muncă!

– Doar o clipă, interveni Elihu încruntat. Vreți să spuneți că un shinka este purtătorul – adică transpiră – un fel de tranchilizant?

– Cred că doar așa ceva se poate spune, îl aprobă Chad cu o mișcare a capului.

– Și atunci de ce nu a fost sesizat lucrul ăsta până acum? Vreau să spun că diferențele trebuie să fie marcante între...

– Ba da, ba da! Și Norman a știut despre ce e vorba, și tu, și informația a ajuns la Shalmaneser alături de celelalte date, numai că el a respins-o pentru că el i-a sesizat semnificația, în vreme ce voi nu. Am crezut că l-am tăiat în materie de inteligență atunci când l-am reprogramat pentru proiectul Beninia, numai că el a fost oricum mai deștept ca mine.

– Dar dacă geneticianul a spus că faptul ținea de evidență, fiind sesizabil cu ochiul liber, contracară Norman, înseamnă că...

– A, păi tocmai asta era chestia la care voiam să ajung și de care spuneam că vă va gâdila pe la simțul umorului. De ce n-a observat

un expert lucrul ăsta până acum? Asta vrei tu să spui. Pentru că i-a salvat pe shinka de la sclavie. Holainii, care s-au așezat aici cu intenția de a face din shinka un fel de pepinieră pentru comerțul lor cu sclavi, au uitat după o generație de ce veniseră, în parte din cauza amestecului dintre populații și în parte pentru că intențiile lor agresive au fost îmblânzite de compania în mijlocul căreia se aflau. Mai târziu alte populații care se îndeletniceau cu același fel de comerț s-au ferit ca de dracu de teritoriile populate de shinka. Erau încredințați că oamenii de aici erau în paza unor puteri magice. Ceea ce era cât se poate de corect!

Practic, toate cercetările genetice pe tipul negroid s-au făcut fie în Lumea Nouă, fie în țările cele mai avansate de pe acest continent, cum ar fi Africa de Sud. Țara asta e mult prea săracă pentru a putea beneficia de pe urma legislației eugenice. Până acum nimeni nu a făcut harta genotipurilor vreunui număr semnificativ de shinka și cu siguranță că nimeni până la noi nu a căutat ce am vrut noi să descoperim.

Se așternu tăcerea. Abia auzit, Norman o sparse cu ochii ațintiți în podea.

– Ce păcat! spuse el. Începusem să sper că strămoșii mei au venit de aici. Îmi plac locurile astea.

– Și de ce nu ți-ar plăcea? Mai există oare vreun loc pe tot pământul ăsta unde să te poți elibera de sentimentul opresiv că toți ceilalți îți sunt dușmani, gata să dea cu tine de pământ? Au mai fost, dar îți pot spune cu toată certitudinea că ăsta e singurul care a supraviețuit. Chad dădu paharul peste cap.

– Încă unul, dacă s-ar putea!

– Mă simt puțin uimit, spuse Gideon. Vreți să spuneți că războiul ar putea fi vindecat, aidoma unei boli, cu o doză din medicamentul cel mai indicat?

– Suntem abia la început, dar în viitor va fi cât se poate de posibil, se arătă Chad de acord. Pe lângă aceasta, iată și un obiectiv pentru programul de optimizare! Inseminarea în fiecare nou-născut pe această planetă a modului comportamental shinka. Poftim? Ce spui? Ia gândește-te, oare ce s-o fi întâmplat cu proiectul pe care l-au pus la punct în Yatakang? Nici o știre referitoare la el nu a mai pomenit de numele lui Sugaiguntung! Și asta de nu mai știu cât timp.

Ceilalți schimbară câteva priviri. Norman îl văzu cu colțul ochiului pe Donald, care se încordase și părea că vrea să spună ceva, dar renunță.

– Sugaiguntung a murit, Chad, spuse în cele din urmă Elihu. N-ai auzit?

– Doamne, nu! Chad se balansă cu scaunul. De când am ajuns aici nu m-a mai interesat nimic altceva decât munca mea. Știți cum e în nordul țării, unde nu există decât un singur televizor la un sat întreg, și unde nu poți vedea ecranul pentru că mai ai alți cinci-șase sute în fața ta.

– Tot programul de optimizare yatakang s-a dovedit a fi un simplu slogan propagandistic, spuse Gideon. Însuși Sugaiguntung a recunoscut că nu putea face ceea ce îi ceruse guvernul, și...

– Ba da, ba da, spuse Donald.

– Ce?

– A putut. Așa mi-a spus chiar înainte de a-l fi omorât.

Norman încercă să-și îmblânzească vocea cât mai mult cu putință. După sunetele pe care le emitea, își dădu seama că se iviseră simptomele iraționale de care se temea. Spuse:

– Hai, Donald! Chiar ei l-au omorât pe Sugaiguntung în timp ce încerca să fugă. El însuși a hotărât să evadeze din cauza minciunilor pe care a fost obligat să le susțină.

– Nu știi că discuți cu omul care a fost lângă el când a murit? spuse Donald.

După o pauză incredibil de lungă, Norman abia dacă reuși să-și încline capul.

– A, am auzit versiunea oficială, spuse Donald acru. Tot ce s-a spus a fost la fel de valabil ca minciuna pe jumătate adevărată. A vrut să ajungă dincolo pentru că nu credea că poate îmbunătăți ființa umană. Dar în final și-a dat seama că ar fi reușit. Și nici vorbă de patrulele yatakange care au detectat semnalele emise de echipamentul fixat pe costumul lui și l-au capturat din apă, în timp ce eu am scăpat – așa s-a spus și exact asta-i minciuna. Eu l-am omorât. Cu un cuțit. În timp ce îmi spunea că nu-și poate ține promisiunea față de mine.

Am fost antrenat pentru a ucide. M-au dus într-un loc aflat pe apă și acolo, zi de zi, mi-au arătat totul în legătură cu felul în care se poate omorî. Vreți să vă arăt câteva procedee? Se ridică încercând să-și mențină echilibrul precar. Nu vreau să omor pe nici unul din voi, dar am nevoie de un voluntar, altfel n-am cum să vă demonstrez. Înțelegeți? Reprezintă cea mai înaltă expresie a îmbunătățirii calităților unui om și se numește amsificare, și cum e una din cele mai grozave și monumentale realizări...

Venind din spate, fără să fi făcut nici cel mai mic zgomot cu tălpile lui groase de cauciuc, Tony se apropie de el și-i înfipse o seringă diadermică în ceafă. Cu gesturi care trădau o îndelungată repetare a mișcării, o puse la loc în buzunar, după care își desfăcu brațele pentru a-l primi în ele pe Donald care se prăbușea, atras parcă de podea cu o forță magnetică.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, domnilor, spuse el fără să se fi adresat cuiva în mod special. Se mai întâmplă să existe astfel de reacții exagerate în cazul programelor de amsificare în scopuri militare. E clar că nu trebuie să luați în seamă ce a spus despre dorința lui de a-și demonstra îndemânarea pe oameni – e rezultatul tulburărilor mintale survenite în timpul petrecut în Yatakang, ca urmare a condițiilor deosebit de dure pe care le-a îndurat acolo. Vă rog să mă scuzați, dar cel mai bine ar fi să chem o ambulanță care să-l ducă la hotel înainte de a se trezi. Doza pe care i-am făcut-o e foarte mică; doar cât să-l calmeze, și...

În timp ce vorbea, îl trase pe Donald spre ușă, prin fața celorlalți, rămași înlemniți. Doar zgomotul ușii închise reuși să-i trezească din transă.

Nici unul nu păru însă nerăbdător să spună ceva până când Chad începu să măsoare podeaua nervos, aruncând priviri înecate în furie după Tony și vlăguita lui povară.

– Cea mai mare realizare! Pfui! Am auzit despre porcăria asta numită amsificare militară și o găsesc cea mai abjectă chestie pe care un om o poate face altuia, mai rea chiar decât a-l ucide pur și simplu!

– A vorbit despre „celălalt Donald" și despre dreptul de a folosi acest nume, întrucât celălalt a murit, spuse Norman. Încercă să-și înăbușe fiorul, dar nu reuși. Allah, fii îndurător! N-aș fi crezut că e posibil... Și eu care i-am promis o slujbă în cadrul proiectului.

Se uită la Elihu și fu șocat să constate că fața ambasadorului îmbătrânise subit, semănând cu a lui Obomi.

– Deci, Sugaiguntung a murit, spuse Chad. Și Donald l-a omorât. Oricum, era de așteptat, nu-i așa? Și, după cele spuse de Donald, reușise să descopere cum să-și ducă la bun sfârșit programul de cercetări. Avu o scurtă ezitare. Înclin să cred că a avut dreptate. Toată lumea care este întrucâtva familiarizată cu această problemă e de acord că dacă cineva ar fi fost în stare s-o facă, acela ar fi fost Sugaiguntung. Doamne, să nu-ți vină să înnebunești? Se întoarse cu o mișcare bruscă, privindu-i pe ceilalți, în timp ce își trântea pumnul în palma deschisă. Nu e ceva *tipic*? Antrenăm un om – un omuleț banal, inofensiv, retras, pentru a deveni o mașină eficientă de ucis, și el omoară singura persoană în a cărei putere ar fi stat salvarea noastră de noi înșine!

– Păi, cred că dacă am lăsa-o în seama lui Shalmaneser..., începu Norman, dar Chad îl întrerupse, izbind cu piciorul în podea.

– Norman, pentru numele lui Dumnezeu, la ce bun să mai fii om, dacă am ajunge să ne salvăm de noi înșine datorită unei mașini?

Nimeni nu mai spuse nimic. După un timp, Chad se îndreptă deprimat spre ușă, cu privirea în pământ. Norman le făcu un semn

lui Gideon și Elihu și porni după Chad. Îl ajunse în antecameră și-i puse mâna pe umerii prăbușiți.

Cu privirea ațintită înainte, Chad spuse:

– Îmi pare rău pentru ce am spus. Dar e mai bine să fii salvat de o mașină, decât să nu mai fi salvat deloc. Și mai cred că dacă îl pot umple cu bacterii, atunci ar putea sintetiza chestia asta, oricare ar fi ea, care îi face pe shinka atât de pașnici. Doamne, parcă ce importanță mai are că trebuie să extragem dragostea frățească dintr-o cutie cu aerosoli? E vorba de o substanță contagioasă, indiferent de unde ai extrage-o.

Norman dădu din cap. Își simțea gura foarte uscată.

– Dar nu-i drept! șopti Chad. Nu e ceva care să fie fabricat într-o uzină, împachetat și vândut! Nu e ceva care să fie... să fie aruncat sub formă de bombe din avioanele ONU! Așa vor proceda, să știi. Și nu e cinstit... Nu e un produs, un medicament, un drog. E gândire și simțire și propriul tău suflet. Nu-i cinstit!

Pe neașteptate o rupse la fugă, călcâiele bătându-i aprig pe gresia antecamerei. Ajunse la ușile duble care dădeau în afară și le deschise cu o mișcare violentă. Se opri pe treptele scării și, dându-și capul pe spate, strigă orașului, Africii, lumii:

– Ați fost blestemați să fiți niște cretini. Nu sunteți făcuți să aveți grijă de propriile voastre vieți idioate! *Știu* că sunteți niște proști! V-am urmărit tot timpul și v-am deplâns. Și... O, Doamne!

Vocea i se frânse, transformându-i-se într-un scâncet.

– Vă iubesc! Am încercat să n-o mai fac, dar n-am reușit. Vă iubesc pe toți...

Mult mai târziu, după ce din toate camerele clădirii au apărut oameni pentru a vedea cine și ce striga – Elihu, Gideon, zeci de fețe necunoscute – îi permise lui Norman să-l ia de mână și să-l însoțească în tăcere.

lumea evenimențială (16)

ANUNȚURI MORTUARE

BUCKFAST Georgette Tallon („Bătrâna GT"): din cauza unei hemoragii cerebrale; la sediul corporației fondate de ea și căreia i-a dedicat întreaga viață; în cel de al 91-lea an.

ELLERMAN Eric Charles: prin sinucidere citat/încheiat citatul; pe șina de transport ultrarapid care trece prin fața blocului său; în vârstă de 33 de ani.

HOGAN Donald Orville: prin amsificare de tip militar; la Boat Camp, Ellay; a supraviețuit sub formă de Donald Hogan Mark II.

LINDT Gerald Sharmus, Pvt. U.S. Army; ca urmare a acțiunii partizanilor; vârsta 19 ani.

NOAKES Benjamin Ralph („Bennie") din cauză de supradoză; la el acasă; vârsta 24 de ani.

PETERSON Philip Hugh Clarence: ucis de arcul electric din arma unui polițist; în apartamentul uneia din victimele sale; vârsta 20 de ani.

PETERSON Sasha Maureen (născută Wilde): de mâna fiului ei; vârsta 44 de ani.

ROWLEY Grace Jane: cauza – senilitate complicată de zbucium sufletesc; într-un institut de stat pentru bătrâni; vârsta 77 de ani.

SHELTON Poppy; prin cădere; pe pământul de sub fereastra casei ei; vârsta 23 de ani.

SUGAIGUNTUNG Lyukakarta Moktilong (dr. în med., dr. în biochiomie, prof. tectogenetică, Univ. Dedication); dintr-o lovitură de cuțit în artera femurală: în apele pustii ale strâmtorii Shonago; vârsta 54 de ani.

WHATMOUGH Victor Ernest; din cauza unei împușcături „în timp ce echilibrul lui mintal avea de suferit", la el acasă: vârsta 60 de ani.

De asemenea victime ale anarhiștilor, scandalagiilor, partizanilor, bolilor, supradozei de droguri, războaielor, bătrâneții...

În ciuda tuturor celor de mai sus, zeci de mii de indivizi din rasa omenească tot ar sta până la genunchi în apa din jurul Zanzibarului.

urmărind detaliile (32)

CU O PRIVIRE RECE ŞI DETAŞATĂ

Scăldat în curenţii de heliu lichid, autarhic, imobil, cât se poate de bine informat: Shalmaneser.

La intervale regulate de timp, prin circuitele lui trece un puls care transportă echivalentul cibernetic al frazei: „Doamne, ce imaginaţie am!"

context (28)

UN MESAJ DIN PARTEA SPONSORILOR

Acest non-roman v-a fost adus de John Brunner, care a folosit hârtie de scris Spicers Plus Fabric şi certificate de valoare de la Commercial Bank intercalate cu indigo Serillo într-o maşină de scris electrică Smith Corona 250 prevăzută cu o panglică neagră Kodak.

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: MIRCEA BUCURESCU
Tehnoredactor: DAN RĂDULESCU
Apărut 1995, București
Coli tipar: 32. Format: 16/54 x 84
Timbrul literar se varsă în contul ASPRO
nr. 45.10.80.12.108, BCR - sector 1, București
Printed and bound in Germany
by Graphischer Großbetrieb Pößneck GmbH
A member of Mohndruck printing group

nautilus

John Brunner
ZANZIBAR

PREMIILE HUGO, BRITISH SCIENCE FICTION ȘI APOLLO

DONALD HOGAN E UN STUDENT MANIERAT ȘI UN INTELECTUAL DILETANT... CEL PUȚIN ASTA ÎȘI ÎNCHIPUIE TOȚI DESPRE EL. ÎNSĂ DONALD ȘTIE ȘI ALTCEVA. ȘTIE CĂ E SPION. ÎN SCHIMB HABAR N-ARE CĂ ÎNTR-O LUME SUPRAPOPULATĂ, ÎNTR-O SOCIETATE DEMENTĂ, ZUMZĂIND CA UN STUP CONDUS DE MEGACOMPUTERE-MĂTCI, INVADATĂ DE DULCEGĂRII PSIHEDELICE DE LARG CONSUM, ASANATĂ PRIN EUGENIE — O SOCIETATE ÎN CARE FIECARE LUPTĂ PENTRU PROPRIA-I SUPRAVIEȚUIRE — EL ÎNSUȘI, SINGURUL DIN MILIARDE ȘI MILIARDE, A FOST PROGRAMAT SĂ MOARĂ!

ISBN 973-9177-36-0

PREȚ 8824 +
176 T.L. = 9000 LEI